

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SECOND CHRONICLES OF THOMAS COVENANT

THE ONE TREE

STEPHEN DONALDSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu bir Bakınız

Thomas Antlaşması'nın İkinci Günlükleri-İkinci Kitap

Stephen R. Donaldson

Tek Ağaç (İnançsız Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri, 2. Kitap) bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bir Del Rey e-Kitap Baskısı

Telif Hakkı © 1983 Stephen R. Donaldson

Tüm Hakları Saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Del Rey tarafından yayımlanmıştır.

İlk olarak 1983 yılında Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Del Rey tarafından ciltli olarak yayınlanmıştır.

Del Rey ve Del Rey kolofonu Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

eISBN: 978-0-307-81921-5

www.delreybooks.com

v3.1

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Daha Önce Neler Oldu

BÖLÜM I: Risk

- 1: Starfare'in Mücevheri
- 2: Siyah Ruh Hali
- 3: Nüks
- 4: Derinlerin *Nicor*'u 5:
Babasının Çocuğu
- 6: *The Questsimoon*
- 7: *Elemesnedene*
- 8: *Elohimfest*
- 9: Forestal'ın Hediyesi

BÖLÜM II: İhanet

- 10: *Elohim*'den Kaçış 11:
Yılanların Uyarısı 12: Deniz
Zararı
- 13: *Bhrathairain* Limanı
- 14: The Sandhold
- 15: "Bana dokunma"
- 16: *Gaddhi*'nin Cezası 17:
Maskaralığın Sonu
- 18: Teslimiyet

BÖLÜM III: Kayıp

- 19: Thaumaturge 20:
Bhrathairealm'de
Ateş

- 21: Annesinin ocuğu
22: "Dünyada da sevgi" 23:
Hizmetten Çekilme 24:
Ada
25: Görevin Gelişi 26:
Meyve Verme
27: Uzun Keder

Sözlük

Adanmışlık

Bu Yazarın Diğer Kitapları

Daha Önce Neler Oldu

Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri'nin Birinci Kitabı olan Yaralı Topraklar, Thomas Covenant'ın geçmişte günaha ve deliliğe karşı amansız bir savaş verdiği ve galip geldiği büyü ve tehlike diyarı Topraklar'a dönüşünü anlatıyor. Vahşi büyü'nün gücünü kullanarak Diyar'ın kadim düşmanı Lord Foul the Despiser'ın üstesinden gelmiş, böylece Diyar için barış ve kendisi için bütünlük kazanmıştır.

Covenant için on yıl geçmiştir, bu yıllar Diyar'ın yaşamında yüzyılları temsil etmektedir; Lord Foul gücünü yeniden kazanmıştır. Covenant'ın beyaz altın yüzüğünü -yani vahşi büyü- ele geçirme çabalarında başarılı olacağından emin olan Lord Foul, Covenant'ı Diyar'a çağırır. Covenant kendini Kevin'ın Nöbeti'nde bulur; daha önce Foul, Covenant'ın dünyayı yok edeceği kehanetinde bulunmuştur. Şimdi bu kehanet **g e r ç e k l e ş m i ş t i r**, ama yeni ve korkunç bir şekilde.

Covenant, kendisiyle birlikte farkında olmadan Diyar'a çekilen bir doktor olan Linden Avery'nin eşliğinde eski Mithil Stonedown köyüne iner ve burada Despiser'ın serbest bıraktığı iğrenç güçle karşılaşır: Sunbane. Güneşboğan, Doğa Yasası'nın bozulmuş halidir; Toprak'ı yağmur, kuraklık, bereket ve salgın hastalıklarla çılgınca bir sıraya sokar. Yaşlı ormanları çoktan katletti; yoğunlaştıkça her türlü yaşamı yok etme tehdidinde bulunuyor. Ülke halkı, hayatta kalabilmek için Sunbane'i yatıştırmak amacıyla kanlı kurban ayinlerine sürüklenir.

İçinde bulundukları durumun vahametini gören Covenant, Sunbane'i anlamak ve Toprakları iyileştirmenin bir yolunu bulmak için bir arayışa başlar. Mithil Stonedown'dan bir adam olan Sunder'ın rehberliğinde, o ve Linden kuzeye, Sunbane'i en iyi anlayan ve kullanan ilim ustaları olan Clave'in yaşadığı Revelstone'a doğru yol alırlar. Ancak yolcular, Lord Foul'un kadim hizmetkârları olan Ravers tarafından takip edilmektedir.

Amacı, Covenant'ı sonunda onu güçten delirtecek garip bir zehirle etkilemektir.

Sunbane'in tehlikelerinden ve zehir saldırılarından kurtulan Covenant, Linden ve Sunder kuzeye doğru devam eder. Diyar'ın merkezinde bir zamanlar güzel bir bölge olan Andelain'e yaklaştıklarında, Hollian adında bir kadının Güneşboğan'ı öngörme gücü nedeniyle Clave tarafından tehdit edildiği başka bir köy olan Crystal Stonedown ile karşılaşır. Yolcular onu kurtarır ve o da arayışlarında onlara katılır.

Covenant'a Andelain'in hâlâ güzel olmasına rağmen bir dehşet yeri haline geldiğini söyler. Bu saygısızlık karşısında dehşete düşen Covenant, Andelain'deki kötülükle yüzleşmek için oraya tek başına girer. Andelain'in bir kötülük yeri olmadığını, aksine Ölülerin ağaçları koruyan bir Forestal'ın etrafında toplandığı bir güç yeri haline geldiğini öğrenir. Covenant kısa süre sonra, bir zamanlar Hile Troy adında bir adam olan bu Forestal ve onun eski dostları olan Lordlar Mhoram ve Elena, Kan Muhafızı Bannor ve Dev Saltheart Foamfollower ile tanışır. Forestal ve Ölüler Covenant'a anlaşılabilir bilgiler ve tavsiyeler verir; Foamfollower ise Covenant'a Demondim'in ur-villeri tarafından yaratılan ve amacı gizli olan Vain adında tuhaf bir abanoz yaratığının arkadaşlığını teklif eder.

Vain'i geride bırakan Covenant, yokluğunda Clave tarafından yakalanan yoldaşlarına yeniden katılmaya çalışır. Onları arayışı, önce umutsuz Stonemight Woodhelven köyünde, sonra da Taşlaşmış Kasaba'nın Sunbane kurbanları arasında neredeyse hayatına mal oluyordu. Ancak Waynhim'in yardımıyla sonunda Revelstone'a giden yolu kazanır. Orada Clave'in lideri Gibbon ile tanışır ve arkadaşlarının kanlarının Sunbane'i manipüle etmek için kullanılabilmesi için hapsedildiğini öğrenir.

Arkadaşlarını kurtarmak ve Lord Foul'un gaddarlığı hakkında bilgi sahibi olmak isteyen Covenant, gerçeğin büyük kısmının ortaya çıktığı bir kan ayini olan soothtell'e katılır. Gördükleri ona iki önemli gerçeği gösterir: Sunbane'in kaynağı, eskiden doğal yaşamı destekleyen güçlü bir araç olan Kanun Asası'nın yok edilmesinde yatmaktadır.

ve Clave'in aslında Gibbon'ı kontrol eden Raver'ın eylemleri aracılığıyla Lord Foul'a hizmet ettiği.

Vahşi büyüü serbest bırakan Covenant, arkadaşlarını Revelstone'dan kurtarır; ardından orijinal Kanun Asası'nın yapıldığı Tek Ağaç'ı bulmaya karar verir, böylece Sunbane'e karşı kullanmak üzere yeni bir tane yapabilir.

Bu amaç doğrultusunda ona Brinn, Cail, Ceer ve Hergrom katılır: *Haruchai*, Bloodguard'ı ortaya çıkaran ırkın üyeleri. Linden, Sunder, Hollian ve Vain ile birlikte Covenant doğuya, denize doğru yönelir ve orada kendilerine Arayış adını veren Devleri bulmayı umar. İçlerinden biri, Cable Seadreamer, Güneşboğan'a dair Dünya Görüşü'ne sahipti ve tehlikeyle mücadele etmek için Kara'ya geldiler. Arayış'ı Seareach ve *Coercrri*'ye, Devlerin Kara'daki eski evlerine yönlendiren Covenant, ataları hakkındaki bilgisini kullanarak onları Devliklerini Tek Ağaç arayışının hizmetine adamaya ikna eder.

Toprak'tan ayrılmadan önce Covenant, *Coercrri*'nin Ölülere, yani bir Raver'in ellerinde ölüm biçimleriyle lanetlenmiş eski Devler için büyük bir günah çıkarma eylemi gerçekleştirir. Ardından Sunder ve Hollian'ı, köylere Clave'e karşı direnmeleri için ilham verebileceklerini umarak Diyar'a geri gönderir ve arayışının bir sonraki aşamasına başlamak için kendini hazırlar.

İşte Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri'nin İkinci Kitabı TEK AĞAÇ başlıyor.

"Sen benimsin"

BÖLÜM I: Risk

BİR: Starfare'in Mücevheri

Linden Avery, *Coerceri* yollarında Covenant'ın yanında yürüyordu. Altlarında, Starfare's Gem adlı taştan dev gemisi, antik kentin *dibindeki* tek sağlam sete doğru süzülüyordu; ama Linden buna aldırış etmedi. *Dromond*'un rüzgârı bir lütuf gibi nasıl kullandığına daha önce şahit olmuştu - hem iri hem narin, hem tam yelkenli hem de hassas - Covenant'ın ve kendisinin arayışı için bir umut gemisi. O ve İnançsız, arkalarında Brinn, Cail ve sonra da Vain'le birlikte Grieve'in ana kayasına ve iskelelerine doğru alçalırken, bu tekneyi zevkle inceleyebilirdi. Geminin canlılığı duyularına mutluluk veriyordu.

Ancak Mutabakat, iki Taşyiyen'i, Sunder ve Hollian'ı, Clave'in yağmalarına karşı köyler arasında direniş toplayabilecekleri umuduyla Yukarı Topraklar'a geri göndermişti. Ve bu umut, Loric'in *krilini* Sunbane'e karşı kullanmaları için onlara vermiş olması gerçeğine dayanıyordu. Covenant'ın o kılıca ihtiyacı vardı, hem barışı yok eden vahşi büyüünün yerini alacak bir silah olarak hem de Demondim'den doğan Vain'in gizemine karşı bir savunma olarak. Yine de bu sabah *krili vermişti*. Linden ondan bir açıklama istediğinde, "*Ben zaten çok tehlikeliyim,*" diye cevap vermişti.

Tehlikeli. Bu kelime onun için yankılanmıştı. Kendisinden başka kimsenin algılayamayacağı bir şekilde, adam güçten hastaydı. Doğal hastalığı, cüzzamı, onu uyuşuk tutan kendini koruyucu disiplinlerin çoğunu kaybetmiş ya da teslim etmiş olmasına rağmen sakinleşmişti. Ama onun yerine bir Raver ve Sunbane'in ona bulaştırdığı zehir büyümüştü. Bu ahlaki zehir şu anda gizliydi ama içinde bir yırtıcı gibi çömelmiş, ortaya çıkmak için zamanını bekliyordu. Kadının gözünde, sanki kemiklerinin ilğini karartmış gibi derisinin rengini örtüyordu. Zehri ve beyaz yüzüğüyle o güne kadar tanıdığı en tehlikeli adamdı.

Ondaki bu tehlikeyi arzuluyordu. Bu onun için Haven Çiftliği'nde onu kendisine çeken gücün niteliğini ifade ediyordu. Joan için hayatını sattığında ona gülümsemişti; ve bu gülümseme onun garip gücünü, kaderi alt etme kapasitesini herhangi bir tehdit ya da şiddetin yapabileceğinden daha fazla ortaya çıkarmıştı. The Grieve'in Ölülerine verdiği serbest bırakma *kaamorası*, karmaşık suçları ve tutkuları uğruna ne kadar ileri gidebileceğini göstermişti. O bir paradokstu ve Linden onu taklit etmek için can atıyordu.

Tüm cüzzamına ve zehrine, kendini yargılamasına ve öfkesine rağmen, o bir a rmasıyandı - bir yaşam iddiası ve Toprak'a bağlılık, Despiser'in yapabileceği her şeye karşı bir kendini ifade etme. Peki ya o neydi? Tüm hayatı boyunca geçmişinden kaçmak dışında ne yapmıştı? Tüm ciddiyeti, ölüme karşı tıbbi etkinliğe yönelik tüm çabası başından beri olumsuzdu; sözde hizmet ettiği inançların onaylanmasından ziyade kendi ölümlü mirasının reddedilmesiydi. Clave ve Sunbane'in tiranlığı altındaki Topraklar gibiydi; sevgiden ziyade korku ve kan dökmeyeyle yönetilen bir yer.

Covenant'ın örneği ona kendisi hakkında bunu öğretmişti. Onun kendisine neden bu kadar çekici geldiğini anlamadığı zamanlarda bile içgüdüsel olarak onu takip etmişti. Ve şimdi onun gibi olmak istediğini biliyordu. İnsanları ölüme sürükleyen güçler için bir tehlike olmak istiyordu.

Yürürlerken onu inceledi, yüzünün cılız, kehanet dolu çizgilerini, ağzının sertliğini ve sakalının vahşi karmaşasını kendi kararlılığına kazımaya çalıştı. Adamda, kendisinin de paylaştığı, sert bir beklenti vardı.

Onun gibi o da Devlerin eşliğinde umut dolu bir yolculuğa çıkmayı dört gözle bekliyordu. Grimmand Honninscrave, Cable Seadreamer, Pitchwife ve First of the Search ile sadece birkaç gün geçirmiş olmasına rağmen, tanıdığı Devlerden her bahsettiğinde Covenant'ın sesine giren aşk acısını çoktan anlamıştı. Ama aynı zamanda özel bir hevese, kendi beklentisine de sahipti.

Neredeyse sağlık duyusu uyandığı andan itibaren onun için bir acı ve dehşet kaynağı olmuştı. İlk keskin algısı Nassic'in öldürölmesiyle ilgili hastalık olmuştı. Ve bu görölntü, onu hayatta kalmanın en uç noktalarına sürükleyen sonsuz gibi görölünen Kuzgunlar ve Sunbane dizisini başlatmıştı. Hissedilebilir kötölölğöl -asla tedavi edemeyeceği ahlaki ve fiziksel hastalığın- sürekli saldırısı onu etkisizlikle doldurmuş, her dokunuştta ve bakışta değersizliğini göstermişti. Ve sonra Clave'in eline, Gibbon Raver'ın gücüne düşmüştü. Kendisine karşı söylediği kehanet, içine yaydığı vahşet, ruhunun her k ö ş e s i n i kendinden iğrenmekten farksız bir nefret ve reddedişle doldurmuştu. Duygularının kapılarını bir daha asla dışarıdan gelen hiçbir çağrıya açmayacağına yemin etmişti.

Ama bu yeminini tutmamıştı. Keskin kırılganlığının tersi, kendine özgül ve gerekli bir yararlılıktı. Onu dehşete düşüren aynı sezgi gücü, aynı zamanda Courser zehri ve kırık kemikler yüzünden kendi iyileşmesini de sağlamıştı. Bu kapasite onun tıbbi içgüdülerini derinden etkilemiş, anladığı dünyadan çevrildiğinde kaybettiğini düşündüğü kimliğine bir onay kazandırmıştı. Ayrıca, Sarangrave'in pusuda bekleyen öldürölcü hastalığına karşı yoldaşlarına yardım ederek onlara hizmet edebilmişti.

Ve sonra şirket Sarangrave Düzlüğü'nden, Güneşboğan'ın hüküm sürmediği Seareach'e kaçmıştı. Etrafı doğal sağlıkla, sonbahar havasıyla ve hayatın başlangıcı kadar bozulmamış renklerle çevriliyken ve Devler -özellikle de bastırılmaz mizahı her karanlığa merhem gibi gelen Pitchwife- ona eşlik ederken, *Diamondraught*'ın büyüöl etkisi altında bileğinin iyileştiğini hissetmişti. Dünyanın somut güzelliğini tatmış, Mutabakat'ın Kederli Ölöler'e verdiği armağanı keskin bir şekilde deneyimlemişti. Sağlık duyusunun kötölölğe olduğu kadar iyiliğe de açık olduğunu ve belki de Gibbon'ın kendisi için öngördüğü kıyamet üzerinde biraz seçim yapabileceğini en içsel şekilde bilmeye başlamıştı.

Umudu buydu. Belki de başka hiçbir şey olmasa bile bu şekilde hayatını dönüştürebilirdi.

Haven Çiftliği'nde hayatını kurtardığı yaşlı adam şöyle demişti: "*Doğru ol. Dünyada sevgi de var.* İlk kez bu sözler içini korkuyla doldurmamıştı.

Dev işçiliğiyle yapılmış merdivenlerden inerlerken Covenant'tan gözlerini zorlukla ayırdı. Her şeye hazır görünüyordu. Ama başka şeylerin de farkındaydı. Berrak sabahın. *Coerceri*'nin tuzla kaplı boşluğu. Vain'in uzlaşmaz kara tehlikesi. Ve arkasında, *Haruchai*. Taşın üzerinde volta atma şekilleri karakteristik kayıtsızlıklarını yalanlıyordu. Covenant ve Devlerle birlikte bilinmeyen Dünya'yı keşfetmeye neredeyse hevesli görünüyorlardı. Linden sanki arzuladığı yeni hayatın dokusunu oluşturuyorlarmış gibi bu ayrıntılara yoğunlaştı.

Ancak yoldaşlar, İlk, Seadreamer ve Pitchwife'ın Ceer ve Hergrom'la birlikte beklediği şehrin tabanındaki doğrudan güneş ışığına doğru ilerlerken, Linden'in bakışları bir lodos taşı tarafından çekilmiş gibi dışarıya doğru sıçradı ve Starfare'in Mücevherinin setin içine doğru ilerlediğini gördü.

Devler Gemisi kalbini hayrete düşürecek bir gemiydi. Onun üzerinde yükseliyor, gözleri onu algılamak için acele ederken gökyüzüne hükmediyordu. Kaptanı Grimmand Honninscrave, geminin topuğunun üzerinde duran güverteden emirler yağdırırken ve Devler geminin armasına doluşup brandaları açıp halatları sabitlerken, gemi ustalıkla rıhtımına yanaştı. Mürettebatının becerisi ve yapımındaki kurnazlık, yapıldığı devasa kahverengi ve hareli granite meydan okuyordu. Yakından bakıldığında, dromondun dikişsiz yanlarının ve direklerinin ağırlığı, şeklinin hızlılığını, güvertesinin uzunluğunu, pruvasının gösterişli açısını ve direklerinin dengesini gizliyordu. Ama algıları geminin ölçeğine uyum sağladığında, bunun Devler için uygun olduğunu görebiliyordu. Boyutları, serenlerin arasında uygun bir boyuta ulaşmıştı. Ve taş yanların hareleri, granit hevesinin alevleri gibi sudan yükseliyordu.

Bu taş Linden'i şaşırtmıştı. İçgüdüsel olarak Devler Gemisi'nin doğasını sorgulamış, granitin denizlerin stresine dayanamayacak kadar kırılgan olacağına inanmıştı. Ama gözlerinin önüne geldiğinde

hatasını anladı. Bu granit, kemiğin hafif ama gerekli esnekliğine sahipti. Canlılığı taşın sınırlarının ötesine geçiyordu.

Ve bu canlılık *Dromond*'un mürettebatında parlıyordu. Onlar birer devdi; ama gemilerinde bundan daha fazlasıydılar. Cesur ve nefes alan bir organizmanın eklemleri ve hizmetleri, onları yücelten bir hayatın elleri ve kahkahalarıydılar. Taş ve Devler birlikte Starfare's Gem'e güçlü denizlere karşı mücadele eden bir gemi görünümü veriyordu çünkü başka hiçbir sınav onun doğal coşkusuyla boy ölçüşemezdi.

Her biri üç yelken taşıyacak kadar yükselen üç direği, Honninscrave'in durduğu güvertenin üzerinde sedir ağaçları gibi yükseliyordu. Sanki ayaklarının altında taraklar, sakalında tuz, kocaman gözlerinin her bakışında ustalıkla doğmuş gibi, Deniz'in belli belirsiz düzensizliğiyle hafifçe sallanıyordu. Pitchwife'in selamına karşılık olarak attığı çığlık *Coerceri*'nin yüzünde yankılandı ve Grieve'in yüzyıllar sonra ilk kez hoş bir karşılamayla yankılanmasına neden oldu. Sonra güneş ışığı ve gemi Linden'in önünde bulanıklaşırken, gözleri sanki daha önce hiç sevinç görmemiş gibi aniden yaşlarla doldu.

Bir süre sonra gözlerini kırıştırtarak görüşünü netleştirdi ve tekrar Mutabakat'a baktı. Gerginlik yüzünü çarpık bir sırtışa dönüştürmüştü; ama bu yüz buruşturmanın ardındaki ruh onun için açıktı. Tek Ağaç arayışına, Toprak'ın hayatta kalmasına ulaşmak için kullanacağı araçlara bakıyordu. Dahası, sevdiği Saltheart Foamfollower'ın akrabaları olan Devlere bakıyordu. Sırtışının hırıltıya benzemesine neden olan arzu ve korkuyu açıklaması için ona ihtiyacı yoktu. Lord Foul'a karşı kazandığı önceki zafer, Köpükdüşüren'in kahkahasının kişisel anodiniyle temizlenmişti. Ve bu zaferin bedeli Dev'in hayatı olmuştu. Covenant şimdi Starfare's Gem'in Devlerine özlem ve anılarla bakıyordu. Onları da Köpükdolduran'ın kaderine sürüklemekten korkuyordu.

Linden bunu da anlıyordu. Onun inatçılığı gibi, kendi inatçılığı da kayıp ve suçluluk duygusundan doğmuştu. Arzularının sonuçlarına güvenmemenin ne demek olduğunu biliyordu.

Ama Devler Gemisi'nin gelişi dikkatini çekmişti. Gürültü, gemiden bir neşe köpüğü gibi fişkırıyordu. Hawsers

Pitchwife ve Seadreamer'a atıldılar, onlar da onları iskelenin uzun süredir kullanılmayan kuşatma direklerine bağladılar. Starfare'in Gem'i omuzlarını setin kenarlarına sürterek dinlenmeye çekildi. *Dromond* emniyete alınır alınmaz, Kaptan ve iki Dev'den oluşan mürettebatı halatları ve merdivenleri sallayarak iskelelere doğru ilerledi.

Orada İlk'i sevgiyle selamladılar, Seadreamer'a sarıldılar ve Pitchwife'a duydukları memnuniyeti haykırdılar. İlk, onların saygılarına ciddiyetle karşılık verdi: demir saçları ve geniş kılıcıyla onların yakınlıklarını belli bir mesafede tutuyordu. Ama Pitchwife, Seadreamer'ın sessiz teslimiyetini telafi edecek kadar neşeliydi; ve kısa bir süre sonra Devler, kadim kayıp akrabaları olan Mahvolmamışların şehrine bakmak için ilerlemeye başladılar. Linden kendini, boyunun iki katı uzunluğunda, yıpranmış, kaslı erkekler ve kadınlarla çevrili buldu; meşe gibi yapılı ama yine de fidanlar kadar hareket ve merak dolu denizciler. Hepsi de işlerinin gerektirdiği sade kıyafetleri giymişlerdi; birbirine kenetlenmiş taş disklerden oluşan zırhları ve ağır deri tozlukları vardı ama başka hiçbir şeyleri sıkıcı değildi. Dilleri, coşkuları ve tuzlu mizahları renkliydi. Bir hareketlilik girdabıyla Grieve'e yeniden hayat verdiler.

Şehri keşfetme, uzun zaman önce ölmüş olan halklarının eserlerini araştırma dürtüleri Linden'a aşikârdı. Covenant'ın gözleri de buna karşılık olarak parladı; *Coerceri*'yi ıstıraptan kurtararak İlk'in ona verdiği *Dev Dostu* unvanını kazandırdığı *caamora*'yı hatırlıyordu. Ancak kargaşanın, Pitchwife'ın neşeyle karşılık verdiği yekpare şakaların ve kahkahaların, *Haruchai*'nin karakteristik bir sertlikle cevapladığı soruların, Linden'in gözlerini kamaştıran ve Covenant'ın sanki daha uzun olmak istermiş gibi sırtını dikleştirmesine neden olan selamların arasında, İlk, Honninscrave'e sert bir şekilde hitap ederek Covenant'ın arayışına yardım etme kararını söyledi. Ve aciliyetten, Güneşboğan'ın büyüyen şanssızlığından ve Tek Ağaç'ın yerini bulmanın, Güneşboğan'ın Dünya'nın kalbini söküp atmasını önlemek için zamanında yeni bir Yasa Asası yaratmanın zorluğundan bahsetti. Kaptan'ın heyecanı hızla yatıştı. Kadın Devler Gemisi'nin erzaklarının durumunu sorduğunda, ikinci komutanı olan Çapa Ustası'nın beklerken *dromondun* erzaklarını yeniden tedarik ettiğini söyledi.

Büyük Bataklık'ın kıyısında. Sonra mürettebatını gemiye geri çağırmaya başladı.

Devlerden birkaçı iyi huylu bir şekilde itiraz ederek Keder'in hikâyesini sordu. Ama Covenant sanki Clave'in Banefire ve Sunbane'i kanla nasıl beslediğini düşünüyormuş gibi kendi kendine başını sallıyordu. Honninscrave tereddüt etmedi. "Sabırlı olun, tembeller!" diye karşılık verdi. "Siz dev misiniz ki biraz sabırdan kaçılıyorsunuz? Bırakın hikâyeler sıralarını beklesin, denizlerin emeğini hafifletmek için. İlk acele gerektirir!"

Onun emri Linden'a bir pişmanlık duygusu yaşattı. Bu Devlerin neşesi uzun zamandır gördüğü en mutlu şeydi. Ve belki de Mutabakat'ın burada başardıklarının tadını çıkarmak için bir şans isteyebileceğini düşündü. Ama onu, ikna edilmeden kendisi için onur kabul etmeyeceğini bilecek kadar iyi anlıyordu. Ona doğru yaklaşarak sesini gürültünün içinden geçirdi. "Berek Tek Ağaç'ı buldu ve ona yardım edecek hiçbir Dev yoktu. Ne kadar uzakta olabilir?"

Ona bakmadı. *Dromond* onun bakışlarını tuttu. Sakalının altında yarı heyecan, yarı endişe dolu bir ruh hali çiğniyordu.

"Sunder ve Hollian ellerinden gelen her şeyi yapacaklar," diye devam etti. "Ve serbest bıraktığınız *Haruchai*'ler de elleri kolları bağlı oturmayacaklar. Clave'in başı zaten belada. Biraz zaman kazanabiliriz."

Gözleri değişmedi. Ama onun dikkatinin kendisine yöneldiğini hissetti. "Anlat bana," diye mırıldandı, Devlerin konuşmaları arasında zar zor duyuluyordu. Onlar ve *Haruchai* iskele boyunca beklenti içinde sıralanmışlardı. "Sence Clave'i yok etmeye çalışmalı mıydım? Şansım varken?"

Bu soru onu sinirlendirmişti. Onu yeterince tanısaydı soracağı başka bir soruya çok benziyordu. "Bazı enfeksiyonların kesilip atılması gerekir," diye sertçe cevap verdi. "Eğer hastalığı bir şekilde öldürmezseniz, hastayı kaybedersiniz. O parmaklarının inat uğruna kesildiğini mi düşünüyorsun?"

Kaşları çatıldı. Sanki kadın onu kişisel kaygılarından uzaklaştırmış, onun farkına varmasını sağlamış gibi ona baktı.

aralarında barışa izin vermeyecekti. "Sen olsan böyle mi yapardın?" diye sorarken boğazındaki kaslar gerilmişti.

Yüzünün buruşmasına engel olamadı. Gibbon ona şöyle demişti: "*Cinayet işledin. Sen kötü değil misin?* Birdenbire Covenant'ın da Raver ile aynı fikirde olduğundan emin oldu. Kendine ihanetini gizlemek için savaşıarak, "Evet. Yoksa neden bu kadar güce sahip olasan ki?" diye cevap verdi. Gücü ne kadar çok istediğini zaten çok iyi biliyordu.

"Bunun için değil." Etraflarındaki devler sessizliğe gömülmüş, onun kararını bekliyorlardı. Beklenmedik sessizlikte, sertliği Deniz'in dalgaları üzerinde bir söz gibi çınladı. Ama dinleyicilerini görmezden geldi. Linden'e doğru dönerek, "Zaten yirmi bir tanesini öldürdüm. Başka bir cevap bulacağım."

Adamın devam edeceğini düşündü. Ama bir an sonra, nedenini bilemese de, onun zilletini görmüş ve fark etmiş gibiydi. Hemen Birinci'ye döndü. Yumuşak bir sesle, "Başlarsak kendimi daha iyi hissedeceğim," dedi.

Başını salladı ama hareket etmedi. Bunun yerine falçiyonunu çekip iki eliyle selam verir gibi kavradı.

"Dev dostu." Konuşurken, sesi sessiz olmasına rağmen sözlerinde bir haykırış vardı. "Tüm halkımıza karşılığını ödeyeceğimiz bir hediye verdin. Bunu Arayış ve Dünya Görüşü adına söylüyorum" - Seadreamer'a baktı- "aynı hedefe giden başka bir yol seçmiş olsam da, bize hala rehberlik ediyor." Seadreamer'ın yüzü, gözlerinin altında burnunun köprüsü boyunca uzanan beyaz yara izinin etrafında düğümlendi; ama hiçbir itiraz göstermedi. İlk sözlerini şöyle bitirdi: "Antlaşma Dev Dostu, amacın devam ettiği sürece biz seniniz."

Covenant sessiz kaldı, minnettarlık ve kendinden şüphe içinde bir adamdı. Ama Arama'nın liderine başını eğdi.

Bu jest Linden'ı etkiledi. Sanki kendi içinde yardım kabul etme lütfunu ya da belki de değer duygusunu bulmuş gibiydi. Ama aynı zamanda onun sorularıyla su yüzüne çıkan gizli çatışmalardan kurtulduğu için de rahatlamıştı. Birinci kararlı bir şekilde "Haydi yelken açalım" dediğinde, Linden hiç tereddüt etmeden Devleri Starfare'in Gemisine doğru takip etti.

Devler Gemisi'nin bordası üzerine kocaman bir şekilde eğilmişti; ellerini ve ayaklarını mürettebatın kendisi için tuttuğu halat merdivenin ağır çengellerine koyduğunda, yükseliş onu şaşırtıcı derecede yükseğe taşıyacak gibi görünüyordu, sanki gemi görüldüğünden daha da büyüktü. Ama Cail koruyucu bir şekilde arkasına tırmandı ve Devler her taraftan yukarı doğru yükseldi. Küpeşteden ön güverteye doğru eğildiğinde, yaşadığı rahatsızlığı unuttu. *Dromond* ona bir giriş gibi uzandı. Böyle bir taş a alışık olmadığı için algısını etrafına çok fazla yayamıyordu; ama menzilerindeki tüm granit, canlı bir ağaç kadar hayat dolu hissettiriyordu. Devler Gemisi'nin yüzeylerinin altından akan özsuyn tadını almayı bekliyordu. Arkadaşları gemiye bindikçe bu his daha da yoğunlaştı. Baş dönmesi ve yarım eli yüzünden Covenant tırmanmakta zorlandı ama Brinn kısa sürede küpeşteyi geçmesine yardım etti. Covenant ya da Linden'i takip eden Vain merdiveni sorunsuzca çıktı, sonra ön güvertenin kenarında bir heykel gibi durdu ve siyah, belirsiz gülümsemesini takındı. Ceer ve Hergrom halatlardan yukarı doğru akıyor gibiydi. Ve her bir ayak taşı tuttukça, Starfare'in Mücevheri Linden'in sinirlerine daha hareketli bir enerji yaydı. Ayakkabılarının içinde bile granit, herhangi bir Deniz tarafından alt edilemeyecek kadar kaldırma kuvveti hissediyordu.

Güneş ışığı iskeleleri kapladı, geminin kıyısı boyunca hafifçe dalgalanan su şeridini renklendirdi, *Coerceri*'nin yüzüne sanki bu gün Tutsak Olmayanlar'ın yok edilmesinden bu yana ilk gerçek şafağı işaret ediyormuş gibi parladı. Honninscrave'in komutlarına yanıt veren Devlerden bazıları demirleri serbest bırakmak için pozisyon aldı. Diğerleri ise ağır halatlara çocuklar gibi hafifçe tırmanarak armaya atladılar. Diğerleri de aşağıya indi; Linden onların, tecrübesiz algılarının ötesine geçene kadar geminin iç yaşamıyla ilgilendiklerini hissedebiliyordu. Birkaç dakika içinde alt yelkenler rüzgârda dalgalanmaya başladı; ve Starfare'in Gemisi denize açıldı.

İKİ: Siyah Ruh Hali

Linden, *dromond* setten geriye doğru kayarken her şeyi izlemeye çalıştı, sonra açık suya doğru döndü. Bir o yana bir bu yana kayarken, Devlerin sanki emekten ziyade büyüyle çalışıyormuş gibi branda açtıklarını gördü. Ayaklarının altında güverte yuvarlanmaya başladı; ama deniz hafifti ve Devler Gemisi'nin büyük ağırlığı onu dengede tutuyordu. Hiçbir rahatsızlık hissetmedi. Bakışları defalarca Covenant'inkilerle kesişti ve Covenant'ın heyecanı onunkileri artırdı. Yüz ifadesi karanlıktan arınmıştı; sakalları bile olasılıklarla dolup taşıyor gibiydi. Bir süre sonra Covenant'ın esintiyle birlikte kelimeler soluduğunu fark etti:

"Taş ve Deniz hayatın derinliklerinde,
dünyanın iki değişmez sembolü:
hareketsizlik ve hareket halinde kalıcılık; baki
kalan Güç'ün katılımcıları."

Hafızasında bir saygı duruşu gibi yankılandılar.

Coerceri'ye doğru bakmak için pozisyon değiştirdiğinde, esinti saçlarını yakaladı ve yüzünde dalgalandırdı. Parmaklarını buğday rengi saçlarında gezdirerek onları yerinde tuttu ve bu basit hareket ona uzun zamandır hissetmediği kadar keyif verdi. Tuz havayı yumuşatıyor, güneş ışığını keskinleştiriyor, böylece Keder çekilirken yeniden doğuşun gerçekleştiği bir yer gibi görünüyordu. Orada belki de ummaya cesaret edemeyeceği kadar çok şeyin yeniden doğduğunu düşünmeye başladı.

Sonra Pitchwife şarkı söylemeye başladı. Biraz uzakta duruyordu ama sesi *dromond* boyunca ışık gibi yayılıyor, deforme olmuş göğsünden dalgaların şakırtısı ve brandanın şakırtısı üzerine güçlü bir şekilde yükseliyordu. Ezgisi, aksanlar ve armoni önerileriyle süslenmiş sade bir şarkıydı; ve diğer Devler de ona katıldı:

"Gel deniz ve dalga-
dolaşanların geniş patikası ve
dünyaya açılan kapısı!
Bütün yollar eve çıkar.

"Rüzgar ve hız gel-
Gökyüzü nefesi ve yelken
hayatı! Halatlar ve çarşafklar
açıldı, kalplerimiz her
fırtınayı arzuluyor.

"Gelin seyahat edin ve
araştırın! Dünya'nın
Keşfi:
Gizemler çözülmemiş:
hiç durmadan ve sıkılmadan dolaşırlar:

"Risk ve yolculuk kurtarır
kayıp ve ihtiyaçtan hayatın kalbine.
Biz okyanusun misafiriyiz,
ve biz bu dünyayı seviyoruz!"

Devler neşeli şarkıcılardı ve sesleri direklerin sallanışına bir kontrpuan oluşturunuyordu; bu şarkı, rüzgâr brandaya vurdukça yükselen bir staccato ile noktalanıyordu. Starfare'in Gem'i rüzgârın yanı sıra müziğe de biniyor gibiydi.

Ve rüzgâr sertleştikçe, *Coerceri* şaşırtıcı bir hızla ufka doğru kayarken, güneş gün ortasına doğru yükseldi. Honninscrave ve mürettebatı, sanki hepsi ihmalkârmış gibi yorum ve şakalar yapıyordu; ama kaşlarının siperinin altındaki gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Onun emriyle yelkenlerin geri kalanı da açılmıştı ve Starfare's Gem, hareli kenarlarının kehanetini gerçekleştiren bir çeviklikle Güneşin Doğuşu Denizi'ne doğru ilerliyordu. Linden, canlılığın taşın içinde bir heyecan gibi aktığını hissedebiliyordu. Devlerin ellerinde granit bile hız ve zarif bir duruşa dönüşüyordu.

Çok geçmeden hisleri o kadar keskinleşti ki artık hareketsiz kalamıyordu. İçgüdüsel olarak gemiyi keşfetmeye başlamak için uzaklaştı.

Cail hemen omzundaydı. Ön güverteyi geçerken, kamarasını görmek isteyip istemediğini sorarak onu şaşırttı.

Durup ona baktı. Adamın yüzündeki donuk ifade, böyle bir teklifte bulunacak kadar *dromond* hakkında nasıl bilgi sahibi olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Kısa tuniği kahverengi uzuvlarını her zaman serbest ve hazır bırakıyordu; ama sorusu onu sadece hazırlıklı değil, aynı zamanda öngörülü de gösteriyordu. Bununla birlikte, Ceer ve Hergrom'un Depo Şefi'yle çoktan konuştuklarını ve ondan gemi hakkında en azından iskelet bir bilgi edindiklerini açıklayarak onun sessiz sorusunu yanıtladı.

Linden bir an için *Haruchai*'nin devam eden takdirini düşünmek için durakladı. Ama sonra Cail'in ona tam da istediği şeyi sunduğunu fark etti: Kendine ait bir yer; Devler Gemisi'nin hislerine alışmak için mahremiyet; başına gelen yeni şeyleri açıklığa kavuşturmak için bir şans. Ve belki de Devlerin misafirperverliği banyo suyuna kadar uzanırdı? *Sıcak* banyo suyu mu? Bolluk görüntüleri kafasını doldurdu. En son sıcak bir banyo yapmayalı ne kadar olmuştu? Kendini gerçekten temiz hissetmeyeli? Cail'e başıyla selam verdi ve onu *dromondun* kış tarafına doğru takip etti.

Geminin ortasında, ön ve arka güverteleri birbirinden ayıran ve gemiyi bir baştan bir başa tamamen kaplayan düz çatılı bir yapı duruyordu. Cail onu dizleri kadar yüksek bir fırtına eşliğine sahip bir deniz kapısından içeri soktuğunda, kendini bir tarafında mutfak, diğer tarafında ise depo dolaplarının bulunduğu uzun bir yemek salonunda buldu. Yapının penceresi yoktu ama fenerler burayı aydınlık ve neşeli kılıyordu. Fenerlerin ışığı, salonun ortasından bir çatı ağacı gibi geçen orta direk taşında parıldıyordu. Şaft, daha yakından bakmak istediği desenlerle bir ambar gibi oyulmuştu. Ama Cail sanki bütün sırlarını biliyormuş gibi salonda ilerledi ve onunla birlikte arka güverteye çıktı.

Birlikte Giantship'in kış tarafına geçtiler. Honninscrave'in güverteden verdiği selama karşılık verdi, ardından Cail'i takip ederek Kaptan'ın bulunduğu yerin sancak tarafındaki başka bir deniz kapısından geçti. Bu giriş aşağıya doğru inen pürüzsüz bir taş merdivene erişim sağlıyordu. Merdiven Devler için yapılmıştı, ama o

onu kullanmak için. Ve sadece bir kat inmesi gerekiyordu. Orada, daha fazla fenerle aydınlatılmış bir geçitte, bir dizi kapı buldu - Cail'in açıkladığına göre, kendisi, Vain, Ceer ve kendisi için ayrılmış odalar.

Covenant, Brinn ve Hergrom da benzer şekilde geminin iskele tarafında yer alacaktı.

Kulübesine girdiğinde, bir dev için küçük sayılabilecek ama kendisi için neredeyse savurganca büyük görünen bir oda olduğunu fark etti. Bir duvarın yanında uzun bir hamak asılıydı; iki büyük sandalye ve bir masa zeminin çoğunu kaplıyordu. Bu mobilyalar ona büyük geliyordu: sandalyelerin oturakları beline kadar uzanıyordu ve hamaktan kalkabilmek için masanın üzerine çıkması gerekiyordu. Ama şimdilik bu zorluklar onu rahatsız etmiyordu. Oda, açık bir kapıdan yansıyan güneş ışığıyla aydınlıktı ve mahremiyet sunuyordu. Buna sahip olduğu için memnundu.

Ancak Cail'in kendisinden istediği yemek ve banyo suyunu almak için ayrılmasından birkaç dakika sonra, heyecanının altında onu rahatsız eden bir gerilim farkına varmasını istedi. Cail'in sert *Haruchai* varlığının geri çekilmesi, içindeki bir perdeyi kenara çekti. *Dromond*'un derinliklerinde bir yerlerde gizlenen karanlık bir el, korkunç bir parmağını kalbine doğru uzattı. Dokunduğunda, tüm rahatlama, beklentisi ve yeniliği erozyona uğradı ve denizle ıslanmış kumdan bir kale gibi yıkıldı. Eski ve yarı unutulmuş karanlık bir ruh hali yeniden içine sızmaya başladı.

Ailesi ve Gibbon kokuyordu.

Sonuçta, onun için gerçekten değişen neydi? Bulunduğu yerde olmak için ne gibi bir hakkı ya da sebebi vardı? O hâlâ aynıydı; yaşamın peşinden koşmak yerine ölümden kaçma ihtiyacıyla hareket eden bir kadın. Nasıl değişeceğini bilmiyordu. Ve na-Mhoram onun umudunu açıkça reddetmişti. *Demişti ki: "Yeryüzünü mahvetmek için demirin dövüldüğü gibi dövülüyorsun. Yeryüzünde başka hiç kimsenin fark edemeyeceği şeylere açık olduğun için, dövülmeye de açıksın.* Onun hevesli zalimliğinden, özel bedenini kirlettiği o jel gibi hastalıktan ya da ona verdiği karşılıktan asla kurtulamayacaktı. Onun kıyametinin mesajı şimdi ona geri geldi, sanki bir geminin omurgasından yükseliyormuş gibi

Starfare'in Mücevheri -sanki *Dromond*'un sağlığı Devleri ve gemilerini besleyen bir çıban lekesi içeriyormuş gibi.

Bu siyahlık hayatının büyük bir bölümünü şekillendirmişti. Ailesi, babası ve annesiydi. Ve buradaydı. Onun içindeydi ve yine de sanki hava da onunla doluymuş gibi onu içine çekiyordu. Ne adını koyabildiği ne de tahammül edebildiği bir kader onun için pusuya yatmış gibiydi, öyle ki kulübesi Devlerin eşliğinde güneşle yıkanmış bir odadan çok Revelstone'un ambarındaki bir hücreye benziyordu.

Birkaç uzun an boyunca baskıyla savaştı, onun dışından kaynaklanıyormuş gibi görünen garip yolu tanımlamak için mücadele etti. Ama geçmişi çok güçlüydü; algısını kör etmişti. Cail geri dönmeyen çok önce kamarasından kaçıp açık havaya fırladı. Titreyen elleriyle sancak küpeştesine tutunarak, Gibbon'ın dokunuşunu hatırlar gibi boğazında yükselen eski korkuyla tekrar tekrar, ağır ağır yutkundu.

Ama karanlık yavaş yavaş azaldı. Bunun doğru olması için hiçbir neden düşünemiyordu; ama içgüdüsel olarak kendisiyle ruh halinin kaynağı arasına biraz mesafe koyduğunu hissetti. Bu mesafeyi arttırmak için güverteye en yakın merdivene yöneldi.

Ceer, Cail yokken onu korumak için yanında belirmişti. Ona yaslanmaktan, zayıflığını onun dürüstlüğüne dayandırmaktan kendini zor alıkoyuyordu. Ama bu zayıflıktan nefret ediyordu. Bunu görmezden gelmeye, inkâr etmeye çalışarak kendini merdivenlerden tek başına yukarı itti.

Güvertede Honninscrave'i, Birinci'yi, Covenant'ı, Brinn'i ve gemiye yön veren büyük çarkı tutan bir başka Dev'i buldu. Bu çark taştan yapılmıştı ve boyu Linden'in yarısı kadardı; ama dümenci kadın onun parmaklıklarını sanki balsa ağacından oyulmuş gibi hafifçe çeviriyordu. Honninscrave Seçilmiş'i selamladı ve İlk ona başıyla hoş geldin dedi; ancak Linden hemen bir tartışmayı böldüğünü hissetti. Covenant sanki onun fikrini soracakmış gibi ona doğru baktı. Ama sonra ağzını kapattı ve ona daha dikkatle baktı. Linden daha konuşmadan, "Linden, sorun nedir?" diye sordu.

Kaşlarını çatarak adama baktı, duygularının şeffaflığı karşısında hem sinirlenmiş hem de utanmıştı. Belli ki hiçbir şekilde değişmemişti.

önemliydi. Yine de ona gerçeği söyleyemezdi - burada, açık gökyüzünün ve Devlerin gözlerinin altında değil. Omuz silkerek sorusunu geçiştirmeye, yüzündeki çizgileri yumuşatmaya çalıştı. Ama adamın dikkati keskinliğini kaybetmemişti. Dikkatli bir sesle, "Gibbon'ı düşünüyordum," dedi. Gözleriyle ondan bu konuyu geçiştirmesini istedi. "Başka bir şey düşünmeyi tercih ederim."

Bunun üzerine bakışları yumuşadı. Onun için neredeyse her şeyi yapmaya hazır bir adam gibi görünüyordu. Boğazını temizleyerek, "Vain hakkında konuşuyorduk. Gemiye geldiğinden beri yerinden kıpırdamadı. Ve yolumuza çıkıyor. Bazı donanımları engelliyor. Mürettebat ondan hareket etmesini istedi ama bunun ne kadar işe yaradığını biliyorsunuz."

O biliyordu. Demondim'in o bildik rahat duruşunu, kollarını hafifçe büküğünü, gözlerini hiçbir şeye odaklamadığını, bir dikilitaş kadar hareketsiz olduğunu defalarca görmüştü.

"Böylece onu değiştirmeye çalıştılar. Üç kişi. Kımıldamadı." Covenant, herhangi birinin üç Devi yenecek kadar ağır ya da güçlü olabileceği fikri karşısında başını salladı. Sonra sözlerini şöyle tamamladı: "Bu konuda ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorduk. Honninscrave bir engelleme yöntemi kullanmak istiyor."

Linden rahat bir nefes aldı. Karanlık bir adım daha geri çekildi, bu işe yarama şansıyla geri itilmişti. "Bunun bir yararı olmayacak," diye cevap verdi. Vain'in amaçları onun için bir gizemdi; ama geminin granitinden daha yoğun ve daha az çekilebilir hale gelebileceğini bilecek kadar derinlemesine görmüştü onu. "Eğer hareket etmek istemiyorsa, hareket etmeyecektir."

Covenant sanki onun beklentilerini doğrulamış gibi başını salladı. Birinci kendi kendine ekşi bir şekilde mırıldandı. Honninscrave omuz silkerek mürettebatına Demondim-yaratıklarının etrafında çalışmalarını emretti.

Linden onların arkadaşlığından memnundu. Baskı hissi artık kesinlikle daha zayıftı. Devlerin devasa sağlığı onu koruyor gibiydi. Ve Covenant'ın düşünceli tavrı onu rahatlatmıştı. Sanki ciğerleri ölüm anılarıyla tıkanmamış gibi nefes alabiliyordu. Küpeşteye doğru ilerleyerek direklerden birine oturdu ve kendini Devler Gemisi'ne ayarlamaya çalıştı.

Kısa bir süre sonra Cail, Ceer'in yerini almaya geldi. Yüz hatlarında, onu boşuna göndermiş olmasından dolayı hiçbir sitem

ifadesi yoktu. Bunun için

hoşgörüsüne de minnettardı. *Haruchai*'nin vurdumduymazlığının ardında şiddetli bir yargılama kapasitesinin varlığını hissetmişti. Bunun kendisine karşı dönmesini istemiyordu.

Neredeyse iradesi olmadan bakışları Covenant'a döndü. Ama onun dikkati başka yerdeydi. Starfare'in Gemisi ve mürettebatı onu tekrar etkisi altına almıştı. *Dromond*'un büyüüne o kadar kapılmış, Devlerin yoldaşlığından o kadar etkilenmişti ki, diğer her şey geri çekilmişti. Honninscrave ve İlk'e onları konuşturmak için sorular sordu, sonra da yalnızlığına başka bir cevap bulamamış bir adamın açlığıyla cevaplarını dinledi.

Onu örnek alan Linden da dinledi ve izledi.

Honninscrave gemisinin yaşamı ve işleyişi hakkında memnuniyetle uzun uzun konuştu. Mürettebat, Kaptan, Demircibaşı ve geminin üçüncü komutanı olan Depo Şefi'nin komutası altında üç nöbete ayrılmıştı. Ancak, tıpkı üstleri gibi, Devler de görevde olmadıkları zamanlarda dinleniyor gibi görünmezlerdi. Sevgileri Starfare's Gem'i yalnız bırakmalarına izin vermiyordu ve zamanlarını geminin etrafında ufak tefek işler yaparak geçiriyorlardı. Ancak Honninscrave bu görevleri ve hizmet ettikleri amaçları anlatmaya başladığında Linden yolunu kaybetti. Mürettebatın her bir hat ve levha, geminin her bir parçası, her bir alet için Dev dilinde isimleri vardı; ve Linden bu yabancı kelimeler sağanağını bir türlü sindiremiyordu. Bazıları aklında kalmıştı: Dawngreeter, ön direğin en yüksek yelkeni; Horizonscan, orta direğin tepesindeki gözcü; Shipsheartthew, dümeni döndüren büyük çark. Ama gemiler ve denizcilik hakkında geri kalanları aklında tutacak kadar bilgisi yoktu.

Honninscrave'in nöbetçilerine verdiği talimatları nadiren doğrudan emir olarak ifade etmesi bu sorunu daha da ağırlaştırıyordu. Daha çok yelkenlerin, rüzgârın ya da denizin durumu hakkında bağırarak yorum yapıyor ve uygun eylemin seçimini doğru yere yakın olan herhangi bir deve bırakıyordu. Sonuç olarak, geminin rotası neredeyse kendiliğinden oluşuyor gibiydi - Honninscrave'in ustalığından ziyade değişen havaya bir tepki ya da belki de armanın canlı ve karmaşık titreşimleri tarafından canlandırılan bir teurji. Bu durum Linden'in aklını çelmiş ama Üstat'ın kullandığı çok sayıdaki isimle ilgili kavrayışını pek de geliştirmemişti.

Daha sonra Ceer ve Hergrom'u arka direğin örtülerinde görünce belli belirsiz şaşırıldı. Sıralar arasında ustalıkla hareket ediyor, Devlerden bir şeyler öğreniyor ve onlara neredeyse neşeli görünen bir rahatlıkla yardım ediyorlardı. Cail'e halkının ne yaptığını sorduğunda, *Haruchai*'nin eski bir hayalini gerçekleştirdiklerini söyledi. Kutsala Saygısızlık Ayini'nden önce ve sonra, Unhomed ve Bloodguard'ın birbirlerini tanıdıkları tüm yüzyıllar boyunca, hiçbir *Haruchai* bir Dev gemisine ayak basmamıştı. Ceer ve Hergrom, atalarını üç bin yıldan daha uzun bir süre önce sarsmış olan bir arzuya cevap veriyorlardı.

Cail'in kısa ve özlü anlatımı, hiç beklenmedik ve gizli bir güzelliğin bir anlık görüntüsü gibi, onu belli belirsiz etkiledi. Halkının kararlılığı tüm sınırları aşıyordu. Covenant'ın Diyar'a daha önceki ziyaretleri sırasında, Kan Muhafızları Lordlar Konseyi'ni neredeyse iki bin yıl boyunca uyumadan ve ölmeden korumuşlardı, hizmet yeminleri o kadar abartılıydı ki. Ve şimdi, bin yıl sonra, Cail ve halkı hala o Kan Muhafızlarının anılarını ve bağlılıklarını koruyordu.

Ama böyle bir kararlılığın sonuçları sonunda Linden'i kendine döndürdü ve öğleden sonra ilerledikçe kasveti geri geldi. Duyuları Devler Gemisi'ne giderek daha fazla uyum sağlamaya başlamıştı. Altındaki güvertelerden geçen Devlerin hareketlerini ve neşelerini okuyabiliyordu; çaba sarf ederek, geminin ortasındaki Foodfendhall'daki insanların sayısını tahmin edebiliyordu. Bu onu rahatlatmış olmalıydı. Bilinçli olarak hissettiği her şey temiz bir güç ve iyi bir mizah kokuyordu. Yine de menzilin yavaşça genişlemesi boyunca karanlığı kalınlaştı.

Ruh halinin dışsal bir kaynaktan, Devler Gemisi'ndeki ölümcül bir kusurdan ya da hastalıktan kaynaklandığı hissi yine onu rahatsız etti. Yine de bu hissi kendi kişisel tepkisinden ayıramıyordu. Hayatının büyük bir bölümünü bu baskı altında geçirmişti ve bunun suçunu kendi dışındaki herhangi bir şeye yükleyebileceğini ciddi olarak düşünemiyordu. Gibbon onun karanlığını yaratmamıştı: ona sadece anlamını bir an için göstermişti. Ama aşinalık bunu daha katlanılabilir kılmıyordu.

Akşam yemeği için ağrı geldiğinde, cevap vermek için depresyonuna direndi. Covenant tereddüt etmedi; ve onu kaderine karşı sonsuza dek aktif kılan cesaret türünü öğrenmek için gerekirse Dünya'nın sonuna kadar onu takip etmeye niyetliydi. Yüzeyinin altında cüzzam uyuyordu ve Lord Foul'un zehri amaçladığı kirlenmeyi gerçekleştirmek için fırsat kolluyordu. Yine de içinde bulunduğu duruma eşit, hatta eşitten de öte görünüyordu. Joan'ın ele geçirilmesi, Marid'in korkunç hastalığı, Gibbon-Raver'in dehşeti karşısında onu felç eden özel korkudan muzdarip değildi. Ama tam da bu nedenle, cevabını bulana kadar ona eşlik etmeye kararlıydı. Aceleyle onun yanına giderek, onunla birlikte Foodfendhall'a doğru ilerledi.

Ancak gece güvertenin üzerine çöktüğünde tedirginliği daha da arttı. Güneşin batışı onu sinsi bir tehlikeyle karşı karşıya bırakmıştı. Yemek salonunda, iştahları canlılık saçan devlerin arasında kalabalıktı; ama o sabahtan beri yemek yememiş olmasına rağmen, boğazındaki yenilginin kalınlığından yemeği zorlukla geçirebiliyordu. Dumanı tüten güveç, bal dolu kekler, kurutulmuş meyveler: kara ruh hali bu tür şeyleri belli belirsiz mide bulandırıcı kılıyordu.

Kısa bir süre sonra Honninscrave yelkenlerin gece için kısaltılmasını emretti; ve masal zamanı geldi. Devler hevesle cevap verdiler, arka güvertede ve arka direğin örtülerinde toplandılar, böylece İlk ve Antlaşma onlarla baş güverteden konuşabildi. Masallara duydukları sevgi her hallerinden belliydi; bu sevgi onları çocuksu gösterirken aynı zamanda onlara değerli ve kuşatıcı bir cesaret de veriyordu. Ve Covenant, sanki bu da zaten nasıl katlanılacağını bildiği bir şeymiş gibi onlarla buluşmaya gitti. Ama Linden tahammülünün sınırına ulaşmıştı. Direklerin üzerinde, yıldızlar uçsuz bucaksız yalnızlıkları içinde kederli görünüyorlardı. Gemiden gelen sesler, armaların gıcirtısı, rüzgâr her değiştiğinde yelkenlerin belirsizliği, *dromond* dalgaların arasından geçerken dalgaların protestosu, öfke ya da kederin ön yankıları gibiydi. Ve zaten pek çok hikâye dinlemişti: Dünya'nın yaratılışı, Kevin Landwaster'ın çaresizliği ve Covenant'ın zaferi. Daha fazlasına hazır değildi.

Bunun yerine kendini kulübesine geri dönmeye zorladı. Karanlıktan uzaklaşmak yerine karanlığın içine doğru.

Yokluğunda eski mobilyaların yerine kendi boyuna uygun sandalyeler ve bir masa konduğunu ve hamağa daha kolay erişebilmesi için bir merdiven sağlandığını gördü. Ama bu nezaket onu rahatlatmamıştı. *Dromond*'un taşından içine sızan baskı hâlâ devam ediyordu. Kapıyı açıp rüzgârı ve geminin topuğunun altındaki denizin sesini içeri aldıktan sonra bile, odanın havası yapış yapış ve konforsuz kalmaya devam etti. Fenerini söndürmek için cesaretini topladığında, karanlık ona doğru yoğunlaştı ve kötülüğü ima etti.

Deliriyorum. Özel dokusuna rağmen, etrafındaki granit, Revelstone'un duvarları gibi hissettirmeye başladı, dikkatsiz ve boyun eğmez. Ebeveynlerinin anıları beyninin kenarlarını kemiriyordu. *Cinayet işlediler*. Delirmek. Elleriindeki kan, Covenant'ın şimdiye kadar akıttığı kanlar kadar samimiydi.

Denizin gürültüsü sözlerini gizlese de, tepesinde şarkı söyleyen devleri duyabiliyordu. Ama kulübeden kaçma, topluluğun yanıltıcı güvenliğine geri dönme dürtüsüne karşı koydu. Bunun yerine, masasının üzerinde güçlü Dev içkisinden bir şişe bulana kadar *elmas* içkisinin hafif kokusunu takip etti. Sonra tereddüt etti. Kişisel deneyimlerinden de bildiği gibi, *Diamondraught* etkili bir iyileştirici ve roboranttı; ama aynı zamanda güçlü bir uyuşturucuydu. Tereddüt etti çünkü uykudan korkuyordu, uykunun yüzleşmek ve ustalaşmak için umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şeyden başka bir kaçıışı temsil etmesinden korkuyordu. Ama geçmişte bu ruh halleriyle yeterince sık karşılaşmış, kaybolmuş bir çocuk gibi feryat etmek isteyene kadar onlara katlanmıştı ve bununla ne elde etmişti? *Elmas içkinin* etkisini tahmin ederek iki küçük yudum aldı. Sonra hamağa tırmandı, sinirlerini daha az açıkta hissetmesine yardımcı olmak için üzerine bir battaniye çekti ve rahatlamaya çalıştı. Daha kaslarını çözmeden, *dromondun* denizden gelen dalgaları onu uykuya sürükledi.

Bir süre için, bilinçsiz dünyası mutluluk verici bir şekilde boştu. Hiçbir yerden hiçbir yere doğru uzun ve yavaş bir uyku yolculuğuna çıktı ve hiçbir zarar görmedi. Ama gece yavaş yavaş Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanın gecesine dönüştü ve önünde Lord Foul'a yakarış ateşi yandı. Joan orada yatıyordu, ele geçirilmişti.

Linden'in ruhunu sersemletecek kadar şiddetli bir zalimlikle. Sonra Joan'ın yerini Covenant aldı ve Linden kurtuldu, onu kurtarmak için yamaçtan aşağı koşmaya başladı, onu kurtarmak için sürekli yamaçtan aşağı koştu ve asla ona ulaşamadı, bıçağı göğsüne saplayan şaşırtıcı şiddeti asla durduramadı. Bıçak, şeytani ve muazzam bir diş gibi onu beyaz bir şekilde delip geçmişti. Ona ulaştığında yaradan kan fişkırıyordu; hayatında hiç görmediği kadar çok kan. Bir bedende bu kadar çok kan olması imkânsızdı! Sanki tek bir darbeye çok sayıda insan öldürülmüş gibi kan fişkırıyordu.

Durduramadı. Elleri yarayı kapatamayacak kadar küçüktü. Tıbbi çantasını arabasında bırakmıştı. Ateşle gömleğini yırtarak akıntıyı durdurmaya çalıştı, kendini çıplak ve savunmasız bıraktı; ama fanila anında kanla ıslandı, işe yaramaz hale geldi. Adamın hayatını kurtarmaya çalışırken kan göğüslerine ve kalçalarına sıçradı ama başaramadı. Eğitiminin tüm gerekliliklerine ve kendini küçük düşürmesine rağmen, o kırmızı akışı durduramadı. Ateş ışığı onunla alay ediyordu. Yara büyüyordu.

Birkaç dakika içinde göğsü kadar genişledi. Şiddeti dokularını zehir gibi kemiriyordu. Elleri hâlâ gömleğinin nafile sopasını tutuyor, kuyuyu tıkamak için çılgınca baskı uygulamaya çalışıyordu; ama kolları dirseklerine kadar adamın içinde kaybolana kadar genişlemeye devam etti. Kan, kalçalarından dünyanın zehiri gibi akıyordu. Göğsünden kenara asılmış, kollarını sanki ölüme atlıyormuş gibi kırmızı mengeneye doğru uzatmıştı. Ve yara genişlemeye devam etti. Çok geçmeden Mutabakat'ın üzerine düştüğü taştan daha büyük, ormandaki oyuktan daha büyük hale geldi.

Sonra bir şokla yaranın göğsüne saplanmış bir bıçak darbesinden daha fazlası olduğunu gördü: Toprağın tam kalbine saplanmış bir bıçaktı bu. Delik, önünde bir çukura dönüşmüştü ve kenarı çamurlu bir yamaçtı ve üzerine fişkıran kan, Dünya'nın yaşamıydı. Toprak kan kaybindan ölüyordu. Daha haykıramadan, toprağın öldürülmüş bedenine doğru sürüklendi. Boğulmaktan kurtulmak için hiçbir yolu yoktu.

Türbülans onu düzenli bir şekilde sarsmaya başladı. Sıcak sıvı boğazını acılaştırdı, sesini yaktı. Çaresizdi

ve kaybetti. Sadece bedeni böyle bir vahşete dayanamaz ya da karşı koyamazdı. Covenant'a hiç yardım etmeye çalışmasaydı, yarasını sarmaya çalışmasaydı daha iyiydi. Felçli olduğunu kabul etseydi ve onun ölmesine izin verseydi bunlar asla olmazdı.

Ama omuzlarının titremesi ve yüzüne çarpan ışık, başka seçeneği olmadığına ısrar ediyordu. Ritim daha da kişiselleşti; giderek onu *elmas çekirdeğinden-soporundan* sürükledi. Gözlerini açtığına, açık limandan gelen ay ışığı Cail'in yüzünü aydınlatıyordu. Merdivenin üzerinde durdu, böylece onu uyandırmak için ona ulaşabilecekti. Boğazı ağrıyordu ve kamarada hâlâ çığlıkları yankılanıyordu.

"Cail!" diye nefesi kesildi. Aman Tanrım!

"Uykunuz sıkıntılıydı." Sesi de görünüşü kadar düzdü. "Devler, *elmas gemilerinin* böyle davranmadığını söylüyor."

"Hayır." Doğrulamak için mücadele etti, kendine hakim olmak için savaştı. Zihninde kâbus görüntüleri canlandı; ama bunların ardında, uykuya daldığı ruh hali yeni bir anlam kazanmıştı. "Mutabakat'ı getir."

"Ur-Lord dinleniyor," diye cevap verdi çekingen bir tavırla.

Aciliyetten etkilenen Linden kendini hamağın kenarından aşağı attı, Cail'i onu yakalamaya ve yere indirmeye zorladı. "*Yakalayın onu.*" *Haruchai* cevap veremedi kapıya doğru koştu.

Fenerle aydınlatılmış refakat yolunda neredeyse Seadreamer'la çarpışıyordu. Dilsiz Dev sanki onun çığlıklarını duymuş gibi kamarasına doğru yaklaşıyordu. Bir an için, gördüğü kâbus ile onu sesinden mahrum bırakan imgelem arasındaki benzerlikten dolayı durdu; bu imgelem o kadar güçlüydü ki, halkını Dünya'yı tehdit eden yarayı aramaya zorlamıştı. Ama hiç zamanı yoktu. Gemi tehlikedeydi! Onu hızla geçerek merdivene doğru sıçradı.

Açık havaya ulaştığında, ay batmak üzereyken kaptan köşkünün gölgesindeydi. Üzerinde birkaç Dev siluet halindeydi. Kendini yüksek merdivenlerden yukarı atarak Depo Şefi, Shipsheartthew'i tutan bir Dev ve iki ya da üç arkadaşıyla karşılaştı. "İlk'i getirin" diye bağırırken korkusunu kontrol etmek için göğsünü zorluyordu.

Heft Galewrath adında bir kadın olan Depo Şefi'nin şişmanlığa meyilli iri cüssesi ona katı bir görünüm veriyordu; ama sorularla ya da tereddütle vakit kaybetmedi. Yoldaşlarından birine başını sallayarak basitçe şöyle dedi: "İlk'i çağır. Ve Efendi'yi." Mürettebat hemen itaat etti.

Linden nefesini toparladığında, Cail'in yanında olduğunu fark etti. Ona Covenant'ı arayıp aramadığını sormadı. Sol kolunu omuzdan dirseğe kadar çizen soluk yara izi, ona nişan alan bir Courser mahmuzu tarafından yapılmıştı. Onun hakkındaki her türlü şüpheyi çürütüyor gibiydi.

Sonra Covenant, arkasında Brinn olduğu halde merdivenlerden yukarı çıktı. Ay ışığında darmadağınık ve sersemlemiş görünüyordu; ama "Linden-?" diye başlarken sesi gergindi. Ona sessiz olmasını işaret etti, kırılğan tutuşunu korumak için yumruklarını düğümledi. Cail'e döndü; ama Covenant bir soru soramadan Honninscrave, gemisini tehdit eden herhangi bir tehlikeye meydan okurcasına sakalını öne uzatarak geldi. Birinci onun hemen arkasındaydı.

Linden hepsiyle yüzleşti ve sorabilecekleri her şeyin önüne geçti. Sesi titriyordu.

"Bu gemide bir Raver var."

Sözleri geceyi sersemletti. Her şey sessizliğe gömüldü. Sonra Covenant sordu, "Emin misin?" Sorusu hiç ses getirmemiş gibi görünüyordu.

Birinci ona karşı çıktı. "Bu 'Raver' da ne?" Sesinin metali havaya kaldırılmış bir kılıç gibiydi.

Rüzgâr hafifçe değişince yelkenlerden biri dişlileri içinde usulca geri çekildi. Güverte yana yattı. Depo Şefi, brandada ayarlamalar yapılması için usulca yukarıya seslendi. Starfare's Gem rotasını düzeltti. Linden bacaklarını geminin hareketine karşı destekledi ve karnındaki sıkıntıyı kucaklayarak Covenant'a konsantre oldu.

"Elbette eminim." Titremesini bastıramıyordu. "Bunu hissedebiliyorum." Sinirlerindeki mesaj şimşek kadar canlıydı. "İlk başta ne olduğunu bilmiyordum. Daha önce de böyle hissetmişim. Buraya gelmeden önce." Söylediklerinin içerdiği anlamlar onu dehşete düşürmüştü; eski kara ruh haliyle bir Raver'ın tadı arasındaki benzerlik. Ama devam etmek için kendini zorladı. "Ama ben

yanlış şey için. Bu gemide. Saklanıyor. Bu yüzden daha önce anlamamıştım." Boğazı düğümlenirken, sesi tizleşmeye doğru yükseldi. "Bu gemide."

Covenant öne çıktı ve histeri krizine girmesini engellemek istercesine omuzlarını kavradı. "Nerede o?"

Honninscrave, Covenant'ın sorusunu kesti. "Nedir o? Ben Starfare'in Mücevherinin Efendisiyim. Tehlikeyi bilmeliyim."

Linden Honninscrave'i görmezden geldi. Covenant'a odaklanmıştı ve güç almak için onu kucaklıyordu. "Söyleyemem." Ve onu savunmak için. Gibbon- Raver ona, "*Sahtecilik yapıyorsun*," demişti. O, Covenant değil. Ama ona yapılan her saldırının bir aldatmaca olduğu ortaya çıkmıştı. "Aşağıda bir yerde."

Bir anda ondan uzaklaştı ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Omzunun üzerinden seslendi, "Hadi. Bulmama yardım et."

"*Delirdin mi sen?*" Şaşkınlık ve sıkıntıyla haykırdı. "Neden *burada* olduğunu düşünüyorsun?"

Durdu, tekrar onunla yüzleşti. Ama yüzü ay ışığında silikleşmişti. Kadın sadece adamın kemiklerinden yayılan öfke dalgalarını görebiliyordu. Gücünü kabul etmişti ve onu kullanmak istiyordu.

"Linden Avery," dedi Birinci acımasızca. "Bu Raver hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bize ne olduğunu söylemelisin."

Linden'in sesi yalvarırcasına Covenant'a ulaştı ve ondan kendisini bu tehlikeye maruz bırakmamasını istedi. "Onlara Grieve'den bahsetmedin mi? Tüm o insanları öldüren Dev-Raver hakkında-?" Boğazı düğümlendi ve istemsizce sustu.

"Hayır." Covenant onun yanına döndü ve korkusuna cevap olarak ondan daha yumuşak bir ses geldi. "Pitchwife bu hikâyeyi anlattı. *Coerceri*'de Dev-Raver hakkında konuştum. Ama ne olduğunu hiç anlatmadım."

Birinci ve Honninscrave'e döndü. "Size Lord Foul'dan bahsetmiştim. Despiser'dan. Ama size Kuzgunlar'dan bahsetmem gerektiğini bilmiyordum. Onlar onun en yüksek üç hizmetkârı. Kendilerine ait bedenleri yok, bu yüzden diğer varlıkları ele geçirerek çalışıyorlar. Onları ele geçirerek." Ses tonundaki kan Joan'ın ve Linden'ın tanımadığı başka insanların kokusunu taşıyordu.

"Eski Lordlar hiçbir Dev ya da *Haruçay*'ın bir Raver tarafından yönetilemeyeceğini söylerdi. Ama *Turiya* Herem'de

Illearth Taşı. Bu ona bir devi ele geçirme gücü verdi. *Coerceri*'de gördüğümüz oydu. "Evsizleri katlediyordu."

"Pekâlâ." Birinci başını salladı. "O halde en azından bu kadarını biliyoruz. Ama bu kötülük neden aramıza geldi? Arayışımızı engellemeye mi çalışıyor? Çoğumuz Dev ve *Haruchai* iken nasıl böyle bir umuda sahip olabilir? Sesi keskinleşti. "Seni ele geçirmek mi istiyor? Ya da Seçilmişleri?"

Linden korkularını dile getiremeden Covenant, "Onun gibi bir şey," diye homurdandı. Sonra bir kez daha onunla yüzleşti. "Haklısın. Onu aramaya gitmeyeceğim. Ama bulunması gerekiyor. Ondan bir şekilde kurtulmalıyız." İradesinin gücü ona odaklanmıştı. "Onu bulabilecek tek kişi sensin. Nerede o?"

Titremesini durdurmak için gösterdiği çabalar yüzünden cevabı silikleşti. "Aşağıda bir yerde," diye tekrarladı.

Birinci Honninscrave'e baktı. Dikkatle itiraz etti, "Seçilmişler, güverte altları çok çeşitli ve kurnazdır. Gerçek bir arama için çok zaman gerekecek. Ve biz senin gözlerine sahip değiliz. Eğer bu Raver'da et yoksa, onu nasıl keşfedeceğiz?"

Linden haykırmak istedi. Gibbon ona dokunmuştu. Onun kötülüğünü vücudunun her zerresine kazımişti ve bir daha asla ondan arınamayacaktı. O dokunuşun tekrarına nasıl dayanabilirdi?

Ama Honninscrave'in sorusu haklıydı ve cevap veren bir öfke onu karşılamasını sağladı. Gemi tehdit altındaydı: Covenant tehdit altındaydı. Ve burada en azından sadece arkadaşları için değil, Lord Foul ve onun entrikaları için de bir tehlike olabileceğini gösterme şansı vardı. Joan'la, Marid'le ve Gibbon'la yaşadığı başarısızlıklar ona kendinden şüphe etmeyi öğretmişti. Ama buraya kadar sadece ailesinin teslimiyetini tekrarlamak için gelmemişti. Sıkı sıkıya, "Oraya gitmeyeceğim. Ama nerede olduğunu bulmaya çalışacağım."

Covenant, sanki onun kararı bir zafermiş gibi bastırdığı nefesini serbest bıraktı.

Birinci ve Honninscrave tereddüt etmedi. Güverteyi Depo Şefi'ne bırakarak merdivenlerden aşağı indiler; o da mürettebatın geri kalanını uyandırması için bir Dev'i hızla önden gönderdi. Linden ve Covenant onları daha yavaş takip etti. Brinn ve Cail, Ceer ve Hergrom etraflarında koruyucu bir kordon oluşturdular.

ön güvertenin altındaki Saltroamrest'teki hamaklarından ambarlardan fırlayarak gelen Devleri karşılamak için ilerledi. Kısa süre içinde *dromond*'un bakımından kurtulabilecek tüm mürettebat hazır bulundu.

Pitchwife ve Seadreamer da oradaydı. Ama Birinci'nin tavrı, Pitchwife'ın doğal gevezeliğini kontrol etti; Seadreamer ise teslimiyetçi bir tavır takındı.

Honninscrave, Mahvolmamışların katiline duyduğu Dev öfkesini zorlukla dizginleyerek, kısıtlı bir kısalık tonuyla mürettebatına durumu ayrıntılarıyla anlattı ve ne yapılması gerektiğini tarif etti. Sözlerini bitirdiğinde, İlk sertçe ekledi, "Görünüşe göre bu tehlike Covenant Giantfriend ve Seçilmişlere yönelik. Ne pahasına olursa olsun korunmalılar. Onun kayıp soyumuzun kurtarıcısı olduğunu ve bu Raver'ın eline geçmemesi gereken bir güce sahip olduğunu unutmayın. Ve o, bu arayıştaki amacı henüz açığa çıkmamış, büyük bir beceri ve kavrayışa sahip bir hekim. Onları koruyun ve Arama'yı bu illetten kurtarın."

Daha fazlasını da söyleyebilirdi. O bir Swordmain'di; Mahvolmuşlar adına darbeler vurma arzusu sesinden okunuyordu. Ama Pitchwife hafifçe araya girdi, "Bu kadar yeter. Biz Dev değil miyiz? Yoldaşlarımızı savunmak için teşvik edilmeye ihtiyacımız yok."

"O halde acele edin," diye karşılık verdi. "Starfare'in Cevheri'nin araştırılması küçük bir mesele değil."

Honninscrave derhal Devleri ikişerli gruplar halinde organize etti ve onları aşağıya gönderdi. Sonra Linden'a döndü. "Şimdi, Seçilmiş." Emir, sanki acil durumlar için yetiştirilmiş gibi sert bir şekilde ondan geldi. "Bize rehberlik et."

El yordamıyla Raver'ı bulmanın bir yolunu arıyordu ama gemiyi adımlamaktan ve davetsiz misafirin izini sürmeye çalışmaktan başka bir yöntem bulamamıştı. Olabildiğince sert bir sesle, "Güvertenin altındaki her şeyi unut. Benim kamaram aşağıda. O kadar yakın olsaydı, daha önce haberim olurdu."

Demirci Kaptanı açık kapaklardan birinden bu bilgiyi aşağıdaki arama ekiplerine iletti.

Ay Starfare's Gem'in arkasında batarken, Linden Avery arka güvertede yürümeye başladı.

Parmaklıkların arasından geçerek bilinçli bir şekilde ilerledi. Her adımda, kendine özgü direncini yenmek için mücadele etti, kendini Raver'ın ortamına açmak için çabaladı. Ayakkabılarının içinde bile, duyuları *dromondun* taşına karşı canlıydı. Granit onun altında kendini eşliyordu: Devler onun menzilinin ötesine inene kadar altında avlandıklarını hissedebiliyordu. Ama kötülük gizli, belirsiz ve ölümcül kalmıştı.

Kısa süre sonra bacaklarının arkasındaki kaslara kramp girmeye başladı. Her adımda sinirleri geriliyordu. Gibbon vücudunun her zerresine Kuzgunlardan korkmayı öğretmişti. Ama o durmadı.

Zaman ona uzun gelse de, ay battıktan kısa bir süre sonra şafak sökmüştü; güneş onu arka güvertenin yarısında, neredeyse orta direk hizasında yakalamıştı. Yorgunluktan titriyordu ve Raver'ın gizlendiği yerden çoktan geçmediğinden emin olamıyordu. Ceer ona su içmeyi teklif ettiğinde, kabul etmek için durakladı. Ama sonra yoluna devam etti, sendelememek için konsantrasyonunu iki yumruğunda topladı.

Covenant, Foodfendhall'ın bir tarafındaki yatak kadar büyük bir halat bobininin içine oturmuştu. Brinn ve Hergrom onun yanında hazır bekliyordu. Kaşlarını çatmış onu izliyor, hayal kırıklığını ve çaresizliğini, duyularının körlüğüne duyduğu öfkeyi yansıtıyordu.

Zayıflayacağı, *tekrar tekrar* başarısız olacağı korkusuyla Linden hızını artırdı.

Muhafazaya ulaşmadan önce bacaklarındaki ani bir kasılma onu güverteye düşürdü.

Cail ve Ceer hemen kollarından tutup onu ayağa kaldırdılar.

"İşte," diye nefes nefese kaldı. Dizlerinden kalçalarına doğru bir tiksinti ateşi yandı. Bacaklarını düzeltmiyordu. "Buranın altında. Bir yerde."

Anchormaster arama ekiplerine bağırarak haber verdi.

Honninscrave onu şaşkınlıkla inceledi. "Bu garip bir saklanma gibi görünüyor," diye mırıldandı. "Güverteden omurgaya kadar altınızda sadece tahıl ambarları, yiyecek ambarları, su sandıkları var. Ve hepsi de dolu. Sevinhand" - Demir Kaptanı'nı kastediyordu - "Büyük Batakılık'ın kenarlarında saf su, yabani mısır ve çok iyi meyveler buldu."

Linden ona bakamıyordu. Saçma sapan düşünüyordu, Büyük Batak'lık'ın kenarları. Sarangrave Düz'üğü'nün tüm kirliliğinin denize döküldüğü yer.

Dişlerini sıkarak, karanlığın bir gök gürültüsü gibi altında toplandığını hissetti. Bir süre için, geminin derinliklerinde parçalanmış halde yattı.

-Kötü niyetin parçaları. Sonra kıpırdadı. Granitin içinde bir saldırı gibi gümbürdeyerek sürüler halinde dolaşmaya başladı. Güneş ışığı gözlerini arıların hatıralarıyla doldurdu, onu başını eğmeye, kendi içine kapanmaya zorladı. Başının üzerinde bir yerlerde, bakımsız yelkenler gevşekçe çırpınıyordu. Starfare'in Gemisi hareketsizleşmiş, Raver'ın saldırısına karşı hazırlıklı hale gelmişti.

Yükselmeye başladı.

Güverte altından aniden öfke ve şaşkınlık çığlıkları yankılandı. Nefes almakta zorlanarak, "Geliyor!" diye soluk soluğa bağırdı.

Bir sonraki an, koyu gri bir hengâme Foodfendhall'ın fırtına eşiğinden taşarak geldi.

Sıçanlar.

Kocaman fareler: hasta sarı dişleri ve vahşi gözleri olan kemirgenler, yüzlercesi. Raver onların içindeydi. Vahşilikleri havayı dişleriyle dolduruyordu.

Doğruca Covenant'a doğru aktılar.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Aynı anda Brinn ve Hergrom kendilerini onunla saldırının arasına attılar. Ceer onların yardımına koştu.

Kedi gibi sıçrayan kemirgenler *Haruchai*'ye doğru koşmaya başladı. Covenant'ın savunucuları gri dalganın altında kaybolmuş gibiydi.

Honninscrave ve Seadreamer hemen saldırıya geçti. Tekmeleyip tepinirken ayakları güverteyi dövüyordu. Kan her yöne sıçradı.

Daha fazla Dev kovalamaca sırasında yuvadan dışarı fırladı ve savaşın içine daldı. Brinn ve Ceer, Hergrom'un takip ettiği kesici hortumun ortasında belirdi. Elleri ve ayaklarıyla doğrular ve tekmeliyor, fareleri Linden'in gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı eziyorlardı.

Hiçbir uyarı olmadan, Mutabakat'ın gücü içinde alev alırken bir yoğunluk birleşimi hissetti. Ama savunucuları ona çok yakındı. Vahşi büyüü serbest bırakamazdı.

Yine de bir an için onun korunacağını düşündü. *Haruchai* derviş-vahşiydi, fareleri her yana savuruyordu; Devler sürünün içinde katliam yapıyordu. Hava sadece onun duyabildiği bir ılıa dönüştü; Raver'ın öfkesi. Covenant için duyduğu korkuyla onu savunmaya koştüğünü sandı. Ama hareket etmemişti, edemezdi de. Raver'ın basit yakınlığı onu ezmişti. Bu onun iradesini ihlal ediyor, kendisiyle ilgili inkâr etmeye çalıştığı her şeyi hatırlatıyordu; ve bu çelişki onu tutuyordu. Covenant tökezleyip düşerken ve çılgınca sağ bacağıyla boğuşurken sadece görüşü ileriye doğru kaydı.

Sonra tekrar ayağı kalktı, iki elinde kıvranan bir sıçanla dikleşti. Beyaz ateş hayvanı denize atmadan önce bağırsaklarını deşti. Tiksinti yüzünü buruşturdu.

Pantolonunun paçasını boyayan kanın farkında değil gibiydi.

Mücadelenin karmaşası içinde kimse tüm rüzgârların öldüğünü fark etmedi.

ÜÇ: Nüks

Devler Gemisi Linden'in etrafında karanlığa gömüldü. Covenant'ın pantolonundaki kan, bıçak yarasının kanı, kâbusunun kanı oldu: dünyayı kararttı. Marid onu ısırıktan sonra kolundan emdiği zehrin tadını alabiliyordu. Ahlaki bir zehir. Sadece hastalıklı değil, şeytani. Tadı, Haven Çiftliği'nde ona *doğru olmasını* söyleyen o tuhaf figürün mide bulandırıcı nefesi gibiydi.

O adamın kokuşmuş ağız kokusuna rağmen, kalbi durduğunda hayatını kurtarmıştı. Ama Covenant'ı kurtaramadı. Karanlık tamamen çökmüştü ve hareket edemiyordu.

Ama sonra Raver ortadan kayboldu. Varlığı görünmez bir balon gibi patladı; güneş ışığı ve görüntü geminin üzerine geri döndü. Covenant küpeştenin yanında hareketsiz duruyordu, sanki ateşten bir penumbrayı giymiş gibi belirgin bir şekilde görünüyordu. Hâlâ hareket edebilen tüm fareler ona doğru tırmalıyordu. Ama artık Raver tarafından değil, korkuları tarafından yönlendiriliyorlardı. Ona zarar vermeye çalışmak yerine, denize doğru koşmaya başladılar.

Linden dizlerinin bağı çözülmeden önce ona doğru iki adım atmıştı. Raver'ın kaçışının verdiği rahatlama kaslarını suya çevirmişti. Eğer Cail onu yakalamasaydı, düşecekti.

Tekrar ilerlemeye başladığında, Covenant bacağına baktı ve kanı gördü.

Diğer herkes sessizdi. Dev Gemi sanki suya çivilenmiş gibi hareketsiz duruyordu. Farkındalık yüz hatlarını beyazlatırken atmosfer terlemiş gibiydi. Gözleri irileşti; dudakları inkârı beceremedi; elleri boş havada yalvardı.

Sonra ona ulaştı. Geriye doğru tökezledi, sarmal halatın üzerine oturdu. Hemen bacağına eğildi, pantolonunu dizine kadar çekti.

Fare ısırtığı bacağındaki kemiklerin arasından bir parça koparmıştı. Çok kanamasına rağmen büyük bir yara değildi. Başka biri için,

asıl tehlike enfeksiyondan kaynaklanırdı. Çantası olmasa bile bunu tedavi edebilirdi.

Ama o daha harekete geçmeden Covenant'ın tüm bedeni kaskatı kesildi. Sarsıntının şiddeti, kordonlu boğazından bir küfür kopardı. Bacakları makaslandı; kaslarının istemsiz şiddeti onu savurdu. Sarmaldan yuvarlanırken kafasının yarılmasını sadece Brinn'in hızlılığı engelledi.

Herhangi bir zehrin bu kadar hızlı etki etmesi imkansız!

Nefes almakta zorlanırken yüzünü kan bürüdü. Spazmlar göğsündeki ve karnındaki bağları koparmakla tehdit ediyordu. Topukları güverteyi dövüyordu. Sakalları acının bir dışavurumu gibi kıllanıyordu.

Sağ ön kolu sanki bir atardamarı kanıyormuş gibi kararmaya başlamıştı bile.

Zehir onu bu şekilde etkiliyordu. İster arı sokmasıyla ister örümcek ısırmasıyla tetiklensin, Marid'in dişlerinin etini ilk deldiği yere, ön koluna odaklanıyordu. Ve her nüksetme tehlikeyi korkunç bir şekilde artırıyordu.

"Cehennem ateşi!" Çaresizliği öfke gibi geliyordu. "Geri çekilin!"

İçindeki baskının arttığını, zehrin güce doğru yükseldiğini hissetti ama itaat etmedi. Etrafındaki Devler gördükleri karşısında şaşkınlık içinde içgüdüsel olarak geri çekildiler. Ama Brinn ve Hergrom, Covenant'ın omuzlarını ve ayak bileklerini tutarak onu dizginlemeye çalıştılar. Cail uyarmak için Linden'in koluna dokundu. Linden onu duymazdan geldi.

Çılgınca duyularını Covenant'a yönlendirdi, zehri engellemeye çalışabilmek için ona yetişmeye çabaladı. Daha önce ona yardım etmek için çabalamış ve duyarlılığının yeni boyutunun iki yönlü çalıştığını öğrenmişti: onu o kadar savunmasız hale getiriyordu ki, onun hastalığını sanki kendi hastalığıymış gibi, Sunbane tarafından kişisel olarak hastalanmış gibi deneyimliyordu; ama aynı zamanda ona yardım etmesini, hayatını kendi hayatıyla desteklemesini de sağlıyordu. Şimdi ona girmek için acele ediyor, zehrin öldürücülüğünü engellemek için savaşıyordu. Adamın hastalığı içinden kötülük fışkırmasına neden oluyordu ama kadın bu ihlale izin verdi. Damarlarındaki çarpıntı beynine doğru ilerliyordu.

Bunu durdurmak zorundaydı. O olmadan, Kanun Asası da olmayacaktı; arayışın bir anlamı olmayacaktı; Toprak için umut olmayacaktı; onun için kaçış olmayacaktı.

Bu ılgın dünyadan. Onun hastalığı Gibbon Raver'in kirleticiliğinin bir tekrarı gibi canını yaktı; ama o durmadı, durmadı-

Çoktan geç kalmıştı. Sağlık duyularını kullanma konusunda yıllarca eğitim almış olsa bile, bu zehirle başa çıkamazdı. O güçten yoksundu. Covenant tekrar bağırmaya çalıştı. Sonra vahşi büyü tüm kısıtlamaların ötesine geçti.

Sağ yumruğundan beyaz bir ateş fışkırdı. Acı, öfke ve protestonun uluması gibi gökyüzüne çarpık bir şekilde fırladı, sanki uzuvlarını güneşe fırlatıyormuş gibi havada dolaştı.

Sarsıntı Linden'i bir paçavra yığını gibi savurdu. Brinn'i korkuluklara doğru savurdu. Devlerden birkaçı sendeledi. Patlama sona ermeden önce Foodfendhall'ın çatısından parçalar kopardı ve yelkenlerden ikisini aşağıdan yukarıya doğru yaktı.

Cail'i de yakaladı. Ama Linden'in düşüşünü absorbe edecek şekilde inmeyi başardı. Linden yara almamıştı. Yine de patlamanın gücü -onu Covenant'tan koparan şiddet- bir an için onu sersemletti. Beyaz ateş ve hastalık içinden geri teperek duyularını körleştirdi. Tüm Devler Gemisi onun etrafında dönüyor gibiydi. Dengesini sağlayamadı, içinde alevlenen mide bulantısını bastıramadı.

Ama sonra görüşü tekrar odak noktasına döndü ve kendini Vain'e bakarken buldu. Karışıklık sırasında bir ara Demondim dölü ön güvertedeki yerinden ayrılmış, izlemek için kış tarafa gelmişti. Şimdi sanki gizli amacının kalbine yaklaşmış gibi dişlerinde hortlak gibi bir sırıtışla Covenant'a bakıyordu. Sağ bileğindeki ve sol ayak bileğindeki demir bantlar -Kanun Asası'nın topukları- siyah teninde ışıll ışıll parlıyordu.

Cail, Linden'i ayağa kaldırdı. Şöyle diyordu: "Bu hastalığı biliyorsun. Ne yapılması gerekiyor?"

Sinirleri güçten yanmış, ıstıraptan tizleşmişti. Cildi alev alev kızarmıştı. Cail'in pençesinden kurtuldu. Bir başka spazm Covenant'ı sarstı. Kasları neredeyse yırtılma noktasına kadar gerildi. Ön kolu şimdiden simsiyah olmuş, şişmiş ve ateş gibi yanıyordu. Yüzüğünün üzerinde ve dışında ateş titreşiyordu. Ve her titreşim onun şiddetlenen kalbine çarpıyordu.

Ne yapacağını bilmiyordu.

Hayır, bu doğru değildi. O biliyordu. Geçmişte *Aliantha* tarafından, Hollian'ın yardımıyla, Waynhim'in roborantı tarafından bu ölümden geri getirilmişti. Belki *Diamondraught* da işe yarayabilirdi. Ama zaten hezeyanın pençesindeydi. İçkiyi içmeye nasıl ikna edilebilirdi?

Brinn Covenant'a yaklaşmaya çalıştı. Beyaz bir patlama orta direktan armanın yarısını yırttı ve Brinn'i geri çekilmeye zorladı. Patlamanın gücü Linden'in yanaklarını utanç gibi ısıttı.

Tüm *Haruchai* ona bakıyordu. Devler ona bakıyordu. İlk, onun sessizliğini bir kılıç gibi tutuyordu. Onun kendilerine ne yapacaklarını söylemesini bekliyordardı.

Cevabı biliyordu. Ama buna katlanamıyordu. Ona sahip olmak mı? Zihnini ele geçirmeye çalışmak, gücünü geri çekmeye zorlamak, *diamondraught*'u kabul etmek? Joan'da gördüklerinden sonra?

Patlaması hâlâ içinde inliyordu, bu çığlığa karşı dişlerini gıcırdatarak, "Yapamam," diye mırıldandı.

Bilinçli bir karar vermeden gitmeye, kaçmaya başladı.

İlk onu durdurdu. "Seçilmiş." Ana Kılıç'ın sesi sertti. "Bu hastalık hakkında hiçbir bilgimiz yok. Bir farenin ısırtığıyla böyle bir zararın ortaya çıkması bizi aşar. Yine de ona yardım edilmeli. Eğer sadece bir insan olsaydı, yardıma ihtiyacı olurdu. Ama ben ona Dev Dostu adını verdim. Araştırmayı onun ellerine bıraktım. Ona yardım edilmeli."

"Hayır." Linden korku ve tiksintiyle doluydu. Dehşet çok yakındı: Gibbon ona bunu çok iyi anlamasını öğretmişti. Güçsüz olduğunu, bütün hayatının bir yalandan ibaret olduğunu! Gözleri istemsizce yaşardı. Çaresizlik içinde, "O kendi başının çaresine bakabilir," diye karşılık verdi.

Birinci'nin bakışları tehlikeli bir şekilde parladı ve Honninscrave konuşmaya başladı. Linden onları reddetti.

"Bunu yapabilir. Buraya ilk geldiğimizde göğsüne bir bıçak saplanmıştı ve onu iyileştirdi. Clave bileklerini kesti ve onu da iyileştirdi. O bunu yapabilir." Bunları ifade ederken kelimeler ağzında yalana dönüştü. Ama alternatifî onun için dayanılamayacak kadar iğrençti.

Utanç içinde, Birinci'nin yanından geçerek Foodfendhall'a doğru ilerledi. Pek çok cesur ve değerli insanın bir araya gelen anlayışsızlığı ve öfkesi sırtına baskı yapıyordu. Ona *sahip* olmak için mi? Gücü, Gibbon'ın dokunuşu kadar şiddetli bir şekilde onu yakmaya yaklaşmıştı. Lord Foul onu bu şekilde mi kutsala saygısızlık etmesi için şekillendirmek istiyordu? Baskı ve protesto onu yarı koşar halde koridordan boş ön güverteye gönderdi.

Covenant'ın patlamasının artçı görüntüleri uzun süre duyularını dehşete düşürmeye devam etti. Geminin hareket etmediğini fark edene kadar sabahın yarısında pruvanın yakınındaki küpeştenin çapraz desteklerinden birine sarılmıştı.

Hareketsizliği Covenant'ın verdiği hasardan kaynaklanmıyordu. Orta direğin dişlileri hâlâ karmakarışık duruyordu. Vahşi büyüün düzensiz patlamaları her türlü onarım girişimini engellemişti. Ama üç direğin de brandası tam olsa bile, Starfare's Gem suda ölü gibi yatacaktı. Rüzgâr yoktu. Denizde hiç hareket yoktu. Okyanus gökyüzünün boş bir yankısı haline gelmişti; masmavi ve dümdüz, bir ayna kadar hayattan yoksun. *Dromond* suyun yüzeyiyle kaynaşmış olabilirdi. Yelkenleri cansız serenlerden serpintiler gibi sarkıyordu: Rüzgârda canlı gibi görünen halatlar ve örtüler şimdi anlamdan yoksun, çarpılmış şeyler gibi sallanıyordu. Ve sıcaklık... Denizin üzerinde hareket eden tek şey güneşti. Güvertelerden sanki Starfare'in Gemisi özünü kaybediyormuş, derinlerden buharlaşıyormuş gibi parıltılar yükseliyordu.

Sıcaklık, Linden'in düşüncelerinin donuk yürüyüşünü baş döndürücü hale getirdi. Yarı yarıya Raver'ın rüzgârı aldığına, bu sakinliğin Lord Foul'un tasarımı bir parçası olduğuna inanıyordu. Gemiye yattığı yerde tuzağa düşürmek, Covenant'ın zehri hayatının iplerini kemirene kadar arayışı kazığa oturtmak. Sonra ne olacaktı? Belki de hezeyan içinde ölmeden önce *Dromond*'u batıracaktı. Ya da belki de o darbeyi engelleyebilecekti. O zaman yüzük ve görev başkasına kalacaktı.

Ona mı?

Yüce Tanrım! Boşuna itiraz etti. Yapamam!

Ama bu mantığı reddedemiyordu. Yoksa Marid, Covenant'a saldırmadan önce neden ona doğru hamle yapmıştı - Gibbon neden onu bağışlamış, onunla konuşmuş, ona dokunmuştu - eğer onu felç eden korkusunda, kendi hastalığının dersinde doğrulamak için değilse? Ve Haven Çiftliği'ndeki yaşlı adam başka neden ona *doğru olmasını* söylemişti? Hem o hem de Despiser eninde sonunda Covenant'ın yüzüğünün ona miras kalacağını bilmiyorlarsa neden?

Ne tür bir insan olmuştu?

Acı veren aralıklarla, vahşi büyü patlamaları taşta korku dolu titremeler gönderdi. Covenant tekrar tekrar haykırdı, "Asla! Asla ona verme!" diye haykırarak reddini kör gökyüzüne fırlattı. O artık dokunamayacağı bir adam olmuştu. Onca yıl kaçtıktan sonra, sonunda ailesinin mirasını almıştı. Ona sahip olmaktan ya da ölmesine izin vermekten başka seçeneği yoktu.

Cail onunla konuşmaya geldiğinde, "Linden Avery, yapmalısın," diyene kadar başını çevirmedi, zavallılığını görmesine izin vermedi.

Bunun üzerine ona doğru döndü. Adam hafifçe terliyordu. *Haruchai* bedeni bile bu sığağa karşı bağışık değildi. Ama tavırları herhangi bir rahatsızlığı inkar ediyordu. Dürüstlüğünden o kadar emin görünüyordu ki kadın ona çıkışmaktan kendini alamadı: "Hayır. Onu koruyacağına yemin ettin. *Ben* etmedim."

"Seçilmiş." Onun unvanını biraz da alaycı bir tavırla kullandı. "Elimizden geleni yaptık. Ama kimse ona yaklaşılamaz. Ateşi yaklaşan herkesi yakıyor. Brinn yandı ama bu bir şey değil. *Diamondraught* onun iyileşmesini hızlandıracaktır. Onun yerine devleri düşünün. Ateşe dayanabilseler de onun beyaz yüzüğünün gücüne dayanamazlar. İlk ona yaklaştırmaya çalıştığında, neredeyse güverteden atılacaktı. Ve Çapa Ustası Sevinhand da görevi üstlendi. Bilinci yerine geldiğinde, kırık bir koldan daha fazla acı çekmediği için kendini şanslı saydı."

Yanmış, diye düşündü Linden aptalca. Kırılmış. Elleri birbirine çarparak kıvrandı. O bir doktordu; Brinn ve Sevinhand'ı tedavi etmeye çoktan gitmiş olmalıydı. Ama bu mesafeden bile Covenant'ın hastalığı akıl sağlığına saldırıyordu. Hiçbir karar verememişti. Bacakları o yöne doğru bir adım bile atamazdı. Ona yardım edemezdi.

onu ihlal etmeden. Başka hiçbir gücü yoktu. Olduğu şey buydu.

Kadın konuşmayınca Cail devam etti: "Bu temiz bir kırılmadır ve Depo Şefi bunu halledebilir. Ben bundan bahsetmiyorum. Sadece bizi aştığını anlamanı istiyorum. Ona yaklaşılamayız. Bu yüzden iş size düşüyor. Ona yardım etmelisiniz.

"Size saldırmayacağına inanıyoruz. Sen onun en yakın arkadaşısin, onun dünyasının kadınısın. Eminim ki deliliğinde bile seni tanıyacak ve ateşini esirgeyecektir. Seni kalbinde tuttuğunu gördük."

Kalbinde mi? Linden neredeyse haykıracaktı. Ama Cail yine de sanki **b i r** konuşma yapmakla görevlendirilmiş ve bunu görevi adına yapmak istiyormuş gibi ona hitap etti.

"Ama belki de bu bizi yanıltıyor. Belki sana da saldıracaktı. Yine de denemelisin. Hiçbir *Haruchai* ya da Dev'in paylaşamayacağı ya da anlayamayacağı bir görüşe sahipsin. Güneşboğan hastalığı sana geldiğinde, *vou're'un* seni iyileştireceğini anladın. Bileğiniz diğer tüm yardımların ötesine geçtiğinde, onun batışına rehberlik ettiniz." İfadesiz yüzündeki talep bir yumruk kadar açıktı. "Seçilmiş, ona bakmalısın. Ona yardım etmenin yolunu bulmalısın."

"Zorunda mısın?" diye karşılık verdi boğuk bir sesle. Cail'in düz ısrarı onu çılgına çevirdi. "Ne dediğinin farkında değilsin. Ona yardım edebilmemin tek yolu içine girip onu ele geçirmek. Sunbane gibi. Ya da bir Raver gibi. Bir bebek kadar masum olsaydım yeterince kötü olurdu. Ama o kadar güç elde edersem neye dönüşeceğimi sanıyorsun?"

Devam edebilirdi, ona ağlayabilirdi, Ve bunun için benden nefret edecek! Bana bir daha asla güvenmeyecek! Ya da kendisine. Ama Cail'e bağırmanın basit faydasızlığı onu durdurdu. Şiddetinin bir amacı yokmuş gibi görünüyordu. Cail'in uzlaşmaz görüntüsü, tüm gücünü ondan çekip almıştı. Daha fazla itiraz etmek yerine belli belirsiz, "Zaten Gibbon'a çok fazla benziyorum," diye mırıldandı.

Cail'in bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı. "O zaman ölecek."

Biliyorum. Tanrı yardımcım olsun. *Haruchai*'den döndü, dizlerinin üzerine çökmek için kollarını parmaklığın çapraz desteklerine sarkıttı. Ona *sahip olmak* mı?

Bir süre sonra Cail'in arka güverteye doğru çekildiğini hissetti. Elleri sanki boşuna çabaları onları çıldırtmakla tehdit ediyormuş gibi birbirine çarpıyordu. Yıllarını onları eğitmek, iyileştirmeyi öğretmek ve onlara güvenmek için harcamıştı. Şimdi hiçbir işe yaramıyorlardı. Covenant'a dokunamıyordu bile.

Starfare'in Gemisi gün boyunca hareketsiz kaldı. Linden kemiklerinin eriyeceğini düşünene kadar sıcaktan kavruldu; ama içindeki çelişkileri çözemedi. Geminin etrafındaki Devler garip bir şekilde sessizdi. Covenant'ın ateş püskürmesini, bağırıp çağırmasını nefeslerini tutarak bekliyor gibiydiler. Yelkenlerde hiçbir rüzgâr belirtisi yoktu. Bazen denize düşmek istiyordu - Deniz'in serinliğine dalmak için değil, gerçi serin olan her şey ağrıyan sinirleri için mutluluk olurdu ama sadece suyun rahatlatmayan durgunluğunu bozmak için. Taşın içinden Covenant'ın sayıklamasının kötüleştiğini hissedebiliyordu.

Öğlen ve akşamüstü Cail ona yemek getirdi. Bu görevi, aralarındaki hiçbir çatışma görevini değiştiremezmiş gibi yerine getirdi; ama kız yemedi. Covenant'a doğru bir adım bile atmamış olsa da, onun çektiği çileyi paylaşıyordu. Onun gerildiği aynı zehir ve delilik askısı ona da işkence ediyordu. Başarısızlığının cezası buydu - yüzleşmekten korktuğu ıstıraba katılmak.

Haven Çiftliği'ndeki yaşlı adam şöyle demişti: *"O sana ne kadar saldırırsa saldırırsın, başarısız olmayacaksın. Dünyada aşk da var. Başarısız olmamak mı? Kendi kendine söyleniyordu. Yüce Tanrım! Aşka gelince, onu çoktan inkâr etmişti. Hayatını nasıl değiştireceğini bilmiyordu.*

Böylece gün sona erdi ve daha sonra ağaran ay cansız Deniz'in üzerinde yükselmeye başladı ve o hâlâ uzun ön güvertenin küpeştesinde durmuş, boşluğa bakıyordu. Elleri bir yılan yuvası gibi bir düğümlenip bir çözülüyordu. Ter, şakaklarındaki saçları koyulaştırıyor, yüzünü belirleyen erozyonlardan aşağıya doğru belli belirsiz çizgiler çiziyordu; ama o aldırımıyordu. Kara su kıpırtısız ve cansız yatıyordu, hava gibi hayattan yoksundu. Ay sanki kendi düşüncelerine dalmış gibi parlıyordu; ama

Yansıma ölü doğmuş bir bebek gibi düz yüzeye yayılmıştı. Yelkenler onun üzerinde, herhangi bir söylenti ya da rüzgârın habercisi olmadan, örtülerinin arasında gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Covenant'ın sesi tekrar tekrar sıcak geceye doğru yükseliyordu. Ara sıra çakan beyaz şimşekler yıldızları soluklaştırıyordu. Yine de cevap vermedi, çünkü onun kendisini iyileştiremeyeceğini biliyordu. Despiser'ın zehri ahlaki bir zehirdi ve ateşini yönlendirecek bir sağlık duygusu yoktu. Gücünü istediği gibi kullanabilseydi bile, onun hayatını köklerinden söküp atmadan bu hastalığı yakıp yok edemeyebilirdi.

Sonra Pitchwife ona doğru geldi. Onun konuşma kararlılığını adımlarının ritminde duydu. Ama başını ona çevirdiğinde, kızın çirkin yüzünün görüntüsü onu susturdu. Bir an sonra, ay ışığının nemli parıltısı ya da şekilsiz gözlerindeki yaşlarla geri çekildi.

O zaman yalnız kalacağını düşündü. Ama çok geçmeden başka bir Dev'in yakınlarda belirlediğini hissetti. Ona bakmadan, Seadreamer'ı düğümlenmiş aurasından tanıdı. Sessizliğini onunla paylaşmaya gelmişti. Gördükleriyle kıyaslanabilecek bir acı yaşayan tek Dev oydu ve ruh halindeki yaygın hüznün hiçbir suçlama içermiyordu. Yine de bir süre sonra sessizliği onu çekiştiriyor, cevaplar istiyor gibiydi.

"Çünkü korkuyorum." Adamın sessizliği kadının konuşmasını sağladı. "Bu beni korkutuyor.

"Covenant'ın ne yaptığını anlayabiliyorum. Toprağa olan sevgisi -" Covenant'ın tutkusunu, erişilebilir kalbini kıskanıyordu. Kendisinde böyle bir şey yoktu. "Ona yardım etmek için her şeyi yaparım. Ama benim öyle bir gücüm yok."

Sonra duramadı; kendini açıklamaya çalışmak zorundaydı. Sesi havaya ya da denize değmeden geceye karıştı. Ama arkadaşının nazik varlığı onu cesaretlendirdi.

"Hepsi ele geçirme. Lord Foul, Covenant'ın Toprak'a gelmesini sağlamak için Joan'ı ele geçirdi." Joan'ın yüzünde Linden'i hâlâ rahatsız eden yırtıcı bir kötülük ifadesi vardı. Kadının Covenant'ın kanına duyduğu susuzluğu unutamıyordu. "Bir Raver, Marid'e o zehri bulaştırmak için onu ele geçirdi. Bir Raver Clave'in na-Mhoram'ını ele geçirdi, böylece Clave Sunbane'e hizmet edecekti. Ve Sunbane'in kendisi!

Foul, Kanun'a sahip olmaya çalışıyor. Kendisini Dünya'nın doğal düzeni haline getirmek istiyor. Kötülüğe inanmaya başladığınızda, var olan en büyük kötülük *sahip* olmaktır. Bu yaşamın, insanlığın inkârıdır. Sahip olduğunuz şey her şeyini kaybeder. Bunu merhamet ya da yardım gibi nedenlerle yaptığınızı düşünmeniz bunun ne *olduğunu* değiştirmez. Ben bir doktorum, Raver değilim."

Israrına bir rimation gücü vermeye çalıştı; ama bunun için yeterince doğru değildi.

"Onun içine girmemi istiyor. Devralmamı. Onu kontrol edeyim ki biraz *elmas* suyu içebilsin, ona yardım etmek isteyen insanlara haksızlık etmeyi bıraksın. Ama bu kötülük. Onu kurtarmaya çalışıyor olsam bile." Gerçeği kelimelere dökmekte zorlanarak, "Bunu yapmak için gücünü ondan almam gerekir," dedi.

Seadreamer'ın anlaması için yalvarıyordu. "Revelstone'dayken Gibbon bana dokundu. O zaman kendim hakkında bir şeyler öğrendim." Na-Mhoram ona kötü olduğunu söylemişti. Gerçek buydu. "İçimde bunu yapmak isteyen bir parça var. Onu ele geçirmek. Gücünü almak. Kendime ait hiçbir şeyim yok ve bunu istiyorum." *İstemek*. Hayatı boyunca güç için, ölüme karşı etkili olmak için çabalamıştı. Mirasını aşmak ve telafi etmek için. Covenant'ın gücüne sahip olsaydı, kendi suçu adına Gibbon'ın ruhunu bedeninden memnuniyetle ayırırdı. "Beni felç eden de bu. Hayatımı kötülüğü inkâr etmeye çalışarak geçirdim. Ortaya çıktığında, ondan kaçamıyorum." Yaşama olan bağlılığı ile ölümün karanlık gücüne duyduğu özlem arasındaki çelişkiden nasıl kaçacağını bilmiyordu. Babasının intiharı ona bir kez tatmin ettiği ve tekrar yüzleşmekten korktuğu bir açlığı öğretmişti. Arzularının çatışmasının bir cevabı yoktu. Gibbon- Raver'ın dokunuşu kendi açısından babasının ölümünden daha korkunç değildi ve anılarının kara gücü onu ağlamanın eşiğinde titretiyordu.

"Yine de ona yardım etmelisin."

Sert ses Linden'ı delip geçti. Aniden döndü ve kendini Aramanın İlk'iyle karşı karşıya buldu. Seadreamer'a söylediklerine o kadar dalmıştı ki, kendi içine o kadar kilitlenmişti ki, İlk'in yaklaştığını hissetmemişti.

Birinci ona sertçe baktı. "Bu yükün senin için korkunç olduğunu kabul ediyorum. Bu çok açık." Kendi başına sert bir karar vermiş bir kadın gibi davrandı. "Ama Araştırma onun ellerine teslim edildi. Başarısız olmamalı."

Kaba bir hareketle geniş kılıcını çekti ve Linden'i keskin demirle itaat etmeye zorlamak istercesine önünde tuttu. Linden endişeyle sırtını küpeşteye dayadı; ama Birinci eğildi ve kılıcını aralarındaki güverteye yerleştirdi. Sonra kendini dikleştirdi ve Linden'i bakışlarının talebiyle sabitledi. "Kılıcımı kullanacak gücün var mı?"

Linden istemsizce kılıca baktı. Ay ışığında yoğun bir şekilde parıldayan kılıç inanılmaz derecede ağır görünüyordu.

"Onu yattığı yerden kaldıracak gücün var mı?"

Linden aptal bir protestoyla gözlerini tekrar İlk'e çevirdi.

KılıçAna, sanki Linden ona aradığı cevabı vermiş gibi başını salladı. "Dev Dostu'nun hastalığına karşı harekete geçecek içgörüye de sahip değilim. Sen Seçilmiş Linden Avery'sin. Ben de Aramanın İlkiyim. Birbirimizin yükünü taşıyamayız."

Bakışları gece yarısını Linden'in ters dönmüş yüzüne çevirdi. "Yine de başına gelenlere katlanmazsan, glaive'im üzerine yemin ederim ki gücümün yettiği her şeyi yaparım. Hiçbir yaklaşımı kabul etmeyecektir. Bu yüzden dikkatini dağıtmak için halkımı ve Starfare'in Mücevheri'ni riske atacağım. Ve o onlara saldırırken, bu kılıçla zehirli kolu vücudundan ayıracağım. Onu bu illetten, bizi de onun gücünün tehlikesinden kurtarmanın başka bir yolunu bilmiyorum. Eğer talih yüzümüze gülerse, hayatını kaybetmeden önce yarayı kapatabiliriz."

Sever? Linden'in içinden ani bir güçsüzlük geçti. Eğer ilki başarılı olursa-! Bir anda, o büyük bıçağın Covenant'ın omzunu bir infaz gibi kestiğini gördü. Ve kan. Ağaran ayın altında karanlık, neredeyse doğrudan kalbinden fişkıracaktı. Eğer bir anda durdurulamazsa, onu hiçbir şey kurtaramazdı. Ona kan nakli yapmak, yarayı dikmek, kan basıncı düzelene kadar kalbinin atmasını sağlamak için ihtiyaç duyacağı ekipmanlardan bir dünya uzaktaydı. Bu darbe, bir zamanlar göğsüne saplanmış olan bıçak darbesi kadar ölümcül olabilirdi.

Güverteye çökerken başının arkası küpeştenin çapraz desteğine çarptı ve bir an için kafatasının kemikleri acı içinde kıvrandı. *Sever mi?* Hastalığına başka bir çözüm bulamayan cerrahlar yüzünden iki parmağını kaybetmişti bile. Eğer yaşarsa, diye inledi. Ah, eğer yaşarsa, ona hiçbir şey yapmadığını, korkakça durup kolunun kesilmesine izin verdiğini söylemek için bakışlarıyla nasıl karşılaşılabilirdi?

"Hayır." Elleri yüzünü kapattı. Korkak bedeni söylediklerini inkâr etmek için can atıyordu. Eğer İlk'in girişimine izin verirse ondan nefret etmek için bir nedeni olacaktı. Ve eğer bağımsız bütünlüğü pahasına hayatını kurtarırsa ondan sonsuza dek nefret edecekti. Gerçekten de güce bu kadar aç mıydı? "Deneyeceğim."

Sonra Cail onun yanındaydı. Ayağa kalkmasına yardım etti. Kız onun omzuna yaslanırken, Cail eline bir şişe tutuşturdu. Seyreltilmiş *elmas şarabının* hafif kokusu ona ulaştı. Zayıf bir şekilde beceriksizce şişeyi ağzına götürdü ve içti.

Neredeyse aynı anda, likörün analitik etkisini gösterdiğini hissetti. Nabzı kaslarına yeniden canlılık getirdi. Başındaki ağrı, boynunun dibinde donuk bir zonklamaya geri çekildi. Görüşü netleştikçe ay ışığı daha da sertleşiyor gibiydi.

Şişeyi boşalttı, ondan güç almaya çalıştı -her türlü gücü, zehrin öldürücülüğüne dayanmasına yardımcı olabilecek her şeyi. Sonra kendini arka güverteye doğru hareket etmeye zorladı.

Foodfendhall'ın ötesinde, fenerlerin ışığına geldi. Devler ve *Haruchai*'nin Covenant'ı nispeten güvenli bir mesafeden izleyebilmeleri için fenerler konutun çatısı boyunca ve açık güvertenin etrafına yerleştirilmişti. Karanlık geceyi rahatlatması gereken sarı bir ışık saçıyorlardı. Ama ışıkları yelkenlerin ve armaların enkazına kadar ulaşıyordu. Ve oluşturdukları havuzun içinde farelerin tüm kanı ve cesetleri yanarak yok olmuştu. Vahşi büyüünün izleri, Covenant'ın katı ıstırabını işaret eden suçlama çizgileri gibi taşı işaretliyordu.

Onu görmek Linden için neredeyse çok fazlaydı. Başından ayağına kadar, sanki coplarla dövülmüş gibi yara bere içinde görünüyordu. Gözleri geniş ve dik dik bakıyordu; ama Linden hiçbir şey göremiyordu.

İçlerinde farkındalık ya da akıl sağlığının kalıntıları vardı. Dudakları dişlerinin sarsıcı gıcirtısıyla yırtılmıştı. Alnı aşırı terden parlıyordu. Hastalığında, daha önce ona sezgisel bir görünüm, bir kehanet havası veren sakal, şimdi cüzzamının somutlaşmış hali gibi görünüyordu. Ve sağ kolu-

İğrenç bir şekilde siyah, korkunç bir şekilde şişmiş, her irkilmede arkadaşlarını ve kendisini tehdit ederek yanı başında seğirdi ve kavradı. Evlilik yüzüğünün donuk gümüşü, ikinci parmağını savunmasız etini ısırarak kör bir zalim gibi sıkıyordu. Omzunda, tişörtünün kolu yırtılma noktasına kadar gerilmişti. Şişlikten ateş yayılıyordu, sanki kemikleri zehir için ibre olmuştu.

Linden'e fener ışığının eşliğinden daha yakın durmamasına rağmen bu yayılım Linden'in yüzünü yaktı. Zehrin basıncını yüzüğünden tahliye edememiş olsaydı çoktan ölmüş olabilirdi. Hastalığını bedeninin dayanabileceği sınırlar içinde tutan tek şey bu salınımdı.

Kararsızca Cail'e geri çekilmesini işaret etti. Elleri yaralı kuşlar gibi titriyordu. Cail tereddüt etti; ama Brinn konuştu ve Cail itaat etti. Devler nefeslerini dişlerinin arasına hapsederek kendilerini geri çektiler. Linden, sanki büyük bir tehlikenin kıyısındaymış gibi ışığın kenarında tek başına duruyordu.

Gözlerini Covenant'a dikti. Güvertedeki yara izleri, ona asla dokunacak kadar yaklaşamayacağını her türlü tartışmanın ötesinde gösteriyordu. Ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbir el onun işkencesini dindiremezdi. Ona ruhuyla ulaşması gerekiyordu. Onu ele geçirmeli, savunmasını susturmalı ve boğazından aşağıya bir miktar *elmas suyu* dökülmesine izin vermeliydi. Ona sahip olmalıydı.

Ya öyle yapacaktı ya da gücünü ondan koparacaktı. Tabii yeterince güçlüyse. Sağlık duygusu böyle bir girişimi mümkün kılıyordu. Ama adam güçlü ve sayıklıyordu; ve hayatındaki hiçbir şey onu yüzüğünün kontrolü için onunla doğrudan güreşebileceğine inanmaya hazırlamamıştı. Eğer başarısız olursa, mücadele sırasında onu öldürebilirdi. Ve eğer başarırsa -

Kendini onun zihnine doğrultmaya karar verdi. Bu daha az kötü gibi görünüyordu.

Titreyerek içgüdüsel parezisiyle savaştı, gergin bacaklarını ışığa doğru iki adım atmaya zorladı. Üç. Orada durdu. Taşa çökerek, dizlerini koruyucu bir şekilde göğsüne doğru çekerek oturdu. Ciğerlerinde ölü bir hava hissediyordu. Beyninin arkasında cılız bir ses merhamet ya da kaçış için yalvardı.

Ama tereddüt etmesine izin vermedi. Kararını vermişti. Ölümlülüğüne, kötülükten, ele geçirilmekten ve başarısızlıktan duyduğu korkuya meydan okuyarak duyularını ona açtı.

Ayaklarından başladı, etinin içine girmeyi, savunmasını aşmayı umuyordu. Ancak ilk penetrasyonu neredeyse kaçmasına neden oluyordu. Hastalığı hortlak ateşi gibi sinirlerine sıçradı ve kendi hakimiyetini tehdit etti. Bir an için korku içinde donup kaldı.

Sonra eski inatçılığı geri geldi. Onu olduğu kişi yapmıştı. Hayatını iyileştirmeye adanmıştı. Eğer ilaç ve neşter kullanamıyorsa, elindeki diğer araçları kullanacaktı. Onun çektiği işkencenin dikkatini dağıtmasını engellemek için gözlerini sıkarak algılarının Covenant'ın bacaklarından kalbine doğru akmasına izin verdi.

Farkındalığı ilerledikçe ateşi de arttı. Nabızı zorlanıyordu; parestezi cildini sarmıştı; ölmüş sinirlerin buzu ayak parmaklarını yakıyor, kramplar kemerlerinden baldırlarına doğru ilerliyordu. Onun zehrinin uçurumuna doğru çekiliyordu. Karanlık geceyi dolduruyor, etrafındaki fenerleri karartıyordu. Güç, güç istiyordu. Ciğerleri onun titremesini paylaşıyordu. Adamın kalbini kemiren, kasları gevşeten, ritmi aksatan korozyonu kendi göğsünde hissetti. Şakakları ağrımaya başladı.

O zaten çorak bir araziydi ve hastalığı ve gücü onu perişan ediyordu. Düşüncelerinin arkasına vuran dehşeti zorlukla zapt edebiliyor, bu çılgın kıyameti terk etmek için kendini koruma dürtüsünü zorlukla görmezden gelebiliyordu. Yine de onun içinde sürünmeye devam etti, zihnine sıçrama şansı için zehri inceledi.

Aniden bir sarsıntı onu düğümledi. Ortak tepkileri onu güverteye düşürdü. Hezeyanının kargaşası arasında, onun dalgalandığını hissetti.

güce doğru. Ona karşı o kadar açıktı ki, herhangi bir patlama onu bir ateş fırtınası gibi yakıp kavuracaktı.

Çaresizlik onun kararlılığını arttırdı. Gizliliği bir kenara bırakarak, duyularını adamın kafasına fırlattı ve beynine dalmaya çalıştı.

Bir an için, adam bir patlamaya doğru savrulurken vahşi büyüünün sancılarına kapıldı. Görüntüler delicesine içinde dönüyordu: Kanun Asası'nın yok edilişi; Banefire'ı beslemek için sığır gibi kanı akıtılan erkekler ve kadınlar; Lena ve tecavüz; tanımadığı bir adamı öldürdüğü iki yumruklu bıçak darbesi; bileklerinin kesilmesi. Ve Clave'e çarpan, Santonin ve Stonemight'ı çıraya çeviren, kan hasadı toplamak için Süvariler arasında dolaşan güç-beyaz ateş. *Güç*. Onu kontrol edemedi. Sanki tüm varlığı ve iradesi kırılğan yaşlı yapraklardan oluşuyormuş gibi çabalarını parçaladı. Deliliğinde, onun varlığına sanki bir Raver'miş gibi tepki verdi.

Ona bağırdı. Ama yüzüğünün öfkesi onu uçurdu.

Bir süre, gece yarısı rüzgârlarıyla savruldu. İçinde yankılandılar - sığır gibi kesilen erkekler ve kadınlar, suçluluk ve hezeyan, zehirle karartılmış vahşi büyü. Tüm vücudu onun patlamasının gücüyle yandı. Çılgılık atmak istedi ama ciğerlerini sarsan spazmlara hâkim olamadı.

Ama yavaş yavaş şiddet kafasının içinde kalana kadar azaldı; ve karanlık onun etrafında şekillenmeye başladı. Call'un kollarından destek alarak yarı dik oturuyordu. Hayal meyal Birinci'yi, Honninscrave'i ve Pitchwife'ı önünde çömelmiş halde gördü. Bir fener yüzlerindeki gergin endişeyi ortaya çıkardı.

Bakışlarını Devlere odakladığında Honninscrave rahat bir nefes aldı, "Taş ve Deniz!" Pitchwife kıkırdadı, "Kalan Güç adına, Seçilmiş! Çok dayanıklısiniz. Daha küçük bir patlama Sevinhand Anchormaster'ın kolunu iki yerden kırdı."

Benim olduğumu biliyordu, diye cevapladı Linden, onun sessizliğinden habersiz. Beni öldürmesine izin vermedi.

"Hata benim," dedi Birinci acımasızca. "Seni bu riske ben zorladım. Kendini suçlama. Artık ona yardım etmek için elimizden hiçbir şey gelmiyor."

Linden'in ağzı sözcükleri oluşturmak için el yordamıyla çalıştı.

"Suçlamak-?"

"Kendisini bizim ulaşamayacağımız bir yere koydu. Ölüm ya da yaşam için, artık çaresiziz."

Koy-? Linden gecenin karanlığıyla boğuşarak Covenant'a doğru baktı. Birinci Honninscrave'e başını salladı. Kenara çekilerek Linden'in görüşünü engelledi.

Covenant'ı gördüğünde neredeyse yüksek sesle feryat edecekti.

Sanki bir daha asla hareket edemeyecekmiş gibi kaskatı kesilmiş, kolları iki yanında kilitli ve dudaklarında bir diken gibi duran bir ihtiyaçla yatıyordu. Ama onu saran vahşi büyü kılıfının içinden zar zor görülebiliyordu. Parıldayan argent onu bir tulum gibi tamamen kaplamıştı.

Kozasının içinde göğsü hâlâ nefes almak için çırpınıyor, kalbi hâlâ zayıf bir şekilde atıyordu. Zehir sağ kolunu şişirmeye devam ediyor, hayatını kemirmeye devam ediyordu. Ama Starfare'in Gem'inde bilinen hiçbir şeyin bu yeni savunmayı aşamayacağını söylemek için başka bir göze ihtiyacı yoktu. Caul'u cüzzam kadar yenilmezdi.

Bu, onun ele geçirme girişimine verdiği çılgınca tepkiydi. Kadın onun zihnini ele geçirmeye çalıştığı için, kendini her türlü yardımın ötesine koymuştu. Tamamen başka bir dünyaya çekilmiş olsaydı daha az erişilebilir olmazdı.

DÖRT: Derinlerin *Nicor*'u

Linden çaresizce şoktan hissizleşmesini izledi. Covenant'ın cüzzamının kalıntıları içinde birikerek onu öldürüyor gibiydi. Bunu ona o mu yapmıştı? Brinn inatla, kullanabileceği hiçbir gücün ya da aletin Covenant'ın kılıfını delemeyeceğini kendine kanıtlama görevine devam etti; ama *Haruchai*'yi neredeyse hiç fark etmedi. Bunu o yapmıştı.

Çünkü ona sahip olmaya çalışmıştı. Ve çünkü o, gücünün tüm sonuçlarını ona bağışlamıştı.

Sonra Brinn bulanıklaştı ve gözyaşlarının görüşünü dağıtmasıyla soldu. Artık Covenant'ı göremiyordu, sadece fenerlerin çizgisel parlaklığında sıcak bir argent havuzu olarak görebiliyordu. Lord Foul onu bu yüzden mi seçmişti? Covenant'ın ölümüne sebep olsun diye mi?

Evet. Daha önce de böyle şeyler yapmıştı.

Sanki buna ihtiyacı varmış, bunu hak ediyormuş gibi hissizliğin içine çekildi. Ama omuzlarını kavrayan eller nazik ve talepkârdı. Yavaşça dikkatini çekmek için ısrar ediyor, onu içindeki bataklıktan çıkarmaya çalışıyorlardı. Naziktiler ve reddedilmeyi reddediyorlardı. Bakışlarını kırpıştırarak temizlediğinde, kendini Pitchwife'ın berrak gözlerine bakarken buldu.

Adam kadının önüne oturdu ve onu omuzlarından tuttu. Omurgasındaki deformasyon, şekilsiz yüzünü neredeyse onun seviyesine indirmişti. Dudakları çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Bu kadar yeter, Seçilmiş," diye şefkatli bir ses tonuyla nefes aldı.

"Bu keder hiçbir şey ifade etmiyor. İlk'in söylediği gibi. Hata sizde değil." Bir an için başını başka yöne çevirdi. "Senin de değil karıcığım," dedi Birinci'nin gölgesine. "Sen yapamazdın bu geçişi önceden biliyordun."

Sonra dikkati Linden'a döndü. "O hâlâ yaşıyor, Seçilmiş. Yaşıyor. Ve o yaşarken, bir umut olmalı. Zihninizi buna odaklayın. Yaşadığımız sürece, umut etmek hayatımızın anlamıdır."

Ben- Konuşmak istedi, Pitchwife'ın empatisine karşı duyduğu dehşeti açığa vurmak istedi. Ama kelimeler söylenemeyecek kadar korkunçtu.

Elleri hafifçe sıkılarak kadının duruşunu daha da dikleştirdi. "Etrafına ördüğü bu ağı anlayamıyoruz. Senin görüşünden yoksunuz. Şimdi bize rehberlik etmelisin." Adamın nezaketi kalbinin sınırlarını zorluyordu. "Bu güç korkulacak bir şey mi? Bir ihtimal hayatını korumak için onu var etmemiş olabilir mi?"

Sözleri onun bakışlarını Mutabakat'a yöneltmiş gibiydi. Onu kalkanının arkasından zar zor görebiliyordu. Ama Vain'i görebiliyordu. Demondim spawn'ı Covenant'ın yanında duruyordu ve siyah suratında sırtıtmaya dair hiçbir belirti yoktu. Her zaman yaptığı gibi kendini taşıyordu, gizli amacı başka hiçbir ahlaki değer tarafından dokunulmamıştı. Normal anlamda canlı bile değildi. Ama sanki birlikte acımasız bir kıyametin sorgusuna çekiliyorlarmış gibi, Covenant'ın sarsılmış formuna odaklandı.

"Hayır." Linden'in sesi boşluğundan kabaca boğuklaştı. "Hâlâ zehri var. Orada ölüyor."

"O zaman" -Pitchwife'ın ses tonu onu tekrar araştırmaya yöneltti- "bu gücü çözmenin bir yolunu bulmalıyız ki ona yardım edilebilsin."

Bunun üzerine protesto için midesi altüst oldu. "İzlemiyor muydun?" diye haykırmak istedi. Ona *sahip* olmaya çalıştım. Bunu ben yaptım. Ama öfkesi işe yaramadı; ve Dev'in empatisi onu sildi süpürdü. Kalan acısı kendini tek bir kelimeye sıkıştırdı: "Nasıl?"

"Ah, Seçilmiş." Pitchwife omuz silkmiş gibi gülümsedi. "Bunu bana söylemelisin."

İrkildi, gözlerini kapattı. Bilinçsizce elleriyle yüzünü kapattı. Yeterince zarar vermemiş miydi? Covenant'ı öldüren bıçağı gerçekten tutmasını mı istiyordu?

Ama Pitchwife merhamet etmedi. "Senin görüşünden yoksunuz," diye tekrarladı sessiz bir yalvarışla. "Bize yol göstermelisin. Umut üzerine düşün. Belli ki bu kalkanı delemeyeceğiz. Pekâlâ. O zaman ona anlayışla cevap vermeliyiz. Ne tür bir güç bu? Zihninde ne oldu da böyle bir savunmaya geçti? İçinde hangi ihtiyaç gizlidir? Seçilmiş." Elleri tekrar sıkılaştı, onu yarı kaldırarak

ayağa kalktı. "Yardımaımıza izin vermesi için ona nasıl başvurabiliriz?"

"İtiraz-?" Bu öneri kadının nefesini kesti. Kollarını indirerek öfkelerini açığa vurdu. "O ölüyor! Zehir ve hezeyan yüzünden sağır ve kör! Oraya gidip lütfen kendini savunmayı bırakmasını isteyebileceğimi mi sanıyorsun?"

Pitchwife onun öfkesi karşısında bir kaşını kaldırdı; ama irkilmedi. Yüz hatlarını bir gülümseme yumuşattı. "Bu iyi bir şey," dedi çarpık sırtışının arasından. "Eğer öfke duyabiliyorsan, umut da duyabilirsin."

Ona tükürmeye başladı, *Hope*? Ama adam onu sertçe tersledi. "Pekâlâ. Hiçbir itiraz yolu görmüyorsun. Ama isterseniz cevap verebileceğiniz başka sorular da var."

"Benden ne istiyorsun?" diye yüzüne vurdu. "Bunun benim hatam olduğuna seni ikna etmemi mi istiyorsun? Evet, öyle. Benim bir Raver olduğumu falan düşünmüş olmalı. Sayıklıyordu, çok acı çekiyordu. Nüksetmeden önce bildiği son şey, o fareler tarafından saldırıya uğradığı. Ona yardım e t m e y e çalıştığımı nereden bilebilirdi ki? Ben olduğumu bile bilmiyordu. Çok geç olana kadar.

"Sanki-" Bir an için bir tanım bulmaya çalıştı. "Histerik felç gibi. Yüzüğünden çok korkuyor ve Foul'un onu alacağından çok korkuyor. Ve o bir cüzzamlı. Uyuşukluğu ona gücü kontrol edemeyeceğini düşündürüyor. Onu kontrol edecek sinirlere sahip değil. Zehir olmasa bile, her zaman korkuyor. Ne zaman başka birini öldüreceğini asla bilemiyor."

Kelimeler ağzından döküldü. Aklının bir köşesinde, Mutabakat onu uzağa fırlatmadan önce öğrendiklerini yeniden yaşadı. Konuştukça, o belirsiz görüntüler onun için şekillendi.

"Ve ona neler olduğunu biliyordu. Daha önce de nüksetmişti. Zehir onu ele geçirdiğinde, muhtemelen bilinçli olarak sahip olduğu tek şey korkuydu. Savunmasız olduğunu biliyordu. Bize karşı değil, kendine karşı. Foul'a karşı. Ben kontrolü ele almaya çalıştığımında zaten güç doluydu. Başka ne yapabilirdi ki? O da karşılık verdi. Ve sonra-"

Bir an için acı içinde bocaladı. Ama kelimelerin ivmesini durduramadı.

"Sonra ben olduğumu gördü. Tek bildiği beni öldürebileceğiydi. Tam da onu en çok korkutan türden bir şey." Dehşet içinde titrememek için kendini zor tuttu. "Bu yüzden tüm kapıları kapattı. Kendini kapattı. Bizi dışarıda tutmak için değil. Kendini içeride tutmak için."

Pitchwife'a kasıtlı olarak ters ters baktı. "Ona hitap etmenin hiçbir yolu yok. Orada durup kalbini kırana kadar ona bağırabilirsin ama seni duymayacaktır. O seni korumaya çalışıyor." Ama sonra öfkesi tükendi ve sesi kederli bir şekilde "Biz" derken kesildi. Ben.

Etrafındaki sessizlik durgun geceye yayıldı. Starfare'in Gem'i sanki rüzgârın yokluğu onu öldürmüş gibi hareketsiz duruyordu. Devler sanki canlılıkları içlerinden ölü Deniz'e sızıyormuş gibi hareketsiz kaldılar. Konuşması havada beyhude bir çaba gibi asılı duruyor, umudu reddediyordu. Arkadaşlarına verdiği zarara bir son veremiyordu.

Ama Pitchwife tekrar konuştuğunda, gösterdiği direnç onu şaşırttı. "Linden Avery, seni duyuyorum." Sesinde hiçbir umutsuzluk tonu ya da tınısı yoktu. Sakat olarak geçirdiği hayat ona her şeyin üstesinden gelmeyi öğretmiş gibi konuşuyordu. "Ama bu umutsuzluk bize yakışmıyor. Bu kadar çok devin neşesiz bırakılabileceğini düşündükçe yüreğim ağzıma geliyor! Eğer kelimelerin böyle bir gücü varsa, o zaman onları tekrar düşünmeliyiz. Gel, Seçilmiş. Dev Dostu'nun bizi korumaya çalıştığını ve konuşursak bizi duymayacağını söylemiştin. Pekâlâ. Ne duyacak? Hangi dil ona dokunacak?"

Linden irkildi. Israrları onun başarısızlığını bir kez daha kanıtlıyordu. "Ne istiyor?" diye devam etti Dev kararlılıkla, "Ne ihtiyacı var ya da özlem onun içinde en üstte mi yatıyor? Belki de kalbine bir cevap verirsek, zarar görmediğimizi, korumasının gereksiz olduğunu anlayacak ve gücünün gitmesine izin verecektir."

Kadın adama bakakaldı. Sorusu onu şaşırtmıştı ve cevabı önceden düşünmeden otomatik olarak geldi. "Tek Ağaç. Görev." Covenant'ın görüntüleri hâlâ içindeydi. Pitchwife'ın sakinliği onları içinden çekip çıkardı. "Başka ne yapacağını bilmiyor. Yeni bir hukuk personeline ihtiyacı var. Ve biz hareket etmiyoruz."

Bunun üzerine Pitchwife sırtıttı.

Belirsiz bir önsezi onu şok etti. Ona doğru atıldı, sarkının önünü tuttu. "Tek Ağaç mı? O ölüyor! Nerede olduğunu bile bilmiyorsun!"

Pitchwife'ın gözleri yanıt olarak parladı. Yakınlarda bir yerden, Depo Şefi'nin sert sesi, "Olabilir. Sondaj yaptım. Bu deniz *Nicor* için uygun."

Birinci hemen sert bir sesle, "O zaman girişimde bulunacağız," dedi.

Bir kıkırdama Pitchwife'ın sırtışını genişletti. Diri aurası okşandı Linden'in hislerini anlayamadığı bir güvenle algıladı. "İşte, Seçilmiş," dedi. "Umut. Covenant Giantfriend'e iyi olduğumuzu söyleyemeyiz. Ama Starfare'in Mücevherini hareket ettirebiliriz. Belki o da bu hareketi hisseder ve teselli olur."

Hareket-? Linden'in dudaklarında söyleyemediği kelimeler belirdi. Şaka yapıyorsun.

Heft Galewrath ona sert bir şekilde hitap etti. "Şafak sökene kadar hiçbir başlangıç yapamam. Gün ışımalı. Ve sonra cevap -eğer cevaplanırsam- yavaş gelebilir. Dev dostu bu kadar uzun süre dayanabilecek mi?"

"O-" Linden boğazını kapatan uzuvla savaştı. Beyni sürekli tekrarlıyordu: Yıldız Savaşının Mücevherini Taşı? Rüzgâr olmadan mı? "Bilmiyorum. Gücü var. Belki de yaptığı şey zehri yavaşlatacaktır. Zihnini diğer her şeye kapattı. Belki zehri de durdurmuştur. Eğer durdurduysa-" Tutarlı bir değerlendirme yapmakta zorlandı. "Zehir kalbini yiyip bitirene kadar yaşayacak. Ya da açlıktan ölene kadar."

Starfare'in mücevherini *taşıyalım* mı?

Honninscrave aniden bağırarak emirler yağdırmaya başladı. Etrafındaki devler, sanki bir amaç duygusuyla hayata geri dönmüşler gibi harekete geçti. Görevlerine koşarken ayakları taşta yeni bir enerji yayıyordu. İçlerinden birkaçı aşağıya, depolara doğru indi; ama çok daha fazlası armaya çıkıp yelkenleri açmaya başladı. Aynı anda üç direğin de üzerinde çalıştılar, baş ve kık taraftaki brandaları bağlarken orta direğin arkasındaki hasarı onardılar.

Linden sanki kafasının içindeki karmaşa dışarıdan gelen bir çılgınlığa dönüşmüş gibi onları izledi. Gemiye hareket ettirmek istediler. Bu yüzden

yelkenleri açmış mıydı? Pitchwife, Birinci ve Galewrath'ı çoktan takip etmişti; Honninscrave güvertede yerini almıştı. Ve Seadreamer, gözlerinde özel bir yanma ile yakınında duruyordu ama konuşamıyordu. Cail'e döndüğünde kendini kaybolmuş bir çocuk gibi hissetti.

Cevap vermek yerine, ona bir kase yemek ve bir şişe daha püre haline getirilmiş *elmas suyu* sundu.

Onları kabul etti çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu.

Kasıtlı olarak Covenant'ın etrafındaki fener ışığına geri döndü ve Foodfendhall'a sırtını dönerek sınırlarının dayanabileceği kadar yakınına oturdu. İç organları hâlâ onun hastalığının tadıyla titriyordu ama kendini onun kalkanını izleyebilecek kadar yakınında kalmaya zorladı; kalkan başarısız olursa hemen harekete geçebilecek kadar yakınında. Ve Vain'i izleyebilecek kadar yakınında. Demondim spawn'ının garip dikkati azalmamıştı ama obsidyen eti niyetine dair hiçbir ipucu vermiyordu. İç çekerek taşa yaslandı ve kendini yemek yemeye zorladı.

Başka ne yapabilirdi ki? Kalkanının başarısız olacağına inanmıyordu. İşkencesi kadar kesin görünüyordu. Ve Vain, sanki Kâfir'in her an dünyanın dibine düşmesini bekliyormuş gibi o kazana bakmaya devam etti.

Sonra uyudu.

Şafağın ilk bunaltıcı karanlığında uyandı. Yelkenleri olmadan, üstündeki direkler solgun gökyüzüne karşı iskelet gibi görünüyordu, yaprakları, yaşamı kesilmiş dallar gibi. Starfare'in Gem'i onun altında yüzen bir kayadan biraz daha fazlasıydı - tüm rüzgârların ölümüyle su ve gökyüzü arasında çarmıha gerilmiş bir taş levha. Covenant da ölüyordu: solunumu hissedilir derecede azalmış, düzensizleşmişti. Gücünü bir çarşaf gibi üzerinde taşıyordu.

Arka güvertede devler yoktu; kaptan köşkünde ise sadece iki kişi kalmıştı: Sevinhand Çapa Kaptanı ve dümenci kadın. Armada kimse yoktu, ancak Linden Horizonscan'de yüksekte oturan bir figür gördüğünü düşündü, gözcü. Ancak

kendisi. Covenant, ve Boşuna, Brinn,Cail, Hergrom, ve Ceer, herkes ileri gitmişti. Onların hareketliliğini taşın içinden hissetti. Bir süre ne yapacağına karar veremedi. Devlerin ne hakkında olduğunu öğrenme arzusu onu çekiştiriyordu. Aynı zamanda Covenant'ın yanına ait olduğunu da biliyordu. Yine de ona yardım edemeyeceği açıktı ve işe yaramazlığı onu yıpratıyordu. Onun Gücü, tıpkı zihni gibi, ulaşamayacağı bir yerdeydi. Kısa süre sonra olduğu yerde kalamayacak kadar gerginleşti. Bir uzlaşma olarak, gitti ve kaptan köşküne çıktı.

Sevinhand'ın kırık kolunu incelemek için.

Demircibaşı bir Dev'e göre zayıftı ve yaşlı yüzüne hiç de Dev'e benzemeyen bir melankoli sinmişti. Halkının karakteristik neşesi onda alışılmış bir keder tarafından aşındırılmıştı. Yanaklarındaki çizgiler safra kesesi gibi görünüyordu. Ama Linden yaklaşırken yüzü aydınlandı ve Linden'in kolunu inceleme isteğine gülümseyerek karşılık verdi.

Bacağını bir askı içinde taşıyordu. Bezi geriye doğru sıyırdığında, ön kolun düzgün bir şekilde atellenmiş olduğunu gördü. Parmaklarıyla derisini yokladığında, Cail'in yaralanmayı doğru bir şekilde rapor ettiğini fark etti: kırıklar temizdi ve temiz bir şekilde yerleşmişti. Kemikler çoktan kaynamaya başlamıştı.

Memnuniyetle başını salladı ve Mutabakat'a geri dönmek için döndü. Ama Sevinhand onu durdurdu.

Kadın merakla ona baktı. Melankolisi geri dönmüştü. Onu düşünürken bir an sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Heft Galewrath *Nicor*'u çağırmaya çalışacak. Bu çok tehlikeli." Gözlerinin irkilmesi, tehlikenin bizzat farkında olduğunu gösteriyordu. "Belki de acilen bir şifacıya ihtiyaç duyulacaktır. Starfare'in Mücevheri'nin şifasıyla ilgilenen Galewrath'tır; ancak en büyük tehlike onun başına gelecektir. Yardımınızı sunmayacak mısınız?" Başını öne doğru salladı. "Dev Dostu Antlaşma'nın sana ihtiyaç duyması halinde, *Haruchai*'nin seni en hızlı şekilde çağıracağından eminim."

Ciddi bakışları onu etkiledi. Devler zaten ona olan ilgilerini ve desteklerini pek çok şekilde göstermişlerdi. Seadreamer, ayak bileği kırıldıktan sonra onu Sarangrave Flat'ten dışarı taşımıştı. Ve Pitchwife birkaç kez, dünyada Antlaşma'nın verdiği ölümcül gülümsemeden başka gülümsemeler de olduğunu göstermeye çalışmıştı

Joan. Karşılığında bir tür hizmet sunma şansını memnuniyetle karşıladı. Ve bu haliyle Covenant için değersiz olduğu açıktı. Vain herhangi bir tehdit oluşturuyor gibi görünmüyordu.

Cail'e dönerek, "Sana güveniyorum," dedi. Cail'in hafifçe başını eğerek kabul etmesi ona güven verdi. Yüzünün düzlüğü, halkına her türlü ihmal ya da yetersizlik olasılığının ötesinde güvenilebileceğini vaat ediyor gibiydi.

Güverteden ayrılırken, Sevinhand'ın rahatlamış bir şekilde arkasından gülümsediğini hissetti.

Uzun arka güverteden aceleyle geçerek Foodfendhall'dan geminin pruvasına doğru ilerledi. Orada devlerin oluşturduğu kalabalığa katıldı. Çoğu anlamadığı işlerle meşguldü; ama Pitchwife onun gelişini fark etti ve yanına gitti. "İyi ki geldin, Seçilmiş," dedi hafifçe. "Belki sana ihtiyacımız olur."

"Sevinhand öyle dedi."

Bakışları irkilir gibi kıça kaydı, sonra Linden'e döndü. "Bilgiye dayanarak konuşuyor." Biçimsiz gözlerinde Çapa Ustası'nın kederinin açık bir yankısı vardı. "Bir zamanlar -belki de geçmişte birkaç kısa insan yaşamı- Sevinhand başka bir Dev Gemisi'nin efendisiydi ve karısı Seatheme de Depo Şefi olarak görev yapıyordu. Ah, bu anlatılmaya değer bir hikâye. Ama kısa keseceğim. Bu hikaye için uygun bir zaman değil. Ve başka sorularınız olacak.

"Kısa konuşmak için-" Aniden yüzünü kızgınlıkla buruşturdu. "Taş ve Deniz, Seçilmiş! Böyle bir hikâyeyi tam anlamıyla anlatmadan dile getirmek kalbimi rahatsız ediyor. Kısaca konuşan herhangi bir insanın hayatta iyi durumda olduğuna inanmak beni aşıyor." Ama sonra gözleri kendi yoğunluğundan ürkmüş gibi genişledi ve ifadesi netleşti. "Yine de. Zamana boyun eğiyorum." Kendisine gülüyormuş gibi Linden'i selamladı. "Kısa bir süre sonra. Sevinhand ve Devler Gemisi, Ruhbiter adını verdiğimiz bir Denize yelken açtılar, çünkü o her zaman düşer ve öngörüsüzdür ve hiçbir tekne onu bedelsiz geçemez. Orada bizim şu anda çektiğimiz gibi bir sükûnet başlarına geldi. Günlerce ve günlerce gemide yaşam yoktu ve yelkenler kıpırdamıyordu. Su ve yiyecek sıkıntısı baş gösterdi. Bu nedenle *Nicor*'u aramaya karar verildi.

"Depo Şefi olarak bu görev esasen Seatheme'e düşüyordu, çünkü onun eğitimi ve becerisi böyleydi. Yüreği ısıtan bir devdi ve-" Yine durdu. Başını eğerek bir elini gözlerine götürdü ve mırıldandı: "Ah, Pitchwife. Kısa süre sonra." Başını bir kez daha kaldırdığında, gözyaşlarının arasından çarpık bir şekilde gülümsüyordu. "Seçilmiş, yakalamayı yanlış zamanladı. Ve *Nicor*'un pençelerinden dönen devler nadirdir."

Linden boğazında bir gariplikle onun bakışlarını karşıladı. Bir şey söylemek istiyordu ama bir Dev'e nasıl teselli vereceğini bilmiyordu. Onun gülümsemesine karşılık veremedi.

Ön direğin ötesinde, mürettebat Galewrath'ın yönetiminde üç büyük nesnenin yapımını tamamlamıştı. Bunlar coracle'lardı.

-Ahşap iskelet üzerine gerilmiş deriden yapılmış, her biri iki dev taşıyabilecek büyüklükte tekneler. Ancak yanları yükselip kıvrılıyordu, böylece her tekne bir kürenin dörtte üçünü oluşturuyordu. Halatlar ve demir halkalardan oluşan bir kompleks coracle'ları birbirine bağlıyordu; birlikte kaldırılmaları ve hareket ettirilmeleri gerekiyordu. Galewrath'ın emriyle tekneler öne doğru çekildi ve pruvanın üzerine oturtuldu.

Omzuna dokunarak Linden'e rehberlik eden Pitchwife, onu kayıkları net bir şekilde görebileceği bir noktaya götürdü. Düz denizin üzerinde hafifçe süzülüyorlardı.

Bir an sonra, Depo Şefi'nin sert sesi ön güverteden duyuldu. "*Nicor*'un çağrısı tehlikelidir ve hiç kimseye bu çağrıyı paylaşması emredilemez. Eğer tek başıma cevap verirsem, belki de bu bir haydut olur ve saldırıya uğrarız. Eğer birçok kişi tarafından cevaplanırsam, bu Deniz rahatsız edici bir yüzme yeri haline gelecektir. Ve eğer bana cevap verilmezse-" Kaba bir tavırla omuz silkti. "İyi ya da kötü, bu girişim yapılmalı. İlk sözünü söyledi. Üç kişinin yardımına ihtiyacım var."

Hiç tereddüt etmeden, birkaç Dev öne çıktı. Seadreamer onlara katılmak için harekete geçti; ama İlk onu durdurarak, "Dünya Görüşü'nü riske atmayacağım," dedi. Galewrath çabucak üç mürettebat seçti. Geri kalanlar Linden'in kalçası kadar kalın bir halatı ön direğin yanındaki halat kuyusundan çözmeye gittiler. Bu halatı fiçılara doğru sarkıttılar.

Depo Şefi veda sözleri için Honninscrave'e ve Birinci'ye baktı. Ama Birinci basitçe şöyle dedi: "Dikkatli ol, Heft Galewrath. Seni kaybetmemeliyim."

Galewrath ve üç arkadaşı birlikte denize atladılar. Alışkın oldukları rahatlıkla yüzerek filikalara doğru ilerlediler, serbest halatı arkalarından çekiyorlardı. Tekneleri birbirine bağlayan halata ulaştıklarında, halatı merkezi bir demir halkadan geçirdiler. Sonra onu en öndeki tekneye doğru çektiler.

Bu tekne doğuyu gösteren bir üçgenin tepesini oluşturunuyordu. Galewrath bacaklarını muazzam bir şekilde kaldırarak suda yükseldi ve kendini kenardan sandala doğru fırlattı. Gemi onun ağırlığı altında sallandı ama yüzmeye devam etti. Başka bir Dev de ona katılırken, gemiyi destekledi. Sonra kalan yüzücülerden halatı aldılar.

Galewrath ve ortağı, Starfare's Gem'den aldıkları bir halatı halkadan geçirerek gemilerine çekerken, ikisi de birer tane olmak üzere dış kaplara doğru ayrıldılar. Elindeki halat miktarından memnun kaldığında, halatın ucuna büyük bir ilmek düğümlemeye başladı.

Diğer Devler kayıklarına biner binmez hazır olduklarını bildirdiler. Sesleri gergindi; ama biri öfkeyle sıırıyordu ve diğeri de Starfare'in Gem'ine doğru sahte bir selam atma isteğine karşı koyamadı ve şaklabanlık yaparken kayığını salladı.

Heft Galewrath başını sallayarak cevap verdi. Ağırlığını kaydırarak teknesinin kenarını neredeyse su hizasına kadar eğdi. Bu pozisyonda, tek taraflı bir davul kafasına benzeyen bir nesneyi suya yerleştirdi. Ortağı, tekneyi dengelemesine yardım etti, böylece tekne su almadan eğik kalabildi.

Pitchwife beklenti içinde gerildi; ama Galewrath'ın kaskatı duruşu alışılmışın dışında bir şey yaptığına dair hiçbir işaret vermiyordu. Kemerinden deri kaplı iki sopa çıkardı ve hemen davula vurmaya başladı, Deniz'e karmaşık, çapraz taneli bir ritim gönderdi.

Linden, taşın içinden belli belirsiz geçen bu vuruşun omurgayı aşarak bir çağrı gibi dışarıya doğru yayıldığını hissetti.

"Pitchwife." Araya giren Devler onu algılamasını zorlaştırmış olsa da hâlâ Covenant'ın farkındaydı. Kürek kemikleri arasında bir çürük gibiydi. Ama Galewrath onun dikkatini çekiyordu. Tehlike beklentisi onu tedirgin ediyordu. Sesler, açıklamalar duymaya ihtiyacı vardı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Biçimi bozulmuş Dev, sert ses tonunun ne anlama geldiğini ölçmek istercesine ona baktı. Bir süre sonra usulca nefes aldı: "Nicor'un çağrısı. Derinlerin Nicor'u."

Bu ona hiçbir şey söylemedi. Ama Pitchwife onun ihtiyacını anlamış gibiydi. Kız daha iyi bir cevap isteyemeden devam etti: "Böyle bir çağrı nadiren çabucak karşılanır. Belki de biraz uzun sürecek bir bekleyişle karşı karşıyayız. Size hikayeyi anlatacağım."

Onun arkasında, mürettebatın çoğu pruvayı terk etmişti. Sadece Birinci, Honninscrave, Seadreamer ve bir ya da iki kişi kalmıştı; geri kalanlar sıçan halatlarına tırmanmışlardı. Birlikte tüm ufukları gözlüyorlardı. "Seçilmiş," diye mırıldandı Pitchwife, "Dünyanın Sonundaki Solucan'ın adını duydun mu?" Başını salladı. Neyse, önemli değil." A Sesinde hızlanan bir ilgi pırıltısı vardı; hikâyelere duyduğu sevgi.

Galewrath'ın ritmi karmaşık ve değişmez bir şekilde devam etti. Ölü havaya, yükselen sıcağa ve Deniz'e doğru düz bir şekilde gümbürderken, ağlamaklı bir hal aldı, sanki bir yalnızlık çığlığı, bir arkadaşlık çağrısı gibiydi. Kolları yorulmadan kalkıp iniyordu.

"Bilgileri harikulade ve çelişki kültü olan *Elohim* arasında söylenir ki" -Pitchwife kişisel bir eğlence kıkırdaması iletti- "kozmosun eski ve ebedi gençliğinde, Dünya yerini işgal etmeye başlamadan çok önce, yıldızlar tüm gökler boyunca kum g i b i kalındı. Şimdi çok sayıda parlak varlık gördüğümüz yerde, eskiden çok sayıda çok sayıda varlık vardı, böylece kozmos kıyıdan kıyıya bir yıldız okyanusuydu ve şimdiki yalnızlıklarının büyük derinliği onlar için bilinmiyordu - kavrayamayacakları bir üzüntü. Onlar göklerin yaşayan halklarıydı, bize tanrılar kadar benzemiyorlardı. Parlak sevimlilikleri içinde görkemli ve sıcak, kendi yaptıkları müzikle dans ediyor ve mutlu oluyorlardı."

Ön direktten izleyen devlerin arasından bir hışırtı geçti, sonra yatıştı. Keskin bakışları bir şey fark etmişti.

Ama ortadan kaybolmuştı.

"Ama çok uzaklarda, göklerin ötesinde başka türden bir varlık yaşıyordu. Solucan. Çağlar boyunca huzur içinde uyudu - ama uyandığında, her yeni çağın şafağında uyandığı gibi, doymak bilmez bir açlığa mahkum oldu. Her yaratılış yıkım içerir, tıpkı yaşamın ölümü içermesi gibi ve Solucan da yıkımdı. Muazzam arzusuyla hareket ederek yıldızları yutmaya başladı.

"Belki bu Solucan yıldızlar arasında büyük değildi, ama boşluğu ölçülemeyecek kadar büyüktü ve göklerde dolaştı, tüm parlaklık denizlerini tüketti, gökkubbede büyük yalnızlık alanları açtı. Çağlar boyunca hırslı ve doyumsuz bir şekilde kıvranarak, gökler bir çöl kadar seyrek nüfuslu hale gelene kadar ulaşabildiği her şeyle beslendi."

Linden dinlerken, Devlerin hikâyelere olan sevgisinin ardındaki nedenlerden bazılarını tattı. Pitchwife'ın yumuşak anlatımı, gökyüzünün ve Deniz'in içine bir anlam ipliği örüyordu. Böyle masallar dünyayı anlaşılır kılıyordu. Anlatırkenki ruh hali hüznünlüydü; ama hüznün hiçbir zararı yoktu.

"Yine de yutulan yıldızlar bize tanrılar kadar benzemeyen varlıklardı ve hiçbir Solucan ya da kıyamet onların gücünü bedelsiz tüketemezdi. Çok beslenen Solucan halsizleşti ve gebe kaldı. Uyuyamasa da, çünkü uykusunun sonu gelmemişti, dinlenmek için büyük bir arzu duyuyordu. Bu yüzden kuyruğunu kendi etrafında kıvırdı ve sessizliğe gömüldü.

"Ve Solucan dinlenirken, yıldızların gücü onun içinde işledi. Derisinden taş ve toprak, su ve hava çıkıntıları büyüdü ve bu büyümeler kendi üzerlerinde çoğaldı ve ayaklarımızın altındaki Dünya şekillenene kadar çoğaldı. Yıldızların gücü hâlâ işliyordu, ama şimdi Dünya'nın yüzeyine şekil veriyor, denizleri ve karaları biçimlendiriyordu. Ve sonra Dünya üzerinde yaşam ortaya çıktı. Böylece Dünya'nın tüm halkları, karanın hayvanları, derinlerin yaratıkları, kutuptan kutba tüm ormanlar ve yeşillikler doğdu. Ve böylece, ölümün yaşamı doğurması gibi, yıkımdan yaratım doğdu.

"Bu nedenle, Seçilmişler," dedi Pitchwife kararlı bir şekilde, "yaşıyoruz, çabalıyoruz ve varlığımızın anlamını tanımlamaya çalışıyoruz. Ve bu iyi bir şey, çünkü

Sonsuzluğun gözleri arasında kısa bir göz kırpma süresi oluşturuyoruz, ancak bu göz kırpma süresi boyunca istediğimizi seçiyor, yaratabileceğimizi yaratıyor ve yıldızlar yok olmadan önce yaptıkları gibi kendimizi birbirimizle paylaşıyoruz. Ama geçmeli. Solucan uyumaz. Sadece dinlenir. Ve uyandırılacağı ya da kendini uyandıracağı zaman gelmelidir. O zaman bu kaya ve su derisinden sıyrılacak ve çağlar sona erip uykuya dalana dek açlığını kozmos boyunca sürdürecektir. Bu nedenle ona Dünyanın Sonu Solucanı adı verilmiştir."

Pitchwife orada sessizliğe gömüldü. Linden ona baktı, bakışlarının Galewrath'a sabitlendiğini gördü, sanki onun gücünün sınırlarından korkuyormuş gibiydi. Ama Depo Ustası tereddüt etmedi. Ortağı kayığı dengede tutarken, o kararlı bir şekilde ritmini ifade etmeye devam etti ve bir cevap için derinlere uzandı. Dalgalar davulun kenarlarında dans etti ve Deniz'in düz sakinliği tarafından yutuldu.

Pitchwife gözlerini yavaşça Linden'e çevirdi; ama onu görmüyor gibiydi. Akıllı hâlâ masalının yollarında dolaşıyordu. Ancak yavaş yavaş kendine geldi. Görüşü odaklandığında, şaşkınlıkla gülümsedi.

"Seçilmişler," dedi hafifçe, sözlerinin anlamını yumuşatmak istercesine, "*Nicor*'un Solucan'ın soyundan geldiği söylenir."

Bu duyuru endişesini geri getirdi. Devlerin ne yaptıklarına, gemiyi nasıl hareket ettirmek istediklerine dair ilk ipucunu ona vermişti. Belki de anlattığı hikâyeye bir efsaneden başka bir şey değildi; ama *Dromond*'u harekete geçiren amacı açıklıyordu. Tehlike imaları dikkatini dışarıya doğru çekti, duyularını hareketsiz Deniz'in üzerinde avlanmaya gönderdi. Düşündüklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Yakalamak mı istiyorlar-?

Pitchwife'a onu doğru anlayıp anlamadığını sormadan, hız hissi gibi uzak bir gümbürtü Starfare'in Gem'inin taşından ayaklarına dokundu. Bir an sonra, direklerin arasından bir çılgılık yükseldi.

"*Nicor*!"

Çılgılık onu etrafında döndürdü. Örtülere bakarken, güneyi işaret eden bir Dev gördü.

Diğer bağırışlar ilkinı doğruladı. Linden'in bakışları sancak ufkuna doğru uzandı. Ama hiçbir şey göremedi. Sanki bu şekilde görüşünü odaklanmaya zorlayabilirmiş gibi nefesini tuttu.

Kulaklarından çok ayaklarıyla Galewrath'ın ritim değişikliğini duydu.

Ve değişim cevaplandı. *Dromond*'un omurgasında gümbür gümbür vuruşlar yankılandı. Bir şey Galewrath'ın çağrısını duymuştu ve cevap veriyordu.

Birdenbire ufuk çizgisi kırıldı ve bir yay dalgası gibi su dalgası sakinliğin içinden yükseldi. Deniz, sanki yüzeyin hemen altında muazzam bir kafa ileriye doğru koşuyormuş gibi yukarı doğru yığıldı. Dalga hâlâ çok uzaktaydı ama şaşırtıcı bir hızla gemiye doğru geliyordu. Dalga her iki yana doğru açılarak, Devler Gemisi'ni batıracak kadar büyük görüneye kadar yükseldikçe yükseldi.

Galewrath'ın ritmi yalvarır gibi ateşli bir hal aldı. Ama cevap değişmedi, anladığına dair hiçbir işaret vermedi. Yine de Linden'in dizlerini titreten güç telkinlerinde bulundu.

Şimdi suyun içinden karanlık bir şekil görebiliyordu. Bir yılan gibi kıvranıyordu ve her kımıldanışında muazzam bir güce sahip olduğu anlaşılıyordu. *Nicor* gemiye yaklaştığında, baş dalgası küpeştenin yüksekliğine ulaştı.

Linden panik içinde, "Bize çarpacak" diye düşündü.

Sonra Dükkân Sahibi davula öyle bir vurdu ki, davul ikiye ayrıldı ve yaratık sesini çıkardı.

Nicor derinlere doğru eğilirken uzun gövdesi dalğanın önünde parladı. Bir an sonra, dalga *dromonu* sarsan bir güçle vurdu. Linden, Cail'e doğru sendeledi ve küpeşteden sekti. Starfare'in Gem'i denizin üzerinde bir oyuncak gibi sallanıyordu.

Dev Gemi kendini yeniden yerleştirirken denge için Cail'i kavrayan Linden aşağıya doğru bir bakış attı ve *Nicor*'un devasa uzunluğunun hâlâ omurgayı geçmekte olduğunu gördü. Yaratık Starfare'in Gem'inden birkaç kat daha uzundu.

Dromond'un kenarlarından geri tepen dalgaların içinde kayıklar yalpaladı. Ama dört Dev dengelerini korudular, kendilerini hazır tuttular. Galewrath davulunu terk etmişti. Şimdi duruyordu

iki elinde halatın halkası vardı; gözleri Deniz'i izliyordu.

Başka bir bağırış. *Nicor* iskeleden biraz uzakta su almaya başladı. Bir an için başı göründü, burnu bir kürek gibiydi, devasa çenesinden köpükler akıyordu. Sonra yaratık suyun altında geriye doğru kavis çizdi ve batıya doğru uzun bir kavis çizerek uzaklaştı.

Starfare'in Gem'i hareketsiz kaldı. Linden, Covenant'ın ihtiyacının yaygın acısı ve *Nicor*'un konuşmasının hızlı atışı dışında hiçbir şey hissedemiyordu. Dalga Foodfendhall'ın arkasından geminin kış tarafına doğru geçerken Linden dalgayı gözden kaybetti. Armadaki her göz yaratığın yolunu izledi; ama kimse ses çıkarmadı.

Parmakları, eklemlerin ayrılacağını düşünene kadar Call'un omzuna saplandı. Yaratığın gümbürtüsü sinirlerine Covenant'ın durumundan daha yüksek geldi.

"Ward!"

Çığlığın aniliği Linden'in kulaklarını tırmaladı.

"Geliyor!"

Devler anında armadan dışarı fırladılar. Honninscrave ve Demircibaşı emir yağdırdı. Mürettebat güverteye çıktı ve çarpışmaya hazırlandı. Mürettebatın yarısı halat kuyusunun yanındaki palanganın etrafındaki tutunma bloklarını tokatladı.

Depo Şefi'nin sert haykırışı geminin üzerinde çınladı. "Bu nasıl geliyor?"

Bir dev geminin pruvasına atladı ve "Gerçekten geliyor!" diye cevap verdi.

Linden'in Cail'e tutunmaktan başka bir şey yapacak zamanı yoktu. O anda Devler Gemisi'nin topuğu yükselmeye başladı. *Nicor*'un baş dalgası kış tarafına çarptığında Starfare'in Gemisi öne doğru eğildi. Yaratık geminin omurgası boyunca ilerliyordu.

Aynı anda Galewrath da denize atladı. Halatı arkasından çekerek, *Nicor*'la buluşmak üzere daldı.

Linden, Depo Şefi'nin aşağıya doğru güçlü bir tekme attığını gördü. Bir kalp atışı boyunca Galewrath suda yalnız kaldı. Sonra *Nicor*'un başı geminin altından dışarı fırladı. Yaratık doğruca Galewrath'a doğru ilerledi.

İki form bir araya geldiğinde, bir hareket telaşı görüntüyü karıştırdı. Linden, Cail'in sert bedenini kavradı, yere doğru tutundu.

Kemik. *Nicor* denizin ve taşın içinden ona bağıyor gibiydi. Kaba açlığını, kendisine seslenen şeyi anlamayışını duydu. Yanında, Pitchwife'ın elleri sanki canlıymış gibi parmaklıklarla boğuşuyordu.

Bir anda, halat dışarı doğru fırladı. Filikaların yanından sıçradı, ateş gibi tıslayarak suya daldı.

"Şimdi!" diye bağırdı Birinci.

Galewrath'ın yardımcıları derhal gemilerini terk ettiler. Bunu yaparken de sandalları ters çevirdiler. Açıklıkları aşağıya doğru olan ve içlerinde hava hapsolmuş olan sandallar şamandıra gibi yüzüyor, aralarında palangayı ve halatın geçtiği demir halkayı destekliyordu.

Yüzücülerin altında, *Nicor*'un uzun karanlık gövdesi doğuya doğru kıvranıyordu. Onlara ipler atıldı; ama cevap vermediler. Dikkatleri Galewrath'ın kaybolduğu yere odaklanmıştı.

Kayıkların biraz ilerisinde suyu kırdığında, Devler Gemisi'nden büyük bir çığlık yükseldi. Zarar görmediğini belirtmek için kollarını sertçe salladı. Sonra *Dromond*'a doğru yüzmeye başladı.

Kısa bir süre sonra, o ve yoldaşları İlk'in önünde sıırıslıklam duruyordu. Gururunu gizleyemeyerek, "Bitti," diye nefes nefese kaldı. "*Nicor*'un burnunu ilmekledim."

Birinci demirden bir sıırışla karşılık verdi. Ama hemen halat kuyusunun yanındaki halatın iki yanında duran Devlere doğru döndü. Halat ambar bloklarına doğru hızla ilerliyordu. "Hattımız sonsuz değil," dedi kararlılıkla. "Başlayalım."

On Dev ona sıırıtarak, başlarını sallayarak ve mırıldandıkları sözlerle karşılık verdi. Bacaklarını diktiler, sıırtlarını desteklediler. Honninscrave'in emriyle tutma bloklarına baskı yapmaya başladılar.

Güverteden işkence görmüş bir kablo çığılığı yükseldi. Bloklardan dumanlar yükseldi. Devler, halatın çözülmesini durdurmaya çalışırken bir adım, iki adım öne doğru s a r s ı l d ı l a r .

Pruva bir selam gibi altlarına daldı; ve Starfare'in Gemisi ilerlemeye başladı.

Çıglıklar arttı. Honninscrave yardım istedi. On Dev daha halata tutunma blokları taktı ve ağırlıklarını halata verdi. Kaslar düğümlendi, dişler kemik gibi öne çıktı, halat boyunca soluk sesleri yükseldi. Linden onların içindeki gerginliği hissetti ve Devlerin bile böyle bir baskıya dayanamayacağından korktu. Ama halat yavaşladıkça tiz sesler de azaldı. *Dromond* hız kazandı. Halat durduğunda, Starfare'in Gemisi *Nicor*'un çekebildiği kadar hızlı bir şekilde Deniz'de ilerliyordu.

"Aferin!" Honninscrave'in gözleri iri kaşlarının altında parlıyordu. "Şimdi bu *Nicor* ses çıkarma arzusu duymadan önce, hangi çizgiyi geri kazanabileceğimizi görelim."

Eforla homurdanan Devler halata asıldılar. Ayakları güvertenin granitini perçinliyor, gemi ve mürettebatı tek bir gergin organizma halinde birleştiriyor gibiydi. Her seferinde bir kol boyu kadar halatı çektiler. Mürettebattan daha fazlası yardıma geldi. *Dromond*, *Nicor*'a yaklaşmaya başladı.

Linden yavaşça Cail'in omzundan tutuşunu çözdü. Cail'e baktığında, onun farkında olmadığını gördü. Yüzünün düzlüğünün ardında, sanki onun şaşkınlığını neredeyse paylaşıyormuş gibi, Devleri neşeye benzer bir keskinlikle izliyordu.

Mürettebat pruvadan halatı gözlüyordu. Şamandıralar halatın kılavuz halkasını suyun üzerinde tutuyordu; Devler halatın halkadaki hareketini gözlemleyerek *Nicor* tarafından yapılan herhangi bir yön değişikliğini görebiliyorlardı. Bu bilgiyi dümenciye ileterek Starfare's Gem'i yaratığın rotasında tutmasını sağladılar.

Ancak şamandıralar daha önemli bir amaca daha hizmet ediyordu: *Nicor*'un çalması durumunda ön uyarı sağlıyorlardı. Yaratık aniden ve yeterince güçlü bir şekilde dalarsa, halat serbest kalmadan önce Devler Gemisi'nin pruvası aşağı çekilebilirdi. Belki de diğerleri halatı bırakırken mürettebattan bazıları denize düşebilirdi. Şamandıralar Devler'e önceden uyarı verecek, böylece halatı birlikte güvenli bir şekilde bırakabileceklerdi.

Linden birkaç dakika boyunca başka bir şey düşünemeyecek kadar şaşkınlık içindeydi. Ama sonra bir hatırlama acısı ona şunu hatırlattı

Covenant.

Derhal, acilen, duyularını arka güverteye doğru harekete geçirdi. İlk başta, Devlerin muazzam gerginliği yüzünden yolunu bulamadı. Onlar, algısını engelleyen bir çaba odağıydı. Ama sonra *dromondun* atmosferine dair kavrayışı netleşti ve Covenant'ın onu bıraktığı gibi yaşadığını hissetti; arjantin rengi kalkanının içinde kaskatı kesilmiş, kendi eylemiyle dokunulmaz ve mahkûm hale gelmişti. Devlerin oyununun belki de çoktan başarısız olduğunu düşündüğünde içini bir dehşet sızısı kapladı. İtiraz etti ama kendini korkuya karşı mühürleyemedi. Başarısız olmayı hak etmiyorlardı.

Bir sonraki an, *Nicor* şiddetli bir yön değişikliğiyle savruldu. Starfare'in Gemisi sanki su seviyesinin altına düşmüş gibi eğildi. Dümenci kadın hızla *Shipsheartthew*'i döndürdü. *Dromond* düzelmeye başladı.

Nicor kendini diğer yöne çevirdi. Pruvasından tutunan Devler Gemisi o tarafa doğru yattı. Su bir çekiç darbesi gibi küpeşteye ve Linden'a doğru sıçradı.

Deniz, yüzüne birkaç adım kala kıvrıldı. Sonra *Honninscrave* bağırdı, "Çizgiyi gevşet!"

Devler itaat etti; ve halat bir gıcırtyla tutma bloklarının arasından sıçradı, yüksek bir gürültüyle pruvanın yanından geçti. Dümenci kadın dümenle mücadele ederken, Starfare'in Gemisi kendini düzeltti.

"Bir kez daha!" diye emretti Efendi. "Durun!"

Onun işaretiyle bloklar kabloyu ısırarak geri çekti ve ciyaklayarak durmasını sağladı.

Linden nefes almayı unuttuğunu fark etti. Göğsü gerginlikten yanıyordu.

Dengesini toparlayamadan, *dromond* kık tarafına doğru sarktı. Sonra güverte neredeyse altından kopacaktı. *Nicor* durdu, gücünü topladı ve iki kat şiddetle tekrar ileri atıldı.

Basıncın serbest bırakıldığı anda, tüm Devler geriye doğru sendeledi. Bazıları düştü. Sonra *Nicor* koşmaya başladığında halat kollarını yırttı.

Dengeleri bozuldu, tutunamadılar, Honninscrave acilen havladı, "Bırakın!" İtaat etmek için çabaladılar.

Ancak hepsi aynı anda tutma bloklarını açamadılar. İçlerinden biri bir kalp atışı kadar gecikti.

Nicor'un tüm gücüyle öne doğru çekildi. Halata dolanmış gibi görünüyordu. Bırakamadan başı ve vücudu pruvanın küpeştesine çarptı.

Çarpmanın etkisiyle ipten kurtuldu. Geriye doğru yuvarlandı, orada ezilmiş ve hareketsiz yatıyordu.

Honninscrave halatı tekrar kavramak için mürettebatını toplarken, bağırırlar Linden'in etrafında duyulmadan yankılandı. Tüm dikkati kırık Dev'in üzerindeydi. Acısı ona haykırıyordu. Cail'den uzaklaşarak, sanki tehlikeye alışkınmış gibi tıslayan halatın üzerinden atladı ve yere yığılmış devin yanına koştu. Tüm içgüdüleri berraklaştı ve kesinleşti.

Paramparça olmuş kemiklerini sanki ışıkla kireçlenmiş gibi gördü, parçalanmış dokularını ve iç kanamasını sanki kendi etinde hasar varmış gibi hissetti. Ciddi şekilde parçalanmıştı. Ama hâlâ yaşıyordu. Kalbi hâlâ tekliyordu; hava hâlâ delinmiş ciğerlerinden ıslak bir şekilde fışkırıyordu. Belki de kurtarılabilirdi.

Hayır. Zarar çok büyüktü. Modern bir hastanenin sağlayabileceği her şeye ihtiyacı vardı - transfüzyonlar, ameliyat, traksiyon. Sağlık anlayışı dışında sunabileceği hiçbir şey yoktu.

Arkasında, Devler yeniden hakimiyetlerini ele geçirirken halatın uğultusu sessizliğe büründü. Bir anda, kaybettikleri hattı geri kazanmak için çabaladılar. Starfare'in Gemisi ileri atıldı.

Yine de kalbi hala atıyordu. Hala nefes alıyordu. Bir şans vardı. Denemeye değirdi.

Tereddüt etmeden onun yanında diz çöktü ve zihnini diğer her şeyden arındırdı. Duygularıyla ona ulaşarak, kendini onun bocalayan hayatını desteklemeye adanmıştı.

Kendi nabzıyla onunkini dengeledi, sonra dikkatini en kötü iç yaralarına verdi. Adamın acısı içinden akıp geçiyordu ama o bu acının esiri olmayı reddetti. Onun ihtiyacı acıdan daha ağır basıyordu. Bu da onun yaralarının izini, sanki önünde çınlıplak duruyorlarmış gibi sürmesini sağladı. Önce ciğerleriyle yüzleşti. Kırılan kaburgalar ciğerleri delmişti.

birkaç yerden. Ciğerlerinin kanla dolmaması için kemiklerin etrafındaki dokuları sıkıca itti. Sonra başka yerlerdeki hasarı takip etti. Bağırsakları yırtılmıştı ama en acil tehlike bu değildi. Diğer organları da bolca kanıyordu. Kendini onlara doğru akıttı, savaştı-

"Seçilmiş." Cail'in sesi konsantrasyonunu yarıp geçti. "Brinn arıyor.

U-Lord kendini uyandırır."

Bu sözler onu soğuk bir ölüm gibi delip geçti. İstemsizce farkındalığı arka güverteye doğru sıçradı.

Cail haklıydı. Covenant'ın kılıfı ileri geri gidip gelmeye, felakete doğru titreşmeye başlamıştı. Kılıfın içinde, sanki son sertliğin eşiğindeymiş gibi bükülüyordu.

Ama Dev-! Hayatı içinden sızıyordu. Dizlerinin etrafında elle tutulur bir havuz oluşturmuş gibi aktığını hissedebiliyordu. Kabusundaki yara gibi.

Hayır! Hayır!

Parıldadıkça Covenant'ın gücü bir kez daha patlamak üzere toplandı. Bu birikimin önemi aurasının sıkıntısında yazılıydı. Beyaz ateşini serbest bırakmaya hazırlanıyordu, onu tamamen bırakacaktı. O zaman onunla zehir arasındaki son engel de ortadan kalkacaktı. Onu görmeden, elinden omzuna, belinden boynuna kadar tüm sağ tarafının zehirle acayip bir şekilde şiştiğini biliyordu.

Biri ya da diğeri, Covenant ya da Dev.

O orada kararsızlık içinde otururken, ikisi de ölebilirdi.

Hayır! Hayır!

Buna dayanamazdı. İkisinden birinin kaybolması tahammül edilemezdi!

"Galewrath!" diye haykırırken sesi kesildi. Ama çağrısının ön güvertede nasıl yankılandığını dinlemedi, bir cevap beklemedi. Cail omzunu çekiştirdi; onu görmezden geldi. Nefes nefese, çılgınca, *Covenant!* diye haykırarak, çarpışan Dev'in içine geri daldı.

Onu en çabuk öldürecek olan yaralar *oradaydı* ve *orada*, hayatta kalamayacak kadar ağır kanayan iki yarası vardı. Ciğerleri çalışmaya devam edebilirdi ama kalbi devam edemezdi. Bu kadar çok kan kaybının ağırlığı altında çoktan bocalamaya başlamıştı.

Soğukkanlılıkla ne yapması gerektiğini gördü. Onu hayatta tutmak için. Sezgileriyle onun karnını işgal ederek, iki kanamadan daha derinde olanı bir damlaya kadar yavaşlayana kadar sinirlerini ve kaslarını büktü.

Sonra Heft Galewrath geldi ve onun karşısında diz çöktü. Covenant ölecekti. Gücü toplanmıştı. Yine de Linden irkilmesine izin vermedi. Dikkatini başka yöne çevirmeden Galewrath'ın elini tuttu ve başparmağını Dev'in karnının belli bir noktasına derinlemesine bastırması için yönlendirdi. *Oraya*. Bu baskı ikinci ölümcül acının akışını kısıtladı.

"Seçilmiş," Call'un sesi bir kırbaç kadar keskindi.

"Oraya bastırmaya devam et." Linden'in sesi histeriden çıldırmış gibiydi ama umurunda değildi. "Ona nefes verin. Böylece kanda boğulmasın." Deniz deneyiminin Galewrath'a suni teneffüse benzer bir şey öğretmiş olması için dua etti.

Çılgınca bir telaşla Mutabakat'a doğru koşmaya başladı.

Ön güverte bitmez tükenmez görünüyordu. Halatı geren Devler, sanki düğümlenmiş kasları ve kemerli sırtları, Covenant adına ödemeye hazır oldukları bedeller, onun gecikmişliğinin hikâyesini ölçüyormuş gibi birer birer arkasına düştüler. Güneş yüzlerine vuruyordu. Foodfendhall'ın ötesinde, Covenant'ın gücünün titreşimi krizine yaklaştıkça yavaşladı.

Hergrom sanki önünde cisimlenmiş, konutun kapısını açık tutuyordu. Fırtına eşiğinden atladı, koridora doğru ilerledi. Ceer uzaktaki kapıyı açtı.

Mide bulantısıyla birlikte Covenant'ın sağ tarafında beyaz bir ateşin toplandığını hissetti. Zehre karşı toplanıyordu. Hezeyan halindeyken kör içgüdüğü onu, sanki zehri ateşle yok edebilecekmiş gibi, gücü içe, kendine yöneltmeye yönlendirdi. Sanki böyle bir patlama hayatını da paramparça etmeyecekmiş gibi.

Onun üzerinde kontrol kurmaya çalışacak zamanı yoktu. Arka güverteye sıçrayarak ona doğru atladı, Vain'in ayaklarının yanından geçerek Covenant'la çarpışmak için taşın üzerinde kaymaya başladı, böylece onun saldırdığı herhangi bir ateş onu da vuracaktı. Ve kendini tehlikenin içine atarken, duyularını ulaşabildiği kadar onun içine yönlendirdi.

Covenant! Yapma! Yapma!

Daha önce hiç böyle bir teşebbüste bulunmamış, algılama bağlantısından bir mesaj geçirmeye çalışmamıştı. Ama şimdi, çaresizlik ve tehlikenin itkisiyle ona dokundu. Yüzeysel aşırılığının çok altında, bilincinin mücadele eden kalıntıları onu duydu. Kendini ona bıraktığında bariyerler yıkıldı. Sağ elinden bir ateş pınarı koparak basıncı serbest bıraktı. Alevler içinden fışkırdı ve hiçbir şeye zarar vermeden akıp gitti.

Bir sersemlik dalgası onu kendinden geçirdi. Ayağa kalktı, Cail'e doğru sendeledi. Dudaklarından güçlkle duyabildiği kelimeler döküldü.

"Ona *diamondraught* verin. Ne kadar verebilersen."

Brinn'in itaat edişini belli belirsiz izledi. Ön güverteye dönmek istedi. Ama uzuvları o kadar felçli ve rahatlamıştı ki hareket edemiyordu. Etrafında güverte dönmeye başladı. Cail'e onu Galewrath'a ve yaralı Dev'e geri götürmesini söyleyebilmek için sahip olduğunu bildiğinden daha fazla güç toplamak zorunda kaldı. Gün batımında, Starfare's Gem sakin bölgeden çıktı. Dalgalar gemiyi sallamaya başladı ve rüzgâr örtüleri tekmeleyerek yorgun mürettebattan bir tezahürat kopardı. O zamana kadar, kendilerini *Nicor*'a bağlayan hattın yarısını yeniden ele geçirmişlerdi. Honninscrave Birinci'yle konuştu. Bir hamleyle geniş kılıcını çekti ve halatı kopardı.

bir vuruşta.

Diğer Devler armaya tırmandı ve yelkenleri açmaya başladı. Çok geçmeden Starfare's Gem sert bir rüzgârın önünde doğu gecesine doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

O zamana kadar Linden yaralı Dev için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Onun yaşayacağından emindi. Dev, Linden'in bitkin yüzüne bakabilecek kadar kendine geldiğinde gülümsedi.

Bu kadarı yeterliydi. Onu Galewrath'ın sorumluluğuna bıraktı. Tükenmiş cesaretinden geriye kalanları bir araya getirerek, Covenant'a bakmak için uzun ön güverteden aşağıya doğru tökezledi.

BEŞ: Babanın Çocuğu

Gece boyunca, fırtınalar önceki sakinliğe karşı bir tepki gibi ortaya çıktı. *Dromond*'u yıpranmış bir grampus gibi ağır ağır doğuya doğru yol alıyormuş gibi görüne kadar savurdular ve sürüklediler. Ama bu izlenim yanıltıcıydı. Direkler halatlar, brandalar ve devlerle canlıydı ve Starfare's Gem çapraz kesik dalgalar arasında bir akıntı gibi ilerliyordu.

Dört gün boyunca art arda gelen küçük fırtınalar bölgeyi dövdü ve gemi mürettebatının çok az dinlenmesine izin verdi. Ancak Linden rüzgâr, yağmur ve sessizliğin çekişmesini pek fark etmedi. Armanın arka plandaki şarkısına, pruvanın denizdeki ritmine, taşların sallanmasına, fenerlerin ve hamakların değişken sallanmasına bilinçsizce alıştı. Beklenmedik aralıklarla Devler onu spontane kutlamalarla karşılıyor, yaptıklarından dolayı onu onurlandırıyorlardı; ve onların sıcaklığı gözlerini yaşartıyordu. Ama onun dikkati başka yerdeydi. Sıkıntılı uykulardan ve atıştırdığı yemeklerden kazandığı azıcık gücü Thomas Covenant'ı izleyerek harcadı.

Artık onun yaşayacağını biliyordu. Bilincine dair hiçbir belirti göstermemesine rağmen, *elmas kurşunu* onda canlıydı -antivenin, febrifüj ve roborant bir arada. İlk gün içinde sağ tarafındaki ve kolundaki şişlik inmiş, geride derin, benekli, siyah-sarı bir çürük kalmıştı ama kalıcı bir hasar belirtisi yoktu. Yine de uyanmadı. Kadın da ne bilgi almak ne de onu bilince doğru itmek için ona ulaşmaya çalışmadı. Belki de hastalığın hâlâ zihnini kemiriyor, çıplak akıl sağlığından bedel ödetiyor olmasından korkuyordu; ama gerçeği öğrenmek istemiyordu. Eğer zihni de bedeni gibi iyileşiyorsa, o zaman mahremiyetini ihlal etmek için hiçbir nedeni ya da mazereti yoktu. Ve eğer deliliğe doğru aşınıyorsa, bu çileden kurtulmak için şu anda sahip olduğundan daha fazla güce ihtiyacı olacaktı.

Zehir hâlâ içindeydi. Onun yüzünden kendini tüketmenin eşiğine gelmişti. Ve o zaman bile başkasının iyiliği için onu daha fazla riske atmıştı. Ama aynı zamanda onu o uçurumun kenarından geri çağırmıştı. Sayıklamaları ve yaklaşan ölümü arasında bir şekilde onu tanımış ve ona güvenmişti. Bu kadarı yeterliydi. Sopor'un devam eden kırılganlığı dayanabileceğinden daha fazla olduğunda, yaralı Dev'e bakmaya gitti.

Adı Mistweave'di ve dayanıklılığı onu belli belirsiz şaşırtıyordu. Kendi huzursuz yorgunluğu, gerginliğinin içten içe sıkışması, kırmızı çerçeveli gözlerinin tuzlu havada yanması, onu olduğundan daha sağlıklı gösteriyordu. Fırtınaların ikinci gününde, durumu o kadar stabil hale gelmişti ki, kırık kaburgalarını yerine oturtmayı deneyebildi. Galewrath ve Seadreamer'a rehberlik ederek, Mistweave'in gövdesine çekiş uygularken, ciğerlerinden uzaktaki kemikleri, onu sakat bırakmadan iyileşebilmeleri için doğru hizalarına geri bükte. Acıya şiddetli bir sırtış ve bir şişe *elmas içkisiyle* katlandı; ve sonunda baygınlık geçirdiğinde Linden nefes alış verişindeki yeni rahatlığı duyabiliyordu.

Mağaza Müdürü, sanki Seçilmiş'ten başka bir şey beklemiyormuş gibi başını sallayarak manipülasyonun başarısını övdü. Ama Cable Seadreamer onu ayağından kaldırdı ve kıskançlık hissi veren sıkı bir sarılma yaptı. Meşe kaslarının esnemesi ona, Üstat'ın kardeşinin iyileşmek için ne kadar çok acı çektiğini anlatıyordu; Dünya için ve kendi sefaleti için. Gözlerinin altındaki yara izi solgun ve kederli bir şekilde parlıyordu.

Tanıdığı ve empati kurduğu için onun tokalaşmasına karşılık verdi. Sonra Mistweave'in yattığı Saltroamrest'ten ayrıldı ve Covenant'a geri döndü.

Üçüncü günkü fırtınadan sonra gece geç saatlerde kendini toparlamaya başladı.

Başını kaldıramayacak ya da konuşamayacak kadar güçsüzdü. Nerede olduğunu, onun kim olduğunu, başına ne geldiğini anlayamayacak kadar zayıf görünüyordu. Ama bakışlarındaki donukluğun ardında ateşi yoktu. Zehir gizliliğine geri dönmüştü.

Başını destekleyerek, Cail'in daha önce kendisi için getirdiği yiyecek ve içeceklerden yiyebildiği kadarını ona yedirdi. Hemen

Daha sonra, daha doğal bir uykuya daldı.

Linden uzun günlerden sonra ilk kez kendi odasına gitti. Sanki hâlâ kâbuslarla doluymuş gibi oradan uzak durmuştu; ama şimdi o karanlığın en azından geçici olarak ortadan kalktığını biliyordu. Yorgunluğunu hamakta uzatarak kendini dinlenmeye bıraktı.

Ertesi gün boyunca, Covenant bilincini tam olarak geri kazanamadan aralıklarla uyandı. Gözlerini her açtığında, başını kaldırmaya çalıştığında, kadın onu besledi; ve her seferinde neredeyse hemen rüyalarına geri daldı. Ama onun bedeni uykuyu ve gıdayı içtikçe daha da güçlendiğini görmek için sağlık duyusuna ihtiyacı yoktu. Ve bu ona garip bir rahatlık veriyordu. Ona simbiyotik olarak bağlı olduğunu, ona açtığı algı ve kırılganlık kapılarının bir daha kapanamayacağını hissetti. Onun iyileşmesi onu sayamayacağı kadar çok yönden rahatlatmıştı.

Bu, onun yaşam boyu süren bağımsızlık arzusunu köreltmış, kendisinden başka kimsenin emrine girmeden yaşama konusundaki şiddetli kararlılığını boşa çıkarmıştır. Kendini bir başkasının ihtiyaçlarına ve tutkularına bu kadar açık hale getirseydi, ailesinin mirasından nasıl sağ çıkabilirdi? Yine de bu çelişkili ve kesin adamdan kurtulmayı dileyemiyordu. Onun iyileştiğini görünce içindeki düğümler yumuşadı.

Ertesi sabah erkenden onu tekrar besledi. O tekrar uykuya daldığında, kadın arka güverteye çıktı ve fırtınanın dinmiş olduğunu gördü. Sabit bir rüzgâr Starfare's Gem'i denizlerde hafifçe ilerletiyordu. Yelkenler gökyüzünün sınır tanımayan masmaviliğine karşı kanat gibi kıvrılıyordu.

Honninscrave onu güverteden bir övgü çılgılığı gibi selamladıktan sonra Antlaşma'yı sordu. Soru onu rahatsız ettiği için değil, cevabının alışılmadık duyarlılığıyla nasıl başa çıkacağını bilemediği için kısaca, neredeyse sıkıntıyla cevap verdi. İçinden bir ses esintiye, temiz güneş ışığına ve dalgaların dansına keyifle gülmek istiyordu. *Dromond* onun altında şarkı söylüyordu. Yine de, beklenmedik bir şekilde, gözyaşlarının eşiğinde olduğunu hissetti. İçindeki çelişkiler kafasını karıştırıyordu. Artık kim olduğundan emin değildi.

Arka güverteyi tararken, Pitchwife'ı Covenant'ın kozasında yattığı yerin yakınında gördü. Vain hâlâ yakınlarda duruyordu -Covenant'ın kurtarılmasından beri hiç hareket etmemişti- ve Pitchwife onu görmezden geldi. Deforme olmuş Dev bir omzunun üzerinde kaba bir kaya parçası taşıyordu. Diğer elinde ise taştan bir kazan taşıyordu. Kısmen meraktan, kısmen de kelimelerin artan baskısından etkilenen Linden, onun ne yaptığını görmeye gitti. Adamın kafa karışıklığına karşı özel bir empatisi var gibiydi.

"Ah, Seçilmiş," dedi kadın yaklaşırken selamlayarak; ama bakışları dalgındı ve konsantrasyonu kaşlarını çatmıştı. "Bana zanaatımı anlatıyorsun." Dalgınlığına rağmen ona gülümsedi. "Şüphesiz Starfare's Gem'in işleyişini gözlemlediniz ve her bir Dev'in geminin ihtiyaçlarına hizmet ettiğini gördünüz. Ve şüphesiz benim istisna olduğumu da fark etmişsinizdir. Pitchwife armaya binmez, Shipsheartthew'de görev almaz. Kadırgada çalışmıyor, ne yelkene ne de halata bakıyor. O halde bu cesur kumpanyada ne işi var?"

Ses tonu mizahı ima ediyordu; ama dikkatinin çoğu başka yerdeydi. Taşını ve kazanını yere bırakarak önce güvertedeki vahşi büyü izlerini, ardından da konutun çatısına verilen hasarı inceledi. Çatıya ulaşmak için, daha önce bu amaçla yerleştirmiş olması gereken bir merdivene çıktı.

"Eh," diye devam etti zarar görmüş graniti incelerken, "böyle bir iş için uygun olmadığım herkesin görebileceği kadar açık. Vücudum Shipsheartthew'in eforuna uygun değil. İster güvertede, ister havada olsun, hiç hızlı hareket edemiyorum. Kadırgada" -düpedüz güldü- "boyum ocakların ve masaların yüksekliğine pek uymuyor. Benim gibi bir dev, Starfare's Gem'in yapımcıları tarafından öngörülmemişti. Yelken ve halat işlerine gelince..." Çatının durumundan ya da düşüncelerinden memnun bir baş hareketiyle kazana döndü. "Bu benim işim değil."

Taş kabın içine uzandı, bir eliyle içindikileri karıştırdı, sonra kısmen sertleşmiş katrana benzeyen kahverengi bir kütle çıkardı. "Seçilmişler," dedi iki eliyle kütleli işlerken, "bana acımasızca Pitchwife deniyor. Bu benim 'ziftim', birkaç devin ve diğerlerinin dokunulmazlıkla kavrayabileceği,

Çünkü dev eti ve dev zanaatı olmadan her el taşa dönüşebilir. Ve böyle bir zifti şekillendirdiğim görev, 'wiving'dir.

"Şahit olun!" diye bağırdı, sanki yaptığı iş onu neşelendiriyormuş gibi. Merdivene tırmanarak, çatının kenarındaki kırık duvarın içine çamur gibi ziftini şekillendirmeye başladı. Zifti, duvarın hatlarına tam olarak uyarak gediği doldurana kadar ustalıkla şekillendirdi. Sonra aşağı indi, kaya levhasına geri döndü. Kudretli parmakları avuç içi büyüklüğünde bir parçayı levhadan kopardı. Gözleri parlıyordu. Neşeyle kıkırdayarak çatıya geri döndü.

Sanki büyük bir izleyici kitlesini eğlendirmek istercesine bir gösteriyle çipini ziftin içine gömdü. Hemen elini geri çekti.

Linden'ı hayrete düşüren çip, zifti kristalleştirmiş gibi görünüyordu. Neredeyse anında, kütle taşa dönüştü. İki kalp atışı arasındaki boşlukta, zift kendini yarığın içinde eritti. Duvar sanki hiç zarar görmemiş gibi eski bütünlüğüne kavuştu. Yeni taşı eskisinden ayıracak hiçbir iz ya da kusur bulamadı.

Kadının yüzündeki ifade Pitchwife'ın sevinç çılgınlıkları atmasına neden oldu. "Tanık olun ve talimat alın," diye mutlu bir şekilde güldü. "Bu eğri ve yanlış biçim, içindeki ruh için kötü bir rehberdir." Tehlikeli bir kabadayılıkla kollarını iki yana açtı. "Ben Yiğit Pitchwife'ım!" diye bağırdı. "Bana bakın ve huşu içinde acı çekin!"

Onun neşesine yakındaki Devler de karşılık verdi. Onun sevincini paylaştılar, komik duruşundan zevk aldılar. Ama sonra İlk'in sesi şakalar ve alaylar arasında yankılandı. "Şüphesiz çok cesursun," dedi ve Linden bir an için onun ses tonunu yanlış anladı. Pitchwife'ın ciddiyetsizliğini azarlıyor gibi görünüyordu. Ama hızlı bir bakış bu izlenimi düzeltti. İlk'in gözleri, düşkün bir zevk ve karanlık bir anının karışımıyla parlıyordu. "Ve eğer o tünekten inmezsen," diye devam etti, "Düşmüş Pitchwife olacaksın."

Mürettebattan bir kahkaha sesi daha yükseldi. Dengesizlik numarası yapan Pitchwife merdivenden aşağı sendeleyerek indi; ama yüzü sanki dans etmekten kendini zor alıkoyuyormuş gibi parlıyordu.

Kısa süre içinde Devler görevlerine geri döndü; Birinci uzaklaştı; ve Pitchwife işine daha ağırbaşlı bir şekilde devam etmekle yetindi. Çatıyı küçük bölümler halinde onardı, böylece

ve işini bitirdiğinde, çatı da duvar kadar sağlamdı. Sonra dikkatini güverte boyunca uzanan yangın izlerine verdi. Bunları ziftle doldurup güverteye uyacak şekilde düzleştirdikten sonra her birini bir taş parçasıyla kapatarak onardı. Hızlı çalışmasına rağmen bir cerrah kadar hassas görünüyordu. Konutun duvarına yaslanan Linden onu izledi. İlk başta, onun başarıları onu büyüledi; ama yavaş yavaş ruh hali değişti. Dev de Covenant gibiydi - güçle donatılmıştı; garip bir şekilde iyileştirme yeteneğine sahipti. Ve Covenant onun cevap aradığı soruydu.

hiçbir cevap bulamamıştı.

Neredeyse sapkın bir şekilde, bu soru onu başka bir biçimde rahatsız eden sorunun aynısı gibi görünüyordu. Neden buradaydı? Neden Gibbon ona, "*Dünyanın mahvolması için demirin dövüldüğü gibi sen de dövülüyorsun*," demiş ve sonra da onu doğru söylediğine ikna etmek için böyle bir işkenceye mahkûm etmişti?

Hayatını bu soruyla geçirdiğini ve hala cevap veremediğini hissetti.

"Ah, Seçilmiş." Pitchwife işini bitirmişti. Kollarını iki yana açmış, gözlerinde onun belirsizliğinin yankıları ile ona doğru bakıyordu. "Seni Sarangrave'nin korkunç aynasında ilk gördüğümünden beri ruhunun aydınlandığına tanık olmadım. Karanlıktan karanlığa koşuyor ve şafak gelmiyor. Dev Dostu Antlaşması'nın ve Mistweave'in kurtarılmasından -başkasının yapamayacağı bir kurtarmadan- memnun değil misin?" Kendi kendine kaşlarını çatarak başını salladı. Sonra aniden ilerledi ve kadının yanındaki duvara oturdu. "Benim halkımın bir apothegm'i var -bu bilge ve düşünceli dünyada kimin yok ki?" Ağzının kenarları kıvrılrsa da ona ciddiyetle baktı. "Aramızda 'Mühürlü kapıdan ışık girmez' derler. Benimle konuşmayacak mısın? O kapıyı senden başka hiçbir el açamaz."

İç çekti. Teklifi onu etkilemişti; ama nasıl söyleyeceğini bilemediği şeylerle o kadar doluydu ki, aralarında seçim yapmakta zorlanıyordu. Bir süre sonra, "Bana bir nedeni olduğunu söyle," dedi.

"Bir neden mi?" diye sordu sessizce.

"Bazen-" İhtiyacını ifade etmek için el yordamıyla bir yol aradı. "O yüzden buradayım. Ya kazara arkasından sürüklendim. Ya da

Ona bir şey yapmam gerekiyordu. Onun için," diye ekledi Haven Çiftliği'ndeki yaşlı adamı hatırlayarak. "Bilmiyorum. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Ama bazen orada oturup onu izlerken, ölme ihtimali beni korkutuyor. Onda ihtiyacım olan o kadar çok şey var ki. O olmadan, burada olmak için bir *nedenim* yok. Kendimi böyle hissedeceğimi hiç bilmezdim" -elini yüzünde gezdirdi, sonra bıraktı, Pitchwife'ın onu görebildiği kadar görmesine izin verdi- "onsuz kendimi bu kadar sakat hissediyorum.

"Ama bundan daha fazlası var." Düşündükleri karşısında boğazı düğümlendi. Sadece ölmesini istemiyorum! "Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Pek sayılmaz. Lord Foul konusunda haklı - ve Ülke'ye yönelik tehlike konusunda. Birisi onun yaptığını yapmalı. Böylece tüm dünya Kuzgunlar için bir oyun alanına dönüşmeyecek. Bunu anlıyorum. Ama bu konuda ne yapabilirim? Bu dünyayı onun bildiği gibi bilmiyorum. Onu bu topraklara aşık eden şeyleri daha önce hiç *görmedim*. Arazi'yi hiç *sağlıklı* görmedim.

"Denedim," diye ifade etti eski beyhudelik ağrısına karşı, "yardım etmeye çalıştım. Tanrı beni korusun, başka kimse görmezken görebildiğim şeyleri bile kabul etmeye çalıştım ve tüm bildiğim sadece delirdiğim. Ama onun bağlılığını nasıl paylaşacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey *yapacak* gücüm yok." Güç, evet. Hayatı boyunca güç istemişti. Ama bu arzusu karanlıkta doğmuştu ve orada herhangi bir kalp ve irade evliliğinden daha yakın bir şekilde evlenmişti. "Onu hayatta tutmaya çalışmak ve beni peşinden sürüklemekten yorulmamasını ummak dışında. Hayatımda *inkar* etmek dışında bir şey yaptığımı sanmıyorum. İnsanların yaşamasını istediğim için doktor olmadım. Ölümden nefret ettiğim için oldum."

O zaman devam edebilirdi. Orada, güneş ışığında, altındaki sıcak taşla, saçlarındaki esintiyle, yanında Pitchwife'ın yumuşaklığıyla sırlarını riske atabilirdi. Ama o durakladığında, Dev sessizliğin içinde konuştu.

"Seçilmişler, sizi duyuyorum. İçinizde şüphe, korku ve endişe var. Ama bunlar sizin söylemediğiniz başka bir isimle de geçer."

Duruşunu değiştirdi, sırtındaki bükülmenin izin verdiği ölçüde kendini düzeltti. "Ben bir devim. Sana bir şey söylemek istiyorum.

hikaye."

Cevap vermedi. Daha önce hiç kimsenin kendisiyle Pitchwife'dan duyduğu türden bir empatiyle konuşmadığını düşünüyordu.

Bir süre sonra, "Belki de Gossamer Glowlimn adını verdiğim Arayış'ın İlk'inin kocası olduğumu duymuşsunuzdur," diyerek söze başladı. Kadın sessizce başını salladı. "Bu anlatılmaya değer bir hikâye.

"Seçilmişler," diye başladı, "öncelikle Devlerin az çocuklu bir halk olduğunu anlamalısınız. Bizde bir ailenin üç çocuk sahibi olması çok nadirdir. Bu nedenle çocuklarımız bizim için çok değerlidir.

-Evet, tüm Devler için çok büyük bir hazine, hatta benim gibi hastalıklı ve biçimsiz doğmuş biri için bile, Dünya Görüşü'nün geleceğinin bir kehaneti gibi. Ama biz aynı zamanda uzun ömürlü bir halkız. Çocuklarımız sizinki gibi bir yaşa geldiklerinde bile henüz çocukturlar. Bu nedenle ailelerimiz yıllardan ziyade on yıllarla ölçülebilecek sürelerde birlikte yaşamayı umut edebilirler. Bu nedenle, ebeveyn ve çocuk arasındaki bağ, nesilden nesile, hem yakın hem de kalıcıdır - aramızda herhangi bir evlilik kadar hayatidir.

"Glowlimn'imın iki kez yas tuttuğunu anlamak için bunu kavramanız gerekir."

Sözcüklerini sanki narin ve değerliymişler gibi gün ışığına özenle yerleştirdi. "İlk kayıp çok acı oldu. Annesi Spray Frothsurge'ün hayatı çocuk yatağında sona erdi - ki bu başlı başına üzücü bir olaydır, çünkü bizim halkımız az tohumluysa da dayanıklıdır ve böyle bir kayıp nadirdir. Bu yüzden Glowlimn'im ilk günden beri herkesin beslediği anne sevgisine sahip değildi. Bu yüzden daha büyük bir güçle -bazılarının aciliyet adını verdiği bir güçle- babası Brow Gnarlifist'e sarıldı.

"Brow Gnarlifist, Wavedancer adında gururla gezinen bir Devler Gemisi'nin Efendisi'ydi ve tuzlu özlemi onu sık sık çocuğundan ayırıyordu; çocuk o kadar güzel ve tatlıydı ki onu gören herkesin yüreği sızlardı. Ayrıca o, karısı Frothsurge'ün de anısıydı. Bu yüzden genç Glowlimn'i tüm seferlerinde yanında taşırdı ve Glowlimn ayaklarının altında yükselen güverte ve saçlarındaki mücevher gibi tuzla kızlık çağına kadar büyüdü.

"O zamanlar"-Pitchwife Linden'a kısa bir bakış attı, sonra bakışlarını gökyüzünün derinliklerine ve hikâyesine çevirdi. "Wavedancer'da zanaatıma hizmet ettim. Böylece Glowlimn'i tanıdım, ta ki yüzü gözlerimin ışığı, gülüşü boğazımın kahkahası olana dek. Yine de benden çok az şey biliyordu. O bir çocuk değil miydi? Yaşı büyük olmayan bir sakatın onun için ne anlamı olabilirdi ki? Babasının neşesi ve geminin sevgisiyle yaşıyordu ve beni sadece babası Gnarlfiſt'e daha çok benzeyen diğerleri arasında bir Dev olarak tanıyordu. Bununla yetiniyordum. Bu benim kaderimdi. Bir kadın -ve daha çok bir kız- bir sakata acıyarak, şefkatle ve dostlukla bakar belki ama arzuyla değil.

"Yine de zaman geldi -belki de sonunda tüm gemilere gelmesi gerektiği gibi- Wavedancer tesadüfen Soulbiter ile karşılaştı.

"Tesadüf diyorum Linden Avery, çünkü öyle olduğuna inanıyorum. Soulbiter tehlikeli ve belirsiz bir denizdir ve hiçbir harita onun hikayesini kesin olarak anlatmamıştır. Ama Brow Gnarlfiſt daha sert bir bakış açısına sahipti. Navigasyonunda hata yaptı ve içine düştüğümüz tehlike büyüdü, kendine olan öfkesi de büyüdü.

"Çünkü Soulbiter'da fırtına mevsimiydi ve su çapraz rüzgârlarla örülmüştü, Wavedancer'ı aynı anda her yöne savuruyordu. Hiçbir yelken işe yaramadı ve bu yüzden *dromond* güneye doğru, Soulbiter'in Dişleri olarak bilinen kayalıkların ve tehlikenin olduğu yere doğru sürüklendi.

"Dişler'e doğru yardım ve umut olmadan ilerlemeye mecburduk. O bölgeye yaklaştığımızda, Gnarlfiſt çaresizlik içinde yelkenleri açtı. Ama sadece üç yelken açılabilirdi ve sadece Dawngreeter tutundu. Diğerleri serenlerden parçalanarak kaçtı. Yine de Dawngreeter bizi kurtardı, gerçi Gnarlfiſt buna inanmazdı, çünkü kaderine gömülmüştü ve tüm seçimlerinin felaketten başka bir sonucunu göremiyordu.

"Fırtınalar arasında rüzgârdan rüzgâra savrulurken, Soulbiter's Teeth'e rastladık."

Pitchwife'in anlatımı Linden'ı da beraberinde götürüyordu: Güneş ışığının ardında bir fırtınanın yükseldiğini, öngörülemeyen bir dehşet gibi görüş alanının hemen dışında toplandığını hissediyor gibiydi.

"Kendi yolumuzda şanslıydık. Dawngreeter'a dayanabildiğimiz için şanslıydık. Ve Dişler'in kalbine doğru sürülmediğimiz için de şanslıydık.

Her tarafı yırtık pırtık ve ölümcül kayalıklarla dolu bu yerde, Wavedancer kesinlikle enkaza dönecekti. Ama biz en dıştaki kayalığa çarptık; çarptık, takıldık ve Soulbiter'in tüm öfkesi üzerimize yığılırken kaderimize doğru yan yattık.

"O anda Dawngreeter karşıdan gelen bir fırtınaya yakalandı. Gücü bizi resiften kaldırdı, yelken yırtılmadan önce akıntının geri tepmesi boyunca uzağa fırlattı. Bu şekilde Dişler'in yakın tehlikesinden kurtulduk.

"Yine de olan olmuştu. *Dromond*'un yatışından anladık ki resif tekнемizin gövdesini delmişti. Taştan bir tekne böyle bir yarayla yüzmeye uygun değildir. Pompalarımız vardı ama hiç ilerleme kaydedemediler.

"Gnarlfist bana emirlerini haykırdı, ama onları çok az duydum ve bu yüzden niyetine dair hiçbir ipucu yakalayamadım. Böyle bir zamanda emirlere ne ihtiyacım vardı ki? Wavedancer'ın taşı kırılmıştı ve taşı onarmak benim işimdi. Sadece zift ve taş toplamak için duraklayarak aşağıya indim."

Ses tonu artık odaklanmış ve canlıydı, hikâyesinin aciliyetini detaylandırmaktan ziyade ima ediyordu. "Gediğe doğru gittim ama yaklaşmadım. Yara göğsümden daha büyük olmamasına rağmen, suyun gücü beni aştı, *dromond*'un ağırlığı ve Ruhbiter'in öfkesiyle itildi. Deliğin önünde duramadım. Daha da az adım atabilirdim. Wavedancer'ın içindeki deniz çoktan belime kadar yükselmişti. Güvertenin altında, Soulbiter'in Dişleri'nin eşiğinde, hayatım için hiçbir şey kazanmadan böyle bir ölümden hoşlanmadım.

"Ama gedikle yüzleşmek için mantığımın ve umudumun ötesinde çabalarken, Gnarlfist'in emirlerinin önemini öğrendim. Büyük bir şaşkınlıkla suyun fişkırması durdu. Ve onun yerine, Kaşlı Gnarlfist'in göğsünün deliği kapladığını gördüm. Kendine duyduğu öfkenin ya da cesaretinin dürtüsüyle suya atlamış, gediğe doğru savaşılarak ilerlemişti. Kendi bedeniyle bana işimi yapmam için fırsat verdi.

"Bu fırsatı değerlendirdim. Korkunç bir acelecilikle, çaresizlik ve aptallık içinde zifti ve kayayı yerine yerleştirdim.

Gnarlfist'in nefesi kesilmeden önce yara. Yeterince hızlı olsaydım, zamanında havasını geri kazanabilirdi."

Sesinin düğümlemesi Linden'in bakışlarını ona doğru çekti. İçinin derinliklerinde hikâyesini yeniden yaşadı. Yumrukları sıkılmıştı. "Aptal!" diye tükürdü kendi kendine.

Ama bir an sonra uzun bir nefes aldı ve konutun duvarına yaslandı. "Yine de bir aptal olsam da, *dromond* ve tüm yoldaşlarımın iyiliği için yapılması gerekeni yaptım. Zift ve taşla gediği kapattım. Ve böylece Gnarlfist'i Wavedancer'ın yanına mühürledim. Ziftim göğsünü taştan bir kavrayışla kapladı ve onu tuttu."

Pitchwife iç çekti. "Devler onun için atladılar. Ama onu granitten koparamadılar. Onların ellerinde öldü. Ve sonunda Dalgakıran havayı açıp dalgıçlarımızın daha az tehlikeyle çalışmasına izin verdiğinde, derinlerdeki balıklar onun bağlı kemikleri dışında her şeyini almışlardı."

Çaba göstererek Linden'e döndü ve bakışlarındaki sıkıntıyı görmesine izin verdi. "Brow Gnarlfist'in ölümünden dolayı büyük bir suçluluk duyduğumu senden saklamayacağım. Sen beni aştın, çünkü Mistweave'i kurtardın ama Dev Dostu'nu kaybetmedin. O yolculuğun bitiminden sonra bile bir süre Glowlimn'in yüzündeki kayıp ifadesini görmeye dayanamadım." Ama yavaş yavaş ifadesi hafifledi. "Yine de babasının sonunun ve bu kayıpta benim payımın tohumundan garip bir meyve büyüdü. Yasından sonra onun gözünde bir yer edindim, çünkü babası ve ben onun sevdiği pek çok devi kurtarmamış mıydık? Beni, kendimi gördüğüm gibi değil - suçlanacak bir sakat olarak değil- babasının ölümüne anlam katan adam olarak görüyordu. Ve onun gözlerinde suçumu bir kenara bırakmayı öğrendim.

"Babasını kaybettiğinde, onun tuz özlemini de kaybetmişti. Bu yüzden Deniz'den uzaklaştı. Ama yine de içinde, yaşadığı derin acıdan doğan bir özlem vardı. Ruh tamamen öldürülmediğinde, büyük kayıplar erkeklere ve kadınlara hem kendileri hem de başkaları için büyük arzular duymayı öğretir. Ve onun ruhu öldürülmedi, ama kesinlikle karartıldı ve sertleştirildi, böylece halkımız arasında demirin taş arasında durduğu gibi durdu." O

Şimdi Linden'i dikkatle izliyordu, sanki onun söylediklerini duyma yeteneğinden emin değildi. "Özlemine Swordmainnir'in çalışmalarına yöneltti." Ses tonu ciddiydi ama gözlerindeki gülümsemeyi gizleyemiyordu. "Ve bana."

Linden onun karmaşık dikkatini karşılayamadığını fark etti. Belki de gerçekte onu duymamış, ona bu hikâyeyi anlatmasının nedenlerini kavrayamamıştı. Ama duydukları onu derinden etkilemişti. Gnarlifist'in intiharı kendi deneyimiyle acı bir tezat oluştuyordu. Ve ölümü böylesine farklı şekillerde miras almış olan İlk-iki kız ile kendisi arasındaki farklılıklara sert bir ışık tutuyordu.

Buna ek olarak, Pitchwife'ın geçmişine dürüstçe ve açıkça bakma isteği, Linden'in kendi geçmişinin kurnazlığını utanç verici hale getirdi. Onun gibi çaresizlik ve aptallık anıları vardı. Ama o kendininkini yeniden yaşadı ve kızın tasavvur edebileceğinden çok daha büyük bir zarafetle onlardan bütün olarak çıktı. Onunki hâlâ çok güçlüydü-

Onun konuşmasını bekliyordu. Ama konuşamadı. Bu çok fazlaydı. İhtiyacı olan her şey onu ayağa kaldırdı ve neredeyse istemsizce Covenant'ın kulübesine doğru ilerlemesine neden oldu.

Ne yapmak istediğine dair net bir fikri yoktu. Ama Covenant Joan'ı Lord Foul'dan kurtarmıştı. Linden'ı da Marid'den kurtarmıştı. Sivit na-Mhoram-wist'ten. Gibbon-Raver'dan. Banotu ateşinden ve Sarangrave'in pusuda bekleyeninden. Ama yine de kendini kurtarmak için çaresiz görünüyordu. Ondan bir açıklama bekliyordu. Sıkıntısını anlamlandırabilecek bir açıklama.

Ve belki de kendini anlatmak için bir şans. Başarısızlıkları onu neredeyse öldürüyordu. Onun kendisini anlamasına ihtiyacı vardı.

Tahta gibi ilk güverte altına indi ve Covenant'ın kamarasına doğru ilerledi. Ama oraya varmadan kapı açıldı ve Brinn dışarı çıktı. Ona başıyla onay verdi. Boynunun yan tarafında Covenant'tan aldığı yanığın iyileşmekte olan izleri görünüyordu. "Ur-Lord seninle konuşmak istiyor," dediğinde, sanki onun doğal dürüstlüğü ve kadının çarpık belirsizliği birbirine tamamen yabancıymış gibi konuşuyordu.

Adam onun bocaladığını görmesin diye doğruca kamaraya girdi. Ama orada durdu, sinirleri gerilmişti.

İhtiyaç. Covenant hamağında yüksekte yatıyordu; zayıflığı alnının solgunluğundan ve yattığı yerden belliydi. Ama bir bakışta cildinin tonunun iyileştiğini görebiliyordu. Nabızı ve solunumu sabitti. Açık porttan gelen güneş ışığı gözbebeklerinden berrak bir şekilde yansıyor. İyileşme süreci iyiye gidiyordu. Bir ya da iki gün içinde yataktan kalkmaya hazır olacaktı.

Karmakarışık saçlarındaki aklar daha belirgin görünüyor, onu daha yaşlı gösteriyordu. Ama sakalının vahşi uzaması ağzının keskin hatlarını ya da zayıf yanaklarındaki gerginliği gizleyemiyordu.

Bir an için birbirlerine baktılar. Sonra dehşetin verdiği kızarıklık onu başka tarafa bakmaya itti. Hamağa doğru ilerlemek, nabzını ölçmek, kolunu ve bacağına muayene etmek, ateşini ölçmek, ona başka türlü ulaşamıyorsa bir doktor gibi dokunmak istedi. Yine de aşağılanmışlığı onu hareketsiz tutuyordu.

Aniden, "Brinn'le konuşuyordum," dedi. Sesi zayıflıktan boğuklaşmıştı; ama karmaşık bir öfke, arzu ve şüphe yelpazesini yansıtıyordu. "*Haruçaylar* hikâye anlatmakta pek iyi değildir. Ama ondan öğrenebileceğim her şeyi öğrendim."

Bir anda, sanki bir saldırıya karşı koyacakmış gibi kaskatı kesildiğini hissetti. "Sana neredeyse ölmene izin verdiğimi söyledi mi?"

Onun cevabını gözlerinin etrafındaki kısık çizgilerden okudu. Orada durmak istedi ama içinde yükselen baskı çok güçlüydü. Brinn ona kendisi hakkında ne düşünmesini öğretmişti? Başına geleceklerden kendini nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Sertçe devam etti, "Sana ilk ısırıldığında sana yardım edebileceğimi söyledi mi? Zehir gerçekten etkisini göstermeden önce? Ama ben yapmadım?"

Adam sözünü kesmeye çalıştı ama kadın ona engel oldu. "Sana fikrimi değiştirmemin tek sebebinin Birinci'nin kolunu kesecek olması olduğunu söyledi mi? Sana söyledi mi?" -sesi sertleşti -Seni *ele* geçirmeye çalıştığımı mı? Sana ulaşamayalım diye kendini savunmak zorunda kalmanın nedeni bu muydu? Ve bu yüzden *Nicor*'u aramak zorunda kaldılar!" Beklenmedik bir öfke boğazında düğümlendi. "Eğer bunu yapmamış olsaydım, Mistweave hiç zarar görmeyecekti. Bunu sana o mu söyledi?"

Covenant'ın yüzü öfke ya da empati dolu bir yüz ifadesine bürünmüştü. Kadın sarsılarak durduğunda, Covenant yutkunmak zorunda kaldı.

"Tabii ki bana söyledi. Onaylamadı. *Haruchai*'nin korku ve şüphe gibi sıradan insani duygulara pek sempatisi yoktur. Benim için diğer her şeyin feda edilmesi gerektiğini düşünüyor." Bir an için gözleri acı çekiyormuş gibi başka yöne kaydı. "Bannor eskiden çığlık atmak istememe neden olurdu. Her konuda o kadar katıydı ki." Ama sonra tekrar ona baktı. "Mistweave'e yardım etmene sevindim. Benim için daha fazla insanın ölmesini istemiyorum."

Bunun üzerine öfkesi ona karşı döndü. Verdiği cevap istediği şeye çok yakındı; ama etrafındaki her şey için sürekli sorumluluk ve suç üstlenmesi onu çileden çıkarmıştı. Kendi davranışlarını yargılama hakkını inkâr ediyor gibiydi. En azından *Haruchai*'yi anlayabiliyordu.

Ama buraya ona bağışlamak için gelmemişti. Bir anlamda, onu kızdıran şey onun kendisi için taşıdığı önemdi. Ona saldırmak istiyordu çünkü onun için çok şey ifade ediyordu. Ve bu onu korkutuyordu.

Ama Covenant onun kulübeden ayrılmadığının pek farkında değil gibiydi. Bakışları üstündeki taşa sabitlenmişti ve başına gelenlerle ilgili kendi anlayışıyla boğuşuyordu. Konuştuğunda sesi sıkıntıdan titriyordu.

"Gittikçe kötüleşiyor."

Kolları, eski bıçak yarasının izini korumak istercesine göğsüne sarılmıştı.

"Foul bana gücü öğretmek için elinden geleni yapıyor. Bu zehrin tek amacı bu. Fiziksel sonuçlar ikinci planda. Asıl mesele ruhani. Her delirdiğimde, bu zehir kısıtlamalarımı yiyip bitiriyor. Bu kadar tehlikeli olmaya direnen yanımdı. İşte bu yüzden, her şey bu yüzden. Neden o Raver Mithil Stonedown'da başımızı belaya soktu. Neden defalarca saldırıya uğradık. Gibbon o isli masalda bana gerçeği gösterme riskini neden aldı? Gerçeğin bir kısmını."

Aniden hamağın içinde kımıldadı ve sağ elini kaldırdı. "Bak." Yumruğunu sıkıldığında eklemelerinden beyaz bir ateş fişkırdı. Linden'in neredeyse gözlerini kamaştıracak bir parlaklığa getirdi, sonra bıraktı. Nefes nefese hamakta gevşedi.

"Artık bir nedene ihtiyacım yok." Titriyordu. "Bunu yataktan kalkmaktan daha kolay yapabilirim. Ben bir saatli bombayım. O yapıyor

Ben ondan daha tehlikeliyim. Patladığım zaman-" Yüzü dehşet içinde buruştu. "Muhtemelen onunla savaşıma şansı olan herkesi öldüreceğim. Bu sefer neredeyse başarıyordum. Bir dahaki sefere -ya da ondan sonraki sefere-"

Zor durumda olduğu her halinden belliydi; ama yine de ona bakmadı. Ona bakarsa tehlikenin onu da yok etmek için uzanacağından korkuyor gibiydi. "Bana da oluyor. Kevin'i mahveden şeyin aynısı. Kan Muhafızı Yeminini bozdu. Mahvolmamışları katlettim. Nefret ettiğim şeye dönüşüyorum. Böyle devam edersem hepinizi öldüreceğim. Ama bunu durduramam. Anlamıyor musun? Senin gözlerin bende yok. Zehirle savaşmak için neye ihtiyacım *olduğunu göremiyorum*. Fiziksel bir şey. Bileklerim.

-Ya da göğsüm, o farklı. Sinirlerim hala bunun için yeterince canlı. Ama sağlık hissim yok.

"Muhtemelen Sunbane'in asıl amacı da bu. Dünya Gücünü sakatlamak, böylece iyileşemeyeceğim, sizin gördüklerinizi göremeyeceğim. Buradaki herkes onu çoktan kaybetti. Sende var çünkü dışarıdan geliyorsun. Sunbane tarafından şekillendirilmedin. Ve ben alırdım. Eğer olmasaydım-"

Söylemek üzere olduğu şeyi geri aldı. Ama gerginliği içinden bir ıstırap gibi akıyordu ve sıkıntısını ona yöneltmekten kendini alamadı. Bakışları sert, kanlı ve periliydi; gözleri anlayış yarasıydı. Kendinden duyduğu korkunun derinliği kadının boğazını sıktı, öyle ki onu nasıl teselli edeceğini bilseydi bile konuşamazdı.

"İşte bu yüzden Tek Ağaç'a gitmeliyim. *Gitmeliyim*. Yaşamaya devam edemeyecek kadar ölümcül hale gelmeden önce. Bir Kanun Asası benim tek umudum." Ölümcüllük ses tonuna sinmişti. Onun da kendi kâbusları vardı; en az onunki kadar iğrenç ve ölümcül rüyalar. "Eğer bunu zamanında yapmazsak, bu zehir her şeyi ele geçirecek ve bırakın *savaşmayı*, Toprak'a ne olduğunu umursayacak hiçbirimiz kalmayacak."

Söylediklerinin ima ettiği şeyler karşısında ağzı açık kaldı. Geçmişte hep Toprak için -ya da onu kendi hayatına döndürmek için- bir Asa'ya ihtiyacı olduğundan söz etmişti. Onun kişisel zorunluluğunun gerçek boyutunu kavrayamamıştı. Diğer tüm işlerinin ardında, kendini kurtarmak için bir yol arıyordu. Devler *Nicor'u* tuzığa düşürdüğünde geminin hareket etmesinin nedeni buydu.

ona ulaşabildi. En temel umudunu geri getirmişti: Tek Ağaç. Eski Asa'yı yok ettiğinde verdiği zararın telafisi. Ve zehrinin mantığından kaçış. Bu kadar harap görünmesine şaşmamalı. Onun buna nasıl dayandığını bilmiyordu.

Ama onun sessizliğini yanlış anlamış olmalıydı. Bakışlarını tavana çevirdi. Tekrar konuştuğunda, sesi acıyla düzleşmişti.

"Bu yüzden buradasın."

Sanki adam ona vurmuş gibi irkildi. Ama adam onu görmedi.

"Şu yaşlı adam, Haven Çiftliği'nde tanıştığın adam. Onun hayatını kurtardığını söylemiştin." Bu doğrudu. Ve onunla konuşmuştu. Ama yaşlı adamın söylediği her şeyi Covenant'a hiç anlatmamıştı. "Seni gözlerin için seçti. Ve doktor olduğun için. Tüm bu karmaşa içinde bana neler olduğunu anlayabilecek tek kişi sensin, bu konuda bir şey yapmayı bırak.

"Ve Foul-" diye umutsuzca devam etti. "Eğer Gibbon doğruyu söylüyorsa. Sadece seni korkutmaya çalışmıyorsa. Foul seni seçti çünkü seni başarısızlığa uğratabileceğini düşünüyor. Gözünü korkutabileceğini düşünüyor. Gibbon sana bu yüzden dokundu. Marid'in sana ilk atlamasının sebebi. Seni başarısızlığa hazırlamak için. Böylece bana yardım etmeyeceksin. Ya da denediğinde doğru şeyi yapmayasın diye. Ne kadar savunmasız olduğumu biliyor. Ne kadar uzun zamandır
-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, sesi saf bir protestoyla keskinleşti. "Çünkü benden korkmuyorsun! Korksaydın burada olmazdın. Bunların hiçbirisi başına gelmezdi. Her şey farklı olurdu.

"Cehennem ve kan, Linden!" Birdenbire nekahet dönemindeki tüm gücüyle bağırmaya başladı. "Dünyada bana şeyleşmiş bir suçluymuşum gibi bakmayan tek kadın sensin! Lanet olsun, seni kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Seni Revelstone'dan kurtarmak için yirmi bir kişiyi öldürdüm! Ama sana ulaşamıyorum. Sen ne halt ediyorsun-?"

Adamın tutkusu kadının sessizliğini bozdu. Sanki ona kızgınmış gibi sözünü kesti; ama öfkesi farklı bir yöne doğru akıyordu.

"Bağışlanmak istemiyorum. Sebep istiyorum. Bana neden burada olduğumu söylüyorsun ama bunun bir anlamı yok. Yapacak bir şey yok

Benimle birlikte. Yani ben ülke dışından gelen bir doktorem. Ne olmuş yani? Berenford da öyle, ama bu onun başına gelmedi. Bundan daha iyi bir nedene ihtiyaım var. *Neden ben?*"

Bir an için güneş ışığının yansımalarını ona dik dik baktı. Ama kadının sözleri yavaş yavaş içine işliyor, onu kas kas geriye doğru itiyor, ta ki tekrar hamakta gevşek bir şekilde yatana kadar. Bitkin görünüyordu. Ona kamarasından çıkmasını söyleyecek gücü bulamayacağından korkuyordu. Ama sonra geçmişte onu sık sık şaşırttığı gibi şaşırttı. Bunca zaman sonra, hâlâ onun zihninin nasıl çalıştığını tahmin edemiyordu,

"Tabii ki haklısın," diye mırıldandı, yarı kendi kendine düşünerek. "Hiç kimse bir başkasını bağışlayamaz. O kadar çok gücüm var ki, istediğim şey için yeterli olmadığını unutup duruyorum. Asla yeterli olmuyor. Sadece çaresizliğin daha karmaşık bir biçimi. Daha iyi bilmeliydim. Daha önce de böyle bir yolculuk yaptım.

"Sana nedenini söyleyemem." Başını kaldıramayacak kadar yorgun ya da yenilmiş görünüyordu. "İnsanları bu gibi durumlara sürükleyen ihtiyaçlar hakkında bir şeyler biliyorum. Ama senin ihtiyaçlarını bilmiyorum. *Seni* tanımıyorum. Kim olduğun için bu göreve seildin ama başından beri bana hiçbir şey söylemedin. Hayatım sana bağlı ve neye bağlı olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

"Linden." Sanki bakışlarının onu uzaklaştıracağından korkuyormuş gibi ona bakmadan seslendi. "Lütfen. Kendini savunmayı bırak. Benimle savaşmak zorunda değilsin. Anlamamı sağlayabilirsin." Aldığı riske karşı gözlerini bilerek kapattı. "Eğer istersen."

Yine onu reddetmek istedi. Kaçma alışkanlığı onun içinde derinlere işlemişti. Ama ona bu yüzden gelmişti. İhtiyacı inkâr edilemeyecek kadar açıktı.

Yine de soru o kadar mahremdi ki, ona doğrudan yaklaşamadı. Belki de Pitchwife'ın hikâyesini dinlememiş olsaydı bu soruya hiç yaklaşamayacaktı. Ama onun  rneği onu bu tehlikeye karşı harekete geçirmişti. Kendi geçmişini yeniden yaşayacak cesarete sahipti. Ve hikâyesinin kendisi, İlk'in babasının hikâyesi-

"Bazen," dedi, başlamaya pek hazır olmasa da, "böyle kara ruh hallerim oluyor." Yanında bir sandalye vardı; ama o

dimdik ayakta durmaya devam etti. "Küçüklüğümünden beri varlar. Babam öldüğünden beri. Sekiz yaşındayken. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Sanki boğuluyormuşum ve kendimi kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi. Sanki sonsuza kadar çılgılık atsam kimse beni duymayacakmış gibi." Güçsüz. "Sanki kendime yardım etmek için yapabileceğim tek şey ölmek ve bu işi bitirmekmiş gibi.

"*Coerceri*'den ayrıldıktan sonra hissetmeye başladığım şey buydu. Her zaman olduğu gibi birikti ve neden o zaman geldiğini ya da neden tekrar gittiğini asla bilemedim. Ama bu sefer farklıydı. Bana aynı şeyi hissettirdi ama farklıydı. Belki de söylediklerin doğrudur, Kevin'in Nöbeti'ndeyken. Burada içimizdeki şeyler dışsallaştırılıyor, bu yüzden onlarla sanki başka biriymiş gibi karşılaşıyoruz. Hissettiğim şey Raver'dı.

"Belki de burada olmamın bir nedeni vardır." Artık duramazdı, yine de kötücül bir titreme göğsünü sıkıştırıyordu. "Belki de benim kim olduğumla Foul'un istediği şey arasında bir bağlantı vardır." Gibbon'un dokunuşunu hatırlayınca neredeyse öğürecekti; ama mide bulantısını bastırmak için boğazını düğümledi. "Belki de bu yüzden donup kalıyorum. Neden bu kadar korkuyorum. Bütün hayatımı bunun doğru olmadığını kanıtlamaya çalışarak geçirdim. Ama çok derine iniyor.

"Babam-" Orada neredeyse bocalıyordu. Daha önce hiç kimseye kendini bu kadar açmamıştı. Ama şimdi ilk kez iyileşme arzusu eski tiksintisinden daha ağır basıyordu. "Öldüğünde senin yaşlarındaydı. Hatta biraz sana benziyordu." Ve Haven Çiftliği'nde hayatını kurtardığı yaşlı adam gibi. "Sakalsız. Ama senin gibi değildi. *Acınacak* haldeydi."

Boşalmasının ani şiddeti onu bir an için durdurdu. Her zaman inanmak istediği şey buydu, böylece bunu reddedebilecekti. Ama bu doğru bile değildi. Sefil hayatına rağmen, babası onun varlığını çarpıtacak kadar güçlüydü. Hamakta yatan Covenant onu seyretme isteğine direniyor gibiydi; ama bakışlarının öz-bilincini ondan esirgemişti.

"Senin yaşadığın gibi ölü küçük bir kasabanın bir mil dışında yaşıyorduk. Şu sallanan kare çerçeveli evlerden birinde. Ailem taşındığından beri boyanmamıştı ve çökmeye başlamıştı.

"Babam keçi yetiştirirdi. Keçi yetiştirmek için parayı nereden bulduğunu Tanrı bilir. Yaptığı her iş bir öncekinden daha kötüydü. Gururlu ve bağımsız olma fikri kapı kapı dolaşıp elektrikli süpürge satmaktı. Bu başarısız olunca, ansiklopedi satmayı denedi. Sonra su arıtıcıları. Su arıtıcıları! Otuz mil içindeki herkesin kendi kuyusu vardı ve su zaten iyiydi. Ve her yeni kariyeri başarısızlıkla sonuçlandığında boyu daha da kısalıyordu. Kendi üzerine çöküyordu.

Sert bir bireyci olduğunu düşünüyordu. Kendi yolunu çizmek. Kimsenin önünde eğilmeyecekti. Aman Tanrım! Muhtemelen o keçileri yetiştirecek parayı bulmak için dizlerinin üzerine çökmüştür.

"Süt ve peynir hakkında fikirleri vardı. Damızlık hayvan. Et. Elbette keçi yetiştirme konusunda benden daha fazla fikri yoktu. Onlara tasma taktı ve evin etrafında otlamalarına izin verdi. Çok geçmeden her yöne doğru yüz metre boyunca toz içinde yaşıyorduk.

"Annemin tepkisi eline geçen her şeyi yemek, haftada üç kez kiliseye gitmek ve kıyafetlerimi her kirlettiğimde beni cezalandırmak oldu.

"Ben sekiz yaşıma geldiğimde keçiler bizim arazimizi bitirmiş ve başkasına ait araziye girmeye başlamışlardı. Doğal olarak babam bunda yanlış bir şey görmedi. Ama sahibi gördü. Babamın kendini savunmak için mahkemeye çıkması gereken gün - bunu daha sonra öğrendim - anneme hala başımızın belada olduğunu söylememişti. Bu yüzden annem kiliseye gitmek için arabayı aldı ve babamın ilçe merkezine gitmek için hiçbir yolu yoktu - yürümediği sürece, ki bu da pek mantıklı değildi çünkü yirmi mil uzaktaydı.

"Yaz olduğu için okula gitmiyordum. Dışarıda oynuyordum ve her zamanki gibi kıyafetlerimi kirlettim ve sonra gerildim. Annemin eve gelmesine daha saatler vardı ama o yaşlarda zaman kavramım pek yoktu. Kendimi güvende hissedebileceğim bir yerde olmak istedim ve tavan arasına çıktım. Yolda uzun zamandır oynadığım bir oyunu oynadım; merdivenleri gıcırdatmadan çıkmak. Tavan arasını güvenli hissettiren şeylerden biri de buydu. Oraya çıktığımı kimse duyamazdı."

Sahne onun için asitle kazınmış kadar canlıydı. Ama o bunu bir seyirci gibi izledi.

yıllarca besledi. O küçük kız olmak, o duyguları hissetmek istemiyordu. Gözbebekleri yuvalarında sıcak bilyeler gibiydi. Sesi bir kesici alet gibi kırılmış ve kesinleşmişti. Düğümlenmiş sırtından yükselen gerginlik bile onu harekete geçirmedi. İçgüdüsel olarak kendini inkâr ederek olabildiğince hareketsiz durdu.

"Kapıyı açtığımda babam oradaydı. Yarı kırık bir salıncakta oturuyordu ve etrafında yerde kırmızı bir şey vardı, bileklerindeki kesiklerden geldiğini görene kadar kan olduğunu bile anlamadım. Kokudan kusasım geldi."

Covenant'ın bakışları şimdi ona sabitlenmişti, gözleri dehşetle açılmıştı; ama kadın onu görmezden geldi. Dikkati, söylediği şeyden sağ çıkma çabalarına odaklanmıştı.

"Bana baktı. Bir an için kim olduğumu bilmiyor gibiydi. Ya da belki de benim önemli olduğumu anlamamıştı. Ama sonra sandalyeden kalktı ve bana küfretmeye başladı. Onu anlayamadım. Ama daha sonra anladım. Onu durduracağımdan korkuyordu. Telefona git. Bir şekilde yardım al. Sadece sekiz yaşında olmama rağmen. Bu yüzden kapıyı çarptı, beni onunla kilitledi. Sonra anahtarı pencereden dışarı attı.

"O zamana kadar bir anahtar olduğunu bile fark etmemiştim. Her zaman kilidin içinde olmalıydı ama ben hiç fark etmemiştim. Fark etmiş olsaydım, sırf kendimi daha güvende hissedebilmek için kendimi birçok kez içeri kilitlerdim.

"Her neyse, orada onun ölümünü izliyordum. Neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ama sonunda anladığımda çılgına döndüm." Çılgına dönmek, gerçekten. Bu onun sıkıntısı için hafif bir kelimeydi. Linden'in katı kendine hakimiyetinin arkasında kalbi paramparça olmuş küçük bir kız vardı. "Bir sürü çılgılık attım ve ağladım ama işe yaramadı. Annem hala kilisedeydi ve beni duyabilecek kadar yakın komşularımız yoktu. Ve bu babamı daha da kızdırdı. Zaten bunu inadına yapıyordu. Benim ağlamam onu daha da kötüleştirdi. Fikrini değiştirme ihtimali varsa bile bunu kaybettim. Belki de onu bu kadar kızdıran şey gerçekten buydu. Bir noktada, bana vurabilmek için tekrar ayağa kalkacak kadar güç topladı. Her yerim kan oldu.

"Sonra ona yalvarmayı denedim. Onun küçük kızı ol. Beni terk etmemesi için yalvardım. Onun yerine benim ölmeme izin vermesi gerektiğini söyledim. Ciddiydim bile. Sekiz yaşındaki çocukların hayal gücü çok geniştir. Ama bu da işe yaramadı. Ne de olsa ben onu aşağı çeken bir başka yüküm. Endişelenmesi gereken bir karısı ve kızı olmasaydı, onca zaman başarısız olmazdı." Alaycılığı bir törpü kadar sertti. Yıllarca duygularının bu kadar güçlü olduğunu inkâr etmeye çalışmıştı. "Ama gözleri parlıyordu. Çaresizdim. Ona kızmaya çalıştım. Ölürsa onu artık sevmeyeceğimi söyleyerek kendimi harap ettim. Bir şekilde bu ona ulaştı. Ondan duyduğum son şey, 'Zaten beni hiç sevmedin ki' oldu. "

Ve sonra darbe inmişti, onu sonsuza dek dehşetine çivileyen darbe. Dünyada bunu tarif edecek hiçbir dil yoktu. Çatlak döşeme tahtalarının ve bakımsız duvarların arasından bir karanlık seli akmaya başlamıştı. Orada değildi: hâlâ her şeyi görebiliyordu. Ama sanki babasının kendi acımasızlığı tarafından çağırılmış gibi zihninde yükseliyordu -sanki babası orada can çekişirken kendini aşmış, zavallılıkla kendini güç mertebesine yükseltmiş ve ölümüne eşlik etmesi için kâbusların kara kötülüğünü çağırmıştı. Mahkûmiyetinin yapışkan geceyarısında çırpınıyordu ve hiçbir kurtarıcı ona ulaşamıyordu.

Ve o batarken, adamın yüzü gözlerinin önünde değişmişti. Ağzından bir çığlık çıkması gerekiyordu ama değildi, kahkahaydı. İnadin muzaffer neşesi, sessiz ve bütün. Ağzı bakışlarını tutmuş, onu kendine bağlamıştı. Karanlığın içinden çıktığı, onu dehşete düşürmek için ev sahipliği yaptığı korkunç mağara ve dalmaydı. *Zaten beni hiç sevmedin. Beni hiç sevmedin. Hiç sevmedin.* Artık Gibbon-Raver'ın dokunuşundaki kötü niyetten ayırt edilemeyen bir karanlık. Belki de bütün bunlar onun zihninde gerçekleşmişti; genç ve savunmasız çaresizliğinin bir ürünüydü. Bunun hiçbir önemi yoktu. Bu ona güçsüzlüğünü öğretmişti ve bundan asla kurtulamayacaktı.

İstemedenden de olsa Covenant'ın yüzünü gördü, onun için dehşete düşmüştü. Ondan bunu duymak istemiyordu. Bu onun savunmasını zayıflattı. Ağzı

öfkenin demir tadıyla doluydu. Artık sesinin titremesini engelleyemiyordu. Ama durması da mümkün değildi.

"Ondan uzun bir süre sonra öldü. *Ondan* uzun bir süre sonra da annem eve geldi. O zamana kadar hiçbir şey bilmeyecek kadar uzaklaşmıştım. Tavan arasının kilitli olduğunu anlayacak kadar bizi özleyene kadar saatler geçti. Sonra kapıyı açmalarına yardım etmeleri için komşuları aramak zorunda kaldı. Tüm bu süre boyunca bilincim yerindeydi -her dakikasını hatırlıyorum- ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onlar kapıyı kırıp beni hastaneye götürene kadar yerde öylece yattım.

"İki hafta boyunca oradaydım. Kendimi güvende hissettiğimi hatırlayabildiğim tek zamandı."

Sonra aniden eklemlerindeki titreme o kadar güçlendi ki artık ayakta duramaz hale geldi. Covenant'ın açık bakışları empatinin sessiz bir çığlığıydı. El yordamıyla sandalyeye gidip oturdu. Elleri titremeye devam ediyordu. Hikayesini bitirirken onları dizlerinin arasında tuttu.

"Annem her şey için beni suçladı. Cenaze masraflarını ve hastane faturalarını ödeyebilmek için keçileri ve evi babamı dava eden adama satmak zorunda kaldı. Acıklı alemlerinden birini yaşarken beni sevgili kocasını öldürmekle bile suçladı. Ama çoğu zaman tüm bu duruma neden olduğum için beni suçluyordu. Sosyal yardım almak zorunda kaldı -Tanrı biliyor ya, kiliseye engel olabilecek bir işe giremezdi- ve pis bir evde yaşamak zorunda kaldık. küçük daire içinde Kasaba. Her nasılsa o oldu benim hata. Onunla kıyaslandığında, şok geçiren sekiz yaşındaki bir çocuk etkili bir yetişkindi." Hayatının uzun safrası, bastırılmış öfkesinin bir kısmını serbest bırakarak ondan akmaya devam edebilirdi; ama Covenant onu durdurdu. Acı ve özenle tıkanmış bir sesle, "Ve sen hiç

onu affettim. İkisini de asla affetmedin."

Sözleri ona acı verdi. Onun di tarikatı hikâyesinden -bu hikâyeyi anlatmayı seçmiş olmasından- elde ettiği tek şey bu muydu? Bir anda hamağın yanında ayağa kalktı ve ona öfkeyle bağırdı: "*Haklısın*, onları asla affetmedim! Beni başka bir intihar olarak yetiştirdiler!" Despiser'ın bir hizmetkârı olmak için. "Tüm hayatımı onların *yanıldığını* kanıtlamaya çalışarak geçirdim!"

Gözlerinin etrafındaki kaslar sıkıştı; bakışları ona doğru kanadı. Ama adam tereddüt etmedi. Ağzının yontulmuş çizgileri, yanaklarının çelimsizliği ona intiharın cazibesine aşına olduğunu hatırlattı. Ve o, önleyemediği bir hastalıktan başka hiçbir suçu olmadığı halde oğlunu ve karısını kaybetmiş bir babaydı. Yine de yaşadı. Yaşam mücadelesi verdi. Defalarca, onun nefretin dikte ettiği eylem ve tutumlara sırtını döndüğünü görmüştü. Ve ona söylediği onca şeye rağmen onunla uzlaşmadı.

"Bu yüzden mi insanların birbirlerine sırlarını anlatmaması gerektiğini düşünüyorsun? Bu yüzden mi sana Lena'dan bahsetmemi istemedin? Duymak istemediğin bir şey söylememden korktuğun için mi?"

Sonra çıldırmış bir çocuk gibi ona bağırarak istedi; ama yapamadı. Bir kez daha sağlık duygusu tarafından engellenmişti. Kendisini onun bakışının niteliğine karşı körleştiremezdi. Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde bakmamıştı.

Sarsılmış bir halde sandalyeye çekildi ve taş desteğine yaslandı.

"Linden," diye başladı yıpranmış ses kısıklığının izin verdiği kadar nazıkçe. Ama kadın onun sözünü kesti,

"Hayır." Birdenbire yenilmiş hissetti. Adam asla anlamayacaktı. Ya da çok iyi anlıyordu. "Nedeni bu değil. Onları affetmedim ve bunu kimin bildiği umurumda değil. Başka hiçbir şeyim yokken beni hayatta tuttu. Sadece bu itiraflara güvenmiyorum." Ağzı buruştu. "Lena'yı bilmek benim için bir şey ifade etmiyor. O zamanlar farklıydın. Yaptığın şeyin bedelini ödedin. O benim için hiçbir şeyi değiştirmez. Ama senin için değiştiriyor. Kendini her tecavüzle suçladığında, bunu gerçek kılıyorsun. Onu bugüne getiriyorsun. Kendini yeniden suçlu yapıyorsun.

"Aynı şey bana da oluyor. Ailem hakkında konuştuğumda. O zamanlar sadece sekiz yaşında olmama ve yirmi iki yılımı kendimi başka birine dönüştürmeye çalışarak geçirmiş olmama rağmen."

Buna karşılık Covenant hamağın kenarını kavradı, zayıflığını ona daha da yaklaştırdı. Kendini bir kavga eder gibi ona doğrultarak, "Ters anladın. Bunu kendine yapıyorsun. Sahip olmadığın bir şey için kendini cezalandırıyorsun.

değiştirme gücü. Kendinizi affedemediğiniz için başkalarını da affetmeyi reddediyorsunuz."

Gözleri onunkilere kaydı; protesto ve tanıma birbirine karıştı, böylece karşılık veremedi.

"Kevin'in yaptığının aynısını yapmıyor musun? Dünyadaki her yüke eşit olmadığın için kendini suçlamıyor musun? Çaresiz olmanın acısına dayanamadığın için babanı zihninde öldürmüyor musun? Kurtaramadığın için sevdiğin şeyi yok etmek?"

"Hayır." Evet. Bilmiyorum. Sözleri onu çok derinden etkiledi. Sağlık duygusu olmamasına rağmen, yine de onun içine ulaşabiliyor, kalbini burkabiliyordu. Babası için attığı çığlıkların kökleri onun içinde büyüyor gibiydi; ve Covenant onları kıvrandırdı. "Onu sevmiyorum. Sevemem. Sevseydim, yaşamaya devam edemezdim."

O anda kaçmak, yalnızlığını koruyacak bir yol aramak istedi. Ama yapmadı. Zaten çok fazla kaçmıştı. Karmaşık empatisine verecek bir cevabı olmadığı için ona ters ters bakarak masadan bir şişe *elmas şarabı* aldı, ona uzattı ve uyumasına yetecek kadar içene kadar içmesini istedi.

Daha sonra elleriyle yüzünü kapattı ve içine kapandı. Uyku yüzünün sertliğini yumuşatmış, babasına olan benzerliğini artırmıştı. Adam haklıydı; kadın kendini affedemiyordu. Ama ona nedenini söyleyememişti. Karanlık hâlâ içindeydi ve onunla ne yaptığını itiraf etmemişti.

ALTI: The *Questsimoon*

Uyumak istemiyordu. Babasının artçı görüntüleri zaman zaman düşüncelerinin arkasında parlıyordu, sanki o hikayeye çok yakından bakmış ve gözlerinin sinirlerini yakmıştı. O anıyı kovmamıştı. Aksine, onu sarıp sarmalayan savunmacı baskıyı ortadan kaldırmıştı. Şimdi kendi sekiz yaşındaki çılgınlıkları ona yıllardır olduğundan daha canlı geliyordu. Kabuslarının açlığından korktuğu için uykuyu savuşturmaya çalışıyordu.

Ama Covenant'la konuşarak yaptığı şey ona tuhaf bir yarı rahatlama, kısmi bir gerginlikten kurtulma da sağlamıştı. Yeterli değildi ama bu da bir şeydi - daha önce hiç cesaret edemediği bir hareket. Bu onu sakinleştirdi. Belki de eski haline dönmesi sandığından daha mümkündü. Sonunda kamarasına döndü ve kenardaki hamağına yuvarlandı. Sonra Starfare'in Gem'inin hareketi onu dalgalar boyunca kendisinden uzaklaştırdı, ta ki Deniz'in genişliğine ve derinliğine dalana kadar.

Ertesi gün kendini daha güçlü hissetti. Aralarında geçenlerden ne anlam çıkaracağını merak ederek biraz endişeyle Mutabakat'ı kontrol etmeye gitti. Ama Covenant onu karşıladı, onunla konuştu, meydan okumalarının ve taleplerinin bir suçlama olmadığını açıkça göstermeyi amaçlayan bir şekilde yardımlarını kabul etti. Garip bir şekilde, tavırları ona karşı bir tür akrabalık hissettiğini gösteriyordu; bir cüzzamlının yaralılara ve düşkünlere duyduğu çekim gibi. Bu onu şaşırtmıştı ama bundan memnundu. Adamın yanından ayrılırken alnındaki bilinçsiz kaşlar kalkmıştı.

Ertesi sabah güverteye çıktı. Alışık olmadığı güneş ışığına karşı gözlerini kırpıştırarak, iskele tarafındaki deniz kapısından geçip ona doğru ilerledi. Yürüyüşü dengesizdi, tam olarak iyileşemediği için zayıflamıştı; cildi zayıflıktan solgundu. Ama kadın onun iyileşmekte olduğunu görebiliyordu.

Beklenmedik bir şekilde sakalının gitmiş olması onu ürküttü. Çıplak yanakları ve boynu ışıktaki savunmasız bir şekilde parlıyor gibiydi.

Bakışları kararsızdı, mahcuptu. Sakalına o kadar alışmıştı ki, sakalsız neredeyse genç görünüyordu. Ama adam çelişkili bir ses tonuyla, "Yaktım. Yüzüğümle birlikte."

"Güzel." Kendi yoğunluğu onu şaşırtmıştı. Ama onun tehlikeli gücünü onaylıyordu. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Beceriksizce yanağına dokundu, uyuşmuş parmaklarıyla teninin açıklığını tahmin etmeye çalıştı. Sonra pişmanlıkla yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle." Sanki bir VSE'ye başlayacakmış gibi aşağı doğru baktı, sonra dikkatini onun yüzüne geri verdi. "Ama bu konuda endişeliyim. Beni korkutan böyle bir şeyi bu kadar kolay yapabilmek." Yüzündeki kaslar, daha önce vahşi büyüyü sınırlayan, sadece çaresizlik ve diğer tetikleyici güçlerle temas halinde ortaya çıkmasına izin veren kısıtlamalara atıfta bulunarak gerildi. "Bunu yaptım çünkü kendime kontrolü öğretmeye çalışıyorum. Zehir yüzünden kafam çok karışık. Bununla başa çıkmayı öğrenmeliyim."

O konuşurken gözleri açık denize kaydı. Ufuklara doğru dalgalı ve masmavi uzanıyordu, kendisi kadar karmaşıktı. "Ama bu yeterince iyi değil. O ateşe istediğim her şeyi yaptırabilirim - eğer onu bir damlaya kadar tutabilirsem. Ama geri kalanının içimde kaynamaya hazır olduğunu hissedebiliyorum. Aynı anda hem deli hem de akli başında olmak gibi. Biri olmadan diğerine sahip olamıyorum."

Onun sıkıntılı gerginliğini inceleyen Linden, "*İşte bu yüzden Tek Ağaç'a gitmeliyim*" deyişini hatırladı. *Yaşamaya devam edemeyecek kadar ölümcül olmadan önce.* Onu Linden için reddedilemez kılan aynı tehlike ona da işkence ediyordu. Bir an için kollarını ona dolamak, arzusunun acısına cevap olarak ona sarılmak istedi.

Bundan kaçındı çünkü kendi yetersiz dürüstlüğüne çok farkındaydı. Ona her şeyi anlattığını düşünmesine yetecek kadarını anlatmıştı. Ama ona annesinden bahsetmemişti. Onu olmak istediği kişi olmaktan alıkoyan acımasız ve indirgenemez gerçek hakkında. Ona layık olmaktan.

Fırtınanın sona erdiği günden beri Grimmand Honninscrave, Starfare's Gem'i bir rüzgâr karmaşası içinde güreştiriyor, hırçın denizlerde doğuya doğru bir yol bulmak için durmadan tornistan ediyordu. Devler neşeyle çalışıyorlardı, sanki yeteneklerinden ve gemiden duydukları zevk her türlü yorgunluktan daha ağır basıyordu. Ve Ceer ile Hergrom, cüsselerinin ve boylarının azlığını hızlı bir güçle telafi ederek örtülere düzenli olarak yardım ettiler. Ama yine *de Dromond*'un ilerleyişi nispeten yavaştı. Gün geçtikçe bu gerçek Birinci'nin kaşlarını daha da çatmasına neden oluyordu. Seadreamer'in yüzünün arkasında bir gölge gibi duran tırtıklı hayal kırıklığını kararttı. Ve Mutabakat'ın sağlığı yavaş yavaş yerine geldikçe, kendi içindeki düğümler daha da sıkılaştı. Zehir ve başarısızlık korkusuyla, Sunbane'i beslemek için ölen sayısız insan tarafından kışkırtılan Seadreamer, sanki Devler Gemisi'ni ilerletmeye çalışıyormuş gibi güvertede adım atmaya başladı.

Ancak üç gün daha rüzgârın karmaşık labirentinde kıvrıla kıvrıla ilerledikten sonra, hava güneybatıdan esen sabit bir rüzgâra dönüştü. Honninscrave bu değişikliği yüksek sesle bağırarak karşıladı. Devler brandayı ayarlamak için üşüştü. Starfare's Gem hafifçe iskeleye yattı, tasmaından kurtulmuş hevesli bir hayvan gibi pruvasını daldırdı ve hızla doğuya doğru ilerlemeye başladı. Denizin hızıyla coşmak için şekillendirilmiş ve desenlendirilmiş harelî granit taşının bir ifadesi gibi yanlarından spreylere fıskırdı. Kısa bir süre içinde Dev Gemi dalgalar arasında neşeyle yarışlıyordu.

Covenant, yanında duran Mağaza Müdürü'ne, "Bu daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

Galewrath kollarını ağır göğüslerinin üzerinde kavuşturdu, bakışlarını yelkenlere sabitledi. "Dünyanın bu bölgesinde," diye karşılık verdi, "bizim kaçtığımız gibi acayip rüzgârlar nadirdir. Bu esintiye *Questsimoon* adını verdik. Roveheartswind. Duraklamadan Bareisle'ı göreceğiz." Ses tonu sert olsa da, gözleri tuvalin beyaz itişinde ve çarşafaların uğultusunda parlıyordu.

Ve haklıydı da. Rüzgâr güneybatıdan o kadar kararlı bir şekilde esiyordu ki, Honninscrave geceleri yelkenleri kısaltmaya gerek duymuyordu. Ayın dolunayı birkaç gece önce geçmiş olmasına ve yıldızların *dromond*'u yönetmek için yetersiz ışık vermesine rağmen, gemisini kendi rotasında tutarak Arama'nın örtülü ihtiyaçlarına cevap verdi.

yorulmak bilmeden koşuyordu. Armadaki rüzgâr ve güvertenin eğik dönüşü, suyun yanlar boyunca bir nefes gibi sürekli tokat ve susurruşu, Starfare's Gem'in Linden'in ayaklarının altında heyecanlanmasına neden oldu. *Dromond*'u n dalgalar arasında nefes alıp verişini, taş ve becerinin büyüsunü, hayatın tınısı kadar canlı bir şekilde hissediyordu. Ve *Questsimoon*'un dümdüz ilerleyişi, mürettebata daha önce sarf ettikleri *eforun* dinlenmesini sağlıyordu.

Hızları Birinci'ye sert bir memnuniyet ifadesi veriyor, Honninscrave'in işini kolaylaştırıyor ve zaman zaman Pitchwife'in şakalarına ve soytarılıklarına şakacı bir dev gibi karşılık veriyordu. Sırıtişlar Sevinhand Çapa Ustası'nın eski kederini bile şaşırttı ve kolunun iyileşmesi ona açık bir zevk verdi.

Ama ne hız ne de devlerin neşesi Covenant'ın artan gerginliğini azalttı. Etrafındaki neşeden, *dromondun* pruvasından gelen serpintiden, rüzgârın sert canlılığından keyif alıyor gibiydi. Zaman zaman, yıllarını devlerin arkadaşlığına özlem duyarak geçirmiş bir adam gibi görünüyordu. Ama bu tür zevkler artık ona yetmiyordu. Acelesi vardı. Düşünceleriyle tek başına yüzleşmek istemiyormuş gibi, zaman zaman endişesini güvertede Linden'in durduğu yere taşıyor ve beceriksizce onunla sohbet ediyordu. Yine de zihninin en tepesinde, neredeyse alnının kemiklerinden okunabilecek kadar yüzeye yakın duran anılarından ve ihtiyaçlarından nadiren bahsediyordu. Bunun yerine, daha uzak konuları, soruları, şüpheleri ele alıyor ve onlarla endişeleniyor, kendini geleceği için hazırlamaya çalışıyordu.

Konuşmalarından birinde aniden, "Belki de Joan için kendimi sattım," dedi. Daha önce de böyle şeyler hakkında konuşmuştu. "Özgürlük başınıza gelecekleri seçebileceğiniz anlamına gelmez. Ama buna nasıl tepki vereceğinizi seçebilirsiniz. Ve Foul'a karşı tüm mücadele de buna dayanıyor. Ona karşı etkili olabilmek için

-Ya da onun *için*, kendi kararlarımızı kendimiz vermeliz. Bu yüzden bizi ele geçirmiyor. Yüzüğü zorla almıyor. Ona karşı seçim yapabileceğimiz riskini almak zorunda. Yaratıcı da öyle. Zaman Kemer'i'nin paradoksu budur. Ve beyaz altın. Güç seçime bağlıdır. Özgürlüğün gerekliliği. Eğer Foul bizi fethederse, eğer onun kontrolü altında olursak, yüzük ona kaçma gücü vermez.

Ama Yaratıcı bizi Kemer aracılığıyla kontrol etmeye çalışırsa, onu kıracaktır." Ona bakmıyordu; gözleri bir VSE gibi buruşuk dalgaları araştırıyordu. "Belki de Joan'ın yerini aldığımda özgürlüğümden vazgeçmişimdir."

Linden'in ona verecek bir cevabı yoktu ve onu böyle bir şüphe içinde görmekten hoşlanmıyordu. Ama onun sorularıyla boğuşacak kadar sağlıklı olmasından da gizliden gizliye memnundu. Ve önemli seçimler yapabileceğine dair onun güvencesine ihtiyacı vardı.

Başka bir zaman dikkatini Vain'e çevirdi. Demondim dölü, Foodfendhall'un yanındaki arka güvertede, Covenant'ın oraya düştüğü andan beri olduğu gibi duruyordu. Siyah kolları, sanki can alma eylemi sırasında tutuklanmışlar gibi yanlarından hafifçe bükük bir şekilde sarkıyordu; ve gece yarısı gözleri, Devler Gemisi'nde olup biten her şeyin fani ve geçersiz olduğunu iddia edencesine boş boş önüne bakıyordu.

"Neden-?" Covenant yavaşça düşündü. "Sence neden o lanet *Grim* tarafından yaralanmadı? Sadece üzerinden yuvarlandı. Ama Süvariler onu *rukhlarıyla* yakmayı başardılar. Onu ambara girmeye zorladıklarında onlara itaat etti."

Linden omuz silkti. Vain tam bir muammaydı. Ona karşı gösterdiği tepki -önce Revelstone'un dışında onu selamlaması, sonra da Sunbane ateşi yüzünden çaresiz kaldığında onu yoldaşlarından uzaklaştırması- onu rahatsız etmişti. "Belki de *Grim* bizzat ona yönelik değildi," diye önerdi. "Belki de"-adını bulmak için el yordamıyla aradı

"-ur-viles? Belki de onu etrafında olan herhangi bir şeye karşı bağışık hale getirebilirler -Sunbane ya da *Grim* gibi- ama onu hedef alan bir şeye karşı değil." Covenant dikkatle dinledi, o da tahmin yürütmeye devam etti. "Belki de ona kendini gerçekten savunacak gücü vermek istemediler. Eğer bunu yapabilseydi, ona güvenirmiydiniz?"

"Zaten ona güvenmiyorum," diye mırıldandı Covenant. "Stonemight Woodhelven'in beni öldürmesine izin verecekti. Stonedown'daki Sunbane kurbanlarından bahsetmiyorum bile. Ve beni doğradı-" Vain'in döktüğü kanı hatırlayınca elleri yumruk oldu.

"O zaman belki de," dedi kadın sıkıcı bir endişeyle, "Gibbon onun hakkında senden daha çok şey biliyordur."

Ama sorularının onu irkilttiği tek an, Kevin'in Nöbeti konusunu açtığı andı. Neden, diye sordu, Lord

Kara'da ilk ortaya çıktıklarında onunla konuşmamış mıydı? Despiser ona hem kendisi hem de Toprak için kıyamet mesajı vermişti. O bildiriye hâlâ tam olarak Mutabakat'ın ona aktardığı şekliyle hatırlıyordu: *Burada senin için, küçük ölümlü kalbinin kaldırılabileceğinin ötesinde bir umutsuzluk var.* Ama Lord Foul ona hiçbir şey söylememişti. Kevin'in Nöbeti'nde ona dokunmadan geçmesine izin vermişti.

"İhtiyacı yoktu," diye cevap verdi acı bir şekilde. "Benim hakkımda ihtiyacı olan her şeyi zaten biliyordu." Gibbon-Raver, Despiser'ın bilgisinin kesinliğini ortaya çıkarmıştı.

Adam ona sıkıntılı bir ifadeyle baktı ve kadın onun bu olasılığı çoktan düşünmüş olduğunu gördü. "Belki de değildir," diye inkârla karşılık verdi. "Belki de seninle konuşmadı çünkü orada olmanı planlamamıştı. Belki de beni kurtarmaya çalıştığında onu gafil avladın ve öylece sürüklendin. Eğer bu doğruysa, o zaman sen onun asıl planının bir parçası değildin. Ve Gibbon'ın sana söylediği her şey yalan. Temsil ettiğin tehlikeyi etkisiz hale getirmenin bir yolu. Şansın olmadığını düşündürmek için. Gerçek şu ki, sen onun için var olan en büyük tehditsin."

"Nasıl?" diye sordu. Gibbon'ın yorumu onu rahatlatmadı. Gibbon'ın dokunuşunun imalarını asla unutamayacaktı. "Benim hiçbir *gücüm* yok."

Yüzünü çarpık bir şekilde buruşturdu. "Sende sağlık duygusu var. Belki beni hayatta tutabilirsin."

Yaşıyor, diye kendi kendine söylendi. Aynı fikri Pitchwife'a da ifade etmişti ve bu onu rahatlatmamıştı. Ama hayatının gidişatını değiştirmeyi başka nasıl umabilirdi ki? Covenant'ın içindeki zehri, ihtiyacının biriken aşırılığını keskin bir şekilde hatırlıyordu. Belki de kendini tek bir göreve adayarak -bir doktora yakışan bir sorumluluk -Açlığını yatıştırabilir ve karanlığı geride tutabilirdi.

Roveheart rüzgârı beş gün boyunca taş gibi sabit esti. Yelkenler çok az bakım gerektirdiğinden, mürettebat geminin diğer birçok işiyle meşgul oldu: her türlü kalıntıyı temizlemek

tuzla kaplanması; aşınmış halat ve dişlilerin değiştirilmesi; kullanılmayan halat ve brandaların yağlanarak hava koşullarına karşı korunması. Devler bu küçük işleri, *dromondaki* daha yorucu işlere gösterdikleri aynı şevkle yerine getiriyorlardı. Yine de Honninscrave onları ve gemiyi izliyor, denizi tarıyor, usturlabına bakıyor, her an bir tehlike bekliyormuş gibi parşömen haritalarını inceliyordu. Ya da, diye düşündü Linden ona yakından baktığında, sanki kendini meşgul tutmaya ihtiyacı varmış gibi.

Onu güverteden ayrılırken nadiren görüyordu ama ne Sevinhand'ın ne de Galewrath'ın Starfare'in Mücevheri'ni ondan daha az dikkatle koruduğu kesindi. Bazen bakışları görmeden onun üzerinden geçerken, gözbebeklerinde bir umut ya da dehşet perçinlemesi okurdu. Bu onda, henüz kimsenin aklına gelmemiş bir fikre kapılmış olduğu izlenimini bırakıyordu.

Beş gün boyunca Roveheart rüzgârı esti; ve beşinci gün öğleden sonra geç saatlere doğru gevşerken, Horizonscan'dan gelen bir bağırış güvertedeki tüm gözleri doğuya çevirdi: "Bareisle!" Ve iskele pruvanın açıklarında adanın siyah yanık kayası duruyordu.

Uzaktan bakıldığında, Deniz'in güneşten yanmış maviliğinin ortasında koyu bir göz lekesinden başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Ancak rüzgâr Starfare's Gem'i güneye doğru sürükledikçe Bareisle'in gerçek büyüklüğü ortaya çıktı. Yüksek volkanik tepeleri ve sarp vadileriyle, inatçı bitki örtüsüyle neredeyse hiç çevrelenmemiş çorak taşlarıyla ada, uyarı amacıyla gökyüzüne doğru dikilmiş muazzam bir kayalık ya da işaret gibi görünüyordu. Kuşlar sanki ölü bir şeymiş gibi üzerinde dönüp duruyordu. Sarp kayayı incelerken Linden bir önsezi ürpertisi hissetti.

Aynı anda Honninscrave sesini Devler Gemisi'nin üzerinden yükseltti. "Duyun beni!" diye haykırdı; özlem ve korku dolu bir haykırış, rüzgâr kadar kederli ve yankılıydı. "Burada güvenli Deniz'den *Elohim*'in mülküne ve egemenliğine geçiyoruz. Dikkatli olun! Çok güzel ve tehlikelidirler ve kimse onları önceden bilemez. Eğer isterlerse, Deniz'in ta kendisi bize karşı yükselir." Sonra emirlerini verdi ve Starfare'in Gem'ini, kış tarafı rüzgâra dayanmış bir şekilde Bareisle'in etrafından geçecek ve şimdi doğrudan kuzeydoğuya doğru ilerleyecek şekilde döndürdü.

Linden'in önsezisi sıkılaştı. *Elohim*, diye mırıldandı. Ne tür insanlar topraklarının sınırını bu kadar çok kara taşla işaretler? Adaya bakışı güneyden doğuya doğru değişirken, Bareisle onunla gün batımı arasına girdi ve kızıl bir ihtişamla siluet haline geldi. Sonra kaya canlanır gibi oldu, öyle ki ölümcül Deniz'e karşı kaldırılmış, boğulan bir adamın gergin yumruğu gibi göründü. Ancak güneş ufukta kaybolurken, Bareisle alacakaranlıkta kayboldu.

O gece *Questsimoon*, her bir nöbetçiye neredeyse sürekli havada tutan ve yelkenleri bir tack'ten bir tack'e savaştan bir dizi çapraz rüzgarın içinde kayboldu. Ancak ertesi gün esintiler netleşti ve Starfare's Gem'in istikrarlı bir şekilde ilerlemesine izin verdi. Ertesi gün şafak sökerken, Linden *dromondun* neden dinlenmeye çekildiğini öğrenmek için kamarasından aceleyle çıktığında, Devler'in dağların çıkıntı yaptığı bir kıyıya demir attığını gördü.

Gemi, dümenini sarp tepeler arasında bir fiyort gibi uzanan bir kanala doğru kırmıştı. Sadece girişle ikiye ayrılan bu dağlar, Linden'in görebildiği kadarıyla kuzeye ve güneye doğru uzanıyor ve geçit vermez bir kıyı oluştuyordu. Uzakta, her iki tarafta da kıyı, sanki Deniz'den uzaklaşıyormuş gibi kıvrılıyordu. Sonuç olarak, *dromond*'a doğrudan bakan kayalıklar, boğazlarına yaklaşan her şeyi yakalamak için çeneler gibi dışarı fırlamış gibi görünüyordu.

Şafak berraktı; tuzlu esintinin ve kanal boyunca parıltıyan güneş ışığının ardında, hava geç sonbahar tadındaydı. Ama dağlar sonbahar için fazla soğuk görünüyordu. Sert yamaçları ve tepeleri, etraflarındaki granitten gri bir renk almış gibi görünen yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplıydı, sanki bu topraklar yazdan kışa geçiş yapmadan ve neredeyse hiç değişmeden geçiyordu. Yine de sadece en yüksek tepeler kar izleri taşıyordu.

Devler tekerlekli güvertenin yanında toplanmaya başlamıştı. Linden onlara katılmaya gitti. Honninscrave'in sevimli ve tehlikeli sözleri hâlâ aklındaydı. Ve *Elohim*'le ilgili başka gariplikler de duymuştu.

Covenant ve Brinn, Pitchwife ve First ondan önce gelmiş, Seadreamer da neredeyse Cail'in peşinden onu güverteye kadar takip etmişti. Arka güvertede, Sevinhand ve Depo Şefi

diğer Devler ve *Haruchai*, hepsi ne söyleneceğini duymak için bekliyordu. Sadece Vain havadaki yakınlıktan habersiz görünüyordu. Foodfendhall'un yakınında, sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi sırtını sahile dönmüş, hareketsiz duruyordu.

Linden İlk'in konuşmasını bekliyordu ama topluluğa hitap eden Honninscrave oldu. "Dostlarım," dedi geniş bir jestle, "*Elohim*'in topraklarına bakın. Önümüzde yolumuz uzanıyor. Bu girişin adı *Raw*. Callowwail Nehri'nden doğar ve Callowwail Nehri de *Elohim*'in clachan adını verdiği yerden, *Elemesnedene*'nin kaynağından ve pınar başından doğar. Bu dağlar *Elemesnedene*'yi izinsiz girişlerden koruyan Rawedge Rim'dir. Böylece *Elohim* huzur içinde korunur, çünkü *Raw*'un yolu dışında hiçbir yol içeriye doğru uzanmaz. Ve *Raw*'dan hiçbir varlık ya da gemi, *Raw*'u, Callowwail'i ve Woodenwold'u hakimiyetleri altında tutanların iyi niyeti olmadan geri dönmez.

"*Elohim* hakkında konuştum. Neşeli ve kurnazdırlar, sıcak ve kurnazdırlar. Eğer ilim ya da güç bakımından sınırlı iseler, bu sınır bilinmemektedir. Ham'dan çıkanların hiçbirisi böyle bir bilgi edinmedi. Ve ortaya çıkmamış olanlardan geriye hiçbir hikâye kalmamıştır. Hiçbir iz bırakmadan hayattan göçüp gittiler."

Honninscrave durakladı. Sessizliğin içinde Covenant itiraz etti: "Köpük Takipçisi onlardan bu şekilde bahsetmiyordu." Ses tonu hafızasıyla keskindi. "Onlara 'sylvan faery *Elohim*' diyordu. Gülen insanlar' derdi. Unhomed Seareach'e varmadan önce, onlardan yüz tanesi kalıp *Elohim*'le birlikte yaşamaya karar verdi. Ne kadar tehlikeli olabilirler ki? Yoksa onlar da mı değişti-?" Sesi belirsizliğe dönüştü.

Üstat, Antlaşma'nın karşısına dikildi. "*Elohim* neyse odur. Onlar değişmezler. Ve Saltheart Foamfollower onları gerçekten ısmarladı.

"Halkımızdan sizin Lanetli adını verdiğiniz kişiler bizim tarafımızdan Kayıplar olarak bilinirdi. Gururlu gemileriyle Dünya'ya açıldılar ve geri dönmediler. Bunu takip eden nesillerde onları aradık. Kayıplar'ı bulamadık, ama onların yolculuğuna dair izler bulundu. *Bhrathair* arasında hala bir avuç insanımız yaşıyordu, yardım etmek için kalan birkaç Dev'in torunları

Büyük Çöl'ün Kumgorgonlarına karşı. Ve *Elohim*'in arasında, *Elemesnedene*'de dinlenmeyi seçen beş Kayıp'ın hikâyeleri bulundu.

"Ama Saltheart Foamfollower, *Elohim*'in iyi niyetiyle izin verdiği *Raw*'dan çıkanların soyundan gelen biri olarak konuştu. Peki ya geriye kalan beş kişi? Covenant Giantfriend, onlar Mahvolmamışların hepsinden daha kesin bir şekilde *kaybolmuşlardı*, çünkü kendileri için kaybolmuşlardı. İki yüz yıl sonra, onlardan geriye *Elohim*'in ağzındaki hikâyelerinden başka bir şey kalmadı. Bu kadar uzun bir süre içinde beş bin dev yaşlanıp ölmezdi, ama onlar gitmişti. Ve arkalarında hiç çocuk bırakmadılar. Halkımız çocukları ve çocuk yapmayı hayat kadar çok sevmesine rağmen hiç çocuk bırakmadı.

"Hayır." Üstat omuzlarını dikleştirdi, *Raw*'un kanalıyla yüzleşti. "*Elohim*'in tehlikeli olduğunu söyledim, herhangi bir yaşama ya da Dünya'ya zarar vermek istediklerini söylemedim. Ama kendi masallarında son gerçeğin kalesi olarak tasvir edilirler ve bu gerçeği, onları gören herkesi utandıracak şekilde korurlar. Starfare'in Gemisi'nde, bir zamanlar *Raw*'a girip çıkan bir tek ben vardım. Başka bir *dromondaki* bir gençken, yoldaşlarımla birlikte bu yere gelmiştim. Tüm hediyelerimiz ve pazarlıklarımızla *Elohim*'den hiçbir nimet elde edemedim, onların iyi niyetinden başka bir şey alamadan geri döndük. Bildiğim kadarıyla konuşuyorum.

"Zarar geleceğini sanmıyorum. Beyaz halka adına - Dünya Görüşü adına" - Seadreamer'a dikkatle baktı ve onu harekete geçiren baskının bir anlığına da olsa farkına vardı - "ve Tek Ağaç'a olan ihtiyacımız adına - iyi karşılanacağımıza inanıyorum. Ama böylesine üstün bir güç her zaman tehlikelidir. Ve bu güç *Elohim*'in açıklamaya tenezzül etmediği amaçlar uğruna hem israf edilir hem de saklanır. Bunlar herhangi bir ölümlünün kavrayamayacağı kadar gizlidir.

"Zaman zaman güçleri armağan olarak verilir. Dil armağanı da böyle bir armağandır; halkımız için nesiller boyunca kazanılmıştır, ama hâlâ bozulmamış ve lekelenmemiştir. Ve biz şimdi böyle bir armağan arıyoruz. Ancak *Elohim* hiçbir armağanı satın alınmadan vermez. Onların iyi niyeti bile takas yoluyla kazanılmalıdır ve bu takasta biz körüz, çünkü onların gözünde bir şeye ya da bir masala değer veren nitelik gizlidir. Değerli taş ve metallere ihtiyaçları yoktur. Bilgiye

kıtlığı yoktur. Pek çok masal onların ilgisini çekmez. Yine de dil armağanı bir masalla kazanıldı - Devler tarafından çok sevilen, Dayanılmaz Bahgoon ve onu evcilleştiren Thelma Twofist'in masalı. Ve *Elohim*'in bana ve yoldaşlarıma olan iyi niyeti basit bir düğümün öğretilmesiyle kazanıldı - aramızda o kadar yaygın bir şey ki, onu sunmayı pek düşünmedik, ancak *Elohim* için değerli kabul edildi.

"Bu yüzden *Elemesnedene*'den hayret ve şaşkınlık içinde çıktık. Ve tehlikeye inanarak, çünkü hiç kullanmadıkları bir düğümden böylesine zevk alan güçlü bir halk kesinlikle tehlikelidir. Eğer onları gücendirirsek, *Raw* kemiklerimizi asla teslim etmeyecektir."

O konuştukça Linden'in içindeki gerilim artıyordu. Gerginliğin bir kısmı Covenant'tan kaynaklanıyordu; onun sinirli havası Linden'in gözünden kaçmıyordu. Şaşkınlık ve korku gözlerinin donukluğunu vurguluyor, yüzünü kaplayan sertliği sıkıştırıyordu. Acil umudunu Köpük Takipçisi'nin ona *Elohim* hakkında anlattıklarına dayandırmıştı. Şimdi kendi kendine, ihtiyacı olan bilgi için onlarla nasıl takas yapabileceğini soruyordu. Elinde onların isteyebileceği ne vardı?

Ama onda okuduğu baskının ötesinde, kendi içinde bir gerginlik hissetmişti. Kendisi de bir hediye düşünmüştü, istemek istediği bir telafi. Eğer *Elohim* tüm Dev ırkına dil armağanını verebilirse, diğer ihtiyaçlara da cevap verebilirdi.

Covenant -ve Honninscrave- gibi o da karşılığında ne teklif edeceğini bilmiyordu.

Sonra Birinci, "Bu kadar yeter," dedi. Kılıcına, sırtındaki yuvarlak kalkana ya da kemerine takılı savaş topuzuna dokunmak için hiçbir hareket yapmasa da, savaşa hazırlandığı izlenimini veriyordu. Korsesi, tozlukları ve zırhları ilk ışıktaki hazır gibi parlıyordu. "Önceden uyarıldık. Starfare's Gem'in burada demirlemesini mi öneriyorsunuz? Gerekirse bir sandal bizi bu *Raw*'a kadar taşıyabilir."

Kadının sorusu Üstadı kendini gözden geçirmeye zorladı. Cevap verdiğinde sesi temkinliydi. "Sen ve Antlaşmacı Dev Dostun ve diğer Dev Dostlar kurtulurken Yıldız Savaşının Mücevheri kurtulursa Arama için hiçbir şey kaybetmezsin.

Dünya Görüşü kayboldu." Ve ben geride kalmak istemiyorum, diye ekledi gözleri.

Birinci kararlı bir şekilde başını salladı. Bakışları Rawedge Rim'e sabitlenmişti ve Linden aniden Swordmain'in Honninscrave'deki özlemin farkında olmadığını fark etti. "Yelken açalım."

Kaptan bir an için tereddüt eder gibi oldu. Birbiriyle çelişen duygular içindeydi: gemisinin karşı karşıya olduğu risk diğer ihtiyaçlarına karışmıştı. Ama sonra yüzünü bir heyecan rüzgârına açıyormuş gibi başını geriye attı; ve boğazından kahkaha gibi komutlar döküldü.

Mürettebat hemen karşılık verdi. Demirler yukarı çekildi; gevşemiş yelkenler sıkıca bağlandı. Dümen canlanırken, pruva bir baş selamı gibi eğildi. Starfare'in Gemisi Raw'un açık ağzına doğru ilerlemeye başladı.

Honninscrave, Shipsheartthew'i Demir Kaptanı olarak atayarak, ön güverteden *dromondun* güvenliğini gözetleyebilmek için ileri gitti. Kendi gerginliğinden etkilenen Covenant da onu takip etti. Brinn, Hergrom ve Ceer de ona katıldı, onlara iş başında olmayan tüm Devler eşlik etti.

Onların peşinden gitmek yerine, Linden İlk'e döndü. Sağlık duyusu özel bir görme biçimiydi ve gördüklerinden kendini sorumlu hissediyordu. KılıçAna, sanki kararının sağlamlığını o kayalıklara karşı test ediyormuş gibi Raw'a bakıyordu. Linden söze girmeden, "Honninscrave'in *Elohim*'e sormak istediği bir şey var," dedi.

Bu ifadenin First'e nüfuz etmesi bir an aldı. Ama sonra gözleri Linden'a kaydı. Sertçe sordu: "Bu konuda bilgin var mı?"

Linden bir parça hiddetle omuz silktilti. Honninscrave'in kişisel bütünlüğünü ihlal etmeden düşüncelerinin içeriğini çözemezdi. "Onda bunu görebiliyorum. Ama ne olduğunu bilmiyorum. Belki siz bilirsiniz diye düşündüm."

Birinci, Linden'in sözlerinin önemini değerlendirmeye çalışırken başını salladı. "Onun kalbinin mahremiyetini sorgulamak bana düşmez." Sonra ekledi, "Yine de bu söz için teşekkür ederim. Arzusu ne olursa olsun, onu satın almak için kendini takas etmemeli."

Linden başıyla onayladı ve işi Birinci'ye bıraktı. Aceleyle arka güverteye inerek ilerledi.

Ön güverteye ulaştığında, Rawedge Rim'in iki yanında gökyüzüne doğru yükseldiğini gördü. Starfare's Gem, yelkenlerinin yarısından fazlasını taşımamasına rağmen rüzgârın önünde hızla ilerliyordu; ve kayalıklar sanki *dromond*'u yutmak için uzanıyormuş gibi yaklaşıyor gibiydi. Kendine pruvaya yakın bir yer bularak, kayalıklara ya da sığılıklara dair bir ipucu bulmak için görebildiği kadar ilerideki *Raw*'u taradı; ama su bir dönemecin ötesinde kaybolana kadar derin ve berrak görünüyordu. Güneş doğduğundan beri güneye doğru eğilmiş ve kanalı gölgede bırakmıştı. Sonuç olarak su, dağların kış bozumu gibi gri ve sert görünüyordu. Yüzey, yüksek serulean gökyüzünden ziyade granit kayalıkları yansıtıyordu. Bu ona Starfare's Gem'in bir uçuruma doğru yelken açtığı izlenimini veriyordu.

Dromond istikrarlı bir şekilde ilerledi. Honninscrave yelkenlerin daha da kısaltılmasını istedi. Gemi hâlâ garip bir hızla, sanki *Raw* tarafından solunuyormuş gibi süzülüyordu. Starfare'in Gemisi artık kararlıydı. Arkasındaki bu rüzgârla asla geri dönemeyecek ve geri çekilemeyecekti. Dev Gemi, sadece en yüksek yelkenleri ve Horizonscan ışığı tutana kadar gölgeye doğru ilerledi. Sonra onlar da söndü ve *dromond* karanlığa gömülür gibi oldu.

Linden'in gözleri karanlığa alıştığında gri duvarları daha net gördü. Granit yaralı ve acımasız görünüyordu, sanki bu kanalı sağlamak için doğal olmayan bir şekilde koparılmıştı ve şimdi suyun üzerine kapanmasına izin verecek, korkunç kalbini daha fazla izinsiz girişe karşı mühürleyecek herhangi bir karışıklık için katı bir sabırsızlıkla bekliyordu. Onları sezgileriyle incelerken, bu dağların kızgın olduğunu biliyordu. Küstah. Sadece yaşamlarının kadim yavaşlığı öfkelerinin elle tutulur bir şekil almasını engelliyordu.

Dromond hâlâ ürkütücü bir hızla hareket ediyordu. Kayalıklar rüzgârı Devler Gemisi'nin arkasında topladı ve *Raw* daraldıkça darbenin şiddeti arttı. Honninscrave buna, brandayı sürekli olarak gevşetip kısaltarak karşılık verdi. Yine de Linden açık denize doğru baktığında, kanalın ağzının küçüldüğünü gördü

uzaklaştı. Çok geçmeden, Starfare'in Gemisi *Raw*'daki bir dönemeci geçerken tamamen kayboldu.

Ancak kıvrımlara ve kanalın daralmasına rağmen Honninscrave ve Sevinhand gemilerini suyun en derin olduğu yerde, merkezde tutmayı başardılar.

Emirlerin verilmesi dışında -duvarlarda yankılanan ve acı uyarılar, çaresiz bir gazap gibi *dromondun* peşinden koşan bağırışlar- Devler sustu. Pitchwife'ın doğuştan gelen taşkınlığı bile geminin konsantrasyonuna kapılmıştı. Linden'in bacakları ve sırtı gerginlikten kaskatı kesilmişti. Kayalıklar başının bin metre üzerine kadar yükselmişti ve kanal daraldıkça, sanki onları eski parezilerinden kurtaracak, öfke ve intikamla aşağıya düşürecek tek bir sesi dinliyorlarmış gibi Devler Gemisi'nin üzerinde belirdiler.

Sanki Starfare'in Gem'i karanlık su tarafından istemsizce içeri çekiliyormuş gibi bir fersah geçti. Tek ışık güneşin kuzey tepelerindeki yansımasından geliyordu. Birkaç dakika boyunca ıslak, gri sessizlik, Covenant'ın kendi kendine soyut küfürler mırıldanıp endişesini dışa vurmasıyla bir alt ton kazandı. Ancak kısa süre sonra, granitin onu dinleme şeklinden alçalmış gibi sustu. Duvarlar ağır ağır birbirine yaklaşmaya devam etti.

Bir başka kulvarda ise kanal o kadar daralmıştı ki, Starfare's Gem rüzgâr değişse bile geri çekilmek için dönemezdi. Linden kasvetin içinde nefes almakta zorlandığını hissetti. Diğer karanlığın yankılarını, krizin ipuçlarını ortaya çıkarıyordu. Bareisle'ın alameti ona geri geldi. Güçsüz bir halde, iradesi olsun ya da olmasın güçlü bir yere doğru sürükleniyordu.

Sonra, beklenmedik bir şekilde, *dromond* bir viraj daha aldı; ve *Raw*, dağların arasında doğal bir liman gibi geniş bir lagüne açıldı. Lagünün ötesinde, Rawedge Rim kapanmaya çalıştı ama kapanmadı, kayalıklar arasında alçak bir yer bıraktı. Bu vadinin ağzından lagünü besleyen canlı bir nehir akıyordu: Callowwail. Nehrin kıyıları sık ağaçlarla kaplıydı. Ve vadinin ağzının ötesindeki ağaçların üzerinde güneş parlıyordu.

Yine de lagünün kendisi garip bir şekilde durgundu, Tüm coşku dağ köklerinin siyah derinliklerine çekilmişti, heybetli insan

suların birleştigi yerde.

Hava da artık huzurlu görünüyordu. Linden kendini sonbaharın peltemsi ve çıtırtılı kokularını solurken buldu, sanki ciğerleri buradaki atmosferin telik, kasıtlı ve anlamaya başlayamadığı güçler tarafından kasvetli Rim ve *Raw*'dan arındırılmış tuhaf tadına istekliymiş gibi.

Honninscrave'den gelen bir bağırıyla Sevinhand dümeni çevirdi ve Starfare's Gem'i pruvası tekrar kanala bakacak şekilde, rüzgâr yön değiştirirse geri çekilmeye hazır olacak şekilde döndürdü. Sonra tüm demirler indirildi. Hemen birkaç Dev, uzun teknelerden birini güvertenin küpeştesinin altındaki demirinden ayırmak için harekete geçti. *Dromond* gibi bu uzun tekne de taştan yapılmıştı, hareli ve kıvraktı. Devler kürekleri hazırladıktan sonra tekneyi suya indirdiler.

Ortak bir gerilimden kurtulmuş gibi toplu bir iç çekişle, mürettebatın geri kalanı sanki transa geçmiş gibi hareket etmeye başladı. Huzurlu hava onları şaşırtmış ve rahatlatmış gibiydi. Linden, Covenant'ı kıçtan takip ederken belli belirsiz büyülenmiş gibi hissediyordu. Atmosferin tadına bakarken, vadinin ağzının ötesindeki ormanın renklerle dolu olduğunu biliyordu. *Raw*'un geçişinden sonra o ağaçları görmek istedi.

İlk havayı keskin bir şekilde kokladı. Pitchwife yüksek sesle gülmenin eşiğindeydi, Seadreamer'ın yüzü sanki Dünya Görüşü bulutu ruhundan geçici olarak uçup gitmiş gibi temizlenmişti. Covenant bile tehlikeyi unutmuş görünüyordu: gözleri umutla yanan kömürler gibi parlıyordu. Sadece *Haruchai* bu ortama hiçbir tepki göstermedi. Sanki kendilerine dokunulamayacakmış gibi davranıyorlardı. Ya da sanki havanın yoldaşları üzerindeki etkisini görmüşler ve buna güvenmemişlerdi.

Honninscrave elleri düğümlenmiş halde vadiye baktı. "Söylememiş miydin?" diye usulca nefes aldı. "Güzel ve tehlikeli." Sonra büyük bir çabayla Birinci'ye döndü. "Gecikmeyelim. Bu yerdeki amacımızı geciktirmek bize yakışmaz."

"Kendinizden bahsedin, Usta," diye karşılık verdi Pitchwife bir parıltı gibi. "Ayakta durup böyle bir havanın tadını çıkarmak için çok iyiyim."

Birinci, kocasıyla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. Ama sonra Honninscrave'e seslendi. "Söylediğiniz gibi. Biz dördümüz,

Covenant Giantfriend, Seçilmişler ve onların *Haruchai*'si ile birlikte bu *Elohim*'i aramaya gidecekler. Sevinhand Çapa Ustası'nı burada tesadüfen karşılaşılabileceği herhangi bir varlığı gücendirmemesi için uyarın."

Üstat onaylarcasına eğildi ve güverteye doğru ilerlemeye başladı. Ama Birinci elini koluna koyarak onu durdurdu.

"Sizi de uyaracağım," dedi sessizce. "Bu insanlarla ne alıp satmaya çalıştığımız konusunda dikkatli olmalıyız. Benim iznim olmadan hiçbir teklif yapılmasına ya da hediye istenmesine izin vermeyeceğim."

Honninscrave'in yüzü bir anda sertleşti. Linden onun anlamayı reddedeceğini düşündü. Ama o farklı bir inkârı seçti. "Bu hayat benim. Onunla istediğim gibi takas yaparım."

Covenant bakışlarında sıçrayan tahminlerle Devlere baktı. Çalışılmış bir kayıtsızlık tonuyla, "Hile Troy da aynı şekilde hissetti. Şimdiye kadar bu ona üç bin yıldan fazlasına mal oldu."

"Hayır." Birinci, Covenant'ı görmezden geldi ve Honninscrave ile doğrudan yüzleşti. "O senin değil. Sen Starfare'in Mücevherinin Efendisisin, yemin ettin ve kendini Arayış'a adadın. Seni kaybetmeyeceğim."

İsyanlar Honninscrave'in alnını gerdi ve kaşlarının gözlerini nasıl desteklediğini vurguladı. Ama bir süre sonra, "Seni duyuyorum," dedi. Sesi çatışma yüzünden sertleşmişti. Dönerek Sevinhand'a emirlerini vermeye gitti.

İlk, o ayrılırken sırtını inceledi. O gittikten sonra Linden'la konuştu. "Onu iyi gözlemle, Seçilmiş. Gördükleriniz hakkında beni bilgilendirin. Onu kaybetmemeliyim."

Onu kaybetmek değil, diye yankılandı Linden. Cevap olarak başını sallamasının hiçbir anlamı yoktu.

Eğer Honninscrave tehlikedeyse, o da tehlikedeydi.

Kaptan Sevinhand ile görüşürken, uzun teknenin üzerine bir ip merdiven yerleştirildi. Honninscrave hazır olur olmaz, Ceer ve Hergrom şirketin geri kalanı için merdiveni tutmak üzere tekneye indiler. Seadreamer da onlara katıldı ve ilk kürek takımının başına oturdu. İlk'in sertçe başını sallaması Pitchwife'ı Seadreamer'ın peşinden gönderdi. Sonra Covenant ve Linden'a döndü, onları bekliyordu.

Linden, Covenant'tan keskin bir aşağılanma hissi duydu. "Merdivenlerde hiç iyi değilimdir," diye mırıldandı beceriksizce.

Ellerinin beceriksizliği hem uyuşukluklarını hem de eski baş dönmesini gösteriyordu. Ama sonra

Omuz silkti. "Ne olmuş yani? Brinn beni her zaman yakalayabilir." Omuzlarını sıkarak parmaklıklara doğru ilerledi.

Brinn koruyucu bir şekilde İnançsız'ın önüne geçti. Kollarını Covenant'ın iki yanına dayayarak ur-Lord'u bir hamak kadar güvende tuttu. Linden belli belirsiz *Haruchai*'nin baş edemeyeceği bir tehlike olup olmadığını merak etti. Onu zayıflıklarından dolayı yargılamaları sürpriz olmamalıydı.

Sıra ona geldiğinde, Cail'i aşağıya doğru takip etti. Hafifçe sallanan teknenin dibine inerken Pitchwife onu sabitledi. Dikkatlice Covenant'ın karşısına oturdu.

Bir sonraki an, şaşkınlık ve uyarı dolu bir çığlık *dromondun* üzerinde yankılandı. Vain hafifçe yan tarafa geldi ve merdivenden doğuştan bir denizci gibi kolayca indi. Ancak kayığa biner binmez tekrar hareketsiz kaldı.

Birinci ve Honninscrave sorun çıkacağını tahmin ederek hemen peşlerinden gittiler. Ama Vain onlara tepki vermedi. Covenant'a baktı: o da omuz silkerek reddetti. Vain'i denize atmak istiyormuş gibi kaşlarını çatı; ama bunun yerine uzun teknenin kış tarafına asık suratla oturdu.

Honninscrave diğer kürekleri aldı. İki kardeş birlikte kürek çekerek tekneyi Callowwail'in ağzı yakınlarındaki kıyıya doğru sıyrarak gönderdiler.

Yolda giderlerken Linden, Covenant'ın düğümlenmiş katılığını hafifletmek ya da dikkatini dağıtmak için bir şeyler yapmaya çalıştı. Vain hakkında söyleyecek yeni bir şey bulamadığı için onun yerine şöyle dedi: "Daha önce Hile Troy'dan bahsetmiştin. Andelain'in Forestal'ı. Ama ona ne olduğunu bana hiç anlatmadın."

Covenant gözlerini Rim'den ayıramıyor gibiydi. "Ben orada değildim." Ya da belki de sorusunun amacını kabul etmek istemiyordu. "Hikâyeye göre o ve Mhoram, Garroting Deep'in Forestal'ı Caerroil Wildwood ile pazarlık yapmaya çalışmışlar. Troy'un ordusu Foul'un Dev-Ravers'larından biri ile Garroting Deep arasında sıkışıp kalmış. O günlerde Forestal, ormanına adım atmaya cüret eden herkesi öldürüyordu. Troy, Dev-Raver'ı Derin'e çekerek ordusunu kurtarmak istedi. O ve Mhoram güvenli bir geçiş için pazarlık yapmaya çalışıyorlardı.

"Caerroil Wildwood yardımının bir bedeli olduğunu söyledi. Troy hiç soru sormadı. Sadece ödeyeceğini söyledi."

Covenant yüzünü buruşturarak Linden'a baktı. Ters ters bakıyordu ama öfkesi ona yönelik değildi. "Bedeli Troy'un hayatıydı. Bir çeşit Forestal çırağına dönüştürüldü. O zamandan beri Caerroil Wildwood'un onun için seçtiği hayatı yaşıyor." Covenant'ın sıcak bakışları ona daha önce de abartılı bedeller ödemiş bir adam olduğunu hatırlattı. Gerekirse yine ödeyecekti.

Tekne kısa bir süre sonra lagünün kenarındaki kayalıklara çarptı. Diğerleri karaya çıkarken Ceer ve Hergrom tekneyi tutmak için dışarı fırladılar. Honninscrave ve Seadreamer kayığı emniyete alırken, Linden ağaçların arasına doğru uzanan çimenlerin ilk saçağına tırmandı. Burada hava daha güçlüydü; ilerideki vadiden gelen berrak ve sakin bir sızıntıydı bu. Burnu sonbaharın keskin kokularıyla heyecanlandı.

Geriye doğru bir bakış ona Devler Gemisi'ni gösterdi. Rawedge Rim'in karanlık yükselişine karşı küçük görünüyordu. Yelkenleri açılmış, direkleri ve serenleri yarı aydınlıkta parıldarken, lagünün durgun yüzeyinde bir oyuncak gibi görünüyordu.

Covenant onun yanında durdu. Sert kaşları içindeki iniltiyi gizleyemiyordu; zehir; güç; Toprak'ta ölen insanlar; şüphe. Bunlar uçucu bir karışımdı ve alevlenmeye çok yakındı. Onun Tek Ağaç'a erişmek için kendini satmaya gerçekten hazır olup olmadığını merak etti. Evet, öyle olduğunu görebiliyordu. Ama eğer *Elohim*'e güvenilmeyecekse-?

Honninscrave onun düşüncelerini böldü. Pitchwife, Birinci ve Seadreamer'la birlikte uzun dev adımlarıyla kiremitten yukarı çıktı. Sonra ağaçlara doğru eliyle işaret etti. "Şurada Woodenwold var," dedi gergin bir sesle. "Yolumuz orada, Callowwail boyunca. Sizi hiçbir şeye dokunmamanız için uyarıyorum. Hiçbir şeye zarar vermeyin! Bu yerde görünüş aldatıcıdır. Belki de Woodenwold, *Elemesnedene*'in kendisi gibi *Elohim*'in bir başka thorp'udur."

Covenant kaşlarını o yöne doğru çattı. "Ne kadar uzakta? Bu *Elohim*'lerle ne zaman karşılaşacağız?"

Efendi'nin cevabı keskindi. "Onlarla karşılaşmayacağız. Belki onlar bizimle buluşmayı seçerler. Eğer onları gücendirmezsek."

Covenant, Honninscrave'in sert bakışlarıyla karşılaştı. Bir süre sonra İnançsız, düşüncelerinin safrasını yutarak başını salladı.

Kimse kıpırdamadı. Hava onları geride tutuyor, bu yumuşaklığı kabullenmeye ve hoşnut olmaya çağırıyor gibiydi. Ama sonra Ceer ve Hergrom ilerlemeye başladı; ve topluluğun durağanlığı bozuldu. İlk ve Honninscrave iki *Haruchai*'nin peşinden gitti, onları Linden ve Covenant, Cail ve Brinn, Seadreamer ve Pitchwife izledi. Arkalarından da kör ve sağırmış gibi yürüyen Vain geliyordu. Bu düzende Callowwail Nehri'ne ve Woodenwold'un kıyısına yaklaştılar.

Ağaçlara yaklaştıklarında, Hergrom ve Ceer nehir kıyısı boyunca doğal bir yol buldular. Kısa süre sonra arayış ormanının arasında, gün ışığına doğru ilerliyordu. Woodenwold meşe, çınar, dişbudak ve akçaağaçlarla doluydu; söğüt, yaşlı pamuk ağacı ve genç mimoza ağaçlarıyla noktalanıyordu. Rim'in gölgesinde, hüznü taşıyan ruh halini paylaşıyorlardı: kahverengileri ve yeşilleri gri ve öfkeyle vurgulanıyordu. Ancak güneş onlara dokunduğunda, anında canlı sonbahar renklerine bürünüyorlardı. Gölge çizgisini geçen yoldaşlar griden ihtişama geçtiler. Woodenwold bir renk cümbüşüydü; alev alev yanan kırmızı ve turuncu, ışıltılı sarı, kızıl ve sıcak kahverengi. Ve onlar yürürken yapraklar ayaklarının etrafında dans ediyor, bacaklarını neşeli anademiyle sarıyor, böylece her adımda ateş ve sevimlilik izliyor gibi görünüyorlardı. Onların arasında Linden sanki her adımda ölümlülüğünden biraz daha uzaklaşıyormuş gibi yürüyordu.

Dağlar vadiye yer açmak için iki yana çekilirken mesafe çaba sarf etmeden geçti. Callowwail Nehri, şirketin yanında yaprakların neşesi gibi kıkırdıyordu. Geniş bir nehir değildi ama derinlikleri hayat ve güneş ışıltılarıyla doluydu. Suları yeni bir doğum gibi parlıyordu. Gün ortasının ışığı her ağacın dalında ve çimenlerin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu.

Linden çevresinde çan sesleri duyduğunu düşündü. Uzaklarda zarifçe çalıyor, ormanı müzikle zenginleştiriyorlardı. Ama arkadaşlarından hiçbiri bu çınlamayı fark etmemiş gibiydi; o da durup bunu sorgulayamadı. Bu sesler sanki

Ağaçlar, neredeyse anladığı sözcükleri oluşturan kadar değişip duruyordu, ama anlamını kavramaya çalıştığında müzik içinde kaybolup gidiyordu. Çanlar da yapraklar kadar güzeldi; ama yine de belli belirsiz bir şekilde onu huzursuz ediyorlardı. Onları anlaması gerektiğine dair sezgisel bir his onu rahatsız ediyordu.

Önünde Woodenwold inceliyor, açılıyordu. Ağaçlar Rim'in eteklerinde kuzeye ve güneye doğru yayılıyordu; ama Callowwail boyunca Woodenwold, vadinin tüm tabanını dolduran güneş sarısı bir lea'ya dönüşüyordu. Şirket ile doğuyu kapatan, uzaklığın m o r l a ş t ı r d ı ğ ı dağlar arasında, sadece Callowwail'in kaynağına doğru yavaşça kuzeydoğuya kıvrılan çizgisiyle işaretlenmiş geniş bir altın çimen çanağı uzanıyordu.

Honninscrave son ağaçların arasında durdu. Lea'yı göstererek, "*Elohim* buna *Elemesnedene*'nin *maidanı* adını verdi. Merkezinde *clachan*'ın kendisi, Callowwail'in kaynağı ve çeşmesi yatar. Ama *Elohim*'in rehberliği olmadan o *clachan*'ı asla bulamayacağız. Eğer bizimle buluşmayı seçmezlerse, *maidanı* bir labirent gibi dolaşacağız ve orada kemiklerimizi otları beslemesi için bırakacağız."

Birinci onu dikkatle inceledi. "O halde tavsiyeniz nedir?" "Şunu," dedi, "burada kalmamızı, iyi niyetlerini beklememizi Bu insanlar. Burası onların toprağı ve biz de onların ellerindeyiz. Burada en azından, eğer hoş karşılanmazsak, Yıldız Savaşları'nın Mücevheri'ne şaşkınlık içinde dönebilir ve başka bir umut arayabiliriz."

Birinci bir cevap verdi; ama Linden onu duymadı. Çanların sesi aniden yükseldi ve kulaklarını doldurdu. Yine çan sesleri ona dili hatırlattı. Siz-? diye sordu arkadaşlarına. Çanları duyuyor musunuz? Birkaç kalp atışı boyunca, yüksek sesle konuşmadığının farkında değildi. Müzik kulaklarına dokunmadan zihnine girmiş gibiydi.

Sonra şirket artık yalnız değildi. Rüyaların yavaş büyüüne benzeyen büyümlü bir birleşmeyle, kabarcıklar yakındaki bir dişbudak ağacının gövdesinin etrafında dönmeye başladı; ve bir şekil ağaçtan dışarı aktı. Kendini ağaçtan ayırmadı, kabuğa gizlenmedi: külün içinden, sanki yeni bir biçime dönüşüyormuş gibi öne çıktı. Figür şekillendikçe özellikler ortaya çıktı

Krizopras gibi gözler, narin kaşlar, ince bir burun ve yumuşak bir ağız. İnce ve düz, becerikli ve gururlu, dudaklarında ciddi bir gülümseme ve bakışlarında ışıltılı bir karşılama ile kadın, içinde bulunduğu külün ruhunun bir cisimleşmesi gibi öne çıktı; ve gidişi ormanda varlığına ya da yokluğuna dair hiçbir iz bırakmadı. Bir cymar, kadının uzuvlarını en güzel sendalin gibi sarmıştı.

Linden bakakaldı. Arkadaşları şaşkınlıkla ayağa kalktı. *Haruchai*'ler ayaklarının ucunda duruyordu. Covenant'ın ağzı istemsizce açılıp kapandı.

Ama Honninscrave yaklaşan kadınla yüzleşti ve sanki tapınmaya değer biriymiş gibi eğildi.

Onların önünde durdu. Gülümsemesi öylesine derin ve saf bir güç yayıyordu ki, Linden ona bakmaya zor dayanıyordu. Bu kadın her türlü sağlık anlayışının ötesinde bir varlıktı. Yumuşak bir sesle, "İyi niyetimizi arzuladığınız için memnun oldum," dedi. Sesi de müzik gibiydi; ama Linden'in zihnindeki çınlamayı açıklayamıyordu. "Ben Daphin." Sonra Honninscrave'in selamına başıyla işaret etti. "Siz Devlersiniz. Biz devleri tanırız."

Çanlar hâlâ Linden'in kafasını karıştırıyordu, öyle ki ne duyduğundan emin değildi.

Daphin Brinn'e döndü. "Sizi tanımıyoruz. Belki de halkının hikâyesi ilginizi çeker."

Çınlama sesi daha da arttı. Daphin doğrudan Linden'e bakıyordu. Linden kafasının içindeki sesleri kontrol edemiyordu. Ama Daphin "Sen Güneş-Bilgesisin" dediğinde neredeyse şoktan nefesi kesilecekti.

Linden tepki göstermeden ya da cevap vermeden kadın Covenant'a dönmüştü. Adam sanki şaşkınlığı bir yaraymış gibi ona bakıyordu. Bir anda gülümsemesi kayboldu. Çanlar şaşkınlık ya da korku gibi sesler çıkarıyordu. Belirgin bir şekilde, "Değilsin," dedi. Arayıcılar ona şaşkınlıkla bakarken, kadın aniden otların arasında eriyip gitti ve geniş çayırdaki geçtiğine dair hiçbir iz bırakmadan kayboldu.

YEDİ: *Elemesnedene*

Linden ellerini kulaklarının üzerine kapattı ve çınlama sesi azaldı - elleri yüzünden değil, bu hareket sesi engelleme ya da en azından filtreleme çabalarına odaklanmasına yardımcı olduğu için. Nemli güneş ışığında terliyordu. Güneş Bilgesi mi? Yüzünde panik belirtileri belirdi. Güneş Bilgesi mi?

Covenant nefesinin altında tekrar tekrar küfretti. Sesi sıkılmış parmak eklemleri kadar beyazdı. Ona baktığında, Daphin'in kaybolduğu çimenlere ateşle yakmak istercesine baktığını gördü.

Haruchai hareket etmemişti. Honninscrave'in başı şaşkınlık ya da acı içinde geriye doğru sarsılmıştı. Seadreamer anlayış arayışı içinde dikkatle Linden'a baktı. Pitchwife, sanki ona yaslanıyormuş gibi Birinci'nin yanında duruyordu. Gözleri Linden ve Covenant arasında ihtiyatla gidip geliyordu.

Vain'in siyah yüzünde bastırılmış bir heyecan ifadesi vardı.

"Güneş-Bilge mi?" diye sordu Birinci sertçe. "Nedir bu 'Güneş Bilgesi? "

Linden Covenant'a doğru bir adım attı. Ona küfrediyor gibi görünüyordu. Buna dayanamadı. "*Etmiyorum.*" Sesi gün ışığında çıplak gibi geliyordu, ona güzellik katacak müzikten yoksundu. "Olmadığımı biliyorsun."

Yüzü ona doğru alevlendi. "Lanet olsun! Tabii ki öylesin. Hala bir şey öğrenemedin mi?"

Ses tonu Linden'in irkilmesine neden oldu. Daphin'in *Sen Değilsin*'i, Linden'in alnına çizilmiş gibi net bir şekilde görebileceği bir öfke düğümü oluşturdu. Sunbane'i değiştiremeyecekti. Ve onun yüzünden, Elohim ona kucak açmaktan vazgeçmişti.

Birinci büyük bir sabırla tekrar sordu: "Nedir bu 'Güneş-Bilge'?"

Covenant hırlar gibi cevap verdi: "Sunbane'i kontrol edebilen biri." Yüz hatları kendinden iğrenme duygusuyla keskinleşmişti.

"Bizi hoş karşılamayacaklar." Kayıp, Honninscrave'in sesini inceltmişti. "Oh, *Elohim*!"

Linden, Covenant'ı azarlamadan ona cevap vermenin bir yolunu bulmaya çalıştı. O *güce* sahip değilim. Gözlerinden akan ter görüşünü bulanıklaştırıyordu. Şirketin gerginliği ona doğal gelmiyordu. Bu öfke ve keder Woodenwold'un ve *maidan*'ın geniş mansuetini ihlal ediyor gibiydi. Ama sonra duyuları daha uzaklara ulaştı ve hayır, öyle değil, diye düşündü. Bir şekilde, vadinin sakinliği bu yoğunluğun nedeni gibi görünüyordu. Hava, acıdan başka bir şey vermeyecek kadar güçlü bir merhem gibiydi.

Ama algısının açılması onu tekrar çanlara maruz bıraktı. Ya da yaklaşıyorlardı. Zil sesleri zihnini ele geçirdi. Pitchwife'ın sesi yapay bir şekilde kulaklarında çınılıyordu: "Belki de hoş geldinleri henüz kaybolmamıştır. Bakın!"

Gözlerini kırptırarak önündeki topraktan iki figürün çıktığını gördü. Yumuşak bir şekilde kendilerini çimen ve topraktan insan şekline dönüştürdüler.

Biri Daphin'di. Gülümsemesi gitmiş, yerine pişmanlığı andıran ağırbaşlı bir sakinlik gelmişti. Ama arkadaşının yüzünde sırtmaya benzer bir ifade vardı.

Gözleri sümbül kadar mavi, mantosuyla aynı renkte olan bir adamdı. Daphin'in simarı gibi, cübbesi de onun giydiği bir giysi değil, kendi içinde yarattığı bir süslemeydi. Kendinden emin bir zarafetle kumaşın kıvrımlarını ayarladı. Gözlerindeki parıltı alaycı bir zevk olabilirdi. Çanların zorunluluğu bu ayrımı karıştırdı.

"Ben Chant," dedi hafifçe. "Gerçek için geldim."

Hem o hem de Daphin doğrudan Linden'e baktı.

Onların saygısının baskısı doğasının her zerresini ortaya çıkarıyor gibiydi. Buna karşılık, sağlık anlayışı alçakgönüllü ve kabaydı. Onun tüm kavramlarını aşıyorlardı.

İçgüdüsel bir inkâr tepkisi verdi. Bir kararlılıkla çınlamayı arka plana itti. *Elohim* onu Gibbon'ın bir zamanlar onu aradığı gibi aradı. *Sen kötü değil misin?* Hayır. Karanlığın gücü olmadığı sürece değilim. "Ben Güneş Bilgesi değilim."

Chant inanmayarak bir kaşını kaldırdı.

"Eğer biri varsa, o da odur." *Elohim*'in gözlerini başka yöne çevirmeye çalışarak Covenant'ı işaret etti. "Yüzük onda."

Hiç tereddüt etmediler. Daphin'in yüz ifadesi berraklığını koruyordu; ama Chant'ın gülümsemesi sertlik ima ediyordu. "Gerçeksizlikten hoşlanmayız" -ses tonu satendi- "ve sözleriniz açıkça gerçek dışı. Olduğunuz şeyi inkâr etmeyin. Bu bizi memnun etmez. Bunun yerine, beyaz yüzüğünüzün neden bu adamın elinde olduğunu açıklayın."

Covenant hemen tersledi, "Bu onun yüzüğü değil. Benim yüzüğüm. Her zaman benim oldu." *Elohim*'in yanında sesi huysuz ve küçülmüş geliyordu.

Chant'ın gülümsemesi derinleşti ve Linden'i tehlikeye sürükledi. "Bu da doğru değil. Sen Güneş Bilgesi değilsin."

Covenant karşılık vermek için gerildi. Ama Daphin onu engelledi. Sakince, "Hayır. Yüzük onun. İşareti onun içinde derinlerde yatıyor."

Bunun üzerine Chant arkadaşına doğru baktı ve Linden rahatlayarak sarktı. Adamın bakışlarının yer değiştirmesi Linden'e hissedilir bir rahatlama sağladı.

Chant, Daphin'in çelişkisi söylenmemiş bir anlaşmayı bozmuş gibi kaşlarını çatı. Ama Linden'e hitap etmeye devam etti. "Yine de burada bir gizem var. Tüm görüşümüz aynı gerçeği gördü; Güneş-Bilgesi ve arayış için aramıza gelen yüzük kullanıcısı tek bir varlık. Çok önemli meseleler buna bağlı. Ve görüşümüz yalan söylemez. Rawedge Rim ve Woodenwold yalan söylemez. Bu nasıl açıklanabilir, Güneş-Bilge?"

Linden, Covenant'ın sanki ateşin eşiğindeymiş gibi sıkıldığını hissetti. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye homurdandı. "Vaz mı geçeyim?"

Chant ona bakmaya tenezzül etmedi. "Böyle bir güç sana yakışmıyor. Sessizlik daha uygun olurdu. Seni aşanların arasında duruyorsun. Güneş-Bilge'nin konuşmasına izin ver." Çanların müziğine öfke notaları karıştı.

Covenant bir küfür savurdu. Onun öfkesini hisseden Linden, *Elohim*'in pençesinden kurtulup onunla yüzleşmek için iki büklüm oldu. Yüzü zehirle kaplanmıştı.

Hiddeti yine doğal görünmüyordu; içinde bulunduğu durumdan ya da *Elohim*'den ziyade havaya karşı bir tepkiydi. Bu izlenim onda belirsiz bir aciliyet uyandırdı. Burada bir şey ona ağır basıyordu.

kişisel inkarlar. İçgüdüsel olarak sesini, Antlaşma'nın onu duyabileceği şekilde ayarladı.

"O olmasaydı burada olamazdım."

Sonra dolaylı olarak kabul ettiği sorumluluk karşısında titremeye başladı.

Bir sonraki an, Pitchwife konuşuyordu. "Barış, dostlarım," dedi. Biçimsiz yüzü alışılmadık bir endişeyle gerilmişti. "Bu *Elohim*'in lütfunu kazanmak için çok uzun bir yolculuk yaptık. Hayatlarımızdan çok daha fazlası tehlikede." Sesi onlara yumuşak bir şekilde yalvardı. "Alınmayın."

Covenant, Linden'e sanki onun desteğinin ve takdirinin niteliğini anlamaya çalışıyormuş gibi baktı. Birden ona sormak istedi: "Çanları duyuyor musun? Duyduysa bile hiçbir işaret vermedi. Ama onda gördüğü şey onu hem gerginleştirdi hem de sakinleştirdi. Gücünü kasıtlı olarak silkti. Gözlerini Linden'den ayırmadan *Elohim*'e şöyle dedi: "Beni affet. Burada olmamızın nedeni. Bu acil bir durum. Bu yükü pek iyi taşıyamıyorum."

Elohim onu görmezden geldi ve Linden'i izlemeye devam etti. Ama öfkenin tınısı müzikle birlikte uzaklaştı. "Belki de görüşümüz eksik kaldı," dedi Daphin. Sesi kuş cıvıltısı gibiydi. "Belki de yaklaşan bir birleşme vardır. Ya da bir ölüm."

Birleşmek mi? Linden çabucak düşündü. Ölüm mü? Aynı soruların Covenant'ın içine sıçradığını hissetti. "Ne demek istiyorsun?" diye sormaya başladı.

Ama Chant tehlikeli gülümsemesine devam etmişti. Hâlâ Linden'e sanki tüm arkadaşlarından üstünmüş gibi hitap ederek aniden, "Görevinizin acil olduğu biliniyor. Biz aceleci insanlar değiliz ama gecikmenizi de istemeyiz." Dönerek Callowwail boyunca zarif bir hareket yaptı. "*Elemesnedene*'e kadar bize eşlik eder misiniz?"

Linden'in tepkisini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Çok fazla şey oluyordu. Onunla ilk tanıştığından beri Covenant'ın izinden gidiyordu. Onun ya da bir başkasının yerine karar vermeye hazır değildi.

Ama başka seçeneği yoktu. Arkasında yoldaşlarının duyguları vardı: Honninscrave'in gerginliği, İlk'in tarikat sessizliği,

Pitchwife'ın gerginliği, Covenant'ın sıcak şüphesi. Hepsi kendini tutmuş, onu bekliyordu. Ve onun da burada olmak için kendi nedenleri vardı. Yüzünü buruşturarak kendisine verilen rolü kabul etti.

"Teşekkür ederim," dedi resmiyetle. "Biz de bunun için geldik."

Chant nezaket göstermiş gibi eğildi; ama adamın kendisine gizlice güldüğü izleniminden kurtulamadı. Sonra iki *Elohim* uzaklaştı. Sanki havanın analitik berraklığını paylaşıyorlarmış gibi neşeyle yürüyerek, *maidanın* kalbine doğru sarı çimlere çıktılar. Linden yanında Cail ile onları takip etti; arkadaşları da ona katıldı.

Onlarla konuşmak, onlardan rehberlik istemek istedi. Ama konuşamayacak kadar korunmasız hissediyordu. Chant ve Daphin'in arkasında hafif bir mesafeden ilerleyerek *Haruchai*'nin sert güvenine dayanmaya çalıştı.

Yürürken, insan kılığına girmemiş bir *Elohim*'i tanımasını sağlayacak bir şey bulma umuduyla etrafındaki *maidanı* inceledi. Ama onlar topluluğa yaklaşmadan önce Daphin ya da Chant'a dair hiçbir ipucu algılayamamıştı; şimdi de güçlü sonbahar otları, alttaki balçık ve Callowwail'in saflığı dışında hiçbir şey göremiyordu. Yine de maruz kalma hissi artmıştı. Bir süre sonra bilinçsizce yumruklarını sıkıldığını fark etti.

Çaba sarf ederek parmaklarını çözdü ve onlara baktı. Bir neşter ya da şırınga tuttuklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Onları bıraktığında, bileklerinde yabancılar gibi sallanıyorlardı.

Elohim'in kendisine atfettiği önemle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Çanların soluk ve net anlamını okuyamıyordu. Chant ve Daphin'i takip ederken bir bataklığa doğru yürüdüğünü hissetti.

Aklından garip bir düşünce geçti. *Elohim* Vain'i tanıdığına dair hiçbir şey söylememişti. Demondim spawn'ı hâlâ bir gölge gibi şirketin peşindeydi ama Chant ve Daphin ona hiç tepki vermemişti. Bunu merak etti ama bir açıklama bulamadı.

Beklediğinden çok daha kısa bir süre sonra Callowwail'in pınar başı görünür hale geldi; *maidanın* ortasına yerleşmiş bir sis bulutu gibiydi.

bir süs. Ona yaklaştıkça, spreyleyin arasından daha net bir şekilde göze çarpıyordu.

Yüksek bir traverten tepeliğinin içinden bir gayzer gibi doğdu. Suları bulutlar ve gökkuşakları halinde yükselerek tümseğin tabanının etrafına düşüyor ve burada toplanarak Nehri oluşturunuyordu. Su, kristal kadar edep, peri vaatleri kadar klişe görünüyordu; ama oluşturduğu ve nemlendirdiği traverten inatçı, uzlaşmaz görünüyordu. Höyük sanki hiçbir itiraz onu yerinden kıpırdatamayacakmış gibi kendi içine kapanmış gibiydi. Kenarlarındaki kıvrımlı ve girdaplı şekiller -suyun eski parşömen işçiliği- ona anlaşılması güç bir belagat katıyordu ama temel duruşunu değıştirmiyordu.

Arkadaşlarına kendilerini takip etmelerini işaret eden Daphin ve Chant, derenin içinden hafifçe adım atarak ıslak kayanın yan tarafına hava kadar kolay bir şekilde tırmandılar.

Birdenbire sanki travertene karışmış gibi yok oldular.

Linden durdu, baktı. Duyuları *Elohim*'den hiçbir iz yakalayamadı. Çanlar zar zor duyuluyordu.

Onun arkasında, Honninscrave boğazını temizledi. "*Elemesnedene*," dedi boğuk bir sesle. "*Elohim*'in *clachan*'ı. Böyle manzaraları tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Covenant kaşlarını çatarak Usta'ya baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

Starfare'in Gemisi *Raw*'ın dışına demir attığından beri Honninscrave ilk kez güldü. "Bizi karşılayanların yaptığı gibi. Girin."

Linden ona nasıl olduğunu sormaya başladı ama sonra fikrini değıştirdi. Artık sessizlik bozulduğuna göre, başka bir soru onun için daha önemliydi. "Aranızda çan sesi duyan var mı?"

Birinci ona sertçe baktı. "Çanlar mı?"

Pitchwife'in ifadesi İlk'in cehaletini yansıtıyordu. Seadreamer başını salladı. Brinn hafifçe olumsuz bir omuz silkti.

Honninscrave yavaşça, "*Elohim* müzikle uğraşan bir halk değildir. Burada hiç çan ya da şarkı duymadım. Ve Devlerin *Elemesnedene* hakkında anlattığı tüm hikâyelerde çanlardan hiç bahsedilmez."

Linden kendi kendine inledi. Bir kez daha, algıladığı şeyde yalnızdı. Umutsuz bir şekilde Covenant'a döndü.

Ona bakmıyordu. Bir gök gürültüsü gibi fiskiyeye bakıyordu. Sol eli yüzüğünü yarım elinin son parmağının etrafında döndürüp duruyordu.

"Antlaşma mı?" diye sordu.

Onun sorusuna cevap vermedi. Bunun yerine dişlerinin arasından mırıldandı: "Başarısız olacağımı düşünüyorlar. Buna ihtiyacım yok. Bunca yolu bunu duymak için gelmedim." Başarısızlık düşüncesinden nefret ediyordu, cılız ve inatçı bedeninin her çizgisinde.

Ama sonra amacı sertleşti. "Hadi gidelim. Sen Güneş Bilgesi'sin." Ses tonu keskin kenarlar ve küstahlıkla doluydu. Görevi uğruna, *Elohim*'in verdiği rolleri kabul etmek için savaştı. "Önce sen gitmelisin."

Herhangi bir Güneş-Bilge olduğunu bir kez daha inkâr etmeye başladı. Bu onu rahatlatılabilir ya da en azından içindeki şiddeti sınırlayabilirdi. Ama yine maruz kalma duygusu onu sessiz kalması için uyardı. Konuşmak yerine yüzünü dereye ve tümseğe döndü, derin bir nefes aldı ve tuttu. Cail'in yarım adım önünde ilerleyerek suya doğru yürüdü.

Bir anda baldırlarında sıcak bir karıncalanma başladı ve ayaklarına kadar indi. Bir kalp atışı için neredeyse irkilerek kaçacaktı. Ama sonra sinirleri ona bu hissin zararlı olmadığını söyledi. Derisinin yüzeyinde bir sıyrık gibi kabarıyor ama zarar vermiyordu. Cesaretini toplayarak dereden geçti ve travertenin eski çukuruna tırmandı. Yanında Cail olduğu halde tepeciğe tırmanmaya başladı.

Birden etrafındaki güç sanki bir kömür gibi kor kutusuna düşmüş gibi parladı. Kafasının içinde çanlar çaldı - her tarafta katilyon çanları çalıyordu. Kanında glauconite ve carbuncle kabarcıkları patladı; hava bir thurible gibi yandı; dünya sallandı.

Bir sonraki an, bir harikalar diyarına doğru sendeledi.

Sersemlemiş ve ağzı açık bir halde nefes nefese kalmıştı. Su ve travertenler onu bambaşka bir yere götürmüştü; büyümlü bir şaşkınlık alanına.

Üzerinde güneş, ay ya da açık ufuklarla tanımlanmamış ama yine de parlak ve aydınlık bir gökyüzü uzanıyordu.

Sıcak. Işık, ay ışığıyla güneş ışığını birleştiriyor gibiydi. Gecenin düşündürücü evanescence'ına ve gündüzün özgüllüğüne sahipti. Ve onun büyüğü altında, harikalar birbiri ardına sıralanıyordu.

Yakınlarda gümüş bir fidan büyüyordu. Uzun boylu olmasa da bir prens kadar görkemliydi; ve yaprakları uzuvlarına dokunmadan dans ediyordu. Yapraklar değerli metal pulları gibi ağacın etrafında bir renk cümbüşü oluşturuyor, döndükçe parıltılar ve pullar saçıyordu.

Diğer tarafta, bir fiskiyeden renk ve ışık püskürüyordu. Yukarı doğru sallanarak sessiz bir yağmura dönüştüler ve fiskiye tarafından tekrar içlerine çekildiler.

Bir jacol'a benzeyen tüylü bir şekil yanından geçip gitti ve ayağı takıldı. Yayılarak, bol miktarda çiçek saçtı. Şakayık ve nergis zambağına benzeyen çiçekler pırıl pırıl yeşilliklerin üzerine serpildi.

Kuşlar tepemizde uçuyor, cisimleşmiş cıvıltılar çıkarıyorlardı. Daireler çizerek birbirlerine çarptılar ve birleşerek havada ani bir ateş sütunu oluşturdular. Bir an sonra, ateş kıvılcımlara dönüştü ve kıvılcımlar mücevherlere dönüştü - yakut ve morganit, safir ve porfir, bir yıldız izi gibi - ve mücevherler süzülürken kelebeklere dönüşerek uzaklaştı.

Bir tepecik yavaşça kendi etrafında dönüyor, döndükçe birbiri ardına gizemli şekiller alıyordu.

Ve bunlar sadece en yakın girişlerdi. Başka manzaralar da vardı: görkemli su heykelleri; yüzeyi bir arsa gibi örülmüş bir havuz; sayısız zarif biçimden geçerek akan çalılar; hiçbir yerden hiçbir yere uzanan katenüle mermer dizileri; kuşlar gibi havaya sıçrayan ve kar gibi tekrar aşağıya süzülen hayvanlar; zarif kıvrımlarla uçan malakit kanat şekilleri; iç içe geçmiş opit yapraklarıyla devler büyüklüğünde ayçiçekleri.

Ve her yerde çan sesleri çınlıyordu; carillon'daki ziller, tıngırdayan duvar halılarına dokunan çanlar, her tarafa dağılmış tonlar -*Elemesnedene*'in metal ve kristal dili.

Linden tüm bunları içine sindiremedi: duyuları kamaştı, nefesi kesildi. Yanındaki gümüş fidan kendini insan formuna sokup Chant'a dönüştüğünde geri çekildi. Gördüğü şeyin gerçekliğini güçlkle kavrayabildi.

Bunlar-?

Aman

Tanrım.

Sanki onaylarcasına, bir yığın sığırcık kuşu yere süzüldü ve kendilerini Daphin'e dönüştürdü.

Sonra Covenant'ın sesi arkasında yumuşak bir şekilde nefes aldı, "Cehennem ateşi ve kanlı lanet," ve yoldaşlarının farkına vardı.

Döndüğünde hepsini gördü; Devleri, *Haruchai*'yi, hatta Vain'i. Ama geldikleri yoldan hiçbir iz yoktu. Callowwail'in pınar başı, traverten höyüğü, hatta *maidan* bile bu yerde yoktu. Şirket, etrafı şaşkınlıklarla çevrili alçak bir tepenin üzerinde duruyordu.

Bir an için şaşkınlık içinde kaldı. Ama sonra Covenant yarım eliyle onun ön kolunu kavradı, ona yapıştı. "Ne-?" diye el yordamıyla sordu, ona bakmadan. Tutuşu ona kendini sabitleyebileceği bir dayanak noktası verdi.

"*Elohim*," diye cevap verdi. "Onlar *Elohim*."

Honninscrave anılardan ve umuttan dili tutulmuş gibi başını salladı.

Pitchwife sessiz sessiz gülüyordu. Gözleri *Elemesnedene*'e dikilmişti. Ama Birinci'nin yüzü kasvetliydi; bölüğün geri çekilme hattı olmadığının ve herhangi bir saldırıyı göze alamayacağını farkındaydı. Ve Seadreamer'ın eski yara izinin üzerindeki gözbebekleri çelişkilerle lekelenmişti, sanki Dev'in yücelmeye olan yatkınlığı Dünya Görüşü ile çatışıyormuş gibi.

"*Clachan*'ımıza hoş geldiniz," dedi Chant. Topluluğun şaşkınlığından zevk alıyordu. "Tüm endişelerinizi bir kenara bırakın. Burada buna ihtiyacınız yok. Amacınız ne kadar acil olursa olsun, *Elemesnedene* hiçbir ölümlünün görmekten pişmanlık duyacağı bir yer değildir."

"Pişman da olmayacağız," diye yanıtladı İlk dikkatle. "Biz Devleriz ve mucizenin değerini biliriz. Yine de aciliyetimiz, kaçınmaya cesaret edemeyeceğimiz bir yükür. Bizi aranızda getiren ihtiyaçtan bahsedebilir miyiz?"

Chant'ın alnı hafifçe çatıldı. "Aceleniz karşılamamıza pek değer vermiyor. Bizler Devler ya da diğer çocuklar değiliz ki yaptıklarımız sorgulansın.

"Ayrıca," diye devam etti Linden'i sümbül gözleriyle süzerek, "öğütlerin ve armağanların konuşulduğu ve değerlendirildiği *Elohimfest'e*, kendilerini bizim incelememize sunmadan kimse kabul edilmez. Sizde gerçeği görüyoruz. Ancak bu gerçeği hangi ruhla taşıdığınız ortaya çıkarılmalıdır. İncelenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Muayene mi? Linden kendini sorguladı. Chant'in bakışlarının talebini nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Belirsiz bir şekilde Honninscrave'e döndü.

Onun sessiz sorusuna gülümseyerek cevap verdi. "Her şey hatırladığım gibi. Korkmanıza gerek yok."

Covenant konuşmaya başladı, sonra durdu. Omuzlarının kamburlaşması, herhangi bir incelemeden korkmak için nedenler düşünebileceğini açıkça gösteriyordu.

"Dev gerçekten hatırlıyor." Daphin'in sesi samimi ve güven vericiydi. "Aramızda, kalbin anlatmaya değmeyecek sırlar sakladığı söylenir. İzinsiz girmek niyetinde değiliz. Sadece seninle özel olarak konuşmak istiyoruz, böylece sözlerinin yükselişinde ve düşüşünde içindeki ruhu yargılayabiliriz. Gelin." Gün doğumu gibi gülümseyerek öne çıktı ve Linden'in koluna girdi. "Bana eşlik etmeyecek misin?"

Linden tereddüt edince *Elohim* ekledi, "Yoldaşların için endişelenme. Senin adınla onlar aramızda ayrı ihtiyaçlarının izin verdiği kadar güvendeler."

Olaylar çok hızlı geliyordu. Linden nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Etrafındaki tüm manzaraları ve gelişmeleri özümseyemiyor, zihnini sağır etmemesi için çan seslerini zar zor zapt edebiliyordu. Bu tür kararlar için hazırlıklı değildi.

Ama hayatını seçimler yapmayı ve sonuçlarıyla yüzleşmeyi öğrenerek geçirmişti. Ve Arazi'deki deneyimleri ona hareket etmenin önemini yeniden öğretmişti. Devam etmek. Her şeyi geldiği gibi kabul et. Ne olacağını öğren. Aniden, Daphin'in koluna yaptığı hafif baskıyı kabul etti. "Geleceğim. Bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

"Ah, Güneş-Bilge," diye karşılık verdi *Elohim* hafif bir kahkahayla, "Sana hiçbir şey sormayacağım. Sen bana soracaksın."

Hiçbir şey mi? Linden anlamıyordu. Covenant'ın bakışları ensesini yaktı, sanki *Elohim*'in onu aşağılamasına o da katılıyormuş gibi. Gücüne ulaşmak için zorlu bir yol kat etmişti ve böyle bir muameleyi hak etmiyordu. Ama geri çekilmeyecekti. Mistweave'in hayatı için onun hayatını riske atmıştı. Şimdi de onun gururunu riske atıyordu, her ne kadar yaydığı öfkeli şaşkınlık onu incitse de. Daphin'in dokunuşunu kabul ederek tepeden aşağı inmeye başladı.

Aynı anda, bölgedeki diğer şekiller de kendilerini insan formuna dönüştürdü - şirketin geri kalanını incelemek için gelen daha fazla *Elohim*. Artık bu manzaraya hazırlıklı olmasına rağmen, ağaçların, çeşmelerin, dans eden mücevher yığınlarının beklenmedik bir şekilde eriyerek daha tanıdık varlıklara dönüştüğünü görmek onu hâlâ şaşırtıyordu. Cail, Daphin'in karşısında koruyucu bir şekilde onun yanına yerleştiğinde, onun varlığında keskin bir rahatlık buldu. O bir taş kadar güvenilirli. *Clachan*'ın vahşi modülasyonları arasında onun istikrarına ihtiyacı vardı.

Chant sertçe "Hayır" dediğinde henüz yokuşun dibine varmamışlardı.

Daphin hemen durdu. Linden'i ustalıkla şirkete bakacak şekilde çevirdi.

Chant Linden'a bakıyordu. Bakışlarında bir kâhinin ısırtıcı gücü vardı. "Güneş-Bilge." Çanların uyarıcı takırtısı arasında sesi uzaklardan geliyordu. "Daphin'e yalnız eşlik etmelisin. Yoldaşlarının her biri tek başına muayene edilmeli."

Yalnız mı? İtiraz etti. Bu çok fazlaydı. Böyle bir kısıtlama Cail'i nasıl kapsayabilirdi? O *Haruchai*'lerden biriydi. Ve ona ihtiyacı vardı. Ona duyduğu ihtiyacın ani keskinliği onu şaşırtmıştı. Zaten çok yalnızdı-

İtiraz etmek için kendini toparladı. Ama Cail ondan önce davrandı. Bir duvar kadar düz bir sesle, "Seçilmiş benim gözetimimde," dedi. "Ona eşlik edeceğim."

İnatçılığı Chant'ın dikkatini çekti. *Elohim*'in rahat zarafeti kibarlığa doğru sıkılaştı. "Hayır," diye tekrarlardı. "Böyle bir özen umurumda değil. Burada bağlayıcı değil. Güneş-Bilge gibi sen de muayene olmaya yalnız gideceksin."

Antlaşma harekete geçti. Birinci, hoşgörülü olmaya çağıran bir el hareketi yaptı. Onu görmezden geldi. Yumuşak bir sesle, "Yoksa?" diye homurdandı.

"Yoksa," diye taklit etti Chant ince bir alaycılıkla, "kimsenin geri dönemeyeceği gölgeler diyarına sürülür."

"Vay canına!" Covenant hışırdadı. "Ölülerimin üzerinden-"

O sözünü bitiremeden, dört *Haruchai* harekete geçti. Ortak bir dürtüyle kendilerini ileri atıp saldırmaya başladılar. Brinn, Chant'ın göğsüne uçan bir tekme fırlattı. Ceer ve Hergrom diğer *Elohim*'e doğru vücut blokları fırlattı. Cail, Daphin'in bacaklarını keserek ayaklarını altından kesmeyi hedefledi.

Darbelerinin hiçbirisi etkili olmadı.

Brinn vurduğunda ilahi buğulandı. *Haruchai* hiçbir şeye dokunmadan doğruca onun içine daldı. Sonra Chant, Brinn'i yakalayan ve hareketsiz bırakan bir sarmaşık yumağına dönüştü. Daphin kanatlarını açtı ve Call'un darbesinin üzerinde hafifçe yükseldi. Kendini toparlayamadan, viskoz spilth gibi üzerine döküldü ve felç olana kadar hareketlerini engelledi. Ceer ve Hergrom tarafından saldırıya uğrayan *Elohim* zahmetsizce bataklığa yuvarlandı ve onları bir anda yakaladı.

Devler izledi. Honninscrave dehşet içinde baktı, *Elemesnedene*'in pürüzsüz yüzeyinden bu kadar kolay kaynayan şiddete hazır değildi. Seadreamer *Haruchai*'nin yardımına koşmaya çalıştı; ama Birinci ve Pitchwife onu engelledi.

"Hayır." Devlerin arasında Covenant, her kasında vahşi bir sihirle *Elohim*'e doğru yaklaşan bir ateş gibi duruyordu. Tutkusu tüm tepeye hakimdi. Bir engerek yılanı kadar tehlikeli alçak bir sesle, "Beni indirebilirsiniz. Bu daha önce de yapıldı. Ama *Haruchai* benim dostlarım. Onlara zarar vermeyeceksin."

"Bu seçimi yapmak sana düşmez!" Chant karşılık verdi. Ama şimdi sesi huysuz ve küçülmüş çıkan oydu.

"İlahi." Daphin'in sesi Cail'i hapseden çamurun içinden sessizce geldi. "Bethink you. Bu kadar yeter. Başka bir amaca hizmet etmiyor."

Bir an için Chant cevap vermedi. Ama çanlar zorlayıcı bir notaya büründü; ve aniden silkelenerek insan şekline geri döndü. Aynı anda Daphin Cail'den uzaklaştı ve diğer iki *Elohim* bataklıktan insan olarak çıktı. *Haruchai* özgürdü.

"Güneş-Bilge," dedi Chant, bakışlarıyla Linden'i çivileyerek, "bu varlıklar senin adının sığınağı altında duruyorlar. Hiçbir acı çekmeyecekler

Zarar. Ama bu suç tüm tahammülleri aşıyor. *Elemesnedene* buna izin vermeyecektir. İsteğiniz nedir?"

Linden, yapmak istediği imbikten neredeyse boğulacaktı. Chant'ı azarlayacak, tüm *Elohim*'i utandıracak sözler söylemek istiyordu. Yanında Cail'e ihtiyacı vardı. Öfkesinin ölçsüzlüğü yüzünün düzlüğünün ardında canlıydı. *Haruchai*'nin hizmeti bundan daha fazla saygıyı hak ediyordu. Ama o hoşgörüyü sarıldı. Şirketin kaybedecek çok şeyi vardı. Hiçbiri *Elohim*'le açık bir kopuşu göze alamazdı. *Clachan*'ın gizli tehlikelerine rağmen kararını verdi.

"Onları *maidana* geri koy. Çeşmenin yanına. Bizi beklesinler. Güvenle."

Covenant'ın yüzünde ona karşı bir protesto ifadesi belirdi, sonra da yüzünü buruşturarak boyun eğdi. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Chant çoktan başını sallamıştı.

Bir anda, dört *Haruchai* tepeden uzaklaşmaya başladı. Kendileri hareket etmiyorlardı. Ayaklarının altındaki toprak onları sanki bir gelgit boyunca geri çekiliyormuş gibi geriye doğru sürükledi. Ve gittikçe, buhar gibi soldular.

Ama onlar dağılmadan önce Linden, Cail'in delici bir bakışını yakaladı; sanki ihanete uğramış gibi sitem dolu bir bakış. O gittikten sonra da sesi Linden'in içinde kaldı.

"Bu *Elohim*'e güvenmiyoruz."

Chant homurdandı. "Bırak da daha az aptal olduğunda güvenden bahsetsin. Bu meseleler onun için çok yüksek ve bu yüzden kibrinden onları küçümsediğini sanıyor. Hoşnutsuzluğumuzun bedelini ödemediği için kendini şanslı saymalı."

"Hoşnutsuzluğunuz." Linden kendini güçlkle kontrol etti. "Hoşnut olmamak için bahane arıyorsun." Cail'in son bakışı onu derinden sarstı. Ve az önce yaptığı şeyin büyüklüğü onu titretti. "Buraya iyi niyetle geldik. *Haruçaylar* da iyi niyetli. Kovulmayı hak etmiyorlar. Beni affederlerse şanslı sayılırım. *Seni* asla affetmeyecekler."

Birinci uyarıcı bir hareket yaptı. Ama Linden o yöne doğru dikkatle baktığında, İlk'in gözlerinde acımasız bir memnuniyet gördü. Honninscrave sıkıntılı görünüyordu; ama Seadreamer

Başını salladı ve Covenant'ın yüz hatları öfke ve onay ile keskinleşti.

"Pardon." Chant bir anda ikinci bir manto gibi kibar bir sakinliğe büründü. "Karşılamam yakışıksız oldu. Siz bilmeseniz de, niyetim sizi harekete geçiren amaca hizmet etmektir. İzin verin telafî edeyim. Yüzük sahibi, bana eşlik eder misin?"

Bu davet Covenant'ı ürküttü. Ama sonra dişlerini sıktı, "Beni durdurmaya çalış."

Onun onayının etkisiyle Linden Daphin'e döndü. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Daphin'in yüzünde ne çatışma ne de küçümseme vardı. "Çok nazıksınız. Memnun oldum." Linden'in koluna bir kez daha girerek onu topluluktan uzaklaştırdı.

Linden geriye doğru baktığında, tüm arkadaşlarının farklı yönlere doğru ilerlediğini ve her birine bir *Elohim*'in eşlik ettiğini gördü. Belli belirsiz bir eksiklik, bir şeylerin eksik olduğu hissi onu bir an için etkiledi; ama bunu *Haruchai*'nin yokluğuna bağladı ve Daphin'in onu *Elemesnedene*'nin harikaları arasında yönlendirmesine izin verdi.

Ama kolunu *Elohim*'in dokunuşundan ayırdı. Daphin'in tepkilerini hissetmesini istemiyordu. Tüm şaşkınlıklarına rağmen, *clachan* birdenbire soğuk ve neşesiz bir yer gibi göründü; burada doğuştan yaşam ve karmaşık niyete sahip varlıklar paylaşamadıkları bir coşkuyu taklit ediyorlardı.

Yine de *Elemesnedene* her yandan onunla çelişiyordu. Sportif ve karşılıksız enkarnasyonlar görebildiği kadarıyla her yerdeydi.

-Yanardöner balıklardan gökkuşakları saçan havuzlar; sayısız buz kristalinden oluşan sisler; her bir yaprağı ve taç yaprağı bir kor gibi yanan çiçekler. Ve bunların her biri bir *Elohim*'di, onun anlayamadığı nedenlerle dönüşümler gerçekleştiriyordu. *Clachan*'ın tamamı lüks bir eğlence gibi görünüyordu.

Ama kimin eğlenmesi gerekiyordu ki? Daphin, etrafında olup bitenlerden habersiz, kendi düşünceleri tarafından şaşkına çevrilmiş gibi hareket ediyordu. Ve her performans münzevi ve kendi kendini tamamlamış görünüyordu. Gözle görülür bir şekilde hiçbirisiyle işbirliği yapmadılar ya da hiçbirini gözlemlemediler.

Birbirlerini. Tüm bu gösteri, merak ve oyunun basit neşesinden başka bir nedenle mi yapıldı?

Bu tür sorulara cevap verememesi Linden'i rahatsız ediyordu. Tıpkı çanların dili gibi, *Elohim* de onu aşırıyordu. Duygularının topraktan gelen nüfuzuna güvenmeyi öğrenmişti; ama burada bu yeteneği işe yaramıyordu. Bir tüy fiskiyesine ya da bir opit glode'una baktığında, bunun *Elohim*'den biri olduğunu biliyordu çünkü daha önce benzer enkarnasyonlara tanık olmuştu. Kelebeklerin gavotte'sinde ya da sıvı fidanların tomurcuklanmasında bilinçli bir varlık göremiyordu, tıpkı ayaklarının yakınındaki toprakta Chant ve Daphin'i görmediği gibi. Ve Daphin'in boş güzelliğini delip içinde yatan şeye ulaşamıyordu. Gördüğü ve duyduğu şeylerin ruhu onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Açıkça görebildiği tek şey güçtü -Varoluşun her yapısını ya da yasasını aşıyor gibi görünen temel bir güç. *Elohim* her neyse, onun için çok fazlaydı.

Sonra sınavının amacının bu olup olmadığını merak etmeye başladı - gerçeğin ne kadarını ayırt edebildiğini, *Elohim*'in onda gördüğü role ne kadar layık olduğunu öğrenmek. Eğer öyleyse, bu sınavda çoktan başarısız olmuştu.

Ama o yılmayı reddetti. Covenant kararlılığından vazgeçmeyecekti. Onu, sevdiği Topraklar için hayatta kalmayı başarmak amacıyla kıyametin kendisiyle savaşmaya hazır, tehlike ve eski reddediş içinde görebiliyordu. Pekâlâ. O da daha azını yapmayacaktı.

Kendini ciddiyetle kuşatarak, zihnini muayenesine yöneltti.

Daphin, "*Sana hiçbir şey sormayacağım.*" demişti. *Sen bana soracaksın.* Bu şimdi ona daha anlamlı geliyordu. Sorularıyla çok şey açığa çıkarabilirdi. Ama riski kabul etti ve mümkün olduğunca az şey açığa çıkarırken bilgi edinmenin yollarını aradı.

Zil sesleri arasında kelimelerini net bir şekilde ifade edebilmek için bir an durdu ve ardından düz profesyonel sesiyle "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Gitmek mi?" diye yanıtladı Daphin hafifçe. "Biz hiç de 'gitmiyoruz'. Biz sadece yürürüz." Linden ona bakakalınca devam etti, "Bu

Elemesnedene'nin kendisi. Burada gidebileceğimiz başka bir 'yer' yok."

Linden kasıtlı olarak yüzeysel anlayışsızlığını abarttı. "Olmak zorunda. Taşınıyoruz. Arkadaşlarım başka bir yerde. Onlara nasıl geri döneceğiz? Bahsedilen *Elohimfest Chant*'ı nasıl bulacağız?"

"Ah, Güneş-Bilge," diye kıkırdadı Daphin. Gülüşü, ne ayın ne de güneşin olduğu bu yerde ayın doğuşu gibi geliyordu. "*Elemesnedene*'de tüm yollar birdir. Bu buluşma olgunlaştığında yoldaşlarınızla buluşacağız. Ve *Elohim Festivali için* yer aramanıza gerek kalmayacak. Festival merkezde yapılacak ve *Elemesnedene*'de her yer merkezdir. Merkezden merkeze doğru yürüyoruz ve şu anda yürüdüğümüz yer de merkezdir."

Burada kalmaya karar veren Devlerin başına gelen bu muydu? Linden yüksek sesle konuşmamak için kendini zor tuttu. Öylece yürümeye başladılar ve ölene kadar birbirlerini bir daha bulamadılar mı?

Ama bu düşünceyi kendine sakladı. Endişesini ve güvensizliğini çok fazla açığa vuruyordu. Bunun yerine tamamen farklı bir tepki vermeyi tercih etti. Düzgün bir ses tonuyla, sanki sadece semptomları bildiriyormuş gibi, "Şey, bütün gün yürüdüm ve yoruldum. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Bu doğru değildi. Görev Yıldız Savaşları Gemisi'nden ayrıldığından beri yemek yememiş ya da dinlenmemiş olmasına rağmen, kendini iyi bir uykudan ve doyurucu bir yemekten yeni kalkmış gibi zinde hissediyordu. Her nasılsa, *clachan*'ın atmosferi onun tüm fiziksel ihtiyaçlarını karşılıyordu. Daphin'in nasıl tepki vereceğini görmek için iddiasını ortaya attı.

Elohim yalanı anlamış gibi görünüyordu; yine de nazikçe meydan okumaktan kaçındı. "*Elemesnedene*'de yorgunluk yoktur," dedi, "ve yürümek hoştur. Yine de oturmak ya da uzanmak da hoştur. Burası dinlendirici bir yer." Yakındaki alçak çimenli bir tepenin yamacını gösterdi. Tepenin yamacında tamamen kelebek kanatlarıyla kaplı büyük bir söğüt duruyordu; *yamacın* dibinde ise *clachan*'ın gölsel bir portresi gibi yüzeyinde renkler *uçuşan* durgun bir vlei uzanıyordu. Daphin yamaca doğru ilerledi ve cymar'ını zarif bir şekilde etrafına yayarak oturdu.

Linden onu takip etti. Yemyeşil çimlerin üzerinde rahat bir pozisyon bulduğunda, bir sonraki sorusunu çerçeveledi.

Vlei'ye doğru işaret ederek, "Bu bir erkek mi yoksa kadın mı?" diye sordu. Sözleri Daphin'in güzelliğinin yanında kulağa kaba geliyordu; ama onları yumuşatmak için hiçbir girişimde bulunmadı. İdraksizliğini açığa vurmaktan hoşlanmıyordu; ama geçmişte yaptıklarının *Elohim*'in bu sınırlılığının farkına varmasını sağladığını tahmin ediyordu.

"Sabah ışığı mı?" diye yanıtladı Daphin, renk cümbüşü suya bakarak. "Ona bir erkek ismi verebilirsin."

"O ne yapıyor?"

Daphin elma yeşili gözlerini Linden'e çevirdi. "Güneş-Bilge, bu ne sorusu? *Elemesnedene*'de değil miyiz? Sözcüğünüzün anlamında, burada 'yapmak' diye bir şey yok. Bu, sizin amaç dediğiniz gibi bir amacı olan bir eylem değil. Morninglight kendini tefekkür ediyor. Varlığının hakikatini gördüğü gibi canlandırır ve böylece bu hakikati keşfeder, yeni hakikati görür ve canlandırır. Bizler *Elohim*'iz. Belirli vizyonlar için başka yerlere bakarız. Sözünü ettiğiniz 'yapmak' Dünya'nın yüzeyinde, kalbinde olduğundan daha kolay okunur. Ancak tüm hakikatler içimizdedir ve bu hakikatler için kendi içimize bakarız."

"O zaman," diye sordu Linden, Daphin'in ses tonundaki tuhaf kopukluğa tepki göstererek, "onu izlemiyor musunuz? Birbirinize dikkat etmiyor musunuz?"

Bu"- Morninglight'ın su gösterisini gösterdi-"bir şey anlatmak için değil mi?"

Bu soru Daphin'e hafif bir şaşkınlık yaşatmış gibiydi. "Ne gerek var? Ben de onun gibi Dünya'nın kalbiyim. Kendi gerçeğimi özgürce aramak varken, neden onun gerçeğini arzulayayım?"

Bu cevap Linden'e tutarlı göründü; ama yine de kendi kendine uygunluğu onu utandırdı. Bir varlık nasıl bu kadar eksiksiz olabilirdi? Daphin, sanki cevabını bilmediği bir soruyu kendisine hiç sormamış gibi, sevimliliği ve iç huzuruyla orada oturuyordu. Kişisel ışıltısı güneş ışığının ipuçları gibi parlıyordu ve konuştuğunda sesi ay ışınlarıyla doluydu. Linden ona güvenmiyordu. Ama şimdi Honninscrave'in bu insanlara karşı hissetmeyi öğrendiği şaşkınlık ve heyecanı, hayranlık sınırındaki huşu duygusunu anlıyordu.

Yine de içindeki huzursuzluktan kurtulamıyordu. Çanlar onu rahat bırakmıyordu. Anlamlarına çok yaklaştımlardı ama o bir türlü mesajlarını çözemiyordu. Sinirleri istemsizce gerildi.

"Chant böyle düşünmüyor. O kendi gerçeğinin var olan tek gerçek olduğunu düşünüyor."

Daphin'in duru bakışları hiç değişmedi. "Belki de doğrudur. Zararı nerede? O birçok *Elohim* arasında sadece bir tanesi. Yine de," diye devam etti bir an düşündükten sonra, "o her zaman böyle değildi. Kendi içinde keşfetmesi gereken bir gölge yeri buldu. Yaşayan herkes biraz karanlık içerir ve orada çok şey gizlidir. Kuşkusuz tehlikelidir, çünkü ışığın üzerine düşen her gölge tehlikelidir. Ama bizim için bu bir zorunluluk meselesi değildir - çünkü biz her şeye eşit değil miyiz? Yine de Chant için bu gölge acil hale geldi. Yaptığı gibi çok şeyi riske atarak, kendi gerçeklerinin yarattığı gölgeleri henüz görmemiş ya da içine girmemiş olanlara karşı sabırsızlanıyor. Ve diğerleri de onunla birlikte bu yolda yürüyor.

"Güneş-Bilge." Şimdi Daphin'den yeni bir niyet parlıyordu - açık bir arzunun ışığı. "Bunu anlamalısınız. Biz *Elohim*'iz, Dünya'nın kalbiyiz. Yaşayan, hareket eden ve var olan her şeyin merkezinde duruyoruz. Barış içinde yaşıyoruz çünkü bize zarar verebilecek kimse yok ve eğer *Elemesnedene*'de oturup Zaman'ın sonuna kadar Dünya'nın yaşlanmasını izlemek bizim seçimimiz olsaydı, bize karşı çıkacak kimse olmazdı. Başka hiçbir varlık ya da ihtiyaç bizi yargılayamaz, tıpkı elin kendisine hayat veren kalbi yargılayamayacağı gibi.

"Ama biz kalp *olduğumuz* için, içimizdeki gerçeğin yükünden kaçmıyoruz. Vizyonumuzun Güneş-Bilge ve yüzük kullanıcısının gelişini önceden bildiğini söylemiştik. Ayrı olmaları endişe kaynağıdır. Güneş-Bilge ve yüzük kullanıcısının bir olmasına büyük ihtiyaç vardır. Yine de gelişin kendisi biliniyordu. *Clachan*'ımıza beşiklik eden dağlarda, arayışınız için sizi gerektiren bu Sunbane'in tehlikesini görüyoruz. Ve Woodenwold'un ağaçlarında gelişinizi okuduk.

"Yine de böyle bir bilgi, bilgimizin sınırını oluştursaydı, burada sadece diğer ziyaretçilerin karşılandığı gibi, basit bir nezaket ve merakla karşılanırdınız. Ama bizim bilgimiz

o kadar da küçük değil. Dünya'nın kalbi üzerindeki bu gölgeyi kendi içimizde bulduk ve bu bizim düşüncelerimizi değiştirdi. Bize Sunbane'i yeni şekillerde algılamayı ve Dünya'nın tehlikesine alışkın olduğumuzdan farklı bir şekilde yanıt vermeyi öğretti.

"Bizden şüphe ettiniz. Ve şüpheniz devam edecek. Belki de nefrete benzeyene kadar büyüyecek. Yine de sana söylüyorum, Güneş-Bilge, bizi yanlış yargılıyorsun. Bizi yargılamaya cüret etmen bile onur kırıcı ve hoşnutsuzluk verici. Biz Dünya'nın kalbiyiz ve yargılanmamalıyız."

Daphin sert konuştu; ama sinirlenmiş görünmüyordu. Aksine, bir ebeveynin çocuğundan iyi davranmasını isteyebileceği şekilde anlayış istedi. Ses tonu Linden'i utandırmıştı. Ama aynı zamanda isyan da etmişti. Daphin ondan muhakeme ve eylem sorumluluğundan vazgeçmesini istiyordu ve o bunu yapmayacaktı. Bu sorumluluk onun burada bulunma sebebiydi ve bunu hak etmişti.

Sonra çanlar *Elemesnedene*'in onaylamaması gibi içinde yükselir gibi oldu. "*Nesin* sen?" diye sordu kısıtlı bir sesle. "Dünya'nın kalbi. Merkez. Gerçek. Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Güneş-Bilge," diye yanıtladı Daphin, "biz Dünya'nın *Würd*'üyüz."

Net konuşuyordu ama ses tonu kafa karıştıracıydı. *Würd*'ü *Wyrđ* ya da *Word* gibi geliyordu.

Wyrđ? Linden düşündü. Destiny-doom? Ya da

Kelime? Ya da ikisi birden.

Daphin sessizliğin içine hikâyesini yerleştirdi. Bu, Dünya'nın yaratılışıyla ilgili bir hikâyeydi ve Linden çok geçmeden bunun Pitchwife'ın *Nicor*'u çağırırken ona anlattığı hikâyeyle aynı olduğunu fark etti. Ama yine de çok önemli bir fark içeriyordu. Daphin bir *Solucan*'dan bahsetmiyordu. Bunun yerine, hem *Wyrđ* hem de *Word* anlamına geliyor gibi görünen o bulanık sesi, *Würd*'ü kullandı.

Bu *Würd*, çağın başlangıcında uyanmış ve kozmosu yutmaya niyetliymiş gibi yıldızları tüketmeye başlamıştı. Bir süre sonra doymuş ve dinlenmek için kendi etrafında kıvrılmış, böylece Dünya'yı oluşturmuştu. Ve böylece Dünya, *Würd* beslenmesine devam etmek için uyanana kadar kalacaktı.

Pitchwife'ın anlattığı hikâyenin aynısıydı. Bu masalı Elemesnedene'den ilk getiren Devler yanlış mı duymuştu? Yoksa *Elohim* bunu diğer ziyaretçilere farklı mı telaffuz etmişti?

Daphin cevap verircesine sözlerini şöyle tamamladı: "Güneş-Bilge, biz Würd'üz - Dünya'nın yaratılışının doğrudan evlatlarıyız. Ondan doğduk ve varlığımızı onda bulduk. Dolayısıyla biz kalp, merkez ve hakikatiz ve bu nedenle ne işek oyuz. Bizler tüm cevaplarız, tıpkı her soru olduğumuz gibi. Bu nedenle, ihtiyacınıza vereceğimiz yanıtı yargılamamalısınız."

Linden *Elohim*'i zorlukla duydu. Zihni imalarla çalkalanıyordu. Sezgileri anlayışının sınırlarında çan sesleri gibi çınılıyordu. *Biz Würd'üz*. Sabah ışığı, metafora *clachan*'ın bir portresi gibi renklerle dönüyordu. Kelebeklerle yapraklanmış bir söğüt. Kendini tefekkür.

Güç.

Yüce Tanrım! Çan sesleri arasında kelimeleri güçlkle oluşturabiliyordu. *Elohim*-! Onlar Dünya Gücü. Dünya'nın kalbi. Dünya Gücü'nün vücut bulmuş hali.

Sıralı düşünemiyordu. Umutlar ve öngörüler birbiriyle yarıştıyordu. Bu insanlar istedikleri her şeyi yapabiliyorlardı. Onlar istedikleri her şeydi. Herhangi bir heves ya da inanç nedeniyle seçtikleri herhangi bir hediyeyi verebilirlerdi. Ona peşinde olduğu şeyi verebilirlerdi. Honninscrave'in arzuladığı şey. Covenant Ver -

Lord Foul'un cevabı onlardı. Sunbane'in tedavisi. Onlar-

"Daphin-" diye başladı. Bu insanlar arayışa nasıl bir gizli cevap vermeye karar vermişlerdi? Ama çınlamalar her şeyi bastırdı. İsteksizce itiraz etti, "Düşünemiyorum. Bu *çanlar* da neyin nesi?"

O anda, Morninglight aniden kendini insan formuna soktu ve vlei'yi yok etti. Uzun boylu ve heybetliydi, içe dönük gözleri ve kırılmış saçları vardı. Chant'ınkine benzer bir manto giymişti, sanki o da kendini bilmesinin bir ifadesiydi. Yamaçta ilerlerken, Linden'e doğru nazik bir gülümsemeyle döndü.

Ve o yaklaştıkça, zihnindeki notlar dil kadar açık bir şekilde söylüyordu:

-Acele etmeliyiz, yoksa bu Güneş Bilgesi bizi çok yakından
duymayı öğrenecek. As Eğer o vardı yükselmiş
tarafından Müzik, Daphin gül için onu
Ayaklar,
Linden'a elini uzattı. "Gel, Güneş-Bilge," dedi yumuşak bir sesle.
"*Elohim Festivali* seni bekliyor."

SEKİZ: *Elohim Festivali*

Ne oluyor be?

Linden hareket edemiyordu. Sessiz çanların konuştuğu berraklık onu şaşkına çevirmişti. Daphin'in uzattığı ele bakakaldı. Bu onun üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Telaşla müziğin anlamını bulmaya çalıştı.

Acele etmeliyiz-

Bunu duymuş muydu, yoksa kafa karışıklığı içinde uydurmuş muydu?

Bizi çok iyi dinleyin.

Topraktan doğan sezgisi, alması amaçlanmayan bir şeye rastlamıştı. Çanları çalanlar onun ne söylediklerini bilmesini istemiyorlardı.

Konsantre olmak için mücadele etti. Ama o dili bir türlü yakalayamıyordu. Ona doğru el yordamıyla ilerledikçe sussa da, tamamen sessizleşmedi. İnce kristalden bir konuşma gibi farkındalığının arka planında akmaya devam etti. Ve yine de ondan kaçıyordu. Anlamak için ne kadar çabalarsa, o kadar çok çan sesi gibi geliyordu ve başka bir şey değildi.

Daphin ve Morninglight sanki düşüncelerinin telaşını okuyabiliyorlarmış gibi ona bakıyorlardı. Yalnız kalmaya, düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ama *Elohim*'in gözleri ondan hiç ayrılmadı. Dehşeti daha da arttı ve başka bir ihtiyacının daha farkına vardı - işitme duyusunun hem kapsamını hem de sınırlılığını gizli tutmak. Eğer bu çanların farkına varması istenmiyorsa, o zaman onlardan faydalanabilmek için duyduklarını gizlemesi gerekiyordu.

Toplayabildiği her sırrı toplamalıydı. Daphin'in görünürdeki samimiyetinin *ardında*, *Elohim* gerçek amaçlarını gizliyordu. Covenant ve diğer yoldaşları bilseler de bilmeseler de ona bağımlıydılar. Onun kulaklarına sahip değillerdi.

Müzik susturulmamıştı. Bu yüzden kendini tamamen ele vermemişti. Henüz. Şaşkınlığını gizlemeye çalışarak gözlerini kırptırdı.

Daphin'e baktı ve kuşkuyla sordu, "Hepsi bu mu? Beni incelemeyi bitirdiniz mi? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Daphin hafifçe güldü. "Güneş-Bilge, bu 'incelemek' senin çok katı bir şekilde bahsettiğin 'yapmak' gibidir. Bizim için bu kelimenin başka bir anlamı var. Kendimi değerlendirdim ve senin hakkında ihtiyacım olan tüm gerçeği öğrendim. Şimdi gel." Elinin uzanışını tekrarladı. "*Elohim Festivali'nin* sizi beklediğini söylememiş miydin? Orada Infelice'in gelişi başka bir kavrayış sunacak. Ayrıca bu kadar uzak mesafelerde aradığınız sorma ve cevaplamayı da gerçekleştireceğiz. O cemaate katılmak sizin arzunuz değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Linden, rahatsızlığını bastırarak. "Ben de bunu istiyorum." Çanların tedirgin edici imaları arasında umutlarını unutmuştu. Ama arkadaşlarının uyarılması gerekiyordu. Onları duyamadıkları tehlikeye karşı korumanın bir yolunu bulmalıydı. Stimy Daphin'in elini kabul etti ve *Elohim*'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

Bir yanında Daphin, diğer yanında Morninglight muhafız gibi dururken yamaçtan ayrıldı.

Bu yerde yön duygusu yoktu; ama Daphin'in yönlendirmesini sorgulamadı. Bunun yerine düşüncelerini bir ciddiyet maskesinin ardına gizlemeye odaklandı.

Her tarafta *Elemesnedene*'nin harikaları vardı. Bedenselleştirilmiş ağaçlar ve alev alev yanan çalılar, iksir rengine bürünmüş çeşmeler, duvar halıları gibi süslenmiş hayvanlar: *Elohim* her yerde şaşkınlığı sanki sadece karşılıksızmış gibi canlandırıyordu - kendi tefekkürlerinin döküntüleri ya da kalıntıları. Ama şimdi bu kayıtsız gösterilerin her biri Linden'e uğursuz geliyor, tehlike ve korku çağırıyordu. Ziller kafasının içinde çınılıyordu. Onları tutmak için mücadele etse de hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Bıçak gibi keskin bir an için, Revelstone'a ilk girdiğinde hissettiği gibi hissetti: Santonin'in gücünün zorlamasıyla kapana kısılmış, hayatına şekil veya irade veren her nedenden koparılmıştı. Buradaki zorlama daha incelikliydi; ama attar kadar iğrençti ve her şeyin üzerini örtüyordu. Eğer *Elohim* onu serbest bırakmayı seçmezse, *Elemesnedene*'den asla ayrılamayacaktı.

Yine de burası kesinlikle Revelstone değildi ve *Elohim*'in Kuzgunlarla hiçbir ortak yanı yoktu, çünkü Daphin'in gülümsemesi altta yatan yalancılığa dair hiçbir ipucu taşımıyordu ve gözleri bahardaki yeni yaprakların rengindeydi. Ve o geçerken, harikalar ona ve Güneş-Bilge'ye katılmak için kendi içlerine kapanmayı bir kenara bıraktılar. Eriyerek, dönerek, yoğunlaşarak insan formuna girdiler, Linden'i sanki garip bir majestenin varisiymiş gibi selamladılar, sonra onun arkasında dizildiler ve sessizlik ve çınlama *içinde Elohimfest'in* toplantısına doğru ilerlediler. Bir kutlama korteji gibi cymars ve mantolar, sendaline, jaconet ve organdy giysileri içinde, sanki onu onurlandırmak istercesine Linden'i takip ettiler. Bir kez daha, *clachan*'ın büyüsunün kendisini güvensizliğinden kurtarıp üzerinde uyguladığını hissetti.

Ama *Elohim* onunla birlikte ilerledikçe, arkalarındaki arazi tüm özelliklerini kaybetti, aytaşı bir gökyüzünün altında belli belirsiz dalgalı bir boşluğa dönüştü. *Elohim*'in faaliyeti olmadan *Elemesnedene* kendi tarzında bir çöl kadar çorak ve kısırdı.

İleride, Linden'in tüm *clachan* boyunca gördüğü tek işaret uzanıyordu; ölü karaağaçlardan oluşan geniş bir halka. Dallarıyla, kendilerini çağlar önce katletmiş olan bir yeri çevreleyen yaralı nöbetçiler gibi opalesan havayı parmaklıyorlardı. Duyuları ağaçların doğal dokusunu, kalplerindeki özsüz kuraklığı, yukarı kalkmış uzuvlarındaki siyah ve ölümsüz ölümü ayırt edebiliyordu. Ama doğal ağaçların *Elohim*'in yerleşiminde neden dayanamadığını anlamıyordu.

Daphin, Morninglight ve parlak bir *Elohim* alayı eşliğinde onlara yaklaştığında, bir eft höyüğü gibi vurgulu bir ışıkla parlayan geniş, alçak ve çıplak bir tepayı çevrelediklerini gördü. Her nasılsa bu tepe *Elemesnedene*'deki tüm aydınlığın kaynağı gibi görünüyordu. Ya da belki de bu etki, gökyüzünün eft tepesinin üzerine alçalmasından kaynaklanıyordu; böylece tepe ve gökyüzü, etrafında ölü karaağaçların donmuş bir devrim halinde durduğu bir merkez oluşturuyordu. Ağaçların arasından geçerken Linden bir aydınlanmanın çekirdeğine girdiğini hissetti.

Her taraftan daha fazla *Elohim* geliyordu. Dünyayı oluşturan her şeyin imgeleri gibi kuzularıyla ileriye doğru akıyorlardı.

Çok güzellerdi ve Linden'in boğazı bir an için bu manzara karşısında düğümlendi. Bu insanların kendisinde uyandırdığı çelişkileri uzlaştıramıyordu, gerçeğin nerede yattığını bilmiyordu. Ama o an için, güzellik konusunda bu kadar yetenekli bir insanla bir daha asla karşılaşmayacağından emin olduğunu hissetti.

Sonra yoldaşları halkanın etrafındaki çeşitli yönlerden eftmound'a çıkmaya başlayınca dikkati başka yöne kayd. Honninscrave başı dik ve yüzü sanki en değerli anılarından birini yeniden hatırlamış gibi ışıldayarak oraya doğru yürüdü. Ve diğer taraftan Pitchwife geldi. İlk'in yanına yaklaştığını gördüğünde, onu Linden'in gözlerini yaşartan ve bir anlığına her şeyi saflaştıran bir sevgi ışıltısıyla selamladı.

Gözlerini kırptırarak bulanıklığı uzaklaştırdığında, Seadreamer'in tepenin zirvesinin ötesinde yükselen uzun formunu gördü. Tıpkı Birinci gibi, o da Honninscrave'in sevincini paylaşıyor gibi görünmüyordu. Yüzü, sanki muayenesinde sert bir zafer kazanmış gibi asık ve kendine dönüktü. Ama onun yüzünde, sessizliğinin açıklamasına izin vermediği bir tehlikenin farkına varmış gibi aktif bir acı ifadesi vardı.

Gözlerindeki imalar karşısında telaşlanan Linden, Mutabakat'ı görebilmek için hızla tepeciği taradı.

Bir an için ortalıkta görünmedi. Ama sonra tepenin etrafından ona doğru geldi.

Sanki tüm kasları gerilmiş ve yıpranmış gibi hareket ediyordu; yaydığı sesler gerginlikten tizleşmişti. Bir şekilde, muayenesi ona pahalıya patlamıştı. Yine de onu, elleri kolları bağlı ve kaskatı kesilmiş bir halde görmek Linden'a rahat bir nefes aldirdi. Artık yalnız değildi.

Ona uyarıcı bir şekilde yaklaştı. Gözleri mika parçaları kadar keskin ve kırgındı. Chant onun birkaç adım gerisindeydi ve bir keçi gibi sırtıyordu. Covenant ham duygularını ona yaklaştırdığında, rahatlaması yerini dehşet ve öfkeye bıraktı. Chant'a bağırarak istedi, "Ona ne yaptın?"

Covenant onun önünde durdu. Omuzları kamburlaşmıştı. Sert bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Sorunun yüzeyini omuz silkerek geçiştirdi. Chant sana ne yaptı? Kollarını ona dolamak için can atıyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Ona nasıl yardım edeceğini hiç bilmiyordu. Acımasızca kendini kavradı,

öğrendikleri konusunda onu uyarmanın bir yolunu aradı. Kulağa yeterince masum g e l e n hiçbir kelimeyi bir araya getiremedi, bu yüzden kasıtlı bir umursamazlık tonuna büründü ve "Keşke seninle bu konuda konuşabilseydim. Cail iyi bir noktaya değindi."

"Öyle bir izlenim edindim." Sesi sertti. *Elohim*'le ilk karşılaşmalarından beri şiddetin eşiğindeydi. Şimdi sesi potansiyel patlamalarla doluydu. "Chant yüzüğümü ona vermem için beni ikna etmeye çalıştı."

Linden ağzı açık kaldı. Daphin'le karşılaşması onu yol arkadaşlarının daha kabaca incelenebileceği ihtimaline hazırlamamıştı.

"Bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı," diye devam etti Covenant. Asabiyetinin ardında sıkıntıdan vahşileşmişti. "Bu *Elohim* kendilerini Dünya'nın merkezi olarak görüyor. Ona göre önemli olan her şey burada gerçekleşiyor. Dünyanın geri kalanı *Elemesnedene*'nin gölgesi gibi. Foul ve Sunbane sadece belirtiler. Asıl hastalık başka bir şey - tam olarak ne olduğunu söylemeye zahmet etmedi. Dünyanın kalbini tehdit eden karanlıkla ilgili bir şey. Yüzüğümü istiyor. Vahşi büyüğü istiyor. Böylece hastalığa saldırabilecek."

Linden itiraz etmeye başladı, buna ihtiyacı yok. O *Dünya Gücü*. Ama neyi açığa çıkarmayı göze alabileceğinden emin değildi.

"Hayır dediğimde, bana bunun önemli olmadığını söyledi." Chant'ın yüzünde buyurgan bir onay ifadesi vardı. "Ona göre, ben sayılmıyorum. Ben zaten yenildim." Covenant kelimeleri ısırды, temel safralarını çiğnedi. "Bana ne olursa olsun sorun değil."

Linden onun için yüzünü buruşturdu. Onu anladığını anlatmaya çalışarak, "Artık her gün nasıl hissettiğimi biliyorsun," dedi.

Ama girişimi başarısız oldu. Kaşları düğümlendi. Gözleri kıymıklar kadar dokunaklıydı. "Hatırlatılmaya ihtiyacım yok." Devler onun arkasında toplanmıştı. Yüzlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle onu dinliyorlardı. Ama o kendini acıya kaptırmıştı ve Linden'e savurduğu acının farkında değil gibiydi. "Neden burada olduğunu sanıyorsun? Herkes başarısız olmamı bekliyor."

"İstemiyorum!" diye tersledi onu, karşılığında onu incitebileceğini umursamadan. "Kastettiğim bu değildi."

Kadının öfkesi onu durdurdu. Onunla yüzleşti, hafıza ve korkudan bitkin düşmüştü. Tekrar konuştuğunda, kendine biraz olsun hâkim olmuştu. "Özür dilerim. Burada pek iyi değilim. Bu kadar tehlikeli olmayı sevmiyorum."

Onun özrünü başını sallayarak kabul etti. Başka ne yapabilirdi ki? Arkasında, amacı adamantine dokusuna kadar sertleşmişti. Ama bu amacın ne olduğunu bilmiyordu. Ne kadar ileri gitmeye niyetliydi?

Kendini taş gibi tutarak ondan Devlere döndü. Kaba bir şekilde onları onayladı. Birinci gözlerindeki endişeyi gizleyemedi. Pitchwife kendi muayenesiyle ilgili hiçbir şey söylemeyen parlak bir empati yaydı; ama Honninscrave şaşkın görünüyordu, Covenant'ın raporunu ve Linden'in tavrını kendi deneyimleriyle bağdaştıramıyordu. Linden bir kez daha, açıkça yapmayı umduğu pazarlığın ne tür bir pazarlık olduğunu merak etti.

Daha fazla *Elohim* gelmeye devam etti, artık o kadar çoktular ki karaağaç halkasının iç kıvrımını doldurdular ve eftmound'un yamaçlarının yarısına kadar yayıldılar. Hareketleri mırıltılı bir hışırtı çıkarıyordu ama konuşmadan birbirlerinin arasından geçiyorlardı. Kendilerini düşünme ayinlerinde olduğu gibi burada da sakin ve kontrollüydüler. Sadece çanlar herhangi bir iletişim duygusu iletliyordu. Kaşlarını çatarak bir kez daha çan seslerinin özünü yakalamaya çalıştı. Ama ses olarak tanıdık ama anlam olarak yabancı bir dil gibi yabancı ve ulaşılmaz kalmıştı.

Sonra başka bir *Elohim*'in yaklaşmasıyla dikkati dağıldı. Adam ringe ilk girdiğinde, kadın onu fark etmedi. Ne temiz beyaz teni ne de krem rengi cübbesi onu zarif kalabalıktan ayırıyordu. Ama yaklaştıkça -tepenin etrafında amaçsızca yürüyordu- gözlerini bir lodos taşı gibi kendine çekti. Onu görmek kadının omurgasında bir ürperti yarattı. Gördüğü ilk *Elohim*'di o. Sefil bir görünüm takınmayı tercih etmişti.

Zorluklarla yıpranmış ve bilenmiş gibi görünen bir şekle bürünmüştü. Uzuvarı zayıftı ve kaslarının etkileşimini gözler önüne seriyordu; derisi yara dokusunun soluk gerginliğine sahipti; saçları dağınık gümüş rengine omuzlarına dökülüyordu. Kaşları, gözleri

Yanakları, gözlerinin kenarları, hepsi zorluğun ve endişenin aletiyle kesilmişti. Belirsiz sarı gözlerinin etrafı, çukurları eski bir saz kadar karaydı. Ve yeni sopalanmış bir adamın sertliğiyle hareket ediyordu.

Şirketin karşısına çıkmadı, bunun yerine *Elohim*'in arasında yoluna devam etti, onlar ondan ne kadar habersizse o da onlardan o kadar habersizdi. Arkasından bakan Linden aniden başka bir soru sorma riskini göze aldı.

"Kimdi o?" diye sordu Daphin'e.

Daphin ne adama ne de Linden'e bakmadan, "O Atanmış Findail," diye cevap verdi.

"'Atanmış mı?' " diye devam etti Linden. "Bu ne anlama geliyor?"

Arkadaşları onu dikkatle dinliyordu. Onun görüşünden yoksun olsalar da Findail'i fark etmemiş değillerdi. Bu kadar zarif *Elohim*'in arasında, acılarını işkence izleri gibi taşıyordu.

"Güneş-Bilge," dedi Daphin hafifçe, "ağır bir yük taşıyor. O bizim bilgeliğimizin bedelini karşılamak için atandı.

"Biz vizyonumuzla birleşmiş bir halkız. Bundan bahsetmiştim. Morninglight'ın kendi içinde bulduğu gerçekleri ben de içeriyorum. Bu şekilde güçlü ve emin oluruz. Ancak böyle bir güç ve eminliğin içinde tehlike de vardır. Birinin gördüğü bir gerçek başkaları tarafından görülmeyebilir. Böyle bir başarısızlığı kayıtsızca kabul etmeyiz, çünkü aramızdan biri diğerine nasıl 'Benim gerçeğim seninkinden daha büyüktür' diyebilir? Ve tüm dünyada bize karşı çıkacak kimse yoktur. Ancak tedbirli olmak bizim bilgeliğimizdir.

"Bu nedenle, yeryüzünde bizi gerektiren bir ihtiyaç olduğunda, bir kişi bizim bilgeliğimiz olarak tayin edilir. İhtiyaca göre, onun amacı değişir. Bir çağda, Atanan kişi birliğimizi inkar edebilir ve bizi gerçeği daha derinden aramaya zorlayabilir. Başka bir çağda ise bu birliği sağlamak için görevlendirilmiş olabilir." Bir an için sesi daha uğursuz bir renk aldı. "Tüm çağlarda, şüphenin bedelini öder. Findail, Dünya'nın kıyametine karşı hayatını tehlikeye atacak."

Doom mu? Bu fikir Linden'in içini acıttı. Nasıl yani? Findail de Covenant gibi bütün bir halk için bedel ödemeyi kabul ediyor muydu? Ne bedeli? *Elohim* sorumlu hissettikleri ama açıklamak istemedikleri ne görmüştü?

Despiser hakkında ne biliyorlardı? Chant'in gölgesi miydi?

Bakışları Findail'i takip etmeye devam etti. Ama o kafa karışıklığıyla boğuşurken, eftmound'da bir değişiklik oldu. Tüm *Elohim* hareket etmeyi bıraktı ve Daphin beklentiyle gülümsedi. "Ah, Güneş-Bilge," diye nefes aldı. "Infelice geliyor. Şimdi *Elohim Festivali* başlıyor."

Infelice? Linden sessizce sordu. Ama çanlar cevap vermedi.

Elohim onun soluna doğru dönmüştü. O yöne baktığında, karaağaçların ötesinden yaklaşan bir ışık figürü gördü. Ağaç dallarını siyah bir kabartıya dönüştürüyordu. Bir thurifer'in ağırbaşlı ve görkemli adımlarıyla çemberin içine girdi, insanların arasından geçerek tepenin zirvesine ulaştı. Orada durdu ve arayıştaki toplulukla yüzleşti.

Uzun boylu bir kadındı ve güzelliği mücevher ateşi kadar berraktı. Saçları parlıyordu. Esnek formu ay ışığındaki bir deniz gibi parıldıyordu. Elbisesi elmaslardan örülmüş, yakutlarla süslenmişti. Ağaçlara ve gökyüzüne karşı ihtişamlı bir yarım küre onu özetliyordu. O Infelice'ydi ve *Elemesnedene*'deki tüm harikaların tacı gibi höyüğün tepesinde duruyordu.

Egemen gözleri şirketin üzerinden geçti, Linden'e geldi, onunla buluştu ve bakışlarını üzerinde tuttu. Bu bakışlar altında Linden'in dizlerinin bağı çözüldü. Bu muhteşem figürün önünde kendini alçaltmak için bir özlem duydu. Böyle bir kadına verilecek tek adil karşılık tevazuydu. Honninscrave çoktan diz çökmüştü ve diğer Devler de onu örnek alıyordu.

Ancak Antlaşma, sert kemik ve uzlaşmazlıktan yontulmuş bir simge olarak dimdik duruyordu. Ve *Elohim*'lerden hiçbirisi Infelice'e derin sessizliklerinden başka bir saygı gösterisinde bulunmamıştı. Sadece çanların müziği ibadet gibi geliyordu. Linden eklemlerini kilitledi ve kadının bakışlarının ihtişamına karşı kendini korumaya çalıştı.

Sonra Infelice gözlerini kaçırdı; Linden neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Kollarını kaldıran Infelice, ışık kristalinin çınlaması gibi bir sesle halkına hitap etti. "Ben geldim. Başlayalım."

Hiçbir uyarı ya da hazırlık yapılmadan *Elohim Festivali* başladı.

Gökyüzü sanki *Elemesnedene*'ye açıklanamaz bir gece çökmüş gibi karardı ve yıldızlardan arınmış bir gökkubbe ortaya çıktı. Ama *Elohim* ışığı Infelice'den aldı. Yeni alacakaranlıkta, höyüğün etrafını bir örtü gibi sarmışlardı, çok renkli ve canlıydılar. Ve onların

Parıltılar Infelice'in kollarına doğru uzanıyordu. Viridyen ve kızıl ışıklar, zümrüt ve esas beyaz, bir korusation spreysi gibi yoğunlaştı ve alevlenmeye doğru yükseldi. Tepede bir gökkuşağı kadar ateş yükseldi. Ve onlar güçlendikçe rüzgâr da esmeye başladı. Linden'in tişörtünü çekiştirdi, saçlarının arasından soğuk parmaklar gibi geçti. . a Hayalet. O kavradı at Antlaşma için Destek;Ama bir şekilde onu kaybetti. Işıltılı karanlığın ve rüzgârın içinde yalnızdı. Sendeleyme kadar ona çarptı. Işıklar daha parlak hale geldikçe karanlık da artıyordu. Devlerin yerini tespit edemedi, *Elohim*'in hiçbirine dokunamadı. *Elemesnedene*'nin tüm maddi varlığı rüzgâra dönüşmüştü ve rüzgâr sanki Infelice onu çağırması, basit bir sesle onu doğurmuş gibi eftmound'un etrafında dönüyordu

onun çağırma kelimeleri.

Linden tekrar sendeledi, düştü; ama yer altından uçup gitmişti. Üstünde, *Elohim* *ateşinin* glodları havaya yükselmişti. Dünyanın kalbindeki bir yangının kıvılcımları gibi yukarı doğru dönüyor, rüzgârla göklere taşınıyorlardı. Yıldızsız gökyüzü bedizenlerin geçit yeri olmuştu. Ve Linden de onlarla birlikte çaresizce rüzgârla birlikte yuvarlanıyordu.

Ama yükseldikçe, garip, ateşsiz bedeni yükselmeye başladı. Altındaki tepe, akkor halindeki girdabın dibinde bir gece yarısı çukuru gibi uzanıyordu. Onu geride bıraktı, kıvılcımların parlak dönüşüne doğru yelken açtı. Ateşler, dönüşmüş çanlar gibi dört bir yanında çınlıyordu. Ve hala kasırga tarafından gökyüzüne doğru uçuruluyordu.

Sonra birden gece gerçek geceye dönüştü ve rüzgâr onu yıldızlarla bezeli bir cennete doğru kaldırdı. Ateşlerin ışığında, kendisini ve *Elohim*'i traverten çeşmeden bir su borusu gibi fişkirirken ve yukarı doğru dönerken gördü. Karanlıkta *maidan* onun altında yayıldı, sonra o yükseldikçe soldu. Woodenwold lea'nın etrafını sardı: dağlar Woodenwold'u çevreledi. Hala girdapta yükseliyor, yıldızlara doğru imkansız bir şekilde koşuyordu.

Nefes almıyordu, nefesini hatırlayamıyordu. Huşu onu kendisinden koparmıştı; göz kamaştırıcı ışıklar eşliğinde uçan bir karanlık parçası. Yıldızlara doğru sonsuza dek yükselirken, ışısız Dünya'nın ufukları küçüldü. Bir yangın göbeği

sonsuzluğun süregelen girdabı gibi yerkürenin mutlak merkezinden yükseldi.

Ve sonra kendisinden geriye tutunabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Mükemmel mücevherler arasında aydınlanmamış bir zerreydi ve mücevherler yıldızlardı ve etrafındaki ve içindeki uçurumlar anlaşılmaz ve anlaşılmazdı -ölüm kadar soğuk, ölüm kadar boş boşluklar. Göklerin ihtişamı arasında o yoktu. Onların yalnız ve çarpıcı güzelliği ruhunu yüceltiyor ve uyuşturuyordu. Coşku ve yıkımı sanki sahip olacağı son düşüncelermiş gibi hissediyordu; ve dengesini kaybedip tökezleyerek höyüğün toprağına yüzüstü düştüğünde, adı olmayan bir kederle ağlıyordu.

Ama yavaş yavaş toprağın sert gerçeği içine işledi ve haykırışı, kayıp, rahatlama ve huşu dolu sessiz gözyaşlarına dönüştü.

Covenant yakınlarda inledi. Onu bir zayıflık lekesi arasından gördü. Elleri ve dizleri üzerindeydi, gökyüzüne karşı kaskatı kesilmişti. Gözleri bir yıldız kıyametiyle doluydu.

"Piçler," diye nefes nefese kaldı. "Kalbimi kırmaya mı çalışıyorsunuz?"

Linden ona ulaşmaya çalıştı. Ama hareket edemiyordu. Çanlar onun zihninde konuşuyordu. *Elohim* yavaşça eftmound'un etrafında insan formuna dönüp gökyüzüne ışığı geri getirirken, sessiz dilleri bir an için netlik kazandı.

Bir dizi çan dedi ki:

-Gerçekten bizim niyetimizin böyle olduğunu mu sanıyor? Bir başkası cevap verdi:

-Öyle değil mi?

Sonra metal, kristal ve ahşabın kendine özgü tonlarına geri döndüler - her şeyi ima ediyor, hiçbir şeyi ifade etmiyorlardı.

Başını salladı, o dili yeniden yakalamak için savaştı. Ama gözlerini kırpıştırıp kafa karışıklığını giderdiğinde, Atanmış Findail'i karşısında buldu.

Stimy ona doğru eğildi ve ayağa kalkmasına yardım etti. Yüzünde hüznün ve gerginlik vardı. "Güneş-Bilge." Sesi kullanılmadığı için donuk çıkıyordu. "Niyetimiz Dünya'nın yaşamına elimizden geldiğince hizmet etmek. O hayat bizim de hayatımız."

Ama hâlâ içten içe bocalıyordu. Sözlerinin hiçbir içeriği yok gibiydi; ve düşünceleri onlardan uzaklaştı, başka bir yöne gitti. Adamın morarmış sarı gözleri, *Elemesnedene*'de gördüğü, dürüst görünen ilk gözbebekleriydi.

Yıldızların acısıyla boğazı ağrıyordu. Çiğ bir fısıltının ötesinde konuşamıyordu. "Neden ona zarar vermek istiyorsun?"

Bakışları değişmedi. Ama elleri titriyordu. Kimsenin duyamayacağı bir sesle şöyle dedi: "Ona zarar vermek istemiyoruz. Sadece aksi takdirde vereceği zararı önlemek istiyoruz." Sonra sanki söylemek istediği diğer şeylere tahammül edemiyormuş gibi arkasını döndü.

Dört Dev, Linden'in yanında ayağa kalkmaya çalışıyordu. Gördükleri karşısında sersemlemiş bir ifade takınmışlardı. Seadreamer, Covenant'ın ayağa kalkmasına yardım etti. *Elohim* tekrar yamaçların etrafında toplanıyordu. Çanları bir kez daha anlamıştı.

Niyetimiz bu mu? Covenant ve Devlerle konuşması, duyduklarına verecekleri tepkiye ihtiyacı vardı. *Elohim*, Antlaşma'yı küçük düşürerek veya yaralayarak hangi zararı önleyebileceklerini düşünüyordu? Ve neden bu konuda bölünmüşlerdi? Daphin ve Chant arasındaki farkı yaratan neydi?

Ama Infelice höyüğün tepesinde bekliyordu. İşitilerini, *Elohimfest'in* konuklarını şaşırtmak için her an içinden çıkabileceği bir renk kozası gibi taşıyordu; inkâr edilemeyecek bir figürdü bu. Linden'in bakışlarını sıkıca yakaladı ve bırakmadı.

"Güneş-Bilge." Infelice, giysisinin ışığı gibi konuştu. "*Elohim Festivali* başladı. Yaşananlar varlığımızın bir ifadesidir. Bunu kalbinizde tutmanız ve anlamaya çalışmanız akıllıca olacaktır. Ama geçmişte kaldı ve önümüzde sizi aramıza getiren amaçlar duruyor. Gelin." Zarifçe işaret etti. "Bu konuları konuşalım."

Linden, Infelice'in hareketi onu iradeden yoksun bırakmış gibi itaat etti. Ama arkadaşlarının onu yalnız bırakmak istemediklerini görünce hemen rahatladı. Covenant onun yanına yerleşti. Devler onun arkasında öne doğru kaydılar. Birlikte *Elohim*'in arasından geçtiler ve yamacı tırmandılar.

Höyüğün tepesine yakın bir yerde durdular. Infelice'in boyu ve bulunduğu yerin ekstra yüksekliği, gözlerini Honninscrave ve Seadreamer'inkilerle aynı seviyeye getirmişti; ama dikkatini esas olarak Linden üzerinde tutuyordu. Linden bu büyülu bakışlar altında kendini çıplak hissetti; ama kararlılığına sımsıkı sarıldı ve dik durdu.

"Güneş-Bilge," diye başladı Infelice, "Dev Grimmand Honninscrave *Elemesnedene* hakkındaki bilgisini seninle paylaşmıştır. Bu nedenle, armağanlarımızın karşılıksız verilmediğini biliyorsun. Dikkat edilmeden verilmemesi gereken çok tehlikeli şeylere sahibiz. Ve gerçekten satın alınmayan bilgi ya da güç hızla kararır. Eğer onu tutan ele karşı dönmezse, tüm değerini kaybeder. Ve son olarak, Dünya'nın dış mahallelerinden gelen saldırılardan hoşlanmamız için çok az nedenimiz var. Burada onlara ihtiyacımız yok. Bu nedenle bizden istenen şey için bir bedel talep etmek ve eğer arayan kişi bizi memnun edecek bir bedeli karşılayamazsa aramayı reddetmek bizim âdetimizdir.

"Ama sen Güneş-Bilgesisin," diye devam etti, "ve arayışının aciliyeti ortada. Bu nedenle sizden ve yoldaşlarınızdan hiçbir karşılık beklemeyeceğim. Eğer ihtiyaçlarınız bizim ulaşabileceğimiz bir yerdeyse, onları bedelsiz olarak karşılayacağız."

Olmadan-? Linden gözlerini Infelice'e dikti. Zihnindeki çınlama yoğunlaştı ve düşüncelerini karıştırdı. Tüm *Elohim* ona ve Infelice'e doğru yoğunlaşıyor gibiydi.

"Konuşabilirsiniz." Infelice'in ses tonunda sadece sabırsızlığa dair en ufak bir ima vardı.

Linden kendi kendine inledi. Yüce Tanrım. Arkadaşlarına döndü ve el yordamıyla ilham aradı. Ne söyleyeceğini bilmeli, buna hazırlıklı olmalıydı. Ama tehditler için hazırlanmıştı, hediyeler için değil. Infelice'in teklifi ve çanlar her şeyi karıştırmıştı.

Honninscrave'in yüzündeki heves onu durdurdu. Tüm şüpheleri yok olmuştu. Hemen fırsatı değerlendirdi. Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Infelice'e bakmadan, olabildiğince düz bir şekilde, "Ben burada bir yabancıyım. Önce Honninscrave konuşsun."

Büyük bir ağırlığın geçişi gibi, Infelice'in bakışlarının Üstat'a kaydığını hissetti. "Konuş o zaman Grimmand Honninscrave," dedi *Elohim* nezaket dolu bir ses tonuyla.

Yanındaki Birinci, onun gerçekten tehlikede olmadığına inanamıyormuş gibi kaskatı kesildi. Ama ona başıyla izin vermeyi de reddedemezdi. Pitchwife Efendi'yi merakla izledi. Seadreamer'ın gözleri örtülüydü, sanki içsel bir vizyon kardeşini algılamasını engellemiş gibiydi.

Honninscrave bir adım öne çıkarken devasa kaşlarının altından umut yıldızlar gibi yankılandı. "Beni onurlandırırıyorsun," dedi ve sesi boğuklaştı. "Benim arzum kendim için değil. Kardeşim Cable Seadreamer için."

Bunun üzerine Seadreamer'ın dikkati dışarıya doğru sıçradı.

Honninscrave, "Şüphesiz onun durumu sizin için açık," diye devam etti. "Yeryüzü Görüşü ona işkence ediyor ve bu ıstırap onun sesini kesti. Yine de Dünya'daki büyük bir kötülüğe karşı çıkmak için Arayışımızı yönlendiren Dünya Görüşü'dür. İstedğim armağan onun sesinin a r m a ğ a n ı d ı r , böylece bize daha iyi rehberlik edebilir - ve böylece acısını biraz hafifletebilir."

Aniden durdu ve gözle görülür bir şekilde kendini yalvarmaktan alıkoydu. Infelice Seadreamer'a doğru bakarken, dev gibi tutkusunu susturmaya çalışırken, nabızı boynunun sıkılı kaslarında zorlanıyordu.

Seadreamer çaresiz ve beklenmedik bir özlem ifadesiyle cevap verdi. Meşe rengi bedeni, Dünya-Görüşü'nün -ya da kendisine verilen sınavın- abartılı acısını hafifletmek için bir şeyler söyleme arzusunun keskinliğiyle dokunaklıydı. Kaderinin karanlığında kurtarıcı bir ışık görmüş bir adama benziyordu.

Ama Infelice onu düşünmek için sadece bir dakika ayırdı. Sonra tekrar Honninscrave'e döndü. Sesi belli belirsiz bir ilgisizlikle çıkıyordu: "Elbette kardeşinin sesi geri gelebilir. Ama sen ne istediğini bilmiyorsun. Günün güneşten doğması gibi onun sessizliği de bu Dünya-Görüşü'nden kaynaklanıyor. İstedğin hediye vermek için onun görme yetisinin gözlerini kör etmemiz gerekir. Bunu yapmayacağız. Senin isteğin üzerine onu öldürmeyeceğiz. Ona bu yanlışı da yapmayacağız."

Honninscrave'in gözleri irkildi. İçinde protestolar toplandı, arzu ve dehşet dile gelmek için savaşıyordu. Ama Infelice öyle kesin bir ifadeyle, "Ben konuştum," dedi ki sendeledi.

Kısa süreli ışıık Seadreamer'ın yüzünde küle dönüştü. Destek için kardeşinin omzuna tutundu. Ama Honninscrave yanıt vermedi. O bir Dev'di: böylesine kararlılıkla beslediği bir umudun bu kadar az kelimeyle nasıl reddedilebileceğini anlayamıyor gibiydi. Yüz hatlarını örten kederi gizlemek için hiçbir çaba göstermedi.

Bu manzara karşısında Linden ani bir öfkeyle titredi. Görünüşe göre *Elohim*'in nezaketi kibir gibi bir acımasızlığı maskeliyordu. Infelice'e inanmıyordu. Bu insanlar Dünya Gücünün vücut bulmuş haliydi. Nasıl yapamazlar-?

Hayır. Yapamaz durumda değillerdi. İsteksizdiler.

Şimdi Infelice ile yüzleşmekte tereddüt etmedi. Covenant ona bir şeyler söylemeye çalıştı. Kadın onu duymazdan geldi. Yukarı doğru bakarak, istemeye niyetlendiği hediyeı tükürdü.

"Eğer bu doğruysa, muhtemelen bana Covenant'ın zehri konusunda hiçbir şey yapamayacağınızı söyleyeceksiniz."

Arkasındaki arkadaşlarının şaşkınlık ve endişe içinde donup kaldıklarını hissetti; beklenmedik talebi karşısında şaşırmış, açık öfkesinden rahatsız olmuşlardı. Ama o bunu da görmezden geldi ve Infelice'in bakışlarına karşı titremesine odaklandı.

"Sizden onun cüzzamıyla ilgili bir şey yapmanızı istemiyorum. Bunun çok fazla anlamı var. Ama zehir! Onu öldürüyor. Onu kendisi ve etrafındaki herkes için tehlikeli hale getiriyor. Muhtemelen Foul'un ona yaptığı en kötü şey bu. Bana bu konuda hiçbir şey yapamayacağını mı söyleyeceksin?"

Çanlar sanki kırılmış ya da endişelenmişler gibi çaldı. İçlerinden biri şöyle dedi:

- "O, bizim hoşnutluğumuza aykırı davranıyor. Bir başkası cevap verdi:

- İyi bir sebeple. İyi karşılanmadık. Ama bir üçüncüsü dedi ki:

- Yolumuz iyilik için çok dar. Dünyayı yok etmesine izin verilmemeli.

Linden onları dinlemedi. Tüm öfkesini Infelice'e yöneltmiş, uzun boylu kadının onun üstü kapalı suçlamalarını kabul etmesini ya da reddetmesini bekliyordu.

"Güneş-Bilge." Infelice'in sesi bir uyarı gibi sertleşmişti. "Bahsettiğin zehri görüyorum. Cüzzam olarak adlandırdığınız yanlış gibi, onda da açıkça görülüyor. Ama bu yaraya merhem olacak bir şeyimiz yok. Bu bir güç -iyiye ya da kötüye meyilli- ve herhangi bir çözülme için onun varlığına çok derinden dolanmış. Onun hayatının köklerini sökmemizi mi istiyorsunuz? Güç hayattır ve onun için kökleri zehir ve cüzzamdır. Böyle bir yardımın bedeli tüm gücün sonsuza dek kaybedilmesi olacaktır."

Linden, Infelice ile yüzleşti. Öfke, beyhudeliğe duyduğu tüm o eski tiksintiyi alevlendirdi. Bu kadar işe yaramaz hale getirilmeye tahammül edemiyordu. Arkasında, Covenant onun adını tekrarlıyor, dikkatini dağıtmaya, onu uyarmaya ya da dizginlemeye çalışıyordu. Ama o kurnazlık ve sahtekârlıktan bıkmıştı. *Elemesnedene*'in yüzeyinin altında gizlenen hazır şiddet onun içinden akıyordu.

"Pekâlâ!" diye alevlendi, *Elohim*'in onu bir mum gibi söndürme gücüne sahip olduğunu bilmesine rağmen Infelice'in aynı şekilde karşılık vermesine cesaret etti. "Unut gitsin. Zehir konusunda hiçbir şey yapamazsın." Alaycı bir tavırla ağzını büktü. "Seadreamer'a sesini geri veremezsin. Pekâlâ. Madem öyle diyorsun. İşte sana yapabileceğin bir şey."

"Seçilmişler!" diye uyardı Birinci. Ama Linden durmadı. "Bizim için Despiser'la savaşabilirsin."

Onun bu talebi Devleri sessizliğe gömdü. Covenant sanki böyle bir talebi hiç düşünmemiş gibi usulca küfretti. Ama kadının inleyen tutkusu durmasına izin vermedi.

Infelice kımıldamamıştı. O da şaşırılmış görünüyordu.

"Burada, *clachan*'ında oturuyorsun," diye devam etti Linden, kelimeleri suçlama öğeleri gibi seçerek, "bir şeyler *yapman* gerekirken, sanki dünyadaki hiçbir kötülük ya da tehlike senin hiyerarşik kendini düşünmen üzerinde hak iddia edemezmiş gibi zamanın geçip gitmesine izin veriyorsun! Siz Dünya Gücüsünüz! Hepiniz Dünya Gücünden oluşuyorsunuz. Sadece *eßort* yaparak Günebakan'ı durdurabilir -Yasa'yı geri getirebilir- Lord Foul'u yenebilirsiniz!

"Şu haline bak!" diye ısrar etti. "Orada duruyorsun, böylece bize tepeden baktığından emin olabilirsin. Ve belki de buna hakkın var."

Belki de Dünya Gücü'nün vücut bulmuş hali o kadar güçlüdür ki, biz sana doğal olarak cılız ve anlamsız görünüyoruzdur. Ama deniyoruz!" Honninscrave ve

Seadreamer yaralanmıştı. Antlaşma reddedilmişti. Tüm arayışa ihanet ediliyordu. Cümlelerini jerridler gibi savuruyor, Infelice'in bir zayıf noktasını ya da vicdanını vurmaya çalışıyordu. "Foul Toprakları yok etmeye çalışıyor. Ve eğer başarırsa, orada durmayacak. Tüm Dünya'yı istiyor. Şu anda tek düşmanı bizim gibi cılız, anlamsız ölümlüler. Hiç değilse basit bir *utanç* adına, onu durdurmaya istekli olmalısınız!"

Sözcükleri tükenip sessizliğe gömüldüğünde, höyüğün etrafından sesler yükseldi; öfke, endişe, hoşnutsuzluk ifadeleri. Bunların arasında Chant'ın haykırışı sert bir şekilde öne çıktı. "Infelice, bu tahammül edilemez!"

"Hayır!" Infelice karşılık verdi. Onun inkârı, diğerlerinin protestolarını durdurdu.

Elohim, "O Güneş-Bilge'dir ve ben onu hoş göreceğim!"

Bu beklenmedik yanıt Linden'in ayaklarını yerden kesti. İçten içe bocaladı; şaşkınlık öfkesini dindirdi. Zillerin sürekli çalması onu zayıflatmıştı. Uzun boylu *Elohim* konuşurken Infelice'in bakışlarını zorlukla tutabildi.

"Güneş-Bilge," dedi sesinde keder ya da pişmanlık gibi bir notayla, "Dünya Gücü adını verdiğiniz bu şey bizim Wörd'ümüzdür." Daphin gibi o da sesi bulanıklaştırdı, böylece *Wyrd* ya da *Word* olabilirdi. "Onun hükümdarlık kudretine sahip bir şey olduğuna inanıyorsunuz. Aslında inancın doğru. Ama Güç'ün çaresizliğini anlamadan mı Dünya'nın öbür ucundan buraya kadar geldiniz? Neysek oyuz ve ne değilsek asla o olamayız. Despiser dediğiniz kişi tamamen başka türden bir varlık. Ona karşı etkisiziz. Bu bizim Wörd'ümüz.

"Ve ayrıca," diye ekledi sonradan, "*Elemesnedene* bizim merkezimizdir, tıpkı Dünya'nın merkezi olduğu gibi. Onun sınırlarının ötesine geçmeyi düşünmüyoruz."

Linden haykırmak istedi, "Yalan söylüyorsun! İçindeki protesto sıcacıktı, haykırmak için yanıp tutuşuyordu. Ama Covenant onun yanına gelmişti. Yarım eli Linden'in omzunu pençe gibi kavramış, sanki onu fiziksel olarak kontrol etmek istercesine içe doğru kazıyordu.

"Doğruyu söylüyor." Onunla konuştu; ama sanki sonunda amacına giden yolu bulmuş gibi Infelice'e bakıyordu. Linden ondan kendi öfkesine eşdeğer bir öfke hissetti.

"Toprak gücü, Rağmen'in cevabı değildir. Yoksa Kevin asla Kutsala Saygısızlık Ayinine sürüklenmezdi. O bir Kanun ve Toprak Gücü ustasıydı ama ihtiyacı olan şey bu değildi. Toprakları bu şekilde kurtaramazdı.

"İşte bu yüzden Diyar'ın bize ihtiyacı var. Vahşi büyü yüzünden. Zaman Kemer'i'nin dışından geliyor. Foul gibi. Dünya gücünün yapamayacağı şeyleri yapabilir."

"O zaman iş şuna geliyor." Honninscrave sesini Covenant'inkinin üzerine yükseltti. Ses tonundaki içten kayıp, ona boyuna denk bir asalet kazandırdı; ve sanki *Elohim*'i yargılıyormuş gibi konuştu. "Dünyanın her yerinde *Elemesnedene* efsaneleri anlatılır. *Elohim*, tüm harikaların en yücesi ve en değerlisi olan egemen peri kudretine ve mucizesine sahip bir halk olarak anılır. Devler arasında bu hikâyeler sevinçle ve sık sık anlatılır ve burada ağırlanma şansına erişenler kendilerini kutsanmış sayarlar.

"Ancak dünyanın özlemle bahsettiği karşılama bize yapılmadı. Dünyanın dayanıklılığı için ihtiyaç duyduğu armağanlar da bize verilmedi. Aksine, yoldaşlarımız *Haruçay*'dan mahrum bırakıldık ve kendi içimizde aşağılandık. Ve hediye isterken yanlış yönlendirildik. Karşılıksız vermeyi öneriyorsunuz, ama bu bir lütuf değil, çünkü reddetmeyi itirazın ötesine yerleştiriyor. *Elemesnedene* ne yazık ki değişti ve ben bu hikayeyi dünyaya taşımak istemiyorum."

Linden onu ısrarla dinledi. Covenant'ın tavrı onu dehşete düşürmüştü. Chant'ın yüzüğüne olan arzusunun karşılıksız olduğunu mu düşünüyordu? Çanları duymuyor muydu?

İçlerinden biri şöyle diyordu:

-Doğru söylüyor. Eskiden olduğumuzdan farklıyız.

Daha karanlık bir cevap geldi:

-Hayır. Sadece bu ölümlüler diğerlerinden daha kibirli.

Ama ilk cevap geldi:

-Hayır. Asıl kibirli olan biziz. Geçmişte bu bedeli kendimiz üstlenmez miydik? Oysa şimdi bu bedelden kurtulmamız için ondan bedel istiyoruz.

Aynı anda, üçüncü bir zil sesi araya girdi:

-Tehlikenin kendisi olduğunu unutuyorsunuz. Hem ona hem de Dünya'ya umut veren tek yolu seçtik. Bedel yine de Atanmışların başına gelebilir.

Ama yine de *Elohim Festivali* sanki hiç çan çalmamış gibi devam etti. Stimy Infelice, "Grimmand Honninscrave, özgürce konuştun. Şimdi sessiz ol." Ancak, Grimmand'ın asaleti Stimy'nin azarlamasının ötesindeydi. Bakışlarını Linden'e yönelterek, "Memnun musun?" diye sordu.

"İçerik?" Linden başladı. "Dışarıda mısın-?"

Covenant'ın tutuşu onu durdurdu. Parmakları omzunu oyuyor, zapt edilmesini istiyordu. Kadın ondan kurtulup aptallığını yüzüne haykıramadan önce Infelice'e, "Hayır, tüm bunlar ikinci planda. Burada olma sebebimiz bu değil." Sesi kendini feda etmenin başka bir yolunu bulmuş gibi geliyordu.

"Devam et, yüzük sahibi," dedi Infelice eşit bir şekilde. Saçlarındaki ve giysilerindeki ışık onun söyleyebileceği her şeye hazır görünüyordu.

"Dünya gücünün Rağmen'e cevap olmadığı doğru." Buz gibi keskin bir sesle konuştu. "Ama Sunbane başka bir mesele. Bu bir Dünya Gücü meselesi. Eğer durdurulmazsa, Dünya'nın kalbini yiyip bitirecek."

Durakladı. Infelice sakince onu bekledi.

Ve Linden da bekliyordu. *Elohim'e* olan güvensizliği içten gelen bir korkuyla birleşmişti. Covenant'ın niyetinden sezgisel olarak korkuyordu.

"Yeni bir Hukuk Personeli oluşturmak istiyorum." Sesi risklerle doluydu. "Karşı koymanın bir yolu. Bu yüzden buradayız. Tek Ağaç'ı bulmamız gerekiyor." Yavaşça Linden'in omzunu çözdü, onu serbest bıraktı ve tehlikesini ondan ayırmak istercesine kenara çekildi. "Bize nerede olduğunu söylemeni istiyorum."

Bir anda çanlar ısrarla çalmaya başladı. İçlerinden biri vurdu:

-İnfelice, yapma. Umudumuz kaybolacak.

Kristal cevap ondan net bir şekilde geldi:

-Anlaşıldı ve kabul edildi. Yapmayacağım.

Ama gözleri diğer konuşmalarından hiçbir ipucu vermiyordu. Covenant'ı doğrudan, neredeyse zevkle karşıladılar. "Yüzük sahibi," dedi

"Bu bilgiye ihtiyacın yok. O zaten zihninize yerleştirildi."

Aynı özen ve aynı hazırlıkla, "Doğru. Onu bana Caer-Caverall verdi. Dedi ki, 'Bilgi senin içinde, ama sen onu göremiyorsun. Ama zamanı geldiğinde, yeteneğimin kilidini açacak araçları bulacaksın' dedi. Ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

Çanlar nefes nefese kalmış gibi sessizleşti. Ama Linden çanların anlamını kavramıştı. Bekledikleri an gelmişti.

Anlama telaşıyla kendini Mutabakat'a doğru fırlatmaya çalıştı. Söylenemeyecek kadar hızlı kelimeler içinden haykırdı: Ağacın nerede olduğunu zaten biliyorlar, istedikleri bu, anlamıyor musun, *Foul buraya bizden önce geldi!* Ama hareketleri çok yavaştı, ölümlülük yüzünden tıkanmıştı. Kalbi atışlar arasında donmuş gibiydi; ciğerleri nefes almıyordu. Adam sanki kendini felakete sürüklediğini biliyormuş gibi konuştuğunda ona doğru henüz dönmüştü.

"Benim için bilginin kilidini açmanı istiyorum. Zihnimi açmanı istiyorum."

Eftmound'un tepesinde Infelice gülümsedi.

DOKUZ: Forestal'ın Hediyesi

Bir sonraki an, Linden Covenant'a o kadar sert uzandı ki, yamaçtan aşağı birkaç adım sendeledi. Covenant'ın gömleğini yakalayan Linden, tüm gücüyle onu sarsmaya başladı. "Yapma bunu!"

Dengesini yeniden kazanmak için savaştı. Gözleri vahşi bir büyüünün habercileri gibi yanıyordu. "Neyin var senin?" diye bağırdı. "Nerede olduğunu bilmek zorundayız."

"O şekilde değil!" Yeterli gücü yoktu, sesi ya da kasları için yeterli kuvveti bulamıyordu. Onu fiziksel olarak zorlamak istedi; ama tutkusu bile yeterli değildi. "Bunu yapmak zorunda değilsin! Onlar sana *söyleyebilir*! Nerede olduğunu zaten biliyorlar."

Kabaca kadının bileklerini tuttu ve kendini kadının elinden kurtardı. İçinde yükselen zehir ve güç, kavrayışını reddedilemez hale getirdi. Kadının bileklerini gömleğindeki kesiğin yakınında bir arada tuttu ve kadın kurtulamadı. "Sana inanıyorum." Bakışları son derece sertti. "Bu insanlar muhtemelen her şeyi biliyor. Ama bize söylemeyecekler. Ne yapmamı istiyorsun? Fikirlerini değiştirene kadar yalvarmamı mı?"

"Antlaşma." Aynı anda hem öfkелendi hem de yalvardı. "Birbirlerine ne söylediklerini duyabiliyorum." Kelimeler ağzından döküldü. "Gizli bir amaçları var. Foul buraya bizden önce gelmiş. Seni ele geçirmelerine izin verme!"

Bu onu delip geçti. Kadının bileklerini bırakmadı; ama Infelice'e bakmak için başını kaldırdığında tutuşu gevşedi.

"Bu doğru mu?"

Infelice kırılmış gibi görünmüyordu. Linden'i tekrar tekrar hoşgörüyü karşıladı. "Güneş-Bilge, Despiser'in üzerimize geldiğini ve bizi kendi amaçları doğrultusunda yönlendirdiğini söylüyor. Bu doğru değil. Ama bizim de bu konuda kendi amacımız var, bu doğru."

"O zaman," diye homurdandı, "bana Tek Ağaç'ın nerede olduğunu söyle."

"Gereksiz hediyeler vermek âdetimiz değildir." Ses tonu tüm karşı çıkışları, tüm ikna çabalarını reddetti. "Bize iyi görünen nedenlerden

dolayı,

biz seçimimizi yaptık. Biz *Elohim*'iz ve seçimlerimiz sizin yargılarınızın ötesinde yatıyor. Benden içinizdeki gizli bilgiyi açığa çıkarmamı istediniz. Bu hediyeği vermeye hazırım, başka bir şey değil. Şüphenizin emirlerine göre kabul edebilir ya da reddedebilirsiniz.

"Eğer başka bir cevap istiyorsan, onu başka bir yerde ara. Güneş-Bilge'ye bu bilgiyi edinmek için neden zihnine girmediğini sor. Yol ona açıktır."

Linden geri çekildi. Gir-? Covenant'ın son nüksetmesinin anıları içinde alevlendi. Bastırılmış karanlık açlık içinde kabardı. Elbette onu *Elohim*'in amaçladığı şeyden kurtarmak için-! Ama neredeyse onun hayatına mal oluyordu. Tehlike etrafını sarmıştı. Teninde utanç gibi kızardı. Çelişki onu tuzağa düşürmekle tehdit ediyordu. Bu yüzden seçilmişti, Gibbon ona bu yüzden dokunmuştu. Covenant'ın gevşemiş kavrayışından sıyrılarak Infelice'le yüzleşti ve sahip olduğu tek cevabı, açlığını bastırmasını sağlayan tek cevabı tükürdü.

"Sahiplenme *kötüdür*."

Elohim'in kötü olduğu her şeye rağmen doğru muydu?

Infelice küçümseyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ama cevap vermedi. "Linden." Covenant'ın sesi, iki elinin arasında bir parça gibi sıkışmıştı.

Dişlerini. Elleri ona uzandı ve tekrar yüzünü ona çevirdi. "Onlara güvenip güvenemeyeceğimiz umurunda değil. Tek Ağaç'ın nerede olduğunu bilmeliyiz. Eğer akıllarında başka bir şey varsa-" Yüzünü ekşiterek buruşturdu. "Benim sayılmadığımı düşünüyorlar. Sence buna ne kadar dayanabilirim? Yaşadığım onca şeyden sonra?" Ses tonu buna hiç dayanamayacağını açıkça gösteriyordu. "Ülkeyi bir kez kurtardım ve yine kurtaracağım. Bunu benden alamayacaklar."

Onun duygularını fark ettiğinde, içi uyuştı. Öfkesinin büyük bir kısmı ona yönelmişti; Güneş Bilgesi'nin kendisi olduğu düşüncesine, kendisini öldürdüğü için suçlanması gerektiği fikrine. Çanlar artık onun menzilindeydi ama onları neredeyse hiç dinlemiyordu. Yine oluyordu, her şey yine oluyordu, yapabileceği hiçbir şey yoktu, hep olacaktı. Anne ve babası için ne kadar işe yaramazsa onun için de o kadar işe yaramazdı. Ve onu kaybedecekti. Ona "gücüm yok" bile diyemiyordu.

İçine girmememin nedeninin seni korumak olduğunu anlamıyor musun? Bunun yerine kalbindeki donmuş yerin konuşmasına izin verdi.

"Bunu sadece hakarete uğradığını hissettiğin için yapıyorsun. Bu senin cüzzamın gibi. Kendini feda ederek ödeşebileceğini sanıyorsun. Evrensel kurban." *Zaten beni hiç sevmedin.* "Yaşamayı bildiğin tek yol bu."

Onu incittiğini ve acının hiçbir şeyi değiştirmedığını gördü. Kadın ona ne kadar söverse, o da o kadar kararlı oluyordu. Ona cevap verdiği sıcak ve sessiz bakışlar onu dokunulmaz kılıyordu. Kendi şartlarına göre başka seçeneği yoktu. İçinde bulunduğu durumun üstesinden nasıl gelebilirdi ki, onunla doğrudan yüzleşmek ve ona karşı kendini riske atmak dışında? Infelice'in teklifini kabul etmek için ona sırtını döndüğünde, kadın onu durdurmaya çalışmadı. Duygusuzluğu kederden de kaynaklanıyor olabilirdi.

"Antlaşma Dev Dostu," diye buyurdu Birinci. "Yaptığın şeye dikkat et. Arama'yı senin ellerine teslim ettim. Kaybedilmemeli."

Onu görmezden geldi. Infelice'e dönerek kırılgan bir sesle mırıldandı: "Ben hazırım. Hadi başlayalım."

Eftmound'da bir çan çaldı; bir itiraz ya da protesto çığlığı.

Şimdi Linden kaynağını tespit edebildi. Findail'den gelmişti.

-İfelice, düşün! Tehlikeye attığınız *benim* hayatım. Eğer bu yol başarısız olursa, bedelini ben ödemek zorundayım. Başka bir yol yok mu?

Ve Infelice bir kez daha Linden'i şaşırttı. "Güneş-Bilge," dedi *Elohim* sanki kendini inkâr ediyormuş gibi, "sözün nedir? Senin adına, eğer istersen onu reddedeceğim." Covenant bir lanet gibi tısladı; ama Infelice onu reddetmeyi bitirmemişti. İnatla devam etti: "Ancak, sorumluluk senin üzerinde olacak. Dünyayı mahvetmeden önce yüzüğünü ondan alacağına dair söz vermelisin - yüzük sahibi ve Güneş-Bilgesini kendinde birleştireceğine dair." Covenant, Infelice'in fark etmeye tenezzül etmediği umutsuz bir öfke yaydı. "Eğer kendini bu söze bağlamayacaksan, onun isteğini yerine getirmeliyim."

Stimy Findail seslendi:

-İfelice, teşekkür ederim.

Ama Linden'in Findail'in ne demek istediğini anlamasına imkân yoktu. Infelice'in teklifinin önemi karşısında içten içe sarsılıyordu. Bu, sahip olmaktan daha sinsî bir ayartmaydı: Onu karanlığın tehdidine maruz bırakmadan ona güç sunuyordu. Onun sorumluluğunu kabul etmek mi? Hayır, bundan daha fazlası: tüm maceranın, Dünya'nın hayatta kalmasının ve Lord Foul'un yenilmesinin sorumluluğunu kabul etmek. İşte Covenant'ı kendisinden korumak için bir şanstı bu; tıpkı onun kendisini kurtarmak için sık sık çabaladığı gibi onu kurtarmak için.

Ama sonra gizli tuzağı gördü. Eğer kabul ederse, görevin Tek Ağaç'ı bulmak için hiçbir yolu olmayacaktı. Az önce yapmayı reddettiği şeyi yapmadığı sürece - Caer- Caverall'ın gizli bilgisini ortaya çıkarmak için onu ihlal etmediği sürece. Her şey dönüp dolaşıp buna geliyordu. Bu tür bir güce duyduğu gömülü özlemin gücü onu hasta hissettiriyordu. Ama bunu çoktan reddetmiş, hayatını bunu reddederek geçirmişti.

Başını iki yana salladı. "Ona ne yapması gerektiğini söyleyemem," dedi ve bir şeyler yaptığına, kendini ve onu günaha karşı savunduğuna inanmaya çalıştı. Ama söylediği her kelime başka bir inkâr gibi geliyordu. Onun tehlikede olduğu düşüncesi yüreğini burkuyordu. "Bırak kendi kararlarını kendisi versin."

Sonra Covenant'ın rahatlamasının gücünden, Findail'in çınlayan dehşetinden, arkadaşlarının endişesinden ve Infelice'in hevesli ışıltısından kendini korumak için kollarını göğsüne sarmak zorunda kaldı.

"Gel," dedi elmas giysili *Elohim* hemen, "başlayalım." Ve iç sesi ekledi:

-Bizim istediğimiz gibi sessizlik onu alsın.

Linden istemsizce döndü ve Covenant ile Infelice'in sanki büyülenmiş gibi birbirlerine odaklandıklarını gördü. Kadın, kurnazca kazanılmış bir zaferin dışa vuran işareti gibi parıltıyordu. Infelice ise omuzlarını dikleştirmiş ve başını kaldırmış bir şekilde duruyordu. Eğer gülümsemek için duraksasaydı, Linden çığlık atardı.

Infelice, mücevherlerin dalgalanması gibi kıyafetini yavaşça dalgalandırarak tepeden aşağı indi. Sanki bunun için doğmuş gibi gücü o n a geçmişti. Akşamın minnettar esintisi gibi akarak Mutabakat'ın önünde durmak için hareket etti.

Elini onun alnına koyduğunda, eftmound'un sessiz havası ıstırapla parçalandı.

Dişleri kadar tiz bir çığlık göğsünü pençeledi. Dizlerinin üzerine çöktü. Yüzündeki ve boynundaki tüm kaslar düğümlendi. Elleri sanki kafatası parçalanıyormuş gibi şakaklarına gitti. Kasılmalar başının iki yanını çaresizce yumruklamasına neden oldu.

Neredeyse bir bütün olarak. Linden ve Devler ona doğru ilerledi.

Onlar ona ulaşmadan, haykırışı vahşi bir büyü çığlığına dönüştü. Beyaz alev her yöne doğru püskürdü. Infelice geri çekildi. Eftmound'un kayaları sarsıldı. Linden ve Pitchwife düştü. Çok sayıda *Elohim* kendilerini korumak için başka şekiller aldı. İlk, sanki dengesi buna bağlıymış gibi kılıcını kaptı. Infelice'e öfkeyle bağırıyordu; ama Mutabakat'ın gücünün gürültüsü arasında sesi çıkmıyordu.

Elleri ve dizleri üzerinde doğrulan Linden, damarlarındaki kanı donduran bir manzarayla karşılaştı.

Bu yangın daha önce tanık olduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Yüzüğünden ya da şakağına vurduğu yarım yumruğundan gelmiyordu. Sanki beyni bir anda patlamış gibi doğrudan alnından fışkırıyordu.

İlk başta, alevler her yandan püskürüyor ve tepeye çılgınca acılar saçıyordu. Ama sonra hava, *Elohim*'in amacını şekillendiren, yakarışlarla çınlayan bir çan gürültüsüne dönüştü; ve ateş değişmeye başladı. Yavaş yavaş sıcak bir parıltıya dönüştü, tüm acıların birleştiği kadar sert ve beyazdı.

Linden içgüdüsel olarak gözlerini korudu. Böyle bir parlaklık onu kör etmeliydi. Ama kör etmedi. Sanki güneşin fırtınasına bakıyormuş gibi yüzüne çarpmasına rağmen, katlanılabılır kalmaya devam etti.

Ve onun berrak çekirdeğinde vizyonlar doğdu.

Birbiri ardına ışığın içinden çıktılar.

Mavi elbiseli, belki dört ya da beş yaşlarında genç bir kız, sırtını bir ağacın siyah gövdesine dayamış duruyordu. Hiç ses çıkarmasa da, çıplak bacaklarına yaklaşan bir keresteciye karşı maskesiz bir dehşet içinde feryat ediyordu.

Sonra yılan, çocuğun kaval kemiğinin solgun etinde iki ölümcül kırmızı iz bırakarak kayboldu.

Covenant sendeleyerek görüntüye girdi. Tepeden tırnağa hırpalanmış ve hırpalanmış görünüyordu. Dudaklarındaki onarılmamış bir kesikten, alnından kan akıyordu. Kızı kollarının arasına aldı, onu rahatlatmaya çalıştı. Birbirleriyle konuştular ama görüntü sessizdi. El yordamıyla bir çakı çıkardı ve açtı. Botlarından birinin bağcığıyla bir turnike yaptı. Sonra kızı kucağında sabitledi, bıçağını kızın incinmiş baldırının üzerine koydu.

Bıçağın hareketiyle görüntü değişti. Önce biri, sonra diğeri, bıçaklar bileklerini keserek ölüm çizgileri çizdi. Kan aktı. Süvariler *rukhlarını* savurup onu çaresiz ve veril bir şekilde soothtell'e sürerken bir tutku havuzunda diz çöktü.

Bunu bir görüntü kaosu izledi. Linden, Güneşboğan'ın altında parçalanmış toprakların yayıldığını gördü. Yağmur güneşinin tufanından etkilenen toprak bir çöle dönüştü; ardından çöl, veba güneşinin kızıl süprüntüsüne karıştı. Aynı zamanda, tüm bunlar Joan'ın bedenine de oluyordu, çünkü o, Antlaşma'nın evindeki yatağında ele geçirilmiş ve bağlanmış olarak yatıyordu. Linden bu manzara karşısında neredeyse çıldırana kadar her türlü hastalıkla boğuşuyordu.

Görüntü öfke ve tiksintiyle titredi ve vahşi büyü ortaya çıktı. Keskin akkorluk, kanla aydınlanmış *rukhların* arasında beyaz bir meşale gibi alevlendi. Kendini kesik bileklerine doğru eğdi, akıntıyı durdurdu, yaraları mühürledi. Sonra öfke ve ateşin etkisiyle ayağa kalktı ve gücü Süvarilerin arasında dolaşarak onları demet gibi biçti.

Ancak beyaz alev sarsıntıya doğru yükselirken, ışığının özü değişti, yumuşadı. Covenant bir gölün yüzeyinde duruyordu ve gölün suları onun önünde bir girdap halinde yanarak *krilleri* ellerine doğru kaldırıyordu. Göl onu bir hayır duası gibi destekliyor, vahşetini umudun ışığına dönüştürüyordu; çünkü Toprak'ta hâlâ Dünya Gücü vardı ve başka hiçbir göl olmasa bile bu göl Güneşboğan'a karşı ayakta duruyordu.

Ateş yine değişti. Şimdi uzun boylu bir adam figüründen fosforlu ışıltılar halinde akıp gidiyordu. Bembeyaz bir sendaline bürünmüştü. Elinde asa olarak budaklı bir ağaç dalı tutuyordu. Kendini ağırbaşlı ve güçlü bir şekilde taşıyordu; ama ciddi bağlılığının ardında yüzünde ne gözleri ne de göz çukurları vardı.

Covenant'a hitap ederken, başka figürler ortaya çıktı. Eğri büğrü gülümsemesi ve dingin gözleriyle mavi cüppeli bir adam. Benzer şekilde giyinmiş, tutkulu yüz hatları sevgi ve nefretin ipuçlarını taşıyan bir kadın. Call ve Brinn gibi, yargı kadar dengeli ve yetenekli bir adam. Ve Saltheart Foamfollower olması gereken bir Dev.

Covenant's Dead.

Yanlarında, siyah mükemmelliğini kalbini gizlemek için bir pelerin gibi giyen Vain duruyordu.

Figürler dilsiz imgelem aracılığıyla Covenant'la konuştu. Sevgilerinin kutsaması ve laneti onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Sonra gözsüz adam, Forestal, yaklaştı. Covenant'ın alnına dokunmak için asasını dikkatlice uzattı.

Aniden alev melodisi gibi bir parıltı eftmound üzerinde şarkı söyledi; ve bir anda tüm *Elemesnedene* karanlığa düştü. Gece, yıldızlar tarafından açık ve tanıdık hale getirilmiş bir gece olarak görüntünün içinde yükseldi. Yıldızların harita çalışması yavaşça dönmeye başladı.

"Gördün mü Honninscrave?" diye bağırdı Birinci kısık sesle.

"Evet!" diye cevap verdi. "Bu yolu dünyanın öbür ucuna kadar takip edebilirim."

Bir süre için yıldızlar Tek Ağaca giden yolu ifade ettiler. Sonra, tanımladıkları yerde, vizyon denize doğru düştü. Dalgaların arasında bir ada belirdi. Küçük ve çoraktı, Deniz'in bataryasına karşı bir kayalık gibi duruyordu ve hiçbir şeyi işaret etmiyordu. Hiçbir yaşam belirtisi kayalık kenarlarının ıssızlığını hafifletmiyordu. Yine de imgelemen amacı açıktı: burası Tek Ağaç'ın yeri.

Okyanusun üzerinden kederli bir feryat yükseldi. Covenant sanki sonunu görmüş gibi haykırdı.

Ses Linden'in içini parçaladı. Ayağa kalkmak için mücadele etti, az olan gücünü ileri doğru itmeye çalıştı. Covenant, beyin ateşinden çivilerle çarmıha gerilmiş gibi alnından alevler saçan bir güçle diz çöktü.

Bir an için ışığa karşı ilerleyemedi: ışık, ondan akan hissedilir bir akım gibi onu geride tutuyordu. Ama sonra çanlar hep bir ağızdan çaldı:

-Tamamlandı!

Bazıları zaferden dolayı vahşiydi. Diğerleri ise derin bir pişmanlık ifade ediyordu.

Aynı zamanda, denizin ısırdığı adadaki vizyon da solmaya başladı. *Elemesnedene*'in doğal aydınlığını geri kazandıran parlaklık yavaş yavaş sönerek Linden'in ilerlemesine izin verdi. Adım adım Covenant'a doğru ilerledi. Görüşün izleri teninde yanıyor, saçlarında şimşek gibi çıtırdıyor gibiydi; ama o bunlarla savaştı. Güç sonuna kadar yıpranıp atmosferi bir çorak arazi gibi sersemlemiş ve hareketsiz bıraktığında, İnançsız'ın önünde yere düştü.

Gevşek bir duruşla diz çöktü, topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve kollarını bilinçsizce dizlerine dayadı. Hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Bakışları kör bir adamınki gibi ona dikilmişti. Ağzı sanki hiçbir kelime ya da feryat duymamış gibi açık kalmıştı. Nefes alış veriş hafifçe, acıyla titriyordu. Göğsündeki kaslar, Linden'in bakışlarında, Infelice'in açılışında yırtılmış gibi ağrıyordu.

Ama kadın ona elini uzattığında, adam kavrulmuş ve zarar görmüş bir kuzgun gibi vırakladı: "Dokunma bana."

Sözler açıktı. Tüm *Elohim*'in duyması için cüzzamıyla ilgili eski uyarısını yinelediler. Ama gözlerindeki ışık sönmüştü.

BÖLÜM II: İhanet

ON: *Elohim*'den Kaçış

Çanlar artık Linden için açıktı; ama artık ne dedikleri umurunda değildi. Covenant'ın boş gözlerine, durgun, bakan yüzüne kilitlenmişti. Eğer onu görebiliyorsa bile, bu görüntünün onun için hiçbir anlamı yoktu. Kadın başını tutup dehşet dolu bakışlarını ona yönelttiğinde tepki vermedi.

Devler ona ne olduğunu öğrenmek için yaygara koparıyorlardı. Onları görmezden geldi. Umutsuzca algısını toparlayarak, gözbebeklerinin düz boşluğuna nüfuz etmeye, zihnine ulaşmaya çalıştı. Ama başaramadı: kafasının içinde, görüşü karanlığın içinde kayboldu. Adam sönmüş bir mum gibiydi ve sönmüş fitilden yükselen tek duman eski sıkılmış darlığıydı:

"Dokunma bana."

O karanlıkta kurmaya başladı. Ondan bir şeyler hissetmeye devam etmiş olmalıydı, aksi takdirde kendine olan inadını dile getirmeye devam edemezdi. Ama bilincinin bu kalıntısı onun kavrayışının ötesindeydi. Karanlık, kendi ışığını sülük gibi emiyor gibiydi. Yıldızların arasındaki soğuk boşluk kadar sonsuz ve aç bir boşluğa düşüyordu.

Vahşice kendini ondan kopardı.

Honninscrave ve Seadreamer, İlk ile birlikte Covenant'ın arkasında duruyordu. Pitchwife Linden'in yanında diz çöktü ve kocaman elleriyle Linden'in omuzlarını kavradı. "Seçilmiş." Fısıltısı, karanlığın iz bırakan huzmeleri arasında sızladı. "Linden Avery. Konuş bizimle."

Sert nefesler alıyordu. Yeterince hava bulamıyordu. *Elemesnedene*'nin özelliksiz ışığı onu boğuyordu. *Elohim*, ur-viller kadar vicdansız bir şekilde etrafında klostrofobik bir şekilde belirliyordu. "Bunu sen planladın," diye homurdandı soluklarının arasında. "Başından beri istediğin buydu." Aşırılıktan başı dönüyordu. "Onu yok etmek için."

Birinci keskin bir nefes aldı. Pitchwife'ın elleri istemsizce sıkıştı. Şaşkınlığını dik bir şekilde karşılaması gerekiyormuş gibi irkilerek ayağa kalktı ve Linden'i dikleştirdi. Honninscrave ona bön bön baktı.

Seadreamer kollarını iki yana açmış, kendini görmekten alıkoyarak duruyordu.

"Yeter," diye karşılık verdi Infelice. Ses tonu buz gibi sertti. "Böyle yanlış bir yargının hakaretine daha fazla boyun eğmeyeceğim. *Elohim Festivali* sona erdi." Arkasını döndü.

"Dur!" Pitchwife'ın desteği olmasaydı, Linden yalvarır gibi çıplak zemine düşecekti. Kalan tüm gücünü sesine verdi. "Onu geri getirmelisin! Lanet olsun, onu böyle bırakamazsın!"

Infelice durakladı ama arkasına bakmadı. "Biz *Elohim*'iz. Seçimlerimiz sizin sorgulamalarınızın ötesinde yatıyor. Hoşnut olun." Zarif bir şekilde yamaçtan aşağı inmeye devam etti.

Seadreamer harekete geçti ve kendini onun peşinden fırlattı. Birinci ve Honninscrave bağırdılar ama onu durduramadılar. Z a y ı f, kısa umudundan yoksun kalan Seadreamer'in acısını dindirecek başka bir çıkış yolu yoktu.

Ama Infelice onun yaklaştığını duydu ya da hissetti. Ona ulaşmadan önce, "Dur, Dev!" diye bağırdı.

Sanki arkasındaki görünmez bir duvara çarpmış gibi geri tepti. Emrinin gücü onu yere serdi.

Görkemli bir öfkeyle onunla yüzleşti. Adam göğsünün üzerinde sürünüyordu; ama dudakları dişlerinin üzerinde hiddetliydi ve gözleri ona haykırıyordu.

"Bana güvensizliğinle saldırma," diye yavaşça ifade etti, "yoksa sana sessiz Dünya Görüşünün *Elemesnedene*'in öfkesinin yanında bal ve iyilik olduğunu öğretilirim."

"*Hayır.*" Yavaş yavaş Linden'in uzuvlarına hayat geri dönüyordu; ama hâlâ Pitchwife'ın desteğine ihtiyacı vardı. "Birini tehdit etmek istiyorsan, beni tehdit et. Seni suçlayan benim."

Infelice konuşmadan ona baktı.

"Bütün bunları sen planladın," diye devam etti Linden. "Onu küçük düşürdünüz, kovdunuz, aşağıladınız; böylece onu yeterince kızdırdınız ki sizi içine alsın ve ona zarar vermenize cesaret etsin. Sonra da aklını başından aldın. Şimdi" -şiddetinin tüm kırıntılarını topladı- "*onu geri getir!*"

"Güneş-Bilge," dedi Infelice buz gibi bir küçümseme tonuyla, "kendinle alay ediyorsun ve bunun farkında değilsin." Küçümseyerek hareket etti ve

ve ölü ağaçlardan oluşan halkanın içinden geçti.

Diğer *Elohim*'ler de sanki Linden ve yoldaşları artık onları ilgilendirmiyormuş gibi yüzlerini başka tarafa dönerek dağıldılar.

Linden belirsiz bir ılılıkla Covenant'a doğru savruldu. Bir an için yüzüğünü kapıp *Elohim*'i zorlamak için kullanmaya niyetlendi.

Onu görünce durdu. İlk onu ayağı kaldırmıştı. Linden'e, sanki o ve onunla ilgili her şey onun için yok olmuş gibi bakıyordu; ama boş nakaratı kasıtsız bir çağrı gibiydi.

"Dokunma bana."

Oh, Covenant! Elbette yüzüğünü alamazdı. *Elohim*'in istediğinin bu olmasından başka bir sebep olmasa bile, bunu ona yapamazdı. Ya da istediklerinin bir parçası. İtiraz etmek için acı çekiyordu ama kararlılığı yine işe yaramaz hale gelmişti. İçinde bir ağlama dalgası yükseldi; zar zor tuttu. Sana ne yaptılar?

"Öyle mi?" diye fısıldadı İlk, belirsiz gökyüzüne. "Bu bilgiyi ona böyle bir bedel ödeyerek mi edindik?"

Linden aptalca başını salladı. Elleri beceriksizce hareketler yaptı. Onları bir doktorun elleri olmaları için eğitmişti ama şimdi boğma arzusunu güçlölkle bastırabiliyordu. Covenant sanki öldürölmüş gibi kesin bir şekilde ondan alınmıştı - Nassic gibi hala zalimlikle sıcak bir bıçakla öldürölmüşü. Kıpırdamazsa, harekete geçmezse, bir şekilde kendini savunmazsa delireceğini hissediyordu.

Etrafındaki Devler onun dehşeti karşısında hareketsiz kalmış gibiydiler. Ya da Mutabakat'ın, onun kararlılığının kaybıyla. Başka hiç kimse görevin amacını geri getiremezdi.

Bu sorumluluk Linden'a ihtiyacı olan şeyi vermişti. Önceden gelen bir inatçılıkla harekete geçerek, Seadreamer'ın zarar görüp görmediğini bulmak için yamaçtan aşağıya doğru koştu.

Ayağı kalkmaya çalışıyordu. Gözleri geniş ve sersemlemişti, Dünya Görüşü yüzünden kafası karışmıştı. Sanki tüm denge duygusunu kaybetmiş gibi sendeliyordu. Honninscrave aceleyle onun yanına geldiğinde, sanki kırılan bir dünyadaki tek sabit nokta oymuş gibi Üstadın omzuna sarıldı. Ama Linden'ın sezgileri ciddi bir yaralanmaya dair hiçbir kanıt bulamadı.

fiziksel zarar. Yine de duygusal hasar ağırdı. Geçirdiği sınavın, kardeşinin onun için beslediği umudun kaybolmasının ve Antlaşma'nın içinde bulunduğu kötü durumun bir araya gelmesiyle içinde bir şeyler yerinden sökülüyordu. Her türlü yardımın reddedildiği zor bir duruma düşmüştü; ve Dünya Görüşü'nü sanki onu öldüreceğini biliyormuş gibi taşıyordu.

Bu da Linden'in tedavi edemeyeceği bir şeydi. Sadece buna tanık olabilir ve hiçbir f a y d a s ı olmayan lanetler mırıldanabilirdi.

Çanların çoğu arka plana çekilmişti ama iki tanesi yakınlarda kalmıştı. Birlikte tartışıyorlardı, memnuniyete karşı pişmanlık. İçeriklerine artık erişilebiliyordu ama Linden'in artık kelimeleri anlamaya niyeti yoktu. Chant ve Daphin'den yeterince bıkmıştı.

Yine de iki *Elohim* birlikte tepeliğin üzerinden ona doğru geliyordu ve onları görmezden gelemezdi. Onlar onun son şansıydı. Onunla yüzleştiklerinde, acısını doğrudan Daphin'in tertemiz yeşil bakışlarına yöneltti.

"Bunu yapmanıza gerek yoktu. Bize Tek Ağaç'ın nerede olduğunu söyleyebilirdin. Onu ele geçirmene gerek yoktu. Sonra da onu *öylece* bırakıp gitmene gerek yoktu."

Chan'tın sert gözlerinde kayıtsız bir parıltı vardı. İç sesi zevkle parıltıyordu.

Ancak Daphin, Linden'in bakışlarına karşılık verirken zihninde hüznü ve akışkan bir ton vardı. "Güneş-Bilge, sen bizim Würd'ümüzü anlamıyorsun. Sizin dilinizde de benzer bir anlam taşıyan bir kelime var. Bu 'etik'tir. "

Yüce Tanrım! Linden hiddetle inkâr etti. Ama kendini hareketsiz tuttu.

"Bizim gücümüzle," diye devam etti Daphin, "hiçbir ölümünün yargılayamayacağı ya da takip edemeyeceği birçok yol bize açıktır. Bazıları çekici, bazıları ise tatsız. Şu anki yolumuzu seçtik çünkü umut ve zarar arasında bir denge sunuyor. Yalnızca kendimizi düşünmüş olsaydık, daha umutlu bir yol seçerdik, çünkü bunun şiddeti bize değil size düşerdi. Ama biz bedelini sizinle paylaşmaya karar verdik. Umudumuzu riske atıyoruz. Ve aynı zamanda bizim için daha değerli olan şeyi - yaşamı ve yaşamın anlamını. Güvenimizi riske atıyoruz.

"Bu nedenle aramızdan bazıları" -Chant'a açıkça atıfta bulunmasına gerek yoktu- "başka bir yol önerdi. Sen kimsin ki, sana güvenip hayatımızı tehlikeye atalım? Yine de bizim inancımız devam ediyor. Asla bir cana zarar gelmesini istemedik. Aynı zamanda bir zarar yolu olmayan hiçbir umut yolu bulamadığımız için, denge ve ortak maliyet yolunu seçtik. Kendi eylemlerinizin önemini bu kadar az kavrarken, bizi yargılamaya kalkışmayın. Güneş-Bilgesi ve yüzük kullanıcısının ayrı varlıklar olarak aramıza gelmesi bizim hatamız değil."

Oh, kahretsin, diye mırıldandı Linden. Daphin'e *Elohim*'in Covenant'ın boşluğu için ne bedel ödediğini soracak yüreği kalmamıştı. Aklına bununla orantılı bir bedel gelmiyordu. Ve çanların tınısı ona Daphin'in açık bir cevap vermeyeceğini söylüyordu. Azalan gücünü daha fazla tartışmaya ya da açıklamaya harcamak istemiyordu. *Elohim*'e sırtını dönmekten ve Antlaşma'yı buradan çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu.

Chant cevap verircesine şöyle dedi: "İyi ki zamanı geçmiş. Seçim benim elimde olsaydı, *Elemesnedene*'den kovulman cahil dilini çoktan susturmuş olurdu." Ses tonu kayıtsızdı; ama gözleri bastırılmış bir neşe ve kurnazlıkla parlıyordu. "Şimdi ayrılmak gururunu mu okşuyor, yoksa gitmeden önce daha fazla aptallık mı etmek istiyorsun?"

Açıkça görülüyor ki Daphin çınladı:

-Bu sana yakışmaz. Ama o cevap verdi:

-İzin veriyorum. Artık bizi engelleyemezler.

Linden'in omuzları kamburlaştı, zihnindeki izinsiz girişi boğmak için bilinçsizce gerildi. Ama o anda, İlk öne doğru bir adım attı. Elllerinden biri geniş kılıcının kabzasına dayanmıştı. *Elohim Festivali* boyunca kendini *dizginlemişti*; ama o eğitimli bir kılıç ustasıydı ve şimdi yüzünde tehlike ve savaşa dair demirden bir ifade vardı. "*Elohim*, cevaplanması gereken bir soru var."

Linden şaşkınlıkla Birinci'ye baktı. Şirkete sorulardan başka bir şey kalmadığını hissetti; ama İlk'in hangisini kastettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

İlk sanki kılıcını tanımadığı bir rakibe karşı deniyormuş gibi konuştu. "Belki de Vain'e ne olduğunu açıklamaya tenezzül edersin?"

Boşuna mı?

Bir an için Linden korktu. Çok fazla şey olmuştu. Başka bir hainliği düşünmeye dayanamıyordu. Ama başka seçeneği yoktu. Hareket etmeye devam etmez, sorumluluğu olduğu gibi kabul etmeye devam etmezse çatlayacaktı.

Höyüğün etrafına bir göz attı; ama Demondim'den hiçbir iz göremeyeceğini zaten biliyordu. Hatırlama telaşıyla Vain'in *Elohim Festivali*'ne hiç gelmediğini fark etti. Şirket incelenmek üzere ayrıldığından beri onu görmemişti. Hayır: *Haruchai*'nin kovulmasından beri onu görmemişti. O zamanlar Vain'in yokluğu onu bilinçsizce rahatsız etmişti; ama belirsiz eksiklik duygusuna bir isim koyamamıştı.

Aniden titreyerek Chant'la yüzleşti. Müzik kadar net bir şekilde, "*Artık bizi engelleyemezler,*" demişti. Chant'ın Covenant'ı kastettiğini düşünmüştü; ama şimdi onun örtülü neşesi başka anlamlar kazanmıştı.

"Yaptığın şey buydu." Anlayışı içini yaktı. "Bu yüzden Cail'i kıskırttın - bu yüzden bizimle kavga etmeye çalışıp durdun. Dikkatimizi Vain'den uzaklaştırmak için." Ve Vain her zamanki ayırım gözetmeyen boşluğuyla tuzağa doğru yürümüştü.

Sonra tekrar düşündü: Hayır. Bu doğru değil. Vain *clachan*'a heyecanlı bir havayla yaklaşmıştı, sanki bu ihtimal onu memnun ediyormuş gibi. Ve *Elohim* en başından beri onu görmezden gelmiş, ona karşı niyetlerini gizlemişti.

"Ondan ne istiyorsun?"

Chant'ın memnuniyeti çok açıktı. "O bizim için bir tehlikeydi. Karanlık yaratıcıları onu bize zarar vermesi için yarattı. O, bizi yolumuzdan saptırmak için büyük bir ustalık ve kötülükle yönetilen, Wü'd'ümüze karşı bir suçtu. Buna asla tahammül etmeyeceğiz, tıpkı sizin anil arzularınıza tahammül etmediğimiz gibi. Onu hapsettik.

"Gizlice çalıştık," diye devam etti gülerek, "yüzük sahibinizin çılgın öfkesinden kaçınmak için. Ama şimdi bu tehlike bertaraf edildi.

Senin Vain'ini hapsettik ve hiçbir aptalca yalvarış ya da küçük ölümlü öfkesi onun serbest kalmasını sağlayamayacak." Gözleri parladı. "Böylece bize yöneltmeye çalıştığın hakaretin karşılığı verilmiş oldu. Kaybınızın adaletini düşünün ve sakın olun."

Linden buna dayanamadı. Kendini ele vermemek için yüzünü ciddiyle maskeleyerek ona doğru atıldı.

Onu umursamaz bir hareketle durdurdu ve geriye doğru savurdu. Kadın Covenant'la çarpıştı ve adam sert zemine yayılarak darbeyi yumuşatmak için hiçbir çaba göstermedi. Yüzü toprağa yapıştı.

Devler hareket etmemişti. Chant'in hareketi karşısında donup kalmışlardı. İlk, falçıyonunu çekmek için mücadele etti. Seadreamer ve Honninscrave saldırmaya çalıştı. Ama hareketsiz kaldılar.

Linden, Covenant'ın yanına koşarak onu ayağa kaldırdı. "Lütfen." Sanki Chant'ın gücü aklını başından almış gibi boş yere ona yalvardı. "Özür dilerim. Uyan artık. Vain'i yakaladılar."

Ama sağır ve duyusuz da olabilirdi. Gevşek dudaklarına yapışan kiri temizlemek için hiçbir çaba göstermedi.

Boş bir şekilde, ondan, Devlerden ve *Elohim*'den tamamen ayrı dürtülere yanıt verdi:

"Dokunma bana."

Onu kucaklayarak, Daphin'in merhametine son bir kez başvurmak için döndü. Gözyaşları yüzüne damladı.

Ama Chant onu engelledi. "Bu kadar yeter," dedi sertçe. "Şimdi git."

O anda, halkının ağırbaşlılığına büründü. Duruşu ciddi ve tehditkârdı. Kadın ondan uzaklaştı; ama aralarındaki mesafe arttıkça, adam onun görüş alanında büyüdü, duyularını karıştırdı, öyle ki kadın geriye doğru cennete düşecekmiş gibi oldu. Bir an için güneş gibi parladı, itirazlarını yakıp yok etti. Sonra o güneş oldu ve çeşmenin suları onu ağlar gibi kaplamadan önce mavi gökyüzünü bir anlığına yakaladı.

Travertenin dik yüzeylerinde neredeyse dengesini kaybediyordu. Covenant'ın ağırlığı onu düşmeye doğru sürükledi. Ama hemen ardından Cail ve Brinn suların arasından sıçrayarak yardımına geldiler. Saçlarındaki su öğle güneşinin altında parılıyordu, sanki onlar -ya da o- hâlâ

Elemesnedene ile dış dünya arasındaki dönüşüm süreci *maidan*.

Değişimin aniliği başını döndürmüştü. *Haruchai* ona ve Covenant'a yamaçtan aşağı, biriken sulardan kuru zemine doğru yardım ederken güneş ışığının arkasında dengesini bulamadı. Konuşmadılar, şaşkınlıklarını ifade etmediler; ama dilsiz gerginlikleri sert ellerinin temasından ona bağıırıyordu. Onları göndermişti.

Güneş olağanüstü parlak görünüyordu. Gözleri *Elemesnedene*'in özelliksiz aydınlığına alışmıştı. Yüzünü şiddetle ovaladı, sanki gözyaşlarının ya da ağlamanın tüm belirtilerini yüzünden silmek istercesine suyu ve parıltıyı temizlemeye çalıştı.

Ama Brinn onun bileklerini tuttu. Bir suçlama gibi önünde duruyordu. Ceer ve Hergrom, Covenant'ı aralarına aldılar.

Dört Dev çeşmenin etrafındaki yalaktan çıkmıştı. Sanki kâbus olmaması gereken bir rüyadan yeni çıkmışlar gibi, *maidanın* uzun sarı otları arasında yarı sersem bir halde duruyorlardı. Birinci, iki yumruğuyla geniş kılıcını kavradı ama bu onun işine yaramadı. Pitchwife'ın şekil bozukluğu daha da belirginleşmişti. Seadreamer ve Honninscrave, acılarıyla birbirlerine bağlanmış bir şekilde tahta gibi hareket ediyorlardı.

Ama Brinn, Linden'in arkasını dönmesine izin vermedi. Hiç istifini bozmadan sordu: "Ur-Lord'a ne zarar verildi?"

Adamın bakışlarındaki suçlamaya verecek bir cevabı yoktu. Akıl sağlığının belirsizleştiğini hissetti. "Orada ne kadar kaldık?" diye alakasızca cevap verirken kendi kendine deli bir kadın gibi konuşuyordu.

Brinn başını hafifçe sallayarak onun sorusunun önemini reddetti. "Sadece birkaç dakika. Siz geri döndüğünüzde *clachan*'a yeniden girme girişimlerimizi neredeyse durdurmuştuk." Parmakları onu kelepçeledi. "Ur-Lord'a ne zarar verildi?"

Aman Tanrım, diye inledi. Covenant çok zarar görmüştü. Boşuna kaybedildi. Hediyeler reddedildi. Sadece birkaç dakika mı? Bu doğrudu: Güneş içeri girmeden önce onu son kez gördüğünden beri neredeyse hiç hareket etmemişti.

Elemesnedene. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok acı çekilebilirdi!

"Bırakın beni." Üzgün ve korkmuş bir çocuğun feryadı.
"Düşünmem gerek."

Brinn bir an için rahatlamadı. Ama sonra Pitchwife onun yanına geldi. Şekilsiz gözleri onun için can atıyordu. Aksak bir ses tonuyla, "Onu serbest bırakın. Elimden geldiğince cevap vereceğim."

Brinn yavaşça parmaklarının kilidini açtı; ve Linden çimlerin üzerine yığıldı.

Yüzünü dizlerine saklayarak orada büzüldü. Eski, tanıdık çığlıklar içinde yankılandı, babasının kan kaybından ölmesinden çok sonrasına kadar kimsenin duyamadığı çığlıklar. Gözyaşları istemsiz bir kendini suçlama gibi gözlerinden süzüldü.

Arkadaşlarının sesleri başının üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Pitchwife *Elemesnedene*'deki olayları anlatmaya başladı; ancak kısa ve öz olma talebi Dev içgüdülerini dehşete düşürdü ve yönsüz protestolara daldı, İlk görevi ondan aldı. Covenant'ın muayenesi hakkında bildiklerini kısaca anlattıktan sonra *Elohimfest*'i tarif etti. Anlattıkları kısa ve özdü. Ses tonu, Pitchwife gibi onun da tam ve resmi bir anlatım için can attığını açıkça gösteriyordu. Ama bu mайдan -*Elohim* bu kadar yakinken- böyle bir hikâyenin yeri değildi; ve o da sert bir şekilde bundan kaçındı. Tek Ağaç'ın yerinin nasıl ortaya çıktığını ve Antlaşma'nın bu vizyon için ne bedel ödediğini anlattı. Sonra da sonuca varmak için kendini sertleştirdi.

"Vain *Elohim* tarafından hapsedildi. Onun kendileri için tehlikeli olduğu onların sözüdür - onu yaratanlar tarafından denizlerin ötesinden onlara yöneltilen bir tehdit. Serbest bırakılmasına izin vermeyecekler. Belki de çoktan canını almışlardır."

Orada sustu ve Linden söylenecek başka bir şey kalmadığını anladı. Onu yüklerinden kurtaracak herhangi bir ilham gelmesini umamazdı. Ne düşündüklerini biliyormuşçasına, Ceer ve Hergrom'un bir kez daha *Elemesnedene*'ye girmeye çalışarak çeşmenin traverten yamaçlarına geri sıçramalarını izledi. Ama yol onlara kapalıydı. Tüm şirkete kapatılmıştı ve yapılacak başka bir şey kalmamıştı. Yine de iki *Haruchai*

maidan'a çekildiklerinde, inatçılıklarının yüzeyinde su parıldıyor gibiydi; ve bir iniltiyle onlarla da savaşmak zorunda kalacağını anladı. Kendilerini *Elemesnedene*'den gönderdiği için onu affetmemişlerdi.

Ayağa kalkmaya çalıştı; ama bir süre yapamadı. Kararın ağırlığı onu yere yapıştırmıştı. O kimdi ki, Covenant'ın yerini almaya çalışacaktı? Gibbon-Raver ona ıstırap ve yıkım dolu bir sonuç vaat etmişti.

Ama arkadaşları *clachan*'a nasıl zorla ya da hileyle girebileceklerini soruyorlardı. Delirdiğini hissetmesine rağmen, aralarındaki tek akli başında kişi o gibi görünüyordu. Ve rolünü çoktan kabullenmişti. En azından kendine, aldığı kararlara ve değer verdiği insanlara sadık kalamazsa, o zaman zaten olduğu ve doğurduğu her şey boşa gidecekti.

Uzun süren inatçılığını perçinleyerek, ayağa kalkıp arkadaşlarının sözünü kesti. Sonra mırıldandı: "Burada yapabileceğimiz başka bir şey yok. Hadi gidelim."

Sanki onları şok etmiş gibi sessizliğe büründüler. Aralarında bakıştılar, onu merak ediyorlardı - Vain'i terk etme isteğini ya da onlara hükmetme girişimini. İlk kılıcını kınına sokmuştu ama savaş arzusu her kasında kendini gösteriyordu. Honninscrave ve Seadreamer acının ötesinde öfkeye giden yolu bulmuşlardı. Pitchwife bile savaşmak için hevesli hale gelmişti. *Haruchai* ise sanki şiddeti savuracak bir yer arıyormuşçasına hazır bekliyordu.

"Dokunma bana," diye cevap verdi Covenant. Gözlerinin arkasındaki uçurum onu kör bir adam gibi gösteriyordu. Yinelediği uyarı, akıyla ilgili herhangi bir kısıntıyı muhafaza ettiğinin tek kanıtıydı.

"Ciddiyim." Linden'in dili çaresizlikle doluydu; ama şimdi geri adım atarsa kaçmaktan asla vazgeçemeyeceğini biliyordu. "Vain için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Gemiye geri dönelim."

"Seçilmiş." İlk'in sesi demir kadar keskindi. "Biz Devleriz. Amacı ne olursa olsun, bu Vain bizim yoldaşımız. Hiçbir yoldaşın yardımını umursamadan geri çevirmeyiz." Linden itiraz etmeye başladı; ancak Swordmain onun sözünü kesti. "Ayrıca, bize söylendiğine göre

Andelain'in Ölöleri tarafından Covenant Giantfriend'e verildi. Bir Kayıp Dev tarafından, Saltheart Foamfollower tarafından, *Sur-Jheherrin*'in Saf Olanı tarafından. Onu Covenant'ın zihninin açılışında gördük.

"Böyle bir armağanın kaybolduğunu görmeyeceğiz. Onu anlamasak da, Ölöleri tarafından Antlaşma'ya verilen hediyelerin hayati ve gerekli olduğunu düşünüyoruz. Vain kurtarılmalıdır."

Linden anlamıştı. *Elohim* bir olasılık tohumu ekmişti ve bunun meyvesi yoldaşlarının bakışlarında açıkça görülüyordu. Covenant'ın yüzüğünü alıp kullanması gerektiğini.

Başını iki yana salladı. Bu herhangi bir tecavüz kadar temel bir ihlal olurdu. Yüzüğü onun tehlikesi ve umuduydu ve onu ondan almayacaktı. Yüzüğün gücü onun için çok şey ifade ediyordu.

Ve bu fikri reddetmek için başka nedenleri de vardı. Covenant'ın durumu, en azından şirket buradan güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar bekleyebilirdi; ama Vain'inki bekleyemezdi. Demondim spawn'ının ondan istediğı şey görüldüğü gibi değildi.

Birinciye açıkça "Hayır" dedi. En azından bu konuda kim olduğunu biliyordu. "Bu sana bağlı değil."

"Ben Birinci'yim-" diye başladı kılıç ustası.

"Bu Covenant'ın kararı olurdu," diye devam etti Linden sertçe, kendini tüm iradesiyle kaskatı keserek, "ama onun durumu iyi değil. Geriye ben kalıyorum."

Elohim'in onu duyup harekete geçmesinden korktuğı için kendini açıklayamıyordu. Onlar istedikleri her şeyi duyabiliyor, istedikleri her amacı açığa çıkarabiliyorlardı. Bu yüzden sanki neden bahsettiğini biliyormuş gibi nedenler uydurdu.

"Bunu yapamazsınız. O çok önemli çünkü dışarıdan geliyor. Beyaz altın gibi. Sen yapamazsın. Bu işi başkası yapabilseydi biz burada olmazdık. Onun yerini alamazsın," diye ısrar etti. "Yapabilsem de yapamasam da yapacağım."

"Ben de gidiyoruz diyorum. Bırakalım Vain kendi başının çaresine baksın. Covenant'a neden verildiğini bile bilmiyoruz. Belki de sebebi budur. Onu *Elemesnedene*'e sokmak için, böylece ne için yaratıldıysa onu yapabilsin. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Almak için geldiğimiz şeyi aldık. Ve Covenant'ı burada tutmak istemiyorum. Onun peşindeler.

yüzük. Öylece durup ona tekrar zarar vermelerine izin verirse lanetleneceğim."

Birinci, Linden'in kararlılığı açık bir şüphe konusu haline gelmiş gibi kaşlarını çatarak cevap verdi. Ama Brinn hiç şüphe göstermedi. Taş gibi bir sesle, "Bu sorular hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Cehaletimiz, ur-Lord'a verdiğimiz söze hizmet etmeye çalıştığımızda üzerimize itildi." Suçlaması üstü kapalıydı. "Sadece bizim gözetimimizde olması gerekirken zarar gördüğünü biliyoruz. Ve Vain onun, arayışına yardımcı olması için ona verildi. Sırf bu yüzden Demondim'in yumurtasının yanında durmalıyız.

"Ayrıca," diye inatla devam etti, "bizim gözümüzde bir soru haline geldin. Revelstone'dan kurtarıldığınızda Vain size hürmet gösterdi. Ve seni çakıl taşlarının tehlikesinden ve Güneş Banliyösü hastalığından kurtarmaya çalışan da oydu. Belki de senin adına *Sur-Jheherrin*'i Pusuda Bekleyen'e karşı yardımımıza getiren de oydu. Size hizmet etmiş olanlara hizmet etme arzunuz yok mu?"

Linden onun sözleri karşısında haykırmak istedi. Bu sözler onun başarısızlıklarını tuz gibi yüzüne vurdu. Ama o, iradesinin eklemleri beyazlaşana kadar amacına sarıldı. "Ne demek istediğini anlıyorum." Sesi titriyordu, uzun zamandır kendi içine işlemeye çalıştığı düz kayıtsızlık onu terk etmişti. "Ama oraya giremezsiniz. Bizi dışarıda bıraktılar. Ve fikirlerini değiştirmelerini sağlayacak hiçbir yolumuz yok. Şimdiye kadar korktukları tek kişi Covenant'tı ve artık endişelenecekleri bir şey yok." Eğer Covenant boş nakaratını söylemek için o anı seçmiş olsaydı, kontrolü kopabilirdi. Ama o merhametli bir sessizlik içindeydi, düşüncelerinin yokluğunda kaybolmuştu. "Burada kaldığımız her dakika, daha kötü bir şey yapmaya karar verebilecekleri riskini alıyoruz."

Brinn'in bakışlarındaki meydan okuma hiç azalmadı. Sözlerini bitirdiğinde, sanki itirazları karşılıksızmış gibi cevap verdi: "O zaman onu iyileştir. Ona aklını geri verin ki Vain'in yerine kendi seçimini yapabilsin."

Bunun üzerine Linden kesinlikle kırılacağını düşündü. Zaten çok fazla şeye katlanmıştı. Brinn'in gözlerinde, zehrin nüksetmesi sırasında Covenant'tan kaçışının onu suçlamak için geri döndüğünü gördü. Ve Brinn de

Covenant'ı Infelice'in entrikalarından korumayı reddettiğini biliyordu. İlk, bu gerçeği hikâyesinden çıkarmamıştı. Linden bir an için boğazını tıkayan suçluluk duygusuyla konuşamadı.

Ama geçmiş değiştirilemezdi ve şu an için kimsenin onu yargılamaya hakkı yoktu. Brinn, Covenant'ı yargılamak için onu yeterince derinden göremiyordu. Covenant'ın durumunu değerlendirmek ve uygun gördüğü şekilde karşılamak ona düşüyordu. Kontrolünü kafatasının kemiklerini sızlatacak kadar zorlayarak, "Burada olmaz. Şimdi olmaz. Ona olanlar hafıza kaybı gibi. Kendi kendine iyileşme ihtimali var. Ama iyileşmese bile - bu konuda bir şeyler yapmam gerekse bile - burada risk almayacağım. *Elohim*'in her şeyi kurcalayabileceği bir yerde." Ve Vain'in zamanı tükeniyor olabilir. "Eğer tamamen dikkatli olmazsam-" Onun gözlerinin ardındaki karanlığı hatırlayınca duraksadı. "Geriye kalanları da söndürebilirim."

Brinn gözünü kırpmadı. Bakışları, bu argümanın da diğerleri gibi Antlaşma'ya layık olmayan bir başka ret olduğunu açıkça söylüyordu. Linden umutsuzca Birinci'ye döndü.

"Ne yaptığımı biliyorum. Belki de çok sık başarısız oldum. Belki hiçbiriniz bana güvenemezsiniz. Ama aklımı kaybetmiyorum." Israrları kulaklarına bir çocuğun zayıf yalvarışları gibi geliyordu. "Buradan çıkmamız gerek. Gemiye geri dönmeliyiz. Gidin." Tüm kararlılığıyla bağırmaktan kaçındı: "Anlamıyor musun? Vain'e yardım edebilmemizin tek yolu bu! "Bunu şimdi yapmalıyız."

İlk kendi içinde tartıştı. Honninscrave ve Seadreamer bu çatışmada taraf tutmak istemedikleri için dikkatle başka yerlere bakıyorlardı. Ama Pitchwife sanki Mistweave'i hatırlıyormuş gibi Linden'ı izledi. Ve İlk konuştuğunda, karanlık bir odada yanan bir mum gibi gülümsedi.

Cesaretle, "Pekâlâ. Bu konudaki emrinizi kabul ediyorum. Senin hakkında çok az şey bilsem de, sen Seçilmiş'sin. Ve sende garip bir gücün kanıtlarını gördüm, gücün en az arandığı zamanlarda. Starfare'in Mücevheri'ne döneceğiz."

Aniden *Haruchai*'ye seslendi. "Sizin seçiminiz konusunda bir iddiam yok. Ama sizden bize eşlik etmenizi istiyorum. Senin ötesinde boş yalanlar

ulaşmak. Ve Dev Dostu ve Seçilmişler her türlü yardıma ihtiyaç duyarlar."

Brinn sanki sessiz bir istişareyi dinliyormuş gibi başını hafifçe eğdi. Sonra şöyle dedi: "Hizmetimiz ur-Lord'a ve ur-Lord adına Linden Avery'ye verildi. Vain'in terk edilmesinden hoşlanmasak da, size karşı gelmeyeceğiz."

Vain'in terk edilmesi gerektiğini. Linden inledi. *Haruchai*'nin ağzından çıkan her kelime ona yeni bir suç yüklüyordu. Kurtarabildiği her hayatı kurtarmak için yemin etmiş olmasına rağmen ellerine daha fazla kan bulaşıyordu. Belki de Brinn haklıydı. Belki de verdiği karar başka bir inkrdı. Ya da daha kötüsü. *Sen şeytan değil misin?*

Ama birden başka bir şey söyleyemeyecek kadar gszleşti. Güneş işığı ter gibi görüşünü bulanıklaştırıyordu. Cail ona kolunu uzattığında, başka seçeneği olmadığı için kabul etti. Kendini destekleyemeyeceğini hissediyordu. Callowwail Nehri boyunca Woodenwold'a ve Starfare's Gem'in demir attığı yere doğru ilerleyen yol arkadaşlarına katıldığında, güneş işığı, zayıflık ve haklı olma ihtiyaının aşırılığı yüzünden yarı krd.

Maidan sonsuza dek önünde uzanıyor gibiydi. Sadece Nehrin biriken akıntısı genişliği işaret ediyor, çimenlerin *Elemesnedene* gibi özelliksiz ve sonsuz olmadığını vaat ediyordu, Cail'in yardımını onun için acı ve gerekliydi. Onun yardımının yumuşaklığını anlayamıyordu. Belki de Kevin Landwaster'ı Kutsala Saygısızlık Ayini'ne iten *Haruchai*'nin bu özelliğiydi; çünkü kendisine hizmet eden Kan Muhafızları gibi varlıklar varken kendine olan saygısını nasıl sürdürebilirdi ki?

Callowwail maviyi çalkantılı parçalar halinde gökyüzüne yansıttı. Vain'in görüntülerini düşünerek, onun yaptığı her şeyi hatırlamaya çalışarak kendi öz saygısına tutundu. ıldırımış Courser'lar onu Sarangrave Düzlüğü'nde bir bataklığa srklediğinde pasif kalmıştı. Yine de şirkete yeniden katılmanın bir yolunu bulmuştu. Ve kesinlikle *Elemesnedene*'i kendi gizli sebepleri için tehlikeye atmayı seçmişti?

Yavaş yavaş görüşü açıldı. Artık Woodenwold'un görkemli sonbaharının önünde yükseldiğini görebiliyordu. Yakında o ve arkadaşları ağaçların arasında olacaklardı. Yakında-

Çanların aniden şiddetle çalınması onu sendeletti. Cail'in tutuşu olmasaydı düşecekti. *Clachan*'dan kovulduğundan beri *Elohim* sessizdi; ama şimdi çanlar onun zihninde öfkeli ve çaresizdi, keder ve öfke haykırıyordu.

Pitchwife yanına geldi ve Cail'in onu tutmasına yardım etti. "Seçilmiş?" diye sordu yumuşakça, acilen. "Sana ne zarar veriyor?" Ses tonu kadının yüzündeki solgunluğu yansıtıyordu.

"Boşuna," diye soluk soluğa sessiz çınlamalar arasında bağırdı. Sesi ondan gelemeyecek kadar ince ve kopuk çıkıyordu. "Kaçmaya çalışıyor."

Bir sonraki an, gök gürültüsü gibi bir sarsıntı şirketi sarstı. Bulutsuz gökyüzü karardı; birbirlerine karşı patlayan güçler güneşi kararttı. Bir depremin açılış uğultusuna benzeyen uzun bir sarsıntı yeryüzüne yayıldı.

Devler bağırdı. Dengelerini korumak için mücadele eden *Haruchai*, Linden ve Covenant'ın etrafında savunma amaçlı bir daire çizdi.

Callowwail'in çeşme başına doğru dönüp baktığında, Linden suyun alev alev yandığını gördü.

Yanan ve alev alev yanan sıcak bir güç dalgası alevleri akıntıya doğru yaydı. Ön kenarı bir fırının açık kapısı gibi öfke saçıyordu. Hızlı ateşin her iki yanında *maidan* dalgalanıyor ve sanki buharlaşıyormuş gibi akıyordu.

Sıcağın ortasında, Linden yüzen karanlık bir figür gördü.

Boşuna!

Callowwail'de sanki asit tarafından kuşatılmış gibi debeleniyordu. Vuruşları çılgıncaydı ve her an daha da zayıflıyordu. Alevler etini yırtıyor, siyah özünü parçalıyordu. Ateşli akıntının içinde eriyormuş gibi görünüyordu.

"Ona yardım edin!" Vain'in ihtiyacı Linden'ı bir çılgılığa sürükledi. "Onu öldürüyorlar!"

Haruchai tereddüt etmeden tepki verdi. Ondan duydukları şüphe, harekete geçme yeteneklerini engellemedi. İleri fırlayan Ceer ve Hergrom doğruca Nehre ve alevlerin ortasına daldılar.

Bir an için yanacaklarından korktu. Ama ateş onlara dokunmadı. Vain'in ebon varlığının zifirine kadar yandı ve etlerine zarar vermedi.

Haruchai ona ulaştığında, kollarını boyunlarına doladı; ve bir anda gücünün erozyonu sanki onlardan besleniyormuş gibi durakladı. Aniden kendini toplayarak onları yüzeyin altına itti. Konsantre bir çabayla kendini eğdi, ayaklarını omuzlarına dayadı. Bu temelden *Callowwail*'in dışına sıçradı.

Alevler onu takip etmeye çalıştı; ama şimdi güneş ışığında yıpranmış, su gibi akıp gidiyorlardı. Onların doğrudan pençesinden kurtulmuştu. Ve güneş ışığını ona bir besin gibi akıttı. Tüm *maidanın* üzerinde hava doğaüstü bir alacakaranlıkla kararmıştı; ama güneş tüm gücünü *Vain*'in üzerine akıtarak *Elohim*'in ona karşı gerçekleştirdiği çözölmeyi tersine çevirdi. Kollarını açarak siyah gözlerini yukarı çevirdi ve ışığın onu kendine getirmesine izin verdi.

Çanlar keskin kayıplar ve vahşî tehditler savurdu ama daha fazla zarar vermedi.

Nehirde, güç başarısızlığa doğru azaldı. Ceer ve Hergrom birlikte, zarar görmeden su yüzeyine çıktılar ve şirketin geri kalanıyla birlikte *Vain*'i izlemek üzere kıyıya tırmandılar.

Demondim-spawn yavaşça kollarını indirdi; ve o bunu yaparken, gün ortası *maidana* geri döndü. Bir anda, her zaman durduğu gibi durdu, rahatlama ve hazır olma arasında dengelendi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Arkadaşlarından her zamanki gibi habersiz, yardıma ya da kurtarılmaya karşı kör görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Birinci, *Linden*'e sakın bir şaşkınlıkla. "Onu sizi takip etmeye iten dürtüyü çok az düşünmüşüm."

Linden, haklı çıkmanın ve rahatlamanın etkisiyle hareketsiz kaldı. *Vain*'in kendisini mi yoksa *Covenant*'i mi takip ettiğini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Bir kez olsun haklı çıkmıştı.

Ancak şirket olduğu yerde kalamazdı. Çanların çoğu sessizliğe gömülmüş, alevlerle birlikte geri çekilmişti. Ancak diğerleri geri çekilemeyecek kadar öfkeliydi ve taşıdıkları tehdit onu "Haydi. Bazıları tekrar denemek istiyor. Gitmemize izin vermeyebilirler."

Honninscrave ona sertçe baktı. "Değil mi?" *Elohim*'le ilgili mutlu anıları zaten çok fazla azalmıştı. Ama o bir

Devdi ve nasıl savaşılacağını biliyordu. "Taş ve Deniz!" diye yemin etti, "bizi engelleyemeyecekler. Eğer mecbur kalırsak, Starfare'in Múcevherini peşimize takarak *Raw*'dan yüzeceğiz."

Birinci başıyla onu onayladıktan sonra şöyle dedi: "Seçilmiş hâlâ doğru söylüyor. Yola çıkmalıyız." Hemen Covenant'ı kollarına aldı ve hızla Woodenwold'a doğru yola koyuldu.

Linden onu takip etmeye çalışmadan, Seadreamer onu kucağına aldı ve Callowwail'in kenarına doğru götürdü. Cail ve Ceer onun yanında koştular. Brinn ve Hergrom, Birinci'ye katılmak için önden fırladılar. Gemisi için sabırsızlanan Honninscrave yanlarından hızla geçti. Pitchwife'in deforme olmuş sırtı onu engelliyordu ama İlk'in hızına yetişmeyi başardı.

Arkalarında Vain, hayatı boyunca koşmuş bir adam gibi hafifçe tırıs gidiyordu.

Woodenwold'a, tıpkı Linden gibi, çan seslerini duyar gibi gittiler. Ancak tehditler eyleme dönüşmedi. Belki de Daphin gibi *Elohim*, Chant'ın düşünce tarzını paylaşanları caydırmayı başarmıştı. Ve mesafe hızla geçti. Yol arkadaşları gemileriyle aralarındaki ağaçları umuda açmışçasına yalayıp yutuyorlardı.

Sonra Rawedge Rim'in gölgesine geçtiler ve Woodenwold birdenbire grileşti ve etraflarını öfke sardı. Korkunç dağlar, sonbaharın ve sükûnetin ağaçlarını sökmüş gibi görünüyordu. Ama Linden cesaretini korudu, çünkü lagünün yakın olduğunu biliyordu. Seadreamer onu vadinin yükselen duvarları arasından geçirdiğinde, Starfare'in Gemisi'nin hâlâ suyun düz yüzeyinde durduğunu, taş direklerinin alacakaranlığa ve dağlara meydan okurcasına yükseldiğini gördü.

Honninscrave, Seadreamer'la birlikte kürekleri *dromondun* yarısına kadar çekmeden önce Sevinhand'a emirler yağdırmaya başladı. Komutları yüksek kayalıklardan yankılanıyor ve yankılar Giants'ı armanın içine çekiyor gibiydi. Linden, Devler Gemisi'nin hareli tarafını tırmanıp arka güverteye ulaştığında, açılmış branda kıpırdanmaya başlamıştı. Dağların arasından batıya doğru bir rüzgâr esiyordu.

Devler tekneyi kaldırmak ve demirleri çekmek için acele ediyorlardı. Honninscrave güverteye fırladı ve hareket ederken talimatlar yağdırdı. Starfare'in Gemisi hızla uyandı. Bir hareketlilik ve pruvasını kaldırma telaşıyla *dromond* rüzgârı yakaladı, yelkenlerine yerleşti ve *Raw*'un eldiveni üzerinde hafifçe kaymaya başladı.

ON BİR: Yılanların Uyarısı

Starfare'in Gemisi açık Deniz'in yarısını geçmeden, rüzgâr Rawedge Rim'den gelen bir haykırış gibi sert bir esintiye dönüştü. *Dromond'u* sanki *Elohim* gazabıyla bu macerayı sonsuza dek topraklarından kovmaya kararlıymış gibi sürüklüyordu. Ama Honninscrave gemisini rüzgâra bırakmadı. Öğleden sonra ilerledikçe *Raw'un* kayalıkları ve dönemeçleri daha karanlık, daha acı ve tehlikeli bir hal alıyordu. Bu yüzden yelkenleri kısalttı, Devler Gemisi'ni dikkatli bir hızda tuttu. Şirket neredeyse gün batımına kadar boğazın sonuna ulaşamadı.

Starfare's Gem orada kendini kıyıdaki kayalıklardan uzak tutmak için uzun bir mücadeleye girişti. *Raw'un* nefesi kıyı boyunca hâkim olan rüzgârla çatıştı ve *dromonu* bir türbülans labirentinin içine çekti. Honninscrave ve mürettebatı, bir sonraki vardiyadan bir tahmin önde koşmak için çabalayarak, fırtınalar içinde *Raw'un* güney burnuna doğru ileri geri hareket ettiler.

Alacakaranlık hızla geceye dönüştü ve kayalık eşiği sadece denizin fosforlu ışıkları ve yıldızların soluk ışığıyla belirginleşen bir karanlığa çevirdi; çünkü ay yoktu. Günlerin nasıl geçtiğini anlamayan Linden'a ayın yokluğu uğursuz ve ürpertici gelmişti. *Elohim'in* intikam almak için onu göklerden indirdiğine inanabilirdi. Karanlıkta, arayışın inleyen rüzgârlardan kurtulması için hiçbir yol göremiyordu. Her kayma bir öncekinden daha keskin görünüyordu ve her bir diğer hamle *dromond'u* düzensiz ve ölümcül kayalıklara daha da yaklaştırıyordu.

Ama Honninscrave hava akımlarını iyi okuyan kurnaz biriydi ve sonunda açık denizin güvenliğine giden yolu buldu. *Elohim'in* son uğraşlarından sıyrılan Starfare'in Gemisi güneye gitti.

Gecenin geri kalanında kıyı, liman ufkunda belirdi. Ancak ertesi sabah Honninscrave güneye göre birkaç nokta daha batıya kaymış ve burun denize doğru batmaya başlamıştır. Öğleden sonra, başka bir burun kısa süreliğine başını kaldırdı.

Ama ondan sonra, uzun yeşil okyanus boyunca broker gibi yuvarlanan güneş ışığından başka hiçbir yönde görülecek bir şey kalmadı.

Onlar *Raw*'dan kaçıp uzaklaşırken, Devler kendilerini rzgrlara ve *Elohim*'in bilinmeyen amaçlarına karşı sımsıkı tutmuş, gergin ve alışılmadık bir sessizlikle Efendi'nin emirlerine boyun eğerek gemiye bakmışlardı. Ama şimdi Honninscrave'in kendini rahat bırakması ve geminin mükemmel bir akşama doğru güvenle yol almasıyla ruh halleri yumuşamıştı. Alacakaranlıkta, Pitchwife'ın Devlerin sevdiği o coşku ve tutkuyla anlattığı *Elemesnedene* hikâyesini dinlemek için toplandılar. Honninscrave de Tek Ağaç'ın yeri hakkında öğrendiklerini ayrıntılı olarak anlattı. Arayışa rehberlik edecek yıldızların tam haritasıyla, her türlü başarısızlık olasılığı ortadan kalkmış görünüyordu. Starfare'in Mücevheri yavaş yavaş o bildik neşesine kavuştu.

Linden bu kolaylıktan memnundu. Devler bunu hak etmişti ve o da bunu bir doktorun bencil olmayan onayıyla izledi. Ama bunu paylaşmadı. Covenant'ın durumu, Devlerden empati yoluyla aldığı umut iğdsnden daha ağır basıyordu.

Haruchai her an onunla ilgilenmek zorundaydı. Nerede ve hangi pozisyonda bırakılırsa bırakılsın orada kalıyordu. Ayakta dururken ya da otururken, hareket halindeyken ya da dinlenirken, irade, niyet ya da arzudan yoksun, boşluğuna yakalanmış olarak kaldı. İçinde en ilkel iğdleri dışında hiçbir şey yaşamıyordu. Destekten yoksun kaldığında, geminin yavaşça yuvarlanan taşlarına karşı dengesini korudu; ağzına yiyecek konulduğunda çiğnedi, yuttu. Ama hiçbir şey bakışlarının ardında yatan dipsiz uçurumu yatıştıramadı. Sebepsiz aralıklarla, alnına yazılmış kaderi okuyormuş gibi net bir şekilde konuşuyordu. Yine de kendisine dokunulduğunda tepki vermedi.

Sonunda Linden, Brinn'den Covenant'ı kamarasına götürmesini istemek zorunda kaldı. Covenant'ın içinde bulunduğu durumun acısı tamamen Brinn'in omuzlarına yüklenmişti ve Brinn bunu kaldırmaya hazır değildi. Sahiplenmenin kötü bir şey olduğuna inanmayı öğrenmişti ve ona sahip olmadan yardım etmeye çalışmanın hiçbir yolunu düşünemiyordu.

Dinlenme ve huzurun onu iyileştireceği umuduna sarıldı. Ama hiçbir iyileşme görmedi. Bedeli ne olursa olsun onu iyileştirmekten kaınmayacağına dair kendine söz vermişti. O sememişti

Tıpkı Güneş-Bilge rolünü seçmediği gibi bu yükü de seçmemiştir; ama bundan kaçmak niyetinde de değildir. Yine de *Elemesnedene*'den sonra kendini acı bir şekilde yıpranmış hissetti. Ve Antlaşma'nın zarar görmesine duyduğu öfkeyi zihninden atamıyordu. Sezgisel olarak, onun boşluğuna nüfuz etmeye çalıştığı ruh halinin çok önemli olacağını hissetti. Eğer ona öfkeyle yaklaşırsa, ona öfkeyle karşılık verebilirdi; ve onun öfkesi Starfare'in Gem'ini parçalar halinde denizin dibine gönderecek güce sahip olabilirdi. Bu nedenle şimdilik ondan uzak durdu ve kendini toparlamaya çalıştı.

Ama Covenant dikkatini çekmek için karşısında olmadığına, ağrıyan sinirlerinin endişelerini başka bir nesneye, Cable Seadreamer'a kaydırıldığını fark etti. Acıdan ısırılmış görüntüsü, acısını bilinçsizce tüm Devler Gemisi'ne yayıyordu. Sanki sesinden mahrum olmasaydı bile dile getirmekten korkacağı bir içgörü kazanmış gibi bir tanıma ifadesi takınmıştı. Halkının arasında dolaşırken, konuşmalarını durdurdu, kahkahalarını susturdu, tıpkı merhemi olmayan bir yalnızlık gibi.

Ve dilsiz kederinin verdiği acının farkındaydı. Bir süre sonra buna daha fazla dayanamadı. Yoldaşlarının yanından ayrılmaya, onları varlığının rahatsızlığından kurtarmaya çalıştı. Ama Pitchwife gitmesine izin vermedi. Deforme olmuş Dev, sanki Seadreamer'ı halkının bakımını kabul etmeye zorlamak istiyormuş gibi arkadaşına sarıldı. Ve Honninscrave ile Sevinhand etrafına toplanarak, onu desteklemeleri için ısrar ettiler.

Verdikleri yanıt Seadreamer'ın gözlerini yaşarttı ama rahatlatmadı.

İlk, Linden'e yumuşak ve acı dolu bir sesle sordu, "Ona ne zarar verdi?"

Sıkıntısı her türlü sınırın ötesine geçti."

Linden'in verecek cevabı yoktu. Onu rahatsız etmeden, Seadreamer'da cesaret mücadelesinin aşırılığından başka bir şey göremiyordu.

Covenant'ta böyle bir mücadelenin gerçekleştiğini görmek için her şeyini verebilirdi.

Dromond üç gün boyunca rüzgâra karşı hafif bir açıyla güneyden batıya doğru ilerlerken, kadın ondan uzak durdu. *Haruchai*

onu kamarasına götürdü ve oraya gitmedi. Kendine, kendiliğinden iyileşmesi için zaman tanıdığını söyledi. Ama gerçeği biliyordu: Erteliyordu çünkü kendini iyileştirmezse yapmak zorunda kalacağı şeyden korkuyor ve nefret ediyordu. Hayalinde, onu odasında aynen zihninde oturduğu gibi otururken, o terk edilmiş sesiyle yasının ayinini söylerken gördü.

Bu üç gün boyunca Starfare's Gem normal rutinine geri döndü. Rüzgârın genel esintisi sabit kaldı; ancak Devleri havada meşgul edecek kadar değişkenlik gösterdi. Ve Arama'nın diğer üyeleri de kendi yöntemleriyle meşgul oldular. İlk, savaş teçhizatını temizlemek ve geniş kılıcını keskinleştirmek için hatırı sayılır bir zaman harcadı, sanki ufkun ötesinde savaşın toplandığını görebiliyormuş gibi. Ve birkaç kez Pitchwife'la birlikte biraz mahremiyet aramak için aşağıya indiler.

Honninscrave yarı ateşli görünüyordu, dinlenemiyordu. *Dromond'a* aktif olarak komuta etmediği zamanlarda, geminin rotasını planlamak için Çapa Ustası ve Galewrath ile uzun müzakereler yapıyordu. Ancak Linden, onu takıntı haline getiren şeyin arayış yolu değil, Seadreamer'ın durumu olduğundan emin olacak kadar iyi okuyordu.

Brinn'i nadiren görüyordu; o da Covenant'ın başından ayrılmıyordu. Ama Ceer ve Hergrom eskiden olduğu gibi Devler Gemisi'yle meşguldüler; Cail de onu bir nöbetçi gibi izliyordu. *Haruchai'nin* ona karşı ne hissettiği yüzlerinde ve Cail'in hazır bulunuşunda belli olmuyordu. Yine de, kendisi için endişelendiğinden değil, etrafındaki insanlara zarar vermesini önlemek için izlendiğini hissetti.

Bazen Arama'nın *Elemesnedene* tarafından değiştirilmemiş tek üyesinin Vain olduğunu düşünüyordu. Gemiye tırmandığı yerde, arka güvertenin parmaklıklarına yakın bir yerde duruyordu. Devler onun etrafında çalışmak zorundaydı; yollarına çıktığını fark etmeye tenezzül etmedi. Siyah yüz hatları hiçbir şey belli etmiyordu. Linden bir kez daha, *Elohim'in* Demondim-yaratığında kendilerine yönelik nasıl bir tehdit algıladığını merak etti.

Görünürdeki amacı onu ve Covenant'ı takip etmektir. Ama o hiçbir şey yapamadı.

Starfare'in Gemisi açık denizde seyahat ederken, anlamadığı şeyler arasında giderek daha fazla kaybolduğunu hissetmeye başladı. Karar verme yükünü kendi üzerine almıştı; ama Covenant'ın bu yükü taşımasını sağlayacak deneyim ve inançtan -ve güçten- yoksundu. Aklının bir köşesinde, tedavi edilmemiş bir yara gibi sürekli sızlıyordu. Sadece kendine olan inatçı sadakati onu kulübesinin yalnızlığına çekilmekten, kirli elbiseli küçük bir kız gibi orada saklanmaktan alıkoydu, böylece sorumluluk başkasına kalacaktı.

Starfare'in Gem'inin *Raw*'dan kaçışının beşinci gününün sabahında, sanki uykusu hatırlayamadığı kâbuslarla bölünmüş gibi ağır bir rahatsızlık içinde uyandı. Belirsiz bir endişe duyularının sınırlarını zorluyordu, kavrayamayacağı ya da anlayamayacağı kadar uzaktı. Öğrenebileceklerinden korkarak Cail'e Antlaşma hakkında sorular sordu. Ama *Haruchai* hiçbir değişiklik olmadığını bildirdi. Endişeyle kamarasından ayrıldı ve arka güverteye çıktı.

Güverteyi taradıkça, içindeki belirsiz sıkıntı hissi daha da arttı. Güneş doğuda özel bir parlaklıkla parlıyordu, sanki kendi berraklığına odaklanmış gibiydi; ama yine de hava bir önsezi kadar soğuk görünüyordu. Yine de yanlış bir şey görünmüyordu. Galewrath sert bir güvenle güverteye komuta ediyordu. Mürettebat da gemiyi rüzgârın değişkenliğine karşı eğip bükmeyle meşguldü.

Birinci, Honninscrave ve Seadreamer ortalıkta görünmüyordu. Ancak, Pitchwife art direğin yanında çalışıyor, büyük bir taş fıçının içindekileri karıştırıyordu. Linden yanına yaklaşınca başını kaldırdı ve gördükleri karşısında irkildi. "Seçilmiş," dedi sadece kısmen başarılı olan bir iyi mizah çabasıyla, "yiyeceklerimizden daha az emin olsaydım, kötü yediğinize ve hasta olduğunuza inanırdım. Deniz ve güneşin sağlığa ve iştah açtığı söylenir; oysa siz hasta yatağının solgun yüzünü takınmışsınız. Hastalandınız mı?"

Başını belli belirsiz salladı. "Bir şey var, anlayamıyorum. Bir felaketin yaklaştığını hissediyorum. Ama bilmiyorum-" Bir yol arıyorum

dikkatini dağıtmak için fıçının içine baktı. "Bu daha çok senin ziftin mi? Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

Bunun üzerine güldü ve neşesi daha kolay geldi. "Evet, Seçilmiş. Tüm iyi niyetimle söylüyorum, bu benim sunumum. Fıçı dolomitten oluşuyor, böylece Starfare'in Mücevheri'nin taşı gibi erimeyebilir. Ama zift yapımına gelince, bunu anlatmak bana düşmez. Sen ne devsin ne de wiver. Ve ziftin gücü de diğerleri gibi onu kullanan ustanın özünden doğar. Tüm güç, onu kullananın bir ifadesidir. Yaşamdan ve o yaşamın kendini ifade etme arzusundan başka bir kaynak yoktur. Ama aynı zamanda bir ifade aracı da olmalıdır. Bu ses perdesinin benim seçtiğim araç olduğundan başka bir şey söyleyemem. Bunu söyledikten sonra, sizi eskisinden daha bilge bir şekilde bırakıyorum."

Linden onun feragatini omuz silkerek geçiştirdi. "O halde," diye mırıldandı yavaşça, "vahşi büyüünün gücünün Covenant'ın kendisinden geldiğini mi söylüyorsunuz? Yüzük sadece onun eklemlenme aracı mı?"

Başını salladı. "Bunun rahatlatıcı olduğuna inanıyorum. Ancak araçlar, ifade edilebilecek şeyin doğasını yakından kontrol eder. Benim adımla kırık uzuvların örülmesi için hiçbir şey başaramayabilirim, tıpkı hiçbir et teurjisinin benim yaptığım gibi taşı mühürleyemeyeceği gibi."

Yarı kendi kendine düşünerek, "Bu uyuyor. En azından Covenant'ın Kanun Asası hakkında söyledikleriyle. Yok edilmeden önce. Doğası gereği Yasa'yı destekliyordu. Onunla sadece belirli türden şeyler yapılabilirdi."

Biçimsiz Dev tekrar başını salladı; ama o çoktan başka bir şey düşünüyordu. Onunla daha doğrudan yüzleşmek için dönerek, "Peki ya *Elohim*? Onların herhangi bir araca ihtiyacı yok. Onlar güçtür. İstedikleri her şeyi, istedikleri şekilde ifade edebilirler. Bize söyledikleri her şey - Seadreamer'ın sesi ve Mutabakat'ın zehri hakkındaki tüm o şeyler ve Dünya gücünün Despite'e cevap olmadığı. Hepsi yalandı." Öfkesi bir anda ona geri döndü. Kendini durduramadan önce titriyor ve eli ayağı birbirine dolanıyordu.

Pitchwife onu dikkatle inceledi. "Bu *Elohim*'leri değerlendirirken bu kadar aceleci olma." Çarpık yüz hatları Seadreamer'ın acısını ve Mutabakat'ın kaybını sanki bizzat kendisine yapılmış gibi taşıyor gibiydi; yine de bunların imalarını reddetti ve

görüldüğü gibi. "Onlar oldukları kişiler -yüksek ve meraklı insanlar- ve kudretleri sınırlarıyla eşleşiyor, çatışıyor ve üzülmüyorlar."

Kadın tartışmaya başladı; ama adam bir hareketle onu durdurdu ve direğin dibine, yanına oturmasını istedi. Kendini dikkatlice alçaltarak sakat sırtını taşa yasladı. Kadın ona katıldığında, kürek kemikleri yelkenlerin direkte çıkardığı gümbürtüyü hissetti. Titreşimlerin belli belirsiz sıkıntılı ve önsezili bir tadı vardı. Öngörülemeyen bir şeyin habercisi gibi sinirleri boyunca söylentiler gönderdiler. Starfare'in Gem'i rahatsız edici bir ritimsizlikle yuvarlanıyordu.

"Seçilmişler," dedi Pitchwife, "*Elohim* tarafından sınanmam konusunda sizinle konuşmadım."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. *Raw*'dan ayrıldığı ilk gece anlattığı hikâyede, *clachan*'daki kişisel karşılaşmalarını sadece bir ayrıntı olarak geçiştirmişti. Ama şimdi onun bu hikâyeyi o zaman saklamak ve şimdi anlatmak için kendine göre nedenleri olduğunu görüyordu.

"*Elemesnedene*'de yollarımız ayrıldığında," dedi sessizce, sanki duyulmasını istemiyormuş gibi, "kendisine Starkin diyen birinin rehberliğine kabul edildim. O, diğerlerinden ne daha fazla ne de daha az harika bir *Elohim*'di ve bu yüzden onu isteyerek takip ettim. Halkının güzel ve çeşitli labirentleri arasında, o yerden çıkan tüm efsanelerin en gerçek peri kalbine taşındığımı hissettim. Devler bu *Elohim*'e kutsallık sınırında bir huşu duyuyorlardı ve bu huşu kendi ağzımda tatmayı öğrendim. Benden önce Grimmand Honninscrave'in yaptığı gibi, ben de o büyülü diyarda her türlü bağış ve iadenin mümkün olduğuna inanmaya başladım."

Konuşurken yüzünün grotesk çizgileri anıların etkisiyle keskinleşmişti; yine de ses tonu, herhangi bir dehşete kapıldığı izlenimini yalanlayan sakin bir eminlikteydi.

"Ama sonra," diye devam etti, "Starkin bir an için benden uzaklaştı ve benim incelemem başladı. Tekrar yaklaştığında şeklini değiştirmişti. Karşımda bambaşka bir varlık olarak duruyordu. Cübbesini, kıvrak uzuvlarını ve yüz hatlarını bir kenara bırakmış, boyunu bile değiştirmişti.

bir devin kıyafetleri." Pitchwife usulca iç çekti. "Her açıdan kendini kusursuz bir şekilde yeniden yaratmıştı.

"Kendimdi.

"Yine de beni gördüğünüz halimle değil, rüyalarda olabileceğim halimle. Kusursuz doğmuş ve kusursuz büyümüş bir Pitchwife. Görüntüsü yanıltmayacak kadar bana ait olmakla birlikte, üzerimde dimdik duruyordu, her yönden kusursuz yaratılmıştı ve Devlerin güzelliğiyle güzeldi. Aşkım Gossamer Glowlimn'in bile bana acıyarak arzulayabileceği kadar benimdi. Kim böyle bir Dev'i sevmezdi ya da onu arzulamazdı ki?

"Seçilmiş"- berrak bakışlarıyla Linden'i karşıladı-"o görüntüde keder vardı. Hayatım boyunca bana pek çok şey öğretildi ama o ana kadar kendime bakıp çirkin olduğumu fark etmem öğretilmemiştir. Doğduğumda bana bir şaka yapılmıştı, Starkin'in önümde acımasızlığını sergilediği bir şaka."

Onun için duyduğu acı içinde kabardı. Sadece onun ses tonundaki ve gözlerindeki sade huzur öfkesini dizginlemesini sağladı. O buna nasıl dayanmıştı?

"Bu, beni kalbimin derinliklerine kadar araştıran bir sınavdı. Ama sonunda gerçek bana açıkça belli oldu. Her ne kadar arzulayabileceğim tüm güzelliğimle karşımda dursam da, orada duran ben değildim, Starkin'di. Bu Dev açıkça benden başkaydı, çünkü gözlerini değiştiremiyordu - ılık saçan ama gördüklerine hiçbir sıcaklık vermeyen altın gözlerini. Ve benim gözlerim bana ait olarak kaldı. Benim gözlerimle kendini göremezdi. Böylece benim için tasarladığı sınavdan zarar görmeden geçtim."

Empati duygusuyla onu inceleyen Linden, onun doğruyu söylediğini gördü. Muayenesi ona acı vermiş ama incitmemişti. Ve onun yara almamış hali onu sakinleştirmiş, öfkesinin ötesine geçerek hikayesinin özünü görmesini sağlamıştı. *Elohim*'in sadece olduğu kişi olabileceği ve başka bir şey olamayacağı algısını açıklamaya çalışıyordu - her kudret doğası gereği tanımlanmış ve sınırlandırılmıştı. Hiçbir güç, varlığını mümkün kılan sınırların ötesine geçemezdi.

Pitchwife'ın düşüncelerini takip ederken öfkesi azaldı. Güç yok mu? Sormak istedi. Vahşi büyü bile mi? Covenant her şeyi yapabilecek gibi görünüyordu. Akla gelebilecek hangi kısıtlama onun beyaz ateşini bağlayabilirdi? Gerçekten de Foul'un onu sonunda çaresiz bırakabileceği bir yol var mıydı?

Özgürlüğün gerekliliği, diye düşündü. Eğer kendini çoktan sattıysa

-

Ama sorusunu çerçevelemeye çalışırken, huzursuzluk hissi geri döndü. Nabzına müdahale etti; kan aniden şakaklarında zonklamaya başladı. Bir şeyler olmuştu. Algılamak için çabalarken gerginlik göğsünü sıkıştırdı.

Pitchwife alaycı bir tavırla, "Affedersiniz, Seçilmiş. Görüyorum ki sizi rahatlatmamışım."

Başını iki yana salladı. "Öyle değil." Ne söylediğinin farkına varamadan kelimeler ağzından çıktı. "Vain'e ne oldu?"

Demondim-spawn gitmişti. Parmaklığın yanındaki yeri boştu.

"Bildiğim bir şey yok," diye yanıtladı Pitchwife, onun tepkisine şaşırarak. "Güneş doğduktan kısa bir süre sonra, sanki içinde bir amaç uyanmış gibi ileri atıldı. Ön direğe doğru ilerledi ve hatırlamaktan hoşlanmadığım bir selam ve gülümsemeyle onu selamladı. Ama sonra eski uyuşukluğuna geri döndü. Hala orada duruyor. Hareket e t s e y d i , onu izleyenler mutlaka bize haber verirlerdi."

"Doğru," dedi Cail kesin bir ifadeyle. "Ceer onu koruyor."

Linden nefesinin altında, "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı ve ayağa kalktı. "Bunu görmeliyim." Pitchwife ona katıldığında, Foodfendhall'a ve ön güverteye doğru ilerledi.

Orada Vain'i tarif edildiği gibi, bir kol boyu öteden direğin kavisli yüzeyine bakarken gördü. Duruşu her zamanki gibiydi: dirsekleri yanlarından hafifçe bükülmüştü; dizleri *dromondun* dalgalı yürüyüşüne karşı dengesini koruyacak kadar esnemişti; sırtı dikti. Yine de bakışlarında telik bir hava vardı. Direğe, sanki birbirlerini selamlamanın eşiğinde donup kalmış eski yoldaşlarmış gibi bakıyordu.

Kendi kendine, "Bu da ne-?" diye mırıldandı.

Pitchwife hafif bir kıkırdamayla, "Kesinlikle," diye cevap verdi. "Eğer bu Demondim dölü bir Dev tarafından ur-Lord'a hediye edilmemiş olsaydı, korkarım ki ön direğimizin kızlığının ırzına geçmeyi planlıyor olurdu." Bunun üzerine yakındaki mürettebattan kahkahalar yükseldi, ardından şakası duymamış olanlara tekrarlandıkça arma boyunca bir mizah akrabalığı gibi yayıldı.

Ama Linden onu dinlemiyordu. Kulakları başka bir ses yakalamıştı; güvertenin altından gelen bir bağırış. Kulaklarını odakladığında Honninscrave'in boğuk sesini tanıdı.

Seadreamer'ın adını söylüyordu. Öfkeyle ya da acıyla değil, şaşkınlıkla. Ve korkuyla.

Bir sonraki an, Seadreamer ambarlardan birinden fırladı ve sanki kendini Vain'e fırlatacakmış gibi ileri atıldı. Honninscrave onu takip etti; ama Linden'in dikkati dilsiz Dev'e kilitlenmişti. Bir peygamber ya da deli gibi vahşi ve hayalperest görünüyordu; yüzündeki yara izi keskin ve solgun bir şekilde göze çarpıyor, gözlerini yoğun bir şekilde vurguluyordu. Söyleyemediği çığlıklar boynundaki kasları geriyordu.

Devin niyetini yanlış anlayan Ceer, onunla Vain'in arasına girdi ve Demondim'in yaratığını savunmak için kendini dengeledi. Ama bir an sonra, Seadreamer Vain'e değil, ön direğe saldırdı. Tüm ağırlığı ve momentumuyla direğe doğru atladı. Çarpmanın etkisiyle taşta hissedilir bir titreme oldu.

Şok onu güverteye düşürdü. Hemen ayağa kalktı ve tekrar saldırdı. Kollarını bir güreşçi gibi direğe dolayarak, sanki onu bağlarından koparmak istiyormuş gibi direğe doğru hamle yaptı. Tutkusu o kadar canlıydı ki, Linden bir an için başarılı olabileceğinden korktu.

Honninscrave, Seadreamer'ın sırtına atladı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama Seadreamer'ın vahşetinin etkisinden kurtulamadı. Ceer ve Hergrom Usta'ya yardım etmek için harekete geçti.

Yıpranmış hüznünlü bir ses onları durdurdu. "Yeter." Havadan yükseliyor gibiydi. "Böyle bir sıkıntıya neden olmak istemiyorum."

Seadreamer geri çekildi. Vain kaskatı kesildi.

Direğin taşından bir şekil akmaya başladı. Saklandığı yeri terk ederek kendini insan formuna dönüştürdü.

Elohim'den biri.

Krem rengi ve zarif bir cüppe giymişti ama bu cüppe kol ve bacaklarının kazınmış zayıflığını, teninin yara izi solgunluğunu gizleyemiyordu. Saçlarının dağınık gümüş renginin altında, yüzü kesilmiş ve zahmetli algılarla işaretlenmişti. Sarı gözlerinin etrafındaki çukurlar eski kan kadar karanlıktı.

İçten içe nefesi kesilen Linden, Atanmış Findail'i tanıdı.

Şekil değiştirirken, Seadreamer'la yüzleşti. "Affedersiniz," dedi alışlagelmiş bir keder sesiyle. "Dünya Görüşünüzün derinliğini yanlış anlayarak, kendimi sizden gizlemeye çalıştım. Amacım böyle bir güvensizlik uyandırmak değildi. Yine de size eşlik etmek için denizler boyunca yaptığım yolculuk, *Elemesnedene*'deki evinden gönderilen biri için yavaş ve acı vericiydi. Gizlenmeye çalışırken, beni tanımanızdaki hızlılığın da tanıklık ettiği gibi, kötü bir karar verdim. Lütfen zarar vermek istemediğimi kabul edin."

Ön güvertedeki herkes ona baktı; ama kimse cevap vermedi. Linden'in dili tutulmuştu. Pitchwife onun arkasında olduğunu göremiyordu. Ama Honninscrave'in yüz hatları onun hissettiklerini yansıtıyordu. Seadreamer ise sanki az önce ölümünün yüzünü görmüş gibi ellerini yüzüne kapatmış, güvertede büzülmüş bir halde oturuyordu. Sadece *Haruchai* hiçbir tepki göstermedi.

Findail yanıt beklemiyor gibi görünüyordu. Dikkatini Vain'e çevirdi. Ses tonu sertleşti. "Sana hayır diyorum." Sertçe Vain'in göğsünün ortasını işaret etti ve kolundaki kaslar kırbaç gibi öne çıktı. "Başka ne yaparsan yap ya da ne yapmayı düşünürsen düşün, *buna* katlanmayacağım. Bu göreve atandım ama hiçbir görev adına bu azaba katlanmayacağım."

Cevap olarak Vain bir gulyabani gibi sırttı.

Yüzünü buruşturması Findail'in yüzündeki erozyonu derinleştirdi. Demondim'in yaratıklarına sırtını dönerek, Dev Gemisi'nin pruvasında durmak için stimy ile ilerledi ve bir figür başı gibi dışarıya baktı.

Linden bir an için onun ardından bakakaldı ve arkadaşlarına göz gezdirdi. Honninscrave ve Pitchwife Seadreamer'ın yanına çömelmişti; diğer Devler harekete geçemeyecek kadar sersemlemiş görünüyordu. *Haruchai* Findail'i izledi ama hareket etmedi. Bir sarsıntıyla

iradesiyle kendini harekete geçirdi. En yakın mürettebata, "İlk'i çağırın," diye seslendi. Sonra *Elohim*'in peşinden gitti.

Kadın ona ulaştığında, adam ona şöyle bir baktı, üstünkörü bir onay verdi; ama kadının varlığı adamın giymeyi seçtiği eski rue üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Birden, adamın sıkıntısının nedeninin kendisi olduğu ve ne pahasına olursa olsun bu gerçeği ondan saklamak istediği izlenimine kapıldı. Nedendir bilinmez, halkının Güneş-Bilge ile yüzük sahibinin aynı kişi olmasını beklediğini hatırladı. İlk başta ona karşı koyacak kelimeleri bulamadı.

Ama bir anı diğerlerini geri getirdi ve onlarla birlikte *Elohim*'e karşı hissettiği çaresizlik ve ihanetin öfkesi de geldi. Findail açık denize doğru dönmüştü. Findail'in omzunu tuttu ve onu fark etmesini istedi. Dişlerinin arasından, "Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdandı.

Onu duymuyor gibiydi. Sarı gözleri sanki *Elemesnedene*'den ayrılırken köklerinden koparılmış gibi kayıptan dolayı belirsizdi. Ama cevap verdi, "Güneş-Bilge, halkım tarafından bu göreve atandım - eğer yapabilirsem Dünya'nın hayatta kalmasını sağlamak için. *Clachan*'da sana daha iyi bir yanıt verilmedi ve şimdi de daha açık bir yanıt veremem. Zarar vermek niyetinde olmadığımı bilmekle yetin."

"İncinmek yok!" diye ona karşılık verdi. "Sizler zarar vermekten başka bir şey yapmadınız. Siz-" Kendini durdurdu, neredeyse Covenant, Vain ve Seadreamer'ın görüntüleriyle boğuluyordu. "Tanrım, eğer bundan daha iyi bir cevap bulamazsan, seni denize atıracam."

"Güneş-Bilge." Nazikçe konuştu ama onu yatıştırmak için hiçbir çaba göstermedi. "Yüzük kullanıcısının içinde bulunduğu durumun gerekliliğinden üzüntü duyuyorum. Benim için bu, tehlike ve güvenliği dengeleyen orta bir yol. Tamamen kurtulmayı tercih ederdim. Ama bu bana karşı bir şey ifade etmiyor. Aranızda durmak için atandım ve sizin erişebileceğiniz hiçbir güç beni buradan çıkaramaz. Sadece Kibirli dediğiniz kişi beni kovabilir. Bunu yapması için çok şey verirdim."

Onu aşmıştı. İçgüdüsel olarak ona inanıyordu ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. "Boşuna mı?" diye sordu. *Boşuna* mı? Ama cevap alamadı. Pruvanın ötesinde, sert dalgalar belirdi

Güneş ışığının tuhaf parlaklığında garip bir şekilde kırılıyordu. Dev geminin yanlarından yukarıya doğru savrulan spreyle, çelişkili rüzgârlar tarafından parçalara ayrılıyordu. Rüzgârlar güvertede bir ileri bir geri esiyor, saçlarını önsezi rüzgârları gibi rahatsız ediyordu. Yine de *Elohim*'i delmek için bir girişimde daha bulundu. Yumuşak ama sert bir sesle, "Son kez söylüyorum, ben lanet olası Güneş-Bilge değilim! Başından beri bu konuda yanılıyorsun. Yaptığın her şey yanlış."

Sarı bakışları hiç titremedi. "Diğerlerinin yanı sıra bu nedenle de buradayım."

İçinden gelen bir hırıltıyla ondan uzaklaştı ve neredeyse Birinci'nin sert, zırlı formuyla çarpıştı. Swordmain gözlerinde demir ve endişeyle orada durdu. Sessiz bir kılıca benzeyen sesiyle sordu: "Doğru mu söylüyor? Ona karşı tüm gücümüzden yoksun muyuz?"

Linden başıyla onayladı. Ama düşünceleri çoktan başka bir yöne doğru koşmaya başlamış, kendine hâkim olmak için mücadele etmeye başlamıştı. Findail'in yanıldığını kanıtlayabilirdi. Ama kendine hâkim olması gerekiyordu. Bir odak noktası, kararlılığını destekleyecek bir dayanak noktası ararken yüzünü İlk'e doğru kaldırdı.

"Bana sınavınızdan bahsedin. *Elemesnedene*'de. Sana ne yaptılar?"

Birinci, sorunun beklenmedikliği ve görünüşteki alakasızlığı karşısında şaşırmişti. Ama Linden talebini sürdürdü; ve bir an sonra Birinci kendini resmi bir duruşa çekti. "Pitchwife seninle konuştu," dedi açıkça.

"Evet."

"O zaman belki başıma gelenleri anlayabilirsin." Bir eliyle falçionunun kabzasını kavradı. Diğer elini ise sabırsızlığını ya da itirazını dizginlemek istercesine yanında tutuyordu.

"Sınanırken," dedi, "*Elohim*'den biri bir Dev kılığında önüme çıktı. Bir sanatla, Pitchwife'ın yüz hatlarını ve çehresini takınmayı başardı. Ama benim tanıdığım kocam değildi. Aksine, kusursuz bir doğumla büyümüş olabilecek Pitchwife'dı; kusursuz uzuvlar, uzun boylu ve gururlu bir duruş, bir Dev'e yakışan her yönden dinç." Hatıralar bakışlarını sardı;

Ama ses tonu keskinliğini koruyordu. "Pitchwife'ın doğması ve büyümesi gerektiği gibi karşımda durdu, böylece dış görünüşü sevmeyi öğrendiğim ruha dönüştü."

Pitchwife onun yanında durmuş, çarpık bir gülümsemeye onu dinliyordu. Ama gözbebeklerinde parlayan şeyleri ifade etmeye çalışmadı.

Birinci tereddüt etmedi. "Önce ağladım. Ama sonra güldüm. Tüm kurnazlığına rağmen, o *Elohim* kocam Pitchwife'ı aydınlatan neşeye denk olamazdı."

Ses tonunda sert bir mizah parıltısı vardı. "*Elohim* kahkahalarımın hoşlanmadı. Ama buna cevap veremedi ve böylece sınavım onun için hoş olmayan bir şekilde sona erdi."

Pitchwife'ın bütün yüzü kıkırdadı ama hiç ses çıkarmadı.

Linden'in içinden uzun bir hatırlama ürpertisi geçti. Yarısı Birinci'ye, yarısı rahatsız denize ve keskin gökyüzüne konuşarak, "Daphin'in bana yaptığı tek şey sorulara cevap vermektir," dedi. Sonra Devlerin yanından geçip onların anlayışsızlığını geride bırakarak Foodfendhall'a ve güverte altına doğru ilerledi. Covenant'ın kamarasına doğru.

Dromond'un ayağındaki belirsizlik dengesini etkiledi. Starfare'in Gemisi sıkı bir dönüş hızıyla hareket ediyor, dalgaların beklenmedik gücü karşısında başını sağa sola sallıyordu. Ama Linden mecbur kaldığında kendini duvarlara ya da Cail'e karşı tutuyor ve yoluna devam ediyordu. Belki Findail'den gerçeği öğrenecek gücü yoktu. Ama Covenant'ın vardı. Eğer onun bilincini bir çarşaf gibi örten perdeyi bir şekilde delebilirse. Birdenbire bu girişimde bulunmaya heveslendi.

Kendi kendine onun kefaretinin ödemek için sabırsızlandığını söyledi. Onun arkadaşlığını, onun inancını istiyordu. Ama ince dudaklı ve öfkeden kaskatı kesilmişti ve içinde karanlık kıpırdanıyordu.

Covenant'ın kulübesinin kapısında Brinn'le karşılaştı. Onu karşılamak için dışarı çıkmıştı. Sert bir tavırla ona yol vermedi. Güvensizliği kamaranın havasında elle tutulur bir şekilde hissediliyordu. *Elemesnedene*'den önce onun Covenant'a erişim hakkını hiç sorgulamamıştı; ama şimdi açıkça, "Seçilmiş, buradaki amacın ne?" dedi.

Bir laneti geri püskürttü. Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes alarak, "Gemide bir *Elohim* var, eğer bilmiyorsanız

duydum. Bu Findail. Onu buraya bir şey için göndermişler ve bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok gibi görünüyor. Aramızda bu tür bir güce sahip olan tek kişi Covenant. Ona ulaşmaya çalışacağım."

Brinn sanki Cail'den ona kefil olmasını istemiş gibi Cail'e doğru baktı. Sonra hafifçe başını eğerek onayladı ve kapıyı açtı.

Ters ters bakarak kulübeye girdi ve ardından kapıyı kapatıp onu Covenant'la baş başa bırakana kadar onu izledi.

Orada bir an tereddüt etti, cesaretini toplamaya çalıştı. Ama Covenant'ın yüz­süz varlığı onu ensesindeki bir el gibi kavradı; onunla yüzleşmeye zorladı.

Küçük yuvarlak masanın yanındaki taş sandalyeye, sanki oraya bilinçli olarak yerleştirilmiş gibi oturdu. Bacakları düz, resmi bir şekilde yerleştirilmişti; kambur durmuyordu; ön kolları uyluklarının üzerindeydi, elleri açık ve avuç içleri çıplaktı. Masanın üzerindeki bir tepside yemek kalıntıları vardı. Görünü­şe göre Brinn İnançsız'ı besliyordu. Ama Covenant'ın böyle şeylerden haberi yoktu. Gevşek yüzü, sanki içindeki boşluğun başka bir avatarıymış gibi boş havayla yüzleşiyordu.

Linden inledi. Onu ilk gördüğünde, evinin kapısını bir kezzap fırlatır gibi açmıştı, gözlerinin ateşi ve harareti zar zor dizginleniyordu; ağzı bir emir kadar katıydı. Yorgunluğuna rağmen, seçtiği hayatı yaşıyordu ve ona garip bir şekilde yılmaz ve saf görünmüştü.

Ama şimdi yüz hatlarının belirginliği, sakalının pejmürde çaresizliği yüzünden belirsizleşmişti; alnındaki saçları saran aklar da ona kadife bir görünüm veriyordu. Yüzünün etleri sanki tüm umudunu yitirmiş gibi sarkmıştı. Gözleri kuru ve ölüm kadar cansızdı.

Babasının son kanı tavan arasındaki eski, çarpık döşeme tahtalarına düştüğünde nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu.

Ama Covenant'ın hala nabızı ve solunumu vardı. Yiyecek ve sıvılar hayatını devam ettirdi. Nakaratını söylediğinde, bir ses kadar belirgin

augur, tüm kaybının altında onun farkındaymış gibi görünüyordu ve ona ne yapmak istediğinden dehşete düşmüştü.

Ona sahip olmak zorunda kalacaktı. Bir Raver gibi. Bu düşünce ağzını asitli bir tiksintiyle doldurdu. Ama tereddüt etmedi. Felcin etrafına çömeldiğini hissedebiliyordu. Onu sık sık iradesiz bırakan korku, yüreğinin her köşesinde kendini hissettiriyordu. Neye dönüşeceğinin korkusu. Titreyerek diğer sandalyeyi Covenant'ın dizlerine yaklaştırdı, oturdu ve sanki şimdi bile onları başarısızlıktan koruyabilecekmiş gibi ellerini onun gevşek avuçlarına koydu. Sonra kendini onun ölü bakışlarına açmaya çalıştı.

Yine karanlığı kadının içine doldu, duyularının kanalından aktı.

Tehlikeyi orada gördü. Adamın pasif gevşekliğinden, beyhudeliğe olan benzerliğinden etkilenen eski açlığı boğazında düğümlendi.

İçgüdüsel olarak bununla savaştı, kendini onun gecesinin dış alacakaranlığında tuttu, bilinç ve terk etme arasında durdu. Ama onun boşluğunun dipsiz kuyusundan gözlerini ayıramıyordu. Daha şimdiden onun durumunun dışarıdan gizlenen yönlerini algılayabiliyordu. Zihnini kötü bir şekilde susturan gücün içindeki zehri de yatıştırdığını hayretle gördü. Sakinleşmişti; onun ulaşamayacağı bir yere batmıştı.

Ayrıca onu *Elohim'e* karşı savunmasız kılan nitelikleri de gördü. Her türlü zararı kendi üzerine alma dürtüsüyle zaten onlara maruz kalmamış olsaydı, onu bu kadar derinden yaralayamazlardı. Bu kaynaktan hem gücü hem de savunmasızlığı doğmuştu. Bu ona nasıl taklit edeceğini bilemediği bir saygınlık veriyordu.

Ama iradesi o bildik tuzağa düşmüştü. Ona bu şekilde girmenin, davetsiz zorunluluklarıyla bütünlüğüne saygısızlık etmenin doğru ya da geçerli bir yolu olamazdı ve onu bu durumda bırakmanın, ihtiyacının yarımsız geçmesine izin vermenin de doğru ya da katlanılabilir bir yolu olamazdı. Ve bu çelişkiyi çözemediği için, yüreğinin derinliklerindeki karanlık ve öfkeli şeye verecek bir cevabı da yoktu. Antlaşmanın gücü: yaşam ve ölümün gerçek bir hakemi olma şansı.

Açlıkla yanıp tutuşan kadın, adamın içine atladı.

Sonra gece onu alıp götürdü.

Bir süre için tüm dünyayı kapladı. Her gök kubbeyi bir bora gibi sarsıyor gibiydi; yine de bora gibi değildi. Rüzgârların yönü ve tınısı vardı; yumuşak ya da kuvvetliydi, sıcak ya da soğuktu. Ama onun karanlığı, onu adlandıracak, ona bir tanım verecek her şeyden yoksundu. Yıldızlar arasındaki uçurum kadar kederliydi, yine de amacını gösteren hiçbir yıldız barındırmıyordu. Gibbon'ın dokunuşu gibi i ç i n i dolduruyordu ve ona karşı çaresizdi, çaresiz - babası anahtarı pencereden dışarı atmıştı ve onu ölümden geri çağırabilecek hiçbir güce ya da tutkuya sahip değildi.

Karanlık onu bir girdap gibi, hareket ya da kayıp dışında başka bir his olmadan aşağı yukarı sürükledi ve çukurundan görüntüler çıkmaya başladı. Boşluğun vücut bulmuş hali gibi bir figür çölün üzerinden ona doğru geliyordu. Sıcak hava dalgaları ve halüsinasyon yüzünden gizlenmişti. Kim olduğunu göremedi. Sonra görebildi.

Antlaşma.

Çılgılık atmak için çabaladı ama ağzı yoktu. Pullar yüzünün yarısını kaplamıştı. Gözleri kendinden nefret etmekten ateşler içindeydi. Alnı şehvetinin ve tiksintisinin verdiği acıyla solgundu. Heves ve korku yürüyüşünü zorlaştırıyordu; ona yaklaşırken bir sakat gibi hareket ediyor, kalbine nişan alıyordu.

Kolları yılanlara dönüşmüştü. Omuzlarından kıvrılıp tıslıyor, nefes almak ve ısırma için aralanıyorlardı. Elleri olan yılan başları kemik kadar beyaz dişlerini sallıyordu.

Yakalanmıştı. Ellerini kaldırması, kendini savunmaya çalışması gerektiğini biliyordu; ama elleri ölüm gibi iki yanında asılı duruyordu, o dişlerin azabına karşı kaldırılamayacak kadar ağırdı.

İlerleyen Antlaşma, hayatındaki tüm başarısızlıklar, suçlar ve aşklar gibi önünde yükseldi. Yılanları vurduğunda, onu bambaşka bir karanlığa savurdular.

Daha sonra devasa sarmallar içinde boğulduğunu hissetti. Serbest kalmak için kıvranıyor ve inliyordu ama kurtulamıyordu. Başarısız elleri Cail'in üzerine serdiği battaniyeye düğümlenmişti. Hamak hareketlerini kısıtlıyordu. Çılgılık atmak istedi

ama yapamadı. Boğazına ölümcül sular doldu. Kulübesinin loşluğu Covenant'ın zihni kadar harap görünüyordu.

Ama sonra bir burkulmayla çevresindeki gerçekler içine işledi. Burası onun hamağıydı, onun kulübesiydi. Hava, içine düştüğü karanlık boşlukla değil, şafağın ya da akşamın alacakaranlığıyla örtülmüştü. Ağzında belli belirsiz hatırladığı *elmas içkisinin* tadı ölümün tadı değildi.

Kulübe, bir sarsıntıyla temellerinden kopmuş bir ev gibi, etrafında eğik duruyormuş gibi görünüyordu. *Dromond*'un sallanışını hissettiğinde, Starfare's Gem'in ağır bir şekilde yattığını ve hamağının duvarlara açılı bir şekilde asılmasına neden olduğunu fark etti. Rüzgârların ve denizlerin titreşimini Dev Gemisi'nin gövdesinde hissetti. Loşluk şafaktan ya da akşamdan gelmiyordu. Bir fırtınanın bulutlarla kilitlenmiş alacakaranlığıydı.

Fırtına kötüydü ve korkunç bir hal alıyordu.

Zihni yılanlarla doluydu. Onlardan bir türlü kurtulamıyordu. Ama sonra masanın yakınındaki bir hareket dikkatini çekti. Karanlığın içinden bakınca Cail'i seçti. Sandalyelerden birinde oturmuş, sanki hiçbir yetersizliği ya da ihaneti ona karşı olan görevini değiştiremezmiş gibi onu izliyordu. Yine de kamaranın karanlığında bir yargı figürü kadar mutlak görünüyordu, onun her boşuna sayımını ona karşı tutmaya gelmişti.

"Ne kadar?" diye mırıldandı. Çöl hâlâ boğazındaydı ve *elmas yağmuru* anısına meydan okuyordu. Zamanın geçtiğini hissediyordu. Çok fazla zaman -her şeyin ona karşı geri tepmesi için yeterli bir zaman. "Dışarıda mıydım?"

Cail ayağa kalktı. "Bir gün ve bir gece."

Esnek olmamasına rağmen, yılanların arasına geri kaymamak için onun donuk yüzüne yapıştı. "Antlaşma mı?"

Haruchai belli belirsiz omuz silkti. "Ur-Lord'un durumu değişmedi." "*Başarısız oldun*" da diyebilirdi. *Eğer amacın başarılı olmak olsaydı.*

Beceriksizce hamaktan ayrıldı. Onun önünde bir kurban gibi yatmak istemiyordu. Adam ona yardım etmeyi teklif etti; ama o yardımını reddetti, kendini tek başına merdivene, sonra da yere indirdi, böylece onunla eşit bir şekilde yüzleşmeyi deneyebilecekti.

"Elbette başarılı olmak istedim." Covenant'ın zihnindeki görüntülerden kaçarken, amaçladığından daha ileri gitti. "*Her şey için beni mi suçluyorsun?*"

Yüzündeki ifade değişmedi. "Bunlar senin sözlerin." Ses tonu bir azarlama kadar katıydı. "Hiçbir *Haruchai* bunları söylemedi."

"Zorunda değilsin," diye karşılık verdi, sanki Covenant'ın durumu göğsünde bir şeyleri kırmış gibi. "Onları yüzüne takıyorsun."

Cail yine omuz silkti. "Biz neysek oyuz. Bu protesto hiçbir şey ifade etmiyor."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Kendi öfkesini sanki onun suçuymuş gibi ona yansıtmak için hiçbir nedeni yoktu. Ama çok fazla nefret yutmuştu. Ve felç geçirerek başarısız olmuştu. Onu hasta etmeden önce safranın bir kısmını tükürmesi gerekiyordu. *Biz neysek oyuz*. Pitchwife da *Elohim* için aynı şeyi söylemişti.

"Elbette hayır," diye mırıldandı. "Tanrı senin yanlış bir şey yapmanı ya da düşünmeni bile yasaklıyor. Sana bir şey söyleyeyim. Belki de pek çok şeyi yanlış yapmışımdır. Belki de her şeyi yanlış yapmışımdır." Başarısızlıklarıyla ilgili suçlamalara asla cevap veremeyecekti. "Ama seni Elemesnedene'den gönderdiğimde - *Elohim*'in Covenant'a yaptıklarını yapmasına izin verdiğimde - En azından doğru bir şey yapmaya çalışıyordum."

Cail sanki cevap vermek istemiyormuş gibi düz bir ifadeyle ona baktı. Ama sonra konuştu ve sesinde gizli bir keskinlik vardı. "Bunu sorgulamıyoruz. Yozlaşma kendi haklılığına tamamen inanmıyor mu?"

Bunun üzerine Linden şoktan donakaldı. Şimdiye kadar, *Haruchai'nin Elemesnedene*'deki kararlarına ne kadar içerlediğini fark etmemişti, Call'un katı görüntüsünün ardında ölümcül bir şeyin varlığını sezmişti; bu Kan Muhafızları için de geçerli olmalıydı. Hiçbiri nasıl affedeceğini bilmiyordu.

Kendini sıkıca kavrayarak, "Bana hiç güvenmiyorsun," dedi.

Call'un cevabı omuz silkmek gibiydi. "Biz ur-Lord'a yemin ettik. O size güvendi." Eğer aklını başına toplarsa Antlaşma'nın farklı hissedebileceğini belirtmesine gerek yoktu. Bu düşünce aklına çoktan gelmişti.

Acı içinde mırıldandı, "Denedi. Başarılı olduğunu sanmıyorum." Sonra daha fazla dayanamadı. İçlerinden herhangi birinin ona güvenmesi için ne sebep vardı? Zemin hâlâ altında eğikti ve taşın içinden Starfare'in Gem'inin dalgalar tarafından nasıl dövüldüğünü hissetti. Kamarasının hapsinden, Cail'in maskelenmiş düşmanlığının baskısından kaçması gerekiyordu. Onun yanından geçerek kapıyı açtı ve odadan çıktı.

Giantship'in adımlarının yalpalamasından etkilenerek merdivenlere doğru tökezledi ve merdivenleri dengesiz bir şekilde tırmanarak arka güverteye çıktı.

Fırtına pervazına adımını attığında neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Yırtıcı bir rüzgâr güverteye vuruyor, yelkenleri tırmalıyordu. Kızgın bulutlar serenlerin uçlarında dalgakıranlar gibi köpürüyordu. Güverteye çıkışlardan birinde tutunmak için mücadele ederken, karanlık ve yapışkan bir denizin tutkusundan keskin bir yağmur gibi fışkıran spre y yüzüne çarptı.

ON İKİ: Deniz Zararı

Yağmur yoktu, sadece sağanak gibi şiddetli bir rüzgâr ve ufuktan ufuğa denizi alacakaranlıkla kaplayan bulutlar vardı; dalgaların tepelerinden buhar gibi kaynayan keskin serpintiler dolu gibi yakıyordu. Patlama Devler Gemisi'ne belli bir açıyla çarparak onu bir tarafa doğru eğdi.

Linden nefes nefese kalmıştı. Görüşünü dumanlardan arındırmak için mücadele ederken, armadaki Devleri görünce hayretler içinde kaldı.

Nasıl dayanabildiklerini bilmiyordu. Fırtınanın tüm şiddetiyle estiği bu yerde çalışıyor olmaları imkânsızdı!

Yine de çalışıyorlardı. Starfare's Gem'in ilerleyebilmesi için yeterli yelkene ihtiyacı vardı. Ancak serenler çok fazla branda taşırırsa, rüzgârdaki herhangi bir ani kayma ya da artış *dromonu* devirebilir ya da sadece altına alabilirdi. Mürettebat üst yelkenleri açıyordu. Fırtınanın sert ve karanlık gücüne karşı küçük ve akıllı almaz görünüyorlardı. Ama yavaş yavaş, kıvranan brandayı kontrol altına almaya çalışıyorlardı.

Ön direğin tepesinde, bir Dev tutunamadı ve kendini kurtarmak için seren halatlarını serbest bırakmak zorunda kaldı. Dawngreeter anında parçalandı. Çarpılmış bir albatros gibi çılgınca çırpınarak rüzgârda savruldu ve gözden kayboldu.

Diğer Devler daha başarılı oldu. Dereceli olarak, Starfare'in Gem'i duruşunu geliştirdi.

Ama yükselen denizler hâlâ gemiyi kasıp kavuruyordu. Bir dalganın çukuruna daldı, bir sonraki düzensiz ve hırçın yamaca yanlamasına çarptı, sonra sanki pruvasını dibe gömmek istiyormuş gibi tekrar daldı. Linden kendini denize atılmaktan korumak için merdivenlere tutundu.

Orada kalamazdı, Starfare's Gem'in hayatının tehlikede olmasından korkuyordu; fırtınadaki herhangi bir artış gemiyi parçalayabilirdi. Ve fırtına artacaktı. Öfkesinin uzaklarda birleştiğini hissetti. *Dromond*, fırtınanın saçaklarında ilerliyordu.

patlama: kalbi yaklaşıyordu. Bu rota Devler Gemisi'ni şiddetin en kötüsüne taşıyacaktı.

Honninscrave'i uyarmak zorundaydı.

Merdivenlere tırmanmaya çalıştı; ama rüzgâr saçlarını bir kamçı gibi yüzüne savurdu, ciğerlerindeki havayı emdi, onu parçalamakla tehdit etti. İçini bir anlık panik ateşi sardı.

Call'un kolu taştan bir bant gibi belini kavradı. Ağzı kulağına geldi. "Sığınak ara!" Rüzgâr kelimeleri paramparça etti ve bağırışını zar zor duyulabilir hale getirdi.

Başını aceleyle salladı, sesini darbenin içinden geçirmeye çalıştı. "Beni kaptan köşküne götürün!"

Bir an duraksadı ve etrafındaki tehlikeleri değerlendirmek için etrafına bir göz attı. Sonra onu merdivenlerden yukarı salladı.

Adamın avucunda kendini bir bez bebek gibi hissetti. Eğer sıradan bir adam olsaydı, ikisi de denize atılırdı. Ama o bir *Haruchai*'ydi. Rüzgârın ağırlığını aşarak onu güverteye taşıdı.

Sadece üç dev oradaydı: Honninscrave, Galewrath ve Birinci. Depo Şefi büyük çarkın başında durmuş, iki koluyla onu kucaklıyordu. Kasları gerginlikten düğümlenmişti; ayakları kendini desteklemek için genişçe dikilmişti. Deniz ve zaman Starfare's Gem'i moloz haline getirene kadar orada durup Shipsheartthew'e hükmedebilecek granit bir monolit gibi görünüyordu.

Ağırlığı ve gücüyle demir atmış olan İlk hareketsiz kaldı. Arama onun ellerinde değildi. Bu koşullar altında, fırtınaya ve Starfare's Gem'e aitti. *Dromond* da Honninscrave'e aitti.

Galewrath'ın yanında duruyordu; ama tüm dikkati gemisinin güvenliği için yanan bir fener gibi ileriye odaklanmıştı. Kaşlarının kemikli kütlesi görüşünü koruyor gibiydi. Sanki her şeyi görebiliyormuş gibi davranıyordu. Keskin böğürtüsü rüzgârı delip geçti. Devler de onun iradesinin bir tezahürü gibi karşılık verdi. Adım adım, çarşaflarla, örtülerle ve brandalarla savaştılar, Starfare'in Gemisi'ni tehlikeye dayanacak şekilde ayarladılar.

Linden bağırmaya çalıştı; ama rüzgâr dişlerine çarptı ve sesini boğazına tıkadı. Hararetli bir hareketle Cail'i Efendi'ye doğru yönlendirdi.

"Honninscrave!" Sesini duyurmak için bağırarak zorunda kaldı. "Rotayı değiştir! Fırtınanın içine doğru koşuyoruz!"

Kadının sözlerinin önemi adamın dikkatini çekti. Onun üzerine eğilerek bağırdı, "Bu olamaz! Bu fırtına güneyden yükseliyor! Biz nasıl at sürersek sürelim, onun eşliğinde kalacağız ve yolumuzdan çok az sapacağız!"

Güney mi? Böyle bir konuda yanılıyor olabileceğine inanamayarak ona bakakaldı. Görüşünü o yöne doğru zorladığında, yanılmadığını gördü. Birkaç fersah uzakta olmasına rağmen, duyuları orada bir şiddet zirvesi olduğunu açıkça fark etmişti. Honninscrave'in şu anki rotası Starfare'in Gemisi'ni bu fırtınanın şiddetli çekirdeğinin etrafına taşıyacaktı.

Ama kuzeybatıya doğru baktığında daha önce gördüklerini doğruladı. Orada bir kasırga çömelmişti, devasa ve korkunçtu. İki fırtına birbirine yaklaşıyordu ve aralarında Starfare's Gem vardı. *Dromond*'un omurgasının her sallanışı ve çarpışı onu daha güçlü olan patlamanın vahşetine yaklaşıtıyordu.

Boğazını yırtarcasına bir çığlıkla Honninscrave'e gördüklerini anlattı.

Aldığı haber onu şaşırttı. Kasırgayı görme şansı hiç olmamıştı. İlk fırtına, ikinci fırtınanın menziline girmeden önce Devler Gemisi'ni ele geçirmişti. Seçtiği rotada felaket belirmişti. Ama çabuk toparlandı. Tüm sinir ve sinir uçlarında Starfare's Gem'in Efendisi vardı. "Tavsiyeniz nedir?" diye bağırırken her türlü tehlikeye ya da talihsizliğe hazır görünüyordu.

Kendini sıkarak fırtınaların kesişen yollarını düşünmeye, birbirleri üzerindeki etkilerini tahmin etmeye çalıştı. Bu tür görselleştirmelerde usta değildi. O hastalıkların sinsi kurnazlıklarını haritalamak için eğitilmişti, fırtınaların samimi öfkelerini değil. Ama onları elinden geldiğince iyi okuyordu.

"Eğer bu şekilde devam edersek!" Bağırmaktan göğsü ağrıyordu. "Güneydekini geçebiliriz! Ya da en kötüsünü! Diğerine fazla yaklaşmadan önce!"

Honninscrave başıyla onayladı. Alnının dayanağı her türlü fırtınaya karşı dayanıklı görünüyordu.

"Ama diğeri!" Sanki çığlık atıyormuş gibi sözlerini tamamladı. "Bu korkunç bir şey! Eğer seçim yapmak zorundaysanız, güneye gidin!"

"Seni duyuyorum!" Bağırışı püskürtülerek lime lime oldu. Emirlerini rüzgârda savurmak için çoktan dönmüştü.

Komutları fırtına kadar çılgınca geliyordu. Linden kasırganın daha da yaklaştığını hissetti, hep daha da yaklaştığını. Elbette hiçbir gemi, özellikle *de* Dromond gibi ağır bir gemi, bu tür bir öfkeye dayanamazdı. Rüzgâr, halatlarda bir çığlık gibiydi. Direklerin sallandığını görebiliyordu. Serenler, uzanmış kollar gibi el yordamıyla denge arar gibi sallanıyordu. Güverte tekmeleniyor ve yalpalıyordu. Eğer Galewrath zayıflamazsa, dümen kırılabilir ve Starfare's Gem aç denizlerin insafına terk edilebilirdi. Linden tereddüt ederken, art direkte kalan son yelken aniden parçalara ayrıldı ve iplik iplik koparak yok oldu. Yelkenin dişlileri havaya savruldu. İçgüdüsel olarak başını eğdi ve kendini Cail'in desteğine yasladı.

Coşkuyla bağırان Honninscrave, kaybolan tuvali yerine koymaları için Devleri gönderdi.

Linden yüzünü Cail'in başının yanına çekti ve bağırdı, "Beni ileri götür! Bir fikrim var!"

Anlayışla başını salladı ve hemen gemiyi bir merdivene doğru çekmeye başladı; eğik güverte ile denizin kaynayan dalgaları arasında mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmak için rüzgâr tarafını tercih etti.

Merdivenlere ulaştıklarında, Ceer ve Hergrom'un eşlik ettiği birkaç Dev'in -Pitchwife ve diğerleri- arka güvertede hızla ilerlediğini gördü. Can halatlarını çekiyorlardı. O ve Cail merdivenlerin dibine vardıklarında, Pitchwife ve Ceer onlara katılmak için koşarak geldiler. Gözlerindeki spreyi kırıştıran Pitchwife ona sıırttı. Güverteye doğru bir el hareketiyle gülerek, "Honninscrave'imiz tam havasında, sizce de öyle değil mi?" diye bağırdı. Sonra karısına ve Üstat'a katılmak için merdivenlerden çıktı.

Linden'in kıyafetleri sıırsıklamdı. Gömleği tenine yapışmıştı. Denizlerin ona fırlattığı her su damlası kemiklerine çarpıyor gibiydi. Çoktan titremeye başlamıştı. Ama soğuktan kendini soyutlamıştı,

Kişisel olmayan, sanki artık bedeninde tam olarak yaşamıyormuş gibi; ve o bunu görmezden geldi.

Sonra bulutlardan yağmur fışkırdı. Havayı doldurdu, sanki her dalga köpüğe dönüşmüştü ve rüzgâra dişlerini geçirmek için kaynıyordu. Okyanus, Starfare's Gem'in etrafında küçülmüş ve tüm ufukları körleştirmiş gibi görünüyordu. Linden Foodfendhall'a kadar zar zor görebiliyordu. Küfürler savurdu ama şiddetli yağmur kendi sesini duymasını engelledi. Görüş mesafesi bu kadar azken Honninscrave yaklaşan kasırgadan ne zaman döneceğini nasıl bilecekti?

En yakın cankurtaran halatına doğru ilerledi, parmaklarını onun etrafına kilitledi ve sonra ileriye doğru çekmeye başladı.

Bir fikri vardı. Ama akli başında ya da deli olabilirdi. Fırtına tüm ayrımları ortadan kaldırıyordu.

Arka güverte bir savaş alanı kadar uzun görünüyordu. Püskürtme ve yağmur, ayak bileklerine doğru akan su tabakaları gönderiyor, neredeyse onu güverteden aşağı sürüklüyordu. Giantship'in her dalışında, *dromond*'un omurgası boyunca uzanan sarsıntıların bir yankısı gibi titriyordu. Cankurtaran halatı avuçlarını aşındıran soğuktan çığ gibi hissediyordu. Yine de ilerlemeye devam etti. Diğer her şeyde başarısız olmuştu. Bu basit görevin gücünü aşabileceğini düşünmeye dayanamıyordu.

Ceer konutun kapısını açmak için ilerledi. Fırtınanın anaforuna kapılarak pervazın üzerinden atladı ve tökezleyerek yere düştü. İki *Haruchai* kapıyı çarptı; ve bir anda hava sanki Foodfendhall'da bir patlamaya doğru basınç artıyormuş gibi gerildi, dışarıdaki uğultu ve çarpışmayla daha da şiddetlendi. Bir anlık panikle gemiden kopan parçaları duyduğunu sandı. Ama nefesini toparladığında, orta direğin itirazlarını duyduğunu fark etti.

Fener ışığında direğin gövdesi, daha önce hiç incelemediği gravürlerle işaretlenmiş olarak önünde duruyordu. Belki de bunlar Starfare's Gem'in yapılış öyküsünü ya da yolculuklarını anlatıyordu. Bunu bilmiyordu. O ilerlemeye devam ederken, inilti ve gıcırtilar keskin bir uğultuya dönüştü. Üstündeki direkler şarkı söylemeye başlamıştı.

Ceer kapıyı açıp ulumanın bir akbaba gibi üzerine saldırmasına izin verdiğinde neredeyse tekrar düşüyordu. Ama Cail onu destekledi, geri çıkmasına yardım etti.

patlamanın içine. Bir anda yağmur gök gürültüsü gibi yağmaya başladı. Ön direğe demirli bir cankurtaran halatı seçti.

Bir kolunun altına sıkıştırdığı halat onu destekleyince başını eğdi ve rüzgara karşı ilerlemeye devam etti.

Önünde, cankurtaran halatını takip eden bir Dev belirdi. Birbirlerine ulaştıklarında Sevinhand'ı tanıdı. Geçmesine izin vermek için durakladı, sonra yoldaşça bir hareket gibi bağırdı, "Ne fırtına ama! Haritamızdan daha az emin olsaydım, farkında olmadan Soulbiter'a daldığımıza inanırdım!"

Cevap verecek zamanı yoktu. Elleri sürtünme ve soğuktan yanıyordu. Kablo bir safra gibi yanında sallanıyordu. Findail'e ulaşmak zorundaydı. Starfare's Gem'de sadece o, ilerleyen kasırganın felaketini önleyebilecek güce sahipti.

Ön direkte kısa bir süre dinlendi, rüzgâr onu taş a bastırarak şekilde durdu. Bu pozisyonda, direğin eziyeti şiddetli bir şekilde içine işliyordu. Granitin canlılığı acımasızca zorlanıyordu. Bir an için bu his onu dehşete düşürdü. Ama algısını direğin içine soktuğunda rahatladı. Honninscrave gibi, *dromond* da bu ihtiyaca eşitti. Starfare'in Gem'i eğilebilir ve keskinleşebilirdi ama kırılmak üzere değildi.

Yine de kasırganın kalbi, canlanmış bir dağ gibi ona doğru yükseliyordu, Devler Gemisi'ni kıyametine sürüklemek için adım atan korkunç bir dev. Pruva yönünde uzanan bir halatı tutarak yoluna devam etti.

Gözlerini mercimek kadar bağlayıcı su tabakalarının arasından kısarak bakarken Vain'i gördü. Demondim dölü ön direktle pruvanın ortasında durmuş, Findail'i izliyormuş gibi öne doğru bakıyordu. Ve sanki altındaki dalgalı yüzey sabit bir platformmuş gibi kaskatı kesilmişti. Rüzgârın bile onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Taşa kök salmış olabilirdi.

Findail bir an için görünür hale geldi, sonra Dev Gemi denizlerin çukuruna çarpıp pruvasını bir sonraki dalgaya çarparken gözden kayboldu. Bir tufan Linden'ın bacaklarını altından kesti. Can halatını zar zor tutuyordu. Artık sadece dalgalar arasında ilerleyebiliyordu. Starfare'in Gem'i başını kaldırdığında, birkaç adım öne doğru güreşti. Pruva bir sonraki dalgaya çarptığında sanki

Dromond derinlere doğru çekilirken, olduğu yere yapıştı ve tutuşunun ve kablonun dayanması için dua etti.

Ama aşama aşama ilerledi ve sonunda korkuluklara ulaştı. Oradan sonra gitmesi gereken kısa bir yol vardı.

Son kısım en zor olanıydı. Zaten soğuktan ve yorgunluktan titriyordu; Devler Gemisi'nin baş döndürücü hareketi, onu denize doğru fırlatması ve sonra da denizden uzaklaştırması, istemsiz küfürlerle sesinin kısılmasına neden oldu. Aşağı doğru her çarpışta, geminin mücadelesinin gücü ona çarpıyordu. Her su baskınında nefesini tutmak için harcadığı çaba onu bitirmekle tehdit ediyordu. Birkaç kez, sadece Cail'in omzunun desteğiyle kurtuldu.

Sonra Findail'in yanına ulaştı. Dalışları arasında ona baktı ve onu görünce afalladı. Islanmamıştı. Rüzgâr saçlarını dağıtmamış, yağmur ona dokunmamıştı. Dalgalara her çarpışından kuru giysiler ve berrak gözlerle çıkıyordu, sanki bedenini havanın ya da denizin şiddetinin erişemeyeceği bir seviyeye ayarlamıştı.

Ama onun yara almamış hali kararlılığını doğruluyordu. O, rüzgâr ve serpintiyle en ufak bir temasta bile kendini koruyabilen, saf bir Dünya Gücü varlığıydı. Ve herhangi bir fırtına, dizginlenmemiş ve vahşi ama yine de doğasının Yasasına uygun hareket eden başka bir formdaki Dünya Gücü değilse neydi?

Bir sonraki dalganın etkisiyle başını eğdi. Su onu dövdü, yüzünü saçlarıyla kapladı. *Dromond* tekrar yükseldiğinde, bir elini küpeşteden kurtararak ıslak saç tellerini kenara itti. Sonra sesini Findail'e yöneltti.

"Bir şeyler yapın! Kurtar bizi!"

Yüzündeki acı dolu ifade değişmemişti. Bağırarak için hiçbir girişimde bulunmadı; ama sözleri sanki fırtına dilsiz kalmış gibi net bir şekilde ona ulaştı.

"*Elohim* Dünya'nın yaşamına müdahale etmez. Yapı olmadan yaşam olmaz. Bu yapının işleyişine her kılıkta saygı duyarız."

Yapı, Linden düşündü. Hukuk. *Onlar oldukları kişiler. Güçleri sınırlarıyla eşleşiyor.* Starfare'in Gem'i daldı. Hayatı için küpeşteye tutundu. Kaos ölümdü. Enerji, enerji olmadan var olamazdı.

daralma. Sunbane'in Kanunsuz gücü çok güçlenirse, Dünya'nın temellerini yerinden oynatabilirdi.

Tufan yanından geçip giderken tekrar denedi. "O zaman Honninscrave'e ne yapması gerektiğini söyle! Ona yol göster!"

Elohim belli belirsiz şaşırmış görünüyordu, "Rehber-?" Ama sonra omuz silkti. "Eğer sorsaydı, soru beni araştırırdı. Böyle bir durumda benim ahlakım nerede yatar? Ama artık hiçbir şey ifade etmiyor." Devler Gemisi yeniden daldı; yine de Linden onu suyun gürültüsü ve tiz rüzgârın arasından duyabiliyordu. "Bu tür sorular için zaman kaybedildi."

Pruva su yüzüne çıktığında, görüşünü netleştirmek için mücadele etti ve onun ne demek istediğini gördü.

Kasırganın kalbinden, Devler Gemisi'nin ilk direkleri kadar yüksek bir su duvarı fıskırdı.

Rüzgâr tarafından yönlendiriliyordu; öylesine vahşi ve muazzam bir rüzgârdı ki, diğer her şeyi gölgede bırakıyordu; her yükselen denizi buhara çeviren, her dalganın tepesini kesen, böylece altındaki okyanusun karanlık bir magma akıntısı gibi yükselip akmasını sağlayan bir rüzgâr.

Starfare'in mücevheri neredeyse duvarın tam ortasında duruyordu.

Linden korku nöbetleri içinde ona baktı. Saldırıdan önceki son duraklamada Honninscrave'in belli belirsiz, "Ward!" diye kükrediğini duydu. Sonra onun haykırışı rüzgârın vahşi stentorian öfkesi tarafından yok edildi, tüm lanetlenmişlerin birleşik ıstırabı ve vahşeti gibi uluyordu.

Duvar çarptığında Findail'e doğru hamle yaptı, onun yardımını kazanmaya ya da onu yanına almaya çalışıyordu, hangisini yapacağını bilmiyordu. Büyük dalganın etkisi tüm farklılıkları sona erdirdi. Ama elleri onun içinden geçiyor gibiydi. Onun yüzüne son kez net bir şekilde bakabildi. Gözleri kederden sararmıştı.

Sonra Devler Gemisi'nin sancak tarafı orojenik bir çıkıntı gibi yükseldi ve denize doğru düştü.

Kesinlikle iskele demirine çarpacağını düşündü. Tutunmak için kollarını çırptı. Ama küpeştenin yanından suya doğru savruldu.

Deniz ona öyle bir güçle çarptı ki, darbeyi hissetmedi, suların üzerine kapandığını hissetmedi.

Aynı anda sert bir şey bileğini kavradı ve onu tekrar yüzeye çıkardı. Çoktan gemiden on ya da on beş metre uzaktaydı. Geminin iskele tarafı su altındaydı; tüm ön güverte onun üzerinde yükseliyordu. Suyun içinde neredeyse dik bir şekilde duruyordu, üzerine düşmeye, onu taşla deniz arasında ezmeye hazırlanıyordu.

Ama düşmedi. Her nasılsa Starfare's Gem, iskele güvertesinin neredeyse yarısı su altındayken yan yatmış halde dengede kaldı. Ve Cail onun gitmesine izin vermedi.

Sağ eli, kolunun en uzak noktasında bileğini tutuyordu. Ayak bilekleri de Ceer tarafından kavranmış ve tamamen uzatılmıştı.

Vain, *Haruchai*'yi demirlemişti. Hâlâ güverteye kök salmış gibi duruyordu, vücudu taşla dik açı yapıyordu, neredeyse denize paraleldi. Ama güverteden aşağı inmiş, neredeyse su hizasına gelmişti. Uzanabildiği son noktada Ceer'in ayak bileklerini tutuyordu.

Linden'in güvende olup olmadığını anlamak için başını kaldırmaya zahmet etmedi.

Suyun akıntısına karşı kıpırdanan Ceer, Cail'u güverteye yaklaştırdı; Cail de Linden'i peşinden sürükledi. *Haruchai*'ler birlikte, Cail boştaki eliyle Vain'in bileğini kavrayana kadar zincirlerini sıktılar. Demondim spawn'ı işlerini kolaylaştırmak için hiçbir şey yapmadı; ama hem Cail hem de Ceer, Linden'i aralarında tutarak ona yapıştıklarında, Ceer'in ayak bileklerini serbest bıraktı. Sonra *Haruchai* onu Vain'in sırtından güverteye taşıdı.

Adamın sert ayak bileklerine dayandıklarında, ona nefes alma şansı verdiler.

Çok fazla su yutmuştu; tuzdan öğürüyordu. Bir öksürük spazmı bağırsaklarını düğümledi. Ama bu kasılma gevşediğinde, büyük dalganın vurmasından öncesine göre daha rahat nefes alabildiğini fark etti. Yan yatan Starfare'in Gemisi rüzgâra karşı bir siper oluşturmuştu. Patlamanın yarattığı türbülans geminin ötesindeki denizi dövüyor, böylece yüzey çılgınca köpürüyor ve dans ediyordu; ama güvertenin kendisi garip bir sakinlik içindeydi.

Nefesini tuttuğunda, *Dromond*'un durumu onu fırtınanın eli gibi etkiledi.

Duygularının her seviyesinde, granit kap gerginlikle yanıyordu. Patlamanın cevap verilemez tuzağına yakalanmış bir hayvan gibi acı yayıyordu. Baştan kıça, direğin tepesinden omurgaya kadar tüm taşlar stresten tiz sesler çıkarıyor, yapımcılarının hayal bile edemeyeceği baskılarla işkence görüyordu. Starfare's Gem o kadar yan yatmıştı ki, direklerinin uçları neredeyse suya değecekti. Rüzgârın tam karşısında duruyordu; ve vahşi fırtına onu korkunç bir hızla okyanusun üzerinde sürüklüyordu.

Eğer dalgalar olsaydı, *Dromond* kesinlikle alabora olurdu; ama en azından bu konuda gemi şanslıydı, çünkü devasa fırtına her şeyi uzun, düz ve kaynayan bir akıntının içinde ezip geçiyordu. Yine de Devler Gemisi alabora olmaya sadece birkaç santim kalmıştı. Direklerinin ve serenlerinin büyük ağırlığı devasa omurgası tarafından dengelenmemiş olsaydı, çoktan ölümüne dalmış olurdu.

Bir bakıma rüzgârın şiddeti gemiyi kurtarmıştı. Kalan brandayı anında şeritlere ayırmış, böylece türbülansının direklerle olan itişini zayıflatmıştı. Ama yine de geminin hayatta kalma mücadelesi eski bir kemik kadar kırılmalıydı. *Dromond*'un rüzgârdaki konumunda meydana gelebilecek herhangi bir değişiklik, boranın yükselmesi ya da denizin dalgalanması bu dengeyi bozmaya yetecekti. Ve Starfare's Gem'in taşıdığı su miktarındaki her artış, onu aşağı çekme tehdidi yaratıyordu.

Devler tulumbaların başında olmalıydı; ama Linden, Foodfendhall'un kırık kapılarından, kapaklarından ve limanlarından içeri akan sellere nasıl ayak uydurabileceklerini bilmiyordu. Rüzgârın öfkesi, sanki gemiye ulaşmak için taşı çiğnemek istermişçesine gövdeye doğru uğulduyordu. Ve bu ses, hareli granitin yanından geçen havanın keskin uluması ve çılgılığı, bir testerenin dişleri gibi zihninin tanelerini parçaladı. Acı kafatasının kemikleri arasına saplanmış bir kama gibi hissetmeye başlayana kadar kendi dişlerini gıcırdattığını fark etmedi.

Korkunç bir an için, geminin tehlikesi diğer her şeyi unutturdu. Ama sonra kalbi bir burkulmayla canlanır gibi oldu ve paniğin etkileri içinden fırladı. Cail'e tutunarak, rüzgârın vahşi arka planına doğru bağırdı, "Covenant!" Kamarası iskele tarafında, güvertenin altındaydı. Suyun altında olmalı. Suyun altında olmalı.

Yarılmış kapaklardan, yırtılmış lombozlardan, demirlerinden kopmuş kapılardan içeri giren denizden kendini kurtaramayacaktı. Boğulurken orada çaresiz ve boş bir şekilde oturacaktı.

Ama Cail cevap verdi, "Brinn önceden uyarılmıştı! Ur-Lord güvende!"

Güvenli! Yüce İsa! Bu umuda tutunarak, "Beni ona götürün!" diye bağırdı.

Ceer döndü ve güverteden yukarıya doğru seslendi. Bir an sonra, ön direğin yakınındaki bir Dev bir halatın ucunu aşağı attı. İki *Haruchai* onu yakaladı, Linden'in beline doladı, sonra Dev hepsini dik taştan yukarı çekerken kendileri de tuttular.

Vain, yüzüne bir kol mesafesinde hızla ilerleyen denizi izlemekten memnunmuş gibi olduğu yerde kaldı. En azından şimdilik amacına ulaşmıştı. Sırtındaki siyah sertlik, başka hiçbir şeyi umursamadığını açıkça gösteriyordu.

Dev, Linden'i ve *Haruchai*'yi yanına çektiğinde, onu ateşli bir şekilde kucakladı. O Mistweave'di; ve onun için hissettiği korku avuçlarının içinde titriyordu. Omzunun üzerinden *Haruchai*'ye övgü ve teşekkürlerini haykırdı.

Dev gibi sarılığı, fırtınada inanılmaz derecede güvenliydi. Ama gecikmeye tahammülü yoktu. *Dromond* yıkımın eşiğinde asılı duruyordu. "Covenant nerede?" diye bağırdı.

Mistweave onu dikkatlice yere bıraktı, sonra kık tarafını işaret etti. "Üstat mürettebatı arka direğin üzerinde topluyor! Covenant Giantfriend orada! Ben pompalara yardıma gidiyorum!"

Haruchai anladığını başıyla onayladı. Mistweave kendini ayırdı, güverte altına erişim sağlayan bir kapağa tırmandı ve gözden kayboldu.

Linden'i aralarında tutan Cail ve Ceer, Foodfendhall'a doğru ilerlemeye başladılar.

Dikkatli bir şekilde cankurtaran halatlarında gezinerek onu üst kapıya getirdiler. Muhafazanın içinde, Devlerin daha fazla halat çekmiş olduğunu gördüler ve bu sayede enkazı geçerek arka güverteye ulaşabildiler. Bir fener hâlâ orta direktten çılgın bir açıyla sarkıyordu ve soluk ışığı salonun alt kısmında yarı batık halde duran kırık dökük masa ve sıraları ortaya çıkarıyordu. Yıkım görünüyordu

Devlerin tam kalbine, toplumsal bir araya gelme aşklarına vurulmuş bir darbe gibiydi.

Ama *Haruchai* hasarın yasını tutmakta gecikmedi. Sıkıca Linden'i arka güverteye taşıdılar.

Diğer gemi arkadaşlarının çoğu oradaydı ve direğin üzerindeki sancak küpeştesi boyunca çeşitli pozisyonlarda tünemişlerdi. Sıkışmış alacakaranlıkta, aralarında Pitchwife, Birinci, Seadreamer ve Honninscrave'in de bulunduğu birkaç Dev'den fazlasını görebiliyordu. Pitchwife ona rahatlamış bir şekilde hoş geldin diye bağırdı; ama onu neredeyse hiç duymadı. Covenant'ı bir an olsun görebilmek için avlanıyordu.

Bir süre sonra, İnançsız'ın yerini buldu. Seadreamer'ın koruyucu cüssesi tarafından kısmen gizlenmişti. Brinn ve Hergrom iki yanında duruyordu ve sanki tüm kemikleri kırılmış gibi onların arasında gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

Ceer ve Cail, Linden'i bir cankurtaran halatıyla küpeştenin sekiz on adım aşağısındaki arka güverte boyunca uzanan, ileri geri harekete izin vermek ve düşebilecek herhangi birini yakalamak için oraya bağlanmış kablolardan birine göturdüler. Halatların düzeninde Honninscrave'in mürettebatına ve gemisinin yaşamına gösterdiği titiz ilgiyi fark etti. Adamlarının bir destek ağıyla çevrelenmesi için daha fazla kablonun yerleştirilmesini yönetmekle meşguldü.

Covenant'ın yanına getirildiğinde, onun varlığı ona sahte bir enerji verdi. Seadreamer'ın kendisine doğru uzattığı kolu tuttu ve ondan Brinn'e ve parmaklıklara doğru bir brachiation gibi hareket etti. Sonra Covenant'ın yanına sokuldu ve hemen onu yaralanma ya da bozulma açısından incelemeye başladı.

Neredeyse onun kadar ıslanmıştı ve otomatik ürpermeler iliklerine kadar işlemişti. Ama diğer yönlerden *Elohim*'in onu bıraktığı kadar iyiydi. Gözleri odaklanma yeteneğini kaybetmiş gibi bakıyordu; ağzı açıktı; su sakalını kirletmişti. Kadın onu incelediğinde, adam rüzgârın fonunda neredeyse duyulmayacak şekilde uyarısını tekrarlardı. Ama kelimeler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Rahatlama ve acıdan zayıf düşmüş bir halde onun yanına çöktü.

Birinci ve Pitchwife yakınlardaydı ve Covenant'ın durumu hakkındaki kararını bekliyorlardı. Linden başını salladı ve Pitchwife yüzünü buruşturdu. Fakat

Birinci hiçbir şey söylemedi. Sanki katlanılabılır bir düşmanın yokluğu kaslarına kramp sokuyormuş gibi kendini tuttu. Eğitimli bir savaşçıydı; ama Devler Gemisi'nin hayatta kalması kılıçlara değil, deniz taşıtlarına bağlıydı. Linden, Birinci'nin bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı. Kılıç Ustası'nın nasıl hissettiğini biliyordu.

Dromond'un etrafına baktığında Galewrath'ın hâlâ Shipsheartthew'da durduğunu görünce dehşete kapıldı. Çarkın taş parmaklıkları ile güverte arasında kilitlenmiş olan Depo Şefi, bir heykelin katı uzlaşmazlığıyla yerini korumaktaydı. Linden ilk başta Galewrath'ın neden bu kadar maruz kaldığı ve zorlandığı bir yerde kaldığını ya da Usta'nın neden herhangi birinin orada kalmasına izin verdiğini anlamadı. Ama sonra düşünceleri netleşti. *Dromond*'un tehlikeli dengesini korumak için hâlâ dümenine ihtiyacı vardı. Ayrıca rüzgâr öne doğru kayarsa Galewrath, Starfare'in Gemisi'ni tekrar patlamaya dik hale getirebilirdi; çünkü herhangi bir değişiklik pruvasını hafifçe rüzgâra doğru çevirirse Devler Gemisi kesinlikle batardı. Ve eğer fırtına kış tarafa kayarsa, geri dönmek için bir şansı olabilirdi. Fırtına arkasındayken, Starfare's Gem yükselip kaçabilirdi.

Linden, Galewrath'ın katlandığı zorluğa bir Dev'in dişlerinin bile nasıl dayanabileceğini bilmiyordu. Ama kör kadın görevine sıkı bir umut gibi sarıldı ve bırakmadı.

Sonunda Honninscrave cankurtaran halatlarını yerleştirmeyi bitirdi. Halattan halata geçerek, Linden yakınlarındaki Birinci ve Pitchwife'a katılmak üzere tırmandı. Hareket ettikçe, mürettebatının kamburlaşmış şekillerine cesaretlendirici sözler ve şakalar bağırıyordu. Pitchwife onu doğru tarif etmişti: tam havasındaydı. Meşe omuzları dromondun yükünü sanki ona hafifmiş gibi taşıyordu.

Linden'in yakınına ulaşarak şöyle seslendi: "Yılmayın, Seçilmişler! Starfare'in Mücevheri bizi bu fırtınadan kurtaracak!"

Onunla boy ölçüşemezdi. Onun metaneti sadece endişesinin altını çiziyordu. "Kaç kişi kaybettik?" diye sorarken sesi neredeyse kesiliyordu.

"Kayıp mı?" Verdiği cevap kasırganın kör şiddetini delip geçti. "Hiç! Ön uyarınız bizi hazırladı! Hepsi burada! Görmediklerinizi tulumbalara gönderdim!" O konuşurken, Linden geminin b o r d a s ı n d a n kopup gelen su patlamalarının farkına vardı; rüzgâr onları parçaladıkça sis ve karanlığa dönüşüyordu

..bir şey yok. "İskele tarafındakileri kullanamıyoruz. Ama sancak tarafındakileri ambarlara bağladık. Aşağıya komuta eden Sevinhand, mürettebatının ayak uydurduğunu bildiriyor. Dayanıyoruz, Seçilmişler! Hayatta kalacağız!"

El yordamıyla onun inancından bir pay aradı ama bulamadı. "Belki de gemiyi terk etmeliyiz!"

Adam ona bön bön baktı. "Bu denizde bir sandalla şansını denemek mi istiyorsun?" diye cevap vermeden önce sözlerinin aptallığını duydu.

Çaresizce "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hiç!" diye meydan okur gibi bir sesle karşılık verdi. "Bu fırtına devam ettiği sürece çok tehlikeli durumdayız. Ama değişim geldiğinde, ki gelmeli, belki o zaman Devlerin denizci olduğunu ve Starfare'in Gemisi'nin de yürekleri gururlandıracak bir gemi olduğunu görürsünüz!"

"O zamana kadar, inancınızı koruyun! Taş ve Deniz, bizim hayatta olduğumuzu anlamıyor musunuz?"

Ama artık onu dinlemiyordu. Patlamanın akıl almaz çılgılığı ve uğultusu doğrudan Mutabakat'a çarpıyor gibiydi. Soğuktan tir tir titriyordu. İhtiyacı ona çok dokunuyordu; ama ona nasıl dokunacağını bilmiyordu. Elleri işe yaramaz haldeydi, o kadar derinden üşümüştü ki yumruk haline getirmekte zorlanıyordu. Avuçlarındaki birkaç sıyrıktan yavaş yavaş kan sızıyor, parmaklarının arasında yapışkan damlalar oluşturunuyordu. Buna hiç dikkat etmedi.

Daha sonra yoldaşlar arasında büyük kaseler dolusu *elmas şarabı* dağıtıldı. Dev gibi içki onun zayıflığını biraz azalttı ve hayatı için tutunmaya devam etmesini sağladı. Ama yine de başını kaldırmadı. Vain'in onu neden kurtardığını düşünemiyordu. Fırtınanın şiddeti ona kötü niyetli bir hareket gibi gelmişti. Şüphesiz Demondim-cin onu kurtarmasaydı, fırtına yatışmış olacaktı.

Sağlık duygusu, kasırganın doğal bir kasırga olduğunda, kasıtlı bir kötülüğün tezahürü olmadığında ısrar ediyordu. Ama rüzgârın şiddeti ve soğuktan o kadar kötü hırpalanmış, korkusundan o kadar yıpranmıştı ki artık aradaki farkı anlayamıyordu.

Hepsi ölecekti ve o henüz Covenant'a aklını geri vermenin bir yolunu bulamamıştı.

Daha sonra, gece son aydınlığı da yok etti. Fırtına dinmemişti; görünen o ki yıldızları da söndürmüştü. Karanlığı, biri Galewrath'ın yanında, diğerleri arka güvertenin üst kenarı boyunca dağılmış birkaç zayıf fenerden başka hiçbir şey azaltmıyordu. Rüzgâr tırpan gibi tiz bir sesle denizi biçmeye devam ediyordu. Taşların arasından direklerin iniltileri geliyordu, demirlerine karşı çıkıyorlardı, tulumbaların tekrarlayan gümbürtüleri ve vuruşları duyuluyordu. Tüm mürettebat sırayla aşağıya indi ama en iyi çabaları suya ayak uydurmaya ancak yetiyordu. Starfare's Gem'i yan yatıran büyük tuz ağırlığını azaltamadılar. Etrafa daha fazla *elmas suyu* dağıtıldı. Gün bitmek bilmez gibi görünüyordu. Linden geceyle nasıl yüzleşebileceğini ve aklı başında kalabileceğini biliyordu.

Yavaş yavaş, arkadaşları da onun gibi kendi içlerine gömüldüler. Üzüntü onları gece gibi kaplamış, soğuk gibi içlerine işlemişti. Rüzgâr şimdi yön değiştirirse Galewrath'ın hiçbir ön uyarısı olmayacaktı. Fenerinin uzak ışığında taş gibi hareketsiz görünüyordu, artık *dromond*'un güvenebileceği tepkileri veremiyordu. Yine de Honninscrave onu rahatlatmak için kimseyi göndermedi: Shipsheartthew el değiştirirken yaşanacak kısa bir belirsizlik geminin batmasına neden olabilirdi. Bu yüzden tulumbaların başında olmayan Devlerin hayatlarını kurtarmak için tutunmaktan ve titremekten başka çareleri yoktu. Sonunda Usta'nın telkinleri bile onları umutlandırmaya yetmedi. Neredeyse tam altlarından akan kara denizle birlikte küpeşteye çömelip ölüme mahkûm edilmiş kadın ve erkekler gibi beklemeye başladılar.

Ama Honninscrave onları yalnız bırakmadı. Yaptığı şakalar ve neşelendirmeler etkisiz kaldığında beklenmedik bir şekilde bağırdı, "Ho, Pitchwife! Bu devlerin uyuşukluğu beni utandırıyor! Gelecek günlerde, kendilerinden böyle bir hikâye dinledikleri için başlarını öne eğecekler! Kim olduğumuzu hatırlayabilmemiz için bize kalplerimizi kaldıracak bir şarkı ver!"

Linden ona yakın bir yerden Birinci'nin mırıldandığını duydu: "Evet, Pitchwife. Onlara bir şarkı ver. Bütün olanlar sendelediğinde, yarım olanlar onları ayağa kaldırmalı."

Ama Pitchwife onu duymuş gibi görünmüyordu. "Efendim!" diye cevap verdi Honninscrave'e çılgınca bir kahkahayla, "Böyle bir şarkıyı düşünüyordum! Sessiz kalamam, çünkü kalbimde kabarıyor, hiçbir göğsün içine alamayacağı kadar büyük oluyor! Bakın!" Hüzünlü bir sendelemeye kendini güverteden aşağı bıraktı. İlk cankurtaran halatına çarptığında, halat onun ağırlığı altında titredi ama dayandı. Halata yarı yaslanarak yukarı doğru baktı. "Bu şarkıyı senin için söylemek bana iyi gelecek!"

Fenerlerin düşürdüğü gölgeler şekilsiz yüzünü buruşturmasına neden oldu. Ama sırtışı açıktı; ve devam ettikçe mizahı daha az zorlama hale geldi.

"Bahgoon'un eşi ve cadalozu, o çok efsanevi odalisque Thelma Twofist tarafından evcilleştirilmesinin ardından söylediği şarkıyı söyleyeceğim!"

Kişisel neşesinin gücü, umutsuzluğa kapılmış Devler'den cılız tezahüratlar ve yankılar kopardı.

Abartılı bir melankoli pozu vererek başladı. Aslında şarkı söylemiyordu; şarkı söylerken sesi duyulmuyordu. Ama dizelerini, dinleyicilerini müzik gibi etkileyen ritmik bir haykırıyla söylüyordu.

"Aşkımın parıldamayan gözleri var:
Güzelliği biraz eğri büğrü, Lekeleri az
değil, dudakları sarkık, Dişleri sıralı değil.

"Onun uzuvları benimkilerden daha sert,
Ve benim vermekten hoşlanmadığım şeyi o alır.
Saçları çapa ve tırmıkla daha iyi temizlenirdi.
Öpücüğünün tadı tuzlu sudan çok *elmas suyu* gibi.

"Onun kokusu beni hasta ediyor:
Zekâ ya da zarafetten yoksun sohbeti:
Kıyafeti ona yakışırdı eğer uysaydı. Bu
yüzden beni pişmanlıkla düşün: Onu
hala seviyorum."

Uzun bir şarkıydı; ama bir süre sonra Linden'in dikkati dağıldı. Belli belirsiz İlk'in kendi kendine mırıldandığını duydu, belli ki onu kimsenin duyabileceğinden habersizdi.

"Bu yüzden seni seviyorum, Pitchwife," dedi rüzgâra ve geceye. "Gerçekten de bu, insanın yüreğini ferahlatan bir armağan. Kocacığım, senin kadar zarif olamadığım için utanıyorum."

Yararlı bir şekilde, deforme olmuş Dev tüm mürettebatı utandırıyor gibiydi. Onun verdiği örneğe karşılık vermek için kıpırdanmaya başladılar, sanki hayata geri dönüyormuş gibi birbirlerine tepki verdiler. Bazıları gülüyordu; diğerleri sırtlarını dikleştirdiler, sanki böyle yaparak şarkıyı daha iyi duyabileceklermiş gibi küpeşteyi daha sıkı kavradılar.

Linden içgüdüsel olarak kendini onlarla birlikte uyandırdı. Hızlanan yayılımları onu uyuşukluğunun bir kısmını üzerinden atmaya teşvik etti.

Ama bunu yaptığında, sezgileri ona bağırmaya başladı. Devlerin restorasyonunun ardında bir tehlike duygusu yükseliyordu. Bir şey Devler Gemisi'ne yaklaşıyordu; kötücül ve ölümcül bir şey.

Bunun fırtınayla hiçbir ilgisi yoktu. Fırtına kötü değildi. Bu kötüydü.

"Seçilmiş mi?" Cail sordu.

Covenant belirgin bir şekilde "Bana dokunma" dedi.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Sadece Cail'in hızlı müdahalesi onun Pitchwife'a doğru yuvarlanmasını engelledi.

"Tanrım!" Kendi sesini bile zor duyuyordu. Karanlık ve fırtına onu sağır etmişti. "Bize *burada* saldıracak!"

İlk ona doğru savruldu. "Bize saldırmak mı?"

Linden "Şu Raver!" diye bağırınca saldırı başladı.

Arka direğin altındaki sudan çok sayıda uzun, karanlık şekil fıskırdı. Fenerlerin yansımalarını kırarak dik taştan yukarı doğru kıvrılmaya başladılar.

Yukarı doğru kıvrıldıkça ışık aldılar. Hava onları ateş kırmızısıyla tutuşturuyor gibiydi.

Ateş yılanları gibi kıpkırmızı bir iç sıcaklıkla yanarak güverteye saldırdılar ve Covenant ile Linden'a doğru akın ettiler.

Yılan balıkları!

Hem de çok sayıda.

Yanmıyorlardı, alev saçmıyorlardı. Aksine, yılan benzeyen formlarından sıcak kırmızı bir kötülük yayıyorlardı. İçlerindeki Raver'ın şehvetiyle hareket ederek, tırmanırken akkor halindeki kan gibi parlıyorlardı. Linden'in kolu kadar büyüktüler. Açık dişleri jilet gibi keskin bir ışık saçıyordu.

Birinci bağırarak bir uyarıda bulundu ama bu uyarı rüzgârda yankılanmadan uçup gitti.

Öndeki yılanbalıkları direğin hizasına ulaştı; ama Linden hareket edemedi. Raver'ın varlığının katıksız gücü onu tutuyordu. Gibbon ve Marid'in anıları bağırsaklarını yaktı; ve kara bir özlem, vahşi bir neşe gibi içinde zıplayarak cevap verdi. Güç! Sahip olmayı ve Kuzgunları arzulayan, ölümün egemen gücünü arzulayan yanı, bilinçli nefretine, savunmasız ve kasıtlı olarak kötülüğü reddetmesine karşı çıktı; ve çelişki onu hareketsizliğe kilitledi. Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanda, Lord Foul ateşin içinden ona baktığında ve Covenant'ın tek başına ölüme gitmesine izin verdiğinde de böyleydi.

Yine de ona yönelik bu tehdit sonunda korkusunu kırmış, onu kurtarmaya koşmasına neden olmuştu. Ve yılan balıkları şimdi onun için geliyordu, üstelik o kendini savunmaktan tamamen acizken. Onun tehlikesiyle sarsılan zihni geri adım atar gibi oldu, panikten kaçarak eski profesyonel soğukkanlılığına büründü.

Elohim Covenant'a zaten bu kadar zarar vermişken, Foul neden şimdi saldırmayı seçmişti? *Elohim*, Despiser'in bilgisi ya da yönlendirmesi olmadan kendi sebepleriyle mi hareket etmişti? Onlar hakkındaki yargısında yanılmış mıydı? Eğer Lord Foul Covenant'ın durumunu bilmiyorsa-

Hergrom, Ceer ve Birinci saldırıyı karşılamak için çoktan aşağı doğru inmeye başlamıştı; ama Pitchwife ona herkesten daha yakındı. Hızla cankurtaran halatının altından bir sonraki kabloya kayd. Orada kendini destekleyerek eğildi ve ezmek için bir yılanbalığını yakaladı.

Eli kapandığında, içinden kırmızı bir güç fışkırdı. Patlama onu karanlık denize karşı belirgin ve kıpkırmızı bir şekilde kazıdı. Göğsünden gelen bir çığlıkla güverteden aşağı yuvarlandı ve direğin dibine sertçe çarptı. Orada tehlikeli bir şekilde yayılmış, hareketsiz yatıyor, zorlukla nefes alıyordu.

Bacaklarının üzerinde daha fazla yılanbalığı süründü. Ama o hareketsiz olduğu için ateşlerini ona doğru salmadılar.

Hergrom uzun bir dalışla acı içindeki Dev'e doğru kaydı. Aynı anda üç yılanbalığını Pitchwife'ın bacaklarından tekmeleyerek uzaklaştırdı. Yaratıklar kıvrılarak denize geri düştü; ama güçleri Hergrom'un ayağında patladı ve onu sarsıntılara sürükledi. Sadece patlamanın kısa sürmesi hayatını kurtardı. Bir yumruğunu Pitchwife'ın sarkasının arkasına, diğerini de direğin bir çitasına geçirecek kadar kaslarını kontrol edebiliyordu. Vahşi bir adam gibi seğirerek ve sarsılarak, yine de kendisinin ve Pitchwife'ın daha uzağa kaymasını engellemeyi başardı.

Her kasılma ya onu ya da Dev'i daha fazla yaratıkla temas ettirme tehdidi taşıyordu.

Sonra Birinci saldırı seviyesine ulaştı. Ayakları güvertede, karnında bir cankurtaran halatı, iki yumruğunun arasında geniş kılıcını hazırladı. Sırtı ve omuzları Pitchwife'a korku ve öfke dolu bir haykırış gibi kasıldı.

İlk'in tehlikesi Linden'ı ayırdığı yerden geri çekti. Çaresizce "Hayır!" diye bağırdı.

Çok geç kalmıştı. İlk, kılıcını ayaklarına en yakın yılanbalıklarına sapladı.

Güç demir boyunca fışkırdı, ellerinden göğsüne doğru patladı. Ateş etrafında bir korona oluşturdu. Saçlarından kızıl bir parıltı yayıldı. Kılıcı düştü. Bir kıvılcım yağmurunun içine daldı, keskin bir tıslamayla suya çarptı ve kayboldu.

Yakalamak için hiçbir çaba sarf etmedi. Sersemlemiş bedeni cankurtaran halatının üzerine devrildi. Altında, daha fazla yılanbalığı güverteden havaya ve ateşe doğru kıvrılırken su kötülükle kaynıyordu.

Ceer onu zar zor yakaladı. Durumu öngörüye varan bir hızla okuyarak, beline bir ip bağlamak için bir anını ayırmıştı. Birinci düşerken, ipi en yakındaki mürettebata attı ve onun peşinden fırladı.

Onu omzundan yakaladı. Sonra Dev ipi çekerek Ceer ve Birinci'yi su seviyesinin hemen üzerinde durdurdu.

"Kımıldatmayın onları!" Linden anında bağırdı. "Daha fazla dayanamaz!"

Birinci hareketsiz yatıyordu. Ceer kendini hareketsiz tuttu. Yılan balıkları sanki güvertenin bir parçasıymış gibi üzerlerinde geziniyordu.

Hergrom şiddetli bir çabayla kendini komuta altına aldı. Uzuvarlarını sabitledi, Pitchwife'ı sarsmayı bıraktı, daha fazla yılanbalığı ikisinin üzerinde sürünmeye başlamadan bir kalp atışı önce.

Linden zorlukla düşünebiliyordu. Arkadaşları tehlikedeydi. Revelstone ve Gibbon'la ilgili anılar canını sıkıyordu. Raver'ın varlığı duyularını incitiyor, etinin her santimini dehşete düşürüyordu. Revelstone'da, bu kötü güce karşı verdiği tepkilerin çatışması onu dehşetten katatoniye sürüklemişti. Ama şimdi kötülüğün tadının içine akmasına izin veriyor ve yaratıkların kendilerine konsantre olmak için savaşıyordu. Onlarla savaşmak için bir yola ihtiyacı vardı.

Seadreamer'ın refleksleri daha hızlıydı. Covenant'ı Brinn'in elinden kurtararak ilk halata sıçradı ve ardından kendini Foodfendhall'a doğru çekmeye başladı.

Brinn, delirmiş bir devin elinden ur-Lord' u almak istercesine onun peşinden gitti.

Ama Seadreamer'ın amacı hemen anlaşıldı. Dev, Covenant'ı ileriye taşıırken, yılan balıkları da o yöne dönerek avlarına yetişmek için kıvranmaya başladılar. Saldırının tüm itici gücü öne doğru kaydı.

Kısa süre sonra Ceer ve İlk geride kaldı. Ve bir an sonra Pitchwife ve Hergrom tehlikeyi atlattı.

Ceer'in halatını tutan Dev bir anda *Haruchai* ve Birinci'yi yukarı kaldırdı. Honninscrave can halatlarının altından direğe doğru kaydı ve Pitchwife'ı Hergrom'un hasarlı pençesinden aldı.

Ama yılan balıkları yine de geliyor, kendilerini Covenant'a fırlatmak için can atıyorlardı. Seadreamer kısa bir süre sonra halatı Foodfendhall'un kenarındaki demiryolunun yakınına kadar geçirmişti. Orada duraksadı, geriye dönüp takibe baktı. Ama başka seçeneği yoktu. Kendini teslim etmişti, şimdi gövde ile ray arasında köşeye sıkışmıştı. En yakın yaratıklar ayaklarından birkaç dakika uzaktaydı.

Brinn ona yetiştiğinde, Seadreamer *Haruchai*'yi kolundan yakaladı ve ustaca bir kavis çizerek onu eğik tavana doğru çekti. Çılgın fırtınanın altında, geminin rüzgarlığının hemen içine indi.

Seadreamer neredeyse aynı hareketle bir ayağını korkuluğun üzerine dikti ve Brinn'in peşinden sıçradı.

Bir an için rüzgâr onu yakaladı ve denize doğru fırlatmaya çalıştı. Ama ağırlığı ve ivmesi onu çatıya geri çekti. Foodfendhall'un sınırının ötesinde, Linden'in görüş alanından çıktı. Sonra orta direk boyunca uzanırken tekrar görüldü. Covenant'ı omzunun üzerinden sarkıtmıştı.

Aldığı korkutucu risklere rağmen Linden'in cesareti arttı. Belki de konutun duvarı yılan balıklarının engelleyebilir.

Ama yaratıklar güvertenin dik eğiminden yılmamışlardı ve şimdi Foodfendhall'ın yan tarafına doğru kıvranmaya, karınlarıyla düz taşa tutunmaya başladılar. Ateşleri yükseldikçe, Seadreamer ve Covenant'ı görüş alanından çıkararak, onunla direğin karanlığı arasına girdi.

Honninscrave'in emriyle birkaç Dev yılanbalıklarına saldırmak için harekete geçti. Uzun halatları kamçı olarak kullanarak savaştılar ve başarılı da oldular. İpleri yakarak harcadıkları güç, Devlerin ellerine ulaşmadı. Birçok yılanbalığı darbelerin şiddetiyle öldü.

Ancak yaratıkların sayısı çok fazlaydı ve Devler sürekli daha fazla ipe ihtiyaç duydukları için yavaşladılar. Duvara giden yolu açamadılar, çok sayıda ateş yılanının yukarı tırmanmasını engelleyemediler. Ve denizden durmadan daha fazla yılanbalığı çıkıyordu. Yakında Seadreamer kapana kısılacaktı. Yaratıklar şimdiden çatıya doğru kıvrılmaya başlamışlardı.

Aciliyet ve içgüdü Linden'ı harekete geçirdi. Bir anlık hafızasında Covenant'ın, vahşi bir büyüyle şenlik ateşinden korunan Grieve Ölülerini için yarattığı *kaamoranın* içinde yiğit ve arzulu bir şekilde durduğunu gördü. Ateşe karşı ateş. Kendini Cail'e dayayarak, başının üzerindeki parmaklıkta asılı duran feneri kaptı. Soğuktan zayıf düşmüş ve dengesini kaybetmiş olmasına rağmen döndü ve feneri Foodfendhall'a doğru fırlattı.

Kırmızı parlak duvardan kısa düştü. Ancak güverteye çarptığında kırıldı ve en yakındaki yılan balıklarının üzerine yağ sıçradı. Anında alevler içinde kaldılar. Kendi güçleri bir yangına dönüştü.

onları tüketti. Ölüm sancıları içinde kıvranarak suya geri düştüler ve tıslayarak karanlıkta can verdiler.

Linden bağırmaya çalıştı; ama Honninscrave daha hızlıydı. "Yağ!" diye kükredi. "Daha fazla yağ getirin!"

Bunun üzerine Ceer ve iki Dev yakındaki bir ambara doğru fırladı.

Diğer mürettebat üyeleri kalan fenerleri kaptı.

Honninscrave onları durdurdu. "Işığa ihtiyacımız olacak!"

Seadreamer, Covenant ve Brinn, yılan balıklarının ilerleyen parıltısında artık görülebiliyorlardı. Seadreamer, omzunun üzerinde Covenant'la birlikte direğin üzerinde duruyordu. Yılan balıkları ona doğru hızla ilerlerken, o da direğe doğru geri çekildi. Burası yürümek için tehlikeli bir yerdi -kavisli, kablolarla süslenmiş, kayışlarla işaretlenmişti. Ama gözlerini yılanbalıklarına dikerek yokuşu tırmanmaya devam etti. Bakışları çılgın bir kararlılıkla onların ateşini yansıtıyordu. Cafcaflı ışıkta ağır ve ölümcül görünüyordu, sanki tek başına ağırlığı Starfare's Gem'i devirmeye yetecekmiş gibi.

Onunla saldırı arasında Brinn duruyordu. *Haruchai*, Covenant'ın hayatının son koruyucusu gibi tehlikeyle yüzleşerek Seadreamer'ı takip etti. Linden o mesafeden onun yüzünü okuyamadı ama vurduğu ilk darbenin aynı zamanda son darbe olacağını biliyor olmalıydı. Yine de tereddüt etmedi.

Ceer ve iki dev geri dönmemişti. Nefes alıp verişiyile zamanı ölçen Linden çoktan geç kaldıklarına inanıyordu. Çok fazla yılanbalığı çatıya ulaşmıştı. Ve daha da fazlası, sanki sayıları onları yönlendiren kötü niyet kadar sonsuzmuş gibi denizden yükselmeye devam ediyordu.

Seadreamer aniden geminin rüzgârlığının ötesindeki türbülansa doğru tökezledi. Fırtına onu ayaklarından savurdu, neredeyse direğe çarpacaktı. Ama bacaklarıyla taşa tutunmak için aşağı indi ve devasa kalçaları onu patlamaya karşı tuttu. Gözlerinin altındaki yara izinden yansıyan ışık sanki yüzünü yakıyordu. Covenant omzundan gevşek ve duyarsız bir şekilde sarkıyordu. Yaratıklar direğin yarısına kadar ona yaklaşmışlardı. Onunla ölüm arasında silahsız bir *Haruchai* duruyordu.

Aceleyle öfkelenen Honninscrave kardeşine bağırdı.

Seadreamer duydu, anladı. İnançsız'ı, Covenant'ın uyluklarına yaslanacağı şekilde kaydırıldı. Sonra etrafındaki kefenleri çözmeye başladı.

Düğümlere ulaşamadığında ya da onları yeterince hızlı çözemediğinde, ipleri ip gibi kopardı. Onları çözerken ya da koparıırken parçaları Brinn'e uzattı.

Böylece silahlanan *Haruchai* yılanbalıklarını karşılamak için ilerledi.

İhtiyat ve savurganlık arasında inanılmaz bir denge kurarak yaratıklara saldırdı, kaba saba etekleriyle onları savurdu. Bazı parçalar onu sıcak bir zarardan tamamen korumak için çok kısıydı; ama bir şekilde kontrolünü korudu ve savaşıma devam etti. Silah stoğunu tükettiğinde, Dev'in kendisi için hazırladıklarını almak üzere Seadreamer'a geri döndü.

Linden'in mesafesinden, Covenant'ın savunucuları kahraman ve mahkûm görünüyordu. Direğin yüzeyi aynı anda yaklaşabilecek yılanbalığı sayısını sınırlıyordu. Ama Brinn'in quirts kaynağı da Seadreamer'ın ulaşabileceği halat miktarıyla sınırlıydı. Bu kaynak hızla azalıyordu. Ve onlara hiçbir yardım ulaşamıyordu.

Linden çılgınca Honninscrave'e bağırarak ve Seadreamer'a daha fazla ip atmasını söylemek için kendini topladı. Ama o anda Ceer geri döndü. Kolunun altında şarap tulumu gibi büyük bir kese tutarak, güvertenin altından fırladı ve en yakın cankurtaran halatına atladı. Tüm *Haruchai* çevikliğiyle ileri atıldı.

Onun arkasından iki dev geldi. Her biri iki kese taşıdığı için daha yavaş hareket ediyorlardı ama ellerinden geldiğince acele ediyorlardı.

Honninscrave mürettebatını Ceer'in yolundan çekilmeye gönderdi. Arka direğin yanından hızla ilerlerken Ceer kesesini açtı. Kolunun altında sıkarak, altındaki taş koyu renkli bir yağ akıttı. Yağ güverteye sıçradı, parlaklığını aşağıya doğru yaydı.

Yağ yılan balıklarıyla buluştuğunda, güverte alevden bir tabakaya dönüştü.

Ateş yayıldı, o kadar hızlı yanıyordu ki Ceer'in ağzını açlık gibi takip ediyordu. Yılan balıklarını tutuşturdu, tutuşmayı çoğaltmak için birbirlerinin üzerine attı. Birkaç dakika içinde altındaki tüm güverte alev aldı. Raver'ın yaratıkları kendi alevleriyle yok oldular.

Ancak yüzlercesi çoktan konutun duvarlarını ve çatısını ele geçirmişti; ve şimdi mürettebatın Foodfendhall'a erişimi engellenmişti. Ateş tek başına Devleri durduramazdı. Ancak petrol güverteyi geçilemeyecek kadar kaygan hale getirmişti. Yanana kadar, Ceer'in kullandığı kablo dışında hiçbir yardım Seadreamer ve Brinn'e ulaşmaya çalışamazdı.

Çok az zamanları kalmıştı. Seadreamer'in ulaşabileceği başka halat kalmamıştı. Örtülerin bol olduğu ilk serene doğru kaymaya çalıştı; ama bu çaba onu fırtınanın doğrudan türbülansına daha da yaklaştırdı. Mesafenin yarısını kat edemedi, fırtına onun için çok güçlü hale geldi. İkisinin de gecenin karanlığına gömülmesini engellemek için Covenant'ın üzerine eğilmek ve tüm uzuvlarıyla taşa tutunmak zorunda kaldı.

Ceer'in kesesi Foodfendhall'a ulaşmadan boşaldı. Durmak zorunda kaldı. Kimse konuta ulaşamadı.

Honninscrave komutlar yağdırdı. Hemen yakındaki petrol yüklü Dev durdu, ayağını sabitledi ve keselerini birbiri ardına ileri fırlattı. İlki, Ceer'in hemen arkasında konumlanmış olan Efendi'ye doğru uçtu. İkincisi üzerlerinden kavis çizerek çatının kenarına çarptı ve patladı. Yağ duvardan aşağı sıçradı. Alevler yılanbalıklarını temizledi. Saldırıdan geriye kalan kalıntılar hızla arka güverteden silindi.

Honninscrave, Ceer'e talimatlar yağdırdı. Honninscrave duvara olan son mesafeyi de geçerken Ceer Dev'in arkasına dolandı ve bir ağaç gibi sırtına tırmandı. Ceer, Usta'nın omuzlarından çatıya sıçradı, sonra Honninscrave'in yukarı doğru fırlattığı keseyi yakalamak için döndü.

Ceer yılanbalıklarına yağ püskürtmeye başladığında alevler sıçradı.

Honninscrave bir hamleyle çatının kenarına tutundu. Yağa rağmen parmakları tuttu ve kendini saçakların üzerinden atarken başarısızlığa meydan okudu. Devler son iki keseyi ona doğru fırlattı. Her iki eliyle birini boğazından kavrayarak rüzgârın altında çömeldi ve Ceer'i takip etti.

Linden neler olduğunu göremiyordu. Foodfendhall direğin dibini görüş alanından çıkarmıştı. Ama kırmızı alevler

Geri çekilirken Brinn'in düz yüzü alevlerin turuncu-sarısı değil, yılan balığı ışığının kızılıydı.

Bir an sonra, geri çekilişi onu rüzgârın pençesine sürükledi.

Sendeledi. Tüm gücü ve dengesiyle direndi; ama kasırga onu yakalamıştı ve çatının rüzgârlığını aşarak geldiği için vahşeti daha da artmıştı. Kendini düşmekten kurtaramadı.

Yere düşerken yılan balıklarına saldırdı. Aynı anda kendini Seadreamer'a doğru savurdu. Darbesi bir saldırganı uzağa fırlattı. Gücü onu geceye karşı bir acı şimşegi gibi çizdi.

Sonra Ceer ya da Honninscrave'den Seadreamer'a atılan bir kese parladı. Seadreamer rüzgârla savaşarak kollarını kaldırmayı ve yağ tulumunu yakalamayı başardı. Keseyi dirseğinin altından pompalayarak, direğe doğru fişkırان yağ sıktı.

Yılanbalığı ışığı ateşe dönüştü. Alevler direği sardı, yanan yağ fişkırıları ve alev alev yanan yaratıklar halinde denize doğru düştü.

Linden hiç ses çıkarmayan bir çığlık duydu. Hayal kırıklığı içinde miyavlayan Raver kaçtı. Kötücül varlığı patladı ve yok oldu, onu boğulmaktan kurtarır gibi serbest bıraktı.

Yılan balıklarının ve yağın aydınlatması Brinn'i ortaya çıkardı. Seadreamer'ın ayak bileklerinden birine asılmış, seğiriyor ve çaresizce çırpınıyordu. Ama nöbet geçirmesine ve rüzgârın onu bir kukla gibi bir o yana bir bu yana savurmasına rağmen tutundu.

Yağ hızla tükeniyordu. Arka güverte çoktan fırtınanın karanlığına gömülmüştü; gece sadece birkaç cılız fenerle yatıştırılıyordu. Ceer ve Honninscrave kısa sürede direğe tırmanmayı başardılar.

Bir halatla Honninscrave'e bağlanan Ceer direğin altına asıldı ve Brinn'e ulaşana kadar kendini dışarı doğru salladı. Akrabasını kucaklayarak Honninscrave'in ikisini güvenli bir yere çekmesine izin verdi. Sonra Üstat kardeşine yardım etmeye gitti.

Honninscrave ve Seadreamer, aralarında doğumdan bile daha samimi ve bağlayıcı bir bağ olan Covenant desteğiyle rüzgârın içinden aşağı süzıldüler.

Linden hayatta kaldıklarına, Raver'ın yenildiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Bir anda rahatlamış ve bayılmış gibi hissetti.

Yorgunluktan bitap düşmüştü, Covenant'ı tekrar yanında görmek ve zarar görüp görmediğini anlamak için yanıp tutuşuyordu.

O ve kurtarıcıları Foodfendhall'ın ötesinde görüş alanının dışındaydı. Beklemeye dayanamadı. Ama beklemek zorundaydı. Kendine hakim olmaya çalışarak Pitchwife'ı, Birinci'yi ve Hergrom'u incelemeye gitti.

İyileşiyorlardı. Yaralı iki devin kalıcı bir hasar almadığı görülüyordu. Birinci, kılıcını kaybettiği için lanet okuyacak kadar güçlenmişti bile; Pitchwife ise yılanbalıklarına saldırırken gösterdiği aptallık karşısında şaşırmış gibi mırıldanıyordu. Devlerin yanıklara karşı bağışıklığı onları korumuştı.

Onların yanında, Hergrom hem daha az hem de daha ağır yaralanmış görünüyordu. Bilincini kaybetmemişti; zihni berrak kalmıştı. Ama kaslarındaki seğirmeler yavaş yavaş kayboluyordu. Görünüşe göre yılanbalığı patlamasına karşı gösterdiği direnç onun üzerindeki etkisini uzatmıştı. Uzuvarlarının çoğu sabitti ama yüzünün köşeleri abartılı bir endişe gösterisi gibi irkilmeye ve tik tak etmeye devam ediyordu.

Belki de, diye düşündü Linden, yüzünü buruşturması bir kehanetmiş gibi, belki de Raver yenilmemişti. Belki de Covenant'ın durumu ve görev hakkında yeterince şey öğrenmiş ve Lord Foul'u bilgilendirmeye gitmişti.

Sonra Ceer ve Brinn'in, Honninscrave ve Seadreamer'in dönüşünü karşılamak için döndü. İnancsız'la birlikte.

Yaşam hatları boyunca dikkatlice geldiler. Hergrom gibi Brinn de düzensiz kas spazmlarından muzdaripti. Ama gerilemeye başlamışlardı. Seadreamer verdiği mücadelelerden sonra fena halde yorulmuştu; ama sağlam vücudunda başka bir yara izi yoktu.

Honninscrave Covenant'ı taşıdı. Bu manzara karşısında Linden'in gözleri yaşlarla doldu. Herhangi bir kışkırtma karşısında gözbebeklerinin buğulanmasını ve akmasını hiçbir zaman kontrol edememişti; şimdi de bunu denemiyordu. Covenant değişmemişti - terk edilmiş bir mahzen kadar zihni ve iradesi boştu. Ama güvendeydi. Güvendeydi. Efendi onu yere bıraktığında, hemen yanına gitti. Covenant'ı tanımadığı halde

Bu tür hareketlere belki de hiç hakkı yoktu, kollarını ona doladı ve kucaklaşmasının coşkusunu kimin gördüğünü umursamadı.

Ama gece uzun ve soğuktu ve fırtına hâlâ tüm hiddetiyle devam ediyordu. Starfare'in Gemisi denizlerde çılgın bir telaşla savruluyor, ölümle yaşam arasında gidip geliyordu. Hayatta kalmak ve umut etmek dışında kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Linden, kendisini saran derin ürpertiler, kol ve bacaklarını öylesine *yıpratan* yorgunluk hissi içindeydi ki, *elmasın* bile zar zor hafiflettiği bu durum karşısında, Devler kadar umutlu olduğunu fark ederek şaşırdı.

Onların ruhu, geminin komutasını sanki Starfare'in Gemisi'nin kendisi yılmazmış gibi taşıyan Honninscrave'de özünü ifade ediyor gibiydi. Shipsheartthew'da, Galewrath artık görevin yükünü kaldıramayacak kadar donmuş görünmüyordu. Aksine, büyük kolları sanki fırtınadan daha yenilmezmiş gibi geminin kollarını kavırıyordu. Brinn ve Hergrom karakteristik vurdumduymazlıklarını geri kazanmışlardı. *Dromond* yaşıyordu. Umut mümkündü.

Sonunda şafak söktüğünde, Linden çıplak ve düğümlü dayanıklılığa o kadar dalmıştı ki güneş onu şaşırttı. Yorgunluktan sersemlemiş bir halde, hangisinin onu daha çok şaşırttığını bilmiyordu - o gecenin bitmek bilmeyen bataryasından sonra beklenmedik bir şekilde günün basit dönüşü mü, yoksa gökyüzünün bulutlardan arınmış olması mı?

Gözlerine zorlukla güvenebiliyordu. Geminin rüzgarlığı yüzünden yağmurun gece boyunca durduğunu fark etmemişti. Şimdi güneş neredeyse doğrudan Devler Gemisi'nin kışının arkasında belirirken gökyüzü mordan maviye dönüşmüştü. Bulutlar sanki rüzgârın aralıksız yırtılmasıyla aşınmış gibi kaybolmuştu. Yine de fırtına hız kesmeden ve dinmeden esmeye devam ediyordu.

Gözlerini zayıfça kırpıştırarak arkadaşlarını taradı. Açık havada doğal olmayan bir şekilde belirgin görünüyorlardı, stresle daha keskin bir kenara, daha keskin bir varoluşa bilenmiş erkekler ve kadınlar gibi. Giysileri tuzla çevrelenmiş ve kabuk bağlamıştı: yüzlerini ölümlülüklerinin kurumuş maskeleri gibi işaretliyordu.

Ellerin açılıp kapanması, kolların bükülmesi, pozisyonların değişmesi. Yine de hareket ettiler. Birbirleriyle kısık sesle konuşuyor, kaslarındaki krampları esnetiyor, denize ham ve ölçülü bakışlar atıyorlardı. Yaşıyorlardı.

Linden kimsenin kaybolmadığından emin olmak için hayatta kalanların envanterini çıkardı. Pompaların inatçı gümbürtüsü ona aşağıda kalan Devlerin sayısını tahmin etmesini sağladı ve bu sayı onun sayımını tamamladı. Boğazındaki acı tuzu yutkunarak Call'a Vain ya da Findail'i gören olup olmadığını sordu.

Hergrom'un bir süre önce Demondim-spawn ve *Elohim*'in hâlâ güvende olup olmadığını görmek için ileri gittiğini söyledi. Onları en son gördüğü gibi bulmuştu: Findail bir figüran gibi pruvaya binmiş; Vain ise sanki o karanlık telaşa Dünya'nın sırlarını okuyabiliyormuş gibi yüzü derinlere dönük duruyordu.

Linden başını salladı. Başka bir şey beklemiyordu. Vain ve Findail birbirlerini hak ediyorlardı: ikisi de deniz kadar gizemli ve öngörülemez, taş kadar ulaşılmazdı. Cail ona bir kâse *elmas* şerbeti ikram ettiğinde bir yudum aldı, sonra da en yakınındaki Dev'e uzattı. Bilmediği ışığa karşı gözlerini kısarak okyanusun düz kaynağını incelemek için döndü.

Ama deniz artık düz değildi. Rüzgâr boyunca belli belirsiz dalgalanmalar vardı. Fırtınada bir azalma hissetmiyordu; ama bir miktar azalmış olmalıydı. Rüzgârın gücü artık dalgaları tamamen yok etmiyordu.

Bir endişe ile bakışlarını altındaki su hattına çevirdi.

Bu çizgi hafifçe alçaldı ve yükseldi. Ve her yükseliş, dalgalar Devler Gemisi'ne daha fazla su kaldırdıkça güvertenin küçük bir kısmını daha ele geçirdi. Direklerin gıcirtısı daha da artmıştı. Pompalar ateşli bir şekilde çalışıyordu.

Starfare's Gem yavaş yavaş son krizine doğru sürükleniyordu.

Linden güvertede Honninscrave'i aradı ve adını bağırdı.

Ama adam selamına cevap vermek için döndüğünde durdu. Gözleri tanıma ve kederle kararmıştı.

"Gördüm, Seçilmiş." Sesi bir yas notası taşıyordu. "Bu ışıktaki şanslıyız. Kasvet hâlâ üzerimizi örtüyor olsaydı-" Hüzünlü bir sessizliğe gömüldü.

"Honninscrave." İlk, sanki öfkesi onu kızdırmış gibi sertçe konuştu. "Bu yapılmalı."

"Evet," diye yineledi solgun bir ses tonuyla. "Bu yapılmalı." Kadın yumuşamadı. "Şimdi yapılmalı."

"Evet," diye tekrar iç geçirdi. "Şimdi." Sefalet yüzünü buruşturdu. Ama bir an sonra karar gücünü yeniden topladı ve sırtı dikleşti. "Madem yapılması gerekiyor, ben yapacağım."

Aniden dört mürettebatını işaret ederek kendisini takip etmelerini istedi ve kış tarafına döndü. Omzunun üzerinden, "Sevinhand'ı bu emre gönderiyorum," dedi.

Birinci, bir teşekkür ya da özür gibi arkasından seslendi: "Hangisini seçeceksin?"

Dönmeden, orta direğe Devlerin verdiği isimle karşılık verdi ve bu kelimeyi kayıp bir aşka yakıştırır gibi acımasızca telaffuz etti. "Starfare'in Gemisi baş ya da kış tarafa doğru dengesiz olmamalıdır."

Arkasındaki dört devle birlikte aşağıya indi.

Linden korkuyla el yordamıyla Birinci'nin yanına doğru ilerledi. "O ne yapacak?"

İlk, Linden'e tokat gibi sert bir bakış fırlattı. "Seçilmiş," dedi sertçe, "çok şey yaptın ve daha fazlasını da yapacaksın. Bu meseleyi Üstat'a bırakın."

Linden bu cevap karşısında irkildi ve karşılık vermeye başladı. Ama sonra kulakları netleşti ve kendini tuttu. İlk'in ses tonu keder ve hayal kırıklığından ibaretti, hakaret değil. Honninscrave'in duygularını paylaşıyordu. Ve çaresizdi. *Dromond*'un hayatta kalması onun ellerindeydi, kendisinin değil. Ayrıca, kılıcını kaybetmek içindeki hayati güveni de alıp götürmüştü, onu belirsizlikle buruk bir hale getirmişti.

Linden anlıyordu. Ama onu teselli edecek bir şey yoktu. Covenant'a dönerek, sanki bu tek taraflı temas bile bir güvenceymiş gibi onun kolunu tuttu ve dikkatini su hattına odakladı.

Dalgaların belli belirsiz alçalıp yükselmesi artmış, denizin Dev Gemi üzerindeki baskısı katlanarak çoğalmıştı. Artık güvertenin açısının daha da dikleştiğinden emindi. Direklerin uçları dalgalı suya ölümcül derecede yakın asılı duruyordu. Duyuları zonklamaya başlamıştı.

geminin dengesini zorluyordu. Bu uçların denize değmesi halinde Starfare's Gem'in aşağıya sürükleneceğini bir hayal kadar canlı bir şekilde algıladı.

Birkaç dakika sonra Sevinhand güvertenin altından koşarak geldi. Yaşlı ve zayıf yüzü kararlılıkla gerilmişti. Bütün geceyi ve önceki günün büyük bölümünü pompalara komuta ederek geçirmiş, kendisi de pompaların başında terlemiş olmasına rağmen, sanki Yıldız Savaşları'nın Gem'inin ihtiyacı onu güçsüz kılabilecek her şeyin ötesindeymiş gibi hareket ediyordu. İlerlerken arkasından birkaç Dev çağırdı. Cevap verdiklerinde onları Foodfendhall'a götürdü ve gözden kayboldu.

Linden parmaklarını Covenant'ın koluna geçirdi ve titrememek için mücadele etti. Dalgaların her düşüşü Dev Gemi'nin daha büyük bir kısmını yutuyor, onu bir parça daha yan yatırıyordu.

Sonra Honninscrave'in sorgulama feryadı güverte altından yankılandı. Orta direğin altındaki ambarların yakınlarından geliyor gibiydi.

Sevinhand ham bir haykırıyla hazır olduğunu söyledi.

Bir anda, şiddetli bir vuruş taşın içinde titreşti. Tulumba seslerini gölgede bırakıyor, rüzgârın uzun uğultusunu delip geçiyordu. Linden bir an için Honninscrave ve tayfasının balyozlarla güverte altlarına saldırdıklarını, *dromond*'u içeriden yıkmaya çalıştıklarını, sanki bu şekilde onu fırtına karşısında değersiz, batmaya değmez hale getirebileceklerini düşündü. Ama etrafındaki devler beklenti içinde gerilmişlerdi; ve Birinci havladı, "Hazır olun! Hayatlarımız için çalışmaya hazır olmalıyız!"

Vuruşun şiddeti -yas kadar çaresiz bir öfke- Linden'in dikkatini orta direğe yöneltti. Taş, işkence görmüş bir adam gibi çılgılık atmaya başlamıştı. Serenler her darbede titriyordu. O zaman anladı. Honninscrave direğin kışına saldırıyordu. *Dromond*'un dengesini değiştirmek için onu kırıp denize düşürmek istiyordu. Her darbe direği tutan bağları koparmaya çalışıyordu.

Linden endişesiyle Covenant'ın kolunu zedeledi. Efendi başarılı olamadı. Yeterli zamanı yoktu. Onun altında Devler Gemisi hissedilir bir şekilde ölüme doğru eğiliyordu. O düşüş sadece kalp atışları uzaklıktaydı.

Ama Honninscrave ve Devleri sanki dayanılmaz bir kaderi reddedercesine vurdular ve vurdular. Taştan bir çığlık daha yükseldi; fırtınadan daha yüksek bir protesto çığlığı.

Kireç ve parçalanmış granitten oluşan korkunç bir çığlıkla direk devrilmeye başladı.

Bağlandığı yerden kopan bir dağın ölüm sancıları gibiydi. Altında, muhafazanın çatısı çöktü. Düşen direk Devler Gemisi'nin yan tarafına çarptı. Parçalanmalar *dromonu* omurgasına kadar sendeletti, gemiyi pruvasından kıç tarafına kadar tekmeleyen devasa sarsıntılar gönderdi. Paylaşılan acı Linden'in kemiklerini sızlattı. Çığlık attığını sanıyordu ama kendini duyamıyordu.

Sonra kırılma kakofonisi rüzgârın seviyesinin altına düştü. Direk bir yıkıntı pandomimi gibi denize çarptı ve sıçrayan su tüm güverteleri ıslattı ve izleyenler kederden sağır olmuşçasına sessiz kaldılar.

Dromond'un paramparça olmuş derinliklerinden Honninscrave'in haykırışı, direğin açtığı gedikten gürültüyle akan suyun üzerine yükseldi.

Ve onun çığlığı gibi Starfare'in Gem'i kalktı.

Omurganın muazzam ağırlığı hızla akan denize doğru çekiliyordu. Yavaşça, ağır ağır, Devler Gemisi kendini düzeltmeye başladı.

O zaman bile ölebilirdi. Pompaların taşıyabileceğinden çok daha fazla su taşımıştı ve yan tarafındaki boşluk açık bir yara gibi her an daha fazla su alıyordu.

Ama Sevinhand ve Galewrath hazırды. Demircibaşı, en alttaki yelkeni açmaları için devlerini hemen ön direğe gönderdi. Rüzgâr brandayı tırmalayıp koparmaya ya da gemiyi tekrar aşağı itmek için kullanmaya çalışırken, Galewrath Shipsheartthew'i döndürerek dümeni öfkeli denize sapladı.

Starfare's Gem orada kurtuldu. Tek yelken ve dümen yeterliydi: *Dromond*'un kışını rüzgâra çevirdiler. Patlamadan önce koşan Devler Gemisi dik durmayı başardı ve kırılan tarafını sudan çıkardı.

Gemi bir süre zar zor idare edilebildi, su yükü çok ağırdı. Tek yelkeni her an parçalanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ama Sevinhand o yelkeni denizciliğinin tüm kurnazlığıyla, mürettebatının tüm yiğitliğiyle korudu. Pompalardaki devler de devler gibi çalışıyordu. Onların çabaları, Honninscrave iskele pompalarına erişimi sağlayana kadar gemiyi su üstünde tuttu. Sonra ilerlemeleri arttı. *Dromond* hafifledikçe, brandası üzerindeki baskı azaldı; ve Sevinhand bir yelken daha açabildi. Yaralarına rağmen hayatta olan Starfare's Gem, fırtınanın önünde topallayarak güneye doğru yol aldı.

ON ÜÇ: *Bhrathairain* Limanı

Fırtına yavaş yavaş azaldı. İki gün daha normal rüzgâr seviyesine çıkmadı. Bu süre zarfında Starfare's Gem'in fırtınanın önünde düz gitmekten başka seçeneği yoktu. İskele tarafına yatmadan batıya doğru hafifçe bile dönemezdi; bu da gediği suya indirirdi. Devlerin zaten yeterince işi vardı, bir de canlarını kurtarmak için pompalamaları gerekmiyordu. Ne zaman denizler yarığa girecek kadar ağırlaşırsa, Honninscrave rotasını doğuya doğru birkaç nokta kaydırmak zorunda kalıyordu, böylece Starfare's Gem sancak tarafına yatarak yarasını koruyordu,

Daha fazla branda kaldırmaya çalışmadı. O sert rüzgârda bu iki yalnız yelken birkaç devin sürekli dikkatini gerektiriyordu. Daha fazlası mürettebatın birçoğunu, zaman ayırmalarını gerektiren diğer görevlerden alıkoyabilirdi.

Donanıma büyük bir özen gösterilmesi gerekiyordu; ama bu *Dromond*'un sorunlarının en küçüğüydü. Güverte altındaki tahribat çok daha büyük bir sorun teşkil ediyordu. Orta direğin devrilmesi ardında kaos bırakmıştı. Starfare's Gem'in yan yatarak geçirdiği günün başka sonuçları da olmuştu. Ambarların içindekiler yuvarlanmış, karışmış ya da kırılmıştı. Büyük miktarda erzak tuzlu su yüzünden mahvolmuştu. Ayrıca deniz, geminin bazı bölümlerine -örneğin iskele kamaraları ve erzak dolapları- ciddi hasar vermişti.

vardı değil olmuştur tasarlanmış
için olmak batık ya da devrilmişti.

Devler çok çalıştıkları halde, öğleden sonraya kadar kadirgayı tekrar kullanılabilir hale getiremediler; ve iskele kamaralarından herhangi biri yaşanabilir hale getirilinceye kadar gecenin yarısı geçmişti. Ama sıcak yemek Linden'in yıpranmış sinirlerini biraz olsun rahatlattı ve

Brinn sonunda Covenant'ı kendi odasına götürebildi. Sonunda dinlenmeyi düşünmek için kendine izin verdi. Kamarası sancak tarafında olduğu için sadece hafif bir hasar almıştı. Cail'den yardım istemeden, kısa sürede masayı, sandalyeleri ve merdiveni düzeltti.

Sonra da

hamağına tırmandı ve fırtınanın sinir bozucu uğultusunun onu bilincinden uzaklaştırmasına izin verdi.

Rüzgâr devam ettiği sürece, iyileşmek dışında pek bir şey yapmadı. Covenant'ı kontrol etmek ya da Heft Galewrath'ın mürettebatın yaralarını sarmasına yardım etmek için kamarasından belli aralıklarla ayrıldı. Ve bir keresinde Findail'le yüzleşme fikriyle ilerledi: kendisine ya da Devler Gemisi'ne yardım etmeyi reddetmesi için bir açıklama talep etmek istiyordu. Ama Findail'in sanki halkı onu dışlanmış biri olarak atamış gibi pruvada tek başına durduğunu görünce, cevaplar için ona karşı koyacak iradede yoksun olduğunu fark etti. Tüm kasları ve bağları yorgun düşmüştü. Ondan alabileceği herhangi bir bilgi bekleyebilirdi. Sanki uykuyla doluymuş gibi aptalca kamarasına döndü.

Mürettebatın durmaksızın çalışmasına karşı duyarlıydı; ama onların görevlerini paylaşacak ne gücü ne de becerisi vardı. Yine de fırtınanın etkisinden kurtuldukça onların çabaları onu daha fazla etkiliyordu. Ve sonunda fırtınanın sonunun derinliklere doğru yaklaştığını hissetti. Artık uyuyamadığından, zihnini meşgul edebileceği, ellerinin anlamını yeniden kazanabileceği bir iş aramaya başladı.

Onun gerginliğini gören Seadreamer sessizce onu ve Cail'i aşağıya, hâlâ deniz suyu ve harap olmuş mısırdan oluşan kalın bir çamurla tıkanmış olan tahıl ambarlarından birine götürdü. Günün büyük bir kısmını onunla birlikte, arkadaşça bir sessizlik içinde çalışarak geçirdi. Adam kürekle, kadın ve Cail de kadırgadan aldıkları kepçelerle çamuru büyük bir fıçıya boşaltıyorlardı. Dev gibi kepçe onun elinde bir kova kadar büyüktü ve biraz hantaldı; ama bu işi ve çabayı memnuniyetle karşılıyordu. Bir zamanlar Haven Çiftliği'nde de ruhunun sıkışık huzursuzluğunu yatıştırmak için benzer bir işle uğraşmıştı.

Zaman zaman gözlemlerini Seadreamer'a yöneltti. Onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydi, sanki Dünya Görüşü onun sağlık duygusunda bir tür arkadaşlık bulmuştu. Ve başka açılardan da sakin bir noktaya ulaşmış gibi görünüyordu. Sıkıntısının katlanılabilir boyutlara indiği izlenimini, görüşündeki herhangi bir değişiklikten değil, Starfare'in Mücevherinin Tek Ağaca doğru gitmediği basit gerçeğinden alıyordu. Onu soramayacağı sorularla rahatsız etmeye cesareti yoktu.

Zorlu ve riskli bir iletişim çabası olmadan cevap veremezdi. Ama yine de ona, Tek Ağaç'ın bulunduğu yerde sonunu görmüş bir adam gibi görünüyordu.

Belli ki *Elemesnedene*'de onun için bir şeyler değişmişti, ya muayenesinde ya da Honninscrave'in ona verdiği kısa umudu kaybettiğinde. Belki de vizyonu Sunbane'den yeni ya da farklı bir tehlikeye kaymıştı. Ve belki de - bu düşünce midesini bulandırmıştı. Belki de Sunbane'in ötesinde Lord Foul'un daha derinlerdeki amacını görmüştü. Tek Ağaç arayışında gerçekleşecek olan bir amaç.

Ancak bu tür konularla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bunlar çok kişiseldi. Çalışırken Covenant'a duyduğu özlemin acısı içinden geçti. Düşüncelerini bir kez daha onun içinde bulunduğu kötü durumun doğasına yönelterek bu acıyı dindirdi. Hafızasında, onun zihnini çevreleyen panelleşmemiş serumları yeniden keşfetti, onları çözecek düğümü aradı. Ama vardığı tek sonuç, onun içine girmeye yönelik son girişiminin birden fazla açıdan yanlış olduğuydu; yanlıştı çünkü onu ihlal etmişti ve yanlıştı çünkü onu harekete geçiren öfke ve açlıktı. Bu ikilem onu aşırıyordu, çünkü bu kadar öfkeli ve karanlığa karşı bu kadar savunmasız olmasaydı bu girişimde bulunmayacağını biliyordu. En azından bir yönden Seadreamer'a benziyordu: içinde Covenant'la konuşması gereken ses dilsizdi.

Sonra, öğleden sonra geç saatlerde, son fırtına da aklını yitirmiş bir saldırgan gibi dağıldı ve uzaklaştı; ve Starfare'in Gem'i daha yumuşak denizlere doğru bir iç çekiş gibi gevşedi. Linden taşın içinden mürettebatın tezahüratını hissetti. Seadreamer küreğini bırakıp başını eğdi ve uzun bir süre hareketsiz durdu, bir minnettarlık ya da pişmanlık eylemi içinde soydaşlarıyla bir araya geldi. Devler Gemisi acil bir tehlikeden kurtulmuştu.

Kısa bir süre sonra Cail, Efendi'nin Seçilmişleri çağırdığını duyurdu. Seadreamer omuz silkerek ve yüzünü buruşturarak tahıl ambarını temizlemeyi bitireceğini belirtti. Dilsiz Dev'e sayamayacağı kadar çok şey için teşekkür etti - hepsinden önemlisi, onu kurtardığı için

Yılanbalıklarından gelen antlaşma-Linden, Honninscrave'in kulübesine doğru Cail'i takip etti.

Oraya vardığında Birinci, Pitchwife ve Galewrath'ı çoktan Kaptan'ın sade kamarasında bulmuştu. Ara sıra güverteden yankılanan bağırışlar ona Sevinhand'ın gemiyle ilgilendiğini söylüyordu.

Honninscrave uzun bir masanın ucunda durmuş, yoldaşlarına bakıyordu. Linden kulübeye girdiğinde ona başıyla bir hoş geldin işareti yaptıktan sonra dikkatini masaya verdi. Masanın üstü Linden'in göz hizasındaydı ve Linden onları açıp kapattığında küçük kırıksık sesler çıkaran parşömen ve parşömen rulolarıyla kaplıydı.

"Seçilmişler," dedi, "öğüt almak için toplandık. Buradan çıkış yolumuzu seçmeliyiz. İşte önümüzde duran mesele." Bir çizelgeyi açtı; sonra onun göremeyeceğini anlayınca tekrar kapattı. "Tek Ağaç'a götürmeyen bir yolda yaklaşık yirmi fersah yol aldık. Belki de hedefimizden fırtınadan önce olduğumuzdan çok daha uzakta değiliz - ama kesinlikle daha yakın değiliz. Ve arayışımız acil. Cable Seadreamer'ın Dünya Görüşü'nde Arama ilk doğduğunda bu bizim için çok önemliydi." Yüz hatlarından bir irkilme geçti. "Bunu şimdi onun yüzünde çok daha açık bir şekilde görüyoruz.

"Yine de," diye devam etti, kardeşi için duyduğu endişeyi bir kenara bırakarak, "Starfare'in Gemisi büyük zarar gördü. Artık tüm denizler bizim için tehlikeli. Ve depoların kaybı-

Galewrath'a baktı. Açıkça şöyle dedi: "Eğer sınırsızca yiyip içersek, beş gün içinde etimizin sonuna geleceğiz. Su sandıklarını sekiz günde boşaltırız. Belki bozulmamış tahıllar ve kurutulmuş temel gıdalar on gün dayanır. Elimizde sadece bol miktarda *elmas* var."

Honninscrave Linden'a baktı. O da başıyla onayladı. Starfare'in Gemisi'nin çok fazla erzağa ihtiyacı vardı.

"Bu nedenle," dedi Üstat, "seçimimiz şudur. Hayatlarımızı kısıtlamamızın katılığına ve denizin merhametine emanet ederek Arayışımızı sürdürmek. Ya da onarım ve ikmal için umut edebileceğimiz bir kara parçası veya liman aramak." Dosyasını yeniden açarak, kızın görebilmesi için masanın kenarına tuttu. "Şans eseri

Fırtına yüzünden şimdi *Bhrathairealm* kıyılarına yaklaşıyoruz, burada *Bhrathair*'ler Büyük Çöl'e karşı kalelerinde yaşıyorlar." Adam harita üzerinde bir noktayı işaret etti; ama kadın bunu görmezden gelerek adamın yüzünü izledi ve ondan istediği kararı okumaya çalıştı. Omuz silkerek parşömeni tekrar masaya fırlattı. "*Bhrathairain* Limanı'nda," diye bitirdi sözlerini, "kendi ihtiyaçlarımızı ve Starfare's Gem'in ihtiyaçlarını karşılayabiliriz. Rüzgâr izin verirse, belki de iki gün içinde o limana ulaşabiliriz."

Linden tekrar başını salladı. Devlere baktığında, her birinin ikinci rotayı seçip *dromond*'u *Bhrathairain* Limanı'na doğru döndürmek istediğini gördü. Ama gözlerinde kuşkular vardı. Belki de *Elemesnedene*'nin dışında ellerinden aldığı komuta hakkı kendilerine olan güvenlerini sarsmıştı. Ya da belki de görevin kendisi, güvenli bir demirleme yeri için kendi arzularına güvenmemelerine neden olmuştu. Antlaşma acele edilmesi gerektiği konusunda yeterince sık konuşmuştu.

Ya da belki de, diye düşündü Linden ani bir irkilemeyle, güvenmedikleri benim.

Hemen ağzını eski ciddiyet çizgilerine sıkıştırdı. Üzerine aldığı sorumluluğun bir zerresinden bile vazgeçmemeye kararlıydı. Bunun için fazla ileri gitmişti. Düz profesyonel sesiyle, semptomları araştıran bir doktor gibi konuşarak Pitchwife'a sordu: "Gemiye denizde tamir edememeniz için bir neden var mı?"

Biçimi bozulmuş Dev onu ağırbaşlı bir şekilde, neredeyse acı çekerek karşıladı. "Seçilmişler, denizlerin izin verdiği her yerde çalışabilirim. Dalgalar ve rüzgârlar nazik olsun, acil ihtiyaçlar için başka eksiklik yok. Güvertenin altındaki enkaz, *dromondun* yanlarını onarmak için bol miktarda taş sağlayacaktır, evet, ayrıca güvertelerin kendilerini mühürlemek için de. Ama duvarlar ve Foodfendhall-" Omuz silktili. "Starfare's Gem'i tamamen onarmak için bir taş ocağına erişimim olmalı. Ve sadece Home'un gemi ustaları kaybolan direği onarabilir. Arama'nın bu tür lükslerden yoksun olarak devam etmesi mümkün olabilir," diye sözlerini tamamladı.

"*Bhrathair*'in bir taş ocağı var mı?"

Bunun üzerine Pitchwife'ın gözlerinde mizah parladı. "Çok şükür."

"Bu gece

Bhrathair'in taş ve kumdan başka pek bir şeyi yoktur. Bu yüzden limanları

diğer ihtiyaçlarını karşılamak için ticaret yapmaları gerektiğinden, çok fazla ticaret ve gemicilik yapılan bir yer haline gelmiştir."

Linden Galewrath'a döndü. "Erzakları olabildiğince az yaparsan, elimizdekilerle Tek Ağaç'a ve Toprak'a geri dönebilir miyiz?"

Mağaza Müdürü sert bir şekilde "Hayır" diye cevap verdi. Sanki söyledikleri yalanlanamazmış gibi iri kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ama Linden devam etti, "Kara'nın açıklarındayken erzak aldınız. Biz de aynı şeyi yapamaz mıyız? Bu limana gitmek için onca zaman harcamadan?"

Galewrath Üstat'a bir bakış attı, sonra daha az iddialı bir tonda, "Olabilir. Zaman zaman kara parçaları rotamızın yakınında uzanacaktır. Ancak bu haritalarda işaretlenenlerin oğ belirsiz, ne Devler ne de Devlere masal anlatanlar tarafından keşfedilmiş."

Linden, Galewrath'ın şüphesini bir kenara bıraktı. "Honninscrave." Devlerin Bhrathairealm hakkında endişeleri olduğ izleniminden kurtulamıyordu. "Bu Limana gitmememiz için herhangi bir sebep var mı?"

Sanki soru onu rahatsız etmiş gibi tepki verdi. "ok uzun zaman önce," dedi onun bakışlarıyla karşılaşmadan, "*Bhrathair* Devlerin dostu oldu, fırsat buldukça gemilerimizi karşıladı. Ve biz de onlara bize karşı değışmeleri için hiçbir sebep vermedik." Yüzü, güvendiğ *Elohim*'in anısıyla grileşmişti. "Ama bizim üç kuşağımız boyunca hiçbir Dev *Bhrathairealm*'e uğramadı; onların on kuşağı ve daha fazlası. Ve o zamandan beri bize gelen hikâyeler *Bhrathair*'in eskisi gibi olmadığını gösteriyor. Onlar her zaman kaba ve tereddütsüz insanlardı, iyi ya da kötü, Büyük öl'n Kumgorgonlarına karşı verdikleri hayatta kalma savaşının uzun sınavı onları böyle yaptı. Onlar hakkında anlatılan hikaye, şatafatlı bir hale geldikleri yönünde."

Gösterişli mi? Linden merak etti. Honninscrave'in ne demek istediğini bilmiyordu. Ama önemli bir noktayı yakalamıştı: Starfare'in *Mücevheri*'nin *Bhrathairain* Limanı'nda nasıl karşılanacağından emin değildi. Ciddiyetle Birinci'yle yüzleşti.

"Covenant ve ben burada olmasaydık - bu maceraya biz olmadan çıksaydın - ne yapardın?"

İlk'in karşılık verdiği bakışta Honninscrave'in belirsiz endişesinden eser yoktu. Bir bıçak kadar düz ve acımasızdı.

"Seçilmişler, geniş kılıcımı kaybettim. Ben bir Swordmain'im ve glaive'im bana başarımın törenlerinde bir güven ve sembol olarak verildi. İsmi benden ve onu bana bahşedenlerden başkası bilmez ve Kılıçmainnir'e olan inancım sürdüğü müddetçe bu isim asla açıklanamaz. Onu kendi yanlış kararımla kaybettim. Çok utanıyorum.

"Yine de bir silaha sahip olmalıyım. Bu eksiklikle, bir kılıç ustasından daha azım, Aramanın İlk'inden daha azım.

"Tüm savaş aletleri için *Bhrathair* çok ünlüdür." Bakışları hiç değişmedi. "Kendi adıma, bu savaşı geciktirmeyeceğim.

Araştırın. Birinci olarak yerimi başkasına verirdim ve kendim de elimden geldiğince hizmet etmekle yetinirdim." Pitchwife duyduklarından incinmiş bir halde bir eliyle gözlerini kapatmıştı ama sözünü kesmedi. Linden onun daha önceki sorusuna verdiği cevabın beklenmedik tonunu şimdi anlamıştı: *Bhrathairain* Limanı'nı atlama kararının karısı için ne anlama geleceğini biliyordu. "Ama Starfare's Gem'e duyulan ihtiyaç açık," diye devam etti Birinci. "Bu ihtiyaç ve *Bhrathairealm*'in yakınlığı göz önüne alındığında, hem *Dromond*'un hem de kendimin umudu için oraya yelken açmaktan çekinmem. Gecikme ile ölüm arasındaki seçim kolaylıkla yapılabilir."

Linden'in bakışlarını sıkıca tutmaya devam etti; ve sonunda Linden gözlerini indirdi. İlk'in açık sözlülüğü ve inatçı dürüstlüğü onu etkilemişti. Tüm Devler, Linden'in fiziksel yapısından daha üstün görünüyordu. Böyle bir toplulukta karar verme konusundaki ısrarı aniden ona küstahça göründü. Covenant Devler arasındaki ve *Haruchai* arasındaki yerini hak *etmişti*. Ama buna hakkı yoktu. Sorumluluğa, seçme gücüne, başka türden güçlere duyduğu açlığı dizginlemekten başka bir nedenle ihtiyaç duymuyordu. Yine de bu zorunluluk onun değersizliğinden daha ağır basıyordu.

Covenant'ı taklit etmeye çalışarak, "Pekala. Seni duyuyorum." İradesini kullanarak başını kaldırdı ve Devlerin gözleriyle buluşabilmek için çelişkili kalbini bastırdı. "Bence bu halimizle çok savunmasızız. Kara'yı yapmayacağız

boğulmamızın ya da açlıktan ölmemizin bir yararı olmaz. Bu limanla şansımızı deneyelim."

Honninscrave ve diğerleri bir an için sanki farklı bir yanıt bekliyormuş gibi ona baktılar. Sonra, usulca, Pitchwife kıkırdamaya başladı. Ağzının kenarlarında başlayan bir sevinç seğirmesi hızla yüzüne yayıldı. "Şahit olun, Devler," dedi. "Onun iyi seçilmiş olduğunu söylememiş miydim?"

Bir hamleyle Birinci'nin elini tuttu ve kocaman öptü. Sonra da neşeyle kulübeden dışarı fırladı.

İlk'in gözlerini alışılmadık bir nem doldurdu. Linden'in omzuna kısa bir tanıma ya da teşekkür dokunuşu yaptı. Ama Honninscrave ile konuştu. Boğuk bir sesle, "Şu anda Pitchwife'ın kalbinde olan şarkıyı duymak istiyorum," dedi. Duygularını bastırmak için sertçe dönerek odadan çıktı.

Galewrath'ın yüzünde künt bir memnuniyet ifadesi vardı. Çizelgelerden birini alıp *dromondun* yeni rotasını Sevinhand'a götürmeye giderken neredeyse memnun görünüyordu.

Linden Efendi ile yalnız kaldı.

"Linden Avery. Seçilmiş." Ona nasıl hitap edeceği konusunda kararsız görünüyordu. Rahatlamış bir gülümseme bir an için kuşkularını bir kenara bırakmıştı. Ama neredeyse aynı anda ciddiyeti geri döndü. "Bu Arama ve Dünya'nın tehlikesi konusunda anlamadığım çok şey var. Kardeşimin imgelemindeki gizem kalbimi dehşete düşürüyor. Elohim'in değişimi -ve Findail'in aramızdaki varlığı-" Omuz silkti, ellerini rahatsız edici cehaletlerle doluymuş gibi kaldırdı. "Ama Antlaşma Dev Dostu, Toprak'ta canları dökülenler için büyük bir kan yükü taşıdığını herkese açıkça gösterdi. Ve siz de onun bu zor durumunda, onun yüküne destek olmayı kabul ettiniz.

"Kabul edildi ve daha fazlası," diye alaycı bir şekilde söze girdi. "Onları kendinizinmiş gibi gösterdiniz. Oysa ben sizin böyle bir taştan yapıldığınızı bilmiyordum."

Ama sonra asıl konuya döndü. "Seçilmişler, bu gecikme için istekli olduğunuz için size teşekkür ederim. Hayatım kadar sevdiğim ve bütünlüğüne kavuştuğunu görmeyi arzuladığım Starfare's Gem adına teşekkür ederim." Orta direğe vurduğu darbeleri hatırlayınca elleri istemsiz bir şekilde titredi. "Ben de sana teşekkür ederim.

Cable Seadreamer'ın adı kardeşim. Kendisine biraz mühlet tanınacak olması beni rahatlatmış. Yarasının asla iyileşmeyeceğinden korksam da, onu dinlendirebilecek her türlü eylemi ya da gecikmeyi arzuluyorum."

"Honninscrave-" Linden ona ne diyeceğini bilemiyordu. Onun teşekkürünü hak etmemişti. Ve onu kardeşine bağlayan vekil acıya verecek bir cevabı yoktu. Ona bakarken, belki de endişelerinin *Bhrathair*'in bilinmeyen tavrından çok, Seadreamer'ı aramak için yaşanacak herhangi bir gecikmenin olası sonuçlarıyla ilgili olduğunu düşündü. Gemisi için duyduğu endişenin emirlerinden kuşku duyuyor gibiydi, sanki bu içgüdü Seadreamer için duyduğu endişe yüzünden saflığını yitirmişti.

İçindeki huzursuzluk, kararını desteklemek ya da teşekkürünü kabul etmek için söyleyebileceği her şeyi susturdu. Bunun yerine ona sahip olduğu azıcık bilgiyi verdi.

"Tek Ağaç'tan korkuyor. Orada korkunç bir şey olacağını düşünüyor. Nedenini bilmiyorum."

Honninscrave yavaşça başını salladı. Artık ona bakmıyordu. Sanki öngörü eksikliğinden gözleri kör olmuş gibi onun ötesine bakıyordu. Sessizce mırıldandı, "Ses kapasitesini kaybettiği için dilsiz değil. O dilsiz çünkü Dünya Görüşü'ne kelimeler verilemiyor. Tehlike olduğunu aktarabiliyor. Ama onun için bu tehlikenin söylenebilir bir adı yok."

Linden onu rahatlatmanın bir yolunu bulamadı. Yavaşça kendini kulübeden dışarı bıraktı, ona sunacak başka bir şeyi olmadığı için onu yalnız bıraktı.

Belirsiz rüzgârlar yüzünden sıkıntıya düşen Starfare's Gem'in karaya yaklaşması iki tam gün sürdü ve *dromond* ertesi sabaha kadar *Bhrathairain* Limanı'nın ağzına yaklaşamadı.

Bu süre zarfında, macera kuzey sonbaharının son ipuçlarını da geride bırakmış ve yaklaşan kışa dair hiçbir ipucu barındırmayan sıcak ve kuru bir iklim geçmişti. Direkt güneş Linden'in cildini kavuruyor, onu sürekli susuz bırakıyor gibiydi; ve güvertenin normalde serin olan taşı, ayakkabılarının içinden ısı yayıyordu. Hava koşullarının yıpratmış yelkenler, keskin güneş ışığına karşı gri ve kararmış görünüyordu ve

parlak deniz. Ara sıra yanağından nem solukları geçiyordu; ama bunlar tepesinde dolaşan virgülerden geliyordu - denize ya da gemiye ulaşamadan buharlaşan yağmur yağıdır izole bulutlar - ve sığağı hafifletmiyordu.

Bhrathairealm'in birkaç fersah doğusundaki kıyıya ilk bakışı kayalar ve çıplak topraktan oluşan bir görüntüydü. Taşlık kıyı, binlerce yıl boyunca o kadar çok kuraklaşmış ve hırpalanmıştı ki, kayalar güneşe tutulmuş ve uyuşuk görünüyordu, sanki sadece sersemliklerinin niteliği tarafından pus içinde kaybolmaları engelleniyordu. Tüm yaşam, uzun zaman önce solgun topraktan sıkılmış ya da dövülerek çıkarılmıştı. Gün batımı sahili koyu sarı ve pembeyle boyayarak ıssızlığı değiştirdi ama kaybedilenleri geri getiremedi.

O gece, *dromond* kıyı boyunca yavaşça ilerlerken, arazi, sürekli bir sıkıntı kaşları gibi denize bakan alçak kayalıklardan oluşan bir bölgeye dönüştü. Şafak söktüğünde, Starfare's Gem serenlerinin yüksekliğindeki tepelerin yanından geçiyordu. Pitchwife'ın yanında, arka güvertenin iskele küpeştesinde duran Linden, ilerideki kayalıklarda dar bir kanyon ya da nehir ağzı gibi bir boşluk gördü. Ancak boşluğun kenarları boyunca otuz ya da kırk ayak yüksekliğinde görünen duvarlar vardı. Duvarlar, kayalıkları oluşturan aynı soluk taştan yapılmıştı. Uçlarında -boşluğun iki noktasında- gözetleme kuleleri yükseliyordu. Bu surlar, tozlu ufukta dişler gibi görünecek şekilde sivriliyordu.

"Liman bu mu?" Linden kararsızca sordu. Kayalıkların arasındaki boşluk herhangi bir demirleme yeri için çok dar görünüyordu.

"*Bhrathairain* Limanı," diye yanıtladı Pitchwife düşünceli bir ses tonuyla. "Evet. *Bhrathairealm*'in tüm yerleşimlerini -hem *Bhrathairain*'in kendisini hem de arkasındaki kudretli Kum Kalesi'ni- Büyük Çöl'e karşı mühürleyen Sandwall orada başlar. Tüm bu bölgede *Bhrathairain* Limanı'nın girişini belirleyen ve koruyan Çivileri bilmeyen bir gemi yoktur."

Hafif esintiyle ilerleyen Devler Gemisi, Pitchwife'ın Sivri Uçlar adını verdiği iki kulenin yanından yavaşça geçti. Honninscrave orada *dromond*'u çevirerek aralarından geçmesini sağladı. Geçit, Starfare'in Gemisi'nin güvenle geçebileceği kadar geniş değildi; ama,

Linden bunun ötesinde kanalın bir fersah ya da daha fazla genişlikte büyük bir koya açıldığını gördü. Denizin değişkenliklerinden korunan bu su kütesinde gemi filoları manevralar düzenleyebilirdi. Uzakta, limanın uzak kıvrımında kümelenmiş yelkenleri ve direkleri gördü.

Bu gemilerin yanaştığı rıhtımların ötesinde, yoğun bir kasaba sudan güneye doğru hemen batıda yükselen bir yamaca tırmanıyordu. Tüm kasabayı ve limanı çevreleyen Sandwall'da son buluyordu. Ve bu duvarın ötesinde Sandhold'un devasa taş yığını duruyordu.

Bhrathairain'in üzerine beş aşamada dikilen kule, düşünceli bir titan gibi manzaraya hükmediyordu. Beşinci katı, uyarı için sallanan taş bir parmak gibi düz ve yüksek bir kuleydi.

Starfare'in Gemisi Sivri Uçların arasından geçerken, Linden Limanın herhangi bir kaçışın son derece zor olabileceği bir çıkmaz sokak oluşturduğunun farkındaydı. *Bhrathairealm* iyi korunuyordu. Kasabayı ve Sandwall'u görebildiği kadarıyla incelediğinde, Sandhold sakinlerinin kapılarını kilitlemeyi seçmeleri halinde *Bhrathair*'in kendi savunmalarından hiçbir çıkışa sahip olamayacağını fark etti.

Liman'ın büyüklüğü, Sandhold'un muazzam sıkılmış şekli onu merak ve endişeyle gerdi. Pitchwife'a sessizce, "Bana bu insanlardan bahset," diye mırıldandı. *Elohim*'le yaptığı görüşmeden sonra, yabancılardan ne bekleyeceğini bilemediğini hissetti.

Sanki bu hikâyeyi kendisi de çiğniyormuş gibi cevap verdi. "Onlar tuhaf bir halktır - bu bağışlayıcı olmayan topraklar tarafından ve onları Büyük Çöl'ün en korkunç sakinleriyle ölümcül bir savaşa sokan şans ya da kader tarafından çok yanlış kullanılmışlardır. Tarihleri onları dayanıklı, inatçı ve metanetli yapmıştır. Belki de onları biraz vicdansız da yapmıştır. Ama bu kesin değil. Duyduğumuz hikâyeler, anlatanın ruhuna göre büyük farklılıklar gösteriyor.

"Dev Dostu Antlaşma'nın sözlerinden ve halkımızın daha sonraki yolculuklarından anlaşıldığı üzere, Mahvolmamışlar bir süre *Bhrathairealm*'de ikamet etmiş ve Kumgorgonlara karşı ellerinden gelen yardımı yapmışlardır. Bu nedenle Devler burada iyi karşılandılar.

Ancak *Bhrathair*'in sunduğu ticaret ve savaş aletlerine pek ihtiyacımız olmadı ve halkımızın *Bhrathairain*'e ziyaretleri seyrek oldu. Bu yüzden bilgin devlerin sevdiği doluluktan yoksun."

Hikayesinin parçalarını toplamak için bir an durakladı, sonra devam etti, "*Bhrathair* arasında bir atasözü vardır: 'Kılıcın boynuna düşmesini bekleyen kişi kesinlikle başını kaybeder'. Bu tartışmasız bir sözdür." Acımasız mizah ağzını büktü. "Yine de bir gerçeğin ifade ediliş biçimi çok şeyi açığa çıkarır. Sandgorgonlara karşı nesiller boyu süren mücadele, *Bhrathair*'i vurulmadan önce vurmaya çalışan bir halk haline getirdi.

"Söylendiğine göre Kumgorgonları, Büyük Çöl'ü kasıp kavuran fırtınaların muazzam şiddetinden doğan yaratıklardır. Biçim olarak insana benzerler ve aynı zamanda kurnazdırlar. Ancak doğalarının en önemli özelliği, korkunç derecede vahşi ve taş ya da demir gücünün ötesinde kudretli olmalarıdır. Devlerin hiçbir yardımı *Bhrathair*'i evleri olarak gördükleri toprakları kaybetmekten kurtaramazdı.

-ve belki de yok olmaktan da- eğer Sandgorgonlar uyumlu hareket eden yaratıklar olsalardı. Ama vahşilikleri rastlantısal, tıpkı onlara hayat veren fırtınalar gibi. Bu yüzden *Bhrathair* savaşabiliyor ve dayanabiliyordu. Sandgorgonların şiddeti çöplüğün derinliklerinde bir yükselip bir alçalırken, bazen galip gelmiş gibi göründüler ya da bir kalıntıya dönüştüler. Ama hiçbir zaman barış sağlanamadı. Tehlikenin daha az olduğu bir dönemde Sandwall inşa edildi. Gördüğünüz gibi" -çevresini işaret etti- "bu cesur bir eser. Yine de Sandgorgonlara karşı dayanıklı değildi. Sık sık yeniden inşa edildi ve sık sık bu yaratıklardan biri ya da birkaçı tesadüfen ona rastladı ve açıklıklarını moloz haline getirdi.

"*Bhrathair*'in yaşamı Dünya'nın Sonu gününe kadar böyle devam edebilirdi. Ama sonunda - birkaç neslimizin geçtiği bir zamanda -Denizlerin ötesinden bir adam geldi ve kendini *Bhrathairealm*'in hükümdarı *gaddhi*'ye sundu. Kendisini büyük hünerlere sahip bir thaumaturge olarak adlandırarak, Kemper'in, yani en önde gelen danışmanın ve *gaddhi*'ye göre bu toprakların efendisinin yerini almak istedi. Bu yeri kazanmak için Sandgorgonların tehlikesine son vermeyi önerdi.

"Bunu o yaptı, nasıl olduğunu bilmiyorum. Belki de sadece o biliyordur. Yine de başarı devam ediyor. Sanatıyla Büyük Çöl'ün fırtınalarını öyle muazzam bir girdaba dönüştürdü ki, her seferinde yeri yıkıp yeniden yapıyor. Ve bu fırtınanın içine -şimdi adı Sandgorgons Doom- canavarları bağladı. Orada hala acı çekiyorlar, şiddetleri daha büyük bir şiddet tarafından çevriliyor ve yönetiliyor. Söylendiğine göre Sandgorgons Doom, Sandhold'un dayanaklarından, bağlandığı yerden hareket etmeden ve izin vermeden gücünü sonsuza dek patlatırken görülebilir. Yüzyıllar boyunca Sandgorgonların yavaş yavaş öldüğü, özgürlüğün ve açık kumun kaybıyla birer birer umutsuzluğa sürüklendiği söylenir. Ve yine söylenenlere göre"-Pitchwife alçak sesle konuştu
-"Kemper zaman zaman onlardan birini ya da diğerini karanlık emirlerini yerine getirmesi için serbest bırakır.

"*Gaddhi*'nin Kemper'i, Gyre'li Kasreyn, *Bhrathairealm*'de kalır, bir Dev'in bile ömründen çok daha uzun yaşar, ancak herhangi bir insan kadar ölümlü olduğu söylenir. *Bhrathairler* sizin türünüzden insanlardan daha uzun ömürlü değildir, Seçilmişler. Kasreyn'in gelişinden bu yana pek çok gaddhileri oldu, çünkü hükümdarlıkları nesilden nesile sessizce geçmez. Yine de Gyre'li Kasreyn kaldı. Sandhold'un inşasına sebep olan oydu. Ve gücü ve uzun yılları nedeniyle, her *gaddhi*'yi sırayla bir kukla gibi tuttuğu, eli gizlenebilsin diye hükümdar aracılığıyla yönettiği söylenir.

"Bunun doğruluğunu bilmiyorum. Ama size tanıklık ediyorum." Uzun bir koluyla Sandhold'u işaret etti. Starfare'in Gemisi Liman'da ilerledikçe, yapı çöl gökyüzüne karşı daha net ve baskın hale geldi. "Orada, her biri diğerlerinin içinde bir tarafa yaslanmış mükemmel bir daire olarak çok ünlü beş seviyesinde onun el işi duruyor. Sandwall, İkinci Çember'e bir alınlık sağlayan Birinci Çember'i gizler. Ardından Zenginlik Katmanı ve onun üzerinde de Majesteleri yükselir. *Gaddhi* orada Auspice'inin üzerinde oturur. Ancak beşinci ve en yüksek kısım gördüğünüz kuledir ve Kemper'in Sahası olarak adlandırılır, çünkü içinde tüm sanatlarında Gyre'li Kasreyn bulunur. Bu yükseklikten tüm *Bhrathairealm-aye*'ye ve Büyük Çöl'ün kendisine hükmettiğinden hiç şüphem yok."

Ses tonu saygı ve kuşkunun bir karışımıydı ve Linden'de karışık duygular uyandırdı. Sandhold'a hayranlık duyuyor ve Kasreyn hakkında duyduklarına güvenmiyordu. Sandgorgonları bağlama gücüne sahip bir adam aynı zamanda sınırsız bir tiran olma gücüne de sahipti. Ayrıca, Sandgorgonların içinde bulunduğu kötü durum da onu tedirgin ediyordu. Onun dünyasında, tehlikeli hayvanlar sık sık yok ediliyordu ve dünya bu sayede gelişmiyordu.

Ama Pitchwife hâlâ konuşuyordu. Onun dikkatini tekrar limana çekti. Sabah güneşi su boyunca yanıyordu.

"Yine de *Bhrathair* güçlü bir şekilde gelişti. Müreffeh bir yaşam için gerekli olan pek çok şeyden yoksundurlar, çünkü tüm *Bhrathairealm*'de sadece beş tatlı su kaynağı ve iki ekilebilir arazi olduğu söylenir. Ama aynı zamanda diğer halkların imrendiği pek çok şeye de sahipler. Kasreyn'in barışı altında ticaret bollaştı. Ve *Bhrathairler* uzak komşularına ulaşabilmek için üretken gemi ustaları haline geldiler. *Bhrathairain* ve Sandhold hakkında duyduğumuz hikâyeler güvensizliğin yankılarını taşıyor ama yine de bakın. Burası kesinlikle bir güvensizlik yeri değil."

Linden onun ne demek istediğini anladı. Starfare'in Gemisi şehrin eteklerindeki iskelelere ve setlere yaklaştıkça, oradaki çok sayıda gemiyi, rıhtımların hareketli faaliyetini daha net fark etti. Limanda -bazıları iskelelerde, bazıları Sandwall'un etrafındaki rıhtımlarda- çeşitli savaş gemileri vardı: devasa penteconter'lar; çarpmak için demir pruvaları olan triremeler; mancınıklarla silahlanmış kalyonlar. Ancak onların varlığı, bölgeyi dolduran diğer gemilerin bolluğu üzerinde hiçbir etkiye sahip görünmüyordu. Brigantinler, yelkenliler, yelkenliler, her türden tüccarlar iskelelerde kaynaşıyor, şehrin kalabalık arka planına karşı bir direk ve direk ormanı oluşturuyorlardı. *Bhrathairealm*'e duyulan güvensizliğin ticaretin canlılığı üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Ve hava kuşlarla doluydu. Martılar, kargalar ve karabataklar direklerin üzerinde, serenlerin arasında dönüp duruyor, *Bhrathairain*'in çatılarına tünüyor, gemilerin döküntü ve artıklarıyla besleniyorlardı. Şahinler ve uçurtmalar hem kasabanın hem de limanın üzerinde dikkatle daireler çiziyordu. *Bhrathairealm* bu kadar gürültülü leş yiyiciyi besleyebildiğine göre gerçekten de gelişiyor olmalıydı.

Linden onları gördüğüne memnun olmuştu. Belki ne temiz ne de neşeliydiler; ama canlıydılar. Ve Liman'ın misafirperver bir liman olarak ününe destek veriyorlardı.

Dromond rıhtımın gürültüsünü duyacak kadar yaklaştığında, bir kayık açık suya doğru fırladı. Dört esmer adam kayığı hızla Devler Gemisi'ne doğru sürdüler; beşinci bir kişi de kış tarafta duruyordu. Kayık daha açık bir selamlama mesafesine gelmeden, bu kişi Starfare's Gem'e doğru el kol hareketleri yapmaya başladı.

Linden'in şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki, Pitchwife alçak sesle gülerek cevap verdi: "Şüphesiz bizi, su çekimi bizim kadar olan bir geminin sığabileceği bir rıhtıma yönlendirmeye çalışıyor."

Çok geçmeden arkadaşının haklı olduğunu gördü. Honninscrave *Bhrathair*'in işaretlerine uyduğunda, kayık Devler Gemisi'nin önüne geçti ve rıhtıma doğru geri çekildi. Honninscrave onu takip ederek Starfare'in Gemisi'ni kısa süre içinde çıkıntılı iskelelerin arasındaki derin bir setin üzerine getirdi.

Liman işçileri geminin rıhtıma yanaşmasına yardım etmek için orada bekledi. Ancak, *Dromond* için çok az şey yapabileceklerini kısa sürede öğrendiler. İskelelere atılan halatlar onların etkili bir şekilde idare edemeyeceği kadar büyüktü. Devler gemilerini emniyete almak için karaya çıktıklarında, *Bhrathair* şaşkınlık içinde geri çekildi ve büyük taş gemiyi setin başından izledi. Kısa süre içinde etraflarında bir kalabalık toplandı; diğer liman işçileri, yakındaki gemilerden gelen denizciler, tüccarlar ve daha önce hiç Devler Gemisi görmemiş kasaba halkı.

Onlar *Dromond*'u izlerken Linden onları ilgiyle inceledi. Bağırışlarının çoğu bilmediği dillerdeydi. Her renkten ve biçimden insanlardı bunlar; giysileri de Sunder ve Hollian'ın giydikleri gibi sade kıyafetlerden, bir sultana yakışacak parlak renklerde ipek ve taftadan dokunmuş egzotik kıyafetlere kadar çeşitlilik gösteriyordu. Arada sırada bir denizci -belki de bir geminin kaptanı ya da sahibilüks kıyafetler giyiyordu. Ama esas olarak giyim kuşamdaki gösteriş *Bhrathair*'in kendisine aitti. Şüphesiz refah içindeydiler. Ve refah onlara gösterişin tadını vermişti.

Sonra kalabalığın içinden bir kıpırtı geçti ve bir adam iskeleye doğru ilerledi. Daha önce iskeleye çıkan adamlar kadar esmerdi.

kayıta kürek çekiyordu, ama giysileri daha yüksek bir rütbeye işaret ediyordu. Saten gibi parlayan zengin siyah bir kumaştan bir tunik ve pantolon giymişti; kemeri parlak gümüşü bir metalden örülmüştü; sağ omzuna da o ce'nin rozeti gibi gümüş bir kokart takılmıştı. Kalabalığa Starfare's Gem büyüklüğündeki bir geminin onu yıldıramayacağını göstermek istercesine ilerledi, sonra arka güvertenin altında durdu ve sabırsızlıkla davet edilmeyi ve gemiye çıkmayı bekledi.

Honninscrave'in emriyle siyah giysili kişi için bir merdiven hazırlandı. Pitchwife ile birlikte Linden merdivene yaklaştı. Birinci ve Seadreamer orada Üstat'a katılmış, Brinn de Covenant'ı kamarasından yukarı çıkarmıştı. Cail, Linden'in sol omzunun arkasında duruyordu; Ceer ve Hergrom da yakındaydı. Sadece Vain ve Findail *Bhrathair*'in gelişini görmezden gelmeyi tercih etti.

Bir an sonra, adam parmaklıklardan tırmanarak toplanan topluluğun önünde durdu. "Ben Liman Kaptanıyım," dedi söze girmeden. Gırtlaktan gelen bir sesi vardı ve Linden'in kulaklarında ana dilini konuşmadığı gerçeğiyle daha da abartılı bir hal aldı. "Buraya yanaşmak ya da ticaret yapmak için benden izin almalısınız. Önce bana isimlerinizi ve geminizin adını verin."

Honninscrave Birinci'ye baktı; ama o bir adım öne çıkmadı. Liman Kaptanı'na sert bir sesle, "Bu gemi Starfare's Gem adlı *dromond*. Ben onun Kaptanı, Grimmand Honninscrave'im."

Uzman, taşıdığı balmumu tablete bir not düştü. "Peki ya diğerleri?"

Honninscrave adamın ses tonu karşısında sertleşti. "Onlar Devler ve Devlerin dostları." Sonra ekledi, "Geçmiş zamanlarda Devler *Bhrathair*'in müttefiki sayılırdı."

"Geçmiş zamanlarda," diye karşılık verdi Liman Kaptanı doğrudan bir bakışla, "dünya şimdiki gibi değildi. Benim görevim ölü ittifakları umursamaz. Benimle açık bir şekilde anlaşmazsanız, kararım size karşı tartılacaktır."

İlk'in gözleri hazır bir öfkeyle parladı; ama eli boş bir kını kavradı ve kendini hareketsiz tuttu. Honninscrave kızgınlığını büyük bir çabayla yutarak arkadaşlarının isimlerini saydı.

Bhrathair tabletine dikkatle yazdı. "Çok iyi," dedi bitirdiğinde. "Yükünüz nedir?"

"Kargo mu?" diye yankılandı Honninscrave karanlık bir sesle. "Yükümüz yok." "Yok mu?" diye tersledi Liman Kaptanı ani bir öfkeyle.

"Bizimle ticaret yapmaya gelmediniz mi?"

Efendi kollarını devasa göğsünde kavuşturdu. "Hayır." "O zaman sen delisin. Amacınız nedir?"

"Gözleriniz size amacımızı söyleyecektir." Dev'in sesi birbirine sürtünen kayalar gibi gıcırdıyordu. "Büyük bir fırtınada ciddi zarar gördük. Onarım ve depolarımızı doldurmak için taş aramaya geldik."

"Paugh!" diye tükürdü *Bhrathair*. "Sen cahilsin, Dev ya da aptal." Sıcak gibi konuşuyordu, sanki öfkesi çöl güneşinin sürekli baskısıyla oluşmuştu. "Biz *Bhrathair*'iz, cüssenle gözünü korkutabileceğin bir köylü halkı değiliz. Büyük Çöl'ün eşiğinde yaşıyoruz ve hayatımız çok zor. Sahip olduğumuz konforu ticaretten kazanıyoruz. Karşılığında bir şey teklif edilmediğinde hiçbir şey vermem. Eğer yükünüz yoksa, arzu ettiğiniz şeyi başka bir para ile satın almalısınız. Eğer böyle bir paranız yoksa, ayrılmalısınız. Bu benim sözüm."

Honninscrave kendini tuttu; ama her türlü tehlikeye hazır görünüyordu. "Ya gitmeyi seçmezsek? Bizimle savaşmaya kalkarsanız, iki çekirdekli devlerin kolay kolay yenilmeyeceğini öğrenirsiniz."

Liman Kaptanı tereddüt etmedi; **k e n d i s i n e** olan güveni tamdı. "Eğer ne ödemeyi ne de ayrılmayı seçerseniz, geminiz gece olmadan yok edilecektir. Buradaki hiçbir erkek ya da kadın size el kaldırmayacak. Kıyıya çıkmakta özgür olacaksın, istediğin her şeyi çalacaksın. Ve siz bunu yaparken, mancınıklı beş kalyon geminizi öyle taşlar ve patlayan ateşlerle dövecek ki, oturduğu yerde enkaza dönecek."

Bir an için, Starfare'in Mücevherinin Efendisi cevap vermedi. Linden onun yanıt vermemesinden, buraya gelmeyi seçmekle ölümcül bir hata yapmış olmasından korktu. Kimse hareket etmedi ya da konuşmadı.

Tepemizde birkaç kuş aşağıya doğru uçarak *dromond*, sonra tekrar tırmandı.

Honninscrave sessizce, "Sevinhand" dedi. Sesi güvertedeki demirci ustasına ulaştı. "*Dromond*'u saldırı için emniyete alın. Erzak toplamaya hazırlanın ve yola çıkın. Galewrath." Depo Şefi yakınlarda duruyordu. "Bu Liman Kaptanı'nı al." Hemen öne çıktı ve kocaman bir yumruğunu *Bhrathair*'in boynuna geçirdi. "İhtiyacı olana zarar vermekte çok hızlı. Bırakın da çektiğimiz acıyı paylaşsın."

"Aptallar!" O cial öfkelenmeye çalıştı, ama Galewrath'ın tutuşunun aşağılaması onu apoplektik ve vahşi gösterdi. "Rüzgâr yok! Akşam esintisine kadar kapana kısılmış durumdasınız!"

"O halde sen de tuzağa düştün," diye cevap verdi Honninscrave eşit bir şekilde. "Şimdilik Limanınıza Devlerin gazabını anlamayı öğretmekle yetineceğiz. Dostluğumuz, *Bhrathair*'in Kumgorgonlara karşı duyduğu ihtiyaç yüzünden kolaylıkla verilmedi. Düşmanlığımızın hafife alınamayacağını öğreneceksiniz."

Setin etrafındaki seyirciler arasında bir kargaşa koptu. Linden içgüdüsel olarak *dromond*'a saldırmak isteyip istemediklerini görmek için arkasına döndü.

Bir anda, onların hareketlerinin bir tehdit olmadığını anladı. Aksine, kalabalık at sırtındaki beş adam tarafından kabaca bölünüyordu.

Gece yarısı kadar siyah atlara binen beş kişi zorla ilerledi. Asker oldukları belliydi. Siyah gömleklerinin ve tozluklarının üzerine gümüşü bir metalden göğüslükler ve zırhlar giymişlerdi; sırtlarında sadakları ve yayları, yanlarında kısa kılıçları, kollarında kalkanları vardı. Kalabalığın arasından sıyrıldıklarında, atlarını rıhtımda dörtnala koşturdular, sonra da *dromondun* merdiveninde keskin bir dönüşle durdular.

Dördü atlarının üzerinde kaldı; göğüs zırhının ortasında siyah bir güneşe benzeyen bir amblem taşıyan beşincisi hızla atından indi ve merdivene atladı. Hızla arka güverteye ulaştı. Ceer, Hergrom ve Devler kendilerini hazırladılar; ama asker onlara meydan okumadı. Güverteye şöyle bir göz gezdirdi, sonra Galewrath'ın elinde sallanan yarım deve döndü ve ona bağırmaya başladı.

Asker, Linden'in anlamadığı acı bir dil konuşuyordu: *Bhrathair*'in ana dili. Liman Kaptanı'nın cevapları Galewrath'ın yumruğuyla biraz boğulmuştu; ama kendini savunuyor gibiydi. Aynı anda Pitchwife Linden'in omzunu nazikçe dürttü. Linden ona baktığında, adam kasıtlı olarak göz kırptı. Linden irkilerek Devlerin dil yeteneğini hatırladı ve bunu gizli tutması gerektiğini hatırladı. Devlerin geri kalanı ifadesiz kaldı.

Liman Kaptanı'nı özellikle üzgün gösteren bir bağırıştan sonra asker Honninscrave ve Birinci'yle yüzleşti. "Affedersiniz," dedi. "Liman Kaptanı'nın görevi açık, ama o bunu dar bir şekilde kavırıyor" -sesinin zehri o cial'e yönelikti- "ve başka pek az şey anlıyor. Ben Rire Grist, *Gaddhi*'nin Atının Kaptanıyım. Geminizin gelişi Sandhold'da görüldü ve ben de hoş geldiniz demek için gönderildim. Ne yazık ki kalabalık caddelerde geciktim ve yanlış anlaşılmalara önlemek için zamanında varamadım."

Honninscrave daha konuşmadan Caiti'nin devam etti: "Bu görevine sadık adamı serbest bırakabilirsin. Devlerin eski dostluğu ve *Gaddhi*'nin vasiyeti adına size her türlü yardımın yapılması gerektiğini artık anlıyor. Tüm isteklerinizin derhal ve nazikçe karşılanacağından eminim," diye ekledi omzunun üzerinden Liman Kaptanı'na. "Onu serbest bırakmayacak mısınız?"

"Birazdan," diye gürlledi Honninscrave. "*Gaddhi*'nin bize karşı olan iradesi hakkında daha fazla konuşmanızı duymak beni memnun edecektir."

"Elbette," diye yanıtladı Rire Grist başıyla selam vererek. "Rant Absolain, *Bhrathairealm*'in *gaddhi*, sizin iyiliğinizi istiyor. İhtiyaçlarınızın en iyi şekilde karşılanmasını arzuluyor. Ve aranızdan geminizdeki işlerden kurtulabilecek olanların Sandhold'da onun misafiri olmalarını rica ediyor. Ne kendisi ne de Kemper'i Gyre'lı Kasreyn Devleri tanımıyor ve her ikisi de bu eksikliği gidermek için sabırsızlanıyor."

"Misafirperverce konuşuyorsunuz," dedi Honninscrave'in tonu kayıtsızdı. "Ama güvenimizin biraz sarsılmış olduğunu anlayacaksınız. Dostlarımla istişare etmek için bir dakika izin verin."

"Geminiz size ait," diye cevap verdi Caiti n kolayca. *Gaddhi*'nin iradesinin yolunu yumuşatmakta usta görünüyordu. "Sizi acele ettirmeye cüret edemem."

"Bu iyi." Honninscrave'in gözlerine sert bir mizah geri dönmüştü. "Devler aceleci insanlar değildir." İronik bir nezaket taklidi gibi bir selamla güverteye doğru ilerledi.

Linden, Honninscrave'i First, Seadreamer ve Pitchwife ile birlikte takip etti. Cail ona eşlik etti; Brinn de Covenant'ı getirdi. Güverteye çıkarak, Rire Grist'in duyamayacağı bir yerde, Shipsheartthew'in etrafında toplandılar.

Honninscrave hemen *Bhrathair*'in önünde üstlendiği rolü bıraktı ve Birinci'ye karşı alışkın olduğu saygıyı yeniden gösterdi. Yumuşak bir sesle ona, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hoşuma gitmiyor," diye homurdandı. "Bu karşılama tamamen fazla elverişli. Denizin zarar görmesi gibi basit bir olguya yardım etmek için *Gaddhi*'nin açık emrini almak zorunda olan bir halk benim zevkime göre biraz ahlaksızdır."

"Yine de bu konuda başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu Pitchwife. "Bu kadar garip bir şekilde verilen bir karşılama, yine garip bir şekilde geri alınabilir. Bu *gaddhi*'nin iyi niyetine ihtiyacımız olduğu açık. Teklifini reddedersek bu iyi niyeti kaybedeceğimiz kesin."

"Evet," diye karşılık verdi Birinci. "Ve eğer o donjon'da, Sandhold'da tek bir yanlış adım ya da kelime atarsak onu da kaybedeceğiz. Orada özgürlüğümüz *Bhrathairealm*'in nezaketi kadar zayıf olacaktır."

O ve Honninscrave, Seadreamer'a baktılar ve ondan Dünya Görüşü'nün tavsiyesini istediler. Ama o başını salladı; onlara sunacak bir rehberliği yoktu.

Sonra tüm dikkatleri Linden'e odaklandı. Liman Kaptanı'nın gelişinden beri hiç konuşmamıştı. Sıcak güneş ışığı düşüncelerinin üzerine bir acizlik alameti gibi çökmüş gibiydi. Kumdan Kale, Bhrathairain'in üzerinde yükseliyordu -Kumgorgonlar Kıyameti'ni yaratmış olan dönen gücün taştan *bir* görüntüsü. Adını koyamadığı sezgileri ona *gaddhi* ve Kemper'ının hem tehlikeyi hem de fırsatı temsil ettiğini söylüyordu. Devlerin gözleriyle karşılaşmak için giderek artan içsel karmaşaya karşı mücadele etmek zorundaydı.

Çaba göstererek, "O Caiti'nin Liman Kaptanı'na ne dedi?" diye sordu.

Honninscrave yavaşça cevap verdi, "Amacı bize söylediği sözlerden başka bir şey değildi - *gaddhi*'nin bizi karşılama isteğini ihlal ettiğimiz için güçlü bir kınama. Yine de şiddetinin kendisi başka bir niyete işaret ediyor. Bir şekilde, bu karşılama sadece istekli değil. Acil bir durum. Rire Grist'e başarısız olmaması için emir verildiğinden şüpheleniyorum."

Linden gözlerini kaçırdı. Daha net bir açıklama bekliyordu. Mırıldandı: "Bu kararı çoktan verdik.

-"Buraya gelmeyi seçtiğimiz ilk andan beri." Dikkati Sandhold'a doğru kaymaya devam etti. O boş duvarların içinde muazzam güçler saklıydı. Ve güçler cevaplardı.

Devler tekrar birbirlerine baktılar. Birinci başını sertçe salladığında, Honninscrave omuzlarını dikleştirdi ve Sevinhand'a döndü. "Çapa Ustası," dedi sessizce, "Yıldız Savaşları'nın Mücevheri'ni sana emanet ediyorum. Onu iyi koru. İlk ihtiyacımız Devler Gemisi'nin güvenliği. İkincisi, Pitchwife'ın karısı için taş. Üçüncüsü, depolarımızın yenilenmesi. Ve herhangi bir tehlikeye karşı uyarı göndermek için yollar bulmalısın. Eğer gerekli olduğuna karar verirseniz, bu limandan kaçmalısınız. Bizi terk etmekten çekinmeyin. Spike'ların ötesinde size katılmaya çalışacağız."

Sevinhand emri kabul etti. Zayıf ve yıpranmış yüzünde hiç tereddüt yoktu. Risk ve karar ona iyi geliyordu çünkü bunlar onu eski melankolisinden uzaklaştırıyordu.

Pitchwife, "Ben Starfare's Gem'de kalacağım," dedi. Bu fikirden rahatsız olmuş görünüyordu. İlk'in yanından ayrılmaktan hoşlanmıyordu. "Hizmetime başlamalıyım. Ve gerektiğinde Sevinhand beni Sandhold'a mesaj iletmek için ayıracaktır."

Birinci yine başını salladı. Honninscrave, Pitchwife'ın omzuna hızlı bir yoldaşlık tokadı attıktan sonra arka güverteye yöneldi. Net bir sesle, "Depo Şefi, Liman Kaptanını serbest bırakabilirsiniz. *Gaddhi*'nin nazik misafirperverliğini kabul edeceğiz."

Gemilerin üzerinde kargalar ve martılar sanki açlıktan ölüyormuş gibi ötmeye devam ediyorlardı.

ON DÖRT: Kumdan Kale

Linden, Honninscrave, Birinci ve Seadreamer'ı Caiti n'e katılmak için güverteden aşağıya kadar takip etti. Brinn'in Covenant'ı Sandhold'a götürmesini engellemek için çaba sarf edip etmemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. İçgüdüsel olarak o yere karşı temkinliydi. Ama düşüncelerindeki bulanıklık düşüncesini bulanıklaştırıyordu. Ve ondan ayrılmak istemiyordu. Gevşek boşluğu içinde o kadar savunmasız görünüyordu ki, onunla herhangi bir tehlike arasında durmayı arzuluyordu. Ayrıca, onun durumunu herkesten daha iyi gözlemleyebiliyordu.

Liman Kaptanı çoktan *dromondun* kenarından kaçmış, saygınlığı yerle bir olmuştu. Rire Grist, *gaddhi* Rant Absolain'in şirketin kendisini kabul etmesinden duyduğu memnuniyetle ilgili birkaç zarif güvence verdi; Honninscrave de kendi ağırbaşlı nezaketiyle karşılık verdi. Ama Linden ikisini de dinlemedi. Vain ve Findail'i izliyordu.

Sanki birbirlerini yakından tanıyorlarmış gibi toplantıya birlikte yaklaştılar. Ancak Vain'in belirsiz siyahlığı Findail'in solgun teni, krem rengi giysileri ve alışlagelmiş mutsuzluk ifadesiyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Linden'in ona son bakışından bu yana yüzündeki aşınma daha da kötüleşmiş gibiydi; sarı gözleri, sanki Vain'in varlığı ona acı veriyormuş gibi sürekli bir irkilmeyi yansıtıyordu.

Belli ki ikisi de ona ve Covenant'a Sandhold'a kadar eşlik etmek niyetindeydi.

Ancak Rire Grist bu iki varlığın tuhaflığı karşısında herhangi bir şaşkınlık hissettiyse de bunu belli etmedi. Onları da nezaketine dahil ederek iskeleye doğru geri dönmeye başladı. Devler onu takip etmek için hazırlandılar. İlk, Pitchwife'a niyetli bir şekilde kısa bir veda etti, sonra da Caiti n'in peşinden yan tarafa geçti.

Aralarındaki Antlaşmayı destekleyen Brinn ve Hergrom, Linden'e konuşma fırsatı vermek istercesine korkulukta durakladılar. Ama o

söyleyecek bir şey yoktu. Düşüncelerindeki berraklık, şakaklarındaki saçları koyulaştıran ter gibi sızdı, Brinn hafifçe omuz silkti ve *Haruchai*, Covenant'ı parmaklığın ötesine, Seadreamer'ın bekleyen avucuna indirdi.

Bir an daha tereddüt etti, biraz netlik kazanmaya çalışıyordu. Algısı Rire Grist'te gizli bir şeyler okuyordu: aurası ince bir hırs ve amaçlı bir yanlış yönlendirme tadı veriyordu. Yine de şeytani görünmüyordu. Dışavurumları kötülüğün asit kokusundan yoksundu. O zaman neden bu kadar huzursuzdu?

Vain ve Findail'in hemen Antlaşma'yı takip etmesini bekliyordu; ama bunun yerine onu bekliyorlardı. Vain'in gözbebekleri hiçbir şey göstermedi, belki de hiçbir şey görmedi. Ve Findail ona bakmadı; onun nüfuzuyla yüzleşmeye isteksiz görünüyordu.

Onların sessiz katılımı onu harekete geçirdi. Küpeşteye doğru beceriksizce yürüdü, ayaklarını merdivenin basamaklarına koydu ve ağırlığının onu iskeleye doğru çekmesine izin verdi.

Brinn bölüğe katıldığında, diğer dört asker atlarından indi ve Caiti n ona ve yakın arkadaşlarına destarlarını sundu. Brinn hemen eyerlerden birinin arkasına geçti. Sonra Hergrom Covenant'ı kaldırıp Brinn'in kollarının arasına oturttu. Ceer ve Hergrom birer binek olarak Linden ve Cail'e birer tane bıraktılar. Şimdi tereddüt etmesine izin vermedi. Bu hayvanlar Clave'in Courser'larından çok daha küçük ve daha az tehditkârdı. Atçılık konusunda hiç tecrübesi olmamasına rağmen, bir ayağını üzenginin yakınına koydu, iki eliyle kulpu kavradı ve oturağa tırmandı. Bir anda Cail onun arkasında oturuyordu.

Rire Grist kendi hayvanına binerken, yoldaşları da kendi atlarının dizginlerini tuttular. Honninscrave ve İlk, Caiti n'in iki yanında yerlerini aldılar; Seadreamer, Covenant ve Linden'i taşıyan atların arasında ilerledi. Ceer ve Hergrom onları takip etti, Vain ve Findail de arkalarındaydı. Bu düzende iskeleden ayrıldılar ve bir kortej gibi *Bhrathairain* kasabasına girdiler.

Mürettebat arkalarından bağırarak veda etmedi. Şirketin aldığı risk Starfare's Gem'de sessiz bir saygı uyandırdı.

Rire Grist'in emriyle rıhtımdaki kalabalık dağıldı. Linden'in etrafında bilmediği dillerde meraklı sesler yükseldi.

bilirler. Bunların *başında Bhrathair*'in acı aksanları geliyordu. Sadece birkaç izleyici şaşkınlıklarını limanın ortak dilinde, Linden'in anladığı dilde ifade etmeyi tercih etti. Ama bu birkaç kişi de konuşmanın genel havasını yansıtıyor gibiydi. Komşularına daha önce Devler kadar sıra dışı manzaralar gördüklerini, *Haruchai* ve Findail'in özellikle dikkat çekici olmadığını iddia ettiler. Ama Linden ve Covenant -kız kareli flanel gömleği ve sert pantolonuyla, erkek eski tişörtü ve kot pantolonuyla- tuhaf giyimli olarak görülüyorlardı; ve Vain, dünyanın bu bölgesindeki herhangi biri kadar tuhaf bir varlıktı. Linden haykırırları ve konuşmaları dikkatle dinledi ama şaşkınlıktan öte kaygı verici bir şey duymadı.

Caiti n bir süre rıhtım boyunca, iskeleler ve gemilerin acil ihtiyaçlarını karşılayan yoğun dükkânların bulunduğu bir alan arasında ilerledi - branda, kalafat, kereste, halat, yiyecek. Ancak Sandhold'a doğru dar Arnavut kaldırımlı sokaklardan yukarı çıkmak için döndüğünde, depoların ve ticarethanelerin karakteri değişti. Lüks mallar ve silah satıcıları ağırlık kazanmaya başladı; her köşede tavernalar belirdi. Binaların çoğu taşlandı ve çatıları kiremitliydi; en küçük işyerleri bile sanki *Bhrathairain* bir zenginlik bolluğu içindeymiş gibi ticaretle dolup taşıyordu. İnsanlar her giriş ve sokağı, her caddeyi doldurmuş, esmer ve dilenci *Bhrathair*, dünyanın bu bölgesindeki her ülke ve milletten eşit sayıda denizci, tüccar ve alıcıyla karışmıştı. Yoğun yerleşimin kokuları havayı yoğunlaştırıyordu - egzotik baharatlar ve parfümler, demirhaneler ve metal işleri, ter, pazarlık, kâr ve yetersiz kanalizasyonlar.

Ve tüm bu zaman boyunca sıcak, kasabanın üzerine bir değirmen taşı gibi çökmüş, kokuları ve sesleri atların toynaklarının altındaki kaldırım taşlarından dışarı çıkarmıştı. Bu baskı Linden'in duyularını köreltiyor, menzillerini kısıtlıyordu; ama her ne kadar açgözlülüğün ve vicdansızlığın her derecesinden parıltılar yakalasa da, yine de hiçbir düşmanlık ya da entrika, hiçbir kötü niyet belirtisi hissetmiyordu. *Bhrathairain* yabancıları kandırıp fakirleştirmeye çalışabilirdi ama onlara saldırmazdı.

Honninscrave aralıklarla kasabadaki gözlemlerine ara vererek Caiti n'e sorular sordu. Özellikle bir tanesi Linden'in dikkatini çekti. Üstat mükemmel bir kayıtsızlıkla, belki de

Starfare'in Gem'ine yapılan karşılama Rant Absolain'in kendisinden ziyade *Gaddhi*'nin Kemper'ından gelmişti.

Caiti n'in cevabı Honninscrave'in sorusu kadar kolaydı. "*Gaddhi*'nin sizi hem tanımak hem de rahat ettirmek istediğinden eminim. Yine de görevlerinin ve eğlencelerinin dikkatini dağıttığı doğru. Bu yüzden bazı meseleler başkalarının iyiliği için ertelenmek zorunda. *Gaddhi*'nin Kemper'i, Gyre'li Kasreyn, onun isteğini tahmin ederek, size hoş geldiniz dememi istedi. Bu tür öngörülerinden dolayı, Kemper *gaddhi* tarafından ve aslında *gaddhi*'yi kalplerinde tutan herkes tarafından çok sevilir. Honninscrave'in nezaketinin ardında yatan aynı ironinin bir dokunuşuyla, "onu bu şekilde tutmayanların az olduğunu söyleyebilirim" diye ekledi. Refah, hükümdarlara karşı büyük bir sevgi beslemeyi öğretir."

Linden bu ifade karşısında sertleşti. Onun kulağına göre, Rire Grist'in bağlılığının *gaddhi*'den ziyade Kasreyn'e ait olduğu açıktı. Bu durumda, Caiti n'in davetinin ardındaki amaç gerçekten de görüldüğünden farklı olabilirdi.

Ama Honninscrave dikkatle mülayim kalmaya devam etti. "O halde Gyre'lı Kasreyn yüzyıllarca hizmet ettikten sonra hâlâ aranızda yaşıyor. Doğrusu, bu hayret verici bir şey. Sandgorgon'ları Kıyamet'lerine bağlayan da aynı Kasreyn değil miydi?"

"Dediğiniz gibi," diye karşılık verdi Rire Grist. "*Gaddhi*'nin Kemper'ı Rant Absolain de aynı adam."

"Neden böyle adlandırılmış?" diye devam etti Honninscrave. "Dünya'nın her yerinde çok ünlüdür; ama ben onun adına dair hiçbir şey duymadım."

"Bu kolayca cevaplanabilir." Caiti n her türlü araştırmaya karşı dayanıklı görünüyordu. " 'Kasreyn' *Bhrathairealm*'e ilk geldiğinden beri taşıdığı isimdir. Ve bu lakap ona sanatının doğası gereği verilmiştir. O büyük bir thaumaturge'dür ve büyülerini çoğunlukla kendilerini daireler halinde gösterir, çevreledikçe yukarı doğru yönelirler. Böylece Sandgorgon'un Kıyameti, canavarları kalbinde tutan bir rüzgâr çemberidir. Aynı şekilde Sandhold'un kendisi de dairesel bir formasyona sahiptir ve döndükçe yükselir. Kemper'ın başka sanatları da vardır ama başlıca eserleri her zaman kasırga ve girdabın kalıbına dökülür."

Bundan sonra Üstat'ın soruları daha az önemli konulara kaydı ve Linden'in dikkati tekrar *Bhrathairain*'in kalabalık sokaklarına, kokularına ve sığağına kaydı.

Şirket Sandwall'a doğru dolambaçlı yollardan yukarı çıktıkça binaların karakteri yavaş yavaş değışti. Tüccarlar daha az sayıda ve daha gösterişli hale geldi, denizciler ve kasaba halkının genelinden daha cömert bir ticarete hitap ediyorlardı. Tavernaların ve dükkânların çoğunun yerini her türden konutlar almaya başladı. Günün bu saatinde -güneş öğleyi biraz geçiyordu- buradaki sokaklar aşağıdakiler kadar kalabalık değildi. İğrenç kokuları uzaklaştıracak bir esinti yoktu ve kuru sıcak her şeyin üzerine çökmüşü. Ne zaman insanlar arasında bir anlık boşluk oluşsa, sokağın bir bölümü temizlense, kaldırım taşları bembeyaz parlıyordu.

Ama çok geçmeden Linden böyle şeyleri fark etmeyi bıraktı. Sandwall bir uçurum kadar boş ve emin bir şekilde önünde yükseldi ve başka hiçbir şeye bakmadı.

Rire Grist grubu *Bhrathairain*'den çıkışı ve Kum Kalesi'ne girişı sağlayan üç büyük kapının ortasına doğru götürüyordu. Kapılar, sanki Sandhold'u *Bhrathairealm*'in geri kalanına karşı savunmak için tasarlanmış gibi, büyük tırtıllar ve demir çivilerle bağlanmış taş levhalardı. Ama açık duruyorlardı; ve Linden ilk başta korunduklarına dair hiçbir kanıt göremedi. Ancak bineğı aralarındaki geçide yaklaştığında, kapıların her iki yanındaki yarık mazgalların arkasında dikkatle hareket eden karanlık şekilleri fark etti.

Caiti n, Honninscrave ve yanındaki Birinci ile birlikte atını sürdü. Kalbi göğsünde kararsızca çarparken onları takip eden Linden, Sandwall'un en az yüz fit kalınlığında olduğunu gördü. Kapının ötesindeki güneş ışığına ulaştığında arkasına baktı ve duvarın bu tarafının banketlerle kaplı olduğunu gördü. Ama sanki *Bhrathairealm*'in refahı onları işlevlerinden yoksun bırakmış gibi terk edilmişlerdi.

Bu kapı, bölüğü başka bir duvarın pürüzsüz dışbükey yüzeyine getirdi. Sandhold kendi mükemmel çemberi içine alınmıştı; ve bu duvar *Bhrathairain*'in savunmasıyla Sandwall'un her iki yanındaki ek bir kolla birleşiyordu. Bu kollar iki tane oluştuyordu

Kabaca üçgen şeklinde açık avlular, iki yanda birer tane. Ve her avlunun ortasında *Bhrathairealm*'in beş pınarından biri yükseliyordu. Süslü taş işçiliğiyle çeşme haline getirilmişlerdi, böylece soluk duvarlara karşı özellikle gür ve canlı görünüyorlardı. Suları tertemiz tutulan havuzlarda toplanıyor ve oradan biri *Bhrathairain*'e, diğeri Sandhold'a giden yeraltı kanallarına akıyordu.

Sandwall'un her bir avluyu çevreleyen kolunda, dış araziye açılan bir kapı vardı. Bunlar *Bhrathair*'e az sayıdaki tarlalarına ve diğer üç kaynağa giden tek yolu sağlıyordu.

Çeşmelere bakan iki kapı daha Sandhold'un surlarına giriş sağlıyordu. Rire Grist grubu doğu avlusundaki kapıya doğru yönlendirdi; fiskiye havayı bir anlığına nemli hale getirdi. Tehlikede olmadıklarından emin olan kargalar, atların toynaklarından umursamazca zıplayarak uzaklaştılar.

Bineği mesafeyi kat ederken, Linden iç Sandwall'u inceledi. *Bhrathairain*'in savunması gibi, Kemper'ın sanatının yapabildiği kadar tavizsizdi; ama kapının üzerinde üst kenarı iki farklı şekilde yükselerek devasa çörtenler oluşturunuyordu. Fesleğen şeklindeki bu çörtenler girişin üzerinde çömelmiş, sessiz bir öfkeyle ağızlarını açmışlardı.

Buradaki portallar da şehirdekilere benziyordu. Ama muhafızlar gizlenmemişti. Her iki tarafta da uzun, ustura uçlu birer mızrak tutan, bodur ve kaslı birer figür duruyordu. Rire Grist ve yandaşlarıyla aynı şekilde giyinmişlerdi ama Linden içgüdüsel bir şokla onların pek de insan olmadıklarını fark etti. Yüzleri kaplan dişleri, maymunu saçları, domuzsu burunları ve gözleriyle hayvani bir görünümdeydi. Parmakları tırnak yerine pençeyele bitiyordu. Devlerle mücadele edebilecek kadar güçlü görünüyorlardı.

Yanılıyor olamazdı. Onlar doğal varlıklar değillerdi, daha ziyade şiddetli ve istemsiz bir çiftleşmenin çocuklarıydılar.

Bölük yaklaşırken kapıyı kapattılar, mızraklarını çaprazladılar. Gözleri güneş ışığında nefretle parlıyordu. Sanki bağımsız iradeleri yokmuş gibi birlikte konuşarak, "İsim ve amaç" dediler. Sesleri yaşlı yırtıcı hayvanların hırıltısı gibi homurdandı.

Rire Grist önlerinde durdu. Bölüktekilere şöyle dedi: "Bunlar *Gaddhi*'nin Muhafızları. Liman Kaptanı gibi onlar da görevlerini ciddiyetle yerine getirirler. Ancak," diye alaycı bir tavırla devam etti, "ikna edilmeye biraz daha az müsaitler. Onlara cevap vermek gerekecek. Sizi temin ederim ki niyetleri nezaketsizlik değil, ihtiyattır."

Hustin'e hitaben resmi bir şekilde kendini tanıttı ve ardından şirketin amacını açıkladı. İki Muhafız sanki sağırmış gibi kayıtsızca dinledi. Adam sözlerini bitirdiğinde hep bir ağızdan, "Geçebilirsiniz. İsimlerini söylemeliler."

Caiti n, Honninscrave'e şaşkın bir şekilde omuz silkerek özür diledi.

Uyarılar Linden'in boğazında düğümlendi. *Hâlâ hustinlerle* ilgili algısı onu sarsıyordu. Onlar sadece aletlerdi, kasten alet olmaları için şekillendirilmişlerdi; yine de böyle kölelere ihtiyaç duyan güç ya da kişi-!

Ama şirket Starfare's Gem'den çok uzaktaydı. Ve Starfare'in Gem'i çok savunmasızdı. Konuşursa tuzağı ortaya çıkarabilirdi. Bu yerde, o ve yoldaşları sadece *gaddhi* ya da Kemper'ı tarafından kendileri için tasarlanan oyunu oynayarak güvende olmayı ve kaçmayı umabilirlerdi. Dişlerini sıkarak sessiz kaldı.

Honninscrave tereddüt etmedi; kararını çoktan vermişti. *Hustin*'e doğru adım attı ve cevabını verdi. Sesi sakindi; ama ağır kaşları Muhafızlara daha fazla nezaket öğretmek istercesine aşağıya indi.

"Geçebilirsiniz," diye cevap verdiler yüzlerini asmadan ve mızraklarını ayırdılar. Rire Grist onların arasından geçidin loş geçidine doğru at sürdü ve orada durup beklemeye başladı. Honninscrave onu takip etti.

Birinci geçemedi Muhafızlar yolu tekrar kapattı.

Çenesi demiri çiğniyordu. Bir eli, geniş kılıcının kabzasının olması gereken yerde hüsrarla büküldü. Kesin ve tehlikeli bir şekilde, "Ben Aramanın İlkiyim," dedi.

Hustin ona ilkel bir kötülükle baktı. "Bu bir isim değil. Bu bir unvan."

"Yine de" -ses tonu Linden'in kaslarının bela ya da kaçışa hazırlanmak için gerilmesine neden oldu- "bu senin için iyi olacak."

Muhafızlar bir kalp atışı boyunca, sanki görünmez bir otoriteye danışıyorlarmış gibi gözlerini kapattılar. Sonra tekrar Birinci'ye baktılar ve mızraklarını kaldırdılar.

Gözlerini kısarak, Honninscrave'in yanına doğru aralarından geçti.

Seadreamer bir adım öne çıkınca, Üstat yarı kasıtsız bir sertlikle, "O benim kardeşim Kablo Seadreamer. Adını söyleyebileceği bir sesi yok."

Muhafızlar anlamış gibiydi; Seadreamer'ın yolunu kesmediler.

Bir an sonra, Linden'in atını süren asker kapılara yaklaştı ve adını söyledi, sonra onun da aynısını yapması için durakladı. Nabızı tehlike sinyalleriyle atıyordu. *Koşuşturma* hislerini dehşete düşürmüştü. Sandhold'dan ayrılmanın bir hapishane kadar zor olacağından sezgisel olarak emindi; bu onun gizli ve önceden planlanmış bir tehlikeden kaçmak için son şansıydı. Ama zaten çok fazla kaçmıştı. Honninscrave'in kararlılığına ayak uydurmaya çalışsa da, "Ben Seçilmiş Linden Avery'yim," derken sesini belli belirsiz bir titreme keskinleştirdi.

Cail, omzunun üzerinden onun adını kayıtsızca söyledi. O da *Hustin* onları kapıya kabul etti.

Ceer ve Hergrom öne çıkarıldı. Aynı ritüelden geçtiler ve içeri girmelerine izin verildi.

Sonra Covenant ve Brinn ile birlikte asker geldi. Asker ismini söyledikten sonra Brinn açıkça şöyle dedi: "Ben *Haruchai*'den Brinn. Yanımda Lord Thomas Covenant var, Dev dostu ve beyaz altın kullanıcısı." Ses tonu, kendisine meydan okuyan *hustin*'e meydan okuyordu.

Boş bir şekilde mızraklarını kaldırdılar.

En son Vain ve Findail geldi. Kapıya yaklaştılar ve durdular. Vain sanki artık hareket etmediğini bilmiyormuş ya da umursamıyormuş gibi kendini tutuyordu. Ama Findail Muhafızlara içten bir nefretle baktı. Bir süre sonra sert bir sesle, "Ben adımı bunlar gibilere vermem. Bunlar bir iğrençlik ve bunları yapan kişi de büyük bir kötülük yaratmış."

Havada bir gerilim ürpertisi dolaştı. Hep birlikte tepki veren *hustin*'ler bir adım geri çekildi ve mızraklarını doğrultarak savaşa hazırlandı.

Caiti n hemen havladı, "Durun, sizi aptallar! Onlar *Gaddhi*'nin misafirleri!" Sesi geçit boyunca karanlık bir şekilde yankılandı.

Linden, Cail'in kollarının desteğine karşı döndü. Ceer ve Hergrom çoktan bineklerinden atlamış, *hustin*'in arkasında yerlerini almışlardı.

Muhafızlar saldırmadı. Ama silahlarını da indirmediler. Domuzsu gözleri Findail ve Vain'e kilitlenmişti. Kalın, geniş yaylı bacakları üzerinde dengede durduklarında, mızraklarını sağlam demir ağacına saplayacak kadar güçlü görünüyorlardı.

Linden, Vain ya da Findail için korkmuyordu. Her ikisi de sıradan bir zarara karşı aşılmazdı. Ama tüm şirketi lanetleyecek bir mücadeleyi tetikleyebilirlerdi. Findail'in aşınmış suratında küçümsemenin öfkeye ve eyleme dönüştüğünü görebiliyordu.

Ama hemen ardından sessiz bir güç fısıltısı geçitte hışırdarak kulaklarına normal işitme için çok ince bir seviyede dokundu. *Hustin*'ler hemen tehditlerini geri çektiler. Mızraklarını kaldırarak yoldan çekildiler ve h i ç b i r şey olmamış gibi yerlerine döndüler.

Findail kimseye belli etmeden alaycı bir tavırla, "Bu Kasreyn'in kulakları var," dedi. Sonra yanında bir gölge gibi duran Vain'le birlikte kapının karanlığına doğru ilerledi.

Linden dişlerinin arasından rahat bir iç geçirdi. Bu ses Birinci tarafından yumuşak bir şekilde tekrarlandı.

Rire Grist hemen özür dilemeye başladı. "Özür dilerim, yalvarırım." Sözleri pişmanlık doluydu ama pişmanlığını ifade etmek için fazla rahat konuşuyordu. "Yine size yönelik olmayan bir görevi yerine getirmediğiniz. *Gaddhi* bunu duyarsa hiç hoşnut olmayacaktır. Bu *hödüklerin* akılsızca kabalıklarını kalbinizden çıkarıp bana eşlik etmez misiniz?" Loşlukta zorlukla görülebilen bir hareket yaptı.

"Caiti n." İlk'in sesi kasıtlı ve sertti. "Biz Devleriz ve tüm dostlukları severiz. Ama bize dayatıldığında savaşmaktan da kaçınmayız. Dikkatli olun. Çok acı çektik ve hakarete karşı iştahımız biraz azaldı."

Rire Grist onun önünde eğildi. "Öncelikle, hiçbir hakaret kastının bulunmadığından ve bundan sonra da bulunmayacağından emin olabilirsiniz. Sandhold ve

Gaddhi'nin karşılaması sizi bekliyor. Gelecek misiniz?"

Kadın rahatlamadı. "Belki de olmaz. Devler Gemimize dönmeyi seçersek sözünüz ne olacak?"

Bunun üzerine Caiti n'in sesine bir miktar endişe karıştı. "Böyle yapmayın," diye rica etti. "Size açıkça söylüyorum ki Rant Absolain bu tür reddedilmelere pek alışık değildir. Hükümdarların doğasında iyi niyetlerinin reddedilmesine gülümsemek yoktur."

İlk, kasvetin içinden, "Seçilmişler, bu konuyu nasıl açıklıyorsunuz?" diye sordu.

Linden'in kalbini hâlâ bir titreme kaplıyordu. Güneşin sıcağından sonra Sandwall'un taşları olağanüstü soğuk geliyordu. Dikkatle, "Sanırım bu *işlerden* sorumlu olan adamla tanışmak istiyorum," dedi.

"Pekâlâ," diye yanıtladı Birinci, Rire Grist'e. "Size eşlik edeceğiz."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Linden'i gerçekten de endişeli olduğuna ikna edecek kadar içtenlikle. Bineğini döndürerek bölüğü kapıdan geçirdi.

Geçidin sonuna ulaştığında, Linden gözlerindeki güneşi kırıştırdı ve kendini Birinci Çember'in dik duvarıyla karşı karşıya buldu.

Sandwall ile Sandhold arasında belki elli ayak genişliğinde çıplak, açık kumdan bir alan uzanıyordu. Buradaki duvarın iç kıvrımı da banketlerle kaplıydı; ama bunlar terk edilmiş değildi. *Hustin* belli aralıklarla onların yanında duruyordu. Banketlerden sık sık açılan girişler duvarın iç kısmına geçit veriyordu. Ve onların karşısında Birinci Çember'in dayanakları, insanların geri dönmediği bir donjon'un dış yüzü gibi yükseliyordu. Korkulukları o kadar yüksekti ki, Linden onların ötesinde Sandhold'un başka bir bölümünü göremiyordu.

Sadece tek bir giriş görünüyordu; dış Sandwall'un merkez kapısıyla aynı hizada duran bir başka devasa taş kapı. Rire Grist'in o yöne doğru at sürmesini bekliyordu; ama onun yerine atından indi ve Covenant ile onun da aynı şeyi yapmasını bekledi. Cail hemen kuma inip ona yardım etti; Hergrom Covenant'ı Brinn'in elinden aldı ve Brinn atının sırtından hafifçe atlarken ur-Lord'u indirdi.

Caiti n'in askerleri beş bineği sola doğru götürdüler; ama Rire Grist bölüğü kapıya doğru çağırdı. Kumun sıcaklığı Linden'in ayakkabılarına kadar yükseldi; ter gömleğini sırtına yapıştırdı. *Bhrathairealm*, Güneşboğan'ın uzak bir görüntüsü gibi sonsuz çöl güneşinin altında yayılmıştı. Honninscrave ve Birinci'nin arkasındaki verimli yüzeyde ilerlerken kendini hantal ve etkisiz hissediyordu. Şafaktan beri hiçbir şey yiyip içmemişti; önündeki duvar Revelstone'a, Gibbon Raver'ın ellerine dair tuhaf, onarıcı hatıralar uyandırıyor. Tepesindeki gökyüzü çöllerin tozlu rengindeydi. Gökyüzüne birkaç kez baktıktan sonra kuşların olmadığını fark etti. *Bhrathairain*'in üzerinde akın eden martı ve karabataklardan hiçbiri Sandhold'a uğramıyordu.

Sonra Pitchwife'a duyduğu beklenmedik bir özlem onu sarstı: onun bastırılmaz ruhu, önsezilerine karşı onu canlandırabilirdi. Covenant ona hiç bu duvarların arasına düşen güneş ışığında olduğu kadar savunmasız ve kaybolmuş görünmemişti. Yine de *hustin* ona bir iyilik yapmıştı: ona hastalığı ve öfkeyi hatırlatmışlardı. Kendini bırakmasına izin vermedi.

Sandhold'un kapıları kapalıydı; ama Rire Grist'in bir haykırışıyla dışarıya doğru açıldılar, duvarların içindeki güçler ya da Muhafızlar tarafından çalıştırıldılar. Honninscrave ve Birinci, Caiti n'le birlikte içeri girdiler. Yumruklarını sıkın Linden onları takip etti.

Gözleri loş ışığa alıştığında Rire Grist konuşmaya başladı. "Belki duymuşsunuzdur, burası *Gaddhi*'nin Sandhold'unun Birinci Çemberi." Birkaç yüz kişiyi alacak kadar büyük bir ön avluda ya da toplanma salonundaydılar. Tavan, zeminin çok üzerinde gölgeler içinde kaybolmuştu, sanki tüm bu alan Sandhold'a kabul edilen herkesi alçaltmak için oluşturulmuştu. Kapıların üstündeki devasa mazgallardan havaya yayılan ışıktaki Linden, ön avlunun uzak ucunda karşılıklı iki geniş merdiven gördü. "Muhafızlar ve benim gibi *Gaddhi*'nin Atı'ndan olanlar buraya yerleştirilir." Duvarların etrafında en az bir kaç *hustin* nöbet tutuyordu; ama ne Caiti n'i ne de bölüğü tanıyorlardı. "Ve burada da mutfaklarımız, yemekhanelerimiz, tuvalet odalarımız, eğitim salonlarımız var. Dört bin yüz muhafızımız ve on beş bin atımız var." Görünüşe göre

özgürce bilgi vererek şirkete güven vermeye çalıştı. "Bineklerimizin kendileri Sandwall'un içinde ahırlanmış durumda. Kemper'in öngörüsü sayesinde her geçen yıl sayımız artsa da henüz burayı doldurmuyoruz."

Linden ona *gaddinin* -ya da *gaddinin* Kemper'inin- neden böyle bir orduya ihtiyaç duyduğunu sormak istiyordu. Ya da *Bhrathairealm*'in Limanda gördüğü onca savaş gemisine neden ihtiyaç duyduğunu. Ama bu soruları başka bir zaman sormak üzere bir kenara bıraktı ve bunun yerine Sandhold hakkında mümkün olduğunca çok şey anlamaya odaklandı.

O konuşurken Rire Grist sağ taraftaki merdivenlere doğru yürüdü. Honninscrave ona yiyecek depoları, su kaynakları ve benzerleri hakkında ilgisiz görünen birkaç soru sordu ve Caiti n'in yanıtları şirketi merdivenlere kadar götürdü.

Bunlar uzun bir taramayla Birinci Dairenin daha küçük ve daha lüks döşenmiş bir versiyonu olduğu anlaşılan İkinci Daireye ulaşıyordu. Rire Grist'e göre burada, *Gaddhi*'nin Chatelaine'ini oluşturan tüm insanlar, yani hizmetkârları, saray mensupları, danışmanları ve misafirleri yaşıyordu. Muhafızlar ortalıkta görünmüyordu; merdivenlerin açıldığı ön avlu bir balo salonu gibi süslenmiş ve halılarla kaplanmıştı. Işık birçok pencereden ve kazan kadar büyük alevli kazanlardan geliyordu. İç duvarlarda seyirciler ve müzisyenler için balkonlar vardı; yontulmuş taş masalar içecekleri taşımak için hazır bekliyordu. Ancak şu anda salon boştu; ışıklarına ve donanımına rağmen garip bir şekilde neşesiz hissediliyordu.

Yine en uçtan yukarı doğru iki geniş merdiven yükseliyordu. Bu yöne doğru ilerleyen Caiti n, Rant Absolain'e takdim edildikten sonra kendilerine burada bir oda verileceğini ve mahremiyet içinde dinlenip beslenmeleri için zaman tanınacağını açıkladı.

Honninscrave rehberlerine kolay sorular sormaya ve yorumlar yapmaya devam etti. Ancak Birinci, Linden'in Sandhold'un ayrılmak için tarikat olacağına dair endişesini paylaşıyormuş gibi bir bakış takındı. Kalkanını ucuza esir düşmeyeceğinin bir iddiası gibi sırtında taşıyordu. Ama kollarının salınışı, parmaklarının bükülüğü bir sakatınki kadar kusursuz değildi ve geniş kılıcından yoksun olduğunu ele veriyordu.

Boş havaya başka hiçbir ses karışmadı. Covenant, Seadreamer'in sessizliğinin negatif bir görüntüsü gibi Brinn'in pençesinde ilerledi. *Haruchai* dengeli bir sessizliğe bürünmüştü. Linden ise hem Sandhold'dan ürkmüş hem de onu incelemekten konuşamayacak kadar meşguldü. Toparlayabildiği tüm dikkatiyle, *gaddhi*'nin donjonunda kötülük belirtileri aradı.

Daha sonra şirket İkinci Çember'den yükseldi ve kendilerini Zenginlikler Katmanı'nda buldu.

Buraya uygun bir isim verilmişti. Alt katların aksine, galeri büyüklüğünde odalardan oluşan bir labirent şeklinde yapılandırılmıştı. Ve her oda hazinelerle doluydu.

Rire Grist'in anlattığına göre, *gaddhi* burada *Bhrathairealm*'in sanatçı ve zanaatkârlarının en iyi eserlerini, *Bhrathair*'in ticaretten kazandığı en değerli dokumaları, eserleri ve mücevherleri, diğer toprakların hükümdarları tarafından Sandhold'un hükümdarına verilen en değerli hediyeleri saklardı. Salon üstüne salon silahların sergilenmesine ayrılmıştı: sıra sıra kılıçlar, falçiyonlar, uzun kılıçlar; sıra sıra cerridler, mızraklar, tatar yayları ve ölüm saçan sayısız diğer aletler; kuşatma kuleleri, mancınıklar, koçbaşları gibi karmaşık savaş aletleri, görkemli odalarda tapınma nesneleri gibi yerleştirilmişti. Diğer odalarda akla gelebilecek her türlü mücevher işi bulunuyordu. Düzinelerce duvar saygı, takdir ya da iltifat göstergesi olan armalarla kaplıydı. Birkaç odada ince işlenmiş kadehler, tabaklar ve diğer sofraservisleri sergileniyordu. Ve her biri parlak kristalden bir avize ile ıslıl ıslıl aydınlatılmıştı.

Rire Grist topluluğa en yakın odalara kadar rehberlik ederken, Linden *gaddhi*'nin servetinin büyüklüğü karşısında hayrete düştü. Eğer bunlar Kasreyn'in idaresinin meyveleriyse, o zaman hiçbir *gaddinin* Kemper'ı tahttan indirmemiş olmasına şaşırılmamıştı. Bir hükümdar, Zenginlikler Katmanı'nı mümkün kılan hizmetkârına nasıl kızabilirdi ki? Kasreyn'in konumunu elinde tutması sadece büyük yaşından ve thaumaturgy'sinden kaynaklanmıyordu. Aynı zamanda kurnazlıktan da kaynaklanıyordu.

İlk'in gözleri, bazıları kaybettiği kılıcının yerini alabilecek kadar büyük ve görkemli olan kılıçların sergilenmesi karşısında parıldadı ve Honninscrave bile gördükleri karşısında sessizliğe gömüldü. Seadreamer ihtişamdan gözleri kamaşmış gibi görünüyordu. Vain ve Findail dışında, sadece

Haruchai'ye dokunulmadı. Aksine, Brinn ve halkı her zamankinden daha dikkatli ve hazırlıklı hale geldi, sanki bir tehdidin kaynağına yaklaştıklarını hissetmişler gibi Linden ve Covenant'ın etrafındaki korumalarını sıkılaştırdılar.

Tier'de bölük ilk kez asker ya da muhafız olmayan kadın ve erkeklerle tanıştı. Bunlar *Gaddhi*'nin Chatelaine'inin üyeleri idi. Bir grup olarak, benzersiz derecede yakışıklı ve çekici görünüyorlardı.

Linden aralarında tek bir sade yüz ya da figür görmemişti. Mücevherlerle süslü kadife elbiseler, tavus kuşu tüyü gibi parlayan dubleler ve cüppeler, baştan çıkarıcı bir kıyafet gibi uzuvlarını örten tüllü simarlar içinde göz kamaştırıcı bir şekilde giyinmişlerdi. Rire

Grist'i Bhrathair dilinde selamladılar, şirkete çeşitli şekillerde ürkmüş ya da küstah bir merakla baktılar. Yine de yüzlerinde

parlaklık ve çekicilik olarak büyücüler; ve

Linden not edildi Tier'in etrafında takdirkâr hayranlar gibi dolaşmalarına rağmen, dikkatlerini sergilenen zenginliğe vermediler. Her birinden bir gerginlik titreşimi hissediyordu, sanki tehlikeli olabilecek ve zarafetleri ve kıyafetleri dışında hiçbir savunmaları olmayan bir olayı gizli bir endişeyle bekliyorlardı.

Bununla birlikte, gizlenme konusunda ustaydılar. Caiti n gibi, onlar

da kendisinden başka hiçbir duyunun fark edemeyeceği bir tedirginlik belirtisi göstermiyorlardı. Ama sezgileri ona açıkça

Sandhold'un

Korku tarafından yönetilen bir yer.

Adamlardan biri ona yüzeysel bir gülümsemeyle baktı. Hizmetkârlar, şarap kadehleri ve diğer kibarlıkları sunarak odalar arasında gürültüsüzce dolaşıyordu. Birinci, sanki kendisine doğru eğilmiş gibi bir açıyla asılı duran bir kılıçtan kendini güçlkle alabildi. İçten içe ürperen Linden, Zenginlik Katmanı'nın *gaddhi*'yi tatmin etmekten daha fazlası için tasarlandığını fark etti. Aynı zamanda yem görevi de görüyordu. Bereketi, temkinli olmak için sebepleri olan insanlar için tehlikeliydi.

Sonra havada bir sarsıntı oldu ve onu durma noktasına getirdi. Başka kimsenin bunu hissetmediğini anlaması için bir an geçti. Bu bir ses değildi, daha ziyade Katın ortamını sadece onun algılayabileceği şekilde değiştiren bir varlıktı. Ve hareket ediyordu

Şirkete doğru. Yaklaştıkça, odadan odaya hışırdayan seslerin uğultusu azaldı.

Arkadaşlarını uyaramadan galeriye bir adam girdi. Rire Grist'in selamından ve selamlamasından önce onun kim olduğunu biliyordu, *gaddhi*'nin Kemper'ı olduğunu ilan etmişti. Ondan akan güç, bir bildiri kadar somuttu. Bir thaumaturge'den başkası olamazdı.

Yaydığı aura açlığın aurasıydı.

Uzun boylu bir adamdı, ondan omuz omuza daha yüksekteydi; ama vücudu o kadar zayıftı ki bir deri bir kemik kalmıştı. Cildi, damarlarının mavi haritasını ortaya çıkaran büyük bir yaşın yarı saydamlığına sahipti. Yine de yüz hatları eski değildi ve sanki uzuvları canlılığından eminmiş gibi hareket ediyordu. Uzun ömürlü olduğu söylenmesine rağmen, yetmiş yaşından daha yaşlı olmayabilirdi. Hafif bir romatizma gözlerini bulanıklaştırmış, renklerini gizlemiş ama bakışlarının etkisini azaltmamıştı.

Linden bir anlık sezgiyle, içinden parlayan açlığın zaman açlığı olduğunu, yaşama ve daha fazla yaşama duyduğu arzunun yüzyılların doygunluğunu aştığını fark etti.

Yaklaştıkça yeri süpüren altın renkli bir cübbe giymişti. Boynundan sarı bir kurdeleyle asılmış, okülere benzeyen altın bir daire sarkıyordu; ama içinde mercek yoktu.

Deri bir kayış, sanki bir sırt çantası taşıyormuş gibi her iki omzunu sarıyordu. Linden, Caiti n'in selamına karşılık vermek için dönene kadar taşıdığı yükün sarı samite kundaklanmış bir bebek olduğunu göremedi.

Rire Grist ile kısa bir süre konuştuktan sonra Kemper şirkete doğru adım attı.

"Sizi selamlamaktan memnuniyet duyuyorum." Sesinde belli belirsiz bir yaşlılık titremesi vardı; ama ses tonu kendinden emin ve tanıdıktı. "Bhrathairealm'de böyle misafirlerin nadir olduğunu söylememe izin verin, bu yüzden iki kat hoş geldiniz. Bu nedenle *gaddhi*'nin hayır duasını almak üzere Auspice'in huzuruna çağrılmadan önce sizinle tanışmak istedim. Ama tanıştırmaya gerek yok. Bu değerli Caitin zaten benim adımlı söyledi. Ve ben de sizi tanıyorum.

"Grimmand Honninscrave," diye devam etti, sanki bildikleriyle şirketi rahatlatmak istercesine, "geminizi çok uzaklara getirmişsiniz ve korkarım ki bunun bir bedeli var."

İlk'e hafif bir selam verdi. "Sen Arayış'ın İlkisin ve aramıza hoş geldin." Seadreamer'a, "Rahat ol. Sessizliğiniz ne *Gaddhi*'nin ne de Chatelaine'inin varlığınıza duyacağı memnuniyeti azaltmayacaktır."

Sonra Linden ve Covenant'ın önünde durdu. "Thomas Covenant," dedi sesinde hevesli bir tonla. "Linden Avery. Beni ne kadar memnun ettiniz. Böyle beklenmedik yoldaşlar arasında" -bir el hareketiyle *Haruchai*, Vain ve Findail'i işaret etti- "en beklenmedik ve seyretmesi en zevkli olan sizsiniz. *Gaddhi*'nin Kemper'inin sözlerinin bir ağırlığı varsa, aramızda kaldığınız süre boyunca rahatlık ya da hizmetten yoksun kalmayacaksınız."

Covenant sanki bir işaretmiş gibi, "Bana dokunma," dedi.

Kemper şaşkınlıkla bembeyaz bir kaşını kaldırdı. Covenant'ı hızlıca inceledikten sonra, gözleri bir açıklama istercesine Linden'a döndü.

Uygun bir yanıt bulmaya çalışarak onun yoğun aurasına direndi. Ama zihni temizlenmeyi reddetti. Adam onu rahatsız ediyordu. Yine de adamın en rahatsız edici yönü kendisi ya da yansıttığı doyumsuzluk değildi. Aksine, sırtındaki çocuktur. Sanki hızlı ve masum bir uykudaymış gibi sargılarının içinde asılı duruyordu; ama tombul yanağının adamın omurgasının üst kısmına yaslanma şekli, ona bir succubus gibi ondan beslendiği gibi açıklanamaz bir izlenim verdi.

Bu izlenim, bunu doğrulayamadığı gerçeğiyle daha da kötüleşti. Bebek Kemper kadar açıkça görülebilmesine rağmen, duyularının diğer boyutunu hiç etkilemiyordu. Gözlerini kapattığında Kasreyn'in varlığını yüzünde özlem dolu bir baskı gibi hissetmeye devam ediyordu; ama ona bakmayı bıraktığında bebek sanki yok olmuş gibi ortadan kayboluyordu. Bu bir halüsinasyon olabilirdi.

Bakışları Kasreyn'in gözünden kaçmayacak kadar açıktı. Kasreyn'in yüzünde bir hesaplama ifadesi belirdi, sonra bu ifade sevgiye dönüştü. "Ah, oğlum," dedi. "Onu o kadar sürekli taşıyorum ki, bazen bir yabancının onu merak edebileceğini unutuyorum. Linden Avery, ben uxorious'um ve

Karım çok hasta. Bu yüzden çocuğumuza ben bakıyorum. Görevlerim bundan başka bir çareye izin vermiyor. Ama onun için endişelenmenize gerek yok. O sessiz bir çocuktur ve bize sorun çıkarmaz."

Linden, Honninscrave'in mesafeli nezaketini taklit etmeye çalışarak beceriksizce, "Beni affedin," dedi. "Kaba olmak istememiştim." Bu çocuk tarafından şiddetle tehdit edildiğini hissetti. Ama onun yalan söylediğini bildiğini gösterirse Kemper'ın karşılaşması tamamen başka bir şeye dönüşebilirdi.

"Bu konuyu hiç düşünmeyin." Ses tonu nazikçe küçümseyiciydi. "Oğlumun dikkatini çekmiş olmanız beni nasıl rahatsız edebilir?" Sonra dikkatini Devlere geri verdi.

"Dostlarım, halkınızın *Bhrathair* ile olan ilişkilerinin üzerinden çok zaman geçti. Güçlü gezginler ve maceraperestler olarak kaldığınızdan kuşum yok ve tarihiniz kesinlikle ilgi çekici ve öğretici açıdan zengin olmuştur. Umarım Devlerin bu kadar ün kazandığı bazı hikâyeleri benimle paylaşmayı kabul edersiniz. Ama bu daha sonra olmalı, *gaddhi*'ye hizmetim izin verdiği sürece." Aniden uzun, kemikli bir zili kaldırdı; ve aynı anda Zenginlikler Katmanı'nda bir çan çaldı. "Şu anda Auspice'in huzuruna çağırılmış bulunuyoruz. Rire Grist sizi Majestelerine götürecektir." Veda etmeden arkasını döndü ve sırtına yasladığı oğluyla birlikte güçlü adımlarla odadan çıktı.

Linden, sanki hafifçe mide bulandırıcı bir koku geri çekilmiş gibi bir rahatlama hissiyle baş başa kaldı. Kasreyn'in arkadaşlarının kendisine soru sormasını ne kadar ustalıkla engellediğini fark edene kadar bir an geçti. Ve Covenant'ın durumu hakkında hiçbir soru sormamıştı. Bu kadar ilgisiz miydi yoksa cevabı kendi başına bulabilecek kapasitede miydi?

Rire Grist şirketi başka bir yöne doğru çağırdı. Ancak Honninscrave kararlı bir şekilde, "Bir dakika, Caiti n." dedi. Duruşundan Kasreyn hakkında da şüpheleri olduğu anlaşılıyordu. "İsterseniz bir soru sorayım. Biraz ileri gittiğim için özür dilerim ama *gaddhi*'nin Kemper'ının böyle bir bebeğin babası olmak için yaşının biraz ilerlemiş olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Caiti n kaskatı kesildi. Bir anda yüzü bir diplomattan ziyade bir askerin yüzüne dönüştü. "Dev," dedi soğuk bir sesle,

"*Bhrathairealm*'de Kemper'in oğlu hakkında sizinle konuşacak ne kadın ne erkek, ne Chatelaine ne de Muhafız var." Sonra da sanki yanındakilerin onu takip etmemesine meydan okurcasına odadan çıktı.

Honninscrave, Linden ve Birinci'ye baktı. Linden omuz silkmekten başka bir şey yapmak için kendini ne hazır ne de yeterince güvende hissediyordu; Birinci ise acımasızca şöyle dedi: "Bu *gaddhi*'ye katılalım. Diğer tüm nedenler bir yana, dokunamayacağım bu kadar çok cesur kılıcı görmek kalbimi parçalıyor."

Usta'nın oynadığı rolden duyduğu rahatsızlık omuzlarının gerginliğinde, kaşlarının ağırlığında kendini gösteriyordu. Ama Rire Grist'in ardından bölüğe liderlik etti.

İki galeri sonra Caiti n'e yetiştiler. O zamana kadar kibarlığını geri kazanmıştı. Ama tavır değişikliği için özür dilemedi. Bunun yerine grubu Zenginlikler Katmanı'na doğru ilerletti.

Zil sesi tüm Chatelaine'i çağrısına dahil etmiş olmalıydı. Görkemli bir şekilde giyinmiş kadın ve erkekler şimdi Rire Grist'in gittiği yöne doğru ilerliyorlardı. Süsleri, kişisel gösterişlerine eşlik edecek şekilde parıldıyordu; ama sanki kendilerini ileride olacıklara hazırlıyorlarmış gibi sessizlik içinde yürüyorlardı.

Katmanın karmaşıklığı Linden'in kısa bir süre için kafasını karıştırmış, nereye gittiğinden emin olamamıştı. Ama çok geçmeden odalar, giderek yoğunlaşan insan selini tavanı delmek için yukarı doğru spiral çizen, zengin yaldızlı ve oymalı bir merdivene götüren bir koridora saptı.

Etrafı saray mensuplarıyla çevriliyken, onların kasıtlı neşelerinin ardında endişe gölgeleri gördüğünden her zamankinden daha emindi. Görünüşe göre *gaddhi*'nin ziyareti onlar için olduğu kadar şirket için de bir krizi temsil ediyordu. Ancak tırtıklı neşeleri korktukları şeyin doğasını açığa vurmuyordu.

Basamaklar baş döndürücü bir şekilde yukarı doğru tırmanıyordu. Açlık ve bacaklarındaki yorgunluk, Linden'in kalçalarında hafif titremeler yarattı. Kendine güvenemeyecek kadar dengesiz hissediyordu. Ama Cail'in omzundaki sertliğinden zihinsel bir destek aldı ve Devler ile Rire Grist'in arkasından yürümeye devam etti.

Sonra merdivenler Majesteleri'ne açıldı ve yorgunluğunu unuttu.

İçine adım attığı salon neredeyse tüm katı dolduracak kadar büyük ve görkemli görünüyordu. Bu uçta, hava sadece yansıyan ışıkla loş bir şekilde aydınlanıyordu ve kasvet, mekânı muazzam ve mağara gibi gösteriyordu. Tavan gölgeler içinde kaybolmuştu. Yakındaki uzun, kıvrımlı duvarı kaplayan *hustin*, ikonlar kadar belirsiz görünüyordu. Ve duvarın kendisi de derinlemesine oyulmuş, devasa ve azap çeken şekillerle doluydu; kabartma iblisler loşlukta canlanmış gibi görünüyor, Linden'in görüş alanının kenarlarında acı içinde kıvranıyormuş gibi çekiştiriyorlardı.

Zemin mükemmel daireler şeklinde kesilmiş taş levhalardan oluşuyordu. Ancak daireler arasındaki boşluklar geniş, derin ve karanlıktı. Herhangi bir yanlış adımda ayak bileği kolayca kırılabilirdi. Sonuç olarak, şirket ışığa yaklaşmak için dikkatle ilerlemek zorundaydı.

Salonun geri kalanı da ürkütücü olacak şekilde tasarlanmıştı. Tüm ışık Auspice'in etrafında yoğunlaşmıştı: tavan pencereleri, cilalı yansıtıcıları olan alevli yağ fiçileri, uzun direklerdeki canlı şamdanlar aydınlatmalarını *gaddhi*'nin koltuğuna doğru yayıyordu. Ve Auspice'in kendisi de sanatın ve zenginliğin yapabileceği kadar etkileyiciydi. Katmanlı bir merdiven kaidesinden yükselerek, tavana uzanmış bir kol ve el gibi uzanan bir monolit haline geldi. Kolu değerli taşlar ve metallerle kaplıydı ve eli koltuğun arkasında eşmerkezli dairelerden oluşan bir aurora gibiydi.

Auspice devasa görünüyordu ve salona hükmediyordu. Ancak bir süre sonra Linden bunun ışığın ve salonun şeklinin bir sonucu olduğunu fark etti. Tavan, ışığın içine girdikçe alçalıyor ve Auspice'i gerçekte sahip olduğundan daha büyük bir yanılsamayla güçlendiriyordu. Işıltılar ve mücevherlerle süslü koltuk tüm gözleri üzerine çekiyordu. Linden ayaklarını nereye koyduğuna dikkat etmekte zorlanıyordu ve endişesi bir kat daha artmıştı. Auspice'e kadar zemini işaretleyen boşluklara takılmadan ilerlemeye çabalarırken, Majesteleri'ni anlamayı öğrendi. Buraya gelen herkesin kendini itaatkâr ve savunmasız hissetmesi amaçlanmıştı.

İçgüdüsel olarak direndi. Sanki *Bhrathairealm*'in hükümdarına isyan etmeye gelmiş gibi gözlerini kısarak Devleri takip etti,

Rire Grist, Auspice'in kaidesinden kısa bir mesafe ötede durduğunda onların arasındaki yerini aldı. Etraflarında, Chatelaine *gaddhi*'nin koltuğunun önünde sessiz bir yay oluşturacak şekilde yayıldı. Yoldaşlarına baktığında, Devlerin Majesteleri'nin gücüne karşı başışık olmadıklarını gördü; hatta *Haruchai* bile atalarının Kevin Landwaster'a sadakat yemini etmelerine neden olan huşudan birazını yaşıyor gibiydi. Vain'in boşluğu ve Findail'in etkilenmemiş hali onu hiç rahatlatmamıştı. Ama Covenant'ın boş nakaratını söylerkenki çekingen olmayan netliğinde olumlu bir güvence buldu:

"Dokunma bana."

Bu yerde kendisine kurnazca ve tehlikeli bir şekilde dokunulabileceğinden korkuyordu.

Bir an sonra bir çan sesi daha duyuldu. Sanki güneş bile *Gaddhi*'nin gelişini kutlamak için çağrılmış gibi, ışık hemen daha da parlaklaştı. *Hustin*'ler daha da sertleşerek mızraklarını selamlamak için kaldırdılar. Bir an için kimse görünmedi. Sonra Auspice'in gölgesinden, sanki ışığın yoğunluğuyla maddeleşmiş gibi birkaç figür çıktı.

Bir adam kaideye giden yolu açtı. Her iki koluna da birer kadın yapışmıştı, hem saygılı hem de sahiplenici bir tavırla. Arkalarından altı kadın daha geliyordu. En arkada ise sırtında oğluyla Gyre'lı Kasreyn yürüyordu.

Her saray mensubu tek dizinin üzerine çöktü ve derin bir şekilde eğildi.

Caiti n de ayakta durmasına rağmen derin bir saygı duruşunda bulundu. Dikkatli bir fısıltıyla, "*Gaddhi* Rant Absolain. Yanında onun gözdeleleri Leydi Alif ve Leydi Benj var. Ayrıca yakın zamanda İyilik gören ya da belki de görecektir olan diğerleri. Ve sizin de tanıdığınız *Gaddhi*'nin Kemper'ı."

Linden *gaddhi*'ye baktı. Etrafındaki zenginliğe rağmen, sanki kendi zenginliğinden etkilenmediğini göstermek istercesine kısa saten bir tunik giymişti. Ancak formunu gururla sergileyen bir tunik seçmişti ve hareketleri narsisizm ve huysuzluğu ima ediyordu. Kadınlarının hayranlık dolu bakışlarını kendini beğenmiş bir tavırla kabul ediyordu. Linden, saçlarının ve yüzünün, yıllarını genç bir erkeklik görüntüsünün ardına gizlemek için yağlar ve boyalarla işlendiğini gördü.

Bir hükümdara benzemiyordu.

Yanındaki kadınların - hem Favoriler hem de diğerleri - hepsi güzeldi, hayranlık ifadeleri bu kadar akılsızca olmasaydı hoş olabilirlerdi. Ve odalisque'ler gibi giyinmişlerdi. Az ve şeffaf giysileri arzuya açık bir çağrı niteliğindeydi: parfümleri, saçları, hareketleri yatağa uygunluktan başka bir şey söylemiyordu. Chatelaine'i kuşatan korkuya kendi cevaplarını bulmuşlardı ve ellerindeki tüm cazibeyle bunun peşinden gitmeye niyetliydi.

Samimi bir şekilde sırtan *gaddhi*, Kasreyn'le birlikte kaidenin üzerinde Favorisini bıraktı ve koltuğuna yükseldi. Orada etkili bir figürdü. Tahtın tasarımı onu gerçekten de muhteşem ve buyurgan gösteriyordu. Ancak hiçbir kurnazlık gözlerindeki kendinden memnuniyeti gizleyemezdi. Bakışları şımarık bir çocuğunkiler gibiydi; herhangi bir başarının, gerçek bir gücün haklı çıkarmadığı bir şımarıklık.

Uzun bir süre oturup Chatelaine'inin önünde eğilen kadın ve erkekleri seyretti. Belki de aydınlık gözlerini kamaştırmıştı; Linden ve arkadaşlarının hâlâ ayakta olduklarının farkında değil gibiydi. Ama yavaş yavaş öne doğru eğilerek ışığa doğru baktı; yüzündeki kızgınlık, yağ ve boyanın gizlediği çizgileri ele veriyordu.

"Kemper!" diye tersledi sinirli bir şekilde. "*Bhrathairealm*'in ve Büyük Çöl'ün *gaddisi* Rant Absolain'in önünde diz çökmeyen bu çılgın halk da kim?"

"O *gaddhi*." Kasreyn'in cevabı alıştırılmış ve belli belirsiz alaycıydı. "Onlar az önce bahsettiğimiz Devler ve gezginler. Her ne kadar *gaddhi* Rant Absolain'e uygun bir şekilde verilmesi gereken selamdan habersiz olsalar da, kendilerine nezaketle sunduğunuz karşılamayı kabul etmeye ve onları büyük bir sıkıntıdan kurtardığınız için derin teşekkürlerini sunmaya geldiler."

Bu konuşmayı yaparken gözleri kararlı bir şekilde şirketin üzerindeydi.

Honninscrave hemen karşılık verdi. Maskaralık yapan bir adam gibi hareket ederek tek dizinin üzerine çöktü. "Ey *gaddhi*," dedi açıkça, "senin

Kemper iyi konuşuyor. En misafirperver ve ihtiyaç duyulan karşılamanız için memnuniyetle teşekkür etmeye geldik. Size gösterilmesi gereken saygı konusunda eğitimsiz olduğumuz için bizi bağışlayın. Biz kaba bir halkız ve böyle bir nezaketle çok az tanışıklığımız var."

Aynı zamanda, Rire Grist şirketin geri kalanına Honninscrave'in örneğini takip etmeleri için gizli bir jest yaptı.

Birinci boğazında hafifçe hırladı; ama kendini bir dizinin üzerine indirerek maskenin gerekliliğini kabul etti. Bölüğün en az üç yüz Muhafız tarafından kuşatıldığını bildiği için omuzları kaskatı kesilmişti.

Linden ve Seadreamer da eğildiler. Endişeden nefesi daralmıştı. *Haruchai*'yi, Vain'i ya da Findail'i hürmet göstermeye ikna edebilecek hiçbir itiraz ya da güç düşünemiyordu. Ve Covenant bu saygı taklidinin gerekliliğine tamamen sağırdı.

Ama *Gaddhi* bu konuda ısrar etmedi. Bunun yerine *Bhrathair*'in acı dilinde sabırsız bir cümle mırıldandı; ve hemen Chatelaine ayağa kalktı. Bölük de aynısını yaptı, Birinci uyarıcı, Honninscrave nazikçe. Linden bir an için rahatladığını hissetti.

Gaddhi şimdi Kasreyn'e bakıyordu. Yüz ifadesi somurtkan bir hal almıştı. "Kemper, neden bu aptal topluluk için Favorilerimin zevkinden çağrıldım?" Limanın ortak dilini asi bir ergen gibi, tuhaf bir şekilde meydan okuyan bir tonda konuşuyordu.

Ama Kemper'in cevabı hiç değişmedi. "Ey *gaddhi*, ağırlamaya tenezzül ettiğin kişilere her zaman cömert davranmış olman senin için büyük bir onurdur. Bu nedenle adınız, mülkünüzün bereketi içinde yaşayan herkese minnettarlık duyuyor ve Chatelaine sadece size katılma düşüncesiyle yüceltiliyor. Şimdi bu yeni konuklarınızın teşekkürlerini sunmak için önünüze gelmeleri uygun olur. Ayrıca "-sesi hafifçe keskinleşti-"onları dinlemeniz de uygun olur. İhtiyaç içinde geldiler, kalplerinde sadece *Bhrathairealm*'in *gaddhi*'si gibi bir hükümdarın tatmin etmeyi umabileceği taleplerle geldiler ve onlara vereceğiniz cevap, lütfunuzun ününü tüm Dünya'ya taşıyacaktır."

Bunun üzerine Rant Absolain kurnaz bir havayla koltuğuna geri oturdu. Ruh hali Linden'in hislerine açıldı. Kemper'ıyla bir irade yarışına girmişti. Şirkete şöyle bir göz gezdirdikten sonra iğrenç bir şekilde gülümsedi. "Hizmetkârımın dediği gibi" -bu kelimenin altını çizdi- "Kemper'ın dediği gibi. Misafirlerime zevk vermekten zevk duyarım. Benden ne istiyorsunuz?"

Şirket tereddüt etti. Honninscrave yol göstermesi için İlk'e baktı. Linden kendini daha sıkı tuttu. Burada herhangi bir istek, *gaddhi* ya da Kemper'ının eline koz vererek tehlikeli olabilirdi.

Fakat bir anlık duraksamadan sonra Birinci şöyle dedi: "Ey *Gaddhi*, Devletimizin ihtiyaçları şu anda bile senin emrinle karşılanıyor. Bunun için size sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz." Sesinde demir bir çubuktan daha fazla minnettarlık yoktu. "Ama lütfunuz bana başka bir lütf istemem için ilham veriyor. Kınımın boş olduğunu görüyorsunuz." Bir eliyle kını önünde tuttu. "*Bhrathair* silah işçiliğiyle ünlüdür. Ve Zenginlikler Katmanı'nda pek çok uygun kılıç gördüm. Ey *Gaddhi*, kaybettiğimin yerine bana bir geniş kılıç hediye et."

Rant Absolain'in yüzünde memnuniyet dolu bir sırıtış belirdi. "Hayır," diye cevap verirken sesi muzaffer ve küçüktü.

Kaşları çatıldı ve Kasreyn'in kendine güveni sarsıldı. Konuşmak için ağzını açtı; ama *gaddhi* çoktan şöyle diyordu: "Misafirim olmana rağmen reddetmek zorundayım. Ne istediğini bilmiyorsun. Ben *Bhrathairealm*'in *gaddhi*'siyim, halkımın hizmetkârıyım. Gördüğün şey bana değil, *Bhrathair*'e ait. Onu sadece vekaleten tutuyorum. Kendim için hiçbir şeye sahip değilim ve bu nedenle ne kılıcım ne de başka bir zenginliğim var." Bu sözleri kindarca söylemişti, ama sanki Kasreyn'e kin besleyebileceği tartışılmaz bir zemin bulmuş gibi, kinini Birinci'den ziyade Kemper'e yöneltmişti. "Eğer bir kılıca ihtiyacın olursa," diye devam etti, "*Bhrathairain*'den satın alabilirsin." Kasreyn'e bakmayarak zafer havasını korumaya çalıştı; ama kendi kabadayılığından korktu ve karşı koyamadı.

Kemper bu bakışa, Rant Absolain'in irkilmesine neden olan bir omuz silkme hareketiyle karşılık verdi. Ama Birinci konunun kapanmasına izin vermedi.

"Ey *gaddhi*," dedi dişlerinin arasından, "benim böyle bir alışveriş yapacak durumum yok."

Gaddhi ani bir öfkeyle tepki verdi. "O zaman yapmayın!" Yumrukları koltuğunun kollarını dövüyordu. "Fakirliğin için ben mi suçluyum? Bana daha fazla hakaret edersen seni Sandgorgonlara gönderirim!"

Kasreyn Caiti n'e doğru bir bakış fırlattı. Rire Grist hemen öne çıktı ve alçak bir selam verdi. "Ey *gaddhi*," dedi, "onlar yabancılar, senin idareciliğinin özverili doğasını bilmiyorlar. Onlar için af dilememe izin verin. Gücendirmek gibi bir niyetim olmadığına eminim."

Rant Absolain sarktı. Kemper'ın iradesine ters düşebilecek herhangi bir duyguya dayanamayacak gibi görünüyordu. "Oh, elbette," diye mırıldandı. "Alınmadım." Belli ki tam tersini kastediyordu. "Ben her türlü suçun üstündeyim." Kendi kendine, *Bhrathair* dilinde küfür gibi kelimeler homurdanmaya başladı.

"Bu çok iyi biliniyor," dedi Kemper sakın bir sesle, "ve onurunuzla çok şey katıyor. Yine de misafirlerinizi ellerinde hoşgeldiniz işaretleri olmadan geri çevirmek sizi üzecektir. Belki de kalplerinde başka bir istek yatıyordur; sizin yöneticiliğinize gölge düşürmeden yerine getirilebilecek bir yalvarış."

Linden isimsiz bir acıyla Kasreyn'in altın okülerinden tutup sol gözüne doğru kaldırdığını gördü. Chatelaine'in içinden korku hayaleti gibi bir sertleşme geçti. Rant Absolain tahtında daha da geriye çekildi. Ama Kemper'ın hareketi o kadar doğal ve kaçınılmaz görünüyordu ki, gözlerini ondan alamadı, kendini savunamadı.

Sonra gözleriyle onun bakışlarını karşıladı; ve bir anda tüm kargaşası sakinleşti. Endişelenmesi için hiçbir neden olmadığını, ona güvenmemesi için hiçbir neden olmadığını hemen anladı. Sol gözünde her şeyin cevabı vardı. Son, en içgüdüsel protestoları, iradesinin *geas*'ı onun üzerine gelip, ondan istediği kelimeleri kaldırdığında rahatlamaya dönüştü. "Ey *gaddhi*, Kemper'ının beni iyileştirmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını soruyorum. yoldaş, Thomas Covenant."

Rant Absolain göz merceğinin kendisine doğru çevrilmediğini görünce hemen rahatladı. Yüksek bir sesle, "Ben

Kasreyn'in size yardım etmek için elinden geleni yapacağı kesin." Ter, yüzündeki boyada çizgiler oluşturdu.

"Ey *gaddhi*, sana memnuniyetle hizmet ederim." Kemper'in bakışları Linden'i terk etti; ama etkisi Linden'in üzerinde kaldı ve Covenant'a bakarken duyduğu açlığa rağmen onu rahatlattı. Honninscrave ve Birinci ona endişeyle baktı. Seadreamer'in omuzları düğümlendi. Ama Kemper'in *geas*'ının sakinliği onun üzerinde kalmıştı.

"Gel Thomas Covenant," dedi Kasreyn sertçe. "Sana hemen yardım etmeye çalışacağız."

Brinn, Linden'e bir soru sorar gibi baktı. Linden başını salladı; başını sallamaktan başka bir şey yapamazdı. Kemper'in Covenant'ın ihtiyaç yükünü üzerinden kaldırmış olması onu derinden rahatlatmıştı.

Haruchai hafifçe kaşlarını çattı. Gözleri Devlere de aynı soruyu sordu; ama Linden'e karşı çıkmadılar. Ona ne olduğunu algılayamamışlardı.

Brinn omuz silkerek Covenant'ı Kemper'a doğru yürüttü.

Kasreyn İnançsız'ı dikkatle inceledi. "Teşekkür ederim *Haruchai*'li Brinn," derken sesine belli belirsiz bir ürperti dokundu. Onu güvenle ellerime bırakabilirsin."

Brinn tereddüt etmedi. "Hayır."

Reddetmesi Chatelaine'in nefesini kesmiş ve anında bastırılmıştı. Rant Absolain koltuğunda öne doğru eğildi, hislerine inanamıyormuş gibi dudağını ısırıldı.

Devler ayaklarının üzerinde hafifçe sallandılar.

Covenant, sanki Brinn'i destekliyormuş gibi açıkça, "Bana dokunma," dedi.

Kasreyn altın çemberini gözüne tuttu ve üstü kapalı bir emir tonuyla şöyle dedi: "*Haruchai*'li Brinn, benim sanatım seyirlik değildir. Eğer bu adama yardım edeceksem, onu yalnız yakalamalıyım."

Brinn gözlerini kırpmadan bu bakışları karşıladı. Sözleri granit kadar kararlıydı. "Yine de o bana emanet. Ondan ayrılmayacağım."

Kemper'in öfke ve şaşkınlıktan beti benzi attı. Belli ki meydan okumaya ya da *geas*'ının başarısız olmasına alışkın değildi.

Linden'in içinde belli belirsiz bir huzursuzluk büyüdü. Sıkıntı, sakinliğe karşı yükselmeye başladı ve onu kendi farkındalığına doğru sürükledi. Bir çılgılık

boğazında kendini oluşturdu.

Kasreyn ona döndü ve iradesini tekrar ona yöneltti. "Linden Avery, *Haruchai*'ye Thomas Covenant'ı bana teslim etmesini emret."

Bir anda sükûnet geri geldi. Ağzından, "Brinn, Thomas Covenant'ı onun gözetimine vermeni emrediyorum," dedi.

Brinn ona baktı. Gözleri bir zamanlar yaşadığı anılarla parlıyordu. *Elemesnedene*. Kesin bir dille "Yapmayacağım" dedi.

Chatelaine geri çekildi. Bazıları merdivenlere doğru çekilirken grupları dağıldı. *Gaddhi*'nin kadınları kaidenin üzerine çömeldi ve onun koruması için inledi.

Kasreyn onlara korkmaları için bir neden verdi. Öfke yüzünü kızarttı. Yumrukları havada tehditler savurdu. "Aptal!" diye tükürdü Brinn'e. "Eğer derhal oradan ayrılmazsan, Muhafızlara seni durduğun yerde öldürmelerini emredeceğim!"

Kelimeler ağzından çıkmadan önce Devler, Hergrom ve Ceer Mutabakat'a doğru ilerliyordu.

Ama Brinn'in onların yardımına ihtiyacı yoktu. Kasreyn'in karşı koyamayacağı kadar hızlı bir şekilde kendini Covenant ile Kemper'in arasına soktu. Verdiği cevap Kasreyn'in öfkesini kesti. "Böyle bir emir verirsen, daha ilk mızrağını kaldırmadan ölürsün."

Rant Absolain dehşet içinde bakakaldı. Chatelaine'in geri kalanı salondan kaçmaya başladı.

Brinn tereddüt etmedi. Üç Dev ve iki *Haruchai* ona destek oldu. Altısı birden savaşa hazır *görünüyordu*.

Bir an için Kasreyn'in yüzü sanki Antlaşma'yı ele geçirmek için her türlü riski almaya hazırmış gibi alevlendi. Ama sonra onu şimdiki gücüne ve uzun ömrüne ulaştıran bilgelik ya da kurnazlık aklına geldi. Bir adım geri çekildi, kendi komutasını çağırdı.

"Beni yanlış anlıyorsun." Sesi titriyordu ama her kelimedede daha da sabitleşiyordu. "Güvensizliğinizi hak etmedim. Bu düşmanlık size yakışmıyor - *gaddhi*'nin hoş karşılamasına *mazhar* olan her erkek ya da kadına yakışmıyor. Yine de bunu kabul ediyorum. Arzum sizi iyi çalıştırmak. Şimdilik, benim için affınızı dileyeceğim

yakışksız bir öfke. *Gaddhi*'nin iyi niyetini tattığında belki benim niyetimin temizliğini de tatmayı öğrenirsin. Eğer o zaman isterseniz, yardımımı tekrar sunabilirim."

Soğukkanlılıkla konuştu; ama gözleri sıcaklığını kaybetmedi. Bir cevap beklemeden, Auspice'e doğru bir selam çizdi, "İzninizle, ey *gaddhi*" diye mırıldandı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve tahtın arkasındaki gölgeye doğru yürüdü.

Rant Absolain bir an için Kemper'in rahatsız bir şekilde ayrılışını neşeyle izledi. Ama birdenbire Gyre'lı Kasreyn'i alt eden insanlarla baş başa kaldığını, sadece kadınları ve Muhafızlar tarafından korunduğunu fark eder gibi oldu. Auspice'den aşağıya doğru kıvrılarak Favorileri'nin arasına daldı ve sanki bozguna uğratılmış gibi Kemper'in peşinden koştu. Kadınları dehşet içinde onu takip etti.

Şirket, Rire Grist ve on beş *kişilik* bir ekiple baş başa kaldı.

Caiti n gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı; ama diplomasisini yeniden kazanmaya çalıştı, "Ah, dostlarım," dedi kalın bir sesle, "bu tatmin edici olmayan karşılamayı bağışlamanız için dua ediyorum. Gördüğünüz gibi *Gaddhi* huysuz bir adam - şüphesiz görevlerinin baskısından dolayı canı sıkkın

-Böylece Kemper, hem kendi çabaları hem de hükümdarı tarafından iki kat vurgulanır. Sükûnet yeniden sağlanacak ve

-Sizi temin ederim." Sanki sözlerinin yetersizliği karşısında afallamış gibi duraksadı. Sonra aklına gelen ilk fikri kavradı. "Bana misafir odalarınıza kadar eşlik eder misiniz? Yemek ve dinlenme sizi orada bekliyor."

O anda, Linden neredeyse çığlık atmasına neden olacak bir farkındalıkla dayattığı pasiflikten çıktı.

ON BEŞ: "Dokunma bana"

Thomas Covenant her şeyi gördü. Her şeyi duydu. *Elohim*'in Tek Ağaç'ın yeri olan Caer-Caveral armağanını açtığı andan itibaren tüm duyuları normal çalışıyordu. Yine de her emrin silinmiş olduğu bir taş tablet kadar boş kalmıştı. Gördüğü, duyduğu ve hissettiği şeylerin onun için hiçbir anlamı yoktu. İçinde, eylem ve etki, algılama ve yorumlama arasındaki bağlantı kopmuş ya da engellenmişti. Hiçbir şey ona dokunamıyordu.

Elohim'in garip çelişkileri onu etkilememişti. Starfare's Gem'i neredeyse yerle bir eden fırtına ona hiçbir şey ifade etmemişti. Kendi hayatına yönelik tehlikeler -ve Brinn, Seadreamer ve Linden gibi insanların onu korumak için gösterdikleri çabalar- yabancı bir dildeki gevezelikler gibi gözünün önünden geçmişti. Her şeyi görmüştü. Belki de bir düzeyde anlamıştı, çünkü anlamama zorunluluğundan bile yoksundu. Onu etkileyen hiçbir şey en ufak bir anlam olasılığıyla tanımlanamıyordu. Nefes alması gerektiğinde nefes alıyordu. Ağzına konan yiyecekleri yuttu. Zaman zaman gözlerini nemlendirmek için kırpıstırıyordu. Ancak bu refleksler de önemden yoksundu. Ara sıra içinde sis kadar belirsiz bir huzursuzluk yükseliyordu; ama nakaratını söylediğinde bu huzursuzluk kayboluyordu.

Ruhundan geriye kalan tek şey bu üç kelimeydi.

Bu yüzden Kasreyn'in onu ele geçirme girişimini, sanki taştan yapılmış gibi tam bir kopuşla izledi. Kemper'ın gözünden yayılan açlık *gazının* hiçbir etkisi olmamıştı. İkna edilebilecek bir etten oluşmuyordu. Ve aynı şekilde yoldaşlarının onu savunma biçimi de onun boşluğuna battı ve iz bırakmadan yok oldu. Kasreyn, Rant Absolain ve Chatelaine Majesteleri'nden ayrı yollara saptıklarında Covenant'ın durumu değişmemişti.

Yine de her şeyi gördü. Her şeyi duydu. Duyuları normal bir şekilde işliyordu. Gözleri ile ona bakan

Findail sanki Atanmış, Kemper'ın açlığına karşı *Elohim*'in işlediği bu boşluğu ölçüyormuş gibi ona baktı. Ve Kasreyn'in iradesi onun üzerindeki etkisini kaybettiğinde Linden'in yüzüne hücum eden utanç ve dehşetin kızarmasına tanık oldu. İçgüdüsel haykırışını bastırmak için gösterdiği çabadan dolayı boynu tutulmuştu. Sahiplenilmekten diğer her şeyden daha çok korkuyordu ve Kasreyn'in emri altına sanki iradesi yokmuş gibi kolayca girmişti. Dişlerinin arasından, "Tanrım!" diye haykırdı. Ama korkmuş ve öfkeli bakışları Rire Grist'e sabitlenmişti ve arkadaşlarının şaşkınlığına cevap vermedi. Kendini tutması, Caiti n'e güvenmediğini açıkça gösteriyordu.

Onu böylesine sıkıntılı görmek Antlaşma'nın miyazmik rahatsızlığını uyandırdı; ancak üç sözcüğü dile getirdi ve bu sözcükler tüm sıkıntıyı ondan uzaklaştırdı.

Caiti n'e cevap verirken İlk'in ses tonundaki çığ kısıtlamayı duydu, "Size eşlik edeceğiz. Dinlenmeye ve huzura olan ihtiyacımız büyük. Ayrıca olanları da düşünmeliyiz."

Rire Grist yüzünü buruşturarak onun ses tonunun haklılığını kabul etti. Ama topluluğu yatıştırmak için hiçbir çaba göstermedi. Bunun yerine *Gaddhi*'nin konuklarını Zenginlikler Katmanı'na inen merdivenlere doğru yönlendirdi.

Brinn'in kolunu tutması onu refleks olarak bir ayağını diğerinin önüne koymaya zorladığı için, sanki böyle bir eylemde bulunmayı seçebiliyormuş gibi Covenant onu takip etti.

Rire Grist onları İkinci Daire'ye götürdü. Muazzam ön avlunun ya da balo salonunun arkasındaki bu katın derinliklerinde, onları karmaşık ve neşeye aydınlatılmış geçitler boyunca, aydınlık salonlar ve odalar -mutfaklar, müzik odaları, atölyeler ve galeriler- arasında yönlendirdi ve burada şirket artık korkularını gizlemeye çalışan birçok Chatelaine ile karşılaştı. Sonunda araştırmacıları, aralıklarla bir dizi konforlu yatak odasına açılan kapılarla işaretlenmiş uzun bir koridora getirdi. Şirketin her üyesi için bir oda ayrılmıştı. Koridorun karşısında, sedirler ve minderlerle zengin bir şekilde döşenmiş daha büyük bir oda vardı. Yol arkadaşları burada bronz ve maun ağacından özenle yapılmış masalarda sergilenen yemeklere davet edilmişti.

Ama her yatak odasının kapısında mızrağı ve kılıcıyla silahlanmış bir *hustin* duruyordu; iki kişi de yemek masalarının yanında görevli ya da suikastçı gibi bekliyordu. Rire Grist'in kendisi ayrılmak için hiçbir harekette bulunmadı. Bu Covenant için önemsizdi. Yemeklerin keskin aromaları, Muhafızların yıkanmamış misk kokusu gibi, içerikten yoksun bir gerçektir. Ama Honninscrave'in kollarındaki kasları sıkılaştırdı, İlk'in gözlerinden hazır bir öfke parıltısı çağırdı, Linden'in ağzını beyaz bir çizgiye sıkıştırdı. Bir süre sonra Seçilmiş, Rire Grist'e kaşlarını çatarak hitap etti.

"*Gaddhi*'nin karşılamasının bir başka örneği mi bu? Her yerde korumalar mı var?"

"Seçilmiş, yanlış anlıyorsun." Caiti'nin dengesini yeniden kazanmıştı. "*Hustin*'ler görev yaratıklarıdır ve bunlara da size hizmet etme görevi verildi. Eğer ayrılmalarını isterseniz, bunu yapacaklardır. Ama sizin isteklerinize cevap verebilmek için komuta altında kalacaklar."

Linden odadaki iki muhafızla yüzleşti. "Defolun buradan."

Hayvani yüzleri hiçbir tepki göstermedi; ama birlikte salona doğru yürüdüler.

Onları takip etti. Tüm *koşuşturmalara*, "*Gidin buradan!*" diye bağırdı.

Bizi rahat bırakın!"

Onların itaati düşmanlığının bir kısmını yatıştırdı. Geri döndüğünde yorgunluğu açıkça görülüyordu. Yine uyandırdığı duygular Covenant'ı konuşturdu. Ama arkadaşları onun konuşmasına alışmışlardı ve hiç aldırış etmediler.

"Ben de yola çıkacağım," dedi Caiti'nin, zorunluluğu bir erdem haline getirerek. "Durum gerektirdikçe, size *Gaddhi*'nin ya da Kemper'inin isteğini bildireceğim. Bana ihtiyacınız olursa Muhafızları çağırın ve adımı söyleyin. Size hizmet etmek için her türlü fırsatı memnuniyetle karşılayacağım."

Linden yorgun bir omuz silkmeye onu başından savdı; ama Birinci, "Bir dakika bekle, Caiti'nin," dedi. Kadının gözlerindeki ifade adamın yüzünün temkinli bir şekilde gerilmesine neden oldu. "Anlayamadığımız çok şey gördük ve bu yüzden endişeliyiz. Tek bir cevapla beni rahatlatın." Ses tonu ona itaat etmesinin akıllıca olacağını söylüyordu. "Siz de bahsetmiştiniz

Dört bin yüz muhafız, on beş bin at. Savaşçıları bolca gördük. Yine de Sandgorgonlar kıyametlerine gittiler. Ve Kemper'in sanatları herhangi bir isyana karşı kesinlikle kanıttır. Rant Absolain'in böyle bir silah gücüne ne ihtiyacı var?"

Bunun üzerine Rire Grist, sanki soru güvenli bir soruymuş gibi hafifçe gevşedi. "Araştırmanın ilki," diye yanıtladı, "cevap *Bhrathairealm*'in zenginliğinde yatıyor. Bu zenginliğin küçük bir kısmı, silahlarımızın ve gemilerimizin hizmeti için diğer hükümdarlardan veya halklardan ödeme yapılarak kazanılmamıştır. İktidarımız çok fazla gelir ve hazine kazanıyor. Ancak bu güvencesiz bir sahipliktir, çünkü zenginliğimiz diğer topraklara ve hükümdarlara bize kıskançlıkla bakmalarını öğretir. Bu nedenle gücümüz, Sandgorgons Doom'un kuruluşundan bu yana kazandıklarımızı korumaya da hizmet ediyor."

Birinci bu yanıtın makul olduğunu kabul etmiş görünüyordu. Başka kimse konuşmayınca, Caiti'nin veda selamını verdi ve ayrıldı. Honninscrave hemen kapıyı kapattı ve oda kısıp, boğuk seslerle doldu.

Birinci ve Honninscrave kuşklarını dile getirdiler. Linden, Kemper'in gözünün gücünü, *hustin*'in doğal olmayan doğumunu anlattı. Brinn şirketin derhal Starfare's Gem'e dönmesini istedi. Ancak Honninscrave böyle bir hareketin, *dromond* yeterince tedarik edilmeden veya tamir edilmeden önce *gaddhi*'nin karşılaşmasını iptal etmesine neden olabileceğini söyledi. Linden yoldaşlarını Rire Grist'e güvenmemeleri gerektiği konusunda uyardı. Vain ve Findail birlikte uzak durdular.

Seadreamer işaretler ve jestlerle Honninscrave'in ne bilmek istediğini anlamasını sağladı ve Üstat Brinn'e *Haruchai*'nin Kasreyn'in *geas*'ına nasıl dayandığını sordu. Brinn düz bir tonda bu gücü reddetti. "Benimle bakışlarıyla konuştu. Duydum ama dinlemeyi seçmedim." Bir an için Linden'e bir suçlama kadar sert bir bakış attı. Linden sanki savunmasızlığından utanıyormuş gibi alt dudaklarını ısırıldı. Covenant her şeye tanık oldu. Sanki duyarsızmış gibi yanından geçip gitti.

Şirket, Pitchwife ve Sevinhand'ın işlerini tamamlayabilmeleri için mümkün olduğunca uzun süre Kum Kalesi'nde kalmaya karar verdi. Sonra Devler yemeğe döndüler.

Linden onu inceleyip güvenli olduğuna karar verdiğinde, arayışçılar yemek yediler. Brinn ağzına yemek koyduğunda Covenant yedi; ama boşluğunun ardında izlemeye ve dinlemeye devam etti. Linden'in yanaklarında tehlikeli renk lekeleri belirmişti ve gözleri sanki köşeye sıkıştırıldığını biliyormuş gibi potansiyel bir panikle doluydu. Covenant belayı uzak tutmak için uyarısını birkaç kez dile getirmek zorunda kaldı.

Ondan sonra zaman yavaş yavaş akıp gitti, şirketin gerginliğiyle küçük artışlarla aşıldı; ama Covenant üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Zamanın var olduğunu unutmuş olabilirdi. Günlerin sayımı onun için bir boncuk dizisinden daha fazla anlam taşımıyordu - belki de belirsiz huzursuzluklarına neden olan, Arazi'nin uzaklığından bir suçlama gibi yükselen kan dökülmesinin öncesiz bir anıydı; kurtarabileceği insanlar katledildikçe her gün daha da kalınlaşıyordu. Artık Tek Ağaç'a ihtiyacı olmadığı kesindi. Olduğu gibi güvendedi.

Arkadaşları sırayla dinleniyor, bekliyor, huzursuzca kıpırdanıyor, birbirleriyle konuşuyor ya da sessizce tartışıyorlardı. Linden, Brinn'i Ceer ya da Hergrom'u Sandhold'u keşfetmeye göndermekten vazgeçiremedi. *Haruchai* artık ona kulak asmıyordu. Ancak Birinci Linden'i desteklediğinde, onun şirketin bir arada kalması yönündeki ısrarını onayladılar.

Vain de Covenant kadar mesafeliydi. Ama Findail'in yüzündeki o uzun acı silinmedi ve sanki İnançsız için çok önemli bir sınav öngörüymüş gibi Covenant'ı inceledi.

Daha sonra Rire Grist geri döndü ve şirkete Chatelaine'in ziyafetine katılmaları için bir davetiye getirdi. Linden cevap vermedi. *Haruchai*'nin tavrı onun içindeki temel kararlılığı tüketmişti. Ama Birinci daveti kabul etti ve topluluk Caiti n'in peşinden, çarşafli hanımların ve sırtan yiğitlerin yumuşak bir müzik eşliğinde konuşup oynadığı, yarıştığı ve ziyafet çektiği yüksek ve aydınlık bir yemek salonuna gitti. Arayıcıların sade kıyafetleri, etraflarındaki bilinçli gösteriyle tezat oluşturunuyordu; ancak Chatelaine, sanki topluluk böylece daha canlı ve çekici hale gelmiş gibi tepki verdi - ya da sanki gaddinin sarayı başka türlü davranmaktan korkuyordu.

Erkekler Linden'in etrafını cilveleşme fırsatlarıyla sarmış, onun tavırlarındaki olası histeriyi görmezden gelmişlerdi. Kadınlar vurdumduymaz *Haruchai* ile kararlı bir şekilde uğraştı. Devlere kırılğan nükteler sunuldu. Ne *gaddhi* ne de Kemper'i ortalıkta görünmüyordu; ama *hustin*'ler dinleme direkleri gibi duvarlara dayanmışlardı ve Honninscrave'in en incelikli soruları bile işe yarar bir bilgi vermiyordu. Yemekler lezzetliydi; şaraplar ise boldu. Gece ilerledikçe, Chatelaine'in konuşmaları daha da şakacı ve corybantic bir hal aldı. Seadreamer donuk gözlerle etrafına bakıyordu ve İlk'in çehresi bir gök gürültüsü gibiydi. Covenant aralıklarla ayinsel reddiyesini dile getiriyordu.

Arkadaşları bu duruma dayanabildikleri kadar dayandılar ve sonra Rire Grist'ten onları odalarına geri götürmesini istediler. O da bunu diplomatik bir rahatlıkla yerine getirdi. O ayrıldıktan sonra şirket uyku ihtiyacıyla yüzleşti.

Hepsi için yatak odaları ayarlanmıştı ve her birinde sadece tek bir yatak vardı. Ama arayışçılar kendi düzenlemelerini yaptılar. Honninscrave ve Seadreamer birlikte bir oda tuttular; İlk ve Ceer başka bir odayı paylaştılar. Linden, Covenant'a son bir kez baktı, sonra da Cail'le birlikte ona göz kulak olması için dinlenmeye gitti. Brinn, Covenant'ı bir sonraki odaya çekip yatağına yatırdı ve Hergrom'u Vain ve Findail ile birlikte salonda nöbetçi bıraktı. Brinn ışığı söndürdüğünde, Covenant refleks olarak gözlerini kapattı.

Işık geri geldi ve gözlerini açtı. Ama bu aynı ışık değildi. Bir kadının elindeki küçük, yaldızlı bir sandıktan geliyordu. Kadının üzerinde sisi andıran ince bir örtü vardı; gür sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Işık, figürünün etrafına hoş bir karşılamamanın ipuçlarını yayıyordu.

Gaddhi'nin gözdelerinden biri olan Alif Hanım'dı.

Şakacı bir parmağını dudaklarına götürerek Brinn'e yumuşak bir sesle konuştu. "Arkadaşlarını çağırmaya gerek yok. Gyre'lı Kasreyn Thomas Covenant ile konuşmak istiyor. Eşlik etmenizden memnuniyet duyarız. Aslında tüm yoldaşlarına kapımız açık, eğer onları uyandırmanın uygun olduğunu düşünürsen. Kemper daha önceki aceleciliğinden pişman oldu. Ama

Neden dinlenmekten mahrum bırakılınsınlar ki? Şüphesiz Thomas Covenant'ın güvenliğini sağlamaya çalışıyorsunuz."

Brinn'in yüz ifadesi hiçbir tepki göstermedi. Bu yeni manevranın riskini ve fırsatını kayıtsızca ölçtü.

O düşünürken, Leydi Alif onun yanına doğru adım attı. Hareketleri tehlikeli olamayacak kadar yumuşak ve dikkatsizdi. Ayak bileklerinin etrafında küçük gümüş çanlar tıngırdıyordu. Sonra serbest elini açarak küçük bir tepecik dolgun pudrayı ortaya çıkardı. Ani bir nefesle tozu Brinn'in yüzüne üfledi.

İstemsiz bir şaşkınlık nefesi onu çözdü. Dizleri büküldü ve yavaş bir daire çizerek yere yığıldı.

Bir anda, Leydi arzuyla gülümseyerek Covenant'a doğru ilerledi. Kadın onu kolundan çekince, adam kendiliğinden yataktan kalktı. "Bana dokunma," dedi; ama kadın sadece gülümsedi, gülümsedi ve onu kapıya doğru çekti.

Koridorda Hergrom'un da Brinn gibi taşın üzerinde yattığını gördü. Vain, Linden'in odasına baktı ve hiçbir şey gözlemlemedi. Ama Findail, Leydi Alif ve Covenant'ı alaycı bir bakışla izledi.

Gaddhi'nin Favored'i Covenant'ı yatak odalarından uzaklaştırdı.

Onlar ilerlerken bir kapının açıldığını duydu, *Haruchai*'lerden biri peşlerinden gelirken çıplak ayakların neredeyse sessizce koştuğunu duydu. Ceer ya da Cail, Brinn ve Hergrom'un soporunu hissetmiş ve bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı.

Ancak son kapının ötesinde, duvarların taşı değişti, aynalara dönüştü. Leydi, Antlaşma'yı aynaların arasına götürdü. Bir anda, görüntüleri her iki taraftan da tam olarak onlara yansıdı. Görüntü ve görüntü ve et buluştu, kaynaştı. *Haruchai* onları yakalayamadan, Covenant ve rehberi Sandhold'un bambaşka bir bölümüne geçtiler.

Duvarların yanında duran iki aynanın arasından geçerek büyük, yuvarlak bir odaya girdiler. Üç ya da dört mangal tarafından rahatça aydınlatılmış, baştan çıkarıcı bir şekilde bir eğlence yeri gibi düzenlenmişti. Uçsuz bucaksız mavi halılar çıplak ayakların baskısını istiyordu; kadife ve saten minderler ve sedirler terk edilmeyi teşvik ediyordu. Tütsü kokusu havayı yoğunlaştırıyordu. Duvarlardan sarkan duvar halıları, şehvetin yankıları gibi sahneleri tasvir ediyordu. Sadece karşısında duran iki silahlı *adam*

Birbirlerini duvarlara yaslayarak ortamı bozuyorlardı. Ama Covenant üzerinde hiçbir etki bırakmadılar. Odanın ortasından yükselen spiral şeklindeki demir merdivenler gibiydiler. Onlara baktı ve hiçbir şey düşünmedi.

"Nihayet," dedi Leydi iç çekerek, "nihayet yalnız kaldık." Onunla yüzleşmek için döndü. Dilinin ucu dudaklarını ıslattı. "Thomas Covenant, kalbim seni arzulamaktan deliye döndü." Gözleri sürmenin yapabildiği kadar canlıydı. "Seni buraya Kemper'ın amacı için değil, kendi amacım için getirdim. Bu gece senin için tüm unutmaların ötesinde olacak. Hayatındaki her rüyayı uyandırıp gerçekleştireceğim."

Bir yanıt almak için onu inceledi. Hiçbir yanıt gelmeyince bir an tereddüt etti. Yüzünde bir tiksinti titreşimi belirdi. Ama sonra yerini tutkuya bıraktı ve dönerek uzaklaştı. Yumuşak bir sesle, "İşte!" diye haykırarak, sanki formunun her çizgisi bir ihtiyaç acısıymış gibi, dans etmeye başladı.

Halhallarının ritmiyle salınarak ve dönerek, gururlu bir odaliskın tüm sanatıyla bedenini onun önünde sergiledi. Ona duyduğu açlığın kendini kaybetmesini canlandırarak, ona yaklaştı, uzaklaştı ve tekrar yaklaştı; ve elleri, sanki etindeki ateşi çağırıyormuş gibi kalçalarını, karnını, göğüslerini okşadı. Kurnazca aralıklarla, elbisesinin parçaları parfüm ve tüller içinde uçuşarak minderlerin arasına bir çağrı gibi yerleşiyordu. Teni ipek dokusundaydı. Göğüslerinin meme uçları arzusunun ilanları gibi boyanmış ve sertleşmişti; uyluklarındaki kaslar pürüzsüz ve akıcı davetiyeler gibiydi.

Ama kollarını Covenant'a doladığında, vücudunu onunkine bastırdığında, dudaklarını öptüğünde, dudakları gevşek kaldı. Nakaratını söylemesine gerek kalmadı. Onu sanki hiç var olmamış gibi gördü.

Adamın cevap vermemesi onu ürküttü ve bu şaşkınlık gözlerinde saf bir korkunun belirmesine neden oldu. "Beni arzulamıyor musun?" Dudaklarını ısırды, el yordamıyla bir çare arıyordu. "Beni arzulamalısın!"

Çaresizliğini pişkinlikle gizlemeye çalıştı; ama onu uyandırmak için yaptığı her yeni girişim, başarısızlık korkusunu daha açık bir şekilde ortaya çıkardı. Deneyimin ya da eğitimin önerebileceği her şeyi yaptı. Hiçbir secde ya da itirazda durmadı.

bir erkeği cezbedebileceğini dūşündü. Ama onun *Elohim tarafından yaratılmış* boşluğuna nüfuz edememişti. Sanki amaçları ona zarar vermek değil de onu savunmakmış gibi dirençliydi.

Aniden panik içinde feryat etti. Parmakları yüzünde örümcekler gibi küçük sürünme hareketleri yaptı. Güzelliği ona ihanet etmişti. "Ah, Kemper," diye inledi. "Merhamet et! O bir erkek değil. Bir erkek benim yaptıklarımı nasıl reddedebilir?"

İfade etme çabası Covenant'ın yüzünü bir an için topladı. "Dokunma bana."

Bunun üzerine aşağılanmışlık ona öfke gücü verdi. "Aptal!" diye karşılık verdi. "Beni mahvediyorsun ama bunun sana hiçbir faydası olmayacak. Kemper bu başarısızlığım yüzünden beni *Bhrathairain*'in halk evlerinde dilencilige mahkûm edecek, ama bu yüzden seni bağışlamayacak. Amaçlarına ulaşmak için seni lime lime edecek. Bana cevap verecek kadar erkek olsaydın, en azından yaşardın. Ben de sana zevk vermiş olurum." Kadın ona gözü dönmüşçesine saldırdı, elini sakallı yanağında gezdirdi. "Zevk."

"Yeter, Alif." Kemper'in sesi onu olduğu yerde dondurdu. Onu izliyordu ve Covenant merdivenlerin yarısına kadar inmişti bile. "Ona zarar vermek sana düşmez." Bu yükseklikten bir Dev kadar uzun görünüyordu; ancak kolları zayıflık ve yaşlılıktan çelimsiz görünüyordu. Sırtında kucakladığı çocuk kıpırdamıyordu "*Gaddhi*'ye dön." Ses tonunda öfke yoktu ama odaya kötü niyetin parıltıları yayılıyordu. "Seninle işim bitti. şu andan itibaren, onun kaprislerine göre gelişecek ya da azalacaksın. Eğer yapabilirsen onu memnun et."

Sözleri onu mahkûm ediyordu; ama bu azap korktuğundan daha hafifti ve o yılmadı. Covenant'a son bir kez ölçüp biçerek baktıktan sonra dikleşti ve giysilerini asaletе varan bir küçümsemeyle geride bırakarak merdivenlere doğru ilerledi.

O gittiğinde Kasreyn Muhafızlardan birine Antlaşma'yı getirmesini söyledi. Sonra yukarı döndü.

Husta pençeli elini Mutabakatçı'nın üst koluna doladı. Öngörölü bir sarsıntı, rahatlamadan önce onu ayinini birkaç kez tekrarlamaya zorladı. Merdivenler Sandgorgons Doom'un girdabı gibi yükseliyordu,

onu Kemper's Pitch'in inzivasına götürüyordu. Sona erdiklerinde, Kasreyn'in sanatını icra ettiği lucubrium'daydı.

Uzun masalarda her türden cerrahi alet bulunuyordu. Periaptlar ve gizemli toz şişeleri duvarları kaplamıştı. Ayna düzenekleri mumların akkor halinde görünmesini sağlıyordu. Kasreyn onların arasında hareket ederek aletleri hazırlıyordu. Hevesini boşaltmak için ellerini tekrar tekrar sıkıp açıyordu. Romatizmadan bulanıklaşmış gözleri bir yerden bir yere gidip geliyordu. Ama arkasında, sözde oğlu uyuyordu. Altın rengi cübbesi yerde küçük hayvanların koşuşturması gibi hışırdıyordu. Konuştuğunda sesi sakindi ve yılların yükünü ima eden bir yorgunlukla hafifçe renkleniyordu.

"Doğrusu, başarılı olmasını beklemiyordum." Covenant'a sanki İnançsız'ın cevap veremeyeceğini biliyormuş gibi hitap etti. "Başarılı olsaydı senin için daha iyi olurdu ama sen açıkça onun ötesindesin. Yine de başarısızlığı için onu belki de erkeklerin kadınları cezalandırdığı gibi cezalandırmalıydım. O lezzetli bir fahiş ve bilgili. Ama bu artık bende yok." Ses tonundan iç çektiğı anlaşılıyordu. "Geçmişte durum farklıydı. O zaman *gaddhi*, beni ilk doyurmuş olanlardan lütfunu aldı. Ama son zamanlarda bu zevk bana yalnızca aşağıdaki odada başkalarının ahlaksızca azgınlıklarını gözlemleyerek geliyor. Bu yüzden neredeyse yenik düşeceğini umuyordum. Çünkü bu bana güç verecekti."

Bağlar ve aparatlarla kaplı bir sandalye lucubrium'un bir tarafında duruyordu. Kasreyn konuşurken, *husta* Covenant'ı sandalyeye yönlendirdi ve onu oraya oturttu. Kemper aletlerini en yakındaki masanın üzerine koydu, ardından Covenant'ın kollarını ve bacaklarını kayışlarla hareketsiz hale getirmeye başladı.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Ama bu tatsız bir zevk," diye devam etti, "ve beni tatmin etmiyor. *Yaşlılık* beni tatmin etmiyor. Bu yüzden buradasın." Covenant'ın göğsünü sandalyenin arkasına sıkıca bağladı. Bir boyun kayışıyla İnançsız'ın dik oturmasını sağladı. Covenant eğer böyle bir arzu duyabilseydi başını hâlâ bir o yana bir bu yana hareket ettirebilirdi; ama Kasreyn, Covenant'ın böyle bir arzusu olmadığından emin görünüyordu. Boşluğun içinden belli belirsiz bir sıkıntı hissi yükseldi ama Covenant nakaratıyla bunu bastırdı.

Kasreyn daha sonra aletlerini sandalyenin aparatlarına takmaya başladı. Bunlar çok çeşitli ve karmaşık merceklerle benziyordu. Aparat onları Covenant'ın yüzünün yakınında hazır tutuyordu.

"Gördünüz," diye devam etti Kemper çalışırken, "altın bir okülerim var. En saf altından; benimki gibi ellerde nadir ve güçlü bir metal. Bu tür yardımlarla sanatım büyük mucizeler yaratır ki Sandgorgons Doom bunların en büyüğü değildir. Ancak benim sanatım da saftır, tıpkı bir çemberin saf olması gibi ve kusurlu bir dünyada saflık devam edemez. Bu yüzden her eserimin içine zorunlu olarak küçük bir kusur yerleştirmek zorundayım, aksi takdirde hiçbir eser olmazdı." Hazırlıklarını gözden geçirmek için bir an geri çekildi. Sonra sanki İnançsız'ın kendisini anlamasını istemiş gibi yüzünü Covenant'inkine yaklaştırdı. "Uzun ömrümün eserinde bile bir kusur var ve bu kusur sayesinde hayatım benden damla damla sızıyor. Kusursuzluğu bildiğim için - kusursuz aletlere sahip olduğum için - kendime zorunlu olarak bir kusur yarattım.

"Thomas Covenant, ben öleceğim." Bir kez daha geri çekildi, yarı kendi kendine mırıldandı. "Bu tahammül edilemez."

Birkaç dakika ortalıkta görünmedi. Döndüğünde sandalyenin önüne bir tabure koydu ve üzerine oturdu. Gözleri Covenant'inkilerle aynı hizadaydı. Bir iskelet parmağıyla Covenant'ın yarım eline dokundu.

"Ama sen beyaz altına sahipsin." Yüzüklerinin arkasında, gözbebeklerinin rengi yokmuş gibi görünüyordu. "Kusurlu bir metaldir - metallerin doğal olmayan bir birleşimidir - ve tüm Dünya'da taşıdığı yüzükten başka hiçbir yerde bulunmaz. Sanatlarım bana böyle bir periaptan bahsetti, ama beyaz altının kendisinin bana düşeceğini asla hayal etmedim. Beyaz altın! Thomas Covenant, elinde tuttuğun şeyi pek umursamıyorsun. Kusurluluğu, Dünya'nın yapıldığı paradoksun ta kendisidir ve onunla bir usta mükemmel eserler oluşturabilir ve hiçbir şeyden korkmaz.

"Bu yüzden" -bir eliyle bir merceği hareket ettirerek Covenant'ın gözlerini kapattı ve her şeyi bozdu- "O yüzüğü almak istiyorum. Bildiğin gibi -ya da bildiğin gibi- onu senden açıkça koparamam. Sen vermeyi seçmediğin sürece benim için değersiz olacak. Ve şu anki durumunuzda seçim yapamazsınız. Bu yüzden önce iradeni kör eden bu perdeyi delmeliyim. Sonra sen benim içimde kalırken

Kavrarsam, senden istediğim seçimi zorla yapmam gerekir." Bir gülümseme dişlerindeki eski acımasızlığı ortaya çıkardı. "Gerçekten de Leydi Alife boyun eğseydin senin için daha iyi olurdu."

Covenant uyarısına başladı. Ancak o sözlerini tamamlamadan Kasreyn gözlüğünü kaldırdı, sol gözünü gözlüğe ve merceğe odakladı. Bu bakış Covenant'inkine çarptığında, hayatı acı içinde patladı.

Çiviler eklemlerine saplandı; bıçaklar tüm kaslarını ortaya çıkardı; hançerler her sınırı boydan boya kazdı. İşkenceler kafatasının derisi yüzölümüş gibi başını yırtıyordu. İstemsiz spazmlar onu bağlarının içinde deli gibi kıvrandırıyor. Kasreyn'in gözlerinin onu delip geçtiğini gördü, kendi solunumunun kesildiğini duydu, etinin her parçasını parçalayan şiddeti hissetti. Tüm duyuları normal çalışıyordu.

Ama acının hiçbir anlamı yoktu. Boşluğuna düştü ve yok oldu - içeriği ya da sonucu olmayan bir his. Bedeninin kıvranımları bile başını başka yöne çevirmesi için ona ilham vermedi.

Saldırı aniden sona erdi. Kemper arkasına yaslandı ve bir sonraki yaklaşımını düşünürken dişlerinin arasından usulca, tınısız bir şekilde ıslık çalmaya başladı. Bir süre sonra kararını verdi. Covenant'ın görüşünü bozan merceklerle iki tane daha ekledi. Sonra gözünü tekrar okülere uyguladı.

Sanki kanının her damlası ve etinin her dokusu yağ ve çıraymış gibi ateş bir anda Covenant'ın içine doldu. İçinden bir ölüm perisinin feryadı gibi uğuldadı. Kalbi patladı, ciğerleri alev aldı, tüm hayati organlarını sardı. Kemiklerinin iliği yandı ve kor gibi aktı. Vahşet, sanki dünyadaki hiçbir güç onun ruhunun gizli kalıntılarını ateşe vermesini engelleyemezmiş gibi boşluğunda alevlendi.

Tüm duyuları normal çalışıyordu. O ıstırap içinde dayanılmaz bir şekilde çıldırmış olmalıydı. Ama boşluk, herhangi bir ateşten daha kavrayışsızdı.

Elohim onu bundan da korumuştı.

Kasreyn hüsrana dolu bir hırıltıyla tekrar başka tarafa baktı. Bir an için ne yapacağını şaşırarak gibiydi.

Ama sonra yeni bir kararlılıkla sırtını dikleştirdi. Daha önce kullandığı merceklerden birini hızla çıkarıp yerine birkaç tane daha taktı. Şimdi Covenant bir göz dışında hiçbir şey göremiyordu.

sulanan bir leke. Kemper bir kez daha iradesini içe doğru bükerken, bulanıklığın ortasında Kasreyn'in altın gözü belirdi.

Bir ya da iki kalp atışı boyunca hiçbir Şey olmadı. Sonra leke genişledi ve lusubrium dönmeye başladı. nce yavaşça, sonra baş döndürücü bir hızla oda döndü. Dndke duvarlar üzüldü. Kasreyn'in zorlayıcı küresi sallanmasa da sandalye yükseldi, Covenant geceye doğru dönmeye başladı.

Ama bu, daha önce bildiklerine hiç benzemeyen bir geceydi. Her yıldızdan, her imadan yoksundu. Dünyayı kaplayan karanlığı, içine düştüğü içsel boşluğın bir yansımasıydı sadece. Kasreyn onu kendi içine sürüklüyordu.

Bir taş gibi düştü, dalma uzadıkça daha hızlı ve daha hızlı döndü. Onu yakan bir ateşin içinden geçti, bıçakların işkencelerinden geçti, ta ki onların ötesine düşene kadar. Yine de eski baş dönmesinin mide bulantısıyla dönmenin boğazından aşağıya doğru hızla indi. Sanki onu kıyametinin boş duvarına fırlatmak istiyormuş gibi itiyordu.

Yine de her Şeyi gördü, her Şeyi duydu. Kasreyn'in gözü lenslerin lekesini kazıyarak önünde duruyordu. Uzaktan Kemper'in sesi keskin bir Şekilde, "ldrn onu," diyordu. Ama emir başka bir yere yönelikti, Mutabakat'a dokunmuyordu.

Sonra girdabın dibinden Covenant'ın tanımaktan korktuğu görüntüler yükseldi. Kasreyn'in bakışları onları çukurdan çıkmaya zorladı. Covenant'ın düşerken başının etrafında uçuyor ve miyavlıyorlardı.

Hukuk Asası'nın yok edilmesi.

Banefire'ı beslemek için akan kan.

Memla ve Linden, onları kurtaramadığı için na-Mhoram'ın *Grim*'inin altına düştüler.

Arkadaşları Sandhold'da kapana kısıldı ve mahkum oldu. Görev yenilgiye uğratıldı. Toprak, Güneşboğan'ın altında çaresizce yatıyor. Tüm Dünya Lord Foul'un merhametine kaldı.

Çünkü onları kurtaramadı.

Elohim onu bir fark yaratabilecek her Şeyden mahrum bırakmıştı. Sevdiği insanlara ve Topraklara dokunmak ya da yardım etmek için onu çaresiz bırakmışlardı.

Czzamına sarılmış, zehri tarafından tecrit edilmiş, bir kurbandan başka bir Şey olmamıştı. Kesinlikle bir kurban. Algılar

Kasreyn'in küresinden ona akan şey onun hakkındaki tüm gerçeği anlatıyor gibiydi. Girdap onu bir çığ gibi aşağıya doğru sürükledi. Onu bir mızrak gibi, ölüm getiren bir mızrak gibi boşluğun özüne fırlattı.

O zaman kırılabilirdi. Onu koruyan duvar delinebilir ve Kasreyn'in gözüne karşı Kara kadar savunmasız kalabilirdi. Ama o anda bir dizi gümbürtü duydu. Çatışma sesleri: karşılıklı darbeler, nefes alışverişler ve çarpışma homurtuları. Yakınlarda iki güçlü figür dövüşüyordu.

Otomatik olarak, refleksle, neler olduğunu görmek için başını çevirdi.

Bu hareketle Kasreyn'in tutuşunu kırdı.

Merceklerin çarpıtıcılığından kurtulunca, görüşü tekrar berraklaştı. Kemper'in onu bağladığı sandalyeye oturdu. Odadaki masa ve ekipmanlar değişmemişti.

Ama Muhafız yerde yatıyor, son canını da öksürerek çıkarıyordu. *Husta*'nın üzerinde Hergrom duruyordu. Yaylanmaya hazırlanıyordu.

Açıkça, "Kemper, eğer ona zarar verdiysen bunun hesabını kanla vereceksin," dedi.

Covenant her şeyi gördü. Her şeyi duydu. Boş boş "Bana dokunma." dedi.

ON ALTI: *Gaddhi*'nin Cezası

Linden Avery uzun süre uyuyamadı. Sandhold'un taşları onu çevreliyor, algılamasını sınırlıyordu. Duvarlar sanki gizli bir kurnazlığı korumaya çalışıyormuş gibi ona ters ters bakıyordu. Ve görüş alanının sınırlarında *hustin*'ler hastalık motifleri gibi hareket ediyordu. Yanlış yaratılmış Muhafızlar her yerdeydi, hem Chatelaine'in hem de kumpanyanın gardiyanlarıydılar. Ziyafetlerinde saraylıları izlemiş ve onların neşesinin, güvenliklerinin bağlı olduğuna inandıkları bir performans olduğunu anlamıştı. Ama Kemper'in kendisi ve huysuz *gaddisi* için yarattığı donjon'da güvenlik olamazdı.

Sıkıntılı zihni bilinçsizliğin verdiği rahatlamayı özlemle bekliyordu. Ama Sandhold'un uyandırdığı ihtiyat ve telaşın altında daha derin ve daha şiddetli bir sıkıntı yatıyordu. Kemper'in *geas*'ının anısı kalbinin çukurunda kıvranıyordu. Kasreyn ona sadece oküleriyle bakmış ve bir anda onun aleti, amacının sadece bir yardımcısı haline gelmişti. Mücadele etmemişti, mücadele etmesi gerektiğini bile anlamamıştı. Kasreyn'in iradesi onu sanki hayatı boyunca bunu beklemiş gibi kolayca ele geçirmişti.

Haruchai direnebilmişti. Ama çaresiz kalmıştı. Algısal açıklığı ona savunma şansı bırakmamıştı. Toprağın içinde açtığı kapıları tamamen kapatamamıştı.

Sonuç olarak Thomas Covenant'a ihanet etmişti. Thomas Covenant ona, daha önce herhangi bir erkeğe karşı hissetmesine izin vermediği kadar samimi bir özlemle bağlıydı ve sanki onun için hiçbir değeri yokmuş gibi onu satmıştı. Hayır, satmamıştı; karşılığında ona hiçbir şey teklif edilmemişti. Onu basitçe başkasına vermişti. Onu sadece Brinn'in kararlılığı kurtarmıştı.

Bu acı Sandhold'un tehlikesini aştı. Bu onun tüm başarısızlıklarının zirvesiydi. Kendini çok sert ya da çok sık vurulmuş bir kaya gibi hissediyordu. Yüzeysel olarak sağlam kalmıştı; ama içindeki fay hatları her darbede yayılıyordu. Artık kendine nasıl güveneceğini bilmiyordu.

Ziyafetten sonra yatak odasında, Cail yanında olduğu için uyuyormuş gibi yaptı. Ama onun varlığı aynı zamanda onu uyanık tutmaya da yarıyordu. Yüzünü duvara döndüğünde, onun sert aurasını omurgasına baskı yapar gibi hissediyor, kalan azıcık cesaretini de reddediyordu. O da ona güvenmiyordu.

Yine de gün uzun ve zorlu geçmişti; ve sonunda yorgunluk gerginliğini bastırdı. Revelstone'un aşılmaz kayası olan taşın hayallerine daldı. Clave'in ambarında, Gibbon-Raver'dan kaçmak için kendini granitin içine sokmaya çalışmıştı. Ama taş onu reddetmişti. Covenant'a göre, Diyar'ın eski sakinleri yaşamı ve güzelliği taşa bulmuşlardı; ama bu kaya her çağrıya sağır kalmıştı. Hâlâ Raver'ın şu sözlerini duyuyordu: "*Ülkenin asıl felaketi senin omuzlarında. Sen kötü değil misin?* Ve cevap olarak haykırmıştı, o zamandan beri kendi iğrençliği içinde haykırıyordu, *Hayır! Asla!*

Sonra ses başka bir şey söyledi. Dedi ki, "Seçilmişler, ayağa kalkın. Ur- Lord kaçırıldı."

Kâbus terleri dökerek duvardan uzaklaştı. Cail bir elini omzuna koydu; Gibbon'ın doğurduğu feryat boğazına doldu. Ama kapı açık duruyordu ve yatak odasına ışık giriyordu. Cail'in yüzünde kötü bir neşe yoktu. İçgüdüsel olarak feryadını bastırdı. Sesi soluğu kesilmişti: "Alındı mı?" Bu sözcük, belli belirsiz bir telaş titremesinden başka bir şey ifade etmiyordu.

"Ur-Lord kaçırıldı," diye tekrarladı Cail inatla. "Leydi Alif, Kemper adına onun için geldi. Onu aldı."

Ona baktı, rüyalarının karmaşası içinde el yordamıyla ilerledi. "Neden?"

Gölgeler Call'un omuz silkişine vurgu yaptı. "Dedi ki, 'Gyre'li Kasreyn Thomas Covenant ile konuşmak istiyor. "

Onu aldı. Omurgasında bıçak gibi bir endişe izi belirdi. "Brinn onunla mı?"

Haruchai tereddüt etmedi. "Hayır."

Bunun üzerine gözleri büyüdü. "Yani *izin mi verdin-?*" Ayağa kalkmıştı. Elleriyle adamın omuzlarını kavradı. "Delirdin mi sen? Neden beni aramadın?"

Ondan biraz daha uzun boyluydu; ama düz bakışları ondan daha büyüktü.

Onu reddetmek için kelimelere ihtiyacı yoktu.

"Lanet olsun!" Onu uzaklaştırmaya çalıştı ama bu çaba onu sadece geriye itti. Dönerek kapıya doğru fırladı. Omzunun üzerinden, "Beni aramalıydın." diye bağırdı. Ama onun cevabını zaten biliyordu.

Koridorda Devleri buldu. Honninscrave ve Seadreamer aceleyle giyinmiş, kıçlarını düzeltiyorlardı. Ama İlk, kalkanı kolunun üzerinde, sanki o şekilde uyumuş gibi hazır bekliyordu. Ceer de oradaydı. Vain ve Findail kımıldamamıştı. Ama Brinn ve Hergrom hiçbir yerde görünmüyordu.

Birinci, Linden'in sıcak yüzüne sert bir şekilde cevap verdi.

"Görünüşe göre Kemper'ın kurnazlığını yanlış hesaplamışız. Ceer'den aldığım hikaye. Biz uyurken, Leydi Alif Hergrom'a yaklaşmış, o da Vain ve bu *Elohim*'le birlikte duruyormuş. Nezaket ve kibarlık dolu sözler söyleyerek Hergrom'a yaklaştı ve yüzüne onu uyutan bir toz döktü. Ne Vain ne de Findail"-ses tonunda keskin bir ton vardı-"bu konuda harekete geçmeyi uygun görmedi ve sanki umursamazlıkları güvenilecek bir şeymiş gibi onlardan uzaklaştı. Sonra Brinn ve Dev Dostu'na yaklaştı. Brinn de onun uykusu tozuna yenik düştü ve Covenant'ı alıp götürdü.

"Yoldaşlarının beklenmedik uyuşukluğunu hisseden Ceer beni terk etti. Bu geçitte, Leydi Alif'i Covenant'la birlikte geri çekilirken gördü." Koridorun aşağısını işaret etti. "Peşlerinden gitti. Ancak onları yakalayamadı ortadan kayboldular."

Linden İlk'e bakakaldı.

"Brinn ve Hergrom'un uykusu kısa sürdü," diye sözlerini bitirdi Swordmain. "Dev dostu ya da Kemper'ı aramaya gittiler. Benim düşünceme göre biz de onları takip etmeliyiz."

Linden'in kalbindeki sancı nefes almasını zorlaştırıyordu. Kasreyn Covenant'tan ne istiyor olabilirdi ki bunu elde etmek için bu kadar zorlama ve gizliliği göze almıştı?

Beyaz yüzükten başka ne olabilir ki?

İçinde bir histeri dalgası yükseldi. Kendini kontrol etmek için savaştı. Korku onu harekete geçirdi. Ceer'e döndü ve "Nasıl olur da

ortadan kayboldular mı?"

"Bilmiyorum." Yüz ifadesi değişmemişti. "Bu kapıların ötesinde belli bir yerde"-bir an için bir kelime aradı

- "Onlara bir keskinlik geldi. Sonra artık önümde değillerdi. Nasıl ortadan kaybolduklarını keşfedemedim."

Lanet olsun! Linden bir el hareketiyle bu cevaplanamaz soruyu geçiştirdi. Birinci'ye, "Kemper'ın Sahası" diye homurdandı.

"Evet." Boş kınına rağmen, kılıç ustası harekete geçmek için hazırды. "Kemper's Pitch." Başını sallayarak Honninscrave ve Seadreamer'ı koridordan aşağı gönderdi.

Ceer de onlara katılınca tırıs kalktılar. Aynı anda Birinci de onları takip etti; ardından Linden ve Cail peşlerinden koştular, Covenant için yaptıklarının sonuçlarını düşünemeyecek kadar endişeliydiler.

İlk virajda arkasına baktı, Vain ve Findail'in görünürde bir aceleleri ya da çabaları olmadan takip ettiklerini gördü.

Bölük neredeyse aynı anda, daha önce odalarının dışında konuşlanmış olan Muhafızlarla karşılaştı. *Hustin*'lerin yüzlerinde acımasız bir şaşkınlık ve belirsizlik vardı. Bazıları öne doğru adım attı; ama Devler meydan okurcasına yanlarından geçerken, *hustin* tepki vermedi. Mordantly Linden, Kasreyn'in dikkatinin başka bir yerde yoğunlaşmış olması gerektiğini düşündü.

Haruchai gibi Devler de belli ki İkinci Çember'in düzeni hakkında onun özümseyebildiğinden daha fazla şey öğrenmişlerdi. Salonlar, geçitler, koridorlar ve odalar arasında hatasız bir şekilde ilerlediler. Kısa bir süre içinde, Zenginlikler Katmanı'na çıkan merdivenlerin yakınındaki ön avluya ulaştılar. Hiç tereddüt etmeden yukarı çıktılar.

Kat her zamanki gibi ısıllı ısıldı; ama gecenin bu saatinde ıssızdı. Honninscrave hemen galeriler a r a s ı n d a karmaşık bir yol seçti. İlk'in büyük bir arzuyla baktığı uzun kılıcın bulunduğu yere geldiğinde durdu. Ona dikkatle bakarak yumuşak bir sesle, "Silahlanmayacak mısın?" diye sordu.

"Beni kışkırtma." Yüz hatları soğuktu. "*Gaddhi*'nin ya da Kemper'inin huzuruna bizden esirgenen bir hediyeyle mi çıkacağız?"

savaş dışında tüm seçeneklerimizi kaybedeceğiz. Ayaklarımızı aceleyle o yola sokmayalım."

Linden, İkinci Çember'den karanlık şekillerin yükseldiğini hissetti. "Muhafızlar," diye nefes nefese kaldı. "Biri onlara ne yapmaları gerektiğini söylemiş."

Birinci, Honninscrave'e başıyla bir emir verdi. Merdivenlerden Majesteleri'ne doğru uzaklaştı.

Linden, Devlerin peşinden sarmal tırmanışta baş döndürücü bir şekilde koştu. Nefes alış veriş sert ve keskindi; kuru hava ciğerlerini parçalıyordu. Majesteleri'ndeki *adamlardan* korkuyordu. Onlara da emir verilmişse, şirket bu kadar çok kişiye karşı ne yapabilirdi?

Merdiven boşluğundan Auspice salonunun tehlikeli zeminine fırladığında, korkularının haklı olduğunu gördü. Çok sayıda bodur, güçlü *hustin* şirketin yolu boyunca bir yay oluşturmuştu. Elleri mızraklar vardı. Auspice'in çevresinden yansıyan zayıf ışıktaki, eski karanlık kadar inatçı görünüyorlardı.

Takip eden Muhafızlar merdivenlerin dibine ulaşmıştı.

"Taş ve Deniz!" diye tısladı Birinci dişlerinin arasından. "İşte neşeli bir geçiş." Seadreamer öne doğru düşüncesizce bir adım attı. "Dur, Dev," diye yumuşak bir sesle emretti. "Bizi sığır gibi öldürtmek mi istiyorsun?" Aynı tonda, omzunun üzerinden Linden'e seslendi. "Seçilmişler, aklınıza bir şey gelirse söylemekten çekinmeyin. Bu tehlikeden hoşlanmıyorum."

Linden cevap vermedi. Muhafızların duruşu Kasreyn'in Covenant'a karşı niyetinin ne olduğunu çok iyi anlatıyordu. Ve Covenant bir bebek kadar savunmasızdı. *Elohim* onu koruyabilecek her şeyi elinden almıştı. Paniğini bastırmak için sessiz küfürler çiğnedi.

Hustin şirkette ilerledi.

Bir sonraki an, Majesteleri'nde yüksek bir çığlık yankılandı: "Dur!"

Muhafızlar durdu. Merdivendekiler birkaç basamak daha tırmandıktan sonra itaat ettiler.

Birisi *koşuşturana* arasından öne doğru atılmaya başladı. Linden kulaklarının dibinde, sarı saçlarının gür telaşıyla birlikte sallanan sert bir baş gördü. Muhafızlar istemsizce ayrıldılar. Kısa süre sonra bir kadın topluluğun önünde durdu.

Çırılçıplaktı, sanki *Gaddhi*'nin yatağından yeni çıkmış gibiydi.

Leydi Alif.

Arayıcılara bir bakış attı, çıplaklığını fark etmeleri için onları cesaretlendirdi. Sonra Muhafızlara döndü. Sesi öfke taklidi yapıyordu; ama yüzeyin altında hiddetle titriyordu.

"*Gaddhi*'nin misafirlerine neden saldırıyorsunuz?"

Hustin'in domuz gözleri rahatsız bir şekilde ona doğru kaydı ve tekrar şirkete döndü. Düşünceleri kıvrım kıvrım işliyordu. Bir süre durakladıktan sonra içlerinden birkaçı, "Bunların geçmesine izin verilmiyor," diye cevap verdi.

"Değil mi?" diye sertçe sordu. "Size onları kabul etmenizi emrediyorum."

Hustin'ler emirlerinin kesinliği karşısında yine sessiz kaldılar. Diğerleri tekrarladı, "Bunların geçmesine izin verilmiyor."

Leydi kollarını kalçalarının üzerinde kavuşturdu. Sesi tehlikeli bir şekilde yumuşadı. "Muhafızlar, beni tanıyor musunuz?"

Hustin ona göz kırptı. Birkaçı açlık ve şaşkınlık arasında kalmış gibi dudaklarını yaladı. Sonunda bir avuç insan, "*Gaddhi*'nin gözdesi Leydi Alif," diye cevap verdi.

"Hem de nasıl," diye alaycı bir şekilde tersledi. "Ben Leydi Alif'im, *Gaddhi* Rant Absolain'in Favorisi. Kasreyn sana *Gaddhi*'nin ya da onun Gözdeleri'nin emirlerini reddetme yetkisi mi verdi?"

Muhafızlar sessizdi. Sorusu onlar için fazla karmaşıktı.

Yavaşça, net bir şekilde, "*Bhrathairealm* ve Büyük Çöl'ün *gaddisi* Rant Absolain adına, konuklarının geçişine izin vermenizi emrediyorum," dedi.

Hustin önceliklerini sıralamaya çalışırken Linden nefesini tuttu. Görünüşe göre bu durum talimatlarında yer almıyordu ve yardımcılarına yeni bir emir de gelmemiştir. Leydi Alif'in ısrarı karşısında başka ne yapacaklarını bilemediler. Bir iç çekiş gibi hissettiren bir hareketle ayrıldılar ve *Auspice*'e doğru bir yol açtılar.

İyiliksever hemen şirketle yüzleşti. Gözleri tehlikeli bir intikam duygusuyla parlıyordu. "Şimdi acele edin," dedi hızla, "Kasreyn Thomas Antlaşması'nıza karşı olan niyetiyle yanıp tutuşurken, yoldaşınızın iyiliğini dilemek için bir nedenim yok, ama Kemper'a hizmetinde çalışanları küçümsemenin akılsızlık olduğunu öğreteceğim. Belki piyonları bir gün ona karşı koyacak cesareti bulurlar." Bir

Bir an sonra ayağını yere vurdu ve gümüş bir tıngırtı çıkardı. "Git diyorum! Her an kendini hatırlayabilir ve bana karşı çıkabilir."

İlk tereddüt etmedi. Çemberden çembere adım atarak *hustinlerin* arasında hızla ilerledi. Ceer de ona katıldı. Honninscrave ve Seadreamer onu takip ederek geri çekildiler. Linden bir an durup Leydi'ye soru sormak istedi ama zamanı yoktu. Cail onu kolundan yakalayıp Devlerin peşinden sürükledi.

Bölüğün arkasındaki Muhafızlar dönüp saflarını yeniden düzenlediler. Taş levhaların üzerinde hızla ilerleyerek Vain ve Findail'i Auspice'e doğru takip ettiler.

Devler tahtın etrafındaki daha parlak aydınlığa girdiklerinde, Brinn aniden gölgelerin arasından belirdi. Oraya nasıl geldiğini açıklamak için duraksamadı. Açıkça şöyle dedi: "Hergrom ur-Lord'u keşfetti. Gelin." Dönerek *gaddhi*'nin koltuğunun arkasındaki karanlığa doğru hızla ilerledi.

Linden *avcılara* baktı. Acımasızca, kararlılıkla ilerliyorlardı ama davetsiz misafirleri yakalamak için hiçbir çaba göstermiyorlardı. Belki de şimdi herhangi bir geri çekilmeyi engellemeleri emredilmişti.

Geri çekilme konusunda endişelenemezdi. Covenant Kemper'ın ellerindeydi. Birinci ve Ceer'in peşinden Auspice'in gölgesine doğru koştu.

Burada da duvar, hortlakların kıvranışını andıran azap dolu şekillerle derinlemesine oyulmuştu. Açık ışıktaki bile kapıyı bulmak zor olacaktı, çünkü kabartmaların arasına kurnazca gizlenmişti.

Ama Brinn yolu öğrenmişti. Doğruca kapıya gitti.

Elinin baskısıyla içeri doğru salındı ve topluluğu taşın içinden yukarı doğru çıkan dar bir merdivene kabul etti. Brinn önde, Honninscrave, Seadreamer ve ardından Ceer arkasındaydı. Linden, Birinci'yi takip etti. Aciliyet kalbini sıkıştırıyor, nefesinin darlığını ve bacaklarının yetersiz gücünü reddediyordu. Covenant'ın adını haykırmak istiyordu.

Merdiven inanılmaz derecede uzun görünüyordu; ama sonunda büyük, yuvarlak bir odaya açılan bir kapıya ulaştı. Mekan bir baştan çıkarma odası gibi döşenmiş ve düzenlenmişti. Mangallar yoğun mavi kilimlerin, gür minderlerin ve sedirlerin üzerine ışık saçıyordu: duvar halıları

Duvarları kaplayan resimler çeşitli korkunç sahneleri tasvir ediyordu. Neredeyse anında, havadaki tütsü Linden'in ciğerlerini sersemlikle doldurmaya başladı.

Önünde Devler ve *Haruchai* durdu. Bir *husta* mızrağını arayışçılara doğrultmuş, odanın ortasından yükselen demir merdivenleri koruyordu.

Bu *husta* görevinden hiç şüphe duymuyordu. Yanaklarından birinin rengi morarmıştı ve Linden Muhafız'ın bir kavgaya karıştığına dair başka işaretler de gördü. Eğer Hergrom gerçekten de Covenant'ı bulduysa, bunu yapmak için bu odadan geçmiş olmalıydı. Ama *husta* acılarına karşı dirençliydi. Korkusuzca bölüğün karşısına çıktı.

Brinn ileri atıldı. Muhafız'a çalım attı, sonra mızraktan kurtuldu ve merdivenin korkuluklarına doğru sıçradı.

Husta, sırtına vurmak için mızrağının ucuyla onu takip etti. Ama Seadreamer çoktan harekete geçmişti. İvme, ağırlık ve meşe gücüyle, Muhafız'ı minderlerin arasında doyuma ulaşmış bir aşık gibi geren bir darbe indirdi.

Önlem olarak Honninscrave *husta*'nın peşinden atladı, mızrağını y a k a l a d ı ve sapını kopardı.

Şirketin geri kalanı Brinn'in peşinden koştu.

Merdivenler onları daha da yükseğe, Kemper's Pitch'in inzivasına götürdü.

Linden parmaklıklara tutunarak kendini basamaktan basamağa taşıdı, kurşuni bacaklarını onu taşımaya zorladı. Tütsü ve spiral onu bir kâbus gibi etkiliyordu. Daha ne kadar yükselebileceğini bilmiyordu. Bir sonraki seviyeye ulaştığında, nefes almak için mücadele etmekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz düşebilirdi.

Ama iradesi onu tuttu, nefes nefese ve sersemlemiş bir halde *gaddhi*'nin Kemper'ının berraklığına taşıdı.

Gözleri çılgınca etrafı taradı. Burası açıkça Kasreyn'in sanatını icra ettiği laboratuvarıydı. Ama gördüğü hiçbir şeyi odak noktasına getiremiyordu. Ekipmanlarla kaplı uzun masalar, kalabalık raflar, garip düzenekler etrafında dönüyor gibiydi.

Sonra görüşü netleşti. Devlerin ve Brinn'in durduğu noktanın ötesinde bir Muhafız yatıyordu. Ölmüştü, bir yere yayılmıştı.

Kendi saf kanından oluşan bir havuz. Hergrom bir meydan okuma gibi üzerinde durdu. Kasıtlı olarak lucubrium'un bir tarafına doğru başını salladı.

Kasreyn oradaydı.

Kendi malikânesinde, malları ve güçleriyle çevrili olarak, doğal olmayan bir şekilde uzun görünüyordu. Zayıf kolları göğsünün üzerinde bir öfke gibi kıvrılmıştı; ama Hergrom kadar hareketsizdi, sanki o ve *Haruchai* bir çıkmazın içindeymiş gibi. Altın gözlüğü boynundaki kurdeleden sallanıyordu. Oğlu sırtında bir tümör gibi uyuyordu.

Bağlama ve aparatlarla dolu bir sandalyenin önünde duruyordu.

Bağların içinde Covenant oturuyordu.

Arkadaşlarına bakıyordu; ama gözleri boştu, sanki ruhu yokmuş gibiydi.

Nefes nefese dişlerini sıkkan Linden, Devlerin arasından sıyrılıp hızla ilerledi. Bir anlığına Kasreyn'e baktı, yüzündeki öfkeyi çıplak bir şekilde görmesine izin verdi. Sonra ona sırtını döndü ve Covenant'a yaklaştı.

Bağları çözmeye çalışırken elleri titriyordu. Onun için çok sıkıydılar. Brinn ona katıldığında, bu görevi ona bıraktı ve bunun yerine Covenant'ı incelemeye odaklandı.

Hiçbir hasar bulamadı. Etinde iz yoktu. Ağzının gevşekliği ve sakalının karışıklığının ardında hiçbir şey değişmemişti. Vücudunu araştırdı, kemiklerini ve organlarını inceledi; ama içten de hiçbir zarar görmemişti.

Yüzüğü hâlâ yarım elinin son parmağında bir pranga gibi asılı duruyordu.

Rahatlama onu sersemletti. Bir an için anlamsızlıktan başı döndü, ur-Lord'u serbest bırakırken Brinn'in omzunda kendini sabitlemek zorunda kaldı. Hergrom Kasreyn'i zamanında durdurmuş muydu? Yoksa Kemper basitçe başarısız mı olmuştu? *Elohim*'in sessizliği onun sanatını bile aşmış mıydı?

Gerçekten de Covenant'ı incinmekten korumuş muydu?

"Gördüğünüz gibi," dedi Kasreyn, "yaralanmamış." Sesine hafif bir yaşlılık ve öfke titremesi karıştı. "Benim hakkımdaki düşüncelerine rağmen, sadece onun yardımını istedim. Bu *Haruchai* varlığıyla ve gereksiz yere kan dökerek beni engellememiş olsaydı, Thomas Antlaşmanız size eksiksiz ve iyi bir şekilde iade edilmiş olacaktı. Ama hiçbir güvenilirlik

şüphelerinize dayanabilir. Niyetimin dürüstlüğünü size öğretecek olan şeyi gerçekleştirmemi engellediği için şüpheniz kendini gerçekleştiriyor."

Linden ona doğru döndü. Rahatlaması öfkeye dönüştü. "Seni piç kurusu. Madem bu kadar güvenilirsin, bütün bunları neden yaptın?"

"Seçilmiş." Öfke gözlerindeki ışıltıda parlıyordu. "Thomas Covenant'ı sadece bana bırakmanız için sizi ikna edebileceğim herhangi bir yol var mı?"

Kişiliğinin tüm gücüyle, kırılgan bir erdem imajı yansıtıyordu. Ama Linden yılmadı. Duruşu ile açlığı arasındaki uyumsuzluk onun için aşikârdı. Ona gördüklerini anlatacak, görüş alanını açığa çıkaracak kadar öfkeliydi. Ama zamanı yoktu. Ağır ayaklar demir merdivenlerde çınılıyordu. Havadaki ölüm kokusunun ardında, *Hustin*'in yukarı doğru yükseldiğini hissetti. Brinn Covenant'ı merdivenden çekerken, arkadaşlarını uyarmak için döndü. Uyarıya ihtiyaçları yoktu. Devler ve *Haruchai* çoktan odanın etrafında savunma pozisyonu almışlardı.

Ancak merdiven boşluğunda beliren ilk *kişi hustinlerden* biri değildi. Rant Absolain'di.

Alif Hanım onun arkasındaydı. Kendini yarı saydam bir cübbeyle örtmek için zaman ayırmıştı.

Arkalarından muhafızlar geldi.

Düşen *husta*'yı görünce Leydi Alif'in yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi. Bunu hiç beklemiyordu. Onu okuyan Linden, İyiler'in Kasreyn'in planlarını daha da boşa çıkarmak için *gaddhi*'yi uyandırdığını tahmin etti. Ama ölü Muhafız her şeyi değiştirdi. Leydi ifadesine hâkim olamadan, bir hata yaptığının farkına vardığını ele verdi.

Linden bir anlık endişeyle hatanın ne olduğunu anladı.

Gaddhi Kasreyn'e bakmadı. Misafirlerini fark etmedi. Dikkati ölü Muhafız'a kilitlenmişti. Bir adım, iki adım ilerledi, karanlık kanın içinde dizlerinin üstüne çöktü. Kan kalın bir şekilde sıçrayarak ketenini lekeledi. Elleri *Husta*'nın yüzünde çırpındı. Sonra Muhafızı sırt üstü çevirmeye çalıştı; ama Muhafız onun için çok ağırdı. Elleri kan içinde kaldı. Gözlerini dikti

Onlara, etrafındaki kalabalığa kör gözlerle baktı. Ağzı titredi. "Muhafızlarım." Sesi yasalı bir çocuk gibiydi. "Muhafızımı kim öldürdü?"

Bir an için lucubrium sessizlikle doldu. Sonra Hergrom bir adım öne çıktı. Linden tehlikenin havada uçuştüğünü hissetti. Onu geri çağırmaya çalıştı. Ama çok geç kalmıştı. Hergrom yoldaşlarını *Gaddhi*'nin gazabından kurtarma sorumluluğunu kabul etti.

Hustin gelmeye devam etti. Devler ve *Haruchai* kendilerini hazır tuttular; ancak silahsızdılar ve sayıca azdılar.

Rant Absolain'in ifadesi yavaşça Hergrom'a odaklandı. Dizlerinin üzerinden kalktı, ağzından kan damlıyordu. Bir an için, sanki *Haruchai*'nin işlediği suçun derinliği karşısında dehşete düşmüş gibi Hergrom'a baktı. Sonra "Kemper" dedi. Sesi boğazının gerisinde hırıltılı bir tutkuya dönüşmüştü. Keder ve öfke ona daha önce sahip olmadığı heybeti vermişti. "Cezalandırın onu."

Kasreyn Muhafızlar ve arayışçılar arasında ilerledi, Rant Absolain'in yanına gitti. "Ey *gaddhi*, onu suçlama." Kemper'in kendi kendine verdiği emir, sesinin pişmanlıktan ziyade telaşlı çıkmasına neden oldu. "Hata benim. Pek çok yanlış karar verdim."

Bunun üzerine *gaddhi* aşırı gerilmiş bir ip gibi koptu.

"Onun *cezalandırılmasını* istiyorum!" İki yumruğuyla Kasreyn'in göğsüne vurarak sarı cüppeye kan lekeleri bulaştırdı. Kemper bir adım geri çekildi; ve Rant Absolain tutkusunu Hergrom'a savurmak için döndü. "O Muhafız benim! *Benim!* Sonra tekrar Kasreyn'le yüzleşti. "Tüm *Bhrathairealm*'de hiçbir şeye sahip değilim! Ben *gaddhi*'yim ve *gaddhi* sadece bir hizmetkâr!" Öfke ve kendine acıma içinde kıvranıyordu. "Sandhold benim değil! Zenginlikler benim değil! Chatelaine bana sadece senin kaprisinle katılıyor!" Ölü *husta*'ya doğru eğildi ve katılaştıran sıvıdan avuç avuç alıp Kasreyn'e, Hergrom'a fırlattı. Kasreyn'in çenesinden bir kadeh damladı ve düştü, ama o bunu görmezden geldi. "İyiliklerim bile bana senden geliyor! Sen onları kullandıktan sonra!" Rant Absolain'in yumrukları havada darbeler savurdu. "Ama Muhafızlar *benim!* Senin iradeni öğrenmek için önce bakmadan sadece bana itaat ederler!" Bir haykırıyla sözlerini tamamladı: "*Cezalandırılmasını istiyorum!*"

Çılgınlık kadar katı bir şekilde Kemper'la yüzleşti. Bir süre sonra Kasreyn, "Ey *gaddhi*, senin iraden benim irademdir," dedi. Ses tonu, bir an için

pişmanlık. Hergrom'a doğru yavaşça, hüzünlü bir şekilde adım atarken, cüppesinin içine gizlenmiş gerginlik bir tehdit iletliyordu. "Hergrom-" diye başladı Linden. Sonra boğazı uyarının üzerine kilitlendi. Tehdidin ne olduğunu bilmiyordu.

Arkadaşları Hergrom'un yardımına koşmak için kendilerini hazırladılar. Ama onlar da tehdidi tanımlayamadılar.

Kemper Hergrom'un önünde durdu ve onu kısaca inceledi. Sonra Kasreyn gözlüğünü sol gözüne kaldırdı. Linden rahatlamaya çalıştı. *Haruchai*, Kemper'in *geas*'ına karşı dayanıklı olduklarını çoktan kanıtlamıştı. Hergrom'un düz gözbebekleri hiç korku göstermiyordu.

Göz merceğinden bakan Kasreyn dikkatli bir şekilde uzandı ve işaret parmağını Hergrom'un alnının ortasına dokundurdu.

Hergrom'un tek tepkisi gözlerini hafifçe aralamak oldu.

Kemper iki elini birden bıraktı, yorgunluktan ya da üzüntüden çökmüş gibiydi. Tek kelime etmeden arkasını döndü. Covenant'ın bağlı olduğu sandalyeye giderken Muhafızlar onun için ayrıldı. Orada oturdu ama taşıdığı çocuk yüzünden arkasına yaslanamadı. Parmaklarıyla, sanki yas tutuyormuş gibi yüzünü gizledi.

Ama Linden'e gizlediği duygu neşe gibi geldi.

Algılarından emin değildi. Kemper kendisi hakkındaki gerçeği gizlemekte ustaydı. Ama Rant Absolain'in tepkisi açıktı. Şiddetli bir zafer edasıyla sırtıyordu.

Ağzı, şirketi ezecek, kendi üstünlüğünü gösterecek bir şey söylemek ister gibi hareket etti; ama aklına hiçbir kelime gelmedi. Yine de Muhafızlara olan tutkusu onu ayakta tutuyordu. Uzaklaşırken gerçekten de bir hükümdar olabilirdi. *Hustin*'e kendisini takip etmesini emrederek Leydi Alif'in elinden tuttu ve lucubriumdan ayrıldı.

Aşağı doğru inmeye başladığında Leydi, Linden'e pişmanlık dolu bir bakış fırlattı. Sonra gitmişti ve Muhafızlar arkasından demir merdivenleri gümbür gümbür iniyorlardı. İki ölü arkadaşlarını taşıyarak götürüyordu.

Hustin odadan çıkarken arayışçılardan hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Vain'in mülayim ve belirsiz gülümsemesi Findail'in tetikte bekleyen acısının ters bir görüntüsüydü. İlk, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu.

bir şahin gibi bakıyordu. Honninscrave ve Seadreamer yakınlarda hazır bekliyordu. Brinn, Covenant'ı Linden'in yanına yerleştirmişti; dört *Haruchai*, korumaya yemin ettikleri insanların etrafında bir kordon oluşturmuştu.

Linden kendini kaskatı kesmiş, ciddiymiş gibi davranıyordu. Ama tehlike hissi azalmamıştı.

Muhafızlar gidiyordu. Hergrom fark edilebilir bir zarar görmemişti. Birazdan Kasreyn arayışçılarla yalnız kalacaktı. Onların ellerinde olacaktı. Elbette bu kadar çok kişiye karşı kendini savunamazdı. O halde neden şirketin hayatta kalmasının bu kadar tehlikeli hale geldiğini hissediyordu?

Brinn dikkatle ona baktı. Sert gözleri kelimeler olmadan bir mesaj iletmeye çalışıyordu. Sezgisel olarak onu anlıyordu.

Son *husta* merdivenlerdeydi. Zaman neredeyse gelmişti. Dizleri titriyordu. Onları hafifçe büktü, ayaklarının üzerinde dengede durmaya çalıştı.

Kemper kımıldamamıştı. Ellerinin gizlediği yerden, kızgın bir tonda ya da kızgınlığı zekice taklit ederek, "Odalarınıza dönebilirsiniz. Şüphesiz *gaddhi* sizi daha sonra çağıracaktır. Ona itaat etmeniz konusunda sizi uyarmalıyım. Yine de burada olup biten her şeyden pişmanlık duyduğuma inanmanızı isterdim."

O an gelmişti. Linden kelimeleri zihninde çerçeveledi. Gibbon-Raver'ı öldürmeyi defalarca hayal etmişti. Hatta Revelstone'da kendini tuttuğu için Covenant'ı azarlamıştı. *Bazı enfeksiyonların kesilip atılması gerektiğini* söylemişti. Buna inanmıştı. Güç kötülüğü yok etmek için değilse ne içindi? Yoksa neden olduğu kişi haline gelsin k i ?

Ama artık kararını vermişti ve konuşamıyordu. Kasreyn'in yaptığı her şeye karşı kalbi öfkeyle çarpıyordu ama yine de konuşamıyordu. O bir doktordu, katil değil. Brinn'e istediği izni veremezdi.

Kadına sırtını döndüğünde yüzündeki ifadede belirgin bir küçümseme vardı. Sessizce arzularını Birinci'nin liderliğine iletti.

Swordmain cevap vermedi. Eğer eline geçen fırsatın farkındaysa, bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Kemper'a ya da arkadaşlarına tek kelime etmeden merdivenlere doğru yürüdü.

Linden rahatlatma ya da pişmanlık dolu aptalca bir inilti çıkardı, hangisi olduğunu bilmiyordu.

Brinn'in alnında belli belirsiz bir kırıışıklık oluştu. Ama tereddüt etmedi. Honninscrave Birinci'yi takip ettiğinde, Brinn ve Hergrom Covenant'ı aşağıya doğru götürdüler. Cail ve Ceer hemen Linden'i merdivenlere doğru yönlendirdiler. Seadreamer kendini *Haruchai*'nin arkasına bir siper gibi yerleştirdi. Vain ve Findail'i kendi hızlarında takip etmeleri için bırakarak, şirket Kemper'ın Sahası'ndan aşağı indi. Yumruk gibi sıkılmış bir sessizlik içinde, İkinci Çember'deki odalarına döndüler.

Yol boyunca hiç muhafızla karşılaşmadılar. Majesteleri bile *boştu*.

Birinciler yatak odalarının karşısındaki büyük odaya girdiler. Linden ve diğerleri Swordmain'e katılırken, Ceer kapıyı korumak için geçitte kaldı.

Brinn, Covenant'ı dikkatlice sedirlerden birine yerleştirdi. Sonra Birinci ve Linden'in karşısına geçti. Durgun sesi Linden'in kulağına bir suçlama tınısı ilettili.

"Neden Kemper'ı öldürmedik? Güvenliğe giden yolumuz orada yatıyordu." Birinci, sanki kendi kendine konuşmak için dilini çiğniyormuş gibi ona baktı. emretti. Kadın cevap vermeden önce aralarında zor bir an geçti: "*Hustin* dört bin yüz. At sayısı on beş. Kan dökerek yolumuzu kazanamayız."

Linden kendini sakat gibi hissediyordu. Bir kez daha harekete geçemeyecek kadar felç olmuştu; çelişkiler onu işe yaramaz hale getirmişti. Brinn'e destek olma yükünden bile kurtulamamıştı.

"Onlar bir şey ifade etmiyor. At'ı bilmem. Ama Muhafızların kendi akılları yok. Kasreyn onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeden çaresizler."

Honninscrave şaşkınlıkla ona baktı. "Ama *gaddhi* dedi ki-"

"Yanılıyor." Bastırmaya çalıştığı çığlıklar sesinin sınırlarını yırttı. "Kasreyn onu evcil hayvan gibi besliyor."

"O zaman bu Kemper'ı öldürmemiz gerektiğine de mi sen söz veriyorsun?" diye sordu Birinci karanlık bir sesle.

Linden, Birinci'nin bakışlarına karşılık veremedi. "Evet!" diye bağırarak istedi.

Ve *hayır*. Ellerinide yeterince kan yok muydu?

"Biz Devleriz," dedi Swordmain, Linden'in sessizliği karşısında. "Biz cinayet işlemeyiz." Sonra da konuya sırtını döndü.

Ama o eğitimli bir savaşçıydı. Omuzlarının dikleşmesi, bu kadar tehlike ve yalancılık karşısında kendini tutma çabasının onu parçaladığını bir açıklama kadar açık bir şekilde ifade ediyordu.

Linden'in görüşünü bir bulanıklık doldurdu. Her yargı onu eksik buluyordu. Covenant'ın boşluğu bile cevap veremediği bir suçlamaydı.

Kasreyn Hergrom'a ne yapmıştı?

Dünyanın aydınlığı ve karanlığı Sandhold'un içinde görünmezdi. Ama sonunda hizmetkârlar odaya geldi ve yemek tepsileriyle gün doğumunu haber verdiler. Linden'in düşünceleri yorgunluk ve gerginlikten donuklaşmıştı; yine de yiyecekleri incelemek için kendini uyandırdı. Her şeyde bir ihanet bekliyordu. Ancak bir anlık inceleme ona yiyeceklerin temiz olduğunu gösterdi. Kendisini bilinmeyene hazırlamaya çalışarak, o ve yoldaşları kasıtlı olarak karınlarını doyurdular.

Yıpranmış ve kırmızı çerçeveli gözleriyle Hergrom'u inceledi. Yüzünün kahverengi derisinden kemiklerinin hayati iliklerine kadar hiçbir zarar izi, kendisine dokunulduğuna dair hiçbir işaret göstermiyordu. Ama yüzünün acımasız sertliği ona herhangi bir soru sormasını engelledi. *Haruchai* ona güvenmiyordu. Kasreyn'in ölümü için çağrı yapmayı reddederek, Hergrom'u kurtarmak için tek şans olduğunu kanıtlayabilecek şeyi reddetmişti.

Bir süre sonra Rire Grist geldi. Yanında başka bir adam vardı; Caiti n'in yardımcısı olarak tanıttığı, sert bakışlı bir asker. Sanki geceki faaliyetlerle ilgili hiçbir şey duymamış gibi arayışçıları selamladı. Sonra rahat bir tavırla, "Dostlarım, *Gaddhi* bu sabah Sandwall'da bir yürüyüş yaparak kendini eğlendirmeyi tercih ediyor. Sizin de katılmanızı istiyor. Güneş harikulade bir berraklıkla parlıyor ve Büyük Çöl'ün ilginizi çekebilecek bir manzarasını sunuyor. Gelir misiniz?"

Sakin ve kendinden emin görünüyordu. Ama Linden onun gözlerinin etrafındaki gerginlikten tehlikenin atlatılmadığını anladı.

Birinci'nin düşüncelerinin acılığı yüzünden okunuyordu: Bu konuda başka seçeneğimiz var mı? Ama Linden'in söyleyecek bir şeyi yoktu. Karar verme gücünü kaybetmişti. Korkuları karanlık kanatlar gibi kafasını dövüyor, her şeyi imkânsız hale getiriyordu. Hergrom'u öldürecekler!

Yine de bölüğün gerçekten başka seçeneği yoktu. *Gaddhi*'nin tüm muhafızları ve atlarıyla savaşılamazlardı. Ve eğer savaşmak istemiyorlarsa, Rant Absolain'in misafirleri olarak rollerini oynamaya devam etmekten başka çareleri yoktu. Linden'in bakışları zeminin kör taşlarında geziniyor, kendisini arayan gözlerden kaçırıyordu; ta ki Birinci, Rire Grist'e "Hazırız," diyene kadar. Sonra sıkıntıyla arkadaşlarını takip ederek odadan çıktı.

Caiti n onları Sandhold'un devasa kapılarına kadar götürdü. Birinci Sirkülasyon'un ön avlusunda, belki de kırk kadar asker atlarını eğitiyor, devasa, loş salonun etrafında at arabalarını hoplatıyor ve kıvırıyorlardı. Atların hepsi kara ya da siyah renkteydi ve nal sesleri gölgeler arasında, uzaklardan gelen bir önsezinin çıtırtıları gibi kıvılcımlar saçırıyordu. Rire Grist atlıların liderini tanıdık bir komut tonuyla selamladı. Onların arasında kendinden emindi. Ama hiç duraksamadan topluluğu koridorun karşısına geçirdi.

Donjon'u çevreleyen açık araziye ulaştıklarında, çöl güneşi onlara hissedilir bir parlaklık ve sıcaklık darbesi vurdu. Linden görüşünü açmak için arkasını dönmek zorunda kaldı. Gözlerini kırpiştirarak surların arasındaki tozlu gökyüzüne baktı ve Sandhold'un ağır baskısından biraz olsun kurtulmak istedi. Ama hiçbir rahatlama bulamadı. Hiç kuş yoktu. Duvarın üst kıvrımındaki banketler belirli aralıklarla *hustin* ile işaretlenmişti.

Cail onun koluna girdi ve arkadaşlarının ardından doğuya, duvarın gölgesine doğru çekti. Gözleri loşluk için minnettardı; ama bu, kurak havanın ciğerlerini tırmalamasını hafifletmiyordu. Kum her adımda ayaklarının altında kayıyor, bacaklarındaki gücü emiyordu. Bölük Sandwall'un doğu kapısını geçtiğinde, dönüp kaçmak için dayanılmaz bir istek duydu.

Duvarın tasarımı ve inşası hakkında kibarca konuşan Rire Grist, grubu Birinci Çember'in etrafından dolaştırarak Sandwall'un yan tarafına inşa edilmiş geniş bir merdivene doğru götürdü. Birinci ve Honninscrave'e biri Sandhold'un ötesinde diğeri karşısında olmak üzere böyle iki merdiven olduğunu ve donjondan duvara ulaşmak için yeraltı geçitlerinden geçen başka yollar da olduğunu söylüyordu. Ses tonu yumuşaktı; ama ruhu öyle değildi.

Linden merdivenleri çıkmaya başladığında, içinde hummaya benzer bir ürperti hissetti. Yine de sanki bağımsız iradesini Birinci'yi harekete geçiren zorunluluğa teslim etmiş gibi onu takip etti.

Merdivenler sekiz ya da on kişinin aynı anda çıkabileceği kadar genişti. Ama merdivenler dikti ve o sıcakta tırmanma çabası Linden'in yüzünü kızarttı, tişörtünü terden sırtına yapıştırdı. Zirveye ulaştığında, kuru hava iğnelerle doluymuş gibi nefes alıyordu.

Korkulukları içinde, Sandwall'un sırtı bir yol kadar genişti ve atların ya da at arabalarının kolayca geçebileceği kadar pürüzsüzdü. Bu noktadan Linden, Birinci Çember'in kenarıyla aynı hizadaydı ve Kemper's Pitch'in korkunç kuyusunda doruğa ulaşmak için dramatik bir şekilde yükselen Sandhold'un her bir muazzam çemberini görebiliyordu.

Duvarın diğer tarafında Büyük Çöl uzanıyordu.

Rire Grist'in de söylediği gibi, atmosfer ufuklara kadar berrak ve keskindi. Linden bakışlarının doğu ve güneye doğru birkaç fersah uzandığını hissetti. Güneyde, birkaç virga orta mesafeye mor gölgeler düşürüyordu; ama bunlar güneş ışığının kazınmış keskinliğini etkilemiyordu.

Bu ışığın altında çöl, tuz ve ağartılmış kemikler kadar beyaz ve dünyanın tüm susuzluğundan daha kuru bir kum çölüydü. Güneşi yakalıyor, dağılmış ve çoğalmış olarak geri gönderiyordu. Kumlar, onu hareket ettirecek kadar ağır bir gelgitin olmaması nedeniyle hareketsiz kalmış bir deniz gibiydi. Kum tepeleri gökyüzüne doğru sıralanıyor ve birbirlerine meydan okuyorlardı, sanki bir zamanlar toprağın kendisi bir tufanın öfkesiyle canlanmıştı. Ancak bu orojenez o kadar uzun zaman önce gerçekleşmişti ki, sadece arazinin iskeleti ve kumulların şekli onu hatırlıyordu. Artık Büyük Çöl'de, güneyin derinliklerinden gelen rüzgârın yoğun kurutucu püskürmelerinden başka bir yaşam kalmamıştı.

Kumu köpük gibi kaldırır ve toprağın yüzünü kaprisle yeniden oyar. Ve o gün hiç rüzgâr yoktu. Hava kumun bir yansıması gibiydi ve Linden'in her yönde gördüğü her şey ölüydü.

Ama güneybatıda rüzgâr vardı. Şirket Sandwall'un tepesi boyunca yürürken, uzakta, virgaların ve fark edilebilir kumulların ötesinde şiddetin mayalandığının farkına vardı. Hayır, demlenmiyordu: çoktan tüm öfkesini göstermişti. Muazzam bir fırtına ufukta sanki bir kasırganın kalbi varmış gibi kendi etrafında dönüyordu. Bulutları gök gürültüsü kadar siyahtı ve aralıklarla çığlık gibi korkunç parıltılar gönderiyordu.

Devler fırtınaya bakmak için durana kadar ne olduğunu anlamadı.
Sandgorgons Doom.

Aniden bir kehanet titremesiyle sarsıldı, sanki bu mesafeden bile fırtınanın uzanıp parçalama gücü varmış gibi-

Gaddhi ve kadınları Sandwall'un güneybatı kıvrımında, Doom'un kristal manzarasını görebilecekleri bir yerde duruyordu. Neredeyse bir grup *hustin* etrafı koruyordu.

Onlar doğrudan Kemper'in Pitch'inin yetki alanındaydı.

Rant Absolain arayışçıları yaklaştıklarında selamladı. Gizli bir heyecan karşılaşmasını keskinleştirdi. Ortak dili sahte bir içtenlikle konuşuyordu. Şirket adına Rire Grist uygun cevaplar verdi. O daha saygı duruşunda bulunamadan, *gaddhi* onu daha yakına çağırdı ve bölüğü Muhafızların arasına çekti. Linden hızlıca topluluğu taradı ve Kasreyn'in orada olmadığını fark etti.

Kemper'ından kurtulmuş olan Rant Absolain, sıcak bir ev sahibi rolünü oynamaya kararlıydı. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz," dedi içtenlikle. Kendisini görkemli göstermek için tasarlanmış uzun ekru bir cübbe giymişti. Gözdeleri, bir aşk tanrısının rahibeleri gibi giyinmiş olarak yanında duruyordu. Diğer genç kadınlar da oradaydı; ancak *gaddhi*'nin giyim tarzını paylaşma onuru onlara verilmemişti. Güneşe ve sığağa uygun olmayan zarif giysiler içindeydiler. Ancak *gaddhi* onların bariz güzelliğine aldırış etmedi; misafirlerine odaklandı. Bir elinde abanoz bir zincir tutuyordu ve bu zincirin ucunda siyah bir madalyonu temsil eden büyük bir madalyon sallanıyordu.

Güneş. Bunu, performansını sergilerken yaptığı hareketlerin cömertliğini vurgulamak için kullandı.

"İşte Büyük Çöl!" Sanki sergileyeceği kendisiymiş gibi çöle baktı. "Bu bir manzara değil mi? Böyle bir güneşin altında gerçek renk tonu ortaya çıkar

-*Bhrathair*'in seyahat ettiği her yere kadar uzanan bir renk tonu... Gerçi rivayete göre güneyde çöl, gözün algılayabileceği her renkten oluşan bir harikalar diyarına dönüşür." Kolu madalyonu yay çizerek etrafında döndürdü. "*Bhrathair*'den başka hiçbir halk böylesine büyük ve bağışlayıcı olmayan bir topraktan çıplak yaşamı söküp almamıştır. Ama biz daha fazlasını yaptık.

"Sandhold'u gördünüz. Zenginliğimiz, yemyeşil toprakları yöneten hükümdarlarinkini aşıyor. Ama şimdi ilk kez"-sesi beklentiyle gerildi-"Kumgorgonların Kıyametini görüyorsunuz. Dünya'nın başka hiçbir yerinde böyle bir teurji gösterilmemiştir." Linden kendine rağmen *gaddhi*'nin bakışlarını yönelttiği yere baktı. Sıcak kum, sanki tehlike daha yeni başlıyormuş gibi alnındaki kemiklerin sızlamasına neden oldu; ama bu uzak şiddet onu tuttu. "Ve başka hiçbir halk böylesine düşmüş düşmanlara karşı bu kadar zafer kazanmamıştır." Arkadaşları gürleyen gök gürültüsü karşısında donup kalmış gibiydi. *Haruçaylar* bile sanki kendilerini ona karşı değerlendirmek istercesine bakıyorlardı.

"Sandgorgonlar." Rant Absolain'in heyecanı artmıştı. "Onları tanımıyorsun ama sana şunu söyleyeyim. Zaman ve özgürlük verildiğinde, böyle bir yaratık Sandhold'u taştan taşla çevirebilir. Bir tanesi! Onlar delilikten ya da kâbustan daha korkunçtur. Yine de orada bağlılar. Biz gelişirken onlar hayatlarını Kıyametlerinin girdabına karşı korkuyla geçiriyorlar. Sadece nadiren de olsa içlerinden biri serbest kalabiliyor, o da çok kısa bir süreliğine." Sesindeki gerilim her kelimeyle daha da keskinleşti. Linden Kıyamet'ten uzaklaşmak, arkadaşlarını korkuluklardan geri çekmek istedi. Ama onu dehşete düşüren şeyin adını koyamıyordu.

"Yüzyıllar boyunca, *Bhrathair* sadece Sandgorgonlar hepsini katletmediği için yaşadı. Ama şimdi ben *Bhrathairealm*'in ve tüm Büyük Çöl'ün *gaddhi*'siyim ve onlar benim!"

Konuşmasını gösterişli bir gurur jestiyle bitirdi; ve aniden abanoz zincir parmaklarından kayd.

Güneş ışığının ve soluk kumun üzerinde simsiyah süzülen zincir ve madalyon korkuluğun üzerinden kavis çizerek Sandwall'un dibine yakın bir yere düştü. Kum çarpmanın etkisiyle kabardı ve tekrar duruldu. Madalyonun koyu güneşi temiz toprakta bir leke gibi duruyordu.

Gaddhi'nin kadınları soluk soluğa aşağıya bakmak için kenara çıktılar. Devler korkuluğun üzerinden baktı.

Rant Absolain hareket etmedi. Gizli bir duyguyu bastırmak için kollarını göğsünde kavuşturdu.

İyi bir saray mensubu gibi tepki veren Rire Grist çabucak, "Korkma, ey *gaddhi*. Kısa süre içinde sana geri verilecek. Onu alması için yardımcımı göndereceğim."

Yanındaki asker merdivenlere doğru geri dönmeye başladı, belli ki niyeti dış kapılardan birine ulaşmak ve madalyonu almak için Sandwall'un tabanı boyunca geri dönmekti.

Ama *Gaddhi* Caiti n'e bakmadı. "Onu şimdi istiyorum," diye huysuz bir otoriteyle bağırdı. "İpi getirin."

Aynı anda iki Muhafız duvarın tepesinden ayrıldı, bankete indi ve ardından en yakın açıklıktan duvara girdi.

Linden dikkatle tehlikeye dair bir ipucu aradı. Tehlike her an havada yoğunlaşıyordu. Ama *Gaddhi*'nin tavrı niyetini ele verecek kadar açık değildi. Rire Grist'in dikkatli duruşu onun bir maskaralıkta kendi rolünü oynadığını gösteriyordu ama Linden zaten buna ikna olmuştu. Kadınlar arasında sadece iki İyiliksever sırra dair herhangi bir bilgi açığa vurmuştu. Leydi Benj'in yüz ifadesi gizlenmeye çalışıyordu. Leydi Alif ise şirkete doğru gizli uyarı bakışları fırlatıyordu.

Derken *hustin* ağır bir halat kangalıyla geri döndü. Gecikmeden bir ucunu korkuluklara bağladılar ve diğer ucunu Sandwall'un dış yüzünden aşağıya doğru sarkıttılar. Kuma ulaşacak kadar uzundu.

Bir an için kimse kımıldamadı. *Gaddhi* hareketsizdi. Honninscrave ve Seadreamer Birinci'nin yanında dengede duruyordu, Vain karakteristik olarak duvarda çömelmiş tehlikeye karşı bağışık görünüyordu; ama Findail'in gözleri sanki çok fazla şey görmüş gibi kaydı. *Haruchai*, Muhafızlar arasında mevcut olan en iyi savunma pozisyonlarını almıştı.

Görünürde hiçbir sebep yokken, Covenant "Bana dokunma" dedi.

Rant Absolain aniden şirkete doğru döndü. Sıcaklık bakışlarını yoğunlaştırdı.

"*Sen.*" Sesi gerildi ve gerginlikten çatladı. Sağ kolu dışa doğru sarsıldı ve sert işaret parmağını doğrudan Hergrom'a sapladı. "Amblemimi istiyorum."

Topluluk kenetlendi. Bazı kadınlar dudaklarını ısırды. Alif Hanım'ın elleri açıldı, kapandı, tekrar açıldı. Hergrom'un yüzü hiçbir tepki göstermedi; ama tüm *Haruçayların* gözleri grubu taradı, her şeyi izledi.

Linden konuşmak için mücadele etti. Baskı göğsünü düğümledi ama irkilerek, "Hergrom, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

İlk'in parmakları iki yanında pençeler gibiydi. "*Haruchai* bizim yoldaşlarımız. Buna izin vermeyeceğiz."

Gaddhi, *Bhrathair*'in acı dilinde bir şeyler mırıldandı. *Hustin* anında mızraklarını doğrulttu. Bu kadar yakın mesafede, *Haruchai*'nin çevikliği bile yoldaşlarını yaralanmaktan ya da ölmekten koruyamazdı.

"Bu benim *hakkım*!" Rant Absolain İlk'e doğru tükürdü. "Ben *Bhrathairealm*'in *gaddhi*'siyim! Suçu cezalandırmak benim görevim ve hakkım!"

"Hayır!" Linden sırtının ortasından bir metreden daha az bir mesafede jilet gibi keskin bir demir hissetti. Ama Hergrom için duyduğu korkuyla bunu görmezden geldi, "Bu Kasreyn'in hatasıydı. Hergrom sadece Covenant'ın hayatını kurtarmaya çalışıyordu." Aceleciliğini *Haruchai*'ye yöneltti. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Hergrom'un yüzündeki kayıtsızlık tamdı. Muhafızları ölçerken gösterdiği soğukkanlılık, bölüğün içinde bulunduğu tehlikeyi her türlü haykırıştan daha iyi anlatıyordu. Bir an için Brinn'le bakiştılar. Sonra Linden'e döndü.

"Seçilmişler, bu cezanın sona erdiğini görebilmek için onunla tanışmak istiyoruz." Ses tonu, kendi yetkinliğine olan inancından başka bir şey ifade etmiyordu; Kan Muhafızları'nın Lordların hizmetinde ölüme ve zamana meydan okumasına neden olan aynı kendine güven.

Bu manzara Linden'in boğazını tıkadı. Linden dehşetini, suçluluk duygusunu içine atıp onunla tartışmaya çalışmadan, Hergrom korkuluğun üzerine sıçradı. Üç adımda halata ulaştı.

Arkadaşlarına tek kelime etmeden halatı kavradı ve kenardan aşağı düştü.

İlk'in gözleri, kendini tutmakta gösterdiği aşırılık karşısında donuklaştı. Ama üç mızrak ona doğrultulmuştu; Honninscrave ve Seadreamer da benzer şekilde yakalanmıştı.

Brinn belli belirsiz başını salladı. Muhafızların reflekslerine göre çok hızlı olan Ceer, kalabalığın arasından sıyrılıp korkuluğa fırladı. Bir anda Hergrom'u ipten aşağıya kadar takip etti.

Rant Absolain bir küfür savurdu ve *Haruchai*'nin inişini izlemek için aceleyle ilerledi. Bir an için yumrukları taşa öfkeyle vurdu. Ama sonra kendini toparladı ve öfkesi azaldı.

Mızraklar Linden'in ya da arkadaşlarının hareket etmesine izin vermedi.

Gaddhi başka bir emir daha verdi. Kılıçadam'ın gözlerinden bir öfke parıltısı çıkardı, Honninscrave ve Seadreamer'ı kendi kontrollerinin sınırlarına sürükledi.

Bunun üzerine bir Muhafız halatı çözdü. Ağır bir şekilde Hergrom ve Ceer'in omuzlarına düştü.

Rant Absolain şirkete sert bir sırtış fırlattı, ardından dikkatini tekrar yerdeki *Haruchai*'ye çevirdi.

"Şimdi, avcı!" diye bağırdı tiz bir sesle. "Konuşmanı istiyorum!"

Linden onun ne demek istediğini bilmiyordu. Ama yaydığı zalimlik karşısında sinirleri gerilmişti. Sırtına saplanan mızrağın altından bir hamleyle sıyrıldı ve korkuluğa doğru ilerledi. Baş kenarı geçtiğinde, görüşü Hergrom ve Ceer'e odaklandı. Etraflarına yayılmış halatla kumun üzerinde duruyorlardı. *Gaddhi*'nin madalyonu ayaklarının arasında duruyordu. Yukarı doğru bakıyorlardı.

"Kaçın!" diye bağırdı. "Kapılara! Kapılara gidin!"

Arkasında bir darbe sesi duydu. Bir mızrak ucu ensesine saplandı ve onu taşa yapıştırdı.

Covenant, sanki kendisini kimseye dinletemiyormuş gibi tekrarlayıp duruyordu.

"Konuş, avcı!" diye ısrar etti *gaddhi*, şehvetle.

Hergrom'un vurdumduymazlığı hiç değişmedi.

"Hayır."

"Red mi ediyorsun? Bana karşı mı geliyorsun? Suç üstüne suç!"

Ben *Gaddhi*'yim

Bhrathairealm! Reddetmek ihanettir!"

Hergrom küçümseyen bakışlarını yukarı dikti ve hiçbir şey söylemedi.

Ama *Gaddhi* buna da hazırlıklıydı. Acı bir emir daha verdi. Kadınlarından birkaçı çılgılık attı.

Başını yana doğru zorlayan Linden, bir Muhafızın bir kadını bileğinden tutarak korkuluğun kenarından aşağı sarkıttığını gördü.

Daha önce şirkete yardım etmeye çalışmış olan Alif Hanım.

Havada kıvranarak korkusunu Sandwall'a karşı savurdu. Ama Rant Absolain onu hiç dikkate almadı. Cübbesi başına düştü, yüzünü ve çılgınlıklarını mumyaladı. Gümüş halhalleri beyaz güneş ışığında uyumsuzca parlıyordu.

"Eğer bu ismi söylemezsen," diye bağırdı *Gaddhi* Hergrom'a, "bu Hanımefendi ölecek! Ve eğer adını söylemezsen" -Linden'a bir bakış fırlattı- "Seçilmiş olarak adlandırdığın kişi katledilecek! Kana kanla karşılık veririm!"

Linden, Hergrom'un reddetmesi için dua etti. Ona, Rant Absolain'e ve Leydi'ye baktı ama yüzünde hiçbir şey yoktu. Ama sonra Ceer ona başını salladı. O da arkasını döndü. Sanki olacakları başından beri biliyormuş gibi sırtını Sandwall'a vererek Büyük Çöl'e ve Kumgörenlerin Kiyameti'ne baktı, omuzlarını dikleştirerek hazırlandı.

Linden öfkelenmek istedi, Hayır! Ama birden gücü tükendi. Hergrom onun durumunu anladı. Ve yine de kabullenmeyi seçti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Gaddhi'nin amblemine kasten bastı ve ayağıyla ezdi. Sonra kalabalığın sıkışık sessizliği ve çölün engin sessizliği arasında tek bir kelimeyi dile getirdi:

"Nom."

Gaddhi bir zafer çılgılığı attı.

Bir sonraki an, mızrak Linden'in boynundan çekildi. Tüm mızraklar çekildi. *Husta*, Leydi Alif'i Sandwall'un güvenliğine geri kaldırdı ve ayağa kaldırdı. Hemen toplantıdan kaçtı. Gizemli bir zafer gülümsemesiyle Leydi Benj onun gidişini izledi.

Korkuluktan dönen Linden, Muhafızların arkadaşlarından geri adım attığını gördü.

Covenant, Vain ve Findail hariç hepsi Gyre'lı Kasreyn'e öfke ve protesto dolu bakışlar fırlatıyordu.

Hergrom'a odaklanmış olan Linden, Kemper'in geldiğini ne duymuş ne de hissetmişti. Ama şimdi toplantı salonunun kenarında durmuş ve topluluğa hitap ediyordu.

"Şunu bilmenizi isterim ki, bu entrikada benim hiçbir rolüm yok. *Gaddhi*'me emrettiği gibi hizmet etmeliyim." Romatizmalı bakışları Rant Absolain'i görmezden geldi. "Ama ben bu tür eylemlere katılmam."

Linden neredeyse kendini ona doğru fırlatıyordu. "*Ne yaptın sen?*"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye cevap verdi. "Siz şahitsiniz." Ama sonra sanki sırtındaki bebek onu yormuş gibi omuzları çöktü. "Yine de kendi yöntemlerimle sizin suçunuzu hak ettim. Şimdi olanlar bensiz olmazdı."

Korkuluğa doğru adım atarak uzaktaki karanlığa doğru bir el hareketi çizdi. Yaşlı bir sesle şöyle dedi: "Bir sanatın gücü kusuruna bağlıdır. Kusurlu bir dünyada mükemmellik devam edemez. Bu yüzden Sandgorgon'ları Kıyamet'lerine bağladığımda, teorjimin içine bir kusur yerleştirmek zorunda kaldım." Fırtınaya, onu boşaltıcı ve sevimli buluyormuş gibi baktı. Yaptığı şeye hayran olduğunu gizleyemiyordu.

"Seçtiğim kusur şu," diye söze girdi, "herhangi bir Sandgorgon adı söylendiğinde serbest kalacak. Adını söyleyeni keşfettiği sürece özgür olacak. Sonra adını söyleyeni öldürmeli ve Kıyametine geri dönmelidir."

Öldürmek mi? Linden düşünemiyordu. Öldürmek mi?

Kasreyn yavaşça tekrar şirketle yüzleşti. "Bu yüzden suçu paylaşmalıyım. Çünkü Sandgorgons Kıyametini yaratan bendim. Ve yoldaşınızın söylediği ismi onun zihnine yerleştiren de bendim."

O anda Linden'in içinde baş döndürücü bir farkındalık oluştu. Kemper'in yalancılığının beyaz güneş ışığında önüne serildiğini gördü. Sersemlemiş gibi döndü, korkuluğa doğru geri sıçradı. Koş! diye bağırdı. Hergrom! Ama sesi çıkmadı.

Çünkü Kasreyn'in yaşamasına izin vermeyi seçmişti. Bu dayanılmazdı. Bir nefesle boğazını açtı. "Kapılar!" Bağırışı zayıf ve boğuktu, çöl yüzünden etkisiz hale gelmişti. "Kaçın! Savaşmanıza yardım edeceğiz!"

Hergrom ve Ceer hareket etmedi.

Kemper hüznü taklit ederek, "Yapmayacaklar," dedi. "Durumlarını biliyorlar. Ne sizin ne de Sandhold'un masumlarının arasına bir Sandgorgon getirmeyecekler. Ve," diye devam etti gururunu gizlemeye çalışarak, "zaman yok. Sandgorgonlar salıverilmelerine çabucak cevap verirler. Böyle bir güç için mesafenin hiçbir anlamı yoktur. Bakın!" Sesi keskinleşti. "Kıyamet bir fersahtan fazla uzakta olsa da, cevap çoktan yaklaştı."

Şirketin diğer tarafındaki *gaddhi* kıkırdamaya başladı.

Virga'nın altından kum tepelerinin arasından bir kum bulutu çıktı ve Kum Kalesi'ne doğru ilerledi. Arazi değiştikçe bu da değişiyor, yılan gibi uzun bir bulut oluşturunuyordu; ama yönü belliydi. Ceer ve Hergrom'un Sandwall'a karşı durduğu noktaya yönelmişti.

Linden o mesafeden bile ham ve düşmanca bir gücün ışımlarını hissetti.

İşe yaramazlığını korkuluğa bastırdı. Arkadaşları arkasında acı çekerek duruyordu; ama onlara bakmak için dönmedi, dönemezdi. Rant Absolain yaklaşmakta olan Sandgorgon'u inceledi ve heyecanla titredi. Güneş bir sitem gibi Sandhold'un üzerine eğilmişti.

Sonra canavarın kendisi ortaya çıktı. Güneşin yıllarca ağarttığı albino beyazlığıyla, solgun çölde görülmesi zor bir şeydi. Ama şaşırtıcı bir hızla ileri doğru koştu ve netleşti.

Kendisini bekleyen *Haruchai*'den daha büyüktü ama bu kadar büyük bir gücü barındıracak kadar da büyük değildi. Linden bir an için onun yürüyüşündeki gariplikten etkilendi. Dizleri bir kuşunki gibi geriye doğru bükülmüştü ve ayaklarındaki geniş pedler ona kumda muazzam bir hız ve güçle ilerleme kabiliyeti veriyordu. Sonra Sandgorgon neredeyse Hergrom ve Ceer'in üzerine geliyordu; ve başka ayrıntılar da fark etti.

Kolları vardı ama elleri yoktu. Ön kolları, kumla mücadele etmek, taş kırmak için şekillendirilmiş koçbaşları gibi yassı, esnek kütüklerle son buluyordu.

Ve yüzü yoktu. Kafası, derisinin altındaki kafatasının belli belirsiz çıkıntıları ve iki yanındaki solungaç gibi kapalı iki yarık dışında özelliksizdi.

Bir doğa gücü kadar şiddetli ve mutlak görünüyordu. Onu izlerken, Linden artık nefes aldığının farkında değildi. Kalbi durmuş olabiliirdi. Covenant bile tüm vahşi büyüsüyle bu vahşi yaratığa denk olamazdı.

Hergrom ve Ceer birlikte Sandwall'dan çıktılar, sonra Sandgorgon'un ikisine birden saldıramaması için ayrıldılar.

Yaratık hızını hafifçe değiştirdi. Beyaz postu ve öfkesiyle bir anda doğruca Hergrom'a saldırdı.

Son anda dönerek yolundan çekildi. Duramayan Sandgorgon baş aşağı duvara çarptı.

Linden darbeyi sanki tüm Sandhold yerinden oynamış gibi hissetti. Çatlaklar taşın içinden sıçradı; parçalar dışarı doğru geri tepti ve yere düştü.

Ceer ve Hergrom aynı anda yaratığın sırtına atladılar. Tüm yetenekleri ve güçleriyle saldırarak boynuna vurdular.

Darbeleri sanki bir avuç kummuş gibi aldı. Aniden dönerek kollarıyla onlara saldırdı.

Ceer eğildi, saldırıyı savuşturdu. Ama bir kolu Hergrom'u göğsünden yakaladı ve onu bir oyuncak bebek gibi fırlattı.

Hiçbiri ses çıkarmadı. Sadece darbeleri, kum üzerindeki hareketleri savaşı ifade ediyordu.

İleri fırlayan Ceer canavarın çenesine öyle bir kuvvetle vurdu ki Sandgorgon bir adım geri sıçradı. Hemen ardından darbeler yağdırmaya başladı. Ama hiçbir etkisi olmadı. Canavar dengesini kaybetti. Arkaya doğru bükülmüş dizleri esnedi ve sıçramaya hazırlandı.

Ceer bu hamleyi yaratığın boğazına doğru mükemmel zamanlanmış bir vuruşla karşıladı.

Sandgorgon yine sendeledi. Ama bu kez kollarından biri *Haruchai*'nin omzuna indi. Linden'in duyuları kemiklerin kırıldığını fark etti. Ceer neredeyse düşüyordu.

Sandgorgon savunmaya geçemeyecek kadar hızlı bir şekilde bir ayağını kaldırdı ve Ceer'in bacağına vurdu.

Kalasının ve dizinin enkazından çıkan kıymıklarla çaresizce yere yığıldı. Etrafındaki kumlara kan sıçramıştı.

Seadreamer korkuluğun kenarındaydı ve sanki düşüşten sağ çıkacağına inanıyormuş gibi aşağıya doğru sıçramak için zorlanıyordu. Honninscrave ve Birinci onu engellemek için mücadele etti.

Gaddhi'nin kıkırdaması bir iblisin neşesi gibi köpürüyordu.

Cail'in parmakları, sanki onu sorumlu tutuyormuş gibi Linden'in kolunu kavradı.

Ceer düşerken, Hergrom savaşa geri döndü. Boyun eğen yüzeyin üzerinde olabildiğince sert koşarak havaya sıçradı ve Sandgorgon'un kafasına uçan bir tekme fırlattı.

Canavar darbeyi emmek için bir adım geri çekildi, sonra döndü ve Hergrom'u kucağına almaya çalıştı. Hergrom kaçtı. Sandgorgon'un arkasına geçerek sırtına atladı. Anında bacaklarını gövdesine yapıştırdı, kollarını boynuna doladı ve sıktı. Her kasını zorlayarak ön kolunu canavarın boğazına sıkıştırdı ve yarattığı boğmak için savaştı.

Kollarını çırptı ama ona ulaşamadı.

Rant Absolain kıkırdamayı kesti. İnançsızlık ondan bir çığlık gibi yayıldı.

Linden kendini korkuluğun köşesine dayadı, o acıya tutundu.

Sessiz bir cesaret çıığı ağzını gerdi. Ama canavarın vahşiliğinin ardında vahşi bir kurnazlık yatıyordu. Aniden Hergrom'a saldırmaya çalışmayı bıraktı. Dizleri büküldü, sanki yere çömeliyor.

Vahşice kendini geriye, Sandwall'a doğru fırlattı.

Hergrom'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sandgorgon ile sert taş arasında sıkışıp kalmıştı. Depremin ipuçlarını andıran sarsıntılar duvarı titretti.

Canavar Hergrom'un elinden kurtuldu ve Hergrom yere yığıldı. Göğsü ezilmişti. Bir an için kan ve acı dolu bir hırıltıyla nefes almaya devam etti; parçalanmış ciğerlerine, delinmiş kalbine işkence ediyordu. Kader gibi bembeyaz ve özelliksiz olan Sandgorgon, bir sonraki darbeyi nereye indireceğini merak ediyormuş gibi ona baktı.

Sonra bir spazmla ağzından koyu kırmızı bir sıvı fışkırdı.

Linden hayatının iplerinin koptuğunu gördü. Kıpırdamadan yattı.

Sandgorgon, duvara saldırmak için özgürlük istercesine kısa bir süre duvarla yüzleşti. Ancak canavarın serbest bırakılması sona ermişti.

Arkasını dönerek, zoraki bir koşuyla Doom'una doğru ilerledi. Kısa bir süre sonra arkasında yükselttiği kum izinin içinde kayboldu.

Linden'in gözleri yaşardı. İçinde bir şeylerin yok olduğunu hissetti. Arkadaşları sessizliğe gömülmüştü; ama o onlara bakmadı. Kalbi Hergrom'un adının ritmine ayak uyduruyor, sanki yapabileceği bir şey varmış gibi bu sesi yineliyordu.

Gözlerini kırpıştırarak gözlerini açtığında, Rant Absolain'in kadınlarını ve Muhafızlarını da yanına alarak uzaklaşmaya başladığını gördü. Kıkırdamaları güneş ışığı ve kuru beyaz sıcaklığın içinde kayboldu.

Kasreyn Sandwall'da hiçbir yerde değildi.

YEDİ: Maskaralığın Sonu

Linden felç gibi cevaplanamaz görünen bir süre boyunca hareketsiz kaldı. Kasreyn'in yokluğu -Sandgorgon'un yarışmasını izlemek için kalmamış olması- ona *gaddhi*'nin neşesinden daha korkunç geliyordu. Karşılanması gereken ihtiyaçlar, alınması gereken kararlar olduğunu biliyordu; ama bunları fark edemiyordu. Hergrom'un adı nabzında dolaşarak onu diğer her şeye karşı uyuşturuyordu.

Covenant bir kâhin gibi "Bana dokunma" dediğinde neredeyse ağlayacaktı.

Cail onu serbest bırakmıştı; ama parmaklarının üst kolunda bıraktığı izler zonkluyor, kalp atışlarını yankılıyordu. Sertliğini onun etine kazımış, kemiklerine işlemişti.

Sonra Birinci harekete geçti. Rire Grist'le yüzleşti. Bakışlarının boğuculuğu onu morarmış gibi gösteriyordu. Sanki tutkusunu başka türlü dizginleyemiyormuş gibi çığ bir fısıltıyla konuştu.

"Bize ip getir."

Caiti n'in yüzünde mide bulandırıcı bir ifade vardı. Hergrom'un kaderi karşısında gerçek bir dehşete kapılmış gibiydi. Belki de daha önce hiç bir Sandgorgon'u çalışırken görmemişti. Ya da belki de bir gün efendilerinin hoşuna gitmeyebileceğini ve ceza olarak zihnine dehşet dolu bir isim yerleştirilebileceğini anlamıştı. *Hustin*'lerden birine bir emir mırıldanırken kaşlarında ve sesinde ter vardı.

Muhafız yavaşça itaat etti. Ani bir çığlık atar gibi ona vurdu ve o da hızla uzaklaştı. Kısa bir süre sonra elinde ikinci bir ağır halat bobiniyle geri döndü.

Honninscrave ve Seadreamer hemen halatı aldılar. Denizcilerin pratik hızlılığıyla onu korkuluğa bağladılar ve dışarı doğru attılar. Elllerinde küçük görünmesine rağmen, bir Devi taşıyacak kadar güçlüydü. Önce Usta, sonra da Seadreamer kanlı kumlara ve Ceer'e doğru kaydılar.

Cail'in dokunuşu Linden'ı ileri itti. Güçsüzce ipe doğru ilerledi. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Kollarını ve bacaklarını halata dolayarak, ağırlığının onu Honninscrave ve Seadreamer'ın peşinden çekmesine izin verdi.

Yere ulaştığında, ayakları kumda bocaladı. Hergrom'un bedeni duvara yaslanmış, onu suçluyordu. Nafile bacaklarını zorlayarak onu Ceer'e doğru taşıyabildi.

Cail onu aşağı doğru takip etti. Sonra Brinn, omzuna astığı Covenant ile geldi. Demir gibi bir zarafetle, İlkler ipten aşağıya doğru akın etti.

Vain sanki durumu değerlendiriyormuş gibi korkuluğun üzerinden baktı. Sonra o da hattan aşağı indi. Aynı anda Findail de Sandwall'un tabanından eriyerek çıktı ve arayışçıların arasına karıştı.

Linden onlara aldırış etmedi. Ceer'in yanında dizlerinin üzerine çöktü ve onun çektiği acının boyutunu görmemeye çalıştı.

Hiçbir şey söylemedi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ama alnından acı damlacıkları gibi terler akıyordu.

Algılar yüzüne doğru uçuyor gibiydi. Kurak sıcağın ve görüşün saldırısına uğrayan gözleri yuvalarında kül gibi hissediyordu. Omzu çok kötü hasar görmemişti. Sadece köprücük kemiği kırılmıştı, temiz bir kırılma. Ama bacağı-

Yüce İsa.

Kemik parçaları uyluğunun ve dizinin etini parçalamıştı. Çok sayıdaki yaradan bolca kan kaybediyordu. Onun bir daha yürüyebileceğine inanamıyordu. İyi bir hastaneye, röntgenlere, eğitilmiş yardıma erişimi olsaydı bile bacağını kurtaramayabilirdi. Ama bunlar kaybettiği dünyaya ait şeylerdi.

-Anladığı tek dünyaydı. Onun acısının her bir parçasını sanki kendi bedeninde açıkça haritalanmış gibi hissetmesine neden olan kırılma dışında hiçbir şeye sahip değildi.

İçten içe inleyerek gözlerini kapattı, onun acısını ve cesaretini görmekten kendini alıkoydu. Onu dehşete düşürmüştü ve ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Ve ona keskin ve öfkeli sezgisinden başka sunabileceği hiçbir şey yoktu. Onu nasıl inkâr edebilirdi? Brinn'i reddetmişti ve

sonuç bu oldu. Her şeyini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissederken, arkadaşlarının sıkılmış sessizliğine doğru mırıldandı: "Bir turnikeye ihtiyacım var. Ve bir atel."

Bir yırtılma sesi duydu. Brinn ya da Cail eline uzun bir kumaş parçası tutuşturdu. Aynı anda Birinci, Rire Grist'e "Bir mızrağa ihtiyacımız var!" diye bağırdı.

Dokunarak çalışan Linden, bezi Ceer'in uyluğunun etrafına, hasarın üzerine düğümledi. Sert malzemeyi çekebildiği kadar sıkı. Sonra tekrar Ceer'in omzuna geçti çünkü bu yara çok daha hafifti ve Cail'i yardıma çağırdı.

Elleri Ceer'i istediği baskı ve gerilim noktalarına yönlendirdi. Ceer'in köprücük kemiğini parmaklarıyla izlerken, Cail onun talimatlarına göre hareket etti ve itti. Birlikte köprücük kemiğini güvenli bir şekilde iyileşebileceği bir konuma getirdiler.

Devlerin onu dikkatle, acımasızca izlediğini hissetti. Ama gözlerini açacak cesareti yoktu. Ortak acıyla ağlamamak için çenesini kilitlemek zorunda kaldı. Ceer'in acısı sinirlerini yıpratıyordu. Yine de onun ihtiyacı diğer tüm düşünceleri tüketiyordu. Yanında önce Cail, sonra da Brinn varken tekrar Ceer'in kalçasıyla yüzleşti.

Elleri enkazı incelerken, bacağındaki sessiz çığlıkların kendi çığlıkları olmasından ve tüm kararlılığını sarsmasından korktu. Basınç başını zonklatana kadar göz kapaklarını sıkarak kapattı. Ama paramparça olmuş kemiklere profesyonel olarak aşınaydı. Ceer'in dizindeki harabe onun için açıklanabilirdi. Ne yapılması gerektiğini biliyordu.

"Sana zarar vereceğim." Empatisinin sızısını susturamadı. "Affet beni."

Sezgilerinin rehberliğinde Brinn ve Cail'e ne yapmaları gerektiğini söyledi, sonra da yapmalarına yardım etti.

Brinn, Ceer'in üst bacağını sabitledi. Cail, Ceer'in ayak bileğini kavradı. Linden'in sözüyle Cail dizini açarak çekti. Sonra kemik parçalarını yeniden hizalamak için bükü.

Ceer'in nefesi dişlerinin arasından çıkıyordu. Sert kemik parçaları birbirine çarptı. Keskin parçalar eklem çevresinde yeni yaralar açtı. Linden her şeyi kendi hayati organlarında hissetti ve çığlık atmak istedi. Ama yapmadı. Cail'in manipülasyonlarına rehberlik etti,

inatçı kıymıkları tekrar yerlerine bastırdı, sızan kanı durdurdu. Duyuları yaranın harap olmuş bölgesini keşfederek bundan sonra ne yapılması gerektiğini ölçtü.

O zaman yapabileceği her şeyi yapmıştı. Kemik parçaları hâlâ eklemi tıkıyordu ve menisküsler kötü bir şekilde yırtılmıştı; ama ameliyat olmadan bunlara -ya da yırtılmış kan damarlarına, sakatlanmış sinirlere- ulaşamazdı. Ceer'in doğal sertliği ve keskin bıçağı göz önüne alındığında, ameliyat teorik olarak mümkündü. Ama burada, kirli kumların üzerinde yapılamazdı. Cail'in Ceer'in bileğini bırakmasına izin verdi ve bir atel istedi.

Devlerden biri kızın eline iki pürüzsüz tahta parçası tutuşturdu. İstemsizce onlara baktı ve bir mızrağın parçaları olduklarını gördü. Seadreamer uzun bir ip parçasını çözmüş ve böylece tahtayı bağlayacağı ipleri elde etmişti.

Linden bir süre daha kendini tuttu. Cail'in yardımıyla ateli taktı. Sonra turnikeyi çıkardı.

Ancak bundan sonra içgüdüsel sıkıntısı bastırılmayacak kadar güçlendi. Stimy Ceer'in acısından sürünerek uzaklaştı. Sırtını Sandwall'a dayayarak oturdu, kollarını dizlerine doladı, yüzünü gizledi ve kendini kontrol altına almaya çalıştı. Şiddetlenen sinirleri ona kayıp çocuklar gibi feryat ediyordu ve buna nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Mistweave'in durumu onu bu kadar incitmemişti. Ama bunun suçlusu o değildi, gerçi Covenant'in durumunun suçlusu şimdi olduğu gibi o zaman da kendisiydi. Ve o zaman yaptığı şeye, arayışa ve bu arayıştaki kendi rolüne bu kadar bağlı değildi - Gibbon-Raver'ın ona hem kendisini hem de dünyayı yok edeceğini söylediği tam olarak terk edilme ve ifşa olma.

Ceer'in acısı ona kendisinden ne kadar çok şey kaybettiğini gösterdi.

Yine de onun için kanını akıtırken, bu kaybın geri alınmasını istemediğini fark etti. Hâlâ bir doktordu, hâlâ kendisini mirasının doğuştan gelen karanlığından koruyan tek şeye adamıştı. Ve şimdi en azından kaçmıyordu, inkâr etmiyordu. Ne de olsa acı sadece acıydı ve eklemlerinden yavaşça çekiliyordu. Bu felç olmaktan daha iyiydi. Ya da felçten daha kötü olan çözümlenmemiş açlıktan.

Bu yüzden İlk onun önünde diz çöküp nazik ellerini omuzlarına koyduğunda, Dev'in bakışlarıyla karşılaştı. İlk'in ellerinden biri yanlışlıkla Cail'in kolunda bıraktığı çürüklere dokundu. Ürpererek kendini İlk'in ilgisine açtı.

Bir an için, onun korkutucu savunmasızlığı ve İlk'in zorlu kısıtlaması birbirini kabul etti. Sonra Kılıç Ustası ayağa kalkarak Linden'i ayağa kaldırdı. Gözyaşlarını reddeder gibi huysuzlanan İlk, topluluğa "Gitmeliyiz" dedi.

Brinn ve Cail başlarıyla onayladılar. Seadreamer'a baktılar; o da Ceer'e doğru eğilip yaralı *Haruchai*'yi dikkatle kollarına alarak cevap verdi.

Kapıya doğru yürümeye başlamak için hepsi hazırды.

Linden onlara baktı. Kalın bir sesle, "Peki ya Hergrom?" diye sordu. Brinn sanki sorusunu anlamamış gibi ona baktı.

"Onu burada öylece bırakamayız." Hergrom hayatını şirketi kurtarmak için harcamıştı. Bedeni Büyük Çöl'e kurban edilmiş gibi duvara yaslanmıştı. Kanı etrafında koyu bir leke oluşturmuştu.

Brinn'in düz bakışları hiç değişmedi. "Başarısız oldu."

Adamın mutlak bakışlarının şiddeti onu yaraladı. Yargısı çok sertti; insanlık dışıydı. Bunu reddetmek için başka bir yol bilmediğinden, Brinn'in mesafeli yüzüne kolunun tüm ağırlığıyla vurmak için kumun üzerinde ilerledi.

Darbeyi ustalıkla yakaladı, Cail'in parmaklarını etine geçiren aynı taş gücüyle bir an için bileğini kavradı. Sonra elini aşağı itti ve onu serbest bıraktı. Covenant'ı kolundan tutarak ondan uzaklaştı.

Honninscrave aniden Rant Absolain'in düşürdüğü süs eşyasını almak için eğildi. Madalyonun siyah güneşi Hergrom'un ayağıyla ikiye bölünmüştü. Honninscrave parçaları Birinci'ye uzatırken gözleri hınç ve öfkeyle doluydu.

Onları aldı ve bir avucunun içinde ufaladı. Zinciri iki yerinden kopardı. Sonra tüm parçaları Büyük Çöl'e fırlattı, döndü ve Sandwall'ın kıvrımından doğruya doğru ilerlemeye başladı.

Seadreamer ve Honninscrave onu takip etti. Brinn ve Covenant da onları takip etti.

Bir süre sonra Linden de kendini harekete geçirdi. Bileği ve üst kolu ağrıyordu. Kendine yeni sözler vermeye başlamıştı.

Arkasında Cail, Cail'in arkasında Vain ve Findail ile birlikte yoldaşlarına katıldı ve Hergrom'u ölümlü olduğunu kanıtladığı için bakım ya da gömülme onurundan yoksun bıraktı.

Duvarın dış yüzü uzundu ve güneş sanki kum tepelerinin hareketsiz dalgalarına binmiş de şirkete vuruyormuş gibi vuruyordu. Kum her adımı yorucu hale getiriyordu. Ama Linden, Ceer'in acısından bir karara varmıştı. Hergrom ölmüştü. Ceer'in ona ihtiyacı vardı. Bacağını kullanabilmesi için bir ameliyat mucizesi gerçekleştirmesi gerekecekti. Ve Covenant onun birkaç adım önünde ilerliyor, sanki hatırlayabildiği tek şey cüzzammış gibi kör aralıklarla ayinini mırıldanıyordu. Yeterince katlanmıştı.

Sonunda Sandwall kıvrılmayı bıraktı. Dış kolu *Bhrathairain* ve Liman'ı çevreleyen duvarla birleşmek üzere uzandığında düzleşti. Bu bölümün ortasında bölüğün aradığı kapı duruyordu. Bu kapı onları *Bhrathairealm*'in çeşmelerinden birinin güneş ışığında parladığı açık avluya kabul ediyordu.

Arayıcılar orada durdu. Sağda kasabaya açılan kapı duruyordu; solda ise Sandhold'a giden giriş. Starfare'in Mücevheri'ne dönüş yolu korumasız görünüyordu. Ama Rire Grist ve yardımcısı iç kapıda bekliyordu.

Yine burada ve *Bhrathairain*'in her yerinde kuşlar vardı ama Sandhold'un yakınlarında yoktu. Belki de Donjon onları hiç beslememişti. Ya da belki de Kemper'in sanatından çekiniyorlardı.

Atanmış beklenmedik bir şekilde konuştu. Sarı gözleri kukuletalıydı ve arzularını gizliyordu. "Şimdi *Dromond*'una dönmeyecek misin? Burası senin için tehlikeden başka bir şey içermiyor."

Linden ve Devler ona bakakaldı. Sözleri İlk'in içinde bir akor oluşturmuş gibiydi. Linden'e döndü ve Findail'in sorusunu sessizce sordu.

"Sence gitmemize izin verirler mi?" Linden homurdandı. Kasreyn'e olduğu kadar Elohim'e de güveniyordu. "İçeri girdiğimizde duvarın içindeki Muhafızları gördün mü? Grist büyük ihtimalle sadece

emir." Birinci'nin gözleri onaylarcasına kısıldı; ama yine de çaresizlik duygusunu hafifletebilecek bir şey, herhangi bir şey yapma arzusu açıktı.

Linden kendini daha sıkı kavradı. "Ceer'in bacağı için yapmam gereken çok şey var. Kemik parçalarını o eklemde çıkarmazsam bir daha asla hareket edemeyecek. Ama bu bir süre bekleyebilir. Şu anda sıcak su ve bandaja ihtiyacım var. Hâlâ kanaması var. Ve bu sıcaklık enfeksiyonun hızla yayılmasına neden oluyor." Görüşü kesin ve kesindi. Ceer'in yaralarının kenarlarını şimdiden kemiren utancı gördü. "Bu bekleyemez. Ona hemen yardım etmezsem bacağının tamamını kaybedecek." *Haruchai*'ler sanki ondan temelde emin değilmiş gibi onu izlediler. Ama o verdiği sözlere sınımsız sarıldı, kendini onların şüphelerini görmezden gelmeye zorladı. "*Gaddhi*'nin misafiriymişiz gibi davranmaya devam edersek, Grist bize ihtiyacımız olanı vermeyi pek de reddedemez."

Bir an için şirket sessizliğe gömüldü. Linden çeşmenin serin şırıltısından başka bir şey duymadı. Sonra Brinn açıkça, "*Elohim* doğru söylüyor," dedi.

Bunun üzerine Birinci kaskatı kesildi. "Evet," diye homurdandı, "*Elohim* doğru söylüyor. Ve Hergrom hayatını bizim için harcadı, siz bunu başarısızlık olarak görseniz de. Ceer'in incinmesi adına bir şeyleri tehlikeye atmaya hazırım." Yanıt beklemeden Caiti n'e doğru ilerledi ve ilerlerken seslendi, "Ho, Rire Grist! Yol arkadaşımız ağır yaralı. İlaç almalıyız."

"Anında," diye yanıtladı. Ses tonundaki rahatlamayı gizleyemedi. Yardımcısıyla hızlıca konuştu ve adamı Sandhold'a doğru koşturdu. Sonra Birinci'ye, "İhtiyacınız olan her şey odanızda sizi bekliyor olacak," dedi.

Honninscrave ve Seadreamer Birinci'yi takip etti; Linden de onlarla birlikte gitti ve Brinn ile Cail'e aynısını yapmaktan başka seçenek bırakmadı. Vain ve Findail arkadan geldiler.

İki muhafız kenara çekildi. Ya artık *Gaddhi*'nin misafirlerini tanıyabiliyorlardı ya da onlara yeni emirler verilmişti. Birlikte Sandwall'dan geçtiler ve kumların üzerinde ellerinden geldiğince hızlı adımlarla Sandhold'un girişine doğru ilerlediler. Linden kırılabilceği anlara karşı kendini kenetledi ve Birinci'nin hızına ayak uydurmak için kendini zorladı.

Birinci Daire'nin yüksek ön avlusunda, kapılardan gelen doğrudan ışığın ötesindeki her şeyi bir anlığına gizleyen eski kasvet pusuda bekliyordu. Gözleri alışmadan önce Linden, Muhafızlar ve insanlarla ilgili kafa karıştırıcı bir izlenim edindi ve onu şaşkırtan başka bir varlık daha gördü.

Kısa bir an için insanların farkına vardı. Hizmetkârlardı ama bir gün önce Chatelaine'e hizmet eden zarif ve güzel hizmetkârlar değillerdi. Onlar daha ziyade Sandhold'un hizmetkârlarıydı; gaddhinin *ya da* Kemper'in gözüne hoş görünemeyecek kadar yaşlı *ya da* yakışsız erkekler ve kadınlar. Ve *Bhrathairealm*'in zenginliğinin onları kapsamadığı açıktı. Yoksulluklarını gösteren yırtık pırtık giysiler içinde, elleri ve dizleri üzerinde, daha önce burada çalıştırılmış olan atların arkasını temizliyorlardı. Linden bunların kaçının bir zamanlar saray mensubu *ya da* iltimaslı olduğunu merak etti.

Ama sonra aklı başına geldi ve kalbi Pitchwife'a doğru atarken hizmetkârları unuttu.

Birkaç *hustin* etrafında durmuş, onu olduğu yerde tutuyor ama tehdit etmiyordu. Görünüşe göre arkadaşlarını burada bekletmeleri için talimat almışlardı.

Birinci'yi ve arkadaşlarını görünce, şekilsiz yüz hatları rahatladı. Ama Linden onun verdiği haberin niteliğini omuzlarının kamburlaşmasından ve bakışlarındaki alışılmadık karanlıktan anladı.

İlk'in yüz hatlarındaki ani yumuşama, kocasına duyduğu özlemin ne kadar şiddetli olduğunu gösteriyordu. Pitchwife sanki onu kucaklamak için sabırsızlanıyormuş gibi ona doğru yürümeye başladı.

Onun bu hali Linden'e şirketin içinde bulunduğu tehlikeyi hatırlattı. Sesini kasıtlı olarak Devlerin dikkatini çekecek bir ton ve tınıya ayarladı. "Sakin bir şey söyleme. Kasreyn Muhafızların duyduğu her şeyi duyar."

Dolaylı olarak Caiti n'i izledi. Yüzü sanki felç geçiriyormuş gibi kızarmıştı. Zihninin mahremiyetinde kendine sert bir sırtış izni verdi. Kemper'ın onun hakkında en azından bu kadarını bildiğini bilmesini istiyordu.

Cail bir eliyle onun kolunu, etinde bıraktığı izleri hatırlatırcasına okşadı. Ama onu görmezden geldi. Aldığı riskin farkındaydı.

almıştı.

Pitchwife'ın yüzü, doğal taşkınlığını bastırmak için sıkıştı. Birinci, Linden'in hilesini fark ederek gerildi ve Honninscrave'e bir bakış fırlattı. Üstat, şirketin sözcüsü rolünü yeniden üstlenirken yüzüne bir donukluk perdesi indirdi; ama çenesinin düğümlenmesi sakalının kavgacı gibi çıkmasına neden oldu. Sorunsuz bir şekilde Pitchwife ve Rire Grist'i birbirleriyle tanıştırdı. Sonra da Ceer'in bacağı için Caiti n'i acele etmeye çağırdı.

Rire Grist bu görevi yerine getirmekten memnun görünüyordu, istemeden de olsa acele etmek istiyordu, sanki efendisine danışmak ve yeni talimatlar istemek için bu görevi bitirmek gibi kişisel bir ihtiyaç hissediyordu. Hiç vakit kaybetmeden topluluğu Birinci Daire'den çıkarıp İkinci Daire'nin arka yollarından geçerek misafir odalarına götürdü. Sonra dizleri titriyormuş gibi durarak bölümün kendisini bırakmasını bekledi.

Araştırmacılar yatak odalarının karşısındaki oturma odasında Rire Grist'in yardımcısını ve bir dizi tıbbi malzeme buldular: büyük bir pirinç kapta kaynar su; çeşitli kepeçler ve kesici aletler; sargı bezleri için temiz keten parçaları; küçük taş kaplarda bir dizi merhem ve merhem. Linden getirdiklerini incelerken, yardımcısı ona Sandhold'un baş cerrahlarından birinin hizmetine ihtiyacı olup olmadığını sordu. Linden reddetti - böyle bir yardım isteseydi bile reddederdi. O ve arkadaşlarının, casus kulaklar tarafından duyulmadan özgürce konuşmak için bir şansa ihtiyaçları vardı.

Devlere başıyla selam verdiğinde Honninscrave, Caiti n ve yardımcısını gönderdi. Linden onların ayrılışındaki çabukluktan acımasız bir memnuniyet duydu.

Cail, Brinn'in daha önce Leydi Alif'in uyguladığı türden bir hileye karşı önlem olarak açık bırakıldığı kapının dışında nöbet tutuyordu. Seadreamer, Ceer'i bir yığın minderin arasına nazıkçe yatırmıştı. Linden Ceer'in diziyile ilgilenirken, Pitchwife ve Birinci karşı karşıya geldiler.

"Taş ve Deniz!" diye başladı. "Sizi gördüğüme sevindim, gerçi sizi böyle zor durumda görmek yüreğimi burkuyor. Hergrom'a ne oldu? Ceer'in başına nasıl böyle bir bela geldi? Şüphesiz bu masal-"

Birinci onun sözünü usulca kesti. Ses tonunun kenarları sanki onunla yalnız kalsa ağlayacakmış gibi yıpranmıştı. "Starfare'in Mücevheri'nden ne haber getirdin?"

Honninscrave'in yüzündeki tüm sahte nezaket kaybolmuştu. Gözleri Pitchwife'a dikilmişti. Ama Seadreamer onlardan uzaklaşmıştı. Yapabilirse ona yardım etmek için Linden'in karşısında diz çöktü. Eski yara izi endişeyle canlanmıştı.

Linden, Ceer'in parçalanmış bacağını dikkatle yıkadı. Elleri becerikli ve kesindi. Ama zihninin başka bir kısmı Pitchwife ve İlk'e odaklanmıştı.

Biçimsiz Dev yüzünü buruşturdu. Ama verdiği haberin yükünü omuzladı. Sesi sıkışık göğsünde belli belirsiz hırıldıyordu.

"Devler Gemisi'ne bir saldırı girişiminde bulunuldu."

Honninscrave keskin bir nefes tısladı. Seadreamer ellerini bir yastıkta düğümledi; ama yastık onu sabit tutamayacak kadar dayanıksızdı. İlk, bir çabayla kendini *Haruchai* kadar hareketsiz tuttu.

"Siz ayrıldıktan sonra" -anlattıkları Pitchwife'ı garipleştirdi- "Liman Kaptanı Rire Grist'in emirlerine uydu. Depolar bize açıldı - yiyecek, su ve bol miktarda taş. Gün batımına doğru ambarlarımız doldu ve benim ziftimle Starfare's Gem'in bordasını kurtardım, onu denize elverişli hale getirdim - gerçi diğer hasarları onarmak için beni çok emek bekliyor." Yaptığı işi ayrıntılı olarak anlatmak için içgüdüsel olarak duyduğu arzuya karşı mücadele etmek zorunda kaldı. Ama kendini haberinin özünü anlatmaya zorladı, daha fazlasını değil. "Bize hiçbir zarar verilmedi ya da zarar verileceği ima edilmedi ve Liman Kaptanı bile gururunun bir kısmını yuttu.

"Ama Sevinhand Çapa Ustası'nın tedbiri bu kadar el üstünde tutması bizim için iyi oldu. Günün sonunda, hem *dromondun* içinde hem de üzerinde her noktada saatler kuruldu. Aptallığım yüzünden kendimi güvende hissediyordum, çünkü ay *Bhrathairain*'in üzerinde neredeyse dolunay gibi yükseliyordu ve bize görünmeden hiçbir zarar gelmeyeceğini düşünüyordum. Ama ay ışığı aynı zamanda suların üzerine bir parlaklık vererek derinliklerini gizliyordu. Ve ay tepemizdeyken, Sevinhand'ın Starfare's Gem'e yerleştirdiği nöbetçi, teknenin içinden beklenmedik sesler duydu."

Ceer'in atelini çıkaran Linden yaralarını temizlemeyi bitirdi. Sonra da Rire Grist'in ilaçlarına yöneldi.

yardımcısı sağlamıştı. *Bhrathair*'in geniş kapsamlı bir tıp bilgisine sahip olduğu açıktı; bu onların vahşi geçmişlerinin bir meyvesiydi. Temizleyici merhemler, ateş düşürücüler, narkotik merhemler buldu; çeşitli savaş acılarına karşı etkinlik vaat eden ilaçlar. Bunlar Büyük Çöl'ün çeşitli kumlarından ve topraklarından üretilmiş gibi görünüyordu. Antisepsi için bir merhem ve uyuşma için bir merhem seçti ve bunları Ceer'in bacağına uygulamaya başladı.

Ama Pitchwife'ın anlattıklarının tek kelimesini bile kaçırmadı.

"Hemen," dedi, "Sevinhand dalgıçları istedi. Galewrath ve Mistweave cevap verdi. Sessizce sulara girerek saatin gösterdiği yere yüzdüler ve orada elleriyle midyelerin arasına yapışmış büyük bir nesne keşfettiler. Birlikte onu gövdeden ayırıp yüzeye çıkardılar. Ama Sevinhand hemen onu atmalarını emretti. Bunun üzerine onu iskeleye attılar ve orada patlayan bir ateş haline gelerek Starfare'in Gemisi'ne olmasa da büyük zarar verdi."

"Bana kalırsa, *Bhrathairain*'den hiçbir erkek ya da kadının bu patlamanın nedenini düşünmeye gelmemesi biraz garip." Sonra omuz silkti. "Yine de, Sevinhand'ın ihtiyatı yatışmadı. Onun sözü üzerine Galewrath Depo Ustası ve diğerleri Devler Gemisi'nin tüm dış yüzlerini elleriyle araştırarak başka tehlikeler aradılar. Hiçbiri bulunamadı.

"Şafakta," diye bitirdi sözlerini, "seni aramaya geldim. Hiçbir engelle karşılaşmadan Birinci Çember'e kabul edildim. Ama orada anladım ki" - yüzünü alaycı bir ifadeyle buruşturdu - "seni beklemem gerekiyor." Birinci'ye bakarken gözleri yumuşadı. "Bekleyiş benim için uzun sürdü."

Honninscrave kendini tutamadı. Bir adım öne çıkarak İlk'in kendisine bakmasını istedi. "Starfare's Gem'e dönmeliyiz." Gemisi için acele ediyordu. "Bu limandan kaçmalıyız. *Dromond*'umun bu *Bhrathair*'lerin eline düşmesi ve benim burada çaresiz kalmam kabul edilemez."

Birinci karanlık bir şekilde, "Evet," diye cevap verdi. Ama onun üzerindeki hâkimiyetini korudu. "Yine de Seçilmiş'in işi bitmedi. Grimmand Honninscrave, burada aramızda geçenleri Pitchwife'a anlat."

Bir an için Efendi'nin yüzü, emri zalimceymiş gibi düğümlendi. Ama öyle değildi: bu ona endişesini kontrol altına alması için bir yol veriyordu. Kaşları yumruk gibi çatıldı ve sakalı öfkeyle kabardı; ama itaat etti. *Gaddhi*'nin madalyonunun parçaları gibi kelimelerle Pitchwife'a neler olduğunu anlattı.

Linden, Pitchwife'ı dinlemek zorunda kaldığı gibi onu dinledi ve verdiği sözleri içinde sıkıca tuttu. Seadreamer Ceer'in bacağını desteklerken, o da uyluğuna ve dizine ilaç sürdü. Sonra ketenleri bandaj için şeritler halinde kesti. Elleri hiç tereddüt etmedi. Bacağını uyluğun ortasından baldıra kadar sıkı kumaş katmanlarıyla sardıktan sonra, atelleri yeniden taktı.

Daha sonra, Seadreamer'ın Ceer'i oturur pozisyona getirmesini sağladı ve omzunu sabitlemek için kayışla bağladı. *Haruchai*'nin gözleri acıyla parlıyordu; ama duruşu her zamanki gibi sertti. Omzuyla işi bittiğinde, seyreltilmiş şaraptan bir sürahiyi ağzına götürdü ve kaybettiği sıvıyı iyice yerine koyana kadar da indirmede.

Ve her zaman Honninscrave'in sözleri kulaklarına keskin bir şekilde ulaşıyor, Hergrom'un ölümünü Ceer'e bakarken yeniden yaşıyormuş gibi görünene kadar hatırlatıyordu. *Haruchai*'nin inatçı savurganlığı ya da yiğitliği onu aşırı gergin ve emin bıraktı. Efendi sözlerini bitirdiğinde o da hazırды.

Pitchwife el yordamıyla duyduklarını anlamaya çalışıyordu. "Bu *Gaddhi*," diye mırıldandı bölük pörçük. "Onu tarif ettiğiniz gibi. Böylesine şık bir hareket yapabilir mi?"

Linden ayağa kalktı. Sorusu kendisine yöneltilmemiş olmasına rağmen, "Hayır," diye cevap verdi.

Ona baktı, anlamak için çabaladı. "Sonra-"

"Başından beri Kasreyn'di." Kelimeleri ısırarak söyledi. "Rant Absolain fark etmese bile her şeyi o kontrol ediyor. *Gaddhi*'ye tam olarak ne yapması gerektiğini söylemiş olmalı. Hergrom'u öldürtmek için. Ve bizim bunu bilmemizi istemiyor," diye devam etti. "Onun yerine Rant Absolain'den korkmamızı istiyor. Covenant'ta bir kez başarısız oldu. Bir şans daha elde etmeye çalışıyor. Belki de ondan bizi *Gaddhi*'den kurtarmasını isteyeceğimizi düşünüyor."

Honninscrave, "Buradan kaçmalıyız," diye ısrar etti.

Linden ona bakmadı. Yüzünü Birinci'ye döndü. "Benim daha iyi bir fikrim var. Rant Absolain'e gidelim. Ayrılmak için ondan izin isteyelim."

İlk, demir bakışlarıyla Linden'ı ölçtü. "Bize bunu bahşedecek mi?"

Linden omuz silkti. "Denemeye değer." O da bu olasılığa karşı hazırlıklıydı.

İçinden gelen bir sıçrayışla İlk kararını verdi. Pitchwife'ın varlığı ve harekete geçme ihtimali onu kendine getirmiş gibiydi. Koridora doğru adım atarak, kulak mesafesinde bekleyen Muhafızlara bağırdı: "Caiti n Rire Grist'i çağırın! Onunla konuşmalıyız!"

Linden sinirlerinin aşırı gerginliğini bir türlü gevşetemiyordu. Cail'in üst kolunda bıraktığı çürükler bir talep gibi zonkluyordu.

İlk'in bakışlarıyla tekrar karşılaştığında birbirlerini anladılar.

Caiti n kısa sürede döndü. Yüzünün çöl bronzluğunun ardında, sanki efendisine danışacak zamanı olmamış ya da belki de dinlenmeyi reddedilmiş gibi bir solgunluk vardı. Tavırlarında gerginliğin izlerini taşıyan düzensiz bir ifade vardı.

Ama Birinci'nin kendine güveni yerine gelmişti ve onu kararlı bir soğukkanlılıkla karşıladı. "Rire Grist," dedi sanki ondan korkacak bir şeyi yokmuş gibi, "*gaddhi* ile görüşmek istiyoruz."

Bunun üzerine yanakları belirgin bir şekilde kızardı. Ağzından kelimeler döküldü. "Dostlarım, sizi caydırmama izin verin. Bir yoldaşınızın kaybı ve bir diğerinin yaralanması elbette sizi üzüyor ama *Gaddhi*'yi daha fazla gücendirmeyi göze almakla akılsızlık ediyorsunuz. O burada egemen ve kıskançtır. Yaptığı şey için onu görevlendirmemelisiniz. İsteddiği cezayı aldıktan sonra, şimdi belki de yüce gönüllü olmaya meyillidir. Ama onun hoşnutsuzluğunu kazanmaya cüret ederseniz, size pahalıya mal olacak bir şekilde hemen öfkelenenecektir."

Kendini tekrarlamaya başladı, sonra sarsılarak durdu. Belli ki Kasreyn onu bu ikilem için hazırlamamıştı. Kendini Birinci'nin bakışlarıyla yüzleşmeye zorlarken gözlerinden ter boşandı.

Ağzını bıçak açmıyordu. "Caiti n, kendi aramızda *gaddhi*'nin cezalandırma hakkına saygı gösterme kararı aldık." Linden hissetti ki

Sözcüklerin düz yüzeyinin altındaki yalanı anladı ama Rire Grist'in anlamadığını gördü. "Yoldaşlarımız için üzgünüz ama hükümdarınızı yargılamaya kalkışmayacağız." "*Gaddhi*'yi gücendirmeyeceğimizden emin olabilirsiniz. Ondan sadece samimi bir lütufta bulunmasını diliyoruz; bu lütuf onun için çok kolay ve onur verici."

Bir an için Caiti n'in gözleri ileri geri kayarak bu nimetin ne olduğunu sormanın bir yolunu aradı. Ama sonra kadının ona söylemek istemediğini anladı. Rahatsız bir elini alnına silerken, bir ömür boyu süren hırsının çökmeye başladığı bir adam gibi görünüyordu. Yine de harekete geçecek kadar sağlam duruyordu. Kararsızlığını bastırmaya çalışarak cevap verdi: "*Gaddhi*'nin böyle bir zamanda huzuruna kabul etmesi nadirdir. Ama misafirleri için belki bir istisna yapabilir. Bana eşlik eder misiniz?"

Birinci başını salladığında, kaçmak istercesine döndü ve odayı terk etti.

Çabucak arkadaşlarına baktı. Hiçbiri tereddüt etmedi. Seadreamer, Ceer'i minderlerden kaldırdı. Brinn, Covenant'ın kolunu tuttu. Honninscrave duyularını iki yumruğunda tutarak sıkıca ilerledi.

Vain her zamanki gibi bomboş duruyordu; Findail ise kendi sıkıntısıyla büyülenmiş gibiydi. Ama ikisi de şirketin arkasında oylanmadı.

Linden onları Rire Grist'in peşinden götürdü.

Onu yakından takip etti, Cail ve diğerleri de onun arkasındaydı. Caiti n'in sürpriz hazırlamak için mümkün olduğunca az fırsatı olmasını sağlamak istiyordu. Karşılaştığı ilk *hustin*'e yönelttiği sert bağırışa engel olamadı ve ikisini koşarak önüne gönderdi; ama sırtının duruşunda hiçbir kurnazlık görmedi, sesinin tonunda hiçbir ikiyüzlülük duymadı. Omzunun üzerinden, muhafızlara Rant Absolain'e şirketin isteğini iletmelerini söylediğini bildirdiğinde, ona inanabildi. Ne kadar umudu kaldıysa, şimdi göreve ihanet etmesini gerektirmiyordu.

Kumpanyayı doğrudan yukarıya, Zenginlikler Katmanı'ndan Majesteleri'ne doğru yönlendirdi. Linden seyirci salonuna çıktığında

Her şey bölüğün *Gaddhi*'ye ilk sunumu sırasında olduğu gibi düzenlenmişti: duvarın etrafında çok sayıda Muhafız konuşlanmıştı; ve tüm ışık yüksek Auspice'e odaklanmıştı. Sadece Chatelaine eksikti. Onların yokluğu, bir önceki günden beri hiçbirini görmediğini fark etmesine neden oldu. Daha da sıkılaştı. Yoksa Kasreyn'in entrikalarına karışmamaları için *inzivaya* çekilmeleri mi emredilmişti?

Caiti n *hustinlerden* biriyle konuştu ve onu rahatlatan bir cevap aldı. Şirkete gülümseyerek baktı. "*Gaddhi* sizi kabul etmeyi seçti."

Linden ve Birinci bir hazırlık anını paylaştılar. Sonra Rire Grist'i zemindeki daireler boyunca takip ederek Auspice'e doğru ilerlediler.

Işık kuşağında onun yanında durdular. Auspice, sanki Rant Absolain'in kendisinden çok *Bhrathairealm*'in efendisiymiş gibi ihtişamını ışığa doğru kaldırdı.

Gaddhi orada değildi.

Ama sadece bir anlık gecikmeden sonra koltuğunun arkasındaki gölgelerden çıktı. Yalnızdı, yanında ne kadınları ne de Kemper vardı. Ve gergindi. Linden, tahta çıkarken dizlerinin titrediğini hissetti.

Rire Grist tek dizinin üzerine çöktü. Linden ve Devler de onun hürmetini taklit ettiler. Gerginliği Brinn ve Cail'e, Vain ve Findail'e de aynı şeyi yapmaları için bağışlamak istemesine neden oldu; ama kendini tuttu. Rant Absolain yerine oturmak için aydınlığa doğru tırmanırken onu inceledi. Resmi cüppesini çıkarmış ve şimdi bir çeşit yatak kıyafeti gibi görünen hafif bir tunik giymişti. Ama giysisinin altında içsel durumu bulanıktı. Çok fazla içki içtiği belliydi. Şarap onun dışavurumlarını gizlemişti.

O yerine oturduğunda, o ve Birinci onun iznini beklemeden ayağa kalktı. Diğer Devler ve Rire Grist de ayağa kalktı. Seadreamer, Ceer'i bir suçlama gibi ışığa doğru tuttu.

Rant Absolain şirkete baktı ama konuşmadı. Dili sanki susuzluktan kurumuş gibi ağzının içini yokluyordu.

Şarap patinası görüşünü bulanıklaştırdı, şakaklarına ağırlar girene kadar gözlerini kısmasına neden oldu.

Birinci, zayıflığına karşı bir hoşgörü eylemi gibi ona bir an sessizlik verdi. Sonra öne doğru bir adım attı, resmi bir şekilde eğildi ve konuşmaya başladı,

"Ey *Gaddhi*, bu duruşma ile bizi onurlandırdın. Bizler sizin misafiriniziz ve sizden bir lütuf istiyoruz." Sesinin kenarı kadife ile maskelenmişti. "Senin lütfunla gemimizin yenilendiği ve onarıldığı haberi geldi. Ey *gaddhi*, bizi denizlerin ötesine sürükleyen arayış acil ve tüketiyor. Senden yola çıkmak için izin istiyoruz ki amacımıza ulaşabilelim, giderken adının onurunu da yanımızda taşıyabilelim."

Kadın güven verici bir tonda konuşuyordu; ama sözleri Rant Absolain'i dehşete düşürdü. Auspice'e doğru büzüldü. Elleriyle koltuğun kollarını kavradı ve bir cevap bulmaya çalıştı. Bir yanıt bulmaya çalışırken dudakları mırıldandı: Hayır. Hayır.

Linden onun için biraz acıma hissetti; ama bu onu kararlılığına kadar geren baskıyı hafifletmeye yetmedi.

Sonunda, boğazındaki çöle inat, "Gidelim mi?" diye homurdandı. Sesi çaresizce çatallaştı. "Buna izin veremem. *Bhrathairealm*'de acı çektin." Her nasılsa savunmaya geçecek gücü buldu: "Benim hiçbir hatam yok. Kan döküldü. Adaleti sağlamam gerekiyor." Ama sonra tekrar çekingenleşti, yalnızlığının acı verici bir şekilde farkındaydı. "Ama benimle ilgili bu tür haberleri dünyaya duyurmamalısınız. Sizler misafirsiniz ve *Gaddhi* misafirlerine karşı sert değildir. Bunu telafi edeceğim." Beyni ilham arayışı içinde çırpınırken gözleri irkildi. "Bir kılıç mı istiyorsun? İyi niyetim adına dilediğini al ve memnun ol. Buradan ayrılamazsın." Bakışları Birinci'ye onu daha fazla zorlamaması için yalvardı.

Ama o yumuşamadı. Sesi sertleşti. "Ey *gaddhi*, *hustinlerin* senin olduğunu ve senin iradene mutlak bir şekilde cevap verdiklerini duydum."

Kadın onu şaşırttı; ama saldırısının niteliğini anlayamadı. *Hustin*'i düşününce kendine güveni yerine geldi. "Bu doğru. Muhafız benim."

"Bu doğru değil." Birinci, niyetini onun savunmasına bir atal gibi sapladı. "Onlara ayrılmamıza izin vermelerini emrederseniz, reddedeceklerdir."

Gaddhi ayağa fırladı. "Yalan söylüyorsun!"

Onun itirazını geçersiz kıldı. "Onlara Gyre'lı Kasreyn komuta ediyor. Onları o yaptı ve onlar onun." Rant Absolain ile Kemper arasına bulabildiği en derin kamayı keskin bir şekilde sürdürdü. "Sana sadece onun kaprislerine göre cevap veriyorlar."

"Yalan!" diye bağırdı ona. "Yalan!" Eflatun rengi öfke ya da korku yüzünü kaplamıştı. "Onlar benim!"

Linden hemen cevap verdi, "O zaman dene! Onlara gitmemize izin vermelerini söyle. Gitmemize izin verin. *Gaddhi* sensin. Kaybedecek neyin var?"

Kadının isteğiyle yüzündeki tüm renk çekildi ve ışığın odağında panik kadar solgun kaldı. Ağzı açık kaldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Zihni içe doğru kaçıyor, kendi bilincini ya da seçimini ortadan kaldırıyor gibiydi. Aptalca döndü, *Auspice*'den aşağı indi, şirketin seviyesine indi. Hareket ederken titriyordu; sanki anlar yıllarmış ve *Sandhold*'un tüm taşları ona karşı dönmüş gibi çelimsizdi. Önüne belli belirsiz bakarak Linden'e doğru kaydı ve korkusunu ona iletti. Birkaç kez yutkundü; bakışları yavaşça netleşti. İçindeki bir yara gibi boğuk bir fısıltıyla, "Cesaret edemiyorum," dedi.

Cevap vermedi. Gerçeği söylüyordu, hayatının tüm gerçeğini.

Bir süre daha ona baktı, korkusuyla ona hitap etti. Sonra sanki kadının onu reddettiğini anlamış gibi arkasını döndü. Zemindeki boşlukların üzerinde tökezleyerek *Auspice*'in gölgesine doğru savunmasız bir şekilde ilerledi ve gözden kayboldu.

Birinci Linden'a baktı.

"Bu kadar yeter." Linden kırılma noktasına yaklaştığını hissetti. "Hadi buradan defolup gidelim."

İlk, ustaca bir hareketle miğferini kemerinden çözdü ve başına yerleştirdi. Kalkanını sırtından indirdi. Sol ön kolunu kalkanın kayışlarına bağlayarak merdivenlere doğru ilerledi.

Rire Grist onun arkasından başladı, bir yandan da söyleniyordu. Ama Honninscrave onu yakaladı. Keskin bir darbeye Caiti'n'i anlamsızca yere serdi.

Muhafızlardan hiçbiri tepki vermedi. Mızraklarını kavrayıp oldukları yerde durdular ve tanıdıkları bir sesin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesini beklediler.

Linden, Birinci'nin ardından aceleyle koştu; ama koşmasına izin vermedi. Kaçma zamanı henüz gelmemişti. Duyuları uyanık ve keskindi, algıları kazıyordu. Arkadaşları onun arkasında, şiddete hazır bir şekilde dizilmişlerdi. Ama burada onları tehdit eden hiçbir şey yoktu. Altlarında, Zenginlikler Katmanı boş kalmıştı. Bunun ötesine algısı ulaşamıyordu.

Sadece ayak seslerinin duyulduğu bir sessizlik içinde, arayışçılar Katman'a doğru spiral çizerek indiler. Orada İlk hiç tereddüt etmedi. Bir savaşçının adımlarıyla galerilerin arasından geçerek göz diktiği kılıcın sergilendiği galeriye ulaştı.

"Kulaklarımı doğru mu duydum?" diye mırıldandı sert bir ironiyle, uzun kılıcı bağlandığı yerden kaldırıp dengesini anlamak için kaldırırken. "*Gaddhi* bana bu kılıcı vermedi mi?" Falchion'un kenarları gözlerindeki ışık kadar keskindi. Ağzı bu kılıç için isimlerin tadına bakıyordu.

Kendi kendine kıkırdayan Pitchwife, Honninscrave ile birlikte başka silahlar bulmaya gitti.

İkinci Çember'e çıkan merdivenlerde topluluğa yeniden katıldılar. Pitchwife, kendi kolları kadar budaklı ve iri, çivili bir sopa taşıyordu. Honninscrave ise bir omzunun üzerinde, büyük bir kuşatma makinesinin parçası olması gereken, demirle bağlanmış devasa bir kereste taşıyordu. Sakalının itiş gücü ona karşı çıkmaya cüret eden herkesi tehlikeyle tehdit ediyordu.

Bu manzara karşısında Brinn'in bakışları parladı ve Ceer'in acıyı küçümseyen yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirdi.

Yoldaşlar birlikte aşağı doğru inmeye başladılar.

Ancak İkinci Daire'ye vardıklarında Linden onları durdurdu. Gerginliği histeriye doğru tırmanıyordu. "Aşağıda," Tüm duyuları dövülmüş metal gibi çınılıyordu. Sayılamayacak kadar yoğun muhalefet Birinci Daire'nin ön avlusunu doldurdu. "O

bizi bekliyor." Kasreyn'in varlığı da en az açlığı kadar belirgindi.

"Bu iyi." Birinci yeni kılıcını okşadı. Kesinliği yüzünde demir ve güzellik vardı. "*Bhrathairealm*'deki hayatı artık eskisi gibi olmayacak. Eğer tiranlığını ilan etmek zorunda kalırsa, pek çok şey değişecek; bunların arasında bu toprakların refahı da var." Sesi son derece istekliydi.

Bölük savaş için hazırlandı. Korkusunu boğazında düğümleyen Linden, Brinn'in elinden Antlaşma'yı alarak *Haruchai*'yi savaşması için serbest bıraktı. Birinci ve Honninscrave, Pitchwife ve iki *Haruchai*, Seadreamer'ın etrafında konumlandılar,

Ceer, Covenant ve Linden. Korunmaya ihtiyacı olmayan Demondim-spawn ve Findail'i görmezden gelen şirket, meydan okurcasına merdivenlerden Birinci Daire'ye doğru yürüdü.

Orada Gyre'li Kasreyn dört ya da beş askerle onları bekliyordu. ve en az bir o kadar da atsız asker.

Kapılara sırtı dönük duruyordu. Kapılar kapalıydı.

Tek aydınlık, ulaşılamayan pencerelerden içeri giren güneş ışığıydı.

"Durun!" Kemper'ın bağıırışı net ve emrediciydi. "Odalarınıza dönün! *Gaddhi* ayrılmanızı reddediyor."

Verdiği sözlerin çılgınca tehlikesiyle ateşlenen Linden, "Cesareti olsa bizi bırakırdı!" diye karşılık verdi.

Şirket durmadı.

Kasreyn bir emir verdi. Muhafızlar mızraklarını doğrulttu. Keskin bir metal tıslamasıyla askerler kılıçlarını çektiler.

Adım adım, güçler birbirine yaklaştı. Şirket, denize atılan bir avuç kum kadar önemsiz görünüyordu. Covenant'ın gücü olmadan hiç şansları yoktu. Tabii Brinn'in daha önce yapmak istediği şeyi yapamazlarsa, Kasreyn'e ulaşip onu öldüremezlerse.

Sonra Birinci bir tantara gibi seslendi, "Taş ve Deniz!" ve Honninscrave saldırdı. Kerestelerini *hustinlere* doğru savurarak, Kasreyn'in mevzisinin yarısına kadar onların saflarını bozdu. Bir anda kargaşanın içine daldı ve büyük yumruklarıyla Muhafızları her yandan biçmeye başladı.

Birinci ve Pitchwife onunla birlikte gittiler, onu geçtiler. Pitchwife ne Birinci'nin zarafetine ne de Efendi'nin gücüne sahipti; ama kolları meşe gibi sağlamdı ve sopasıyla saldırganları Birinci'nin sırtından uzaklaştırırken, o da ileriye doğru ilerledi.

Sanki Kasreyn'in kalbinin kaynağına kadar kan akıtmak istiyormuş gibi üzerine yürüdü. O İlk'ti; ve o silahsızken yoldaşlarını manipüle etmiş ve katletmişti. Kılıcı güneş ışınlarının arasında şimşek gibi çaktı; önce demir, sonra kırmızı bir renk alarak etrafını kana buladı.

Muhafızların mızrakları böyle bir dövüş için uygun değildi. Hiçbir asker sıradan bir kılıçla Devlere ulaşamazdı. Üç denizci kalabalığın arasından Kasreyn'e doğru savaştı ve inanılmaz derecede başarılı oldu.

Ceer'i taşıyan Seadreamer, Covenant ve Linden'ı ileri sürdü. Her iki tarafta da Brinn ve Cail dövüşürken bulanıklaşıyor gibiydi. Her yöne dönerek ve vurarak, darbeler ve hızlı ölümler dağıttılar. Uzun süren belirsiz saldırı ve kesin geri püskürtme anları boyunca, bölük ön avlu boyunca ilerledi.

Ama görev imkânsızdı. Arayıcılar sayıca çok azdı ve sürekli daha fazla *avcı* geliyordu. Bir mızrak darbesinden kaçan Seadreamer, Linden'e doğru tökezledi. Bir kan yığınının içinde kaydı ve düştü. Sıcak sıvı giysilerine ve kollarına bulaştı. Covenant hareket etmeyi bıraktı. Boş gözleri etrafındaki hareketlere tanık oldu; ama savaşın gürültüsüne, yaralıların çığlıklarına tepki vermedi.

Ayağa fırlayan Linden yardım için Vain ve Findail'e baktı. Askerler *Elohim*'e çılgınca saldırdı ama bıçakları hiçbir etki yaratmadan içinden geçti. Şaşkın gözlerinin önünde eriyip yere düştü.

Vain hareketsizce durdu ve saldırganlarına amaçsız gülümsemesini sundu. Mızrak uçları ve kılıçlar elbisesini parçaladı ama etinde iz bırakmadı. Darbeler ona karşı çınladı ve vuranlar için acı kıymıklarına dönüştü. Eğer harekete geçmeyi seçerse, tek başına tüm bu *koşuşturmanın* üstesinden gelebilecek gibi görünüyordu.

Covenant'a yapılan bir saldırı güçlkle geri püskürtüldü. "Boşuna!" Linden öfkелendi. "Bir şeyler yap!" Linden'ın hayatını

bir kez. Şimdi hepsinin onun yardımına ihtiyacı vardı.

Ama Demondim'in dölü ona karşı sağır kaldı.

Sonra havada parıldayarak gelen geniş altın çemberi gördü. Honninscrave bir uyarı kükredi. Ama artık çok geçti. Çember, kimse onu kurtaramadan Covenant'ın kafasına doğru indi.

Seadreamer umutsuzca bir kolunu Ceer'den kurtardı ve parlak çemberi tokatlayarak uzaklaştırmaya çalıştı. Ama sis ve ışıktan oluşuyordu ve eli içinden geçerek hiçbir iz bırakmadı.

Çember Covenant'ın etrafına düşerken dizleri büküldü.

Bir diğeri çoktan havadaydı. Kasreyn'den gelmişti.

Seadreamer'a doğru.

Linden aniden Muhafızların ve askerlerin geri çekildiğini ve bölüğün etrafında kalın bir kordon oluşturduğunu fark etti.

Hayal kırıklığının verdiği öfkeyle, İlk saldırısından vazgeçti. Pitchwife ve Honninscrave ile birlikte yoldaşlarını savunmak için geri çekildi.

Linden, Covenant'ın yanına koştu, başını kollarının arasına aldı, görüşünü onun içine soktu. Lekeli elleri gömleğine kırmızı lekeler bulaştırdı.

Uyuyordu. Alnında bir kâbusun etkileri gibi hafif bir kaş çatma izi vardı.

Seadreamer parıldayan altından fırladı. Ama *hustin*'ler hazırды, kaçarsa onu kazığa oturtmak için mızraklarını tutuyorlardı. Brinn ve Birinci kordona saldırdı. Mızraklar parçalanıp kırıldı; *hustin* düştü. Ama yeterli zaman yoktu.

Dilsiz Dev ondan kaçmak için çabalasa da, çember başını çevreledi ve Ceer'i örtmek için aşağı doğru süzüldü. Seadreamer düştü. Bilinci yerinde olmayan *Haruchai* yere yayıldı.

Kasreyn gözünü sallayarak büyülu sözler söyledi. Metalden üçüncü bir altın ışık çemberi kalktı ve ileriye doğru süzülürken genişledi. Pitchwife sopasıyla ona vurdu; ama darbeleri böyle bir teurji için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Covenant kollarındayken Linden hareket edemiyordu. Kasnak yavaşça üzerine yerleşti ve onu karanlığa taşıdı.

SEKİZ: Teslimiyet

Rutubetli karanlıkta uyandı, bir zorlanma homurtusunun, bir metal çarpışmasının donuk ritmik tekrarıyla adım adım bilince doğru çekildi.

Kollarının üst kısmı tüm vaatlerin saçmalığı gibi ağrıyordu.

Hiçbir şey göremiyordu. Bir mezar kadar karanlık bir yerdeydi. Ama zihni uyanıklığa doğru topalladıkça, duyuları yavaş yavaş çalışmaya başladı ve algıladıkları şeylere isimler verdi.

Uyandırılmak istemiyordu. Her şeyde başarısız olmuştu. Kasreyn'in kendisinden emin olmamasını sağlamak için gösterdiği kasıtlı çabalar bile *-gaddhi* ile Kemper'ı arasındaki üstü kapalı güvensizliği arttırmak- boşa çıkmıştı. Bu kadarı yeterliydi. İçinde ölüm ve huzur yatıyordu ve bunları arzuluyordu çünkü hayatı, inkâr etmek için çabaladığı her şey gibi beyhudeydi.

Ama inatçı homurtu ve çatışma gitmesine izin vermedi. Bu yineleme bile onun ötesinde bir yerden yükseliyor, uyku arzusunu reddediyor, onu dikkate almasını talep ediyordu. Yavaş yavaş sinirlerinin mesajlarını dinlemeye başladı.

Dik duruyordu: tüm ağırlığı kollarının üst kısmına asılmıştı. Pazuları sıkı demir halkalarla tutturulmuştu. Ayağa kalktığı anda, bacaklarını düzelttiğinde prangaların baskısı hafifledi; ve yenilenen kan dolaşımının mızrakları kollarından aşağıya, şişmiş ellerine doğru acıyı itti.

Bu hareket ayak bileklerinin farkına varmasını sağladı. Onlar da demire kilitlenmişti. Ama bu bağlar zincirlere bağlıydı ve hafifçe kaydırılabiliyordu.

Prangalar onu taştan bir duvara yaslamıştı. Işıksız, dikdörtgen bir odadaydı. Bitmiş kaya onu çevreliyor, sonra da yaklaşan muazzam bir ağırlığa dönüşüyordu. Sandhold'un altında bir yerde yer altındaydı. Duvarlar ve hava soğuktu. *Bhrathairealm*'de hiçbir şeyin bu kadar soğuk olmasını beklemiyordu.

Burun deliklerine ölü kanının soluk ve iğrenç kokusu değdi; giysilerine sinmiş olan *hustin* ve asker kanı.

Sesler devam etti: çaba homurtuları, direnç çarpışmaları.

Karanlığın içinde, başka bir karanlık önünde duruyordu. Yanaklarındaki sinirler Vain'i tanıdı. Demondim spawn'ı ondan belki de on adım uzaktaydı. Herhangi bir granitten daha sert, herhangi bir tavllanmış metalden daha katıydı. İtaat ettiği amaç, Dünya'nın kemiklerinden bile daha emin görünüyordu. Ama itiraz edemeyeceğini kanıtlamıştı. Eğer haykırırsa, duvarlar ona ondan daha çok cevap verecekti.

Ne de olsa, şirkete yardım etmektense kaçan Findail'den daha fazla güvenilecek biri değildi.

Çaba sesleri karanlığa eklemlenerek devam ediyordu. Her efor, gerilmiş bir zincirin gürültüsü gibi donuk bir çınlama ürettiyordu.

Linden belirsiz bir öfke ya da ıstırap zonklamasıyla Vain'den uzaklaştı ve Honninscrave'i tanımladı.

Efendi ondan çok da uzak olmayan bir mesafede dik duruyordu. Oda çok büyük değildi. Aurası öfke ve kararlılıktan oluşmuş bir tırtıl gibiydi. Yavaş ve ritmik aralıklarla büyük kaslarını geriyor, tüm gücünü ve ağırlığını zincirlerine doğru savuruyordu. Ama çarpışmaları yorgunluk ya da başarısızlık belirtisi vermiyordu. Prangaların bileklerini tuttuğu yerde büyüyen acıyı hissetti. Sanki nemli hava göğsünü acıtıyormuş gibi nefes alıp veriyordu.

Duvarın başka bir yerinden, Birinci kısık sesle, "Honninscrave. Merhamet adına."

Ancak *Bhrathair*, Starfare'in Gem'ini batırmaya çalışmıştı ve durmadı.

İlk'in ses tonundan ciddi bir fiziksel zarar olmadığı anlaşılıyordu. Linden'in duyuları daha hızlı hareket etmeye başladı. Kulakları odadaki çeşitli solunum seslerini seçti. Sinirleri alanı araştırdı. İlk ve Honninscrave arasında bir yerde Pitchwife'ı buldu. Sakat göğsünün hava alıp verişindeki özel hırıltı ona baygın olduğunu söylüyordu. Yaydığı acı, ağır bir darbe aldığını gösteriyordu; ama ondan kan geldiğine dair hiçbir iz hissetmedi.

Yanında Cail'i buldu. Kıpırdamadan duruyordu, sessizce nefes alıyordu; ama *Haruchai* bedeni açıkça belli oluyordu. Zincirlendiği taştan daha az yargılayıcı ve inatçı görünmüyordu.

Brinn, Birinci'nin karşısındaki başka bir duvara bağlanmıştı. Soyut katılığı Linden'e Honninscrave'in yaptığı girişimin aynısını onun da yaptığını ve bunun aptallık olduğuna karar verdiğini düşündürdü. Yine de onun doğal savurganlığı Üstat'ın yaptıklarına karşılık veriyordu.

Seadreamer, Brinn'in yanında durmuş, karanlığın içinde kardeşine doğru özlemle bakıyordu. Sessizliği bir feryat kadar dokunaklıydı. Kendi içinde, Dünya Görüşü ve umutsuzluğun bir düğümüydü.

Bir an için onun yoğunluğu Linden'i Ceer'e karşı sağır etti. Ama sonra yaralı *Haruchai*'nin farkına vardı. O da Birinci, Pitchwife ve Honninscrave'in karşısındaki duvara zincirlenmişti. Duruşu ve solunumu Brinn'in ya da Cail'inki kadar amansızdı; ama ondan acı terinin tadını aldı. Omzundan yayılan sesler keskindi: bağları onu kırık köprücük kemiğini vurgulayan bir pozisyonda tutuyordu. Ama bu acı, ezilmiş dizinin tiz protestosunun yanında soluk kalıyordu.

İçgüdüsel empati bacaklarına vurarak onları altından çekip aldı. Kollarının üst kısmındaki acı onu kendine getirene kadar bir daha dik duramadı, kendi ağırlığını taşıyamadı. Ceer çok incinmişti ve aldığı hasarı öyle küçümsüyordu ki... Tüm eğitimi ve uzun emeği ona olanlara karşı haykırıyordu. İnleyerek Kasreyn'in ihanetinin hatırasıyla boğuştu, sonucu değiştirmek için yapabileceği bir şeyi düşünmeye çalıştı.

Ama hiçbir şey yoktu, teslimiyet dışında hiçbir şey. Covenant'ı Kemper'a ver. Kasreyn'in, Covenant'ın indirgenemez savunmasızlığı üzerinde iradesini çalıştırmasına yardım et. Onu Kâfir'e bağlayan her dürtüye ihanet etmek. Hayır. Ceer'i acıdan, Hergrom'u ölümden kurtarmak için bile bunu yapamazdı. Thomas Covenant onun için-

Covenant!

Zindanın panelsiz gece yarısında onu hiçbir yerde bulamadık.

Duyuları karanlığı her yönden tırmalıyor, çılgınca arıyordu. Ama İnançsız'a ait olabilecek hiçbir nabız parıltısı ya da nefes titremesi bulamadı. Vain oradaydı. Cail onun yanındaydı. İlk, çabalayan Honninscrave, kanayan Ceer: hepsini teşhis etti. Karşısında, Vain'in ötesinde, bir kapının düz demirini algıladığını düşündü. Ama Covenant'tan hiçbir iz yoktu, hiçbir şey.

Aman Tanrım.

İniltisi duyuluyor olmalıydı; arkadaşlarından bazıları ona doğru döndü. "Linden Avery," dedi Birinci sıkıca. "Seçilmiş. Yaralandın mı?"

Karanlık baş döndürücü ve umutsuz bir hal alarak başının etrafında dönmeye başladı. Her yer kan kokuyordu. Sadece bağların sert suçlaması onu yere yığılmaktan alıkoydu. Şirketi bu hale o getirmişti. Covenant'ın adı dudaklarından döküldü ve karanlık onu alıp götürdü.

"Seçilmiş," diye ısrar etti Birinci.

Linden'in ruhu bir son için, bunu durduracak herhangi bir boşluk ya da şiddet için ağladı. Ama karşılığında, annesinin onunla alay ederek ölüm için yalvarışının yankıları geldi. Demir ve taş onun kaçma, kurtulma arzusunu küçümsüyordu. Ve arkadaşlarının endişelerine cevap vermek zorunda kaldı. Bir şekilde, "O burada değil. Onu kaybettim."

İlk gergin bir iç çekti. Antlaşma gitti. Görevin sonu. Yine de aşırılıkları karşılayacak şekilde huylandırılmıştı ve ses tonu yenilgiyi kabul etmiyordu. "Yine de iyi bir taktikti. Umudumuz *Gaddhi* ve Kemper'ını birbirine düşürmekti. Başka türlü yapamazdık."

Ama Linden'in böyle soğuk bir teselliye tahammülü yoktu. "Kasreyn onu yakaladı," havanın soğukluğu safrasını keskinleştirdi. "Onun ekmeğine yağ sürdük. İsteddiği her şeye sahip."

"Öyle mi?" Birinci'nin sesi her türlü felaket karşısında dimdik ayakta durabilen bir kadın gibiydi. Yanında, Honninscrave durmak bilmeyen bir vahşilikle prangalarına karşı direniyordu. "O zaman neden hâlâ yaşıyoruz?"

Linden, "Belki de sadece bizimle oynamak istiyordur," diye karşılık vermeye başladı. Ama sonra İlk'in sözlerinin gerçek anlamını k a v r a d ı. Belki de

Kasreyn ceza ya da spor olsun, arayışçılara zulmetmek istiyordu. Ve *belki* de onlara hâlâ bir şey için ihtiyacı vardı. Beyaz altın için zaten bir şansı vardı ve başarılı olamamıştı. Belki de şimdi şirketi bir şekilde Mutabakat'a karşı kullanmayı planlıyordu.

Eğer bu doğruysa, bir şansı daha olabilirdi. Kendini ve verdiği sözleri anlamlı kılmak için son bir fırsat.

Sonra tutku, soğuk teninde bir ateş gibi yandı. Karanlık, kulaklarında uzak bir uğultu yarattı ve nabzı sanki tahrik edilmiş gibi çalıştı.

Yüce Tanrım. Bana bir şans daha ver.

Ama İlk yine konuşuyordu. Sesindeki ihtiyaç Linden'in dikkatini çekmiş ve onu kendine bağlamıştı. "Seçilmişler, sizde bende olmayan gözler var. Kocam Pitchwife'ın başına ne geldi? Yanımda nefesini duyuyorum ama yine de cevap vermiyor."

Linden, İlk'in bastırılmış duygusunu sanki aralarında bir bağ varmış gibi hissetti. "Bilinci yerinde değil." Mükemmel bir buz gibi berraklaşmıştı. "Biri ona çok sert vurmuş. Ama sanırım iyileşecek. Beyin sarsıntısı ya da koma belirtisi duymuyorum. Kırık yok. Yakında kendine gelir."

Honninscrave'in çabalarının şiddeti İlk'in ilk rahatlamasını örttü. Ama sonra sesini yükselterek açıkça, "Seçilmiş, sana teşekkür ederim," dedi. Araya giren karanlık, Linden'in İlk'in sessiz gözyaşlarının tadına bakmasını engelleyemedi.

Linden onun soğuk ve keskin berraklığını kavradı ve ondan faydalanmak için bekledi.

O.

Daha sonra Pitchwife kendine geldi. İnleyerek ve mırıldanarak yavaşça dehşetini kontrol altına aldı. İlk onun sorularını basitçe yanıtladı, sesindeki acıyı bastırmak için hiçbir çaba göstermedi.

Ancak birkaç dakika sonra Linden onları dinlemeyi bıraktı. Uzaklardan bir yerden ayak sesleri duyar gibi oldu. Yavaş yavaş onlardan emin oldu.

Üç ya da dört set ayak. Hustin ve başka biri?

Kapının demir şangırtısı topluluğu susturdu. Parlak ışıklı koridordan hücreye giren ışık, kapının zemin seviyesinden birkaç basamak yüksekte olduğunu ortaya çıkardı. Meşaleler taşıyan iki Muhafız merdivenlerden ağır adımlarla indi.

Arkalarından Rant Absolain geldi.

Linden *gaddhi*'yi sinirleriyle özdeşleştirdi. Ani aydınlanma yüzünden gözleri kamaşmış, onu görememişti. Başını eğerek gözlerini kırıştırdı ve bulanıklığı görüşünden uzaklaştırmak için gözlerini kısıtı.

Yerdeki ışıktaki, Vain ile onun arasında Thomas Covenant yatıyordu.

Tüm kasları gevşemişti; ama kolları yanlarına yaslanmıştı ve bacakları düzdü, bu da bilinçli olarak bu pozisyona getirildiğini gösteriyordu. Gözleri, sanki yaşayan bir adamın kabuğundan başka bir şey değilmiş gibi boş boş tavana bakıyordu. Sadece göğsünün hafifçe inip kalkması ölmediğini gösteriyordu. Gömleğindeki kararmış kan lekeleri Linden'in suçluluğunun el izleriydi.

Hücre aniden soğumuş gibiydi. Bir an için histeri nöbeti geçirir gibi olan Linden gördüklerini kavrayamadı. İşte Covenant, açıkça görülebiliyordu ama duyularının diğer boyutunda tamamen görünmezdi. Şaşkınlık ve korku içinde gözlerini kapattığında, adam ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu. Algısı ona dair hiçbir kanıt bulamadı. Yine de *oradaydı*, gözlerini yeniden açtığı anda onun için cisimleşiyordu.

İçten içe titreyerek, böyle bir fenomeni daha önce nerede hissettiğini hatırladı. Kemper'in oğlu. Covenant, Kasreyn'in sürekli sırtında taşıdığı bebek gibi olmuştu.

Sonra Covenant'ın boynundaki altın bandı fark etti.

Mektubu okuyamadı, anlayamadı. Ama bir anda bunun ona ne olduğunu açıkladığından sezgisel olarak emin oldu. Kasreyn'in onu tutuşuydu bu; ve sanki özellikle bu amaç için tasarlanmış gibi duyularını engelliyordu. Ona ulaşmasını engellemek için mi?

Oh, Kasreyn, seni piç!

Ama dūřünecek zamanı yoktu. Muhafızlar meşalelerini kapının iki yanına yerleştirmişlerdi ve Rant Absolain görevle yüzleşmek için onların arasında ilerledi.

Linden şiddetli bir çabayla dikkatini Covenant'tan uzaklaştırdı. *Gaddhi*'ye baktığında onun hararetli bir şekilde sarhoş olduğunu gördü. Mor lekeler giysisini kaplamıştı; gözbebekleri sarhoşluk ve dehşetten çiğ gibiydi.

Honninscrave'e bakıyordu. Dev'in kaçmak için duyduğu amansız öfke onu dehşete düşürmüştü. Honninscrave yavaşça, ritmik bir şekilde kaslarını düğümledi, kendini zincirlere doğru savurdu ve durmadı. Kolları kelepçeden dirseğe kadar ince kan izleriyle kaplıydı.

Linden, Rant Absolain'in şaşkınlığından faydalanarak hızla arkadaşlarını taradı.

Tüm vurdumduymazlığına rağmen Ceer'in solgunluğu çektiği acının boyutunu gözler önüne seriyordu. Sargıları yeniden açılmış bir yaranın kırmızısıyla ıslanmıştı. Pitchwife'ın yarası daha az ciddi idi; ama sağ şakağında mor bir şişlik bırakmıştı.

Sonra Linden kendini İlk'e bakarken buldu. Kalkanını ve miğferini kaybetmişti; ama kınında yeni falçıyonu asılıydı. Tutuşu zincirlenmiş ellerinin ulaşamayacağı bir yerdeydi. Çaresizliğiyle alay etmek için ona geri verilmiş olmalıydı. Yoksa Rant Absolain'le alay etmek için mi? Kasreyn bu kötü düşünölmüş hediye için *gaddhi*'yi görevlendirmek mi istemişti?

Ama Birinci sanki böyle bir kötölükten etkilenmeyecekmiş gibi davrandı. Rant Absolain, Honninscrave'e korkuyla bakarken, açıkça şöyle dedi: "Ey *gaddhi*, bu *hustinlerin* huzurunda konuşmak akıllıca değil. Onların kulakları Kasreyn'in kulaklarıdır ve geliş amacınızı öğrenecektir."

Kadının sözleri onun sersemletici endişesini delip geçti. Gözlerini kaçırdı, dengesini sağlamak için sendeledi, sonra *Bhrathair* dilinde bağırarak kovdu. İki Muhafız itaat etti ve ayrılırken kapıyı açık bıraktı.

Honninscrave zincirlerini kırmak için mücadele ederken bakışlarını o çıkışa sabitledi.

Muhafızlar gider gitmez, Rant Absolain sanki ışık loşmuş gibi el yordamıyla ilerledi. Bir an için yukarı bakmaya çalıştı.

Birincisi; ama kadının boyu onun dengesini tehdit ediyordu. Linden'e doğru hamle yaptı, o kadar yaklaştı ki, Linden onun büyülenmişliğinin havasını solumaktan kendini alamadı.

Gözlerini kısarak yüzüne baktı ve ısrarla, gizlice tısladı: "Beni bu Kemper'dan kurtar."

Linden tiksintisini ve acıma duygusunu bastırarak sesini düz tuttu. "Ondan kendin kurtul. O senin Kemper'ın. Tek yapmanız gereken onu sürgün etmek."

İrkildi. Elleri sanki ona yalvarmak istiyormuş ya da düşmemek için onun yardımına ihtiyacı varmış gibi omuzlarını tuttu. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu imkânsız. Ben sadece *Gaddhi*'yim. O Gyre'lı Kasreyn. Güç onun. Muhafızlar onun. Ve Sandgorgonlar-" Titriyordu. "Tüm *Bhrathairealm* bilir-" Duraksadı, sonra devam etti, "Refah ve zenginlik onundur. Benim değil. Halkım beni hiç umursamıyor." Bir an için huysuzlaştı. Ama sonra amacı ona geri döndü. "Onu benim için öldür." Kadın hemen cevap vermeyince, soluk soluğa, "Yapmalısın," dedi.

Onun aptallığı ve zayıflığı için garip bir acı kalbine dokundu.

Ama tereddüt etmesine izin vermedi. "Bizi serbest bırakın," dedi elinden geldiğince sert bir şekilde. "Ondan kurtulmanın bir yolunu bulacağız."

"Özgür-?" Adam ona bakakaldı. "Buna cesaret e d e m e m . O bilecek.

Eğer başarısız olursan

-" Gözleri dilencilikle doluydu. "Kendinizi kurtarmalısınız. Ve onu öldürmelisiniz. O zaman güvende olurum." Dudakları hıçkırıkların eşiğinde büküldü. "Güvende olmalıyım."

O anda, arkadaşları onu izlerken, Linden koridorda ayak sesleri duydu ve adamın k a f a s ı n a bir çivi daha çakma şansı olduğunu anladı. Belki de bu son çivi olacaktı. Kimin geleceğinden şüphesi yoktu. Ama ona merhamet etti. Muhtemelen asla olduğundan başka biri olamazdı.

Sesini yükselterek belirgin bir şekilde, "Biz sizin esiriniziz. Bizimle bu şekilde alay etmeniz çok zalimce."

Sonra Kasreyn kapının girişinde durdu. O yükseklikten, hâkimiyetinden emin, hükmedici ve yenilmez görünüyordu. Sesi havayı bir kırbacın yumuşak darbeleri gibi okşuyordu, şakacı ve tehditkâr. "Doğru söylüyor, ey *gaddhi*. Burada kendini küçük düşürüyorsun. Muhafızlarını öldürdüler, seni ve herkesi gücendirdiler.

Bhrathairealm. Onlarla yüzünüzün onurunu zedelemeyin. Sana gitmeni öneriyorum."

Rant Absolain sendeledi. Yüzü sanki feryat edecekmiş gibi gerilmişti. Ama sarhoşluğunun ardında kendini koruma içgüdüğü hâlâ işliyordu. Abartılı bir yalpalamayla Kemper'a doğru döndü. Sözcükleri geveleyerek, "Öfkemi kusmak istedim. Bu benim hakkım." Sonra sendeleyerek merdivenlere doğru ilerledi ve ne Kasreyn'e ne de arayışçılara bakmadan hücreden çıktı. Bu şekilde, hayatta kalmak için tek umudu olan illüzyonu korumuş oldu.

Linden onun gidişini izledi ve kendini sıktı. Gyre'lı Kasreyn'e karşı hiç merhamet hissetmiyordu.

Kemper, gaddarca selam verdikten sonra hücreye girdi ve demir kapıyı kapattı. Merdivenlerden inerken, yüzünün yoğunluğu Linden'e odaklanmıştı; cübbesinin ve dişlerinin sarılığı, *gaza* geleceğinin bir habercisi gibi Linden'e doğru yoğunlaşmış gibiydi.

Kendine hakim olmak için kararlı bir çaba sarf etti ve daha önce gördüklerini doğrulamak için baktı. Doğruydı: Covenant gibi, Kemper'ın bebeği de yüzeysel görüşüne görünüyordu ama derin algılarına görünmüyordu. "Dostlarım," dedi Kasreyn, tüm topluluğa hitap ederek ama gözlerini sadece Linden'e, "Gecikmeyeceğim. Çok hevesliyim." Rheum'un gözleri katarakt gibi parladı. "Evet, hevesliyim." Covenant'ın üzerinden geçerek onun önünde durdu. "Yapabildiğin kadarıyla beni engelledin, ama artık bittin." Tükürüğü ağzının bir köşesinde bir ışık parıltısı olarak yansıdı. "Şimdi beyaz altını alacağım."

Gözlerini sertçe ona dikti. Arkadaşları kıpırdamadan durmuş, onu ve Kemper'ı inceliyorlardı - Gyre'lı Kasreyn için bile çabalarına ara vermeyen Honninscrave hariç hepsi.

"Seni şaşırtmıyorum." Dili hızla dudaklarını yaladı. "Gerçek ölçünüzü bir dereceye kadar küçümsediğim inkâr edilemez. Ama artık değil." Hafifçe soluna doğru çekildi. "Linden Avery, beyaz altını bana vereceksin."

Kendini kaskatı kasıp fırsatını kollayan Linden, "Sen delisin," diye hiddetle söylendi.

Bir kaşını küçümseme hareketi yapar gibi kaldırdı. "Gerçekten öyle miyim? Dinleyin ve düşünün. Bu Thomas Covenant'ın yüzüğünü elime teslim etmesini istiyorum. Böyle bir teslimiyet bir seçim meselesi olmalı ve zihninde onu her türlü seçimden muaf tutan bir perde var. Dolayısıyla bu perde aralanmalı ki istediğim seçimi ondan alabileyim." Aniden kemikli parmağını Linden'e doğru uzattı. "Benim için onu deleceksin."

Bunun üzerine kalbi yerinden fırladı. Ama gerginliğini gizlemek için çabaladı, öfkeli bakışlarının dalgalanmasına izin vermedi. Her kelimeyi tam olarak ifade ederek, müstehcen bir şekilde reddetti.

Gözleri bir şehvet beklentisi gibi yumuşadı. Sessizce sordu, "Beni inkar mı ediyorsun?"

Sanki cevap vermeye tenezzül etmemiş gibi sessiz kaldı. Sadece Honninscrave'in çabalarının düzenli soluğu ve takırtısı sessizliği bozuyordu. Neredeyse Kasreyn'in okülerlerini onun üzerinde kullanacağını umuyordu. Kemper'in *geas*'ının pençesinde olsaydı Mutabakat'a hiç giremeyeceğinden emindi.

Ama onu teurji ile zorlamanın aptalca olduğunu anlamış gibiydi. Hiçbir uyarıda bulunmadan döndü ve Ceer'in kanlı dizine şiddetli bir tekme savurdu.

Beklenmedik darbe Ceer'in dişlerinde acıya yol açtı. Bir anlığına, bayılmak üzereymiş gibi ambiyansı soldu.

İlk, kelepçelerine doğru sıçradı. Seadreamer Kasreyn'e doğru hamle yapmaya çalıştı ama ona ulaşamadı.

Kemper tekrar Linden'la yüzleşti. Sesi öncekinden daha yumuşaktı. "Beni inkâr mı ediyorsun?"

İçindeki titreme ürpermeye doğru ilerledi. Yükselmelerine izin verdi, onu ikna edebilmek için acı çekmesine izin verdi. "Beni bu şekilde ikna etmene izin verirsem, Brinn ve Cail beni öldürür."

İçten içe ona inanması için yalvardı. Böyle bir darbe daha onu yıkabilirdi. Kemper'in niyetini tahmin etmesini önlemek için Ceer'in ıstırabını harcamaya nasıl devam edebilirdi?

Kasreyn ani bir öfkeyle, "Sana karşı parmaklarını bile oynatamayacaklar!" diye bağırdı. Ama bir an sonra kendini toparladı. "Yine de önemli değil," diye devam etti yenilenmiş bir nezaketle. "Başka tasarılarım var." Konuşurken Vain'in yanından geçerek ayakta durdu.

Covenant'ın ayaklarının yanında. Sadece Demondim-spawn onu görmezden gelebildi. Şirketi dehşet içinde tutuyordu.

Onların iğrençliğinden zevk alıyordu. Yavaşça sağ kolunu kaldırdı.

Bunu yaparken Covenant yerden kalktı ve boğazındaki bant tarafından çekilmiş gibi dikleştı.

Kasreyn elini ince bileğının ucundan dairesel bir hareketle oynattı. Covenant döndü. Gözleri hiçbir şey görmedi. Altın boyunluk tarafından kontrol edilen aurası kadar boştu. Gömleğı ölümle lekelenmişti. Kasreyn durmasını işaret edene kadar dönmeye devam etti.

Bu manzara Linden'in kararlılığını neredeyse kırıyordu. Covenant, Kemper'in ellerinde bu kadar yumuşak olmalıydı! Verdiği zararlar ne olursa olsun, bu onursuzluğu hak etmemiştı. Ve telafi etmişti! Kimse telafi etmek için daha fazla çaba gösteremezdi. *Coerceri*'de Terkedilmiş Ölüleri kurtarmıştı. Bir keresinde Lord Foul'u yenmişti. Ve Linden'in kendisi için akla gelebilecek her şeyi yapmıştı. İçinde bulunduğu durumda adalet yoktu. Kötülük vardı.

Kötülük.

Gözyaşları kurslu sıcak bir şekilde aşağı onu yanaklar
gibi ve asit . ölümlülüğünü.

Kasreyn bileğının bir hareketiyle Covenant'ı ona doğru gönderdi.

Kelepçeleriyle savaşarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama adam kendini zorla kadının ellerinin arasından geçirdi ve öne atılarak kadının inleyen ağzına soğuk, ölü bir öpücük kondurdu. Sonra bir adım geri çekildi. Yarım eliyle, kadının tüm yüzünü yakan bir darbe indirdi.

Kemper onu geri çağırđı. Bir kukla kadar cansız bir şekilde itaat etti. Kasreyn hâlâ Linden'e bakıyordu. Malice yaşlı dişlerini gösterdi. Açlık dolu bir sesle, "Onun üzerindeki hakimiyetimin tamamlandığını görüyor musun?" dedi.

Başını salladı. Kendine engel olamıyordu. Yakında Kasreyn onu da Covenant'ı kullandığı kadar kolay eğitebilecekti.

"O halde tanıklık edin." Kemper karmaşık hareketler yaptı; Covenant ellerini kaldırdı, parmaklarını pençe gibi içe doğru çevirdi. Gözlerinin etrafındaki ete saplandılar.

"Eğer beni tatmin etmezsen" -Kasreyn'in sesi hırsıyla yükseldi- "ona kendini kör etmesini emredeceğim."

Bu kadarı yeterliydi. Daha fazla dayanamadı. Uzun öfke titremeleri tüm kaslarından geçti. Artık hazırды.

O daha kabullenemeden, olağanüstü bir çabayla Honninscrave'in göğsünden bir uluma koptu. İmkânsız bir güçle sol kolunu bağlayan zinciri yerinden kopardı ve zincir bir kamçı gibi dışarı doğru kırıldı. Muazzam eforunun tüm gücüyle Kasreyn'in boğazına çarptı.

Darbe Kemper'ı geriye doğru savurdu. Ağır bir şekilde basamaklara düştü, yere yuvarlandı. Orada hareketsiz yatıyordu. O kadar çok demir ve güç boynundaki her kemiği parçalamış olmalıydı. Linden'in görüşü ona doğru sıçradı ve onun öldüğünü gördü. Bu gerçek onu sersemletti. Bir an için adamın kanamasının olmadığını bile fark edemedi.

İlk vahşi bir çılgılık attı. "Taş ve Deniz, Honninscrave! Cesurca!"

Ama bir an sonra Kasreyn seğirdi. Uzuvarları yer değıştirdi. Yavaşça, uyarıcı bir şekilde önce ellerine ve dizlerine, sonra da ayaklarına tırmandı. Bir an önce nabzı atmıyordu: şimdi kalbi yenilenmiş bir canlılıkla atıyordu. Gücü tekrar içine aktı. Yüzünü şirkete döndü. Cinayet vaat eder gibi sırtıyordu.

Linden dehşetle ona baktı. Birinci zayıfça küfretti.

Sırtındaki bebek uykusunda tatlı tatlı gülümsüyordu.

Honninscrave'e baktı. Dev neredeyse bitkin bir halde duvara yaslanmıştı. Ama niyetli bakışları, bir eli serbest kaldığında yakında tamamen özgür kalacağı konusunda açıkça uyarıyordu.

"Dostum," dedi Kemper sıkıca, "ölümün en iğrenç korkularını aşacak bir ölüm olacak."

Honninscrave soluk soluğa bir hırıltıyla karşılık verdi. Ama Kasreyn Efendi'nin zincirinin ulaşamayacağı bir yerde kaldı.

Kemper dikkatini yavaşça Honninscrave'den uzaklaştırdı. Linden'e dönerek tekrarladı: "Eğer beni tatmin etmezsen." Sadece sesindeki gerginlik ona bir şey olduğunu ele veriyordu. "Ona kendini kör etmesini emredeceğim."

Covenant hareket etmemişti. Hâlâ parmakları gözlerini oymaya hazır bir şekilde duruyordu.

Linden onun korkunç savunmasızlığına son bir kez uzun uzun baktı. Sonra kendini sarkmaya bıraktı. Ayağa kalkabilen bir adamla nasıl savaşılabildi ki?

Ölümünden mi? "Boynundaki bandı çıkarman gerekecek. Beni engelliyor."

Cail zincirlerinden kurtulmaya çalıştı. "Seçilmiş!" diye bağırdı. Birinci protesto ederek.

Pitchwife dehşet içinde ona baktı.

Linden onları görmezden geldi. Kasreyn'i izliyordu. Hiddetle sırtarak Covenant'a yaklaştı. Bir eliyle sarı banda dokundu. Bant avucunun içinden çıktı.

Covenant bir anda tanıdık boşluğuna geri yığıldı. Gözleri boştu. Sebepsiz yere, "Bana dokunma." dedi.

Linden özlem ya da öfkeyle ona uzanamadan, verdiği sözleri tutmaya çalışmadan, Vain'in ayaklarının yakınındaki zemin dönmeye ve erimeye başladı. Findail şaşırtıcı bir hızla granitten insan formuna dönüştü.

Hemen Linden ile yüzleşti. "Sen aptal mısın?" Yüz hatlarının alışlagelmiş sefaleti ona bağıırıyordu. "Bu bir yıkım!" Daha önce hiçbir *Elohim*'den böyle bir ıstırap duymamıştı. "Dünya'nın tehlikede olduğunu anlamıyor musun? Bu yüzden yol açıkken sizi geminize çağırdım ki bu boğazlardan kurtulabilesiniz. Güneş-Bilge, duy beni!" Kadın cevap vermeyince, endişesi daha da arttı. "Ben Atanmış'ım. Dünya'nın kıyameti başımın üstünde. Yalvarıyorum sana -"Bunu yapmayın!"

Ama kadın onu dinlemiyordu. Kasreyn, Findail'den korkacak hiçbir şeyi olmadığını biliyormuş gibi Antlaşma'nın arkasında sırtarak duruyordu. Ellerinde onu zorlayan tehdit olan altın bandı tutuyordu. Yine de Kemper'ı da görmezden geldi. Arkadaşlarının şaşkınlığına da aldırış etmedi. İlk'in, "*Neden hâlâ yaşıyoruz?*" dediği andan beri kendini buna hazırlıyordu. İradesinin her zerresiyle bunun için çabalamış, kendi cevabını yaratma şansı için savaşırmıştı. O boyun bandının çıkarılması. En azından bir sözü yerine getirme fırsatı.

Tüm dikkatini Covenant'a vermişti. Arkadaşları dikkatini dağıtmaya, onu caydırmaya çalışırken, o duyularını ona açtı. Coşku ya da kaybın, öfke ya da kederin dışı vurumu gibi bir telaşla, kendini onun boşluğuna teslim etti.

Şimdi onun içine girerken duyduğu tutkuyu hiç hesaba katmıyordu. Ve o uzun kolların arasına sürüklenirken hiçbir direniş göstermedi.

uçurum. Daha önceki başarısızlıklarının, onu kendi iradesine, kendi kullanımına boyun eğdirmeye çalışmasından kaynaklandığını gördü; ama şimdi kendisi için hiçbir şey istemiyor, hiçbir şeyi esirgemiyordu. Kendini tamamen terk ederek, sönmekte olan bir yıldız gibi *Elohim*'in ruhunu gizlediği boşluğa düştü.

Yine de Kasreyn'i unutmamıştı. Covenant'ın iradesinin yeniden uyanışını hevesle izliyordu. O anda Covenant kesinlikle savunmasız kalacaktı; çünkü kesinlikle bilincine ve gücüne hemen tam olarak yeniden sahip olamayacaktı ve bunu yapana kadar Kemper'ın *geas*'ına karşı hiçbir savunması olmayacaktı. Linden Kasreyn'e karşı hiç merhamet hissetmedi, ona karşı merhamete benzeyebilecek hiçbir şey içermiyordu. Covenant'ın boşluğuna bir ölüm gibi düşüp yığılırken, zihninin ıssızlığında yankılanan sessiz talimatlar haykırdı.

Artık derinliklerinden onu dehşete düşürecek hiçbir imge çıkmıyordu. O kadar tamamen teslim olmuştu ki, dehşete düşmesine neden olacak hiçbir şey kalmamıştı. Bunun yerine bağımsız benliğinin katmanlarının sıyrıldığını hissetti. Ciddiyet, eğitim ve tıp fakültesi gitmiş, onu on beş yaşında ve kayıplarla dolu bir halde bırakmıştı ve o sırada annesinin ölümüne herhangi bir cevap veremiyordu. Keder ve suçluluk duygusu ve annesi gitmişti, öyle ki babasının intiharının soğuk, anlatılamaz dehşeti ve suçlaması dışında hiçbir şey barındırmıyor gibiydi. Sonra intihar bile yok oldu ve temiz bir güneşin altında, kırların ve çiçeklerin arasında, bir çocuğun mutluluk, neşe ve sevgi kapasitesiyle dolu olarak durdu. Sonsuza dek bu şekilde kalabilirdi.

Güneş ışığı kanatlarını onun üzerine yaydı ve rüzgâr bir sevgi eli gibi saçlarını okşadı. Zevkle bağırdı. Ve çığlığı karşılık buldu. Bir çocuk tarlaların arasından ona doğru geliyordu. Ondan daha yaşlıydı - çok daha yaşlı görünüyordu, ama yine de sadece bir çocuktü ve olacağı Antlaşma, yüzünün çizgilerindeki, gözlerinin ateşindeki bir imadan başka bir şey değildi. Utangaç bir yarı gülümsemeye ona yaklaştı. Elleri açık, bütün ve erişilebilirdi. İçgüdüsel bir yücelme girdabına kapılan kız, kollarını açarak ona doğru koştu, kendisini dönüştürecek kucaklaşmayı arzuluyordu.

Ama ona dokunduğunda, aradaki boşluk kapandı ve adamın boşluğu kadının içine doldu. Bir anda her şeyi görebiliyor, her şeyi duyabiliyordu. Tüm duyuları normal çalışıyordu. Arkadaşları sessizliğe gömülmüştü: çaresizlik içinde ona bakıyorlardı. Kasreyn gözlerini hazır tutarak Covenant'ın yanında durdu, elleri kadüklüklerini artık bastıramayacakmış gibi titriyordu. Ama gördüklerinin ve duyduklarının ardında, yaklaşan hayatının bir önsözü gibi feryat ediyordu. Çiçek tarlasında bir çocuktı ve sevdiği büyük oğlan onu terk etmişti. Aşk güneş ışığından gitmiş, sanki tüm neşe ölmüş gibi günü yoksun bırakmıştı.

Yine de onu gördü - adamın içindeki çocuğu, Thomas Covenant'ı gördü - yaşam ve irade uzuvlarına geri yayılırken. Onun kendini tuttuğunu, başını kaldırdığını gördü. Tüm duyuları normal çalışıyordu. Kasreyn'e doğru dönüp kendini Kemper'in *geas*'ına maruz bıraktığında feryat etmekten başka bir şey yapamadı. Hâlâ herhangi bir savunma yapamayacak kadar kendinden uzaktaydı.

Ancak Kemper gözünü kullanamadan, Covenant'a bıraktığı talimatlar ona ulaştı. Doğruca Kasreyn'e baktı ve ona itaat etti.

Belirgin bir şekilde tek bir kelime telaffuz etti: "Nom."

BÖLÜM III: Kayıp

ON DOKUZ: Thaumaturge

Bu isim havayı sersemletmiş, Sandhold'un taşlarını dehşete düşürmüş gibiydi.

Covenant büyük ve yalnız bir mesafeden Gyre'lı Kasreyn'in geri tepmesini izledi. Kemper göz merceğini düşürdü. Üzüntü ve öfke yaşlı yüzünü buruşturdu. Ama Covenant'ın söylediği kelimeyi geri çağıramadı. Bir an için kararsızlığın verdiği ıstırap onu felç etti. Sonra içindeki eski korku ayağa kalktı ve hayatını korumak için kaçtı.

Demir kapıyı arkasından iterek kapattı, sürgüleri yerine taktı. Ama bu metalik sesler Covenant için hiçbir şey ifade etmiyordu. İçinde bulunduğu durumun tamamen farkındaydı. Tüm duyuları normal çalışıyordu: tehlikenin farkındaydı, arkadaşlarının durumunu anlıyordu, ne yapılması gerektiğini biliyordu. Yine de neredeyse hiç bilinçli değildi. Eylem ve etki, algı ve sonuç arasındaki boşluk yavaş yavaş kapanıyordu. Linden'in kurduğu temas sayesinde içinde bilinç uyandı; ama aradaki mesafe çok büyüktü ve hemen doldurulamazdı.

İlk başta, iyileşme hızlı görünüyordu. Onu ergenliğine, sonra da genç erkekliğine bağlayan bağlar, ateş gibi hissettiren bir hafıza dalgasıyla kendilerini iyileştirdiler -temizleme ve dağlama bir arada. Ve bu ateş hızla, kendini yazmaya ve evliliğe adadığı sayısız yoğunluğa dönüştü. Ama sonra ilerlemesi yavaşladı. Joan ile Haven Çiftliği'nde, romanının yayınlanmasından ve oğullarının doğumundan önce, ışıltısının hayatın en derin enerjisi olduğunu hissetmişti. Ama özünde boş olduğunu kanıtlamıştı. En çok satanlar listesinde yer alan romanı, anlamsız bir kendini kutlamadan başka bir şey değildi. Evliliği de cüzzam gibi suçsuz bir hastalık yüzünden yıkılmıştı.

Ondan sonra hatırladığı şeyler onu kıvrandırdı.

Şiddetli ve istemsiz izolasyonu, dayattığı kendinden nefret, onu cüzzamlıların özel deliliğinin derinliklerine sürüklemişti. O vardı

sanki hayatının son özeti ve kriziymiş gibi Arazi'ye tökezledi. Neredeyse bir anda, onunla arkadaş olan ilk kişiye tecavüz etmişti. Kendisine yardım eden insanlara eziyet etmiş ve onları dehşete düşürmüştü. Farkında olmadan Lord Foul'un kendisi için çizdiği yolda yürümüştü; kendi eylemlerinin sonuçları onu dehşete düşürene kadar bu kıyametten geri dönmemişti. Mhoram, Bannor ve Foamfollower gibi, sevgi ve yiğitlik anlayışları kendisinininkinden çok daha üstün olan insanlar tarafından her fırsatta desteklenmemiş olsaydı, o zaman telafi yerine yıkıma uğrayabilirdi. Şimdi, yıllar sonra bile, kalbi Toprak'a, Toprak'ın insanlarına verdiği zarara karşı haykırıyordu - sonunda onlara hizmet ettiği yetersizliğe karşı.

Sesi hücrenin nemli darlığında yankılandı. Arkadaşları, o soğuk taşın üzerinde bir zillet gibi diz çökerken ona doğru eğildiler. Ama onlara ayıracak dikkati yoktu.

Ve zavallı değildi. Yaralıydı, evet; sorgulanamayacak kadar suçluydu; vicdan azabıyla doluydu. Ama cüzzam hastalığı ona zayıflığın yanı sıra güç de vermişti. Foul's Creche'in taht salonunda, Despiser ve Illeearth Taşı'yla yüzleşirken, paradoksunun gözünü bulmuştu. Kendinden iğrenme ile imanın, İnançsızlık ile sevginin, Despiser'in gerçeğini kabul etme ile reddetmenin çelişkileri arasında dengede durarak gücüne kavuşmuştu. Şimdi bunu içinde hissediyordu, her baş dönmesinin kalbinde yatan o berraklık anı gibi. Boşluk kapandığında kendine geldi.

Gözlerini kırıpıştırarak yaşlardan arındırmaya çalıştı. Linden bir kez daha onu kurtarmıştı. On bir yıldan uzun süredir tanıştığı ve hastalığından korkmayan tek kadındı. Onun iyiliği için, kendini ne ölçebileceği ne de kontrol edebileceği risklere, durumlara, taleplere adanmak konusunda defalarca ısrar etmişti. Ellerinin ve dizlerinin altındaki taş dengesizleşmişti; ama ayağa kalkmaya niyetliydi. Bunu ona borçluydu. Onu eski haline getirmek için ödemiş olması gereken bedeli hayal bile edemiyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştığında tüm hücre sarsıldı. Hava, granitin parçalanması gibi uzak patlamalarla doluydu. İnce bir toz

fener ışığında süzülüyor, tavadaki çatlaklara işaret ediyordu. Zemin yine kaydı. Hücre kapısı stresle çınıladı.

Bir ses açıkça, "Sandgorgon geliyor," dedi. Covenant, Brinn'in karakteristik kayıtsızlığını tanıdı.

"Thomas Covenant." Demir gibi kendine hakim olmak Birinci'nin dehşetini gizleyemezdi. "Dev dostu! Seçilmiş seni öldürdü mü? Hepimizi mi katletti? Sandgorgon geliyor!"

Ona kelimelerle cevap veremedi. Kelimeler henüz aklına gelmemişti. Bunun yerine ayaklarını genişçe dikerek, taşın içgüdüsel titremesine karşı kendini dikleştirerek cevap verdi. Sonra yüzünü kapıya döndü.

Yüzüğü yarım elinin üzerinde hareketsiz duruyordu. Vahşi büyüsunü tetikleyen zehir günlerdir durgundu ve o da kendine çok yeni dönmüştü. Gücünü ele geçiremiyordu. Yine de hazırды. Linden bu gerekliliği Kasreyn'i uzaklaştırdığı aynı darbeyle sağlamıştı.

Findail, Covenant'ın yanına koştu. Bağırmasa da *Elohim*'in sıkıntısı bir çığlık kadar yüksekti. "Bunu yapmayın." Aciliyet, titreyen sözcüklerin üzerine kazanmıştı. "Dünya'yı yok mu edeceksin?" Uzuvarları bastırılmış bir ihtiyaçla gerilmişti. "Güneş-Bilge ölümü arzular. Bu kadar aptal olma. Yüzüğü bana ver."

Bunun üzerine Covenant'ın eski öfkesinin ilk korları ateşe doğru ısındı.

Uzaktan gelen gümbürtüler sanki Sandhold'un bazı bölümleri çökmeye başlamış gibi devam ediyordu; ama tehlike çok daha yakındaydı. Ağır ayakların dış koridor boyunca koşarak ilerlediğini duydu.

İçgüdüsel olarak denge ve savaş için dizlerini büktü.

Ayaklar kapıya ulaştı, durdu.

Pitchwife dişlerinin arasından bir inilti gibi, "Gossamer Glowlimn, seni seviyorum," dedi.

Sonra Nom, koçbaşı gibi güçlü iki koluyla hücre kapısını yumruklayıp kırınca kapı bir parşömen yaprağı gibi buruştu.

Metalik çığlıklar zindanda yankılanırken, Sandgorgon arşitravın altında kambur duruyordu. Kapının yüksekliğinden, canavar tüm zindanı parçalayacak kadar güçlü görünüyordu.

Sandhold taştan taşa. Kafasının yüzü yoktu, yüz hatları yoktu, vahşi tutkusundan hiçbir şey göstermiyordu. Yine de dikkati acımasızca Covenant'a odaklanmıştı.

Bir kükreme gibi odanın içine sıçrayan canavar, onu arka duvardan içeri sokmak istercesine saldırdı.

Hiçbir ölümlü eti ve kemiği bu saldırıya dayanamazdı. Ama Despiser'ın zehri *Elohim* tarafından sadece sakinleştirilmişti. Arındırılmamış ya da zayıflatılmamıştı. Ve Sandgorgon'un kendisi de güçlü bir yaratıktı.

Nom vurmadan bir an önce Thomas Covenant beyaz bir alev patlamasına dönüştü.

Vahşi büyü: Zamanın Kemeri'nin kilit taşı: kullanıcısının içsel kısıtlamaları dışında hiçbir Yasa tarafından sınırlandırılmayan veya bastırılmayan güç. Yüce Lord Mhoram ateşten bir kehanet gibi "*Sen beyaz altının ta kendisisin*" demişti ve Covenant bu sözleri yerine getirdi. Akkor haline geldi. Sanki gümüş bir fırının kalbinden fişkirircasına ondan arjant fişkırdı.

Yanındaki Findail protesto için bağırdı: "*Hayır!*"

Sandgorgon Covenant'a çarptı. Darbe ve momentum onu duvara çarptı. Ama saldırıyı neredeyse hiç hissetmedi. Sanki bu alev cüzzamının dışı vurumu haline gelmiş ve onu ölümlülüğünün sınırlamalarına karşı uyuşturmuş gibi, beyaz ateş tarafından acıdan ya da hasardan korunmuştu. Canlı sinirleri olan bir adam gücü çok şiddetli hissedebilir ve bu kadar yükselmesine izin vermeyebilirdi: Covenant'ın böyle bir kısıtlaması yoktu. Zehir onun içinde hırslıydı. Ön kolundaki diş izleri Despiser'ın gözleri gibi parlıyordu. Neredeyse hiç düşünmeden ya da istemeden, Nom'un saldırısına karşı kendini tamponladı.

Sandgorgon geriye doğru sendeledi.

Dik bir magma gibi onun peşinden aktı. Nom, monolitleri un ufak edecek darbeler indirdi. Yerlilerin vahşiliği, yüzyıllar süren acı mahkûmiyetle katlanarak Covenant'ı dövdü. Ama o bir bayamonun öfkesi gibi patlamalarla karşılık verdi. Granit parçaları tavandan düştü ve toz haline geldi. Çatlaklar zemini ağ gibi ördü. Kapının arşitravı çöktü ve dış koridorda yara gibi bir boşluk bıraktı. Findail'in itirazları kayaların feryadı gibi geliyordu.

Covenant ilerlemeye devam etti. Canavar daha fazla geri çekilmeyi reddetti. O ve Nom birbirlerine sarıldılar ve aynı kaderi paylaşan kardeşler gibi kucaklaştılar.

Kumgorgon'un gücü muazzamdı. Onu çürümüş bir dal demeti gibi ezmesi gerekirdi. Ama o bir alev avatarıydı ve her parlama onu zehir ve öfkenin coşkusuna yükseltiyordu. Çoktan o kadar parlak bir hale gelmişti ki yoldaşları kör olmuştu. Argence, düşen taşı eritip buharlaştırıyor, kalbinin her sıcak atışıyla zindanı genişletiyordu. O kadar çaresizdi ki! Şimdi karşılık verme arzusuyla vahşileşmişti. Bu Sandgorgon Hergrom'u öldürmüş, Ceer'i sakat bırakmıştı. Ve Kasreyn bu zararı harekete geçirmişti. Kasreyn! Covenant kendini savunmaktan tamamen acizken ona işkence etmişti; ve sadece Hergrom'un müdahalesi onu ölümden kurtarmıştı -ya da ölümden daha kötü olabilecek bir sahiplenmeden. İçinde öfke kükredi; öfkesi güneşin gazabı gibi yandı.

Ama Nom'un suçu yoktu. Canavar kurnazdı, şiddete açtı; ama sadece Kasreyn'in gücünün kaprisiyle yaşıyor ve hareket ediyordu. Kasreyn, ve yine Kasreyn. Vahşet görüntüleri Covenant'ın içinde dönüp duruyordu. Tutku onu bir yanardağ kadar cevaplanamaz hale getirmişti.

Nom'un kollarında zayıfladığını hissetti. İçgüdüsel olarak kendi gücünü azalttı. İçindeki zehir yeni uyanıyordu ve onu hâlâ dizginleyebiliyordu. Öldürmek istemiyordu.

Sandgorgon bir anda, onu neredeyse ikiye bölen yeni bir güç dalgası ortaya çıkardı.

Ama Covenant başarısız olamayacak kadar güçlenmişti. Vahşi bir büyüyle canavarı kavradı, onu alev ve irade prangalarına bağladı. Canavar dev gibi debelendi ama başarılı olamadı. Onu sıkarak kendini kollarından kurtardı ve geri çekildi.

Nom uzun bir süre kıvrandı, doğasının tüm kadim vahşetini özgürlük çabasına döktü. Ama onu kıramadı.

Yavaş yavaş sonunda onu yok edebilecek bir adamla karşılaştığını anlamış gibi görünüyordu. Dövüşmeyi bıraktı. Kolları iki yanına düştü. Kaslarında ölüm beklentisi gibi uzun titremeler oldu.

Covenant yavaş yavaş gücünü azalttı, ancak yüzüğünden bir avuç dolusu ateş yanmaya devam etti. Çok geçmeden canavar alevden kurtuldu.

Pitchwife histerinin eşiğinden dönmüş bir adam gibi kıkırdamaya başladı. Findail ne gördüğünden emin değilmış gibi Covenant'a baktı. Ama Covenant'ın henüz Sandgorgon'dan başka bir şey için zamanı yoktu. Nom, kararsız hareketlerle onun serbest kalışını test etti. Şaşkınlık titremesini şiddetlendirdi. Başı bir o yana bir bu yana sallandı, inanmadığını ima ediyordu. Yaptığı şeyden korkuyormuş gibi dikkatle bir kolunu kaldırarak Mutabakat'ın kafasına bir darbe indirdi.

Covenant yumruğunu sıktı ve üzerinde oluşturduğu halkaya bir ateş püskürdü. Ama saldırmadı. Onun yerine paslı sesini kullanmak için mücadele etti.

"Eğer beni öldürmezsen, Doom'a geri dönmek zorunda kalmazsın."

Nom sanki onu anlamış gibi dondu kaldı. Tüm kasları titreyerek kolunu indirdi.

Bir an sonra, canavar yere çökerek onu şaşırttı. Titremesi güçlendi, sonra da azalmaya başladı. Sandgorgon kasıtlı olarak, bir hizmet teklifi gibi alnını Mutabakat'ın ayaklarının yanındaki taşa dokundurdu.

Covenant tepki veremedi. Nom tekrar ayağa kalktı. Boş yüzü hiçbir şey göstermiyordu. Hayvani bir asaletle dönerek kırık kapıya tırmandı, arşitravin molozları arasından tereddüt etmeden ilerledi ve geçitte gözden kayboldu.

Uzakta, çöken taş sesleri azalmıştı; ama arada sırada, sanki duvarın ya da tavanın bir bölümü düşmüş gibi, donuk bir gümbürtü hücreye ulaşıyordu. Nom içeri girerken ciddi bir hasar vermiş olmalıydı.

Covenant aniden ateşinin parlaklığının farkına vardı. Sanki küreleri normale dönmüş gibi gözüne acı veriyordu. Gücünü yüzüğündeki küçük bir alev olana kadar azalttı. Ama onu tamamen serbest bırakmadı. Tüm *Bhrathairealm*, şirket ile Starfare'in Mücevheri arasında uzanıyordu ve o daha fazla tutsak kalmak niyetinde değildi. Revelstone'la ilgili anılar aklına geldi - çaresizlik ve tiksinti içindeki zehir. Soothtell'in ardından na-Mhoram's Clave'in yirmi bir üyesini öldürmüştü. Ön kolundaki diş izleri ona parıldamaya devam ediyordu. Arkadaşlarına bakmak için döndüğünde aniden aceleci davrandı.

Vain yakınlarda duruyordu: ur-villerin insan formundaki ikonografisi. Dudaklarında siyah bir zevk sırtışı vardı. Ama Covenant'ın Demondim-cinleriyle geçirecek vakti yoktu. Kasreyn Kum Kalesi'nin savunmasını ne kadar çabuk toparlayabilecekti? Vain'i geçip arkadaşlarına doğru ilerledi.

İlk, topallayan bir sesle onun adını mırıldandı. Ertelenmesinin ağırlığını taşımakta zorlanıyor gibiydi. Pitchwife onun yanında utanmadan gözyaşı döküyor ve kahkahalar arasında gidip geliyordu. Şakağındaki şiddetli çürük duygusal dengesine zarar vermiş gibiydi. Honninscrave serbest kolundan sarkan kırık bir zincir ve bileklerinden damlayan kanla ayakta duruyordu; ama yüzü Mutabakat'ın ona verdiği yeni umutla kenetlenmişti.

Diğer duvarlardan *Haruchai*'nin gözleri beyaz altını gururla yansıtıyordu. Kan Muhafızlarını ölümün ve uykunun ötesindeki Lordlara bağlayan Yemin kadar abartılı görünüyorlardı. Ceer'in gözleri bile parlıyordu, ancak yansımaların ardında Covenant'ın yüzeysel görüşünün bile okuyabileceği kadar keskin bir acı yatıyordu. Dizinin etrafındaki bandajlardan kırmızı bir sıvı sızıyordu.

Seadreamer Antlaşma'nın farkında değil gibiydi. Dilsiz Dev'in bakışları donuk ve içe dönüktü. Kelepçeli elleri, yüzünü örtmek için acı çekiormuş gibi başına doğru gerilmişti. Ama en azından fiziksel bir acı hissetmiyordu.

Sonra Covenant Linden'ı gördü.

Onu sendeletti. Sanki iki kolu da kırılmış gibi sert prangalarından sarkıyordu. Başı öne eğilmişti; buğday rengi saçları yüzünü ve göğsünü örtüyordu. Covenant onun nefes alıp almadığını, Nom'la mücadelesi sırasında onu yaralayıp yaralamadığını ya da öldürüp öldürmediğini anlayamadı.

Findail neredeyse hiç durmadan mırıldanıyordu. "Tanrı'ya şükürler olsun ki vazgeçti." Sözler endişeyle kesik kesik geliyordu. "Yine de Dünya'nın akıbeti bir delinin ellerinde. Yıkımın yolunu açtı. Onu engellemek için görevlendirilmedim mi? Hayatım şimdi kaybedildi. Bu dayanılmaz bir şey."

Covenant ona yaklaşmaktan korktu, yaralandığını ya da daha kötüsünü görmekten korktu. Panik içinde Findail'e doğru atıldı. Yumrukları *Elohim*'in kremsi örtüsünü düğümledi. Gücü Findail'in zayıf bedeninde parlamak için toplandı.

"Ona ne oldu?"

Findail'in sarı gözleri bir an için Mutabakat'ın elinden kurtulup erimenin akıllıca olup olmayacağını düşünür gibi oldu. Ama onun yerine şöyle dedi: "Ateşini esirgeme yüzük kullanıcısı. Tehlikenin farkında değilsin. Dünya'nın kaderi senin nazik olmayan ellerinde kırılabilir." Covenant bir öfke parıltısı gönderdi. Findail hemen ekledi: "Cevap vereceğim."

Covenant onu serbest bırakmadı. Vahşi büyü içinde bir yılan yuvası gibi çalkalanıyordu. Kalbi bir çığlının eşliğinde atıyordu.

"O susturuldu," dedi Findail dikkatle, konuşurken Covenant'ı inceliyordu, "tıpkı senin *Elohim Festivali'nde susturulduğun* gibi. Senin içine girerek, seni koruyan durgunluğu kendi içine aldı." Sanki Covenant'a başka bir mesaj, *Elohim*'in yaptıklarına dair zımnî bir gerekçe duyurmaya çalışıyormuş gibi konuşuyordu. Ama Covenant'ın böyle şeylere kulağı yoktu. Sadece yumruklarını sıkması onu patlamaktan alıyordu.

"Ama onun için dayanmayacak," diye devam etti Findail. "O senin, senin için şekillendi ve onu tutmayacak. Kendi zamanında kendine dönecektir. Bu nedenle," diye devam etti daha ısrarla, "bu vahşi büyüye gerek yok. Onu bastırmalısın. Beni duymuyor musunuz? Dünya senin sessizliğine dayanıyor."

Covenant artık dinlemiyordu. Findail'i uzaklaştırdı. Ellерinin arasından bir anlık çıra gibi ateş fışkırdı. Linden'e dönerek kollarındaki bağları, ayak bileklerindeki zincirleri çözdü ve onu yakalamak için uzandı. Ama Linden düşmedi: sanki en ilkel içgüdüleri onu kucaklama zorunluluğundan kaçınmaya itiyormuş gibi vücudu refleks olarak dengesini buldu. Yavaşça başı yukarı kalktı. Meşalelerin ve vahşi büyü'nün sarı-beyaz ışığında gözlerinin boş olduğunu gördü.

Oh, Linden! Kendini durduramadı. Kollarını ona doladı, sanki bir çocukmuş gibi sarıldı ve salladı. Kendisi de böyle olmuştu. Ve bunu onun için kendine yapmıştı. Kucaklaması onun üzerine bir argence penumbra yaydı. Gücünün akışı, sanki onu asla bırakamayacakmış gibi onu kapladı. Hayatta olduğu için mi ağlasın, yoksa bu kadar yoksul olduğu için mi feryat etsin bilemiyordu. Bunu kendine yapmıştı. Onun için yapmıştı.

Brinn korkmadan ya da başka bir ses tonu kullanmadan kararlı bir şekilde konuştu. "Ur-Lord, bu Kemper ayrılmamıza izin vermek istemeyecektir. Acele etmeliyiz."

"Evet, Dev dostu," dedi Birinci. Her geçen an savaşçı kararlılığını biraz daha geri kazanıyordu. "Starfare'in Mücevheri hâlâ risk altında ve biz ondan çok uzaktayız. Sevinhand'ın ne kaynaklarından ne de cesaretinden şüphe duyuyorum ama buradan ayrılmak ve ayaklarımı bir kez daha *Dromond'a* basmak için sabırsızlanıyorum."

Bunlar Covenant'ın anladığı sözlerdi - Findail'in söylediği gibi belirsiz tehditler değil, somut bir eylem çağrısı. *Elohim, Dünya'nın akıbetinin bir delinin ellerinde olduğunu* söylemişti. Yüzüğü istemişti. Ve Covenant, kan dökülmesinden tiksınmesine rağmen pek çok insanı öldürmüştü. Tüm güçlere güvenmiyordu. Yine de vahşi büyü, kullanmak ve tüketmek için can atan bir coşku nabızı gibi içinden geçiyordu. İlk'in ısrarları ona arayışının önemini, hayatta kalma ve kaçma ihtiyacını yeniden hatırlattı.

Linden'i bu raddeye kadar zorlayan Kasreyn'in görüntüleri aklına geldi.

Dikkatlice Linden'i bıraktı ve ondan uzaklaştı. Uzun bir süre onu inceledi, onun boş ve arzulu yüzünü tüm duygularının odak noktası gibi zihninde sabitledi. Sonra arkadaşlarına döndü.

Zihinsel bir hareketle, önce Seadreamer'ın sonra da Ceer'in el ve ayak bileklerindeki bağları çözdü, böylece dilsiz Dev yaralı *Haruchai* ile ilgilenebilecekti. Ceer'in yarası ona yeni bir acı verdi ve sanki vahşi büyü için yakacak odundan başka bir şey değilmiş gibi kollarından alev fışkırmasına neden oldu. Birden fazla kez kendini iyileştirmiş, zarar görmekten korumuştur. Ancak hissizliği onu aynı şeyi arkadaşları için yapamaz hale getirmişti. Öfkesini başka bir patlamadan alıkoymak için şiddetli bir dizginleme uygulamak zorunda kaldı.

Bir anda, topluluğun geri kalanı serbest kaldı. Pitchwife aldığı darbenin etkisiyle hâlâ ayakta durmakta zorlanıyordu. Ama Brinn, Covenant'ın hizmetinde her şeyi denemeye hazırmış gibi ilerledi. Cail, Linden'in sorumluluğunu aldı. Birinci yeni uzun kılıcını çekti, iki yumruğuyla kavradı ve

Gözleri demirin kenarları kadar keskindi. Honninscrave kırdığı zinciri esneterek bir silah olarak kullanışlılığını test etti.

Kısa bir süre serbest bırakılmalarının tadını çıkardılar. Sonra Birinci hücrenin merdivenlerinden yukarı fırladı ve şirket de onu takip etti.

Dış koridor sağa ve sola doğru köşelerde kayboldu; ama İlk hemen ayrılan Sandgorgon'un gittiği yönü seçti. Covenant, Brinn ve Honninscrave yanında, diğer yoldaşları da arkasında olduğu halde onun arkasından o geçitten aşağı indi. Devler eğilmek zorundaydı çünkü koridor onlar için çok alçaktı. Ancak ilk köşenin ötesinde, birçok hücre kapısının işaretlediği daha geniş bir koridor vardı. Burayı koruyan *hustin*'ler artık ölmüştü, Nom'un onları bıraktığı yerde kırık dökük yatıyorlardı. Covenant hücrelerin içine bakmaya vakit bulamadı; ama geçerken tüm kapı cıvatalarını kırdı.

Koridor, geçitlerle dolu bir labirente açılıyordu. İlk, yolundan emin olamadığı için durmak zorunda kaldı. Brinn bir koridorun sonundan yükselen bir merdiven fark edene kadar bir an geçti. Şirket hemen o yöne doğru ilerlemeye başladı.

Önlerinde, zayıf bir kadın merdivenlerden indi ve onlara doğru koşmaya başladı. Onları görünce şaşkınlıkla tökezleyerek durdu, sonra tekrar hızla ilerledi.

Leydi Alif olarak tanınması çok zordu. Cübbesi yırtılmış ve kararmıştı. Saçları dağınıktı; kafa derisi yara bere içindeydi. Sağ yanağında dört uzun kırmızı yara izi vardı.

İlk ve Mutabakat'a bakarak nefes nefese kaldı. "Sandgorgon- Nasıl olur da sen-?" Ama bir an sonra Covenant'ın ateşini, gözlerindeki uyanık sıcaklığı fark etti. Bir an için sarktı. "Ah, senin için korkuyordum. Sen benim umudumdun ve Sandgorgon - Kendi ölümümü görmeyi düşünerek sana bakmaya geldim." Yüz hatları yaralarının etrafında buruşmuştu. Ama düşünceleri çabucak bir araya geldi ve haykırdı: "Kaçmalısın! Kasreyn Sandhold'un tüm gücünü sana karşı kullanacak."

Birinci, Covenant'a bir bakış attı; ama o Linden değildi, bu kadına güvenip güvenmeyeceğini bilemiyordu. Leydi'nin anıları

onu tedirgin ediyordu. Eğer ona boyun eğebilseydi şimdi burada olur muydu?

Birinci sert bir şekilde, "Hanımefendi, zarar gördünüz," dedi.

Bir elini yanağına doğru kaldırdı; bu bir sıkıntı jestiydi. Gzdelerden biriydi; konumu güzelliğine bağlıydı. Ama bir an sonra elini bıraktı, vakarını topladı ve Birinci'nin bakışlarıyla yüzleşti.

"Leydi Benj zafer kazanırken nazık değildir. *Gaddhi*'nin gözdesi olduğu için savunma yapmama izin verilmedi."

Bunun zerine Birinci, şiddet sözü verir gibi başını salladı. "Bizi buradan çıkaracak mısınız?"

Kadın hiç tereddüt etmedi. "Evet. Burada benim için bir hayat yok."

Birinci merdivenlere doğru ilerlemeye başladı: hırpalanmış kadın onu durdurdu. "Bu yol Birinci ember'e çıkar. Oradan dışarıya, kapıların içinden geçen yoldan başka bir yol yok - Sandhold'un gücü. Ben başka bir yol göstereceğim."

Covenant onayladı. Ama onun başka planları vardı. Formu her kalp atışında g titreşimleri saçıyordu. "Bana nereye gittiğini söyle."

Hızla cevap verdi, "Sandgorgon Kum Kalesi'nde büyük bir gedik açtı. Canavarın yolunu izleyerek Sandwall'un içindeki açık kuma ulaşacağız. Sonra da Liman'a giden en emin yol Sandwall'un tepesinde yatıyor. Korunacaktır ama belki de Kemper'ın aklı başka bir yere, kapılara doğru kayacaktır."

"Ve surların üzerinde," dedi Birinci suratsızca, "kapıların içinde ya da *Bhrathairain* sokaklarında olduğundan daha az kolay saldırıya uğrayacağız. Bu iyi. Gidelim."

Ama Covenant zaten şöyle diyordu: "Pekala. Seni duvarda bulacağım. Bir yerde. Eğer o zamana kadar ortaya ıkmazsam, beni Sivri Uçlar'da bekle."

İlk ona doğru döndü ve bakışlarını ona dikti. "Nereye gidiyorsun?"

Zehir ve gle doluydu. "Muhafızlar arasında savaşarak yolumuzu bulmamızın bize bir faydası olmaz. Asıl tehlike Kasreyn. Muhtemelen Kemper's Pitch'in dışına adım atmadan gemiyi batırabilir." Hatıralar içinde dönüp duruyordu; bir zamanlar Foamfollower, Triock ve Lena'nın savunmasından sonra onlarla nasıl yzleştiğini anımsıyordu.

Mithil Stonedown ve verdiği sözler vardı. Tuttuğu sözler. "Bu lanet kayayı kulaklarının dibine indireceğim."

O günlerde vahşı büyü hakkında ya çok az bilgisi vardı ya da hiç bilgisi yoktu. Tutkusunun başka bir adı olmadığı için sözler vermişti. Ama şimdi Linden susturulmuştu, onun uğruna körleşmişti ve beyaz bir ateşle aydınlanmıştı. Birinci ona başıyla selam verdiğinde topluluktan ayrıldı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Brinn anında onun yanındaydı. Covenant *Haruchai*'ye bir bakış attı. Tüm Sandhold'a karşı iki yalnız adam olacaktı. Ama yeterli olacaktı. Bir zamanlar, o ve Brinn tüm Revelstone'la tek başlarına yüzleşmiş ve galip gelmişlerdi.

Ancak merdivenlerden çıkmaya başladığında, krem si beyaz bir parıltı dikkatini çekti ve Findail'in peşinden koştuğunu gördü.

Merdivenlerde tereddüt etti. *Elohim* de Vain kadar kolay koştu. Covenant'a ulaştığında Findail dikkatle, "Bunu yapma. Sana yalvarıyorum. Deli olduğun kadar sağır mısın?"

Covenant bir an için Findail'e meydan okumak istedi. Avuç içleri güçle kaçındı; alevler kollarında bir aşağı bir yukarı dolaştı. Ama kendini tuttu. Yakında istediği cevapları elde etmek için daha iyi bir şansı olabilirdi. *Elohim*'den uzaklaşarak, bacaklarındaki ateş kadar hızlı bir şekilde merdivenleri tırmandı.

Merdivenler uzundu ve bittiklerinde onu Birinci Daire'nin arka tarafındaki labirent gibi koridor ve geçitlerde bıraktılar. Burası boş görünüyordu. Anlaşılan Sandhold'un güçleri çoktan başka bir yere çağırılmıştı. Hangi yöne gideceğini bilmiyordu. Ama Brinn emindi. O önden gitti ve Covenant da koşarak onu takip etti.

Kayaların kırılması durmuştu. Taşlar artık titremiyordu. Ama uzaktan sirenlerin sesi geliyordu - çirkin çirkin çığlıklara benzeyen sert ve uzun çığlıklar. Sanki tüm *Bhrathairealm*'i savaş için topluyorlarmış gibi feryat ediyorlardı.

Gyre'lı Kasreyn yaşarken Sandhold'dan ya da *Bhrathairain* Limanı'ndan hiçbir kaçışın başarılı olamayacağı bilgisini çiğneyen Covenant hızını artırdı.

Beklediğinden daha kısa bir süre sonra, karmaşık arka yollardan ayrıldı ve bir gümüş akışı gibi Birinci Saray'ın muazzam ön avlusuna döküldü.

Yukarıya doğru birbiriyle eşleşen geniş merdivenler arasında daire şeklinde.

Ön avlu *hustin* ve askerler tarafından sıkı bir şekilde korunuyordu.

Tavandan bir çılgılık yükseldi. Sandhold'un kuvvetleri bir kaçış girişimini savuşturmak için kapıların yakınında sıralanmıştı. Gece çöktüğü ve ön avlu sadece Muhafızlar arasında tutulan meşalelerle aydınlatıldığı için geniş ve loş görünüyordular. Bağırışla birlikte saldırganlar ileri atıldı.

Brinn onları görmezden geldi. En yakın merdivene doğru hızla ilerledi ve yukarı çıkmaya başladı. Covenant vahşi büyüünün gücüyle onu takip etti. Findail sanki etrafındaki hava onun kanatlarıymış gibi hareket etti.

Bağırışa cevap olarak, İkinci Çember'den bir bölük asker gürültüyle geldi. Çok sayıda Muhafız, bölüğü kısa süre için almak niyetiyle orada bekliyor olmalıydı. Üç adamın kaçmak yerine onları karşılamak için ayağa kalktığını gördüklerinde, hayvani yüzlerinde huzursuzluk gibi gölgeler titreşti.

Brinn onlardan birine çelme taktı, ikincisini sendeletti, üçüncüsünden mızrağı aldı. Sonra Covenant bir alev tabakasıyla merdivenden inenlerin hepsini süpürdü ve yoluna devam etti.

Sadece mızrağını peşindekilere fırlatmak için duraklayan Brinn, tekrar önden koşmaya başladı.

İkinci Çember, Birinci Çember'den daha karanlıktı. Orada hazır bekleyen filolar varlıklarını meşalelerle belli etmiyorlardı. Ancak Covenant'ın gücü, tehlikeyi açığa çıkaran bir sinosure gibi parlıyordu. Her adımda yüceliğe doğru yükseliyor gibiydi. Zehir ve ateş onu sanki artık kendi seçimlerini yapmıyormuş gibi ileriye taşıyordu. *Hustin* ve askerler Brinn'in etkili bir şekilde saldıramayacağı kadar çok olduğundan, Covenant *Haruchai*'yi yanına çağırды, sonra ikisinin etrafında bir alev yükseltti ve yoluna devam ederken bunu bir savaşçının zırhı gibi kullandı. Alevleri yerde bir iz bıraktı. Saldırganlar bu izden ona ulaşamadı. Ona mızraklar fırlatıldı ama vahşi büyü onları parçalara ayırdı.

Sandhold'un dışında siren sesleri daha da yükseldi ve lanetlilerin uluması gibi titreşmeye başladı. Covenant hiç aldırış etmedi.

onları. Ateşle korunarak bir sonraki merdivenlere ilerledi ve Zenginlikler Katmanı'na çıktı.

O yerin ışıkları sönmüştü; ama düşmanlardan arınmıştı. Belki de Kemper düşmanlarının bu seviyeye ulaşmasını beklemiyordu; ya da belki de yüzyıllardır birikmiş hazineye zarar verme riskini almak istemedi. Merdivenlerin tepesinde Covenant durakladı, alevden zırhını sıcak bir kütle haline getirdi ve takibi yavaşlatmak için aşağı doğru fırlattı. Sonra tekrar Brinn'in peşinden koştu, Kasreyn'e duyduğu öfkeli galerilerin arasından sıyrıldı.

Tier'den geniş ve zengin merdivenlerden yukarı doğru bir girdap gibi dönerek Majesteleri'ne girdiler.

Burada ışıklar hiç sönmemişti. Devasa kasalar ve canlı şamdanlar, *gaddhi*'nin koltuğunun hâkimiyeti bir yalan değilmiş gibi bakışlarını hâlâ Auspice'e doğru çeviriyordu. Ancak tüm Muhafızlar Kasreyn'e başka bir yerde hizmet etmek üzere geri çekilmişti. Vahşi büyü ve sirenlerle ilerleyen Covenant'ın ilerleyişini hiçbir şey engelleyemiyordu. Findail'in bir öğüt gibi arkalarından gelmesiyle Brinn ve İnançsız doğruca Kemper'ın Sahası'na giriş sağlayan gizli kapıya ilerledi ve Kasreyn'in özel malikânesine doğru yukarı fırladı.

Covenant gece gökyüzüne bir alev gibi yükseldi. Tırmanış uzundu, zorlu olmalıydı; ama vahşi büyü onu yorulmaya alıştırdı. Havayı ateş gibi soludu ve zayıflamadı. Siren sesleri başının etrafında göz kamaştırıcı yankılar yapıyordu; ve bu sesin ardında, merdivenin darlığının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde peşlerinden *gelen hustin*'in ağır adımlarını duydu. Ama o akbaba gibi hızlı ve güçlüydü, her türlü takibi atlatıyordu. Bir vecd halinin en ön safhası gibi bir tutkuyla, Sandgorgons Doom'un içine girebileceğini ve kendisine dokunulmayacağını hissetti.

Yine de vahşi büyü'nün ve coşkunun altında zihni berrak kalmıştı. Kasreyn kudretli bir thaumaturge idi. Yüzyıllardır Dünya'nın bu bölgesinde hüküm sürüyordu. Ve eğer Covenant peşindeki Muhafızlara karşı bir savunma geliştiremezse, hepsini öldürmek zorunda kalacaktı. Bu ihtimal onu çok etkiledi. Ne zaman bu

Nakil sona erdiğinde, bu kadar çok kan dökülmesinin ağırlığını nasıl taşıyacaktı?

Leydi Alif'in baştan çıkarmaya çalıştığı büyük odaya girdiğinde, gücüyle savaştı ve onu yüzüğünün etrafında oluk gibi akan bir telkine indirgedi. Bu çaba başının vertigo gibi dönmesine neden oldu; ama baskı kontrol altına alınana kadar dişlerini sıktı. Gücü içinde zorlanıyordu; o n u uzun süre tutamayacağından korkuyordu. Brinn'i Kasreyn'in lucubriumuna çıkan demir işçiliğinden sertçe geri çağırdı.

Haruchai ona şaşkın bir ifadeyle baktı. Covenant cevap olarak başını yukarı doğru salladı. "Bu benim işim." Sesi kısıtlama yüzünden gerginleşmişti. Daha şimdiden baskının üzerine yerleştirdiği kapak şişip çatlayacak gibi görünüyordu. "Bana orada yardım edemezsin. Seni riske atamam. Ve sana burada ihtiyacım var." Takip sesleri açık kapı aralığından net bir şekilde yükseliyordu. "O muhafızları sırtımdan uzak tutun."

Brinn bakışlarıyla Covenant'ı ölçtü, sonra başını salladı. Merdivenler dardı. Tek başına bu odayı herhangi bir sayıda *saldırgana* karşı tutabilirdi. Bu görev sanki bir *Haruchai* için onurlu bir işmiş gibi onu memnun ediyor gibiydi. Ur-Lord'a resmi bir selam verdi. Covenant merdivenlere doğru ilerledi.

Findail hâlâ onun arkasında duruyordu. *Elohim* tekrar konuşuyor, Covenant'a geri çekilmesini emreliyordu. Covenant sözleri dinlemedi; ama Findail'in sesini kendini dengelemesine yardımcı olması için kullandı. Findail kendi tarzında, Gyre'lı Kasreyn'den daha derin bir tehlikeyi temsil ediyordu. Ve Covenant ikisiyle birlikte yüzleşmenin bir yolunu bulmuştu.

Kontrolü yeterince uzun süre elinde tutabilirse.

Vahşi büyü olmadan, bacaklarının sıradan gücüyle yükselmek zorundaydı. Çöl gecesi serindi; ama ter, sirenlerin f e r y a t l a r ı y l a kafatasından sıkılıyormuş gibi alnında duruyordu. Kendini tutması onu korku gibi etkiledi. Son merdivenleri tırmanıp Kemper'la yüz yüze geldiğinde kalbi güm güm atıyor, nefesi kesiliyordu.

Kasreyn lucubrium'un bir duvarının yanında, uzun bir masanın arkasında duruyordu. Masanın üzerinde birkaç küp, şişe, imbik ve büyük bir

demir anakta hafif bir buhar vardı. Sanatını hazırlama sürecindeydi.

Birkaç adım ötede, bir zamanlar Covenant'a soruyu yönelttiği sandalye duruyordu. Ama sandalyenin aparatı değıştirilmişti. Şimdi gözünün büyütölmüş versiyonları gibi altın daireler, değnek gibi ince saplar üzerinde her yöne doğru filizleniyordu.

Covenant ani bir saldırı bekleyerek kendini hazırladı. Ateş, iradesinin tasmaşını kasıp kavurdu. Ama Kemper ona romatizmalı bir bakış attı, yaşlı bir küçümseme bakıştıydı bu, sonra dikkatini kâsesine geri verdi. Oğlu sırtındaki koşum takımının içinde ölü gibi uyuyordu. "Demek bir Sandgorgon'a hükmediyorsun."

Sesi cübbesinin kıvrımları gibi hışırdadı. Yüzyıllar boyunca hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini kanıtlamıştı. Honninscrave'in darbesi hiçbir iz bırakmamıştı. "Bu muazzam bir eylem. *Bhrathair* arasında bir Sandgorgon öldüren kişinin sonsuza dek yaşayacağı söylenir."

Covenant kontrol için mücadele etti. Zehir ve güç serbest bırakılmak için öfkелendi. Kendi kısıtlamasında boğulduğunu hissetti. Damarlarındaki kan, bu adamın ölümü için sebeplerle yanıyordu. Ama şimdi orada durmuş, *Gaddhi*'nin Kemper'ıyla yüzleşirken, kendi bilinciyle öldürmeyi seçemeyeceğini fark etti. Hiçbir neden yeterli değildi. Zaten çok fazla insan öldürmüştü.

Kısık bir sesle, bir yas törpüsü gibi cevap verdi, "Yapmadım."

Bu Kasreyn'in dikkatini çekti. "*Değil* mi?" Birden sinirlenmişti. "Delirdin mi sen? Ölüm olmadan hiçbir güç o canavarı hapsediğı yere geri gönderemez. Tek başına eski karanlığı üzerimize çökertebilir. Sen kudretlisin," diye tersledi. "Tüm *Bhrathairealm* için büyük bir yıkım sebebi."

Öfkesi içten geliyordu; ama bir an sonra bunu unutmuş gibiydi. Başka kaygılar onu meşgul ediyordu. Sanki bir şey bekliyormuş gibi tekrar kâsesine baktı. "Ama önemli değil," diye mırıldandı. "Zamanı gelince bununla ilgileneceğim. Ve sen benden kaçamayacaksın. Şimdiden o çok övündüğün Devler Gemisi'nin yok edilmesini emrettim. Sen bana hakaret ederken bile alevleri *Bhrathairain* Limanı'nı aydınlatıyor."

Covenant istemsizce irkildi. Starfare'in Mücevheri alevler içinde! Vahşi büyüünün telleri zincirlerinden kurtulup Kemper'a uzandı. Kemper'a ulaştı.

Onları geri çağırma çabası Covenant'ın göğsünü bir yırtık gibi acıttı. Kalın bir sesle, "Kasreyn, seni öldürebilirim," derken kafatası gerginlikten zonkluyordu. Beyaz ateş her kelimeyi çiziyordu. "Seni öldürebileceğimi biliyorsun. Yaptığın şeyi durdur. Gemiye saldırmayı durdur. Arkadaşlarımın gitmesine izin ver." Güç, bir kâbusun korkunç belirsizliği gibi görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Vücudundaki her kemiği yakıp kül edeceğim."

"Öyle mi?" Kemper güldü - mizahtan yoksun, havlayan bir ses. Bakışları sirenler kadar çığ ve acımasızdı. "Benim Gyre'lı Kasreyn olduğumu unutuyorsun. Sandgorgons Doom benim sanatım sayesinde oluştu ve bu Sandhold yükseldi ve tüm *Bhrathairealm*'i ellerimde tutuyorum. Sen kendi yolunda güçlüsün ve arzuladığım şeylere sahipsin. Ama yine de küçük ve acizsin ve beni gücendiriyorsun."

Sert bir şekilde konuştu; ama yine de saldırmadı. Bir eliyle sandalyesine doğru yavaş, tehditkâr olmayan bir hareket yaptı.

"Hazırlığımı gözlemlediniz mi?" Tavrı kararlıydı. "Böyle bir altın Dünya'da nadir bulunur. Belki de buradan başka bir yerde bulunmaz.

Bu nedenle *Bhrathairealm*'in efendiliğini üzerime alarak buraya geldim. Ve bu yüzden de daha fazla altın arayarak diğer diyarlara, diğer bölgelere hakimiyetimi yaymaya çalışıyorum. Sanatımı altınla icra ediyorum." Covenant'ı dikkatle izledi. "Altınla seni yok edeceğim."

Bu sözleri söylerken elleri öne doğru fırladı, demir kâsesini devirdi ve fırlattı.

Kan kadar akışkan siyah bir sıvı masanın üzerine döküldü ve masayı ateşe verdi; yere sıçradı, taşa delikler açtı ve Covenant'a doğru sıçradı.

Asit: ur-villerin karanlık sıvısı kadar güçlü bir kezzap. Covenant içgüdüsel olarak kollarını havaya kaldırdı ve her yöne beyaz alevler fırlattı. Sonra, bir kalp atışından kısa bir süre sonra toparlandı. Gücünü odaklayarak siyah sıvıyı süpürdü.

O zaman aralığında Kemper hareket etti. Covenant'ın gözleri açıldığında, Kasreyn artık masasının arkasında durmuyordu. Sandalyesinde oturuyordu ve etrafı küçük altın çemberlerle çevriliydi.

Covenant kendini tutamadı. Vahşi büyüünün dile getirilmesi gerekiyordu. Kendini tutamayacak ya da düşünemeyecek kadar hızlı bir şekilde Kemper'a gümüş beyazı fırlattı; herhangi bir ölümlünün

etini yakacak kadar vahŖi bir patlamaydı bu.

Findail'in acı dolu haykırışını zar zor duydu: "*Hayır!*"

Ama ateşi Kasreyn'e ulaşmadı. Sandalyenin etrafındaki birçok çemberin içine çekildi. Sonra geri tepti, lucubrium boyunca ikiye, üçe katlanmış bir vahşilikle çarptı.

Masalar paramparça oldu; raflar duvarlardan fırladı; kırıklar tiz bir acıyla havayı deldi. Covenant'a her taraftan aynı anda bir enkaz ve ateş saldırısı oldu. Onu sadece refleks olarak attığı vahşi büyü çılgılığı kurtardı.

Sarsıntı onu yere düşürdü. Taş, altında yaralı bir et gibi titriyor gibiydi. Görüşünde argent yankıları belirdi.

Yankılar dağılmadı. Kasreyn Covenant'ın savunma ateşini ele geçirmişti. Altın dairelerin içinde çılginca bir ileri bir geri yanıyor, fişek üstüne fişek patlatıyordu. Artışı havayı haşlıyordu.

Findail, Covenant'ın önünde çömeldi. "Çekil, seni aptal!" Yumrukları Covenant'ın omuzlarını dövüyordu. "Beni duymuyor musun? Dünya'yı mahvedeceksin! Geri çekilmelisin!"

Göz kamaştırıcı bir işaret fişegi ve basınç karmaşasına yakalanan Covenant zorlukla düşünebiliyordu. Ama sert ve acımasız bir yanı açık kaldı, seçim için mücadele etti. Nefes nefese, "Onu durdurmalıyım. Eğer yapmazsam, görevi yok edecek." Linden'i öldür. Devleri. *Haruchai*'yi. "Dünya'yı savunacak kimse kalmayacak."

"Deli adam!" Findail karşılık verdi. "Dünya'yı tehlikeye atan sensin, *sen!*"

Despiser'ın zehrinin amacını göremiyor musunuz?"

Bunun üzerine Covenant sarsıldı; ama yıkılmadı. Öfke ve korkuyla kendini tutarak, "O zaman onu durdur!" diye talep etti.

Atanan irkildi. "Ben *Elohim*'im. *Elohim* can almaz."

"Biri ya da diğeri." Covenant'ın sesinde alevler yükseldi. "Durdurun onu. Ya da sorularıma cevap ver. Hepsine. Neden buradasın? Neden korkuyorsun. Neden geri çekilmemi istiyorsun?" Findail hareket etmedi. Kasreyn'in gücü an be an felakete doğru tırmanıyordu. "Kararını ver."

Elohim hıçkırık gibi bir nefes çekti. Bir an için sarı gözleri acıyla nemlendi.

Sonra formu yıprandı, eridi. Bir kuş şeklinde havaya yükseldi.

Etrafında ateş parlıyordu. Dünya Gücünün hızlı bir dürtüsüyle ateşin içinden korkusuzca süzüldü. Uçarken kendini uzattı ve düzleştirdi, Kemper'a doğru bir manta gibi süzüldü.

Kasreyn tepki veremedi. Findail yüzünün önünden geçip oğlunun üzerine atladı.

Elohim bir anda bebeğin başının üzerinde bir kukuletaya dönüştü. Kendini küçük çenenin altına, tüylü kafatasının arkasına kapattı ve oraya ikinci bir deri gibi yapıştı.

Çocuğu boğmak.

Kasreyn'in göğsünden bir çığlık koptu. Ayağa fırladı, sandalyesinin korumasından sendeleyerek çıktı. Elleriyle arkasını *yokladı*, Findail'i tırmaladı; ama *Elohim*'i yerinden oynatamadı. Uzuvarları kaskatı kesildi. Boğulma yüzünden yüzüne delilik ve dehşet lekeleri yayıldı.

Yine çığlık attı; varlığının köklerinden gelen bir dehşet çığlığı:

"*Hayatım!*"

Çığlık ruhunu parçalamış gibiydi. Parçalanmış bir kule gibi yere devrildi.

Sandalyesinin etrafında parlayan ayın yavaş yavaş sönmeye başladı. Covenant ayağa kalkmıştı, sanki bir an önce Kasreyn'in yardımını. Gücün baskısı ve ölümün iğrençliği ondan istemsiz bir coşkunun başlangıcı gibi parlıyordu.

Tekrar insan şekline bürünen Findail, Kemper'ın bedeninden uzaklaştı. Yüzü kederle kazınmıştı. Yavaşça şöyle dedi: "Taşıdığı şey kendi bedeninin oğlu değildi. O *croyel*'den geliyordu; Dünya'nın karanlık yerlerini aydınlatan açlık ve rızık varlıkları. *Croyel*'le yaşam ya da kudret pazarlığı yapanlar kurtuluşu olmayan lanetlere uğrarlar." Sesi sis ve gözyaşı gibiydi. "Yüzük sahibi, memnun musun?"

Covenant cevap veremedi. Patlamanın eşiğinde asılı kaldı, vermek üzere olduğu zarardan kaçmaktan başka çaresi yoktu. Ustalaşmak için beceriksizce merdivenlere gitti. Bitmez tükenmez görünüyorlardı. Yine de bir şekilde kendini tuttu - sinirleri yıpratıcı bir çabıyla

kendi iyiliğinden çok Brinn'in iyiliği için. Böylece Brinn sonuçta ölmeyecekti.

Aşağıdaki odada *Haruchai*'yi buldu. Brinn merdivenleri düşen *hustinlerle* o kadar etkili bir şekilde *tıkamıştı* ki, daha aşağıdaki Muhafızlar yollarını açana kadar beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Covenant'a bir soru sorar gibi baktı; ama Covenant'ın da ona verecek bir cevabı yoktu. Her kası titreyen İnançsız, sadece merdivenin uzun süredir ölü olan girdabını açmaya yetecek kadar vahşi büyüü serbest bıraktı. Sonra Brinn ve Findail'i de arkasına alarak aşağı indi.

Majesteleri'ne ulaşmadan önce kontrolünü kaybetti. Alev onu kendinden kopardı. Bir yıkım alevine dönüştü. Merdivenler yalpaladı. Çatlaklar taşın içinden sıçradı.

Çok yukarısında, Kemper's Pitch'in tepesi parçalanmaya başladı.

YİRMİ: Bhrathairealm'de Yangın

Linden Avery normal bir şekilde görebiliyor ve duyabiliyordu. Cail onu sadece uzak aralıklarla meşalelerle aydınlatılan bir yeraltı geçidi boyunca yönlendiriyordu. Birinci ve Honninscrave onun önünde, Leydi Alif'e benzeyen bir kadını takip ediyorlardı. Pitchwife ve Seadreamer yakınlarındaydı. Seadreamer, Ceer'i devasa kollarının arasında kucaklıyordu. Vain, topluluğun arkasında bir gölge gibi hareket ediyordu. Ama Covenant gitmişti. Brinn ve Findail hiçbir yerde görünmüyordu. Linden bu gerçekleri ışığın izin verdiği kadar net bir şekilde gözlemledi. Bir anlamda onları anlıyordu. Kollarının üst kısmı zonkluyordu, özellikle de Cail'in onu morarttığı yer.

Ancak duyularının raporları o kadar az anlam taşıyordu ki, yabancı bir dilde olabilirdi. Covenant gitmişti. Gördüklerinin ve duyduklarının, fiziksel hislerinin ardında, yeni bir arkadaşını kaybetmiş bir çocuk vardı ve etrafındaki hiçbir şey kederini teselli etmiyordu.

Cail onu kolunun ağrıyan kısmından tutup öne çektiği için onunla birlikte gitti. Ama kafası yas beklentisi gibi imgelerle meşguldü ve bu acı ona dokunmadı.

Daha sonra bölük bir yıkım mahalline vardı. Muhafız odası olduğu anlaşılan uzun bir oda, Sandhold'un dış duvarının bir bölümünün temellerinin altında yatıyordu. Şimdi her ikisi de açık geceye doğru uzanan yıkıntılardan oluşan karmakarışık bir yamaçtı. Covenant gitmişti. *Hustin*'in cesetleri Sandgorgon'un yarattığı kaosun bazı noktalarına yayılmış ya da çıkıntı yapmıştı. Yıldızlara karşı, Sandwall'un kenarı gedikten görülebiliyordu.

Bayan Alif hiç tereddüt etmeden yamaca tırmanmaya çalıştı. Fakat yırtık pırtık kaya parçaları onun için çok büyüktü. İlk, Leydi'yi kendi güçlü sırtına kaldırdı. Sonra yukarı doğru sıçradı.

Honninscrave de aynısını Linden'a yaptı. Adamın kocaman ellerinden biri kadının bileklerini sakalının altında birbirine kenetledi. Omuzları onu acıtıyordu.

Kollarını. Babasını hatırlamaya başladı.

Deforme olmuş göğsüne ve hasarlı kafasına rağmen Pitchwife zorlanmadan tırmandı. O bir devdi, taş ve tırmanmaya aşinaydı. Call'un gücü ve dengesi insan boyunu telafi ediyordu. Vain her şeyi yapabilirdi. Sadece Seadreamer sorun yaşadı: Ceer'i tutarken, ellerinin yardımı yoktu. Ama Pitchwife ona yardım etti. Şirket mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geceye doğru yola çıktı.

Sandwall'un içindeki açık kuma ulaştıklarında, Birinci Leydi Alif'i yere indirdi. Honninscrave Linden'i yere indirdi. Şimdi Birinci Çember'deki deliğin Kum Duvarı'ndaki bir gedikle eşleştiğini görüyordu. Zaman ve özgürlük verildiğinde, Sandgorgon neredeyse kesinlikle tüm Sandhold'u yıkabilirdi. Ama görünüşe göre bu canavarların düşünceleri sürekli bir yıkım değildi. Belki de hiçbir yıkım düşünceleri yoktu, ama sadece belirsiz arzularıyla aralarında duran engelleri yıkıyorlardı.

Uzaklardan siren sesleri yükseliyordu. Taşların ağlaması gibi çığ ve tiz, Sandhold'un öfkesi ay ışığını ve karanlığı kesti.

Ama Linden'in kulaklarında başka çığlıklar vardı; ölmek üzere olan babasına yalvarırken kendi çığlıkları. Babası gün ışığında ölmüş olmasına rağmen ruhunu gece kaplamıştı. Tavan arasında yarısı kırık bir salıncakta oturuyordu ve kesik bileklerinden umutsuzluk gibi kan akıyordu. Kanın tatlı kokusunu alabiliyor, eski mide bulantısını Call'un kolunu tutuşundan daha açık bir şekilde hissedebiliyordu. Babası anahtarı pencereden dışarı atmış, kendine acımasını ona dayatmış, onu kurtarma gücünü elinden almıştı. Karanlık, döşeme tahtalarından ve duvarlardan, ağızından ona doğru yükselmişti - ağzı, karanlığa karşı doymak bilmez bir açlıkla, sonsuz bir nefret ve zafer içinde simsiyah uzanıyordu. Üzerine Hergrom'un ki gibi kan sıçratmıştı. Kişisel sığınağı olarak gördüğü tavan arası korkunç bir hale gelmişti.

Leydi Alif, Sandwall'un tepesine çıkan en yakın merdivene doğru hızla ilerleyerek grubu batıya doğru yönlendirdi. Hızlı bir yürüyüşten daha hızlı bir tempoyu sürdüremeyecek kadar kötü yaralanmıştı. Birinci yanında yürüyordu

onu. Honninscrave'in taşıdığı zincir, ayakların şangırtısı ve gürültüsü arasında belli belirsiz tıngırdıyordu. Gemisi için duyduğu aceleyle tekrar tekrar ilerledi. Cail, Linden'i öne doğru çekti. Adımları kumda garipti ama Mutabakat'tan beri üzerine çöken boşluk onu karşı koyamayacak kadar çaresiz kılıyordu. Babasını kurtarmak için çaresizdi. Genç aklının alabileceği her şeyi denemişti. Son çaresizliğinde ona, ölürse onu sevmeyeceğini söylemişti. O da, "*Sen zaten beni hiç sevmedin* ki" diye cevap vermişti. Sonra da sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak istercesine kan kaybından ölmüştü: Karanlığın dersi, varlığının köklerine inerken günlerce bedenini felç etmişti.

Karanlık. Dolunayına sadece bir gün kalmış ve batıya doğru alçalmaya başlamış bir ayın ışığı. Sirenler. Ve sonra, Sandwall'un gölgesinde, merdivenler.

Geniştiler. Arayıcılar Linden ve Cail'in, Seadreamer ve Ceer'in etrafında dar bir kordon oluşturarak tırmandılar. Linden'in yorgun bedeni bu tırmanışa, bu tempoya uygun değildi. Ama geçmişe kilitlenmiş zihni, Cail'in ısrarlarına karşı geri çekilmek için hiçbir çaba göstermedi. Covenant gitmişti. Tüm yoldaşları arasında sadece Pitchwife yorgunluğa karşı savunmasız görünüyordu. Göğsünün çarpıklığı ciğerlerini sıkıştırıyor, hareketlerini şiddetlendiriyor, böylece solunumu hırıltılı ve adımları sendeliyor gibi görünüyordu. Linden'in sahip olduğu tek ölümlü arkadaş olabilirdi.

Ay ışığına doğru geri çekilirken istemsizce tökezledi. Cail onu tekrar ayağa kaldırdı, tıpkı Sandwall'u sarsan ve sirenlerin uğultusunu ahenksiz bir şekilde delip geçen bir çığlık gibi. "Görüldük!" diye nefes nefese kaldı Leydi Alif. "Affedersiniz. Korkarım sizi yanlış yönlendirdim." Nefes almakta zorlanmasına rağmen, cesurca kendini savundu. "Aşağılanmamın bedelini Kasreyn'den çıkarma arzusuna kapıldığım andan itibaren tüm seçimlerim ters gitti. Çok erken keşfedildik."

"Antlaşma Dev Dostu istediğin ödemeyi alacak," diye homurdandı Birinci. Güneye doğru bakıyordu. Bağırışa cevap olarak, Sandwall'un iç geçitlerinden *hustin*'ler çıktıkça orada bodur karanlık şekiller belirmeye başlamıştı. "Geri kalanlar için, korkmayın." Yumrukları cesaretini yeni kılıcına sabitlemişti.

"Gecenin içinde özgürüz, yolumuz apaçık önümüzde. Nasıl istersek öyle yaşarız ya da ölürüz, seni suçlamıyoruz."

Ay ışığında parlayan bir demir gibi, *Bhrathairain* ve Liman'a giden duvarın dış koluna doğru ilerlemeye başladı. Grubun geri kalanı, sanki Deniz'in uzun dalgası kadar kesinleşmiş gibi onu takip etti.

Düzinelerce ve daha sonra çok sayıda Muhafız mızraklarını sallayarak peşlerinden geldi. Soluk taşa karşı siyah ve ölümcül görünüyorlardı. Ama çabukluktan ziyade güç için yaratılmışlardı ve bölük onların önünde kalmayı başardı. Linden'deki çocuk, babasının ölümünden sonra hayatı yeni bir düzene girerken kısa bir süreliğine normale dönmüştü. Gençliğin verdiği dirençle maskelenmiş bir şekilde, sanki kişiliğinin kemikleri olanlar yüzünden eğilip bükülmemiş ve yeniden şekillenmemiş gibi yaşamıştı. Yine de annesinin sürekli yinelediği kendine acıma ve suçlama duyguları onu kayaların su tarafından aşındırılması gibi aşındırmıştı. Umursamıyormuş gibi davranarak, daha sonraki tüm taklitlerinin, tüm inkârlarının temelini atmıştı. Yaşam ve ölümün tıbbi yüküne olan bağlılığı bile bir itiraftan ziyade inkâr şeklini almıştı.

Covenant gitmişti. Duyuları normal işliyordu ama onu kurtarma çabaları yüzünden bırakıldığı ve kaybolduğu boşluktan yavaş yavaş kendine döndüğünü bilmiyordu. Bölük, Sandwall'un *Bhrathairain* ile Sandhold arasındaki batı avlusunu oluşturan koluna yaklaşıyordu. Ve o yönden, duvarın tepesi boyunca bir sel gibi akmaya başladı. İç ve dış duvarların birleştiği yer çoktan kapatılmıştı.

Birkaç adım boyunca Birinci ilerlemeye devam etti ve *Bhrathairain* Limanı'na doğru gitmek istediği yolla arasındaki boşluğu daralttı. Sonra durdu, böylece bölüğün savaşa hazırlanmak için biraz zamanı olacaktı.

Muhafızlar hızla yaklaştırmaya başladı. Ayaklarının takırtısı dışında hiç ses çıkarmıyorlardı. Onlar Kemper'in iradesinin yaratıklarıydı, bağımsız kan tutkusu ya da zafer kapasitesinden bile yoksundular. Sandwall, Birinci Çember'in kenarıyla aynı seviyede duruyordu; ama Sandhold yıldızlara doğru dört kat daha yükselerek gökkubbenin o tarafına hükmediyordu. Kemper'in Zifti orada

gökler. Kavrayışın ötesinde yüksek ve herhangi bir kıyamet k a d a r kaçınılmaz görünüyordu. Hiçbir uçuş bu yüceliğin görüş alanından kaçamazdı. Kasreyn'in sonsuzluk arzusu her gözün okuyabileceği bir yere yazılmıştı.

Pitch'in taşları arasından Linden'in duyuları beyaz ateşin ipuçlarını yakaladı. Bunlar onu annesinin kanserine dair görüntüler gibi etkiledi. Sirenler annesinin dehşeti gibi haykırıyordu.

Ceer düz bir sesle, yaklaşan dövüşte Seadreamer'ı engellemek için yere bırakılmasını istedi. Birinci'nin başını sallamasıyla, Seadreamer yaralı *Haruchai*'yi yavaşça sağlam bacağının üzerine indirdi.

Linden, Leydi Alif ve Ceer'in etrafında, dört Dev ve Cail kendilerini koruyucu bir düzende, bir savaş beşgeninin noktalarına yerleştirdiler.

Linden ne yaptıklarını gördü. Ama sadece sırtlarını döndüklerini anladı. Doktorlar annesine sırtlarını dönmüşlerdi. Annesinin melanomuna değil, mücadelelerini sürdürdükleri savaş alanını umursamadan aralıksız bir azimle savaştıkları melanomuna. Ama yaşlı kadının çaresizliği karşısında sağır ve d u y a r s ı z kalmışlardı; sanki onun ölümden acı çekmek ya da yavaş yavaş boğulmak kadar korkmadığı gerçeğini kavrayamıyorlardı. Ciğerleri hiçbir postüral drenajın rahatlatamayacağı bir sıvıyla doluyordu. Ölmekten değil, ölmenin neye mal olacağından korkuyordu, tıpkı her zaman yaşamın bedelinden korktuğu gibi.

Ve Linden'in kendisinden başka onu dinleyecek kimse yoktu. On beş yaşında bir kız, ruhunun olması gereken yerde siyah bir açlık vardı. *Lütfen, Tanrım, ölmeme izin ver.* Günler boyunca annesinin odasında yalnız kalmıştı çünkü başka kimse yoktu. Doktorların emirleri dışında hemşireler bile gelmeyi bırakmıştı.

Leydi Alif sırtını Linden'inkine dayadı. Linden, Ceer ve Vain'inkiler dışında hiçbir yüz göremiyordu. Demondim sperması ölüm kadar boştu. Ter, Ceer'in yüzünün kenarlarında indirgenmiş acı izleri bırakmıştı. Covenant gitmişti. Ay ışığında, *hustin* insan görünümünü kaybetmiş, canavara dönüşmüştü.

Tek ses ağır ayakların acelesi, sirenlerin çığ tehdidi ve İlk'in meydan okumasıydı. Sonra yığınla Muhafız aynı anda bölüğün her iki yanına saldırdı.

Hareketleri ağır ve belirsizdi. Kasreyn'in aklı başka yerdeydi ve kesin talimatlardan yoksundular. Geride durup mızraklarını fırlatmış olsalardı belki de bölüğü hemen yok edebilirlerdi. Ama yapmadılar. Bunun yerine göğüs göğüse çarpışmak için ileri atıldılar.

İlk'in kılıcı ayın parıltısı altında belli belirsiz şimşekler saçıyordu. Honninscrave'in zinciri bir sopa gibi ona çarptı. Pitchwife kendisine saldıran ilk *hustin*'den bir mızrak kopardı ve sonra o jilet gibi ucu saldırganların suratlarına sapladı. Seadreamer silahları bir kenara fırlattı ve mızrakların menziline girerek Muhafızları iki yumruğuyla yere serdi.

Devlerin iri cüssesinden yoksun olan Cail, onların kör becerilerine yetişemezdi. Ama onun hızlı *isabeti* devleri geride bıraktı. Ellerindeki milleri kırdı, gözlerini kör etti, onları birbirleriyle çarpışmaya itti.

Yine de Sandwall'un tepesi Muhafızlarla doluydu ve sayıları karşı konulmazdı. İlk, etrafına ölüm saçıyor, kılıcını ateş gibi aniden kullanıyordu; ama fişkıran cesetlerin ona doğru itilmesini engelleyemiyor, kanın ayaklarının altında kaygan tabakalar oluşturmaya engel olamıyordu. Honninscrave'in zinciri sık sık mızrakların arasına dolanıyordu ve onu koparıp kurtarıırken geri çekilmek zorunda kaldı. Pitchwife pozisyonunu korudu ama çok az *hustin* öldürdü. Ve ne Seadreamer ne de Cail savunmanın kendi taraflarını tamamen kapatabildi. Muhafızlar arkalarındaki bölgeye girmekle tehdit ediyordu.

Kemper'ın Pitch'i sanki Kasreyn'in dikkati o yöne yönelmiş gibi topluluğun üzerinde durdu ve arayışçıları yavaşça kötülüğünün yumruğunda sıktı. Ani bir vahşi büyü bir anlığına yüksek taşın yarı saydam görünmesine neden oldu; ama *hustin* üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Sirenler gulyabanilerin neşesi gibi çığlık atıyordu.

Ve bir Muhafız savunmanın ortasına süzüldü. Büyük bir hızla ilerleyerek mızrağını Linden'a doğrulttu.

Hareket etmedi. Ölümün o eski baştan çıkarıcılığına kapılmıştı; kendisine yöneltilen her şiddetin kınanması gereken bir şey olduğuna, her zaman reddettiği cezayı hak ettiğine dair o ezeli ve ebedi inanca. *Bırakın öleyim!* Bu çığlık ona miras kalmıştı ve hiçbir şey

onu susturamazdı. Bunu hak etmişti. Kederli bakışları sanki hoş gelmiş gibi ilerleyen demiri takip etti.

Ama sonra Ceer onun önüne atladı. Bacağındaki ateller ve omzundaki bağlar yüzünden yarı hareketsizdi ama onu başka türlü savunamazdı. İleri atılarak mızrağın ucunu karnına sapladı.

Darbe onu kadına doğru sürükledi. Birlikte taşın üzerine düştüler. Seadreamer vahşice döndü ve Muhafız'ın belini kırdı.

Ceer, Linden'in bacaklarının arasına yayıldı. Hayatının ağırlığı onu oraya sabitlemişti. Bağırsaklarından kan akmaya çalışıyordu ama o yumruğunu yaraya bastırdı. Etrafında, yoldaşları hayatlarının sınırlarında savaştılar, yenilgiyi kabul edemeyecek kadar inatçı oldukları için birkaç dakika daha hayatta kaldılar. Kemper'in çukurundan dehşetin izleri parlıyordu. Ama Linden gözlerini Ceer'den ayıramıyordu. İçindeki parçalanmış ıstırap sinirlerine kazınmıştı. Yüz hatları önemsizdi; ama acısı Linden'in hafızasında bir anı kadar canlıydı.

Bakışları kadının yüzüne odaklandı. İhtiyaçla doluydu. Ay ışığı gözbebeklerinde ateş gibi yanıyordu. Konuştuğunda, sesi dudaklarının arasından nefes nefese çıkan bir kan fısıltısıydı.

"Kalkmama yardım et. Savaşmalıyım."

Onu duydu ama duymadı. *Bırakın öleyim!* Bu yakarışı daha önce de duymuştu, onu ele geçirene kadar duymuştu. Bu onun özel karanlığının, mahrem açlığının sesi haline gelmişti. Etrafındaki taşlar düşmüş mızraklarla doluydu, bazıları bütün, bazıları kırıktı. Farkında olmadan elleri ön kolu kadar uzun, demir uçlu bir tahta parçası buldu. Gibbon-Raver ona dokunduğunda, bir parçası tanıma ve şehvetle ayağa fırlamıştı: cahil güçsüzlüğü güce karşılık vermişti. Ve şimdi bu tepki, şiddet kaynağından fişkırlarak geri geliyordu. *Beni zaten hiç sevmemiştin.* Sessizlik, o kara hırsı kontrol altında tutan şiddetli kararlılıktan yoksun bıraktı onu. Güç!

Tahtayı bir çivi gibi kavrayarak hayatını şekillendiren kararı tekrarladı. Ceer karnındaki yumruğu onu durduramayacak kadar yavaş kaldırdı. İki kolunu da kaldırdı ve mızrağın ucunu adamın boğazına saplamaya çalıştı.

Cail ona doğru bir tekme savurdu. Ayağı sağ kolunun üst kısmına, morlukların en derin olduğu yere çarptı, hamlesini kaçırmamasına ve parçalanmış bir oyuncak bebek gibi geriye doğru düşmesine neden oldu. Taş onu sersemletti. Bir an için nefes alamadı. Tıpkı annesi gibi. Başı sanki gökyüzüne fırlatılmış gibi döndü. Kolu omzundan parmak ucuna kadar uyuştı.

Hıçkırıklar zihnini doldurdu. Ama dış kulaklarına bu keder, hayvanların keskin dehşeti gibi geliyordu. *Hustin*'ler birlikte feryat ediyorlardı -birçok boğazda bir kayıp. Çatışma durmuştu.

Nefes nefese kalan Birinci, "O-?" diye sordu.

Muhafızlardan bazıları kendilerini korkuluklardan Sandhold'a doğru fırlattı. Diğerleri Sandwall'dan en yakın inişlere doğru kötürümler gibi sendeledi. Hiçbiri bölüğü hatırlamıyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Cail inatla. "Niyeti başarısız oldu. Bu yara onu hayattan koparıyor." Sesinde bağışlanma ihtimali yoktu.

Linden, Ceer'in yüzeysel ağırlığının bacaklarından kalktığını hissetti. Ne söylediğini bilmiyordu. Sadece ağzında kelimeler olduğuna dair uzak bir bilince sahipti.

"Zaten beni hiç sevmedin."

Cail onu ayağa sürükledi. Yüzü ay ışığında k a s k a t ı kesilmişti. Elleri sağ koluna değdi; ama orada hiçbir şey hissetmedi. Devler ona bakmıyordu. Kemper'a bakıyorlardı.

Sanki büyülenmiş gibiydiler.

Gökyüzüne karşı, beyaz ateşten kurtçuklar taşın içinde geziniyor, onu amansızca kemirerek enkaza dönüştürüyordu. Kulenin tepesi çoktan çökmeye başlamıştı. Ve her geçen an Pitch'in daha büyük bir kısmı ufalanıyor, harabeye doğru ağır ağır düşüyordu. Vahşi büyü gökyüzünün karanlık kubbesine karşı parlıyordu. Kasreyn'in kulesinin dibini yılanlar gibi kaplamıştı.

İlk dişlerinin arasından, "Böylece *hustin* efendisini kaybetti," diye nefes aldı.

Linden ayaklarının altında kulenin düşüşünü hafifçe hissetti. Ve bu titreşimleri, megalitik taş parçalarının Majesteleri'nin üzerine düşmesiyle başka şoklar takip etti.

"Şimdi," diye öksürdü Pitchwife, "Antlaşma Dev Dostu'nun adını yüceltim ve yarattığı yıkıma dayanabilmesi için dua edelim. Şüphesiz Majesteleri de düşecek ve belki de Zenginlikler Katmanı da. Çok şey kaybedilecek, hem canlar hem de servet." Sesinin tonu bir acıya dönüştü. "Kasreyn'in zalimce köleleştirdiği Chatelaine için yas tutacağım."

"Evet," dedi Honninscrave yumuşak bir sesle. "Ve ben de Sandhold'un kendisi için yas tutacağım. Gyre'lı Kasreyn pek çok konuda kötü iş çıkardı ama taş konusunda iyi iş çıkardı."

Seadreamer sessizliğine kilitlenmiş, kollarını kalbinin üzerine bir bağ gibi sarmıştı. Ama gözleri, gökleri süsleyen vahşi argenti yansıtıyordu. Ve Vain bir selam gibi dimdik durarak, ur-villerin kadim vahşeti gibi bir sırtıyla Covenant'ın gücünün bulunduğu yere bakıyordu.

Etraflarındaki hava, enkazın tınısıyla titriyordu.

Sonra Leydi Alif siren seslerinin arasında konuştu. "Gitmeliyiz." Yüz hatları gördükleriyle, tanıdığı hayatın yıkımıyla gerilmişti ama yine de yükselmiş, eskisinin yerine yeni bir vizyonla donanmıştı. "Kasreyn'in sonu geldi ve Muhafızları da onunla birlikte. Yine de tehlikemiz devam ediyor. Artık Sandhold'da hiç kimse onun verdiği emirleri geri çağırılmaz. Ve korkarım ki bu gece *Bhrathairealm*'de gücü kimin elinde tutacağını belirlemek için bir savaş çıkacak. Yaşamak istiyorsanız kaçmalısınız."

Birinci başını salladı. Ceer'e bakmak için hızla eğildi. Ölmüştü; Linden'in babası gibi kan kaybından ölmüştü ama iki adam birbirinden daha farklı olamazdı. İlk, hayır duasıyla onun yanağına dokundu ve Linden'e karanlık bir bakış gönderdi. Ama Linden konuşmadı. Honninscrave hâlâ gemisi için acele ediyordu. Ölü ve ölmek üzere olan *hustinlerin* arasından kendine yol açarak Sandwall'un tepesine doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Honninscrave de ona katıldı. Pitchwife onu takip etmek için çabaladı. Boğazının derinliklerinde anlaşılmaz bir şekilde inleyen Seadreamer, Ceer'i terk etti. Ve Linden'in cansız kolunu tutuşunu bir nebze olsun gevşetmemiş olan Cail, onu kabaca Devlerin peşinden sürükledi.

Sağ kolunun omzundan eline kadar olan kısmını hissetmiyordu. Kalbinin atış şekline rağmen güçsüz ve boş duruyordu.

zorlandı. Cail'in tekmesi bir sinirini ezmiş olmalıydı. Kafasında kan vardı, kimseye itiraf etmediği bir sorumluluğu vardı. Pantolonu kanla sıırıslam olmuştu. Bacaklarına günah gibi yapışmıştı. Boşluk şimdi daha hızlı kapanıyor, onu kendi farkındalığının sancılarıyla boğuşturuyordu. Ceer'in hayatı bu kadar içine işlemişken nasıl yürüyebiliyordu? Bu, Clave'in nesiller boyunca Banefire'ı beslediği aynı güçlü *Haruchai* kanıydı; ve o sadece kolları ve ruhu uyuşmuş, etkisiz bir kadındı. Suçun tatlı ve iğrenç lekesinden ve yapışkanlığından asla kurtulamayacaktı.

Sandhold'un tepelerinden gelen kırıma sesleri, sirenlere granit bir kontrpuan oluşturarak devam etti; ancak gücün vahşi ışığı solmaya başladı. Karanlık yavaş yavaş *Bhrathairealm* üzerindeki hâkimiyetini geri kazandı. Ay ışığı Sandhold'un devasa cüssesini ve Sandwall'un geniş sırtını, bir sevgilinin okşaması gibi Büyük Çöl'ün kumlarla kaplı arazisi boyunca uzanan bir eskimişlik hissiyle kapladı. Bu aldatıcı ışıktay, alarmların zonklayan çığlıkları fanatik ve kederli geliyordu.

Bölük kaynağına yaklaşıyordu. Araştırmacılar batı avlusunun üstünden geçerek Liman'a doğru uzanan kola doğru hızla ilerlerken, çığlıkların tonu değişmiş gibiydi. Çığlıklar, iç kapıların üzerinde fesleğen gibi çömelmiş olan çirkin heykellerden yükseliyordu.

Yol arkadaşları içgüdüsel olarak adımlarını hızlandırdılar. Kapıların kendisi terk edilmiş görünüyordu. *Hustin*'ler yerlerini terk etmişti ve *Gaddhi*'nin Atı kesinlikle başka bir yerdeydi. Ama siren sesleri hâlâ endişe ve kaçmaya zorluyordu. Kasreyn ölmüştü ama harekete geçirdiği tehlike ölmemişti. Linden ve Leydi Alif ne kadar hızlı hareket edebilirlerse, bölük de o kadar hızlı kuzeye doğru ilerledi.

Avlunun ötesindeki kavşaktan itibaren, arazi denize doğru alçaldıkça duvar da aşağı doğru eğiliyordu. Birkaç dakika içinde, arayışçılar ile sirenler arasına taş girdi ve feryatları köreltti. Ve yol arkadaşları *Bhrathairain*'in ötesini görebiliyordu.

Ayın altında çırılçıplak kalan şehir, sabit ve hareketli ışıklardan oluşan karmaşık bir ağ halinde Limana doğru ilerliyordu. Uyandırılan evlerin ve korunan tüccarların lambaları, ellerinde tuttıkları gezici markalara karşı duruyordu.

Yağmacılar, askerler ya da kaçan denizciler tarafından. *Bhrathairain* kıvılcımlardan oluşan bir kıvranışa benziyordu, sanki tüm kasaba aleve doğru toplanıyordu.

Limanda yangın çoktan başlamıştı.

Devler korkuluklara fırladılar ve Yıldıztaşı'nı bıraktıkları rıhtıma doğru hararetle baktılar. Honninscrave sanki duvardan atlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi küfürler çığniyordu.

Linden, Devler ya da *Haruchai* kadar uzak görüşlü değildi. Ama neredeyse kendine gelmişti. Boşluk hâlâ tüm düşüncelerini ve hareketlerini sanki beyni pamukla sarılmış gibi susturuyordu; ama bu, arkadaşlarının aciliyetini hissetmesini engellemiyordu. Onları korkuluğa kadar takip etti, ne gördüklerini görmeye çalıştı.

Dromond'un demirlediği bölgede tüm gemiler alevler i ç i n d e y d i .

Bu şok onu tekrar bedenine döndürdü. Uyuşmuş kolunun ağırlığı ve Call'un onu kavrayışı birdenbire taşınamayacak kadar ağırlaştı. Öne doğru tökezledi. *Haruchai* hemen onu geri çekti. Sarsıntının gücü onu yüzüne doğru savurdu.

Onun düz yüzüyle, gözlerine yansıyan ateşle yüzleşti. "Ben yapamam
-" Sesi de kolu kadar etkisiz görünüyordu. Ona söylemesi gereken, söylemek zorunda olduğu o kadar çok şey vardı ki. Ama şimdi değil. Kalın kalın yutkundu. "Göremiyorum. O kadar uzağı. Gemiye ne oldu?"

Cail'in bakışları, ondaki değişimi ölçerken daraldı. Yavaşça parmaklarını onun kolundan çekti. Yüz ifadesi değişmedi. Ama bir elini kaldırarak Limanı işaret etti.

Pitchwife onu duymuştu. Sanki onu Cail'den kabul ediyormuş -ya da belki aralarına giriyormuş- gibi elini onun omzuna koydu ve onu körfez manzarasına doğru yönlendirdi.

Bunu yaparken, ciğerleri yorulmaktan zarar görmüş bir adam gibi dikkatle konuştu.

"Bu Çapa Ustası'nın işi. *Bhrathair* bir kez daha Starfare'in Mücevheri'ne zarar vermeye kalkışırsa, bizi uyarmak için bir yol bulmak onun niyetiydi. Görünüşe göre böyle bir girişimde bulunulmuş. Bu nedenle, bir haberin bize tehlikeyi haber verebileceğini umarak bu ateşi yaktı."

"Ama nerede-?" Düşünceleri onun ardından topallayarak ilerledi. Rıhtım boyunca kocaman bir alevden başka bir şey göremedi. "Gemi nerede?"

"İşte." Bakışlarını iskeleden biraz uzağa yöneltti. *Dromond*'u hâlâ göremiyordu. "Sevinhand cesurca davrandı." Pitchwife'ın sesi boğazında düğümlendi. "Ama şimdi Starfare'in Gemisi yaşamı için mücadele etmeli." Sonra onu gördü.

Uzakta, küçük bir ateş topu suyun siyah yüzünde sessizce yaylanıyor, korkunç bir ışık ve geniş yansımalar saçıyordu. Güvertesine mancınık yerleştirilmiş zırhlı bir kalyondan geliyordu.

Ateş topu Starfare's Gem'in belirgin taş direklerine doğru ilerledi.

Sevinhand, Devler Gemisi'nin kalan iki direğinin taşıyabildiği tüm brandaları kaldırmıştı. O ışık anında, aralarındaki boşluk ölümcül bir yara gibi açıldı; ve yelkenlerin kendileri ateş topuna doğru uzanıyor gibiydi.

Başka gemiler de oradaydı: Neredeyse Starfare'in Gem'i kadar büyük iki penteconter; her ikisi de çarpmak için devasa demirden yapılmış iki trirem; katapult silahlı bir kalyon daha. *Dromond*'un peşindeydiler, onu düşürmenin bir yolunu arıyorlardı. Ama o çoktan dönmeye başlamıştı. Ateş topu kış tarafını aşip denizin yağlı dalgalarına çarptı. Top bir anda patladı ve suyun üzerine alev tabakaları yayıldı. Alev topları ve alevler Dev Gemisi'nin yan taraflarına çarptı; ama hareli taştan geri düştüler ve hiçbir zarar vermediler.

Alevler sönmeden önce, Linden triremelerden birinin içe doğru kıvrıldığını ve pruvasını *dromond*'a batırmak için yarıştığını gördü. Sıra sıra kürekler denizi köpürtüyordu. Sonra ışık kayboldu. Aya rağmen gemiler gözden kayboldu.

Honninscrave dişlerinin arasından Sevinhand'in duyamayacağı talimatları hırıldayarak söyledi. Efendi gemisi için çaresizdi. Linden istemsizce nefesini tuttu. Hiçbir ses onlara ulaşmadı. *Bhrathairain*'deki kargaşa, Limandaki savaş sirenlerden duyulmuyordu. Ama sonra ikinci kalyondan yeni bir ateş topu yukarı doğru fırladı. Aceleyle fırlatılmış, kötü nişan alınmıştı. Aydınlatma dışında hiçbir işe yaramamıştı.

Linden, parlayan ışıktaki Starfare'in Gem'inin triremenin enkazına doğru yöneldiğini gördü. Saldırganın arka tarafı kırılmıştı.

Kalıntıları *dromondun* topuğunun altına düştü. Bir an için alevler kıvranan minik şekillerle doldu. Sonra karanlık geri döndü ve en yakındaki penteconter'a saldırmak için hareket eden Starfare'in Gem'ini sildi.

Honninscrave ve Seadreamer gözlerini savaştan ayıramıyorlardı. Ama Leydi Alif, Birinci'nin kolunu çekti. İlk, büyük bir çabayla dikkatini tekrar Liman'dan ayırdı.

"Çivilere doğru acele etmelisiniz," diyordu Leydi. "Dikkatli olun, onlar korunuyor. Ancak orada geminize yeniden katılmayı umabilirsiniz. Ve yol çok uzun."

"Bize eşlik etmiyor musunuz?" diye sordu Birinci hızlı bir endişeyle.

"Yakında bir merdiven var," diye cevap verdi. "Halkımın yanına döneceğim."

"Hanımefendi." İlk'in sesi protestoyla yumuşamıştı. "Burada nasıl bir hayat umuyorsun? Bu geceden sonra *Bhrathairealm* eskisi gibi olmayacak. Bizim için çok şeyi riske attınız. Karşılığında seni buradan çıkarmamıza izin ver. Yolumuz ne kolay ne de tehlikesiz olacak ama sizi tiranların kaprislerinden kurtaracak."

Ama Alif Hanım kendisinde onu şaşırtacak güçler bulmuştu. "Doğru söylüyorsun," dedi sanki kendi cüretine şaşırmış gibi. "*Bhrathairealm* eskisi gibi olmayacak. Ve tiranların kaprislerinden zevk alma numarasını unuttum. Ama artık *gaddhi*'yi sevmeyenler için iş olacak. Ve Sandhold'un bazı sırlarına sahibim. Bu bilgi, bir Rant Absolain'i bir başkasıyla değiştirmek istemeyenlerin işine yarayabilir." Yırtık pırtık cübbesinin içinde dimdik duruyordu, sonunda kalbinin mülküne kavuşmuş bir kadındı. "Teklif ettikleriniz ve bu gece yaptıklarınız için size teşekkür ederim. Ama şimdi ayrılacağım. Dikenler korundu. Dikkatli olun."

"Hanımefendi!" diye seslendi Birinci onun ardından; ama o çoktan karanlığa çekilmiş, korkuluklar boyunca uzanan gölgeler onu yutmuştu. İlk yavaşça iç çekti, "İyi git. Senin gibi birini doğuran her halk için umut ve güzellik vardır." Ama onu Linden ve Pitchwife dışında kimse duymadı.

Kendi kendine titreyen Linden, Dawngreeter'ın bir meşale gibi yandığını görmek için tam zamanında Limana doğru döndü.

Belli belirsiz armadaki devleri gördü. Yelkeni açtılar, yaralı bir kuş gibi çırpınarak denize gönderdiler. Hava aydınlanmadan önce bir yelkeni daha serenlere bağlamakla meşguldüler.

Dromond ardında daha fazla hasar bırakmıştı. Pentekonterlerden biri ve bir kalyon yan yana çarpışmıştı. Penteconter'ın küreklerinin çoğu paramparça olmuştu; ve bu enkaz kalyonun güvertesini darmadağın etmiş, mancınığı sakatlamıştı. Kalan üç gemi saldırılarını yenilemek için çabalarken, Starfare's Gem gece esintisini açık sulara doğru sürdü.

"Şimdi!" diye bağırdı Birinci, yoldaşlarının sabit dikkatini kırarak. "Spike'lara doğru hızlanmalıyız. Devler Gemisi arkasındaki ateş ve takip ile onları ele geçirecektir. Bizim gelişimiz için orada oylanması istenmemeli."

Honninscrave'in yüzünü korku ve öfke gölgeleri kapladı; ama duraksamadı. Bakışlarını Liman'dan ayıramasa da kuzeye doğru döndü ve tırıs kalktı.

Kendisine itaat edileceğini düşünen Birinci, onu takip etti.

Ama Linden tereddüt etti. Zaten çok yorgundu. Ceer'in ölümü yavaş yavaş pantolonunu kaplıyordu ve Covenant'a ne olduğunu bilmiyordu. Yaptığı şeyler ağızda metalik bir dehşet tadı bırakmıştı. Önce Hergrom, şimdi de Ceer. Tıpkı annesi gibi. Doktorlar annesinin ölümünün sorumluluğunu kabul etmeyi reddetmişlerdi ve şimdi o bir doktordu ve Ceer'i öldürmeye çalışmıştı. Covenant gitmişti.

İlk kaçarken, Linden Sandhold'a doğru geri döndü ve Covenant'ın hâlâ hayatta olduğunu gösterecek herhangi bir güç işareti aramaya başladı.

Hiçbir şey yoktu. Donjon bir harabe gibi gece gökyüzüne doğru eğilmişti. Soluk duvarlarının ardında, ayın bile yatıştıramadığı bir karanlık vardı. Fark edilebilen tek yaşam sirenlerin yaşamıydı. Sanki öfkeleri asla yatışmayacakmış gibi ciyaklıyorlardı.

Sağ kolu, sanki Covenant'ın cüzzamını kendi üzerine almış gibi yanında sallanıyordu. Stimy Sandhold'a doğru ilerlemeye başladı.

Cail onu kolundan yakaladı ve sanki ona vuracaktı gibi savurdu. Ama Pitchwife ve Seadreamer onu bırakmamıştı. Pitchwife, Cail'in tutuşunu tokatla uzaklaştırırken gözleri alev alev yanıyordu. A

Uzak bir yanı kolunu kaybedip kaybetmeyeceğini merak ediyordu. Pitchwife bir hareketle Seadreamer'ı çağırdı. Dilsiz Dev hemen onu kucağına aldı. Onu Sarangrave Düzlüğü'nde taşıdığı gibi taşıyarak Honninscrave ve İlk'in peşine düştü.

Siren sesleri yavaş yavaş uzaklarda kayboldu. Şirket, Covenant'ın takip edebileceğinden çok daha hızlı ilerliyordu. Tabii hâlâ takip edebiliyorsa. Sağ omzunun kenarları, bir ampütasyondan sonraki şok gibi belli belirsiz ağrıyordu. Başını kaldırdığında, Seadreamer'ın gözlerinin altında, eski ay ışığından bir kesik gibi duran uzun yara izinden başka bir şey göremedi. Onu tuttuğu pozisyon, Starfare'in Gem'inin ilerleyişini görmesini engelliyordu. Bu duruma düşürülmüştü ve itiraz edecek gücü bile yoktu.

Seadreamer'ın aniden güneye doğru dönüp durması onu şaşırttı. Diğer Devler de durmuştu. Cail ayaklarının ucuna basarak durdu. Hepsi de belirsiz ışığın içinden Vain'e -ya da Vain'in ötesindeki bir şeye- doğru bakıyordu.

Sonra duydu: Sandwall'un taşlarını döven toynaklar. Demir nallı toynaklar, birçoğu. Seadreamer'ın avucunda dönerken, bir grup gölgenin ileriye doğru aktığını gördü. Dörtnala giderken kabarıyor ve kaynıyor gibiydiler.

"Honninscrave," dedi Birinci demir gibi, "sen ve Seadreamer Dikenlere doğru devam etmelisiniz. Seçilmişleri ve Cail *Haruchai*'yi de yanınızda götürün. Pitchwife ve ben sizi korumak için elimizden geleni yapacağız."

İki kardeş de itiraz etmedi. Bu ses tonunu kullandığında hiçbir Arama Devi onu reddedemezdi. Honninscrave ve Seadreamer yavaşça geri çekildi. Kısa bir tereddütten sonra Cail de geri çekildi. Vain, Linden'in yanında kalmak için hareket etti. Birinci ve Pitchwife birlikte *Gaddhi*'nin Atı'nı karşılamak için ayağa kalktı.

Ama çok geçmeden hem Honninscrave hem de Seadreamer durdu. Linden, Seadreamer'ın kaslarının İlk'e doğru özlem duyduğunu hissetti. Honninscrave sanki bir yoldaşını nasıl terk edeceğini bilemiyormuş gibi kendini sıktı. Birbiriyle çelişen ihtiyaçlar arasında sıkışmış bir halde, atlı askerlerin ilerleyişini izlediler.

İlk, falçıyonunu ellerinde tuttu ve bekledi. Pitchwife ellerini dizlerinin üzerine koyarak öne doğru eğildi ve

Savaş için nefes ve güç. Işığın içkin gümüşlüğünde, devasa ikonlara benziyorlardı, uyuşuk bir sessizlik ve kudretle.

Sonra *Bhrathair* dilinde bir emir havlandı. Atlar durdu. Demir ve taş arasında kıvılcımlar cızırdadı.

Diğerleri dururken, bineklerden biri dudaklarında köpüklerle dans ederek Devlerle yüzleşmeye geldi. Tanıdık bir ses şöyle dedi: "Aramanın ilki, seni selamlıyorum. *Bhrathairealm*'i böylesine kaosa sürükleyebileceğinize kim inanırdı?"

İlk, kılıcının ucuyla bir uyarı işareti yaptı. "Rire Grist," dedi sessiz bir tehlike sesiyle. "Geldiğin yere geri dön. Daha fazla kan dökmek istemiyorum."

Caiti n'in bineği ısırarak için mücadele etti; korkmuş hayvanı kabaca kontrol etti. "Beni yanlış anladınız." Kibar diplomasisi gitmişti. Artık bir asker gibi konuşuyordu ve ses tonunda bir heves vardı. "Gerçek ölçünüzü anlayacak bilgeliğe sahip olsaydım, size daha önce yardım ederdim." Bir hırs notası. "Kasreyn öldü. *Gaddhi* bir deliden biraz daha iyi. Size Sivri Uçlar'a kadar eşlik etmeye geldim ki en azından geminize güven içinde ulaşmayı umabilesiniz."

İlk'in kılıcı tereddüt etmedi. Yavaşça sordu, "Sen mi yöneteceksin *Bhrathairealm*, Caiti n?"

"Ben yapmazsam, başkası yapar."

"Belki de," diye devam etti. "Yine de neden bize yardım etmek istiyorsunuz?"

Cevabı hazırды. "Başka diyarlara taşıyacağın hikâyenin iyi niyetini diliyorum. Ayrıca bir an önce gitmeni diliyorum ki, ne anlayabileceğim ne de hükmedebileceğim güçlerden arınmış olarak işime başlayabileyim."

Durakladı, sonra hissedilir bir içtenlikle ekledi, "Dahası, minnettarım. Başarısız olsaydınız, Kasreyn'in gözünde uzun süre dayanamazdım. Belki de Sandgorgonlara teslim edilirdim." Sesini bir ürperti kapladı. "Minnettarlığın benim için bir anlamı var."

Birinci bir an için onu düşündü. Sonra da, "Madem öyle, *Dromond*'umuzu rahatsız eden savaş gemilerini geri çağır," dedi.

Atı ürktü. Cevap vermeden önce bir süre onunla boğuştu. "Bunu yapamam." Gerginlikten gerilmişti. "İtaat ediyorlar

Nasıl susturacağımı bilmediğim sirenler. Bu kadar uzaktan sesimi duyuracak hiçbir imkanım yok."

Sanki istemsizmiş gibi, Birinci Limana doğru baktı. Orada, hızlı trireme Starfare's Gem'i dönmeye zorlamıştı. Devler Gemisi kalyona bordadan seyrediyordu ve saldırıya açıktı. Penteconter hızla yaklaşıyordu.

"O halde iyi niyetinize dair kanıt istiyorum." Bir an için sesi titredi; ama hemen endişesini sertlikle bastırdı. "Thomas Covenant'ı aramak için komutanı Sandhold'a geri göndermelisin. Ona karşı çıkanlar durdurulmalı. Bir bineği olmalı ki aceleyle bize yetişebilsin. Ve sen bize yalnız eşlik etmelisin. Spike'larda güvenliğimizi sağlayacaksın. Ve o noktadan bu savaş gemilerine sesinizi duyurmanın yollarını arayacaksınız." Tehdidi kılıcı kadar açıktı.

Caiti n bir an için tereddüt etti. Sanki sıçraması bir karar vermesine yardımcı olacakmış gibi atının kıvrılmasına izin verdi. Ama geri dönemeyecek kadar uzağa gelmişti. Askerlerine doğru ilerleyerek atından indi. İçlerinden biri atının dizginlerini tutarken o da bir dizi emir verdi. Bir anda takımı döndü ve Sandwall'ın uzun yamacına doğru dörtnala koşmaya başladı.

Onlar gittikten sonra, Rire Grist Birinci'yi selamladı. Başını sallayarak onun kararını onayladı. Sessizlik içinde elini Pitchwife'ın omzuna koydu. Birlikte tekrar Dikenlere doğru yola koyuldular. Yoldaşlarının itaatsizliğini fark ettiyse de bunu kınamadı.

Cail'i bir muhafız gibi yanında tutan Rire Grist, kuzeye doğru ilerleyen Devlere ayak uydurmak için acele etti.

Bir başka ateş topu Sevinhand'ın savaş gemilerinin tuzağından bir şekilde kurtulduğunu ortaya çıkardı. *Dromond* bir kez daha doğruca Sivri Uçlara doğru ilerliyordu.

Ateş topu suyun üzerinde patlarken oluşan parıltıda, Sivri Uçların kendileri açıkça görülebiliyordu. Ufukta uğursuz bir şekilde yükseliyorlardı ve aralarındaki boşluk herhangi bir kaçış için çok küçük görünüyordu.

Giantship'in yapmak zorunda kaldığı her takla ve dönüş ilerlemesini geciktiriyordu. Şirket, *Dromond*'un çok ilerisindeydi.

batı kulesine yaklaştı. Orada Caiti n yanında Cail'le koşarak ilerledi ve mazgallara doğru bağırarak komutlar verdi. Birkaç dakika içinde cevap geldi. Seadreamer'ın kaslarının özel tınısı Linden'a *Bhrathair*'in ne dediğini anladığını ve Rire Grist'in şirkete ihanet etmediğini söylüyordu.

Ama onun sadakati üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Kolunun uyuşukluğu, Starfare'in Gem'inin tehlikesi ve Covenant'ın yokluğu dışında her şeyin boş olduğunu hissediyordu. *Bhrathair*'i dinlemedi. Kulakları Sandwall boyunca sirenlere ve toynak sesleri umuduna yönelmişti.

Spike'dan çıkan askerler Rire Grist'i selamladı. Onlarla hızlıca konuştu. Caiti n eşliğinde kuleye geri döndüler. Birinci, Rire Grist'in fikrini değiştirmedikten emin olmak için Honninscrave'i Call'un yerine gönderdi. Kısa bir süre sonra Caiti n doğu Spike'a doğru bağırırken dar alanda komutlar yankılandı.

Devler birlikte kulenin köşesine geçtiler, böylece hem Limanı hem de Sandwall'u izleyebileceklerdi. Orada beklediler. Seadreamer'ın kollarında Linden da bekledi. Ama onlarla sessizlikleri dışında hiçbir şeyi paylaşmadığını hissediyordu. Gözleri onlarınki kadar uzağa ulaşamıyordu. Belki işitme duyusu da onlar kadar uzağa ulaşamıyordu. *Dromond*'un suyun üzerindeki granit hayatta kalma dansı konsantrasyonunu bozmuştu. Ne Antlaşma'nın ne de Devler Gemisi'nin dayanabileceğine nasıl inanacağını bilmiyordu.

Uzun bir süre sonra Pitchwife nefes aldı, "Eğer geç gelirse -Eğer Starfare'in Mücevheri onu bu dar alanda bekliyorsa-

"Evet," diye homurdandı Birinci. "Hiçbir mancınık böyle bir hedefte başarısız olamaz.

O zaman Rire Grist'in iyi niyetinin hiçbir önemi kalmayacak."

Cail konuşmadı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu, sanki doğruluğu şiddet doluydu ve dizginlenmesi gerekiyordu.

Pitchwife usulca, "Şimdi, Sevinhand," diye mırıldandı. Yumrukları korkuluklara hafifçe vuruyordu. "Şimdi."

Alarmların uzak ve kederli öfkesi ve Spike'ın tabanına çarpan suyun belli belirsiz ıslak sesi dışında hiçbir sesin duyulmadığı bir sürenin ardından, Sandwall aniden kürek sesleriyle yankılandı. Sevinhand'ın manevralarından biri tarafından kandırılan trireme ve penteconter birbirlerini etkisiz hale getirmemek için savaştı. A

Ateş topu, şirketin hemen altındaki kayalıklarda patlayarak taşların üzerinde sarsıntılar yarattı.

Patlama Linden'in duyularını emdi. Görüşünde beyaz lekeler kırmızıya doğru yanıyordu. Onun geldiğini duymadı.

Devler aniden dönüp Sandwall'un eğri büğrü uzunluğuna baktılar. Seadreamer onu ayağa kaldırdı. Dengesi bozuldu; neredeyse düşüyordu. Cail ileriye doğru üç adım attı, sonra bir saygı d u r u ş u gibi durdu.

Ay ışığında koşan bir at belirdi. Küreklerin gümbürtüsü ve şıptısı yeniden ritim kazandığında, toynaklar gürültünün içinden kesik kesik geliyordu. At neredeyse hiç geçiş yapmadan bölüğe yaklaştı. Tökezleyerek durdu, bacakları bitkinliğin sınırında yayılmış bir şekilde durdu. Brinn eyere oturdu.

Devleri selamladı. Bir bacağını eyer boynuzunun üzerine kaldırarak attan indi. Covenant ancak o zaman görünür hale geldi. Sanki hayatından endişe ediyormuş gibi *Haruchai*'nin sırtına doğru çömelmişti; atın hızı ve yüksekliği onu dehşete düşürmüştü. Brinn ona yardım etmek zorunda kaldı.

"Gel bakalım, Dev dostu," diye mırıldandı Birinci. Ses tonu bir haykırıştan çok sevinç ifade ediyordu. "Gerçekten de iyi geldi."

Karanlığın içinden kanatlar hışırdadı. Bir gölge yol boyunca Covenant'a doğru süzüldü. Bir an için, bir baykuş sanki omzuna konacakmış gibi havada durdu. Ama sonra Findail insan formunu yeniden şekillendirirken kuş ve gölgesi çözüldü, taşın üzerine birlikte döküldü. Belirsiz ışıktaki, dehşete düşmüş ve bunun sonunu göremeyen bir adam gibi görünüyordu.

Covenant sanki tüm cesareti tükenmiş gibi Brinn'in onu bıraktığı yerde duruyordu. Cehalet içinde ve umutsuz görünüyordu. *Elohim*'in gücü altına geri dönmüş olabilirdi. Linden hiç düşünmeden ona doğru yürümeye başladı. Sağlam kolu bir çağrı gibi ona doğru uzandı.

Güçten harap olmuş bakışları ona doğru döndü. Sanki gördüğü manzara çektiği tüm acıları aşmış gibi ona baktı. "Linden-" Sesi onun adıyla kesildi. Kolları sanki acıma ve ihtiyaçtan ağırlaşmış gibi iki yanında sallanıyordu. Konuşmak için gösterdiği çabadan dolayı sesi titriyordu. "Sen iyi misin?"

Kadın soruyu geçiştirdi. Yüzünden yansıyan ıstırapla kıyaslandığında bunun hiçbir önemi yoktu. Yaptığı tüm bu cinayetlerden duyduğu dehşeti hissedebiliyordu. Aceleyle, "Bunu yapmak zorundaydın. Başka bir yolu yoktu. Yapmasaydın çoktan ölmüş olurduk." Covenant, lütfen! Hayatımızı kurtardığın için kendini suçlama.

Ama onun sözleri acısını geri getirdi, sanki şimdiye kadar sadece ona ve şirkete duyduğu endişe onu yaptıklarından korumuştu. "Yüzlercesi," diye inledi ve yüzü Kemper'ın Pitch'i gibi buruştu. "Hiç şansları yoktu." Yüz hatları gözyaşlarına boğuluyor, Liman'ın ve Spike'ın ateşini keder ya da ter parçaları halinde tekrarlıyordu. "Findail, Dünya'yı yok edecek olanın ben olduğumu söylüyor."

Ah, Covenant! Linden onu kucaklamak istedi ama uyuşan kolu sanki kuruyormuş gibi omzundan sarkıyordu.

"Dev dostu," diye araya girdi Birinci, zorunluluktan dolayı. "Starfare's Gem'e gitmeliyiz."

Kendini bir sakat gibi taşıyordu. Yine de bir yerlerde İlk'i duyacak, onu anlayacak gücü bulmuştu. Ya da belki de bu güçten ziyade suçluluk duygusuydu. Linden'in yanından geçerek Spike'a doğru ilerledi, sanki ona olan ihtiyacıyla yüzleşemiyormuş gibi. Hâlâ onu reddetmeye çalışıyordu.

Onun kendini feda edişini anlayamadığı için onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Pantolonu Ceer'in son yarasından sonra ölüm kadar sert ve gerekli hale gelmişti. Kolu hareket etmiyordu. Ne de olsa Mutabakat onu reddetmekte haklıydı. Er ya da geç *Haruchai* ona Ceer'den bahsedecekti. O zaman ona asla dokunamayacaktı. Pitchwife, Cail'in yanında reddettiğı yeri aldığında, onun kendisini kuleye yönlendirmesine izin verdi.

Honninscrave orada topluluğa yeniden katıldı. Rire Grist'in kendisine verdiğı bilgiler ışığında, denizin üzerinde bir Dev yüksekliğinden fazla olmayan geniş bir kaya rafında son bulan bir dizi merdivenden aşağıya doğru yol aldı. Starfare'in Gemisi çoktan burnunu Dikenlerin arasına sokmuştu.

Sonunda siren sesleri duyulmaz oldu, suyun yankılanan dalgaları tarafından boğuldu. Ama Honninscrave gürültünün arasından sesini duyurdu ve dromondun dikkatini çekti. Birkaç dakika sonra, Starfare'in Gemisi kayaya yaklaştığında, çizgiler dışarı doğru fırlatıldı. Bir anda

telaşıyla yol arkadaşları Devler Gemisi'nin güvertesine çekildi.

Devasa penteconter, *dromondun* arkasındaki boşluğa bir mızrak atımı kadar yaklaştı. Ama Starfare'in Gem'i kaçarken, Rire Grist sözünü tuttu. O ve askerleri penteconter'ın pruvalarına bir yaylım ateşi oku fırlatarak, Devler Gemisi'nin herhangi bir takibini engelleme niyetini açıkça ortaya koydular. Leydi Alif gibi o da Kasreyn'in hükümdarlığının çöküşünde kendi onur anlayışını bulmuştu.

Savaş gemisi bu çöküşten haberdar olamazdı. Ama Rire Grist, Kemper'in elçisi olarak biliniyordu. Tiranların otoritesine ve kaprislerine alışkın olan penteconter mürettebatı öfkeyle kürek çekmeye başladı.

Yelkenlerini rüzgâra doğru kaldıran Starfare's Gem, açık denize ve ayın batışına doğru korkusuzca koştu.

YİRMİ BİR: Annesinin Çocuğu

Sonunda Linden'in kolu acımaya başladı. Kanı asite dönüştü, omzundan dirseğinin üstündeki sinirler boyunca yavaşça korozyon damlıyordu. Ön kolu ve eli hâlâ ölü bir et kadar uyuşuk ve ağırdı; ama artık onların da eninde sonunda eski haline döneceğini biliyordu. Kolunun üst kısmının her bir hissi acıyla yanıyor ve zonkluyordu.

Bu acı bir bela gibi dikkat ve farkındalık istiyordu. Tekrar tekrar eski karanlık ruh hali zihninin manzarasını gizlemek için bir sis gibi yuvarlandı; ve tekrar tekrar acı onu geri kırbaçladı. *Beni zaten hiç sevmemiştin*. Kamarasından dışarıya, dalgalı denizlerin üzerinde parçalanmış halde uzanan gri sabaha baktığında, gözleri buğulandı ve sanki katıksız bir hayal kırıklığıyla kamaşmış gibi aktı. Sağ eli kucağında yatıyordu. Sol eliyle onu şiddetle, sürekli yoğuruyor, hareketsiz parmaklarına bir anlam yüklemeye çalışıyordu. Ceer! diye inledi kendi kendine. Yaptığı şeyi düşünmek onu kıvrandırıyor.

Kamarasında, Pitchwife onu aşağıya getirdiğinden beri oturduğu gibi oturuyordu. Pitchwife'in endişesi mırıldanmalar, zayıf şakalar ve geçici teselli teklifleriyle kendini göstermişti; ama Pitchwife onunla ne yapacağını bilemediği için onu kendi haline bırakmıştı. Şafaktan kısa bir süre sonra -soluk bir şafak, bulutlarla örtülü- bir tepsi yemekle geri dönmüştü. Ama kadın onunla konuşmamıştı. Kendisine hizmet edenin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Pitchwife, Cail değil. *Haruchai*'nin yargısı sanki suçları açıklanamamış gibi üzerinde asılı duruyordu.

Cail'i anlıyordu. Nasıl affedeceğini bilmiyordu. Ve bu haklıydı. O da bilmiyordu.

Yanma pazılarına kadar yayıldı. Belki de kıyafetlerini çıkarıp yıkamalıydı. Ama Ceer'in kanı ona yakışıyordu. Bunu hak etmişti. Antlaşma'nın onun cüzamını ortadan kaldıramayacağı gibi, o da bu suçu ortadan kaldıramazdı. Cehennem çarmıhında acı çekmek

Suçluluğu ve çaresizliği yüzünden, sanki onun ilgisini hak etmiyormu  gibi kendini ondan uzak tutmuştu; kadın da ona dokunma fırsatını ka ırmı tı. Tek bir dokunu  yeterli olabilirdi. Kendini ona açtığında, onu *Elohim*'in tutsaklığından kurtardığında kar ıla tığı onun görüntüsü, ilacı ve merhemi olmayan bir i  ağrısıydı - a k kadar sevgili ve ıstıraplı bir görüntü. Ama şimdiye kadar Cail ona Ceer'den bahsetmiştir. Ve ona karşı hissetmiş olabileceği her şey nefrete d n  cekti. Buna nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Yine de buna katlanmak zorundaydı. Hayatının çoğunu kaçarak geçirmişti. Acısı, kulübeyi doldurana kadar genişliyor gibiydi. Ceer'in yumruğunun basıncıyla ritmik ve ölümcül bir şekilde sıkı an kanı asla unutamayacaktı. Ayağa kalktı. Pantolonu kalçalarını sıyrıyor, derisini çoktan  iğnemi ti. Uyu mu  eli ve dirseği, sanki yok edilmeyi hak etmişler gibi omzundan sarkıyordu. Stimy kapıya doğru ilerledi, açtı ve  ilesiyle yüzleşmek için dışarı  ıktı.

Arka güverteye çıkmak onun için zor oldu. Bir günden fazla süredir yemek yememi ti.  nceki gecenin yorgunluğu onu çok yormu tu. Ve Starfare'in Gemisi istikrarlı bir şekilde ilerlemiyordu. Dalgalar sertti ve *dromond* sanki orta direğinin kaybı onu dengesizle tirmi  gibi dalgaların arasında yalpalayarak ilerliyordu. Ama rüzgârın ve denizin seslerinin ardında,  eki me içinde birbirlerine çarpan sesler duyabiliyordu. Bu  eki me onu bir pervanenin aleve yaklaşması gibi kendine doğru çekiyordu.

Fırtına pervazının üzerinden arka güverteye adımını attığında rüzgâr etrafını sarmıştı. Güneş, denizi kaplayan gri dalgaların ötesinde zar zor seçilebiliyordu, bir yerlerde yağmurun habercisiydi ama burada değil, *Bhrathairealm* ve Büyük   l kıyılarına bu kadar yakın bir yerde değil.

Sahilin kendisi artık görünmüyordu. Devler Gemisi kuzeybatıya doğru bir açıyla dalgaların köpükleri ve çalkantıları arasında ilerliyordu; brandası güvenilmez rüzgârlarla savaşarak mırıltılar çıkarıyordu. Güverteye bakan Linden, Pitchwife'ın gerçekten de geminin yan tarafını ve Foodfendhall'un bulunduğu deliği onararak *dromond*'u yeniden denize inmeye elverişli hale getirdiğini gördü. Hatta salonun sancak tarafındaki kalıntıları bir

Kadırga için konut. Sıkıntılı olsa da, deforme olmuş Dev'e karşı bir parça lekesiz minnettarlık hissetti. Kendi tarzında, o bir şifacıydı.

Ama gücündeki hiçbir yenilenme, Yıldız Savaşları Gemisi'nin orta direği olmadan hareket etmesinin yarattığı hantallığı iyileştirememişti. Sevinhand'ın *Bhrathair*'in savaş gemilerini alt edebilmesi hayret *vericiydi*. Dev Gemi, Covenant'ın sağ eli gibi eksik ve hatalı bir hale gelmişti.

Yine de Covenant sanki oraya aitmiş gibi, sanki buna hakkı varmış gibi öfkeyle arka güvertenin ortasına yakın bir yerde duruyordu. Bir tarafta Birinci ve Pitchwife, diğer tarafta Brinn ve Cail vardı. Linden güverteye çıktığında sessizliğe gömülmüşlerdi. Yüzleri ona dönüktü ve yüz ifadelerinden tartıştıkları konunun kendisi olduğunu anladı.

Covenant'ın gömleğinde hâlâ, First'ün ön avlusunda onu lekelediği *hustin* kanının siyah el izleri vardı.

Circinate.

Arkasında, Honninscrave'in sesi aralıklarla güverteden yükseliyor ve Devler Gemisi'ne komuta ediyordu. Foodfendhall artık görüşünü engellemediği için, Findail'in pruvadaki yerine geri döndüğünü görebiliyordu. Ama Vain, gemiye tırmandığında ayaklarının güverteye ilk değdiği yerde duruyordu.

Seadreamer ortalıkta görünmüyordu. Linden onu özlediğini fark etti. Onun rolünü üstlenmeye istekli olabilirdi.

Stimy ilerledi. Ağlayacağından korktuğu için yüzü gergin ve sertti. Rüzgâr, uzun süredir yıkanmamış saçlarını yanaklarına doğru savuruyordu. Başka koşullar altında olsa bu kirden nefret ederdi. Bir doktorun temizlik içgüdüsüne sahipti; ve bir yanı saçlarının parlaklığıyla her zaman gurur duymuştu. Ama şimdi kirli görünümünü, kalçalarındaki koyu lekeleri sergilediği ruh haliyle kabul ediyordu. Bu da adildi.

Pitchwife aniden konuşmaya başladı. "Seçilmişler," dedi ateşi çıkmış gibi, "Antlaşma Dev Dostu bize Gyre'li Kasreyn ile karşılaşmasını anlattı. Bu hikâye, Atanmış'ın cevaplayabileceği sorularla dolu.

ya da güçlü bir şekilde ikna edilirse. "O, içinde bir tehlike seziyor-"

Brinn, Dev'in sözünü sertçe kesti. Sesinde herhangi bir tonlama yoktu ama sesini bir kırbaç edasıyla kullanıyordu. "Ve Cail, Ceer'in ölümüyle ilgili olarak ur-Lord'la konuştu. Ceer'in sonunu nasıl getirdiğinizi anlattı."

Linden'in yüzü istemsiz bir şekilde kızardı. Kolu sanki bir istekte bulunacakmış gibi seğirdi. Ama eli, ölü ön kolunun ucunda cansız bir şekilde asılı duruyordu.

"Seçilmiş." İlk'in boğazı sanki kelimeler sertçe kavradığı silahlarmış gibi sıkılmıştı. "Anlaşmazlığımıza tanıklık etmenize gerek yok. Yükünüzün ağır ve yorgun olduğu herkesin malumu. Yemek yemek ve uyumak için kamaranıza dönmeyecek misiniz?"

Brinn o konuşurken hareketsiz kaldı. Ama kadın sözlerini bitirdiğinde, Brinn ona karşı çıktı. "Buna ihtiyaç var. O aramızdaki Yozlaşma'nın eli ve Ceer'in başına gelmesi gereken ölümcül bir yara almışken onun ölümünü istedi." Sesinin kayıtsızlığı alaycılık kadar keskindi. "Bırakın cevap versin - eğer yapabiliyorsa."

"Paugh!" Pitchwife tükürdü. Grotesk yüz hatları Linden'in onda hiç görmediği kadar öfke barındırıyordu. "Çok acele hüküm veriyorsun, *Haruchai*. Herkes gibi sen de *Elohim*'in sözlerini duydun. Covenant Giantfriend'e, 'Senin *Elohim Festivali'nde susturulduğun* gibi o da susturuldu' dedi. Ve bu görevi üstlenerek Sandhold'un derinliklerinden hayatlarımızı satın aldı. O halde yaptıklarından dolayı nasıl suçlanabilir?"

Covenant sanki etrafındaki konuşmalara sağırmış gibi Linden'a bakıyordu. Ama gözlerinin ve ağzının kenarlarındaki kaslar her kelimeye tepki veriyor, neredeyse fark edilmeyecek şekilde irkiliyordu. Sakalı ve sıcak bakışları ona, bir zamanlar ona "*Doğru ol*" diyen yaşlı adama garip bir benzerlik veriyordu. Ama teni zehir rengindeydi; cüzzamının altında da kesin bir inanç ya da delilik yatıyordu, inkar edilemez ve zorunlu. Bu şeylerden ve ne kendisinde ne de kadında başka hiçbir şeyden emin değildi.

Sen kötü değil misin?

Zayıflık telaşıyla ona yalvarmak, o korkunç sözleri geri alması için yalvarmak istedi, her ne kadar bu sözleri söyleyen o olmasa da. Ama Brinn ona suçlamalarda bulunuyordu ve onu görmezden gelemezdi.

Haruchai, Pitchwife'a "Hayır, Dev," diye cevap verdi. "Acele eden sensin. Kendini düşün. *Elohim*'in sessizliği onun üzerindeyken, ur-Lord Thomas Covenant hiçbir eylemde bulunmadı. Ne bilgisine ne de farkındalığına ihanet etti. Yine de eyleme geçme yeteneğine sahip değil miydi?"

Pitchwife karşılık vermeye başladı. Brinn onu durdurdu. "Gibbon-Raver'ın onunla konuştuğu sözler bize söylenmedi mi? 'Bu saygısızlık için özellikle seçildin' demedi mi? Ve bu sözden beri, tüm davranışları bize kötülük getirmedi mi?" Pitchwife yine itiraz etmeye çalıştı; ama *Haruchai* onu bastırdı. "Ur-Lord Raver'ın eline düştüğünde, onun tereddütü" -bu kelimeyi sertçe vurguladı- "hem onu hem de Starfare'in Mücevherini tehlikeye attı. *Elohim* onu korumamızdan yoksun bırakmaya çalıştığında, görevden alınmamızı emretti ve böylece onu bu halkın kötü niyetine teslim etti. Kendisine müdahale etme hakkı tanınmasına rağmen, onu kaderinden kurtarmak için görüşünü kullanmayı reddetti.

"Sonra Dev," diye devam etti Brinn, suçlama sıralamasını yineleyerek, "ur-Lord'un sessizliğini desteklemeyi seçmedi. Kemper tek başımıza elimizdeyken, Hergrom'un savunması için Kasreyn'e saldırmamızı reddetti. Atanmışlar bile kaçmamızı isterken o bizi Sandhold'a yeniden girmeye zorladı. Yardımını Hergrom öldürülene ve Ceer yaralanana kadar kullanmadı; ta ki herkes Kemper'in zindanına hapsedilene ve başka yardım kalmayana kadar.

"Dinle beni." Sözleri artık İlk'e yönelmişti; çakmaktaşı parçaları kadar sert sözcüklerdi bunlar. "Halkımız arasında eski anlatıcılar sık sık eski Toprak Lordları'na hizmet eden Kan Muhafızları'ndan ve Kutsallığı Bozma Ayini'ni gerçekleştiren Kevin Landwaster'dan bahseder. Bu çılgınca eylemde, eski Lordlar kendi sonlarıyla karşılaştılar, çünkü Kutsallığı Bozma tarafından yok edildiler. Ve Kan Muhafızları'nın da sonu böyle olmalıydı. Lordları koruyacaklarına ya da öleceklerine dair yemin etmemişler miydi? Yine de dayandılar, çünkü Kevin Landwaster Ayin'i üstlenmeden önce onları yanından göndermişti. Kalbinde ne yattığını bilmeden itaat etmişlerdi.

"Bu itaatten sonra Kan Muhafızları arasında şüphe doğdu ve şüpheyile birlikte Yozlaşmaya giden kapı açıldı. Kan Muhafızlarının hatası Kevin Landwaster'ı yargılamamaları ya da doğru yargılamamaları oldu. Bu nedenle Yozlaşma eski Lordlar ve Kan Muhafızları ile yoluna devam etti. Ve ur-Lord Toprak'ın yükünü üzerine almasaydı, yeni Lordlar da aynı şekilde düşecekti.

"Şimdi size söylüyorum, bir daha bu şekilde hata yapmayacağız. Herhangi bir hizmetin saflığı hizmet edenlerde yatar, hizmet ettikleri şeyde değil ve yanlış olana güvenerek kendimizi yozlaştırmayacağız.

"Duydun mu, Dev?" diye kesin bir ifadeyle sözlerini tamamladı. "Yargılamanın gerektiği yerde bir daha yargılamada başarısız olmayacağız. Ve bu Linden Avery'yi yargıladık. O bir sahtekâr; ur-Lord'a karşı sahtekâr, bize karşı sahtekâr, Toprak'a karşı sahtekâr. Ceer'in son ihtiyacında onu öldürmeye çalıştı. O aramızdaki yozlaşmanın eli. Cezalandırılmalı."

Bunun üzerine Mutabakat gözle görülür bir şekilde irkildi. İlk Brinn'e ters ters baktı. Pitchwife şaşkın şaşkın baktı. Ama Linden sadece Covenant'a odaklanmıştı. Brinn'in talebi onu şaşırtmamıştı.

Sandwall'ın dışında, Hergrom'un ölümüne karşı görünürdeki duyarsızlığı, bağlılığı kadar abartılı bir tutkuyu örtmüştü. Ama Mutabakat'ın sessizliği ona son bir reddediş olarak çarptı. Şu anda ona bakmıyordu. Başından beri ondan şüphe etmişti. Ona gitmek, bir tür yanıt verene kadar yumruklarıyla ona vurmak istiyordu. Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Ama kolunu omzundan zorlukla kaldırıabiliyor, dirseğini hâlâ esnetemiyordu.

Bir tuval sesi sessizliğin altını çizdi. Rüzgârlar Linden'in gömleğini ona doğru savuruyordu. İlk'in ifadesi kukuletalıydı, içe dönüktü. Brinn'in çizdiği resme itibar ediyor gibiydi. Linden kendini zor durumda hissetti. Tüm bu insanlar onu kalbinin derinliklerinde bir Raver gibi gizlenen karanlığa doğru itiyordu.

Bir süre sonra Birinci şöyle dedi: "Arama'nın komutası bana ait. Dev olmasanız da -bana bağlı olmasanız da- yoldaşlığımızı kabul ettiniz ve bu konuda benim sözümü kabul edeceksiniz." İddiası bir tehdit değildi. Kılıcının demiri kadar açık bir ifadeydi. "Nasıl bir ceza istiyorsun?"

Brinn tereddüt etmeden, "Bırakın bir Sandgorgon'un adını söylesin," diye cevap verdi.

Sonra bir an için hava tamamen durgunlaştı, sanki dünyanın tüm rüzgârları Brinn'in kararının aşırılığı karşısında dehşete düşmüştü. Güverte Linden'in ayaklarının altında durur gibi oldu; başı döndü. Konuş-?

Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?

Kelimeler yavaş yavaş dehşetine nüfuz etti. İlk, bastırılmış bir ıstırapla kalın bir sesle konuşuyordu.

"Seçilmişler, cevap vermeyecek misiniz?"

Linden kendini tutmak için mücadele etti. Covenant onu savunmak için tek kelime etmedi. Devler ve *Haruchai*'nin beklediği gibi o da orada durdu ve onu bekledi. Uyuşmuş eli bacağına yan tarafına hafifçe vurdu ama çabası boşunaydı. Orada hâlâ hiçbir şey hissetmiyordu.

Kalın bir sesle "Hayır" dedi.

Birinci konuşmaya başladı. Pitchwife'ın yüzü haykırmak ister gibi oldu. Linden ikisini de susturdu.

"Buna hakları yok."

Brinn'in ağzı hareket etti. "Buna *hakkın* yok" diye inkar edercesine ona baktı.

Sonra arka güvertedeki tüm sesler kesildi. Armadaki devler onu izliyor, denizin hırçın dalgalarını, rüzgârla bükülen örtülerin sesini dinliyorlardı. Brinn'in yüzü ona karşı kapalıydı. Covenant'ın gözlerindeki saf sıkıntıyla yüzleşmek için kendini kasıtlı olarak zorladı.

"Kevin Landwaster'ın neden Kutsala Saygısızlık Ayinini seçtiğini hiç kendine sordun mu?" Kadın iliklerine kadar titriyordu. "Kan Muhafızları ona hizmet etmek için ölümden ve hatta uykudan vazgeçmeye razı olduklarına göre, takdire şayan bir adam ya da en azından güçlü biri olmalı" -bu kelimeyi midesini bulandırıyormuş gibi telaffuz etti-. Peki ona ne oldu?"

Covenant'ın cevap vermeye çalışabileceğini gördü. Ona izin vermedi. "Sana söyleyeyim. Lanet olası *Kan Muhafızları* onun başına geldi. Başarısız olması yeterince kötü değildi - Ülkeyi kendisi kurtaramıyordu. Onlara da katlanmak zorundaydı. Sevdiği her şeyi kaybederken orada Yüce Tanrı gibi durup ona hizmet ettiler."

Sesi alay eder gibi hırlıyordu; ama bu alay değildi. Bu, doğru sürüklendiği karanlık yere karşı son yalvarışıydı. *Zaten beni hiç sevmedin.* "Yüce Tanrım! Umutsuzluktan çıldırmasına şaşmamalı. Etrafında onlar gibi insanlar varken kendine olan saygısının bir parçasını bile nasıl koruyabilirdi? Onlara *layık* olmayan her şeyi yok etmekten başka seçeneği olmadığını düşünmüş olmalı."

Covenant'ın ifadesinde şok, Brinn'inkinde ise reddetme gördü. Titreyerek devam etti, "Şimdi sen de aynı şeyi yapıyorsun." Şiddetli yalvarışını doğrudan Covenant'ın kalbine yöneltti. "Dünyadaki tüm güce sahipsin ve bu konuda o kadar safsın ki. Yaptığın her şey çok adanmış." Öyle bir adanmışlık ki, kendi adanmışlıklarını korkaklık ve inkâr gibi gösteriyor. "Etrafındaki herkesi aşırı uçlara sürüklüyorsun." Ve benim seninle boy ölçüşecek gücüm yok. Bu benim değil-

Ama orada kendini durdurdu. Bütün mutsuzluğuna rağmen, yaptığı şey için onu suçlamak istemiyordu. Bu suçlamayı ciddiye alacaktı ve bunu hak etmiyordu. Onun ve kendisinin hak ettikleri arasındaki tezattan acı duyarak, "Buna hakkın yok," dedi.

Covenant cevap vermedi. Artık ona bakmıyordu. Bakışları utanç ya da yalvarır gibi ayaklarının dibindeki taşı arıyordu.

Ama Brinn sessiz kalmadı. "Linden Avery." Ses tonundaki kopukluk kıyametin yüzü kadar düzdü. "Kan Muhafızları'nın Kevin Landwaster'ın umutsuzluğuna sebep olduğunu gerçekten iddia ediyor musun?"

Hiç cevap vermedi. Covenant'a odaklanmıştı ve başka kimseye yer yoktu.

Aniden içinde bir şeyler koptu. Yumruklarını havada bir çığlık atar gibi salladı; ve vahşi büyü sessizliğin üzerinde argent bir yay bıraktı. Alev neredeyse bir anda yok oldu. Ama yumrukları çözülmedi. "Linden." Sesi boğazında düğümlenmişti; aynı anda hem sert hem de nazikti. "Koluna ne oldu?"

Onu gafil avladı. Devler ona bakakaldı. Cail'in kaşları çatılmış gibi gerildi. Ama o kısa süreli güç parıltısı topluluğu etkisi altına aldı. Bir anda çatışma değişti. Bu artık Haruchai'nin Linden'e karşı bir mücadelesi değildi. Şimdi ise

Covenant ve onun arasında, onunla ve ona karşı çıkmaya çalışan herkes arasında. Ve ona cevap vermek zorunda olduğunu fark etti. Onun tutkusuna karşı sahip olabileceği her türlü savunmayı kaybetmişti.

Yine de yaptığı şeyden duyduğu nefret kelimeleri asit haline getirdi. "Cail beni tekmeledi. Ceer'i öldürmemi engellemek için."

Bu keskin ifade karşısında nefesi dişlerinin arasından acıdan titrer gibi tısladı.

Brinn başını salladı. Linden'in suçlamasından incindiye bile bunu belli etmedi.

Covenant bir an için anlamaya çalıştı. Sonra mırıldandı: "Pekâlâ. Bu kadar yeter."

Haruchai geri çekilmedi. "Ur-Lord, bunun bir cezası olmalı."

Covenant sanki farklı bir cevap duymuş gibi, "Hayır," diye karşılık verdi.

"O bir doktor. Hayat kurtarıyor. Zaten acı çekmediğini mi sanıyorsunuz?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diye karşılık verdi Brinn. "Sadece Ceer'in hayatına kastettiğini biliyorum."

Covenant hiçbir uyarıda bulunmadan bağırmaya başladı. "Umurumda değil!" Brinn'e sanki içinden fiziksel olarak sökülüp atılıyormuş gibi şiddetle tükürdü. "O beni kurtardı! Hepimizi kurtardı! Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun? Anlamadığım bir şey yaptı diye ona sırtımı dönecek değilim!"

"Ur-Lord-" diye başladı Brinn.

"Hayır!" Covenant'ın tutkusu o kadar çok güç iması taşıyordu ki Linden'in ayaklarının altındaki güverteyi sarstı. "Şimdiden çok ileri gittin!" Kendini kontrol etmek için gösterdiği çabayla göğsü kabardı. "Andelain'de -Ölülerle birlikte-Elena onun hakkında konuştu. 'Ona iyi bak, sevgilim, böylece sonunda hepimizi iyileştirebilir,' dedi. *Elena*," diye ısrar etti. "Yüce Lord. Beni sevdi ve bu onu öldürdü. Ama bunu boş ver. Ona bu şekilde davranılmasına izin vermeyeceğim." Sesi kendini tutmanın zorluğu altında parçalandı. "Belki de ona güvenmiyorsun." Yarım yumruğu etrafındaki ateş olasılıklarını bıçakladı. "Belki de bana güvenmiyorsun." "Ama *Tanrı aşkına* onu *rahat* bırakacaksın!" diye bağırmaktan kendini alamadı.

Brinn cevap vermedi. Düz gözleri sanki Mutabakat'ın akıl sağlığını sorguluyormuş gibi kırıştı.

Anında alevin eşiğindeki ışık İnançsız'ın bedeninin her çizgisini yaladı. Ön kolundaki izler dişler gibi parlıyordu. Bağırışı atmosferi sarsan bir güç sarsıntısıydı.

"Beni duyuyor musun?"

Brinn ve Cail, sanki Mutabakat'ın gücü onları korkutmuş gibi bir adım geri çekildiler. Sonra birlikte, Glimmermere'den Loric'in *krilleri* ve özgürlükleri ellerinde döndüğünde *Haruchai*'nin birçoğunun *eğildiği* gibi onun önünde eğildiler. "Ur-Lord," dedi Brinn tanıyarak. "Sizi duyuyoruz."

Covenant dişlerinin arasından nefes nefese ateşini söndürmeye çalıştı.

Bir sonraki an Findail onun yanında belirdi. Atanmış'ın yüzünde endişe ve kızgınlık vardı; sanki bir süredir Mutabakat'ın dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu.

"Yüzük sahibi, seni duyuyorlar. Dünya'da yaşayan herkes seni duyuyor. Yalnızca senin kulakların yok. Bu vahşi büyüü yükseltmemen gerektiğini söylemedim mi? Sen değer verdiğin her şey için bir tehlikesin."

Covenant *Elohim'e* doğru savruldu. Yarım elinin işaret parmağıyla, vurmak istediği yeri işaretlemek istercesine Findail'e sapladı.

"Sorulara cevap vermeyecekseniz," diye hırladı, "benimle hiç konuşmayın. Eğer sizde biraz vicdan olsaydı, bunların hiçbirisi olmazdı."

Findail bir an için Covenant'ın öfkesini sarı bakışlarıyla karşıladı. Sonra yumuşak bir sesle, "Ruhunu korumadık mı?" diye sordu.

Bir cevap beklemedi. Yaşlı bir acının verdiği vakarla dönerek pruvadaki yerine gitti.

Covenant hemen Linden'la tekrar yüzleşti. İçindeki baskı her zamanki gibi alev alev yanıyordu ve bu da onu daha net görmeye zorluyordu. Bunun Findail'le ya da *Haruchai*'yle hiçbir ilgisi yoktu. Şaşkınlık içinde, onun kendisine karşı herhangi bir intikama asla izin vermeye niyetli olmadığını anladı. Ceer ve Hergrom için duyduğu üzüntüden dolayı neredeyse çılgına dönmüştü ve yaptığı şey onu dehşete düşürmüştü. Ama cezalandırma fikrini hiç düşünmemişti.

Ona düşünecek zaman bırakmadı. "Benimle gel." Emri *Haruchai* kadar kesindi. Keskin bir dönüşle yeni

ön ve arka güvertenin birleştiği yerdeydi. Duyulmamak için bu yeri seçmiş gibiydi. Ya da direklerle ve yelkenlere zarar vermemek için.

Pitchwife'ın şekilsiz yüz hatları yüzünün farklı yerlerinde rahatlama ve endişeyi ifade ediyordu. İlk elini alnındaki sıkıntılı tere götürdü ve bakışları, Dev Dostu'nun yaptığı ya da istediği herhangi bir şey hakkında yorum yapmaktan kaçınmak istercesine Linden'dan uzak durdu. Linden onu takip etmekten korkuyordu. İçgüdüsel olarak bunun reddetmek için son şansı olduğunu biliyordu - hayatını üzerine kurduğu inkârları korumak için son şansı. Yine de adamın gerginliği, arka güvertenin güneş görmeyen gri alanından ona doğru uzanıyordu. Stimy her adımda kalçalarını aşındırarak ona doğru ilerledi.

Bir an için ona bakmadı. Sanki onun ne hale geldiğini görmeye dayanamıyormuş gibi sırtını ona dönmüştü. Ama sonra omuzları kasıldı, ellerini bir boğucunun kavrayışı gibi bir düğümde birleştirdi ve onunla yüzleşmek için döndü. "Şimdi bana bunu neden yaptığını söyleyeceksin" derken sesi asit saçıyordu.

Cevap vermek istemedi. Cevap onun içindeydi. Karanlık ruh halinin kökeninde yatıyordu, dirseğindeki sinirleri tırmalayan bir acı gibi hissediyordu. Ama bu onu tamamen dehşete düşürmüştü. Bu suçu hiç kimseye itiraf etmemiş, hiç kimseye onu yargılama hakkı vermemişti. Onun hakkında zaten bildikleri yeterince kötüydü. Sağ elini kullanabilseydi, bakışlarının sert nüfuzunu ve kehanetini engellemek için yüzünü kapatırdı. Onu savuşturmak için sertçe dişlerini gıcırdattı: "Ben doktorum. İnsanların ölmesini izlemekten hoşlanmıyorum. Eğer onları kurtaramazsam-"

"*Hayır.*" Vahşi büyü tehditleri ses tonunu kalınlaştırdı. "Bana ucuz gerekçeler sunma. Bu çok önemli."

Cevap vermek istemedi. Ama verdi. Geçen gecenin tüm sorunları ve ihtiyaçları onun sorusunda bir araya gelmiş ve karşılanmayı talep etmişti. Ceer'in kanı pantolonuna başka lekelerin, başka ölümlerin dış eklemi gibi bulaşmıştı. Elleri o kadar uzun süredir kan izleriyle doluydu ki, bu leke ruhunun derinliklerine işlemişti. Babası onu ölüm için işaretlemişti. Ve o da onu haklı çıkarmıştı.

İlk başta, kelimeler yavaşça geldi. Ama bir sahiplenme gibi güç topladılar. Çok geçmeden onun üzerindeki hakimiyetleri tamamlandı. Nefes nefese kalana kadar birbirini ardına yükseldiler. Onları söylemesi gerekiyordu. Ve tüm bu süre boyunca Covenant, sanki ona karşı şimdiye kadar hissettiği her şey içinde yavaş yavaş hastalanıyormuş gibi, yüzünde mide bulantısıyla onu izledi.

"Sessizlikti," diye başladı - graniti eninde sonunda kırabilecek zayıf, neredeyse anlamsız çekiç darbeleri gibi kelimeler. "Mesafe." *Elohim* bunu ona bir kama gibi saplamış, duyum ve bilinç, eylem ve önem arasındaki gerekli bağı koparmıştı. "İçimdeydi. Ne yaptığımı biliyordum. Etrafımda neler olduğunu biliyordum. Ama başka seçeneğim yok gibiydi. Nasıl ya da neden hala nefes aldığımı bile bilmiyordum."

Onun bakışlarından kaçındı. Bir önceki gece aklına geldi, günü kararttı, böylece hayatını kurduğu çorak arazide ışısız ve yalnız kaldı.

"Sandhold'dan kaçmaya çalışıyorduk ve ben de sessizlikten çıkmaya çalışıyordum. En dipten başlamak zorundaydım. Nasıl bir şey olduğunu hatırlamam gerekiyordu - tavan arası, tarlalar ve güneş ışığı olan o eski evde yaşıyordum ve ailem çoktan ölmek için bir yol arıyordu. Sonra babam bileklerini kesti. Ondan sonra yaptığımız şey ile hatırladığım şey arasında hiçbir fark kalmadı. Sandwall'da olmak babamla birlikte olmakla tamamen aynı şeydi."

Ve annesinin safrası damarlarındaki kanı ekşitmişti. Kocasını kaybetmiş, onun tarafından bencilce terk edilmiş olan yaşlı kadın, görünüşe göre dayanma gücünü kaybetmişti. Kocasının mali yıkımı ve Linden'in hastane faturaları yüzünden evini satmak zorunda kalmıştı ve bu onu temel bir yenilgi gibi etkilemişti. Kilisesine olan tutkusundan vazgeçmemişti. Aksine, bağımlılığının çoğunu oraya aktarmıştı. Sosyal yardım çekleri yeterli olsa da, kilisenin bir üyesinden bir daire koparmış, diğerlerine ev işlerini dayatmış ve bunları büyük bir acıma duygusuyla yapmıştı. Ayinler, dua toplantıları ve sosyal faaliyetler

Akla gelebilecek her türlü teselli ve desteği talep etme fırsatı. Ama acısı çoktan yatıştırılamaz hale gelmişti.

Neredeyse diriliş kadar mucizevi bir süreçle kocasını, sevgi isteyen ama vermeyen bir kızın acımasız ve açıklanamaz yükü altında ölüme sürüklenen nazik bir azize dönüştürmüştü. Bu sayede kendisini de bir aziz gibi gösterebilmiş ve çocuğuna karşı beslediği duygusal öfkeyi bir erdem olarak algılayabilmişti. Yine de yeterli değildi. Hiçbir şey yeterli değildi. Neredeyse aldığı her kuruşu yemeğe harcıyordu. Sanki fiziksel açlığı ruhsal mağduriyetinin, ruhunun incinmişliğinin bir sembolü ve göstergesiymiş gibi yemek yiyordu. Nefret etmeyi öğrendiği kilisenin hayırseverliği olmasaydı, Linden zaman zaman yeterince giyinemeyecekti; bu da annesinin ona karşı olan kinini daha da haklı çıkarıyordu. Kızının döküntülerden başka bir şey giymemesi ve buna rağmen herhangi bir şekilde minnettarlık göstermesi için kandırılabilmesi ya da tehdit edilememesi gerçeğinden hem korkan hem de sinirlenen anne, kendi ekşi etkisizliğini kutsallaştırma mertebesine yükseltti.

Hikâye Linden'in ağzında sıcaktı; kalbinin derinliklerinden fıskırıyormuş gibi görünen buruk bir siyahlık. Gözleri çoktan gözyaşlarının ön tadıyla yanmaya başlamıştı. Ama şimdi tüm bedeli ödemeye kararlıydı. Haklıydı.

"Sanırım bunu hak ettim. Anlaşılması kolay biri değildim. Hastaneden çıktığımda içim bambaşkaydı. Sanki dünyaya babamın haklı olduğunu, onu hiç sevmediğimi göstermek istiyordum. Ya da başka birini. Bir kere, o kiliseden nefret etmeye başladım. Kendi kendime, eğer annem bu kadar din bağımlısı olmasaydı, babamın kendini öldürdüğü gün evde olurdu, dedim. Ona yardım edebilirdi. *Bana* yardım edebilirdi. Ama asıl neden, kilisenin onu benden uzaklaştırmasıydı ve ben sadece bir çocuktum ve ona *ihtiyacım* vardı.

"Bu yüzden kimseye ihtiyacım yokmuş gibi davrandım. Ne ona ne de Tanrı'ya. Muhtemelen benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı ama babam sanki beni kişisel olarak cezalandırmak istercesine kendini öldürmüştü ve ben onun ihtiyaçları hakkında hiçbir şey göremiyordum. Sanırım onu sevmeme izin verirsem -ya da en azından onu seviyormuş gibi davranırsam- onun da kendini öldüreceğinden korkuyordum.

"Onu delirtmiş olmalıyım. Kanser olduğunda kimse şaşırılmamalıydı."

Linden kendine sarılmak, hatırlamanın içgüdüsel ıstırabını bir şekilde rahatlatmak istedi; ama sağ eli ve ön kolu onu hayal kırıklığına uğrattı. Hastalık anıları etine işlemişti. Covenant'a babasını anlatırkenki soğukkanlılığını korumaya çalıştı; ama hastalık bastırılmayacak kadar canlıydı. Boğulma hissi ciğerlerinin diplerinde toplanıyor gibiydi. Covenant önsezili bir dehşet yaydı.

"Tedavi edilebilirdi. Cerrahi olarak yok edilebilirdi. Zamanında tedavi edilseydi. Ama doktor onu ciddiye almadı. O sadece şişman bir mızımızdı. Dul sendromu. Fikrini değiştirdiğinde - onu hastaneye götürüp ameliyat ettiğinde - melanom metastaz yapmıştı. Ölene kadar orada yatmaktan başka yapabileceği bir şey kalmamıştı."

Geçen ayı hatırladıkça istemsizce nefes nefese kalıyor, annesinin kendisini yavaşça boğan kalın sıvılar karşısında nasıl nefes nefese kaldığını yeniden canlandırıyordu. Hastane yatağında, sanki hayatta kalan tek parçası solunumu ve sesiymiş gibi yayılmıştı. Ağır et kıvrımları ve çıkıntıları, kemiklerinden kopmuş gibi yatağa doğru sarkıyordu. Uzuvarları pasif ve boşuna uzanıyordu. Ama her nefes alış verışı ölümün dolambaçlı bir çağrısıydı. Ve sesi kızının günahlarını azarlamaya devam ediyordu. Kızını kiliseye kazandırmaya çalışmıyordu. Bu inkâra ihtiyaç duymaya, ona bel bağlamaya başlamıştı. Buna karşı protestosu onun dehşete karşı tek cevabıydı. Tanrı'nın sevgisini hak ettiğinden başka nasıl emin olabilirdi ki?

"O zamanlar yaz mevsimiydi." Hafıza Linden'ı ele geçirmişti. Devler Gemisi'nin, bir yas gibi alçalan bulutlarla kaplı gökyüzünün farkında bile değildi. "Okulum yoktu. Gidebileceğim başka bir yer yoktu. Ve o benim annemdi." Kelimeler on beş yaşındaki bir kızın acısını anlatmaya yetmiyordu. "Elimde kalan tek şey oydu. Kilisedeki insanlar geceleri benimle ilgileniyordu. Ama gündüzleri yapacak başka bir şeyim yoktu. Onunla bir ay geçirdim. Sanki benim suçummuş gibi onun hıçkırıklarını ve inlemelerini dinledim.

"Doktorlar ve hemşireler umursamadı. Ona ilaç ve oksijen verdiler ve günde iki kez temizlediler. Ama bundan sonra onun için ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Umursamalarına izin vermediler. Onunla baş başa kaldım. Beni suçlamasını dinliyordum. Bu onun yalvarma şekliydi. Hemşireler yardım etmek istediğimi düşünmüş olmalı. Ya da kendileri dayanamadılar. Bana bir iş verdiler. Bana kutular dolusu mendil verdiler ve ihtiyacı olduğuunda onu silmemi söylediler. Teri. Ve öksürmek için yeterli gücü olmadığında bile ağzından akan mukus. Tam yanında oturmak zorunda kaldım. Tüm bu ağırlığın altında, sadece bir iskelet gibiydi. Ve nefesi, ciğerlerindeki sıvı çürüyordu. O kadar kötüydü ki beni hasta ediyordu." Haven Çiftliği'nde hayatını kurtardığı yaşlı adamın kangren olmuş kokusuna benzer bir koku. "Hemşireler bana yemek verdi ama ben tuvalete atıp sifonu çektim."

Doğru ol.

"Bana bakmıyordu. Bana bakmasını sağlayamadım. Denediğimde gözlerini kapadı ve yalvarmaya devam etti."

Lütfen, Tanrım, ölmeme izin ver.

Ve bir ay sonra, kız o zayıf hayatı kendi ellerine almıştı. Keder, hakaret ve suçluluk onu Ceer'in tüm kanından daha fazla kaplamış, daha yakından lekelemiş, daha temelden öfkelenlendirmişti. Bir tür eylemde bulunmak, bir tür savunma yaratmak için güce ihtiyacı vardı; ve bilinçli zihni güçten yoksun olduğu için, babasının ölümünden miras aldığı karanlık açlık içinde başını kaldırmıştı. *Zaten beni hiç sevmedin.* Çatı katının döşemelerinden yukarı doğru süzölüyor, gerilmiş ve neşeli ağzından tüm yaşama karşı bir nefret gibi kusuyordu. Acı ya da sevgiyle açık olması gereken ağzından. Annesiyle yüz yüze geldiğinde, karanlık bir karabasan görüntüsü gibi sıçramış, zihninde değil, ellerinde tam biçimli, kesin ve sorgulanamaz görünmüştü, böylece vücudu ne yapmak istediğini bilirken, beyni sadece izleyip feryat edebiliyor, engelleyemiyor, kontrol edemiyor ve hatta seçemiyordu. Şiddetle ağlıyordu ama sesi çıkmıyordu, hemşireler duysun diye dişlerinin arasından bir hıçkırık bile çıkarmaya cesaret edememişti, ona ihanet ediyordu. Annesinin oksijen tüplerini çıkarırken ne yaptığını zorlukla görebiliyordu.

burun delikleri. İçindeki karanlık saçmalamaya başlamıştı. Beslenme ihtimaline şehvetle gülüyordu. Ölüm güç demektir. *Güç*. Onu suçlayanların boğazına suçlamaları tıkma gücü. *Sen kötü değil misin?* Hayatı boyunca peşini bırakmayan ve asla durmayacak, asla affedilmeyecek olan gözyaşlarını akıtarak, annesinin ağzına teker teker kağıt mendil atmaya başladı.

"En azından bu onun bana bakmasını sağladı." Covenant gözünün önünde bir bulanıklıktı; ama onun sözleriyle kırılıyormuş gibi kendisine acıdığını hissetti. "Beni durdurmaya çalıştı. Ama gücü yoktu. Kendi ağırlığını beni durdurmaya yetecek kadar kaldıramadı.

"Sonra her şey bitti. Artık o pis kokuyu solumak zorunda değildim." Artık titremiyordu. İçinde bir şeyler kopmuştu. "Emin olduğumda, sanki ne yapacağımı önceden planlamışım gibi devam ettim. Ağzındaki kağıt mendilleri çıkarıp tuvalete attım. Oksijen tüplerini burnuna geri taktım. Sonra gidip hemşirelere annemin nefes almayı bıraktığını düşündüğümü söyledim."

Güverte ayaklarının altında eğildi; neredeyse düşüyordu. Ama sonra Starfare's Gem kendini düzeltti, onu düzeltti. Gözleri, sağ omzundan yayılan ve dirseğinin ötesindeki uyuşuklukta kaybolana kadar sinirleri aşındıran ateş gibi mosmordu. Şimdi Covenant'ın yaydıkları o kadar dokunaklıydı ki, onları görmezden gelemezdi. Sanki o ve Devler Gemisi birlikte sakatmış gibi, ona şaşkınlıkla baktı. Gözyaşlarının arasından, onun cüzzamının ve zehrinin bile onun için değerli olduğunu gördü. Onu dürüst ve çekici kılan kusurları, ihtiyaçlarıydı. Ona haykırmak istiyordu - ya da ona karşı, hangisi olduğunu bilmiyordu. Ama kadın daha bitirmemişti.

"Ona istediğini verdim. Tanrı'nın kendisi acı çekmesine izin vermekten başka bir şey yapamazdı ama ben ona istediğini verdim.

"Çok kötüydü."

Sanki kendisinin izin verdiğinden daha fazla keder duyuyormuş gibi itiraz etmeye başladı. Kadın onun sözünü kesti.

"İşte bu yüzden kötülüğe inanmak istemedim. Kendime bu şekilde bakmak zorunda kalmak istemedim. Ve sırlarınızı bilmek istemedim çünkü size kendiminkileri anlatmak istemedim.

"Ama bu doğru. Onun hayatını elinden aldım. Kendi cevabını bulma şansını elinden aldım. Bir mucizenin gerçekleşme şansını. Onun insanlığını elinden aldım." Bununla işi asla bitmeyecekti. Yaptığı şeyin dünyada hiçbir telafisi yoktu. "Benim yüzümden, hayatında hissettiği son şey dehşet oldu."

"Hayır." Covenant onu durdurmaya çalışıyordu. "Linden. Yapma. Kendini böyle suçlama." Dehşetten rengi solmuştu. Formunun her çizgisi, güvertenin taşının üzerinden ona bir çağrıydı. "Sen sadece bir çocuktun. Başka ne yapacağını bilmiyordun. Sen tek değilsin. Hepimizin içinde Lord Foul var." Bir cüzzamlının yaralılarına ve kimsesizlere duyduğu özlemi yayıyordu. "Ve sen beni kurtardın. Hepimizi kurtardın."

Başını iki yana salladı. "Seni ele geçirdim. Kendini kurtardın." *Elohim*'in aklından ve iradesinden yoksun bırakmasına izin vermişti, ta ki geriye sadece hastalığının acınası ve desteklenemez sayıklaması kalana dek. Bu yükü bile Toprak'a olan bağlılığı, Despiser'la savaşıma kararlılığı adına kabul etmişti. Ve onu geri getirmek için kendini tamamen teslim etmiş, geçmişinin en kötü dehşetlerine göğüs germişti. Ama bunda hiçbir erdem görmüyordu. Onu bu kötü duruma sürükleyen herkes kadar o da bunu yapmıştı. Ve kendisini ona tecavüz etmeye zorlayan koşulların yaratılmasına yardım etmişti. "Hayatım boyunca" -elleri titredi- "karanlığı kontrol altında tuttum. Öyle ya da böyle. Ama senin içinde yeterince ilerleyebilmek için bundan vazgeçmek zorunda kaldım. Ceer için hiç zamanım kalmamıştı." "Brinn'in beni cezalandırmasına izin vermeliydin" diye sertçe bitirdi sözlerini.

"*Hayır.*" Çelişkisi, aralarındaki boşluğu bir güç patlaması gibi atlayan sıcak bir fısıltıydı. Başı geriye doğru sarsıldı. Onu net bir şekilde gördü, sanki dürüstlüğü onun için herhangi bir kan dökme eyleminden daha önemliymiş gibi ona bakıyordu. Kendi kendini yargılamaya olan aşinalığının derinliklerinden, "Annen umurunda değil. Beni ele geçirmiş olman da umurunda değil. İyi bir sebebin vardı. Ve tüm hikâye bu değil. Görevi kurtardın. Benden korkmayan tanıdığım tek kadın sensin." Kolları, başlangıcından itibaren ihtiyaç ve utançla sakatlanmış bir kucaklaşma gibi irkiltici bir hareket yaptı. "Seni sevdiğimi anlamıyor musun?"

Aşk mı? Ağzı kelimeyi şekillendirmeye çalıştı ama başaramadı. Bu itirafla her şeyi değiştirdi. Bir anda dünyası olduğundan farklı bir yer haline geldi. Tökezleyerek onunla yüzleşti. Adam yorgunluktan solgunlaşmış, kaderinin baskısından zarar görmüştü. Eski bıçak kesiği, lekeli gömleğinin ortasını ölümcül bir darbe gibi işaretliyordu. Ama tutkusu, işitme duyusunun ek boyutuna karşı yankılandı; ve aniden canlandı ve titredi. Onu reddetmek niyetinde değildi. Kendini alıkoymak için gösterdiği çabalar ona yönelik değildi. Reddetmek için mücadele ettiği kendisiydi. Zehir ve cüzzamla doluydu; ama kadın bunları tanıdı ve kabul etti. Adam geri çekilmeden önce sol kolunu ona doladı, sağ kolunu da onu tutmak için olabildiğince yukarı kaldırdı.

Bir an daha kendine karşı koydu, onun pençesinde kaskatı ve boyun eğmez bir şekilde durdu. Ama sonra teslim oldu. Kolları kadının etrafında kapandı ve ağzı sanki düşüyormuş gibi kadının ağzına indi.

YİRMİ İKİ: "Dünyada da aşk var"

Ertesi sabah geç saatlerde, dolunayın uzun gecesinden sonra, hamağında uyandı. Kendini son derece rahat hissetti, uykuyla yatışmıştı. Sağ kolu parmak uçlarına kadar sıcak ve uyuşuktu, eski halinin bir hortlağı gibiydi, ölümle tanışmamış bir çocuk gibiydi; kanı kremaya dönüşmüş gibi uyuşukluktan arınmıştı. Gözlerini açmakta isteksizdi. Göz kapaklarının ardındaki kulübe güneş ışığıyla dolup taşsa da günün başlamasını, gecenin bitmesini istemiyordu.

Yine de bir gece önce yeni temizlenmiş ve okşamalara karşı tetikte olan vücudunun tüm uzunluğu Covenant'ın varlığının baskısını hatırlıyor, onun gittiğini biliyordu. Her nasılsa onu uyandırmadan hamaktan ayrılmayı başarmıştı. Uykulu bir protesto mırıldanmaya başladı. Ama sonra yanağındaki sinirler vahşi bir büyüünün hafif ürpertisini hissetti. Adam hâlâ kulübede onunla birlikteydi. Başını kaldırıp hamağın kenarından ona doğru bakarken kendi kendine usulca gülümsedi.

Yalınayak ve güneş ışığında canlı bir şekilde onun altındaki katta duruyordu. Onun ve kendisinin giysileri, Haruchai tarafından yıkandıktan sonra kurumaları için bırakıldıkları sandalye arkalıklarında asılıydı - Brinn ve Cail'in önceki öğleden sonra özel görev anlayışları gereği üstlendikleri bir görevdi bu. Ama giyinmek için hiçbir hareket yapmadı. Elleri, kederin bilinçsiz bir taklidi gibi yüzünü kapattı. Yüzüğünün küçük aleviyle yanaklarındaki ve boynundaki sakalları temizliyordu.

Adamın konsantrasyonunu bozmamak için sessizlik içinde onu dikkatle izledi, adam onun incelemesinin farkına varmadan, kendi bilincine varmadan önce onu ezberlemeye çalıştı. Adam çelimsiz denecek kadar zayıftı, tüm fazlalıkları durmak bilmeyen ısısı tarafından yakılıp yok edilmişti. Ama formunun kendine özgü rahatlığı onu memnun etmişti. Bir başkasının vücuduna böylesine profesyonel olmayan bir ilgi duyabileceğini bilmiyordu.

Sonra sakalı gitti ve elindeki ateşi bıraktı. Döndüğünde kadının kendisini incelediğini gördü. Bir anlık utanç gözlerindeki diğer şeyleri gizledi. Özür diler gibi belli belirsiz bir hareket yaptı. "Bunu kontrol edebilmem gerektiğini düşünüp duruyorum, öğrenmeye çalışıyorum." Yüzünü alaycı bir ifadeyle buruşturdu. "Ayrıca kaşıntıdan da hoşlanmıyorum." Sonra ağzı kasvetli bir hal aldı. "Eğer yeterince küçükse -ve öfkelenmeme izin vermezsem- bununla başa çıkabilirim. Ama önemli bir şey yapmaya kalktığım anda-"

Adam onun yüz ifadesini fark edene kadar gülümsemeye devam etti. Sonra omuz silkerek güç meselesini geçiştirdi. Kendisi de yarı gülümseyerek soluk, temiz çenesine dokundu. "Hepsini aldım mı? Söyleyemem - ellerim çok uyuşuk."

Kadın başını sallayarak cevap verdi. Ama adamın ses tonu, bakışlarındaki karmaşıklığın farkına varmasını sağladı. Adam ona sadece geçen geceye dair anılarıyla bakmıyordu. Bir şeylerden rahatsız olmuştu. Nadir ve nazik rahatlığından vazgeçmek istemedi; ama tereddüt etmedi. Yavaşça sordu, "Sorun nedir?"

Gözleri ondan uzaklaştı, sonra somut bir çabayla geri döndü. "Çok fazla şey var." Sanki onun ilgisini nasıl kabul edeceğini bilmiyormuş gibi ona baktı. "Vahşi büyü. Sorular. Senin sevgini almanın katıksız bencilliği-" Kalın bir şekilde yutkundu. "Seni bu kadar çok severken ve bu kadar tehlikeliyken ve belki de bunu atlatamayacağım bile." Ağzı kült bir dürüstlikle yüzünü buruşturdu. "Belki de göğsümdeki bıçakla ilgili bir şey yapabilmen için zamanında geri dönemeyeceğiz. Çıkmak istiyorum. Artık sorumlu olmak istemiyorum. Zaten çok fazla insan öldürüldü ve daha da kötüye gidiyor."

Onu duydu, anladı. O, ruhunun arzuladığı yiyeceği sonunda tatmış aç bir adamdı. O da farklı değildi. Ama korktuğu olasılık - göğsündeki bıçak yarası- onun için gerçek değildi. Eski yara izi neredeyse hiç görünmüyordu. Cildinin solgunluğu içinde kaybolmuştu. Bu iyileşmenin geri alındığını, sanki hiç olmamış gibi iptal edildiğini hayal edemiyordu.

Yine de bu hissettiklerinin sadece bir kısmıydı. Kendince, olduğu yerde olmaktan memnundu - onunla birlikte Starfare'in Gemisi'nde, Devler ve *Haruchai*, Findail ve

Boşuna. Lord Foul'un onlar için hazırladığı gelecekle yüzleşmeye hazırды. Mümkün olduğunca açık bir şekilde bunu Covenant'a iletті.

"U murum da değil. İstedіğın kadar tehlikeli ya da bencil olabilirsin." Onun içindeki tehlike en başından beri ona çekici gelmişti. Ve bencilliğі aşktan ayırt edilemezdi. "Korkmuyorum." Bunun üzerine bakışları bulanıklaştı. Sanki güneş ışığından daha parlakmış gibi ona göz kırptı. Kadın onun merdivenden çıkıp kollarına döneceğini düşündü; ama dönmedi. Yüzü açık ve savunmasızdı, çocuksu bir endişe içindeydi. Boğazı düğümlendi, serbest kaldı,

"Findail Dünya'yı yok edeceğimi söylüyor."

Sonra onun kendisinden bir itiraftan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu gördü. Sıkıntısını paylaşmaya ihtiyacı vardı. Çok uzun zamandır yalnızdı. Diğer kapıları da açmadan ona bir kapı açamazdı. Buna karşılık olarak, rahatlığından sıyrıldı ve ona daha net bakabilmek için doğrulup oturdu. Findail, diye düşündü. Hatıralar ruh halini keskinleştirdi. *Elohim* onun Mutabakat'a girmesini engellemeye çalışmıştı. Ona bağırırmıştı: "*Aptal mısın sen? Bu bir yıkım! Dünya'nın kıyameti başımın üstünde.*" "Ne demek istedi - 'Ruhunu korumadık mı'?" diye sorarken sesi ciddileşti. Dün seninle konuştuğunda?"

Covenant'ın ağzı buruştu. "Beni korkutan şeylerden biri de bu." Gözleri onu bırakıp kendisine ne olduğuna odaklandı. "O haklı. Bir bakıma. Beni kurtardılar. Kasreyn'le yalnızken, Hergrom beni kurtarmadan önce." Sesi acıyla kaplıydı. "Çaresizdim. İstedіğі her şeyi yapabilmeliydi. Ama o sessizliğı aşamadı. Söylediğі her kelimeyi duydum ama bu konuda hiçbir şey yapamadım ve o da beni zorlayamadı. Eğer öyle olmasaydım, muhtemelen yüzüğümü alırdı.

"Ama bu bana nedenini söylemiyor." Tekrar ona baktı, yüz hatları sorularla keskinleşmişti. "Bunu bana en başta neden yaptılar? Findail benden neden bu kadar korkuyor?"

Onu yakından izledi, bildiğі, hatırladığı ve ihtiyaç duyduğu şeylerin karmaşıklığını ölçmeye çalıştı. Tek fikirli bir adamın yüzüne sahipti; ağzı bir emir kadar katı, gözleri ateş saçıyordu. Yine de içinde hiçbir şey basit değildi; her şey bir çelişkiydi. Bazı kısımları onun duyularının erişemeyeceğı yerlerdeydi,

belki de onun anlayışının bile. Ona elinden geldiğince kararlı bir şekilde cevap verdi.

"Kendinden korkuyorsun."

Bir an için kaşlarını çattı, sanki karşılık verecekmiş gibi, "Yani kibirli ya da deneyimsiz ya da belki yeterince aptal olsaydım korkacak bir şey olmaz mıydı?" dedi. Ama sonra omuzları çöktü. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Ne kadar çok güç elde edersem, o kadar çaresiz hissediyorum. Asla yeterli olmuyor. Ya da yanlış türden. Ya da kontrol edilemiyor. Bu beni korkutuyor."

"Antlaşma." Ona sert şeyler söylemek, incitecek sorular sormak istemiyordu. Ama onun sert ya da acı verici olabilecek bir şeyden kaçtığını hiç görmemişti; ve ona uymak, onun için uygun bir arkadaş olduğunu göstermek istiyordu. "Bana özgürlüğün gerekliliğinden bahset."

Hafifçe sertleşti, düşüncelerinin beklenmedik yönü karşısında kaşlarını kaldırdı. Ama itiraz etmedi. "Bunu daha önce de konuşmuştuk," dedi yavaşça. "Açıklaması zor. Sanırım soru şu: Sen bir insan mısın -irade sahibi, belki biraz inatçı ve en azından şaşırtıcı bir şey yapmak için gerçek bir kararlılığa sahip olmasan da kapasiteye sahip- yoksa bir araç mısın? Bir alet sadece kullanıcısına hizmet eder. Yalnızca kullanıcısının becerisi kadar iyidir ve başka hiçbir işe yaramaz. Dolayısıyla, özel bir şey başarmak istiyorsanız -kendiniz için yapabileceğinizden daha fazlasını- bir araç kullanamazsınız. Bir insanı kullanmak ve sürprizlerin sizin lehinize işlemesini ummak zorundasınız. Aklınızdaki gibi olmamakta özgür olan bir şeyi kullanmak zorundasınız.

"Her iki taraf için de durum bundan ibaret. Yaratıcı Foul'u durdurmak istiyor. Foul ise Zaman Kemeri'ni kırmak istiyor. Ancak ikisi de bir aracı kullanamaz çünkü bir araç sadece kendilerinin bir uzantısıdır ve eğer istediklerini bu şekilde elde edebilselerdi başka bir şeye ihtiyaçları olmazdı. Yani ikisi de bizi kullanmaya çalışıyor. Görebildiğim tek fark Yaratıcı'nın manipüle etmemesi. O sadece seçiyor ve sonra şansını deniyor. Ama Foul başka bir şey. Ne kadar özgürüz?"

"Hayır." Linden irkilmeden onunla yüzleşmek için elinden geleni yaptı. "Biz değil." Onu incitmek istemiyordu; ama bunun sahte bir aşk olacağını da biliyordu.

onu bağışlamaya çalıştı. "Yüzüğü olan sensin. Ne kadar özgürsün? Joan'ın yerini aldığında-" Sonra durdu. Bu cümleyi bitirecek yüreği yoktu.

O anladı. Kadının dile getirmedeği sözleri kendi korkusunun acısını yankıladı. "Emin değilim." Bakışları bir kez daha ondan ayrıldı, ondan kaçmak için değil, anılarının katatülasyonlarını takip etmek için.

Ama daha bitirmemişti ve söylenmesi gerekenler beklemeye değmeyecek kadar önemliydi. "*Elohim Festivali*'nden sonra. Senin içine girmeye çalıştığım zaman." Parçalar halinde konuşuyordu, tüm parçaları aynı anda toparlayamayacağını hissediyordu. Hatırladıkça ürpererek netleşmeye çalıştı. "Findail'in ortaya çıktığı gündü. Bekliyordum, kendiliğinden iyileşeceğini umuyordum. Ama sonra daha fazla bekleyemedim. Hiç değilse ondan cevap alabileceğini düşündüm."

Gözlerini kapadı ve adamın ona bakışını görmezden geldi. "Ama sadece bir yere kadar gidebildim." Karanlık ve güce aç bir kadın olarak ona hükmetmeye çalışmıştı. Ve şimdi sonucun öldürücülüğü ona geri dönüyordu. Hamağın hafif salınımına karşı bilinçsizce sallanmaya başladı, kendini rahatlatmak, anılarını dile getirmeye ikna etmek istiyordu. "Sonra dışarı atıldım. Ya da kendimi dışarı attım. Gördüğüm şeyden kaçmak için." Acı içinde, onu bir Sunbane kurbanı, Marid kadar korkunç ve iğrenç biri olarak gördüğünü anlattı.

Bir anda, sanki dehşeti yok edecek bir imgeymiş gibi onun yüzünü aradı. Adam onu dikkatle izliyordu, bakışlarında öfke ve dehşet birbirine karışmıştı. Niyet etmediği ve bastıramadığı bir sertlikle, "Bana gerçekten çoktan satılmadığını söyleyebilir misin? Zaten Despiser'ın bir aracı olmadığını?"

"Belki de değilimdir." Yüzünün çizgileri amansızlaştı, sanki onu ulaşamayacağı bir yere sürüklemiş, acısının ve yalnızlığının granit temeline çekilmeye zorlamıştı. Sesi cüzzam kadar soğuk geliyordu. "Belki de *Elohim* sadece öyle olduğumu düşünüyordur. Belki de gördüğün şey onların benimle ilgili imgesidir." Sonra yüz hatları sıkılaştı. Kendini zorlayarak başını salladı. "Hayır. Bu sadece bir başka ucuz cevap." Yavaşça yüzünü buruşturarak, seçilmiş bir kırılma gibi yumuşadı ve kendini ona ifşa etti. "Belki de Findail haklıdır. Ona yüzüğümü vermeliyim."

Ya da sana vereceğim. Çok geç olmadan. Ama bu şekilde teslim olacaksam ne olayım. Hâlâ umutlarım varken olmaz."

Umut mu? diye sessizce mırıldandı. Ama o çoktan cevap vermeye başlamıştı.

"Sen bir tanesin. Haven Çiftliği'ndeki o yaşlı adam seni seçti. Sana *doğru olmanı* söyledi. Hâlâ buradasın ve isteklisin, bu bir. Az önce bana söylediklerin başka bir şey. Eğer gördüklerin doğruysa, yani ben gerçekten Foul'un maşası ya da kurbanıysam, o zaman onu durduramam. Ama istediğini elde etmek için beni kullanamayacak."

Kaba bir hareketle kendini durdurdu ve söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünmesi için ona bir şans vermek üzere durakladı. Lord Foul'un amaçları aslında onun etrafında dönüyordu. Dünya'nın hayatta kalmasının sorumluluğu, hayal bile edemeyeceği bir şekilde onun üzerindeydi. *Dünya'nın mahvolmasını sağlamak için* manipüle ediliyordu.

Bir an için bu düşünce onu dondurdu ve güneşin aydınlattığı kulübeye korkuyu geri getirdi. Ama sonra Mutabakat tekrar konuşmaya başladı ve onun endişesini giderdi.

"Ve bir tane daha var. Bir umut daha." Sesi şimdi daha yumuşaktı, neredeyse şefkatliydi; hüznün ve tanıma duygularıyla doluydu. "Sana daha önce üç kez Toprak'a gittiğimi söylemiştim. Bir bakıma, üç değil dört oldu. İlk üç seferinde başka seçeneğim yoktu. Gitmek istesem de istemesem de çağrıldım. İlk seferden sonra gitmek istemedim.

"Ama üçüncüsü en kötüsüydü. Çiftliğin arkasındaki ormandaydım ve bir kereste çingırağı tarafından ısırılmak üzere olan küçük bir kız vardı. Onu kurtarmaya çalıştım. Ama düştüm. Sonrasında bildiğim tek şey, Revelstone yolunu yarılamıştım ve Mhoram beni çağırmayı bitirmek için elinden geleni yapıyordu.

"Reddettim. O kız gerçek dünyadaydı ve yılan onu öldürecekti. Kara'ya ne olursa olsun, bu benim için her şeyden daha önemliydi.

"Mhoram'a ondan bahsettiğimde"-sesinde bir kayıp sıkıntısı vardı -"Gitmeme izin verdi." Kollarının ve omuzlarının gerginliği yankılanıyor gibiydi *Mhoram*.

Yine de devam etmek için kendini zorladı. "Yılanı durdurmak için çok geç döndüm. Ama kız hâlâ oradaydı. Yılanın bir kısmını emmeyi başardım.

ve sonra bir şekilde onu ailesine geri götürdüm. O sırada dördüncü çağrı çoktan başlamıştı. Ve ben bunu kabul ettim. Kendi seçimimle gittim. Foul ile savaşmak için son bir şans dışında istediğim başka bir şey yoktu."

Şimdi Linden'e doğrudan bakıyor, çözülmemiş çelişkilerini, tarikatını ve muğlak cevaplarını görmesine izin veriyordu. "Mhoram'ı reddederek kendimi Foul'a mı sattım? Yoksa o son çağrıyı kabul ederek Yaraticı'ya mı? Bilmiyorum. Ama bence hiçbir insan istemeden bir araç haline getirilemez. Belki yıkım için manipüle edilebilir. Yanlış yönlendirilmiş ya da kırılmış. Ama eğer Foul'un istediğini yaparsam, bu bir şekilde başarısız olduğum için olacak - bir şeyi yanlış anladığım, içimdeki Despiser'a teslim olduğum, cesaretimi kaybettiğim, güce ya da yıkıma aşık olduğum için, bir şey." Her kelimeyi bir dua gibi dile getirdi. "Birilerinin maşası olduğum için değil."

"Covenant." Hamağın hafif gemi sallanışının ötesinde ona doğru özlem duyuyordu. Şimdi onu ilk tanıştığı adam olarak görüyordu; Joan ve sahip olma konusundaki anlaşılmaz vizyonunu kabul etmesi için onu iradesine karşı ikna eden ve sonra Joan'ın kurtuluş krizini karşılamaya gittiğinde onu bir aşık gibi peşinden sürükleyen güç ve amaç figürü olarak; onu kurtarmak için Clave'in ambarını kıran ve daha sonra Grieve'deki sadece bir şenlik ateşini uzun süredir ölü olan Unhomed için bir caamora boyuna yükselten güç ve kederin dik görüntüsü olarak. Ağzında bıraktığı tadı anlamak istercesine onun adını söyledi. Sonra ona son sırrını, ondan bilinçli olarak sakladığı son bilgiyi verdi.

"O yaşlı adamın bana söylediği her şeyi sana anlatmadım. Haven Çiftliği'nde. Bana *doğru olmamı* söyledi. Ama hepsi bu değildi." Aradan geçen onca zamandan sonra, bu sözleri hâlâ beynine kazınmış gibi biliyordu. "Dedi ki, 'Ah, kızım, korkma. Sana ne kadar saldırırsa saldırısın, başarısız olmayacaksın' dedi. " Covenant'ın bakışlarıyla buluştuğunda, sesinde eksik olan berraklığı gözlerine vermeye çalıştı. " 'Dünyada sevgi de vardır. "

Bir an hareketsiz kaldı, vahyi özüksedi. Sonra yarım elini ona doğru kaldırdı. Açık limandan kamaraya giren güneş ışığında teni parlıyordu. Alaycı

"İnanabiliyor musun? Eskiden iktidarsızdım. Cüzzamın her şey demek olduğunu düşündüğüm zamanlar."

Cevap olarak hamağın kenarından yuvarlandı, ayaklarını merdivene bıraktı. Sonra adamın elini tuttu ve adam onu ışığa doğru çekti.

Daha sonra birlikte güverteye çıktılar. Kendi kıyafetlerini giymediler, bunun yerine Devlerden birinin onlar için diktiği gri, floklu yünden kısa cübbeleri giydiler - sanki eski benliklerinden en az bir kat sıyrılmışlar gibi eski kıyafetlerini geride bıraktılar. Cübbenin büyüklüğü mütevazı ve rahattı; ama yine de bakışlarında onun farkındalığı açıkça görülüyordu. Sanki Devler Gemisi'yle barış yapmışlar gibi yalınayak taş basarak kamarasından ayrıldılar ve arka güverteye çıktılar.

Sonra Linden bir an için bir kız gibi kızardığını hissetti. Soğukkanlılığını korumaya çalıştı; ama yüzünü ele veren kanı bastıramadı. Karşılaştıkları her dev ona ve Covenant'a bilgi, kahkaha ve açık bir onayla bakıyor gibiydi. Pitchwife öylesine kocaman sırtıyordu ki, duyduğu zevk yüz hatlarının biçimsizliğine hükmediyordu. Honninscrave'in gözleri güçlendirilmiş kaşlarının altından parlıyor ve sakalı takdirle kıllanıyordu. Sevinhand Anchormaster'ın alışlagelmiş melankolisi, hem hüznü hem de gerçek bir gülümsemeye dönüştü; kendi aşkını o kadar uzun zaman önce kaybetmiş bir adamın gülümsemesi ki, kıskançlık artık empatisini engellemiyordu. Galewrath'ın katı yüzü bile gördükleri karşısında buruştu. Ve İlk'in tavrına nadir görülen bir yumuşaklık girerek Devlere özgü neşe kapasitesini bir an için ortaya çıkardı.

Sonunda ilgileri o kadar açık bir hal aldı ki Linden geri dönmek istedi. Eğer konuşmuş olsaydı, utançtan sesi kızgın çıkabilirdi. Ama Covenant kollarını alaycı bir ciddiyetle kalçalarına dayayarak hepsine baktı ve homurdandı: "Bu lanet kayanın üzerindeki herkes mahremiyetimizle ne yaptığımızı biliyor mu?"

Bunun üzerine Pitchwife kahkahalara boğuldu; ve bir an içinde duyma mesafesindeki tüm Devler kıkırdamaya başladı. Covenant kaşlarını çatmaya çalıştı ama

yapamadı. Yüz hatları istemsiz bir mizahla seğirmeye devam etti. Linden kendini sanki daha önce hiç böyle bir şey yapmamış gibi gülerken buldu.

Tepede yelkenler gergin ve rüzgârla cesurdu, kusursuz gökyüzünün altında sıkıca bel vermişlerdi. Taşın ve mürettebatın canlılığını ayak tabanlarında bir karıncalanma gibi hissetti. Starfare'in Gemisi parlak denizde sanki bütünlüğüne yeniden kavuşmuş gibi ilerliyordu. Ya da belki de yenilenmiş olan Linden'in kendisiydi.

Covenant'la birlikte öğleden sonrayı dromondun içinde kayıtsızca dolaşarak, Devlerle konuşarak, güneşin ısıttığı güvertede ortak b i r sessizlik içinde dinlenerek geçirdiler. Vain'in küpeştedeki yerini terk etmediğini fark etti: obsidyen bir heykel parçası gibi duruyordu, tertemiz ve güzeldi, formunun siyahlığı sadece yırtık pırtık tuniği ve sağ bileği ile sol ayak bileğindeki donuk demir bantlarla tezat oluşturuyor ya da tanımlanıyordu. Geminin pruvasında duran ve krem rengi giysisi rüzgârda dalgalanan Findail'in tam zıttı olarak yaratılmış olabilirdi; sanki kumaş da kendisi gibi akışkandı ve istediği her şekle ya da doğaya bürünebiliyordu. Tayin Edilen ile Demondim-cinlenmesinin birbirleriyle bir ilgisi olması imkânsız görünüyordu. Linden ve Covenant bir süre bu gizemi tartıştılar; ama birbirlerine verecek yeni bir bilgileri yoktu.

Brinn ve Cail kendilerini sürekli hazır tutuyorlardı ama sanki araya girmek istemiyorlarmış ya da Linden'in yakınlığından rahatsız oluyorlarmış gibi mesafeliydiler. Düşünceleri büyümlü bir vurdumduymazlığın ardına gizlenmişti; ama Linden onların ifadesizliğinin, tutkularının aşırılığından kaynaklanan bir gölge gibi olduğunu öğrenmişti. Onlarda çözülmemiş bir şeyler hissediyor gibiydi. Covenant onların hoşgörüsünü talep etmiş ve kazanmıştı. Görünüşe göre güvenleri ya da güvensizlikleri o kadar kolay sarsılmıyordu.

Aşılmaz saygıları onu rahatsız etti. Ama Covenant'ın yakınlığı ve ulaşılabilirliği onu rahatlatmıştı. Aralıklarla, sanki onu doğrulamak istercesine parmak uçlarıyla onun yaralı ön kolunu okşadı. Bunun ötesinde, kendini rahat bıraktı.

Geniş bir halatın içinde yayılırlarken, Pitchwife onlara katılmaya geldi. Biraz sohbet ettikten sonra

Seadreamer'ı görmemişti. Dilsiz Dev'e özel bir akrabalık bağıyla bağlı olduğunu hissediyor ve onun için endişeleniyordu.

"Ah, Seadreamer," diye iç geçirdi Pitchwife. "Honninscrave onu benden daha iyi anlıyor ve yine de onu hiç anlamıyor. Artık yenilenmiş ve eski halimize dönmüş durumdayız. Bu rüzgâr devam ettiği sürece, hedefimize doğru ok gibi fırlayacağız. Bu nedenle umut etmek için çok fazla şey aramaya ya da pahalıya satın almaya gerek yok. Yine de adını koyamadığı bir karanlık içinde toplanır. Tek Ağaç'ın bulunduğu yeri dehşetin doğduğu yer olarak görüyor." Bir an için Pitchwife'ın sesi yükseldi. "Keşke konuşabilseydi! Bir Dev'in kalbi böyle hikâyeleri sessizlik ve yalnızlık içinde taşımak için yaratılmamıştır." Sonra tekrar sessizleşti. "Kulübesinde kalıyor. Sanırım dile getiremediği hayallerini bizden esirgemek istiyor."

Ya da belki de, diye düşündü Linden, insanların onun acı çekmesini izlemesine katlanamıyor. En azından bu kadar saygınlığı hak ediyor. Starfare's Gem'deki tüm insanlar arasında, onun hissettiklerine benzer bir şeyi yalnızca o deneyimleyebilmişti. Yine de onun algısı Dünya-Görüşü değildi ve aralarındaki uçurumu kapatamazdı. Şimdilik, Seadreamer sorusunu bir kenara bıraktı ve ruh halinin Devlerin neşeli ortamına geri dönmesine izin verdi.

Gün böylece geçti; ve akşam Honninscrave yelkenleri kısaltarak mürettebatın mümkün olduğunca çoğunu ortak bir toplantı için serbest bıraktı. Akşam yemeğinden kısa bir süre sonra, yaklaşık iki Dev ön direğin etrafında bir araya geldi, sadece Sevinhand'i Shipseartthew'de ve üç ya da dört mürettebat üyesini kefenlerde bıraktı. Linden ve Covenant da sanki kahkahalar, kötü sözler ve hikâyeler vaadiyle oraya çekilmiş gibi onlara katıldı. Ara sıra yanan bir fener dışında ön güverte karanlıktı; ama karanlık yoldaşlık ve beklentiyle sıcak, Devlerin açık gözlü rahatlığıyla rahattı. Direklerin yavaş dansının üzerinde yıldızlar gökyüzünü aydınlatıyordu. Şarkılar başladığında, Linden memnuniyetle ön direğe yerleşti ve mürettebatın meşe sağlığının onu alıp götürmesine izin verdi.

Şarkının nabzı denizin değişmez ağıtı gibiydi; ama melodi onun üzerinde coşku ve kahkaha yaylarıyla yükseliyor, tüm neşe ya da kederden, bolluk ya da sıkıntıdan zevk alıyordu. Sözler her zaman neşeli değildi, ama arkalarındaki ruh neşeli ve canlıydı.

Melankoli ve neşe, ikisi de aynı ruhun ifadeleri haline gelene kadar - bastırılamayacak kadar canlı, hayata bağlı.

Ve şarkı bittiğinde, Honninscrave topluluğa hitap etmek için öne çıktı. Anlattığı hikâye genel olarak *Bhrathairealm*'in *h i k â y e s i y d i*; ama özellikle *Haruchai*'ye odaklandı, böylece tüm Devler Hergrom'un nasıl yaşadığını ve öldüğünü bilecekti. Bunu ölümlere bir saygı ve yaşayanlara bir taziye olarak yaptı. Ceer'in yiğitliğini ihmal etmedi; ve halkı onun etrafında, Brinn ve Call'un saygıda kusur edemeyeceği bir sükûnet içinde sessiz kaldı.

Ardından başka hikâyeler geldi. Heft Galewrath ince bir taklitle, inatçı ve yalnız iki Dev'in birbirlerini ölümcül bir karşıtlık zannettikleri bir aşka sürüklemelerinin hikâyesini anlattı. Pitchwife, Evsizler'in anısına eski bir deniz türküsü sundu. Ve Covenant, Linden'in yanından kalkarak topluluğa Berek Halfhand'i, Yıldırım Dağı'nın Ateş Aslanlarının uyanışındaki Dünya Gücünü algılayan, bu gücü kullanmak ve desteklemek için Yasa Asasını şekillendiren ve ona hizmet etmek için Lordlar Konseyi'ni kuran Toprağın kadim kahramanını anlattı. Covenant hikâyeyi sessizce, sanki öncelikle kendisiyle konuşuyormuş ve amacını açıklığa kavuşturmaya çalışıyormuş gibi anlattı; ancak hikâye Devlerin takdir etmeyi bildiği bir hikâyeydi ve hikâyeyi bitirdiğinde içlerinden birkaçı eğilerek onunla Ülkenin asırlar önce ölmüş kurtarıcısı arasındaki onarıcı ve coşkulu bağı kabul etti.

Bir süre sonra Pitchwife, "Keşke bu nadir Topraklar hakkında daha fazla şey bilseydim. Berek gibi insanların hayatları gurur verici."

"Evet," diye mırıldandı Covenant. Yumuşak bir sesle, " 'Ve dünyanın görkemi eskisinden daha az olur. " Ama kendini açıklamadı ya da ikinci bir hikâye sunmadı.

Devler yeni bir hikâye ya da şarkının başlamasını beklerken bir duraklama oldu. Sonra Linden ve Covenant'ın önündeki loşluk dalgalandı ve Findail lamba ışığının bir tercümesi gibi göründü. Onun gelişi birkaç irkiltici haykırışa yol açtı; ama sessizlik neredeyse hemen yeniden sağlandı. Onun tuhaflığı topluluğun dikkatini çekmişti.

Çarşafkların belli belirsiz hareketleri ve *dromondun* ıslak taş-deniz sesinin ötesinde sessizlik tamamlandığında, alçak bir sesle, "İzin verirseniz bir hikâye anlatacağım," dedi.

Sert bir baş hareketiyle Birinci ona izin verdi. Ondan emin görünmüyordu ama söyleyeceklerini duymaya da isteksiz değildi. Belki de halkının doğası ya da güdülerini hakkında bazı bilgiler verebilirdi. Linden gerildi ve tüm duyularını Atanmış'a odakladı. Covenant onun yanında, sanki düşmanca bir harekete hazırlanır gibi sırtını dikleştirdi.

Ama Findail hikâyesine hemen başlamadı. Bunun yerine aşınmış yüzünü yıldızlara doğru kaldırdı, kalbini ortaya çıkarmak istercesine kollarını açtı ve geceye bir şarkı yükseltti.

Şarkı söylemesi Linden'in daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Duygularını harekete geçiren bir şekilde melodikti. Ve sanki birden fazla şarkıcıymış gibi, aynı anda birkaç seviyede kendine zarar veriyordu. Tıpkı zaman zaman taş, rüzgâra ya da suya dönüştüğü gibi, şimdi de şarkıya dönüşmüştü; ve müziği, giymeyi seçtiği insan formundan değil, öz varlığından kaynaklanıyordu. O kadar tuhaf ve harikaydı ki, Linden sözleri anlayabildiğini görünce şaşırıldı.

"Denizde yelken açanlar eğilsin;
Yürüyenler alçalsın:
Çünkü tayin edilenlerin gittiği yerde ne
huzur ne de rüya vardır.

"Denizde yelken açanlar boyun eğsin;
Çünkü onlar hiç görmediler
Dünya rüzgarı yıldızlara karşı
yükseliyor ve keskin bir şekilde esiyor.

"Ölümlülüğün ölümlü gözleri
vardır. Bırakın yürüyenler
eğilsin,
Çünkü onlar bilmedikleri şeylerin
patlamasından önce saman
çöpüdürler.

"Görmenin bedeli risk ve cürettir
Ya da can kaybı ve her şeydir,
Çünkü Dünya düşmeye başladığında
ne huzur ne de rüya vardır.

"Ve bu nedenle, görmeyen ve
bilmeyen diğerlerinin eğilmesine
izin verin;
Çünkü onlar, görevlendirilenlerin
gittiği yere yolculuk etmekten
kurtulmuşlardır."

Şarkı ondan çaba sarf etmeden yükseldi ve bittiğinde arkasında bir güçlendirme gibi bir inanç bıraktı. Linden, içgüdüsel güvensizliğine ve öfkesinin nedenlerine rağmen, kendini *Elohim*'in gerçekten de dürüst olabileceğini düşünürken buldu. Onun yargısının ötesindeydiler. Etraflarındaki her şeyden pay alan, Dünya'nın temel özünü paylaşan bir halkın ahlakını nasıl anlayabilirdi - değerlendirmek şöyle dursun-?

Yine de direndi. Şüphe duymak için çok fazla nedeni vardı. Bir şarkı yeterli cevap değildi. Kendini u z a k tutarak Atanmış'ın anlatacaklarını b e k l e d i .

Devlerin durgunlaşmış şüpheleri üzerine sessizce başladı. Hikâyesi için insan sesine geri döndü, sanki dinleyicilerinin yanlış nedenlerle etkilenmesini istemiyormuş gibi, ölümlü bir boğazın darlığını kasıtlı bir hoşgörülle kabul etti. Ya da, diye düşündü Linden, sanki hikâyesi onun için dokunaklıydı ve ondan uzak durması gerekiyordu.

"*Elohim* Dünya'nın diğer halklarından farklıdır," dedi fener ışığına ve karanlığa doğru. "Biz Dünya'danız ve Dünya da bizden, yaşamın diğer tüm tezahürlerinden daha özlü ve mutlak bir şekilde. Biz onun Würd'üyük. Bizim için başka uygun ya da tanımlayıcı bir isim yoktur. İşte bu nedenle, kendimizi dış dünyadan soyutlayarak, dış dünyanın üzerimize tecavüz etmesine izin verirken dikkatli davranarak yalnız bir halk haline geldik. Başka türlü nasıl davranabiliriz ki? Bizimkinden başka yaşamlarla ilişki kurmak için pek az nedenimiz var. Ve bizi arayanların bulduklarından çok az fayda sağladıkları da çoğu zaman doğrudur.

"Yine de aramızda her zaman böyle değildi. Uzak saymadığımız, ancak en kalıcı anılarınız arasında çoktan unutulmuş olan bir zamanda, kendimize bu kadar bağlı değildik. *Elemesnedene*'nin evinden ve merkezinden, şimdi kendi içimizde aramayı öğrendiğimiz şeyi arayarak tüm Dünya'yı dolaştık. Dünya'nın yolunda yaşlanmadık. Ama kendi tarzımızda, olduğumuzdan daha gençtik. Ve gençliğimizde birçok yerde ve birçok kez dolaştık, belki de karşılaştığımız şeylere her zaman akıllıca katılmadık.

"Ama ben bundan söz etmiyorum. Daha ziyade Atanmışlardan bahsediyorum. Benden önce gitmiş olanlardan, kırılabilir Dünya uğruna isimden, seçimden ve zamandan geçenlerden. Görüş ve bilginin meyvesi olan bu kişiler, Dünya'nın büyük bir kısmının ya da tamamının bağımlı olduğu yükleri taşıdılar.

"Yine de onların çalışmalarında gençlik rol oynamıştır. Geçmiş çağlarda zaman zaman - daha küçük demeyeceğim ama daha az hayati tehlikeleri kabul ettik. Kalplerimize dokunan bir ihtiyacı algılayarak bir araya geldik ve bu ihtiyaca cevap vermesi için birini görevlendirdik. Sözüünü ettiğim ihtiyacın nasıl bir ihtiyaç olduğunu anlayabilmeniz için bunlardan birinin adını vereceğim. Toprak olarak gördüğünüz yerin neredeyse hiç hatırlanmayan geçmişinde, yaşam erkeklerin ve kadınların değil, ağaçların yaşamıydı. Geniş bir bilinç ve tutku ormanı tüm bölgeyi dolduruyordu - ormanın sayısız kalabalığı ve ihtişamı arasında her ağacın her yaprağında ve dalında yaşayan bir zihin ve kalp. Ve *Elohim* bu yaşamı seviyordu.

"Ama ormana karşı bir nefret yükseldi, onu yok etmek istiyordu. Ve bu korkunçtu, çünkü bir ağaç sevgiyi bilebilir, acıyı hissedebilir ve haykırabilir, ancak çok az savunma aracı vardır. Bilgi eksikti. Bu nedenle bir araya geldik ve aramızdan birini o ormana hayatını vermesi için atadık. Bunu, ihtiyaç duydukları bilgiyi kazanana kadar ağaçların arasına karışarak yaptı.

"Bilgilerini onu taşın bağlamak için kullandılar, adını ve varlığını bu nefrete karşı bir yasak oluşturmak için kullandılar. Böylece hem kendini hem de halkını kaybetti; ama ormanın iradesi onu tutmaya devam ettiği sürece yasak devam etti."

"Colossus," diye nefes aldı Covenant. "Çöküşün Colossus'u."

"Evet," dedi Findail.

"Ve insanlar Toprak'a gelmeye başladığında, ağaçları sanki sadece keresteymişler gibi kesmeye başladığında, orman kendini savunmak için öğrendiklerini kullanarak Ormanlıları yarattı. Ancak bu çok uzun sürdü ve çok fazla insan vardı ve Ormanlılar yeterli değildi, aynı anda her yerde olamazlardı, birçok kör ya da zalim ya da sadece vicdansız baltaları ve ateşleri durduramazlardı. Ormanın zihnini bu kadar uzun süre uyanık tutabildikleri için şanslıydılar."

Findail tekrar, "Evet," dedi.

"Cehennem Ateşi!" Covenant, "Neden bir şey yapmadınız?" diye homurdandı. "Yüzük-kullanıcısı," diye yanıtladı *Elohim*, "daha az genç olmuştuk."

Ve ölüm için yaratılmamış olan bizler için Atanmış olmanın yükü tiksindiricidir. Bu nedenle kendimize ait olmayan zorunlulukları kabul etmeye daha az istekli olduk. Artık daha az dolaşıyoruz, daha az bildiğimizden değil - Dünya'nın bildiklerini nerede olursak olalım bileceğiz - ama ölüme götüren aşka daha az kapılacağımızdan.

"Ama," diye devam etti duraksamadan, "henüz hikâyemi anlatmadım. Kastenessen'den bahsetmek istiyorum, Atananlar arasında sadece o bu yükü reddetmeye çalıştı."

"*Elohim*'in gençliğinde, diğerlerinden daha gençti; Chant'ın şimdiki hali gibi bir gençti, inatçı ve ani, ama tamamen farklı bir mizaca sahipti. Seyahat edenler arasında daha uzaklara ve daha sık seyahat ederdi. Seçildiği sırada *Elemesnedene*'de bulunmuyordu."

"Bunun yerine, *Elohim*'in ne bilindiği ne de tahmin edildiği doğuda bir ülkede yaşadı. Ve orada daha önce hiçbir *Elohim*'in yapmadığı bir şey yaptı. Kendini ölümlü bir kadına aşık etti. Onun halkı arasında kendi türünden bir adam gibi dolaştı. Ama onun özel evinde, ölen bir bedenin sahip olabileceği tüm kavramların ırzına geçecek bir *Elohim* oldu."

"Bu, kötülük olarak adlandırmasak da reddettiğimiz ve yine reddedeceğimiz bir eylemdi. İçinde kadın için ne anlayabileceği ne de reddedebileceği bir bedel yatıyordu. Tek bir erkek formunda tüm Dünya, aşk ve olasılıklar tarafından bahşedilmiş ya da öylece köreltilmiş olan ruhu, delilik ya da ele geçirme tarzında onun için kaybolmuştu."

ölümlü aşktan daha fazla. Onu severek, onun mahvına neden oldu ve bunu b i l m i y o r d u . Bunu bilmeyi seçmedi.

"Bu yüzden zararı durdurmak için görevlendirildi. Çünkü o sırada Dünya üzerinde gözlerimizi kapatamayacağımız bir tehlike vardı. Dünyanın en kuzeyinde, kışın köklerinin buz ve soğuk olduğu yerde, gökkubbenin temelleri arasında bir ateş doğmuştu. Bu yangının nedeninden bahsetmiyorum, sadece Dünya için tehlikesinden bahsediyorum. Alanı ve şiddeti öylesine büyüktü ki, dünyanın kabuğunu parçalamakla tehdit ediyordu. Ve *Elohim* kimin Atanması gerektiğini düşünmek için toplandığında, Kastenessen aramızda değildi. Yine de kendini savunmak için hazır bulunsaydı, yine de Atanacaktı, çünkü kendisine zarar veremeyecek bir kadına zarar vermiş ve buna aşk demişti.

"Ama aşk adını verdiği şey öylesine güçlüydü ki, seçildiğini öğrendiğinde sevgilisi olan kadını elinden tutup kaçtı ve bu yükten kurtulmak istedi.

"Bu yüzden onu takip etmek bana ve benimle birlikte diğerlerine düştü. Delirmiş biri gibi davranıyordu, çünkü tüm Dünya'da bizden saklanabileceği bir yer olmadığını biliyordu. Ve bizim ulaşamayacağımız bir yere gitmesi, onu kurtaramayacağımız bir şeye dalması mümkün olsaydı bile, bunu yanında bir kadın varken yapamazdı. Ölümlü bedeni buna izin vermezdi. Yine de ondan ayrılmadı ve biz de gelip onu aldık.

"Ona elimizden gelen ilgiyi gösterdik, içindeki zarar ya da sevgi tesellimizin ötesinde olsa da. Ve onu kuzeyde yanan ateşe taşıdık. Bizim için *Elohim* olarak kaldı, yükünden kurtulamadı. Ama onun için artık bizden ya da Dünya'dan değil, yalnızca kaybettiği kadından biriydi. Aramızda bir deliliğe dönüştü. Kendisinin Atanmış olduğunu ya da Dünya'nın ihtiyaçlarının göz ardı edilebilecek bir ihtiyaç olmadığını kabul etmiyordu. Bize, göklere ve Tanrı'ya karşı sövüp saydı. Özellikle bana lanetler yağdırdı, tüm dehşetini aşacak bir son vaat etti; çünkü *Elohim* arasında ona herkesten daha yakındım ve onu dinlemedim. Umutsuzluğu yüzünden onu yerine bağlamak zorunda kaldık, adını ve seçimini elinden aldık.

ve onu kuzeyin tehdit altındaki temeli için bir kilit taşı olarak yerleştirme zamanı. Böylece ateş söndü, Dünya korundu ve Kastenessen kayboldu."

Findail durdu. Bir an için Devlerin sessizliği içinde hareketsiz kaldı; dinleyenlerin hepsi onun karşısında sessizdi, Kastenessen gibi Atanmışlar'ın hikâyesinde kaybolmuşlardı. Ama sonra Linden ve Covenant'a döndü, sanki söylediği her şey onların çözülmemiş güvensizliklerine cevap vermek içinmiş gibi onlarla yüzleşti; ve sesinden bir ciddiyet titreşimi geçti.

"Ateşle mücadele etmek için elimizde başka bir araç olsaydı, Kastenessen'i bu şekilde atamazdık. O ceza ya da kötü niyetle değil, aşırıya kaçtığı için seçildi." Sarı gözleri fener ışığını topluyor, karanlıkta doğaüstü bir parlaklıkla parlıyordu. "Görmenin bedeli risk ve cesarettir. Anlaşılmak istiyorum."

Sonra şekli bozuldu ve arkasında belirsiz ve yadsınamaz bir yalnızlık gibi bir sessizlik bırakarak toplantıdan akıp gitti.

Linden yıldızlara baktığında, yıldızlar artık ona bir anlam ifade etmiyordu. Findail "*Bu bir harabe*" de diyebilirdi.

Üç gün daha hava değişmedi ve Starfare'in Mücevheri'ni rüzgâr boyunca hafif bir açıyla hızlı bir doğrulukla taşıdı. Ancak *Bhrathairealm*'den uzaklaştığımız beşinci günde hava aniden yoğunlaştı, esintinin kendisi halsizleşene, belli belirsiz sersemleyene kadar yoğunlaştı. Gökyüzü sanki kendi ağırlığı altında parçalanıyormuş gibi sağanaklara bölündü. Aniden bastıran rüzgârlar ve sağanak yağışlar Devler Gemisi'ni her yöne savurdu. Tahmin edilemeyen aralıklarla, başka sesler tuvallerin kesik kesik bataryası, yağmurun sıcak tıslaması tarafından susturuldu. Sıcak, kaprisli ve huysuz fırtınalar ufuklar arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. *Dromond* için bir tehdit oluşturmuyorlardı; ama ilerleyişini yavaşlatıyor, bir o yana bir bu yana yalpalayarak yürümesine neden oluyorlardı. Orta direğini kaybeden Starfare'in Gemisi hedefine doğru inatla ilerledi ama fırtınaların oyun alanından kurtulmayı başaramadı.

Bu düzensiz yalpalama ve tökezlemelerle geçen bir günün ardından Linden deniz tutacağını düşündü. Dalgalar, çıplak ayaklarının altındaki taştan beklemeyi öğrendiği dengeyi karıştırmıştı. Mürettebatın uzun süren hayal kırıklığının hareli granitte titreştiğini hissetti, *dromondun* pruvasının denizi her yönden yakaladığını ama tam olarak yakalayamadığını hissetti. Covenant da onun yanında endişeleniyordu; ruh hali Devler Gemisi'nin hızına bir aciliyet katıyordu. Arkadaşlıklarının yüzeyinin altında, hedefi için ateşi vardı. Pitchwife midesini yatıştırmak için ona hafif bir *elmas* suyu ve su karışımı verene kadar mide bulantısını bastıramadı.

O gece Covenant'la birlikte kamaranın zeminine bir palet serdiler, böylece hamağın ağır hareketlerine katlanmak zorunda kalmayacaklardı. Ancak ertesi gün fırtınalar daha da şiddetlendi. Gün batımından sonra, bulutlardaki bir boşluk yıldızlardan yönlerini bulmasına olanak sağladığında, Honninscrave önceki sabahtan bu yana bir kaç fersahtan biraz daha fazla yol kat ettiklerini açıkladı. "Ne kadar aceleliyiz," diye mırıldandı sakalının arasından, "Tek Ağaç Adası biz ona yaklaşıp kadar tamamen denize gömülebilir."

Pitchwife kıkırdadı. "Böyle konuşan bir Dev mi? Efendim, sizin aceleciliğe hayran olduğunuzu bilmiyordum."

Honninscrave yanıt vermedi. Gözleri Seadreamer'ı hatırlatıyordu ve bakışları Mutabakat'a sabitlenmişti.

Bir süre sonra Covenant, "Kutsala Saygısızlık Ayininden birkaç yüzyıl sonra, Drool Rockworm adında bir Mağara Adamı Kanun Asasını buldu. Onu kullandığı şeylerden biri de hava durumuyla oynamaktı."

Linden ona sertçe baktı. "Birinin sebep olduğunu mu düşünüyorsun-?" diye sormaya başladı. Ama adam devam etti: "Bir keresinde onun küçük fırtınalarından birine daldım. Atiaran'la birlikte." Anısı ses tonunu sertleştirdi. "Onu kırdım. Vahşi büyü diye bir şey olduğuna bile inanmadan önce."

Şimdi çevredeki herkes ona bakıyordu. Söylenmemiş sorular sessizliğe damgasını vuruyordu. İlk dikkatle sordu: "Dev dostum, bu havayı bozmaya mı çalışıyorsun?"

Bir süre cevap vermedi. Linden onun omuzlarının dikleşmesinden, parmaklarının kıvrılmasından bir şeyler yapmak istediğini anladı. Uyurken bile, hatırladığı aciliyet yüzünden kemikleri kaskatı kesilmişti. Kendine duyduğu güvensizliğin cevabı Tek Ağaç'ta yatıyordu. Ama konuştuğunda, "Hayır" dedi. Gülümsemeye çalıştı. Bu çaba yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Şansım yaver giderse, gemide bir delik daha açarım."

O gece, kendisinin ters çevrilmiş bir anıt mezarı gibi yüzüstü paletin üzerine uzandı ve Linden, dönüp ona bakabilmesi için uzun süre sırtını yoğurmak zorunda kaldı.

Yine de fırtınalar azalmadı. Üçüncü gün fırtınalar daha da arttı ve bulanıklaştı. Linden zamanının çoğunu güvertede geçiriyor, rüzgâr ve yağmurun arasından havanın değişebileceğine dair bir işaret arıyordu. Covenant'ın gerginliği duyuları aracılığıyla içine işliyordu. Tek Ağaç. Onun için umut. Toprak için. Peki ya onun için? Bu soru onu rahatsız etti. Onu kendi hayatına geri göndermek için bir Kanun Asası kullanılabileceğini söylemişti.

Öğleden sonra fırtınalar arasında gökyüzünün açık olduğu bir dönemde, sancak ön güvertenin yarısına kadar uzanan küpeştede durmuş, felaket kadar kara bulutların moru sürükleyişini ve yağmurun deniz çapası gibi suyun üzerinde savruluşunu izliyorlardı ki, ön direktten bir çığlık yükseldi. Bir uyarı çığlığı. Honninscrave güverteden cevap verdi. Taştan bir alarm yayıldı. Ağır ayaklar güverteyi dövüyordu. First ve Pitchwife koşar adımlarla Linden ve Covenant'a doğru geliyordu.

"Ne-?" Covenant başladı.

Swordmain, Linden'in yanındaki parmaklığa uzandı ve dışarıyı işaret etti.

Bakışları bir şahininki kadar keskindi.

Pitchwife kendini doğrudan İnançsız'ın arkasında konumlandırdı.

Birdenbire Seadreamer da ortaya çıktı. Linden bir an için Tek Ağaç Adası'nın yakınlarda olduğu gibi imkânsız bir sonuca vardı. Ama Seadreamer'ın bakışlarında, onun Dünya Görüşünü karakterize eden o kesin dehşet yoktu. Tehlikeli bir mucizenin üzerine doğru geldiğini gören bir adama benziyordu.

Kalbi küt küt atarken yüzünü denize döndü.

İlk'in işaret eden kolu Linden'in duyularını odakladı. Bir algı şokuyla birlikte, Devler Gemisi'ne doğru süzülen bir cadı gücü hissetti.

Yüzünün sinirleri, gözleri onu tanımadan önce garip ayini tattı. Ama sonra araya giren bir fırtına aniden yıprandı ve dağıldı, sanki enerjisi uygun ve aç bir paratonerle karşılaşmış gibi dağıldı. Denizin yüzünde ilerleyen sakın bir alan gördü.

Dromond'un uzunluğundan daha genişti ve çevresi sakın değildi. Kenarın etrafında su püskürtüleri gayzerler gibi havaya fırlıyordu. Sanki hiçbir rüzgâr onlara dokunamayacakmış gibi yukarı doğru patladılar, Devler Gemisi'nin küpeştesi kadar yükseğe ulaştılar, sonra sprej ve gökkuşaklarına dönüştüler, güneşin altında denize geri yuvarlandılar. Sırayla, ritmik olmayan bir şekilde, şimdi burada, şimdi daha uzakta, lüleler kutlama törenleri gibi gökyüzüne doğru uzanıyor, sakın bölgeyi içten gelen gavotte'larıyla tanımlıyorlardı. Ama onların çemberi içinde deniz düz, hareketsiz ve yansıtıcı bir şekilde uzanıyordu; derinlerin kalbinde bir sapor.

Su hortumları ve sakınlık, Starfare'in Gemisine doğru yavaş ve parlak bir incelikte ilerliyordu.

Covenant tekrar denerdi. "Ne-?" Sesi sıkışmış ve terlemişti, sanki yaklaşan gücü Linden kadar canlı hissediyordu.

Birinci Stimj cevap verdi, "*Merewives*." Ve Pitchwife yumuşak bir fısıltıyla ekledi, "Deniz Dansçıları."

Linden sormaya başladı: Bunlar ne? Ama Pitchwife çoktan cevap vermeye başlamıştı. Covenant'ın arkasında durarak, "Onlar çok anlatılan bir masal. Böyle bir manzarayla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim."

Su serpintileri yaklaşıyordu. Linden onların gücünü yanaklarına çarpan bir sprej gibi hissetti, ama bu hissin gücün kendisinden ve suların yukarıya doğru uzanışından bir özlem gibi doğan belli belirsiz bir dokunaklılıktan başka bir tadı yoktu. Ama Honninscrave ve Starfare's Gem yaklaşanlardan kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadılar. Bütün Devler şaşkınlık ve dehşetle büyülenmişlerdi.

"Bazıları," diye devam etti Pitchwife, "onların Deniz, okyanuslar arasında sonsuza dek bir erkek kalbi arıyor

onları tamamlayacak kadar cesurdurlar. Bazıları ise onların bir zamanlar derinliklerde yaşamış bir ırkın kayıp eşleri olduğunu ve öldürülmüş ya da gizlenmiş kocalarını aradıklarını söylüyor. Gerçeği bilmiyorum. Ama tüm hikayeler tehlikeli oldukları konusunda hemfikir. Şarkıları kimsenin itiraz edemeyeceği ya da inkar edemeyeceği bir şarkıdır. Seçilmişler, şarkılarını duyuyor musunuz?" Linden konuşmadı. Onun cevabını kesin olarak kabul etti. "Ben de duymuyorum. Belki de *Merewives*'in Devler için bir arzusu yoktur, tıpkı kadınlar için olmadığı gibi. Halkımız bu insanlardan hiçbir zaman nefret etmedi." İlk püskürmeler Dev Gemisi'nin kenarlarını ıslatırken sesi istemsizce keskinleşti. "Ama diğer erkekler için-!"

Linden içgüdüsel olarak geri çekildi. Ama sprej sadece tuzlu suydı. *Merewives*'in gücü ona dokunmadı. Etrafında dolaşan bir tür tutkuyu hissetmesine rağmen hiçbir şarkı duymadı, uzak bir krepitasyon gibi havayı yoğunlaştırdı. Sonra ilk serpintiler *dromond*'u geçti ve Starfare'in Gemisi sakin bölgenin içinde, gökkuşakları ve güneş elmaslarından oluşan bir kuşağın içinde hareketsiz durup dans etti. Yelkenler hayattan yoksun bir şekilde halatlarında asılı duruyordu. Dev Gemi yavaşça dönmeye başladı, sanki sakinlik bir girdabın gözüne dönüşmüştü.

Pitchwife neredeyse bağırarak, "Cevap verilmezse," diye sözlerini tamamladı, "geçecekler."

Linden onun sesindeki gerginliği ve yanındaki gergin sessizliği duydu.

Bir sarsıntıyla Covenant'a doğru baktı.

Pitchwife'ın omuzlarındaki sert kavrayışına karşı eğilip bükülüyordu.

YİRMİ ÜÇ: Hizmetten Çekilme

Merewives'in çağrısı Covenant'ın içinden bir çuvaldız gibi geçti, o kadar parlak ve delici ki, kalbi tepki olarak sıçramamış olsaydı müzik olduğunu anlayamazdı. Kendini Pitchwife'ın tutuşuna doğru sürüklendiğini hissetmedi, sanki artık hava soluyamıyormuş, su solumak için çırpınıyormuş gibi ağzının açık kaldığını ve soluğunun kesildiğini bilmiyordu. Şarkı onu tüketmişti. Müziğin sivri güzelliği ve arzusu iliklerine kadar işlemişti. Sanki müziğin sözleri varmış gibi, korkulukların ötesinde ihtişamlı ve huzurlu manzaralar açıldı-

*Kalbinizi iyileştirmek ve ruhunuza şifa vermek
için bize gelin.*

-Sanki su püskürtücülerinin güneş ışıltılı ve zarif dansı, anladığı bir dilde söylenmiş bir sözmüş gibi. Sadece Pitchwife'ın elleri onun cevap olarak derin denize dalmasını engelledi.

Linden'in yüzü panik kadar canlı bir şekilde önünde belirdi. Kadın bağıırıyordu ama adam şarkının içinde onu duymuyordu. Denize doğru giderken onu bir kenara itmesini sadece o eller engellemişti. Kalbi durmuştu ya da belki de hiç zaman geçmemişti. Sadece o eller-
!

Bir anda ateşi toplandı. Vahşi büyü, Pitchwife'ı kendisinden uzaklaştırmak için kemiklerini yaktı.

Ama güç ve zehir, *merewives*'in müziğini zihninde çığlığa *dönüştürdü*. İçini tiksinti kapladı - Dansçıların mı yoksa kendisinin mi, aradaki farkı anlayamıyordu. Onun gibi bir adamı istemiyorlardı ve Pitchwife onun arkadaşıydı, arkadaşını incitmek istemiyordu, bir daha değil, zaten tahammül edebileceğinden çok daha fazla arkadaşını incitmişti. Pitchwife'ın ateşi sürdürme konusundaki devasa kapasitesine rağmen, tutuşu kırılmıştı. *Bir daha olmaz!*

Şarkıdan kurtulan Covenant öne doğru tökezledi ve Linden ile çarpıştı.

Sanki hâlâ kendini denize atmaya çalışıyormuş gibi onu yakalamaya çalışıyordu. O da kurtulmak için çabaladı. Müziğin geçişi, içinde akkor halinde idrak izleri bıraktı. *Deniz kadınları* onun temsil ettiği tehlikeyi istemiyorlardı. Ama erkekleri arzuluyorlardı; güçlü ve hayat dolu erkekleri, onları ayakta tutacak erkekleri. Linden bir zamanlar Sunder'a karşı kullandığı becerileri kullanarak onu tutmak için savaştı. "Bırakın beni!" diye bağırmaya çalıştı. İstedikleri ben değilim! Ama boğazı müzik anılarıyla tıkanmıştı. *Her etin tüketilmesi*. Bir kolunu serbest bırakıp çılgınca işaret etti.

Çok geç.

Brinn ve Cail çoktan küpeşteye doğru koşmaya başlamışlardı.

Herkes Covenant'ı izliyordu. Seadreamer ve İlk, Linden başarısız olursa onu yakalamak için ona doğru hareket etmişti. Ve hepsi *Haruchai*'nin zarar görmezliğine güvenmeyi öğrenmişti. Hiçbiri zamanında tepki veremiyordu.

Brinn ve Cail birlikte parmaklıklara atladılar. Kesirli bir an için güneş ışığının altında durdular, baş döndürücü bir neşe gibi ileri atılmak için çömeldiler. Sonra sanki tüm kalplerinin arzularının özü haline gelmiş gibi denize doğru daldılar.

Şaşkın bir kalbin duraklaması gibi bir an boyunca kimse kıpırdamadı. Direkler sanki sıkılmış havaya çivilenmiş gibi dimdik ve hareketsiz duruyordu. Yelkenler kefenlerinde hayretle sallanıyordu. Yine de *dromond* dönmeye devam etti. Sakinlik yeterince ivme kazanır kazanmaz, gemi aşağı çekilecekti. *Haruchai* arkasında varlığını işaret edecek ne bir su sıçraması ne de bir dalgalanma bırakmıştı.

Covenant'ın ağzından kayıp bir haykırış çıktı. Kendi kendine nefes nefese kalmıştı, Brinn, *Brinn*. *Haruchai*'ye o kadar çok güvenmişti, onlara o kadar çok ihtiyacı vardı ki. Her şeye rağmen kalpleri ölümlü ve kırılabilir miydi? Bannor ona "*Halkımı kurtar*" diye emretmişti. Yine başarısız olmuştu.

Sarsıntı gibi bir çabayla Linden'i bir kenara fırlattı. Kadın sendeleyerek uzaklaşırken, adam alevden bir çığlık attı.

Onun patlaması izleyenleri translarından çıkardı. Birinci ve Honninscrave emir yağdırdı. Devler harekete geçti.

Linden tekrar Covenant'a tutunmaya çalıştı. Onun için duyduğu korku yüzünü benek benek yapmıştı. Ama ateşi onu geride tuttu. Covenant'a doğru ilerledi.

ateşten bir su gibi.

Seadreamer ve Pitchwife onun önündeydi. Düşmanlar gibi dövüştüler; Seadreamer denize ulaşmaya çalışırken, Pitchwife onu engelliyordu. O mücadele ederken, Pitchwife soluk soluğa, "Sen erkek değil misin? Şarkılarını sana karşı çevirirlerse, bunu nasıl reddedeceksin?"

Covenant alevden bir kolunu uzattı ve Seadreamer'ı ön güverteye geri çekti. Sonra kendisi de küpeştedeydi. Sanki Dansçılara karşı bir tufan çağırıyormuş gibi kollarından aşağı ateş dökülüyordu.

İnsanlar ona bağırıyordu; İhlamur, Findail, Birinci. *Merewives* şarkılarını tekrar ona yöneltirse ne yapacağını bilmiyordu ve umursamıyordu. Brinn ve Cail'e duyduğu öfkeyle kendinden geçmişti. İhtiyacı o kadar büyükken, yardım bile isteyemeyecek durumdayken *Haruchai* ona sadakatle hizmet etmişti.

Aniden bir el omzuna çarptı ve onu yana çevirdi. İlk onunla yüzleşti, kolu başka bir darbe için kalkmıştı. "Dev dostu, duy beni!" diye bağırdı. "Gücünü sakla, yoksa onu sana karşı bükmek için bir yol bulurlar!"

"Onlar benim arkadaşlarım!" Sesi şiddetle yükseliyordu.

"Ve benim!" diye karşılık verdi, onun öfkesine demirle karşılık vererek. "Eğer onları kurtarmak için bir yol varsa, bunu yapacağım!"

Durmak istemiyordu. Damarlarındaki zehir neşeyle parlıyordu. Bir an için onu bir kenara fırlatıp atmanın eşiğine gelmişti, gücü için sadece bir rahatsızlıktı.

Ama sonra Linden Birinci'ye katıldı, gözleriyle, açık elleriyle ona yalvardı. Korku yüzünü yaralamış, onu birdenbire onun için dokunaklı hale getirmişti. Saçları omuzlarında bir özlem gibi parlıyordu. Kim olduğunu hatırladı - vahşi büyüden korkmak için iyi bir nedeni olan bir cüzzamlı. "Onlar benim *arkadaşlarım*," diye tekrarladı kısık sesle. Ama Dansçılar'ın şarkısını tekrar duyarsa bunu reddedemeyecekti. Brinn ve Cail'i kurtarmak için Starfare'in Mücevheri'ni de yok edebilecek kadar büyük bir şiddetten başka bir yolu yoktu.

Küpeşteden döndü, yüzünü gökyüzünün serulean durağanlığına doğru kaldırdı, sanki onu bir açıklama ile sarsmak ister gibiydi. Ama yapmadı. Sarkarak, ateşin kemiklerinden uzaklaşmasına izin verdi. Yüzüğü yarım elinin ikinci parmağına kelepçe takmış gibiydi.

Findail'in rahatlamış bir şekilde iç çektiğini duydu. Ama *Elohim*'i görmezden geldi. Seadreamer'a bakıyordu. Dilsiz Dev'i yaralamış olabilirdi.

Ama Seadreamer da akrabaları gibiydi, acıya olmasa da ateşe karşı bağışıklığı vardı. Kendine hakim olmuştu ve Mutabakat'ın bakışlarını, sanki zillet için ortak nedenleri varmış gibi karşıladı.

Covenant sessizce irkildi. Linden yanına gelip ellerini bir teselli jesti gibi koluna koyduğunda, uyuşmuş parmaklarını onunkilerin üzerine kapadı ve Devlerin hazırlıklarına doğru döndü.

İlk'e Galewrath da katılmıştı. Mürettebat onlarla en yakın kapak arasında aceleyle ilerledi. Birinci acımasız bir hızla kılıcını çözdü, zırhını çıkardı. Gözleri sanki ölümcül bir şeyin saklandığı bir yer haline gelmiş gibi düz suya sabitlenmişti. Devler birkaç dakika içinde güverte altından hortum gibi iki uzun kanvas boru çıkardılar. Uzun kangallar halinde ön güverte boyunca uzanarak ambar kapağından gözden kayboldular. Sonra aşağıdan bir çığlık yankılandı; ve borular, içlerinden hava geçirilirken yılanlar gibi kıvranmaya ve tıslamaya başladı.

Çok uzun sürüyordu. Covenant'ın tutuşu Linden'in elini beyazlattı ama gevşetemedi. Cail ve Brinn'in ne kadar zamandır orada olmadıklarına karar veremiyordu. Eminim havasızlıktan ölüyorlardı. İçindeki sıcaklık yeniden yükseldi. Kendini tutma çabası, sanki *dromondun* hareketi hızlanmış gibi başının dönmesine neden oldu.

Birinci, yanındaki Devlere şöyle mırıldandı: "Efendiyi önceden uyarın. *Derler ki, deniz kızları* avlarından mahrum bırakıldıklarında çok az iyilik bilirler. Eğer başarısız olmazsak, onun deniz taşıtlarına ihtiyacımız olacak."

Mürettebattan biri mesajını iletmek için hızla uzaklaştı. Bir an için Covenant'a, Linden'a baktı. "Umudunu kaybetme," dedi gergin bir sesle. "Başarısız olmak istemiyorum."

Git, ona havlamak istedi. Git! Git!

Linden ondan uzaklaştı ve Birinci'ye doğru bir adım attı. Dudakları ciddiyetle sıkılmıştı; yüzündeki çizgiler Brinn'in suçlamaları kadar keskindi. Covenant onu neredeyse sezgileriyle eşleşen bir samimiyetle okumayı öğreniyordu. Brinn'in sesindeki haklı çıkma arzusunu duydu: "Beni de yanında götür. Yardım edebilirim."

Birinci tereddüt etmedi. "Seçilmişler, bu ihtiyaçta sizden daha hızlı ve daha yetenekliyiz."

Hiç vakit kaybetmeden Galewrath'la birlikte tüplere tutunarak korkuluklara tırmandılar ve suya atladılar.

Pitchwife korkmuş gibi onları izledi. Covenant, Linden'i kambur Dev'in yanına kadar takip etti, hortumların akıntısıyla oraya çekildi. *Haruchai* gibi, Birinci ve Depo Şefi de durgun suda iz bırakmadan kaybolmuş gibi görünüyordu. Ama hortumlar hızla derinliklere doğru ilerliyor ve kabarcıklar yüzeye geri dönüyordu.

Su püskürmeleri azalmadı. Aksine, sanki uzun süren doyumsuzluklarına bir cevap arıyorlarmış gibi daha da istekli görünüyordardı. Onların ötesinde, fırtınalar birbirlerini ileri geri dövmeye devam etti. Öğleden sonra akşama doğru yoğunlaştı. Yine de baloncuklar umut imaları gibi yükseliyordu. Güvertenin altında, Devler pompaların başında çalışarak tüplerden hava basmaya çalışıyorlardı.

Gerilim, Covenant'ın kısıtlamalarını pençeleyerek ateşi çağırdı. Yumrukları çaresizce kapanıp açılıyordu. Aniden kendini parmaklıklardan itti. "Bir şeyler yapmalıyım." Bastırmanın verdiği sertlikle *dromondun* pruvasına doğru yürüdü.

Linden, sanki hâlâ onun her an deliliğe ya da *kadınlara* yenik düşebileceğinden korkuyormuş gibi ona eşlik ediyordu. Ama onun varlığı onu sakinleştirdi. Pruvaya ulaştığında, çaresizliğini haykırmadan Atanmış'la yüzleşebildi.

Findail'in sarı gözleri potansiyel bir ıstırapla kısıldı. Covenant onu ters ters bakarak ölçtü. Sonra kabaca şöyle dedi: "Sana güvenilmesini istiyorsun. Hayır, güvenilmek değil. Sen *Elohim'sin*. Güven gibi ölümlü ve yanılabilir bir şeye ihtiyacın yok. Anlaşılmak istiyorsunuz. Bu senin şansın. Arkadaşlarıma yardım et. Beni hayatta tutmak için etten kemikten her şeyi yaptılar. Ve sadece ben değil. Linden. Güneş Bilgesi. Bunun da bir anlamı olmalı." Kolları iki yanında kilitliydi; elleri yumruk şeklinde tırtıklanmıştı. Parmaklarının arasında söndürülemeyecek kadar güçlü ve gerekli bir alev kanıyordu. Ön kolundaki yara izleri dişlerinin hatırasıyla acıyordu. "Vay canına, arkadaşlarıma yardım etmek için bir şeyler yapmalısın."

"Peki ya yapmazsam?" Findail'in ses tonunda hiçbir küstahlık yoktu. Sesinde zorluk ve endişe vardı. "Beni zorlayacak mısın? Beni parçalayacak mısın?"

"Beni zorlamak için dünyayı temellerinden mi sökeceksin?"

Covenant'ın omuzları titriyordu. Onları sakinleştiremedi. Kelimesi kelimesine, "Senden rica ediyorum," dedi. Tehlike boğazında kanıyordu. "Arkadaşlarıma yardım et."

Findail'in bakışlarını üstü kapalı tanımlar doldurdu. Ama o rahatlamadı. Yavaşça, "Öyle ki, bu deniz *kadınları*, Deniz Dansçıları hakkında anlatılan pek çok hikâye vardır. Bunlardan biri, Kastenessen'in sevdiği kadının soyundan geldikleri ve onun mirasçıları oldukları hikâyesidir - Kastenessen ondan aldığı gücü ve bilgiyi ve ayrıca tüm erkeklerin kızlarını da yanına almıştır - ihanete uğramış kadınları ve kendisini ve onları, deniz adına evlerini terk eden tüm erkeklerden tazminat almaya görevlendirmiştir. Haruçaylar, yalnızca kendi yüreklerinin sönmez taşkınlığından kaynaklanan bir tehlikeyi karşılamaya gittiler, çünkü *merewives* şarkı söylemekten başka bir şey yapmadı - ama *Haruçaylar* cevap verdi. Kastenessen'in çılgın aşkından doğan bu şeye karşı daha fazla gücenmeyeceğim."

Kasıtlı olarak, sanki Antlaşma'nın onu cezalandırmasını istercesine arkasını döndü.

Tutku Covenant'ın kolundan aşağı akıyor, şiddet için kaşınıyordu. Findail, halkının verdiği zararı hafifletebilecek her jesti reddetti. Covenant, Devler Gemisi'ne ateşle yazılabilecek protestoları engellemek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Ama Linden onun yanındaydı. Dokunuşu sıcak kolunda serinlik hissettiriyordu.

"Bunun bir yararı olmaz." Sesi dişlerinin arasında boğuklaştı. "Kalbini ellerimle söküp çıkarsam bile." Ama o itidalli olmaya inanırdı. Kana susamışlık onu dehşete düşürüyordu, en çok da kendisini. Yoksa Lord Foul'un yaşamasına neden izin versin ki?

Yumuşak gözleri, "Başka nasıl savaşabilirsin ki?" diyecekmiş gibi ona bakıyordu. Bir keresinde, "*Bazı enfeksiyonların kesilip atılması gerekir*" demişti. Bu acı, ağzının etrafındaki ölüm ve şiddet izlerinde hâlâ belirgindi; ama şimdi farklı bir şekil alarak onu şaşırttı. "Hergrom seni kurtardıktan sonra -o Muhafızı öldürdükten sonra- bir süre Kasreyn'le yalnız kaldık. Brinn o zaman onu öldürmek istedi. Ve ben de bunu yapmasını istedim. Ama ona izin veremezdim. Korkunç bir şey olduğunu bilsem bile

Hergrom'un başına gelecekti. Daha fazla ölümden sorumlu olamazdım." Annesinin gözleri parlıyordu. "Belki de Brinn haklıdır. Belki de bu beni olanlardan sorumlu kılıyor. Ama hiçbir şey fark etmezdi. Onu zaten öldüremezdik."

Durdu. Devam etmesine gerek yoktu. Covenant onu anladı. Lord Foul'u öldüremezdi. Buna rağmen ölmesi sağlanabilecek bir şey değildi.

Yine de bir konuda yanılıyordu: Bu bir fark yaratabilirdi. Annesini öldürmenin onun için yarattığı farkın aynısı.

Ona Brinn'i Kasreyn'in üzerine salmadığı için mutlu olduğunu söylemek istedi. Ama başka ihtiyaçları yüzünden çok kalabalıktı. Onu tanımak için bir an hareketsiz kaldı. Sonra sarsılarak *dromondun* kenarından hortumları uzatan Devler'e doğru harekete geçti.

Kendini parmaklıklara yaslayarak baloncuklara baktı. Çapraz destek göğsünün üzerinde bir çubuk gibiydi. Korkunç miktarda zaman geçmişti. Brinn ve Cail nasıl hâlâ hayatta olabilirdi? Baloncuklar patlayarak yükseliyordu, sanki iki Dev basıncın ciğerlerini tehdit ettiği bir derinliğe ulaşmışlardı. Tüpler zonkluyor ve hırıltılı bir şekilde pompaların çalışmasını ifade ediyordu. Kendini aynı ritimde nefes alırken buldu.

Bakışlarını denizden ayırdı. Su püskürmelerinin akıl almaz dansı devam ediyor, Starfare'in Gem'ini yavaşça mezarına çağırıyordu. İlk'in uzun kılıcı güvertede kınında terk edilmiş bir şey gibi yatıyordu, kullanımdan ve isimden yoksun. Linden dikkati dağılmış bir şekilde sakin bölgenin etrafına bakıyor, belirsiz algıları kaydediyordu. Dudakları farkında olmadan yabancı bir dilin yüksek fısıkiyelerini ve püskürmelerini heceliyordu.

Hortumlar aniden hareket etmeyi kesti.

Bir anda, kapalı atmosfer sanki şoka uğramış gibi titredi. Bir an için, bir ses Covenant'ın beynini öfkeyle tecavüze uğrayan *merewives*'in şarkısı gibi yaktı. Fırtınalar intikam için sıkılmış gazap yumrukları gibi öne doğru uzanıyor gibiydi.

Hissedilen bir işarete tepki veren Devler, elden ele hızlı bir güçle çekerek tüpleri yukarı doğru çekmeye başladılar.

Covenant onlara doğru dönmeye çalıştı. Ama Linden'in görüntüsü onu tuttu. Panik yüzünden beti benzi atmıştı. Elleri ağzını kapatmış, gözleri uzaklara doğru bembeyaz açılmıştı.

Kollarını kavradı, uyuşmuş parmaklarını etine batırdı. Bakışları onun ötesine, içine bakıyordu. "Linden!" diye bağırdı, korkuyla asitlenmişti ve gözleri kısılmıştı. "Ne oldu?"

"Fırtınalar." Kendi kendine konuştu, yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi. "Onlar Dans'ın bir parçası. *Deniz kadınları* onları gemileri yakalamak için yetiştirir. Bunu daha önce görmeliydim."

Birdenbire bir sezgi parıltısı gibi gözleri odaklandı. Ona karşı çırpındı. "*Fırtına!*" diye nefes nefese *kaldı*. "Honninscrave'i uyarmalıyım! *Saldıracaklar!*"

Anlayışsız bir şekilde onu serbest bıraktı. Geriye doğru sendeledi, dengesini sağladı ve kendini kaptan köşküne doğru koşmaya attı.

Neredeyse onun peşinden gidecekti. Kadının gergin, filolu hali onu güçlü bir şekilde kendine çekmişti. Ama İlk ve Galewrath yüzeye doğru yükseliyordu. Brinn ve Cail ile birlikte mi? Dansçılar başka neden saldırmak istiyorlardı ki?

Devler hortumlara asıldı. Beklemekten eli ayağı birbirine dolanan Pitchwife'ın elleri raylardan birini sıktı. Seadreamer, Birinci ya da Galewrath yardıma ihtiyaç duyarsa dalmaya hazır bekliyordu. Gözlerinin altındaki yara izi, Dünya Görüşü olmayan her şey için hevesliydi.

Atmosfer bir patlamaya doğru yoğunlaştı.

Güverteden önce Linden'in, sonra Honninscrave'in sesleri yükseldi. Kaptan, Devler Gemisi'nin dört bir yanına komutlar yağdırıyordu. Hortumlarda ihtiyaç duyulmayan her mürettebat arma için sıçradı.

Başının dönmesine rağmen kenardan uzaklara bakan Covenant, belli belirsiz şekillerin yükseldiğini gördü. Pitchwife gereksiz yere halatları çağırırdı; halatlar çoktan hazırды. Kafalar suyu yararken, halatlar aşağıya doğru sarkıtıldı.

Birinci yukarı doğru bir bakış fırlattı ve boştaki eliyle iplerden birini yakaladı. Galewrath da aynısını yaptı. Hemen denizin dışına çekildiler.

İlk, bir koluyla Brinn'i göğsüne bastırdı. Galewrath Cail'i omzuna atmıştı.

Her iki *Haruchai* de uyku gibi gevşek duruyordu.

Pitchwife ve Seadreamer dalgıçların gemiye çıkmasına yardım etmek için ellerini uzattı. Covenant, Brinn ve Cail'e daha yakından bakmak için yanlarından geçmeye çalıştı ama başaramadı.

Swordmain ve Galewrath ön güverteye ulaştığında, tüm gökyüzü paramparça oldu.

Su püskürmeleri ve durgunluk bir anda yok oldu. Her yönden fırtınalar, fırtına şiddetiyle Devler Gemisi'ne saldırdı. Yağmur güverteyi dövdü; öfke ufukları kararttı. Starfare'in Gemisi dönüşünün ortasında şiddetli bir su sarsıntısıyla sendeledi. Taş, direğinden omurgasına kadar titredi.

Covenant Seadreamer'a doğru tökezledi ve destek için dilsiz Dev'e sarıldı. Eğer Honninscrave önceden uyarılmamış olsaydı, *dromond* patlamaların vahşeti içinde kıcını kaybedebilirdi. Direklerin kendileri de bağlarından kopabilirdi. Ancak mürettebat, şiddet etkisini göstermeden önce yelkenleri indirmeye başlamıştı. *Dromond* yalpaladı, *savruldu*, çılgınca bir o yana bir bu yana savruldu. Çarşafklar hırıltılar ve kaos içinde sıçradı; brandalar rüzgârların çatışmasına karşılık verdi. Ama Starfare'in Gem'i zarar görmemişti.

Sonra tüm fırtınalar bir oldu ve karmaşa, parçalanmış bir kalbin uğultusu gibi bir patlamaya dönüştü. Devler Gemisi'ni bordasından yakaladı ve yan yatmasına neden oldu. Eğer Seadreamer onu tutmasaydı, Covenant denize yuvarlanabilirdi. Yağmur yüzünü tırpanladı. Fırtınanın uğultusu ve kesik kesik sesleri arasında Üstat artık duyulmuyordu.

Yine de Devler ne yapılması gerektiğini biliyorlardı. Bir şekilde ön direğe bir yelken gerdiler. Branda patlamanın içine girdi: Starfare'in Gemisi dönerken dikleşti. Gemi bir an için gövdesinden kık tarafına kadar titredi, kendi muazzam ağırlığının tasmaına karşı zorlandı. Sonra daha fazla yelken tutundu ve *dromond* rüzgârla birlikte koşmaya başladı.

Covenant, Seadreamer'dan İlk'e doğru sarıldı. Brinn'e sarıldı ve *Haruchai*'ye bir yaşam belirtisi göstermesi için yalvardı. Ama Brinn yüzü yağmura açık bir şekilde sallanıyordu ve kıpırdamadı. Belki de

nefes almıyordu. Covenant bunu anlayamadı. İlk'e bağırmaya çalıştı ama hiçbir kelime gelmedi. Başına iki ölüm daha gelmişti; ona herhangi bir Yemin kadar büyük bir sadakatle hizmet etmiş iki adam. Gücüne rağmen onlara yardım etmekte çaresizdi.

Seller güverteleri kemiriyordu. "Saltroamrest!" diye bağırdı Birinci. Hemen en yakın ambar kapısına doğru yürüdü.

Covenant, sanki hiçbir fırtına, hiçbir basit rüzgâr ve yağmur darbesi, hiçbir dalma ve yuvarlanma onu ondan uzak tutamayacakmış gibi onu takip etti.

Bir tufan onu kapaktan takip etti, aşağı doğru debelenirken onu merdivenden koparmaya çalıştı. Sonra Seadreamer'ın kapağı kapatmasıyla kesildi. Fırtınanın sesleri granit tarafından anında bastırılmıştı. Yine de *dromond* denizlere çarptıkça yoldaş yolu çukurlaştı. Duvarlardan sarkan fenerler çılginca sallanıyordu. Starfare's Gem'in tehlikesi güverte altlarının darlığında daha kişisel hissediliyordu -okunamaz, kaçılmaz. Covenant, Birinci ve Galewrath'ın peşinden aceleyle koştu ama Saltroamrest'in devasa ranzasına ulaşana kadar onlara yetişemedi.

Burası bir mağara kadar geniş görünüyordu; yaklaşık iki bin devin birbirini rahatsız etmeden hamaklarını serdiği bir salon. Hamakları destekleyen tüm sütunlardan sarkan lambalar Saltroamrest'i aydınlık kılıyordu. Neredeyse bomboştu. Mürettebat ya tulumbalarda ya da havada *dromond* için savaşmakla meşguldü.

Salonun ortasında, zeminde uzun bir masa oluşturulmuştu. Birinci ve Depo Şefi aceleyle bu masaya geldi, Brinn ve Cail'i dikkatle masanın üzerine yatırdı.

Covenant uzun masanın kenarına gitti. Göğsünün ortası kadar yüksekti. Saçlarından damlayan suya gözlerini kırptırırken, yüzükoyun yatan *Haruchai*'ler ölüme olan benzerliklerini koruyorlardı. Kahverengi uzuvları kusursuz ve hayattan yoksun bir şekilde uzanıyordu.

Ama sonra nefes aldıklarını gördü. Göğüsleri hafifçe inip kalkıyordu. Burun delikleri her nefes alışta hafifçe açılıyordu,

Covenant'ın gözlerine farklı bir tuz kaçtı. "Brinn," dedi, "Cail." Aman Tanrım.

Sanki lanetlenmişlerin uykusuna dalmış gibi yatıyorlardı ve hareket etmiyorlardı.

Duygusal bir mesafeden, Birinci'nin "*Elmas kurbağası* getirin" dediğini duydu. Pitchwife itaat etmeye gitti. "Depo Şefi," diye devam etti, "onları uyandırabilir misin?"

Galewrath uzun masaya yaklaştı. *Haruchai*'yi açıkça inceledi, göz kapaklarını kaldırdı, bileklerini yokladı. Solunumlarını dinleyerek geçirdiği bir anın ardından ciğerlerinde su olmadığını açıkladı. İlk'in izniyle Cail'in yüzüne önce hafifçe, sonra da kafası bir o yana bir bu yana sallanana kadar daha sert bir tokat attı. Ama yüzüne hiçbir bilinç kırıntısı dokunmamıştı. O ve Brinn sopor içinde ikizdiler.

Kaşlarının arasında düğümlenen bir çatık kaşla geri çekildi.

"*Merewives*," diye mırıldandı Birinci. "Bu *Haruçaylar* kadar sadık yoldaşların av olacağına nasıl inanabilirdik?"

Pitchwife bir elinde bir kese taşıyarak hızlı ve garip bir yürüyüşle geri döndü. İlk onu ondan aldı. Galewrath Brinn'i oturur pozisyona getirirken, İlk deri ağzı dudaklarına götürdü. Havayı *elmas tozu* kokusu doldurdu. Brinn refleks olarak yutkundu. Ama uyanmadı. Cail de ağzına doldurulan içkiyi yuttu. Hiçbir şey değişmedi.

Covenant yumruklarını hafifçe kalçalarına vuruyor, acelesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Devler birbirlerine cahilce kaşlarını çattılar. "Linden," dedi sanki onunla konuşmuşlar gibi. "Linden'a ihtiyacımız var."

Sanki ihtiyacına cevap verircesine, Saltroamrest'in arka ucundaki bir kapı açıldı. Seçilmiş, dromondun adımlarına karşı yalpalayarak salona girdi. Mistweave de onunla birlikte geldi ve Call'un yerine onu gölgeledi. Sırılsıklamdı ve fırtına saçları dağılmıştı, cübbesi bacaklarına su saçıyordu. Ama kararlı bir şekilde ilerledi.

Covenant konuşmak için kendine güvenmiyordu. Kadın uzun masaya yaklaşırken sessiz ve çaresiz kaldı.

Bir an sonra İlk sesini buldu. "Taş ve Deniz, Seçilmişler," diye mırıldandı sertçe, "çok erken gelmediniz. Onları nasıl uyandıracağımızı bilmiyoruz. Onlara *Diamondraught* verildi ama hiçbir işe yaramadı. Böyle bir uyuşukluk için ilmimiz yok."

Linden durdu ve gözlerini Birinci'ye dikti. Kılıç Ustası kabaca devam etti: "Korkumuz, *Merewives*'in elinin hâlâ onları tutuyor olması ve onların tehlikesinin aynı zamanda Starfare'in Mücevheri'nin de tehlikesi olması. Belki de onlar *Haruchai*'ye bağlı kaldıkları sürece Dansçıların gazabından kaçamayacağız. Arzu ettiklerini geri kazanmak için fırtınalarıyla *Dromond*'u kırmaktan başka ne yapabilirler ki?"

Bunun üzerine Linden irkildi. Gözleri kararsız fener ışığının kırıntılarıyla parladı. "Ve benden onların içine girmemi istiyorsun." Covenant şakağındaki bir damarın küçük bir korku emeğı gibi zonkladığını gördü. "Ambarı kır. Bu kadar mı?" Bakışları "Yine mi?" diye sordu. Daha ne kadar dayanabileceğimi sanıyorsun?

Covenant onun itirazını şiddetle hissetti. Geçmişte zaman zaman, onu dehşete düşüren sağlık duygusunu deneyimlemişti, ancak buna hiçbir zaman onun kadar keskin bir şekilde sahip olmamıştı. Ve *Haruchai* ona çok fazla güvensizlik vermişti. Ama burada ondan daha çaresizdi. Sinirlerinin kesilmesiyle körleşmiş, beyaz ateşini yok etmekten başka bir şey için kullanamıyordu. Brinn ve Cail sanki Vain'den daha az canlıymış gibi yatıyorlardı. Linden'in sıcak bakışlarını tuttu ve *Haruchai*'ye doğru kırık bir hareket yaptı. Kalın bir sesle, "Lütfen," dedi.

Bir süre daha hareket etmedi. Pitchwife ve Birinci hareketsiz kaldılar. Sonra Linden sanki omuzları ağrıyormuş gibi omuz silkti. "Zaten yaptığımdan daha kötü olamaz." Kasten uzun masanın kenarına doğru adım attı.

Covenant, Brinn ve Cail'i elleri ve gözleriyle keşfederken onu açlıkla izledi. Kadın riski kabul eder etmez, Covenant'ın içinde ona karşı bir endişe uyandı. Kadının her hareketi belirgin ve tehlikeliydi. *Merewives*'in gücünü hissetmişti, neler yapabileceğini biliyordu. Ve onu *Elohim*'in sessizliğinden kurtardıktan sonra Sandhold'un zindanında nasıl görüldüğünü hatırladı. Sert ağzının ve eziyet dolu geçmişinin, korkusunun ve suratsızlığının ardında, onu utandıran bir kendini harcama kapasitesi vardı.

Ama *Haruchai*'yi incelerken tavırları yumuşadı. Yüz ifadesi yumuşadı. *Haruchai*'nin eminliğı elleri aracılığıyla içine akıyor gibiydi. Yumuşak bir sesle kendi kendine, "En azından bu *kadınlar* sağlığı gördüklerinde anlıyorlar," dedi. Sonra geri adım attı.

Arkadaşlarına bakmadı. Ani bir emir tonuyla Pitchwife'a Brinn'in sol kolunu tutmasını ve *Haruchai*'yi masaya sabitlemesini söyledi.

Pitchwife gözlerindeki şaşkınlıkla itaat etti. Birinci hiçbir şey söylemedi. Galewrath kayıtsızca kaşlarını çattı. Seadreamer'ın bakışları, sanki onun niyetini tahmin etmeye çalışıyormuş gibi Linden ve Brinn arasında gidip geldi.

Hiç tereddüt etmedi. Brinn'in sağ bacağını kavrayarak masanın kenarına çekti ve ağırlığını bacağın üzerine vererek onu yuvasına doğru gerdi. Pozisyonundan emin olduğunda ağzını Brinn'in kulağına yaklaştırdı. Yavaşça, açıkça, "Şimdi kolunu kıracağım," dedi.

Brinn'in tepkisinin anlık şiddeti Pitchwife'ı şaşırttı ve tutuşunu kırdı. *Haruchai* Linden'e doğru savrulurken Brinn'in yumruğunun sert kavisini durduramadı ve yüzüne vurdu.

Darbesi onu alnından yakaladı. Geriye doğru savruldu ve sütunlardan birine çarptı. Sanki fenerler ölüm perileri gibi ötüyormuş gibi kulaklarını tutarak yere yığıldı.

Bir an için Covenant'ın hayatı durdu. İlk, lanet okuyarak Linden'e doğru yürüdü. Brinn masadan düştü ve hafifçe ayaklarının üzerine indi. Galewrath onun önüne dikildi ve devasa yumruğunu kaldırarak onu Linden'dan uzak tutmaya çalıştı. Cail sanki Brinn'in yardımına gitmek istiyormuş gibi ayağa kalktı. Pitchwife ve Seadreamer birlikte onun kollarını tutmaya çalıştılar.

Linden dizlerini göğsünde düğümledi, başını iki elinin arasına aldı, sanki tüm Dansçılar tarafından aynı anda kuşatılmış gibi kendini güçsüzce bir o yana bir bu yana yuvarladı.

Covenant çok uzaktan hırlayan bir ses duydu, "Lanet olsun sana, Brinn! Eğer ona bir şey olursa, o lanet kolunu kendim kırarım!" Bu onun sesi olmalıydı ama duymazdan geldi. Linden'a doğru ilerliyordu. Bir şekilde Birinci'yi kenara çekti. Linden'in yanına çömelip onu kucağına çekti ve kollarını ona doladı. Linden onun kucağında çıldıracakmış gibi kıvranıyordu.

Zihninde bir haykırış toplandı, dile gelmek için dövündü:

Bırakın onu!

Adamın içindeki kudret ona ulaşmış gibiydi. Ellerini başından aşağı indirdi, yüzünü ona doğru çevirdi. Ağzından "Hayır!" anlamına gelebilecek bir kelime çıktı.

Gözleri yüzüne odaklanmakta zorlanırken kendini sabit tuttu. Kasları teker teker gevşedi. Ateş gibi solgun görünüyordu; nefesi boğazında düğümleniyordu. Ama sersemlemiş göğsünden bir fısıltı yükseltti. "Sanırım ben iyiyim."

Covenant'ın etrafındaki ışıklar fırtınanın öfkesine ayak uyduruyordu.

Kontrolünü kaybetmemek için gözlerini kapattı.

Onları tekrar açtığında, Birinci ve Pitchwife iki yanında çömelmiş, Linden'in kırılğan iyileşmesini izliyorlardı. Brinn ve Cail kısa bir mesafe ötede duruyordu. Arkalarında Seadreamer sanki ikisinin de boynunu kırmaya hazırmış gibi görünüyordu. Galewrath ona yardım etmek için bekledi. Ama *Haruchai* Devleri görmezden geldi. Kararını vermiş adamlar gibi görünüyorlardı.

"Bizi lanetlemenize gerek yok," dedi Brinn kesin bir ifadeyle. Ne o ne de Cail Covenant'ın bakışlarına karşılık verdi. "Kıyametimizin yüzüne çoktan baktık. Yine de af diliyoruz. Amacım zarar vermek değildi."

Kendi özrüyle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. "Seçilmiş'e karşı suçlamalarımızı geri çekiyoruz. Bizi doğru bir şekilde yargıladı. Belki de aramızdaki Yozlaşma'nın elidir. Ancak daha büyük nefret duyduğumuz başka Yolsuzluklar da var.

"Ne dağlarındaki halkımız adına ne de Clave'in yağmalarına karşı savaşmak isteyen Haruçaylar adına konuşuyoruz. Ama artık size hizmet etmeyeceğiz."

Bunun üzerine Covenant'ın içinden bir şaşkınlık duygusu geçti. *Artık hizmet etmiyor-?* Kelimeleri güçlkle anladı. Sıkıntı boğazını kapadı. Linden kollarında gerildi. Sen neden bahsediyorsun?

Sana ne yaptılar?

Sonra Birinci ayağa kalktı. Sert ve demir gibi güzelliğiyle, kollarını göğsünde bir bağ gibi kavuşturmuş, *Haruchai*'nin üzerinde yükseliyordu. "Üzerinde bir yanılsama var." Bir kılıç darbesi gibi konuştu. "*Merewives*'in şarkısı kalplerinize çılgınlık getirdi. Kıyametten bahsediyorsunuz, ama Dansçıların sunduğu şey sadece

Ölüm, başka bir şey değil. Kurtarıldığınız tehlikeyi görmüyor musunuz? Neredeyse Galewrath ve ben sizi kurtaramayacaktık, çünkü sizi sınırlarımıza yakın bir derinlikte bulduk. Orada aptallıktan şaşkına dönmüş insanlar gibi yatıyordunuz. O şarkıda nasıl bir neşe ya da coşku hayali bulduğunuzu bilmiyorum ve umurumda da değil. Bir ölü gibi yatarken, şans eseri sizi daha da derine dalmaktan koruyan mercan kollarından başka bir kolunuz yoktu. Görmeyen gözlerini dolduran her ne hayal varsa, giriş ve tuzlu suyun meyvesiydi. Gerçek *bu*. Hayal adına bu *kadınlara* geri dönmeye mi niyetlisin?" Kolları öfkeyle bağlanmıştı. "Taş ve Deniz, ben -!"

Brinn ona bakmadan sözünü kesti. "Niyetimiz bu değil. Biz ölümü aramıyoruz. Dansçıların şarkısına bir daha cevap vermeyeceğiz. Ama artık ne ur-Lord'a ne de Seçilmişlere hizmet etmeyeceğiz." Ses tonu hiç yumuşamadı. Kendisine merhamet göstermemeye kararlıymış gibi konuşuyordu. "Yapamayız."

"Yapamaz mısın?" Covenant'ın serzenişi telaşla susturuldu.

Ama Brinn sanki Birinci'yle ya da hiç kimseyle konuşmuyormuş gibi devam etti. "Söylediklerinizden şüphe etmiyoruz. Sizler *Haruchai*'nin eski anlatıcıları arasında uzun süredir anlatılan devlersiniz. *Merewives*'in şarkısının bir yanılsama olduğunu söylediniz. Doğru söylediğinizi kabul ediyoruz. Ama böyle bir yanılsama-"

Sonra sesi Covenant'ın daha önce hiç duymadığı bir şekilde yumuşadı. "Ur Lordu, bizimle yüzleşmek için ayağa kalkmayacak mısınız? Size boyun eğmeyeceğiz. Ama bu şekilde sizin üstünüzde durmamız yakışsınız."

Covenant Linden'a baktı. Yüz hatları, bir nebze olsun dengesini toparlamak için gösterdiği çabayla gerilmişti; ama başını salladı ve el yordamıyla Pitchwife'a doğru bir hareket yaptı. Dev hemen onu Covenant'ın kollarından kaldırdı ve *Haruchai*'yle yüzleşmesi için onu serbest bıraktı.

Stimy ayağa kalktı. İtiraf etmekten korktuğu duygularla odun gibi hissediyordu. *Haruchai*'yi kaybedecek miydi? Başından beri Ranyhyn kadar sadık olan *Haruchai*'yi mi?

Sana ne *yaptılar*?

Ama sonra Brinn ilk kez onun bakışlarıyla karşılaştı; ve o soğuk gözlerdeki tutku onu titretti. Starfare'in Gem'i sallandı

Sanki her an granit kırılacakmış gibi kızgın denizlerin arasında. Aklına gelen her kelimeyi tükürmeye başladı. Brinn'in ne diyeceğini duymak istemiyordu.

"Bir söz verdin." *Haruchai*'yi hiçbir şeyle suçlamaya hakkı olmadığını bilmenin verdiği sert güçle göğsü inip kalktı. "Bunu kabul etmek istemedim. Bannor'un bana vermekte ısrar ettiği türden bir hizmetten daha fazla sorumlu olmak istemedim. Ama başka seçeneğim yoktu." Kan kaybından yarından fazlası sakat kalmıştı, Brinn ona yardım etmeseydi Revelstone'un yukarısındaki yaylada pişmanlıktan ve boşuna ölmüş olabilirdi. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Ur-Lord." Brinn seçtiği yoldan sapmadı. "*Merewives*'in şarkısını duymadın mı?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Covenant'ın kavgacı tavrının içi boştu ama bunu bir kenara bırakamazdı. Bu onun tek savunmasıydı. "Seni almalarının tek nedeni benim kadar kusurlu ya da en azından yıkıcı birini istememeleriydi."

Brinn başını salladı, "Ayrıca," diye devam etti, "İnançsız hakkında söylenenler doğru değil mi, sıkıntılı olduğu bir anda Ülkenin bir rüya olduğuna yemin etti - izin verilmemesi gereken bir sahtelik ve baştan çıkarma şeyi?"

Bu Covenant'ın sesini kesmişti. Söyleyebileceği her şey, beklentiyle midesi bulanarak içinde düğümleniyor gibiydi. Kevin'in Nöbeti'nde Linden'a "*Bir rüyayı paylaşıyoruz*" demişti; *bir zamanlar ihtiyaç duyduğu ama sonradan unuttuğu bir inançtı bu*. Artık önemsiz hale gelmişti. O ana kadar bunun önemsiz olduğunu düşünmüştü.

Bunun için de beni mi suçlayacaksın?

Haruchai kasıtlı olarak devam etti, "İlk, Dansçıların şarkısının bir yanılısına olduğunu söyledi. Belki de kalplerimizde ona kulak verdiğimizde bunun bir yanılısına olduğunu biliyorduk. Ama biz *Haruchai*'yiz ve ona cevap verdik.

"Belki de bizi çok az tanıyorsunuz. Halkımızın dağlardaki yaşamı katı ve pahalıdır, çünkü zirveler ve karlar yumuşak bir yol değildir. Bu yüzden nesilden nesile devam edebilmek için tohumlarımız bereketlidir. Erkeklerle kadını birleştiren bağ içimizde bir ateştir ve derindir. Bannor seninle konuşmadı mı?"

Bu mu? Kan Muhafızı olanlar için uyku kaybı ve ölüm, hafifçe katlanılan küçük bir şeydi. Ama eşlerini kaybetmek - Yolsuzluk elini üzerlerine koyduğunda Yeminlerini sonlandırmalarına neden olan şey buydu. Herhangi bir adam başarısız olabilir ya da ölebilir. Ama seçilmiş bir sadakat adına karısını terk eden bir *Haruçay*, sadakatinin bile kendisinden koparılabileceğini bilmeye nasıl dayanabilir? Yemin hiç edilmemiş, hizmet edilmemiş olsa daha iyi.

"Ur-Lord." Brinn başka tarafa bakmadı. Gözünü bile kırpmadı. Yine de ses tonundaki alışılmadık yumuşaklık iması açıktı. "*Merewives*'in şarkısında, geride bıraktıklarımıza olan özlemimizin ateşini duyduk. Kuşkusuz aldanmıştık ama bu aldanış tatlıydı. Etrafımızda dağlar yükseldi. Hava, zirvelerin karlarından verdiği keskin nefese dönüştü. Ve yamaçlarda ateş, tohum ve yavru özlemiyle bizi çağıran kadınlar kımıldadı." Bir an için *Haruchai*'nin tonal diline girdi; ve bu dil onun çehresini değiştiriyor, ona şiirsel bir görünüm veriyor gibiydi. "Bu yüzden tüm hizmeti ve güvenliği hiçe sayarak cevap vermeye atıldık. Kadınlarımızın uzuvları güneşten ve doğumdan kahverengidir. Ama aynı zamanda dağların kayalarından akan buz kadar keskin bir beyazlık vardır ve en yüksek torda, en rüzgarlı kolda en saf karın yanması gibi yanar. Bu beyazlık için kendimizi Denizin Dansçılarına verdik."

Covenant artık Brinn'in bakışlarına karşılık veremiyordu. Banner bunları ima etmişti - *Haruchai*'yi açıklanabilir kılan şeyleri. Dünyaya karşı katı ve yargılayıcı duruşları bundan kaynaklanıyordu, aldıkları her nefes bir arzu ve kayıp solumasıydı.

Yardım için arkadaşlarına baktı; ama hiçbirinin önerecek bir şeyi yoktu. Linden'in gözleri acı ya da tanıma ile buğulanmıştı. Empati Pitchwife'ın yüzünü buruşturmuştu. Savurganlıktan anlayan İlk ise Brinn ve Cail'in yanında onaylar gibi duruyordu.

Brinn inatla devam etti, "Böylece kendimizin yanlış olduğunu gösterdik. Bize verilen sadakate bir yanılsamanın emriyle ihanet ettik. Size verdiğimiz sözü tutamadık. Biz değersiziz. Bu nedenle artık size hizmet etmeyeceğiz. Ahmaklığımız artık sona ermeli, yoksa bizimkinden daha büyük sözler de yalan olacak."

"Brinn," diye itiraz etti Covenant sanki boğuluyormuş gibi. "Cail." Sıkıntısını dile getirmek istiyordu. "Bunu yapmana gerek yok. Kimse seni suçlamıyor." Sesi sertti, sanki acımasız olmak istiyormuş gibiydi. Linden merhamet dilenir gibi zayıf bir elini ona doğru uzattı. Gözleri *Haruchai*'nin içinde bulunduğu kötü durumu anlamaya çalışıyordu. Ama adam onu görmezden geldi. Tutkusunun sertliği başka bir şekilde konuşmasını engelliyordu.

"Bannor da aynı şeyi yaptı. Senin yaptığının aynısını. Foamfollower'la birlikte Landsdrop'ta duruyorduk. İhtiyacım olduğunda bizimle gelmeyi reddetti-" Sarsılarak yutkundu. "Ona neden utandığını sordum. 'Utanmıyorum' dedi. Ama bize değerimizin sınırlarını öğretmek için bunca yüzyıl gerektiği için üzgünüm. Gurur ve aptallıkta çok ileri gittik. Ölümlü insanlar herhangi bir hizmet için eşlerinden, uykudan ve ölümden vazgeçmemelidirler - başarısızlığın yüzü katlanılamayacak kadar iğrenç hale gelmesin diye. Şimdi de aynı şeyi söylüyorsun. Ama anlamıyor musunuz? O kadar basit değil. Herkes başarısız olabilir. Ama Kan Muhafızları sadece başarısız olmadı. İnançlarını kaybettiler. Yoksa Bannor neden benimle Andelain'de buluşmak zorunda kaldı sanıyorsun? Eğer haklıysan, neden değersizliğinin bedelini ödemeye devam etmene izin vermedi?"

Covenant hayal kırıklığını Brinn'in yüzüne vurmak istedi. Acımasızca kendini tuttu, bunun yerine sözlerini *Haruchai*'nin uzlaşmazlığı aracılığıyla hissettirmeye çalıştı.

"Size nedenini söyleyeyim. Belki de hiçbir yemin ya da söz, Rağmen'in cevabı değildir - ama vazgeçmek de değildir. Bana herhangi bir söz ya da hediye vermedi. Sadece 'Halkımı kurtar' dedi. Onların durumu iğrenç. Ve size iyi hizmet edecekler. "

Sonra durdu. Devam edemezdi; karşısındaki adamın aşırılığını çok iyi anlıyordu. Bir an için Saltroamrest, dromondun tulumlarının sesi, direklerin gıcırtısı, denizlerin ve rüzgârın mumlaşmış öfkesi dışında sessiz kaldı. Fenerler savunmasızca sallanmaya devam ediyordu. Seadreamer'ın gözleri, *Haruchai*'nin inatçı öz yargısında garip bir umut sezmiş gibi yanıyordu.

Sonunda Brinn konuştu. Sesi neredeyse nazikti. "Ur-Lord, sana iyi hizmet etmedik mi?"

Covenant'ın yüz hatları kederle buruştu. Ama büyük bir çaba göstererek kendini cevap vermeye zorladı: "Biliyorsun, öyle."

Brinn irkilmedi ya da tereddüt etmedi. "O zaman bırakalım bitsin."

Covenant Linden'a döndü. Elleri onunla temas kurmak için yokladı. Ama parmakları uyuşmuştu. Onda başka bir cevap bulamadı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, kamarasının mahremiyetinde, fırtına Devler Gemisi'ni hırpalayıp tırmalarken, boynunun ve sırtının ağrıyan kaslarını ovuşturdu. Parmakları sanki kaybetmekten çaresiz kalmış gibi çalışıyordu. İyileşmesini hızlandırmak için içtiği *elmas ilacı* yavaş yavaş onu uyuttu; ama elleri devam edemeyecek kadar yorulana kadar ona masaj yapmayı bırakmadı. Umutsuzluğuyla başka ne yapacağını bilmiyordu. *Haruchai*'nin kaçıışı tüm umutlarının çöküşünün habercisi gibiydi.

Daha sonra, Starfare's Gem yelkenlerini gri şafağa kaldırdı ve *merewives*'in kederinin ötesine koştu. Yağmur, çok uzun süre yağan gözyaşları gibi dinmiş; rüzgâr denizin diğer kısımlarına doğru uzaklaşmıştı. Honninscrave'in *dromond*'u doğrudan hedefine yöneltmek için sadece rotasını hafifçe ayarlaması gerekiyordu.

Ama *Haruchai* merhamet etmedi.

YİRMİ DÖRT: Ada

Gökyüzü iki gün boyunca bulanık ve fırtınalı kaldı, sanki Starfare'in Mücevheri bölgeyi rahatsız eden bir izinsiz girişmiş gibi denizin gri iniltisini öfke gibi yankıladı. Ancak daha sonra rüzgâr kesildi ve *Dromond* berrak günler ve kristal gecelerin yaşandığı bir döneme girdi. Güneşin altında, deniz göklerle dikişsiz ve lekesiz bir şekilde birleşiyordu; geceleri ise yıldızların kendine özgü ışıltısı, deneyimli bir bakış için arayışın yolunu işaret ediyordu.

Grimmand Honninscrave her geçen gün daha da hevesleniyordu. Ve tertemiz rüzgâr hem Birinci'yi hem de Pitchwife'ı bir beklenti ateşine sürüklüyor gibiydi. Korunmasız anlarda, onun yanlış doğmuş groteskliği ve onun demir güzelliği garip bir şekilde birbirine benziyordu, sanki Tek Ağaç'a doğru ilerlemeleri yakınlıklarını derinleştiriyordu. Üçü de sürekli olarak uzakları inceliyor, Seadreamer'ın yalın Dünya Görüşüne rağmen onları Toprak'tan uzaklaştıran seçimlerinin doğrulanması için ufku araştırıyorlardı.

Hevesleri Dev Gemisi'ne yayıldı ve tüm mürettebatı etkiledi. Heft Galewrath'ın körelmiş yüz hatları bile bilenmiş bir görünüm aldı. Ve Sevinhand'ın eski hüznü, umut gibi güneş ışığı dönemlerinden geçti.

Linden Avery geminin kendisini ve Antlaşma'yı izlediği gibi onları da izliyor, onların arasındaki yerini bulmaya çalışıyordu. Devleri anlıyordu, heveslerinin çoğunun Seadreamer'dan kaynaklandığını biliyordu. Onun dilsiz sefaleti herkes için canlıydı. Halkı, amaçlarına ulaşmak ve vizyonunun özeti olan Sunbane krizinde rahatlayabileceği Toprak'a doğru geri dönmek için can atıyordu. Ama o bu özlemi paylaşmıyordu. Devlerin onun vizyonunun gerçek doğasını tanımamasından korkuyordu.

Ve Covenant'ın ruh hali endişesini daha da arttırdı. Tek Ağaç'a karşı ateş derecesinde istekli görünüyordu. Fiziksel olarak olmasa da duygusal olarak ondan uzaklaşmıştı. Tek Ağaç'ın reddedilmesi

Haruchai onu katı bir savunma durumuna sürüklemişti. Konuştuğunda, sesinde köreltemediği düzensiz bir kenar vardı; ve gözleri kan dökülmesinin yansımalarını gönderiyordu. Yüzünde *Clave'i*, *Banefire'i* beslemek için katledilen insanları, kendine güvensizliği; üzerinde kontrol sahibi olmadığı gücü ve zehri hatırladığını gördü. Zaman zaman bakışları sessizliği hatırlamaktan boşluğa dönüyordu. Sevişmeleri bile garip bir şekilde sertleşmişti, sanki kucaklaşmalarına rağmen onu çoktan kaybettiğine inanıyordu.

Onu eski hayatına geri göndermeye niyetli olduğunu unutamıyordu. Lord Foul'la beyaz ateş ve yıkımdan başka bir şeyle savaşabilmesini sağlayacağını umduğu Tek Ağaç'ı kendi nedenleriyle istiyordu. Ama aynı zamanda bunu onun için de istiyordu. Onu geri göndermek için.

Bundan korkuyordu, Tek Ağaç'tan korkuyordu. *Seadreamer*'ın sessiz ve dokunulmaz dehşeti içinde açık bir yara gibi sızladı. Ne zaman duyularının menziline girse, ortamının kanadığını hissediyordu. Zaman zaman, *Covenant'ı*, İlk'i, dinleyen herkesi arayıştan vazgeçmeye çağırmaktan kendini zor alabiliyordu

-Tek Ağaç'ı unutmak, Toprak'a dönmek, *Sunbane* ile eldeki silahlarla savaşmak ve sonucu kabullenmek. *Seadreamer*'ın Lord Foul'un tam olarak ne yaptığını bildiğine inanıyordu. Ve geri gönderilmek istemiyordu.

Bir gece geç saatlerde, *Covenant* nihayet kâbuslardan arınmış bir uykuya daldığında, onun yanından ayrılıp güverteye çıktı. Yün bornozunu giymişti. Son birkaç gündür hava hissedilir derecede serinlemiş olsa da, eski kıyafetlerinden sanki yeniden düşünmek istemediği zorunlulukları ve başarısızlıkları temsil ediyorlarmış gibi uzak duruyordu. Arka güvertede, *Starfare's Gem'i* son çeyreğine girmiş bir ayın altında rüzgârın önünde hatasız bir şekilde ilerlerken buldu. Yakında *dromond* ile karanlık arasında belirsiz yıldızlar ve birkaç fener dışında hiçbir şey kalmayacaktı. Ama en azından bu gece için, gökyüzünde bir ışık hilali keskinliğini koruyordu.

Sevinhand onu güverteden sessizce selamladı; ama *Sevinhand* ona gitmedi. Rüzgârın, *dromondun* uzun taş deniz koşusunun, nöbette olmayan Devlerin uykusunun ötesinde, o

Seadreamer'ın varlığını, yanağına bastırılan acı dolu bir el gibi hissetti. Bornoza sarınarak ileri doğru gitti.

Dilsiz Dev'i sırtını ön direğe dayamış, pruvaya ve Findail'in silüetine bakarken buldu. Findail'e -ve Findail'in içinden Tek Ağaç'a- bakarken gözlerinin etrafındaki küçük kaslar sanki kendisinin, Seadreamer'ın söyleyemediği şeyleri söylemesi için Atanmış'a yalvarıyormuş gibi kasıldı ve gerildi. Ama Findail, Dev'in yakarışlarına karşı başışıklı görünüyordu. Ya da belki de bu tür yakarışlar, taşınması için atandığı yükün bir parçasıydı. Ayrıca Tek Ağaç'a sanki gözlerini ondan ayırmaktan korkuyormuş gibi bakıyordu.

Linden sessizlik içinde Seadreamer'ın yanına oturdu. Elleri kucağında, bağdaş kurarak oturdu. Aralıklarla, sanki kendini geceye açmaya, kaderini kabullenmeye çalışıyormuş gibi avuçlarını yukarı doğru çevirdi. Ama tekrar tekrar yumruklarını sıktı, omuzları düğümlendi ve onu bir protesto figürüne dönüştürdü.

Bir an sonra, "Dene," diye nefes aldı. Zayıf orak-ay, bakışlarının altını çizen soluk yara izi dışında yüzünün hiçbir yerini aydınlatmıyordu; geri kalanı karanlıktı. "Bir yolu olmalı."

Kadının irkilmesine neden olan bir şiddetle, elleri yukarı doğru sıçradı. Topukları acı bir şekilde alnına çarptı. Ama bir an sonra dişlerinin arasından havayı içeri çekti ve elleri gecenin üzerinde şekiller çizmeye başladı.

İlk başta, onun hareketlerini takip edemedi: oluşturmaya çalıştığı taslak onu atlattı. Ama tekrar denedi, boş havadan bir görüntü yakalamaya çalıştı. Bu sefer onu anladı.

"Tek Ağaç."

Sertçe başını salladı. Kolları etrafında bir yay çizdi.

"Gemi," diye fısıldadı. "Starfare's Gem."

Yine başını salladı. Kollarının hareketini tekrarladı, ardından pruvanın ilerisini işaret etti. Elleri ağaç şeklini yeniden çizdi.

"Tek Ağaç'a giden gemi." Seadreamer başını salladı.

"Gemi Tek Ağaç'a vardığında,"

Bu kez başını kederle sertçe salladı. Bir parmağıyla göğsüne vurarak kalbini işaret etti. Sonra elleri bir araya geldi, birbirini büktü; bir kopma kadar şiddetli bir burkulma. Yara izi boyunca gümüş izler parıldadı.

Linden bu manzaraya daha fazla dayanamayınca başını çevirdi ve Findail'i orada, Dev'in pandomimine tanıklık etmeye gelmiş buldu. Ay sağ omzunun ötesinde uzanıyordu; tüm yüzü ve şekli karanlıktı.

"Ona yardım et," dedi usulca. Bana yardım et. "Neler yaşadığını göremiyor musun?"

Elohim uzun bir süre ne hareket etti ne de cevap verdi. Sonra Dev'e yaklaştı ve bir elini Seadreamer'ın alnına uzattı. Parmak uçları orada yazılı olan kadere nazıkçe bastırdı. Seadreamer neredeyse bir anda yere yığıldı. Kas kas, sanki Findail'in dokunuşuyla emiliyormuş gibi, üzerindeki baskı azaldı. Çenesi göğsüne doğru sarktı. Uykuya dalmıştı.

Findail sessizlik içinde seçtiği istasyona geri döndü.
Dromond'un pruvası.

Dev'in dinlenmesini bozmamak için dikkatlice ayağa kalkan Linden, dilsiz bir rue gibi geri dönüp Covenant'ın yanına uzandı ve o uyuyana kadar kamarasının tavanına baktı.

Ertesi sabah, İlk, Pitchwife, Honninscrave ve Mutabakat'ın önünde Seadreamer konusunu açtı. Ancak Efendi'nin ona verecek yeni bir fikri yoktu. Ve Pitchwife, Tek Ağaç arayışları tamamlandığında Seadreamer'ın biraz rahatlayacağına dair umudunu yineledi.

Linden daha iyi biliyordu. Önceki gece dilsiz devle karşılaşmasını sert bir şekilde anlattı.

Pitchwife dehşetini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. Yumruklarını kalçalarına indiren İlk, gözlerini pruvanın ötesine dikti ve nefesinin altında uzun Dev küfürleri mırıldandı. Honninscrave'in yüz hatları sakalının sert yumağı gibi düğümlendi.

Covenant onların arasında sanki yalnızmış gibi duruyordu; ama hepsi adına konuşuyordu. Bakışları taşa geziniyor, Linden'i görmezden gelerek, "Sence geri dönmeli miyiz?" diye soruyordu.

Cevap vermek istedi, Evet! Ama veremedi. Tüm umudunu Tek Ağaç'a bağlamıştı.

Honninscrave'in mürettebata verdiği emirler bir süre belirsizlikle doluydu, sanki içinden bir ses *dromondun* bir an önce döndürülmesini, mümkün olan tüm hızla ölümcül hedefinden uzaklaştırılmasını haykırıyordu. Ama korkusunu kendine sakladı. Devler Gemisi'nin denizler boyunca izlediği yol değişmedi.

Bu berrak rüzgâr beş gün boyunca esti. Gemi kuzeye doğru açıldıkça yavaş yavaş ama istikrarlı bir şekilde serinledi; ama kuru, sert ve ısrarcı kaldı. Ve bu günlerin üçünde, macera dalgalar boyunca olaysız bir şekilde hızla ilerledi, hiçbir tehlikeyle karşılaşmadı, hiçbir kara parçası görmedi.

Ancak dördüncü gün, gözetleme yerinden bir şaşkınlık ve alarm çılgılığı yükseldi. Linden'in ayaklarının altındaki taş, sanki deniz sarsılıyormuş gibi titremeye başladı. Honninscrave yelkenlerini kısalttı, gemisini acil durum için hazırladı. Bir başka ligde, Starfare's Gem kendini *Nicor*'la dolu bir bölgede süzülürken buldu.

Muazzam şekillerinin her biri suyu birkaç yerden kırdı; birlikte, bir kalabalık gibi denizi işaretlediler. Sualtında yaptıkları konuşmalar Linden'in duyularını titretiyordu. Daha önce gördüğü *Nicor*'u hatırlayınca, *dromondun* güvenliğinden endişe etti. Ama bu yaratıklar Starfare'in Mücevheri'nden habersiz görünüyordular. Sesleri onun algısına hiçbir tehlike tınısı iletmiyordu. Aceleleri ya da açlıkları olmadan hareket ediyor, uyuşukluk, can sıkıntısı ya da memnuniyete dalmış gibi belli belirsiz sallanıyorlardı. Arada bir içlerinden biri kocaman burnunu kaldırıyor, sonra da kayıtsız bir iç çekiş gibi uzaktan gelen bir su sesi ile yatışıyordu. Honninscrave dikkatlerini çekmeden gemisini onların arasından geçirmeyi başardı.

"Taş ve Deniz!" Pitchwife, Linden'e usulca nefes verdi, "Dünya'nın tüm denizlerinin bir arada bu kadar çok yaratık barındırdığını düşünmemiştim. Onlarla ilgili anlatılanlar o kadar yetersiz ki, tek bir *Nicor* bile hepsini açıklayabilir. Bu nasıl bir okyanus ki, böylesine küstah bir cehaletle girdik?"

İlk onun yanında duruyordu. "Yine de bu her çocuğu sevindirecek bir hikâye olacak," diye bitirirken ona baktı. Kız onun bakışlarına karşılık vermedi; ama gözlerini yumuşatan gülümseme, ses tonundaki şefkat kadar özeldi.

Honninscrave'in dikkati Devler Gemisi'ni yavaşça *Nicor*'un arasına götürdü; ancak öğleden sonra yaratıklar geride bırakıldı ve Starfare'in Gemisi uçuş hızına devam etti. Ve o gece, Devlerin üzerine aşırı gergin bir neşe havası çöktü. Amansız yıldızların altında, arayışın amacına ya da Seadreamer'in acısına duyarsız, ateşli çocuklar gibi kükreyip şarkı söylediler; ve Pitchwife, sanki histeriye onlardan daha yakınmış gibi, onları uzun bir zoraki neşe içinde yönetti. Ama Linden onların duygularındaki gerçeği duymuştu. Kendi endişelerine karşı koyuyor, gerginliklerini ortak bir eğlenceyle dışa vuruyorlardı. Ve Pitchwife'in çılgınca çabası ruh halini bir katastaza kadar yükseltti ve sonunda daha az umutsuz ve daha çok teselli edici bir mizaha yol açtı - sıcak, saf ve yılmaz. Eğer Covenant onlara katılmak isteseydi, Linden da onunla birlikte giderdi.

Ama o yapmadı. Sanki *Haruchai*'nin geri dönüşü onu gücünün çekirdeğine kadar sarsmış ve teselliye erişemez hale getirmiş gibi ayrı durdu. Ya da belki de nasıl yalnız kalacağını, yalnızlığından nefret etmeden kaderiyle nasıl yüzleşeceğini unuttuğu için kendini tutuyordu. Linden'le birlikte onun kamarasına indiklerinde, Linden'in bedeninin çıplak rahatlığına zor dayanıyormuş gibi paletin üzerine büzüldü. Tek Ağaç yakındaydı. Devlerin uğultusu kulaklarında çınlarken, Linden'e "Yapma!" diye yalvarmanın eşiğine gelmişti. Beni geri gönderme. Ama doğuştan gelen korkuları onu felç etti ve risk almadı.

Bütün gece, tanıdık kâbusları yeniden gördüğünü hissetti. Ama uyandığında hafızasından silinmişlerdi.

Covenant hamağın yanında, sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu. Eski giysilerini sanki onları giymek istiyormuş gibi tutuyordu. Kadın gözlerinde bir acıyla onu izliyor, eskiden olduğu şeye, birbirlerine karşı oldukları şeye dönmemesi için ona sessizce yalvarıyordu.

Kadının bakışlarını üzerinde hissediyor gibiydi: ona döndü ve bakışlarıyla karşılaştı. Yüzünde safralı bir ifade vardı. Ama geri çekilmedi.

ne gördüğünü. Tek Ağaç'ı bekleyişi hevesten çok korkuya benzese de, yine de güçlüydü, hatırladığı kadar tehlikeliydi. Bir süre sonra giysilerini kasıtlı olarak köşeye fırlattı. Sonra kızın önünde diz çöktü ve onu kollarına aldı.

Daha sonra güverteye çıktıklarında, sanki cüzzamı onu sonbaharın son serinliğine alıştırmış gibi, kendisine verilen yün cübbeyi giydi. Bu tercihi onu rahatlatmıştı; ama yine de o cübbenin içinde tuhaf bir şekilde hazırlıksız görünüyordu, sanki ona olan aşkı onu nasıl tahmin edeceğini ya da telafi edeceğini bildiğinden daha fazla savunmadan yoksun bırakmıştı.

Gün boyunca güvertede volta atıp beklediler. Hepsi bekliyordu, o, Covenant ve Devler de onlarla birlikte. Zaman zaman mürettebatın görevlerine ara verip geminin pruvasının ötesine baktıklarını gördü. Ama sabah boyunca dünyanın sınırlarına kadar uzanan denizin genişliğinden başka bir şey görmediler. Öğlen yemeklerinden sonra beklemeye devam ettiler ve yine hiçbir şey görmediler.

Ama öğleden sonra nihayet bir çağrı geldi; Linden'in gerginliğini bir feryat gibi sarsan bir ihbar çığlığı. Devler gözcünün ne gördüğünü anlamak için armaya doğru koştular. Seadreamer güvertenin altından göründü ve acımasızca yukarı tırmandı. Covenant bir an için göğsünü ön güverte küpeştesine dayadı, sanki bu şekilde daha uzağı görmeye zorlayabilirmiş gibi. Sonra Linden'e, "Haydi," diye mırıldandı ve baş güvertenin görüş açısına doğru yola koyuldu. Linden de onun gibi koşturmak için kendini zor tutuyordu.

Birinci ve Pitchwife, Honninscrave ve Shipsheartthew ile ilgilenen bir Dev ile oradaydı. Sevinhand ve Galewrath da kısa süre sonra geldiler. Yoldaşlar birlikte Tek Ağaç Adası'nı görebilmek için ileriye baktılar.

Bir fersah ya da daha uzun bir süre boyunca ufuk tertemiz ve açıklanamaz kaldı. Sonra Honninscrave'in kolu sıçrayarak neredeyse tam pruvanın üzerine geldi. Linden Devler kadar uzak görüşlü değildi; ama bir fersah sonra o da Ada'yı gördü. Uzaktan küçücük görünüyordu, deniz ve gökyüzünün birleştiği noktada bir ölüm noktası gibi duruyordu; Dünya'nın etrafında döndüğü bir eksen. Rüzgâr Starfare'in

Hızla ilerleyen Ada, arayışın tüm beklentilerini karşılayacakmış gibi büyüdü.

Covenant'a baktı; ama Covenant onun bakışlarına karşılık vermedi. Dikkati ileriye sabitlenmişti: duruşu sanki ateşin eşiğindeymiş gibi keskindi. Konuşmasa da, yüzünün sert ve cılız çizgileri, yaşamına ya da ölümüne burada karar verileceğini kelimeler kadar açık bir şekilde söylüyordu.

Ada yavaş yavaş yaklaşan gemiye kendini gösterdi. Denizin yüzeyine yığılmış eski bir kaya yığını gibi duruyordu. Hava, gri, karmakarışık taşları yumuşatmış ve çevrelemişti; öyle ki güneşin dokunduğu yerlerde neredeyse bembeyaz, gölgede kaldıkları yerlerde ise neredeyse simsiyah görünüyorlardı. Gündüzün ve gecenin gözbebeği; engebeli, eskimiş ve aşınmazdı. Tacı Devler Gemisi'nin üzerinde yükseliyordu; ama üst kenarlarının şekli adanın bir zamanlar yanardağ olduğunu ya da şimdi içi boş olduğunu düşündürüyordu.

Daha sonra *dromond*, Ada'nın düzensiz bir resif çemberinin içinde olduğunu fark edecek kadar yaklaştı. Bunlar dişler gibi havaya doğru uzanıyordu ve aralarında pek çok boşluk vardı; ama açıklıkların hiçbirisi Starfare'in Gemisi'ni içine alacak kadar büyük değildi.

Güneş alçalırken Honninscrave Devler Gemisi'ni eğri bir rotaya sokarak kayalığın etrafından dolanmaya başladı; böylece yoldaşları Tek Ağaç'tan bir iz ararken o da bir geçit arayabilecekti. Linden'in gözleri adaya yapıştı: tepeden kıyıya kadar adanın aydınlık ve karanlığının her değişimini görüşünün her boyutuyla inceledi. Ama hiçbir şey bulamadı. Ada kör taştan başka bir şeyden oluşmuyordu, kendi canlılığı dışında her türlü canlılığa karşı bağımsızlığı vardı. Dalgaların kabarıp alçaldığı kayaların arasında bile ne yabani otlar ne de diğer deniz bitkileri yaşıyordu.

Kayaların kendileri onun için canlıydı, sıkıştırılmış granit kadar büyük ve önemliydi - Dünya'nın temel iskeletinin bir çıkıntısı. Ama belki de tam da bu nedenle yaşamın daha geçici tezahürlerinden hiçbirine ev sahipliği yapmıyorlardı. Onları incelerken, kuşlar için bir tünek bile sağlamadıklarını fark etti. Belki de resiflerin içindeki su balık barındırmıyordu.

"Nerede o?" Covenant herkesle ve hiç kimseyle konuşmadan mırıldandı. "Nerede o?"

Bir süre sonra Pitchwife cevap verdi: "Tepenin üzerinde. Orası aradığımız şey için doğal bir yol değil mi?"

Linden şüphelerini kendine sakladı. Güneş batmaya başlayıp turuncu ve altın rengini yamaçlara okunamaz bir renk cümbüşü halinde yayarken, Starfare'in Gemisi Ada'daki turunu tamamlamıştı; ve Tek Ağaç'ın burada olduğunu ya da daha önce var olduğunu gösteren hiçbir şey görmemişti.

Honninscrave, Birinci'nin başını sallamasıyla yelkenlerin fora edilmesini *ve dromondun* kuzey kayalıklarının ötesine demirlemesini emretti. Birkaç dakika boyunca güvertede kimse konuşmadı; Ada'nın kabartmalı görüntüsü onları sımsıkı tutuyordu. Bu ışıktaki, güçlü bir yerle karşı karşıya olduklarını görebiliyorlardı. Güneş sanki Dünya'ya veda ediyormuş gibi geri çekildi. Devlerin mırıltılı çalışmasının, halatların ve makaraların yakınmasının, dalgaların kayalıkları ıslak bir şekilde kucaklamasının ardında her şey sessizdi. Tek bir kerkenez bile Ada'nın karanlığını hafifletmek için çılgılığını yükseltmedi. Eyot, sanki sonsuza dek öyle kalacakmış ve asla yatışmayacakmış gibi koruyucu dişlerinin arasında duruyordu.

Sonra Birinci sessizce, "Dev dostum, buraya gelmeden önce yeni günü beklemeyecek misin?" dedi.

Ani bir ürperti gibi bir ürperti içinden geçti. Sert bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi.

Birinci iç çekti. Ama itiraz etmedi. Sevinhand'la konuştu; o da bir sandalın denize indirilmesine nezaret etmeye gitti.

Sonra tekrar Covenant'a hitap etti. "Bu adaya gelmek için çok uzun bir yol kat ettik. Kudretin ve kayıp soydaşlarımızın Kederi'nde yaptıkların yüzünden amacın konusunda seni sorgulamadık. Ama şimdi soruyorum." Batıda, güneş denizin uzun kıvrımının ardında ölüyor gibiydi. Covenant'ın bakışları ateşten bir yankıydı. "Tasarlamak istediğiniz bu Kanun Asası'nın nasıl olması gerektiğini düşündünüz mü?"

Linden onun yerine cevap verdi, şirketteki yerini talep etti çünkü onu kendisine yönelik niyetinden vazgeçirmek için başka bir yol bilmiyordu. "Ben de bu yüzden buradayım."

Adam ona sertçe baktı; ama o gözlerini Birinci'den ayırmadı. "Duyu organlarım," dedi kendi bilincinden utanarak. "Gördüğüm ve hissettiğim şeyler. Sağlık. Doğruluk. Dürüstlük. Başka ne anlama gelebilir ki? Yasalara karşı hassasım. Bir şeylerin ne zaman uyup ne zaman uymadığını söyleyebilirim. Ona rehberlik edebilirim."

Ancak iddiasını ortaya koyar koymaz bunun yeterli olmadığını anladı. Sinyalleri kesindi. Onun yardımına güveniyordu. Ama fikrini değiştirmede. Bunun yerine ona sanki kendisini terk etme arzusunu dile getirmiş gibi baktı. Umut ve keder onda birbirinden ayırt edilemezdi.

Covenant'ın kendisiyle çeliştiğinin farkında olmayan Birinci, Linden'in cevabını kabul etti. Pitchwife ve Honninscrave ile birlikte güverteden ayrıldı ve uzun teknenin indirildiği küpeşteye gitti.

Galewrath Starfare's Gem'in komutasını üstlendi. *Dromond'a* gereken özenin gösterildiğinden emin olduktan sonra Covenant ve Linden'a "İyi gidin," dedi.

Covenant cevap vermedi. Sanki güneşin solan ihtişamında kendi sonunu okuyabilecekmiş gibi Ada'ya baktı.

Linden ona yaklaştı ve elini omzuna koydu. Uyarıcı bir şekilde dönerek yüzündeki çatışmaları görmesine izin verdi. Ada gibi aydınlık ve karanlıktan oluşan bir figürdü.

Onun kendisini anlamasını sağlamak için tekrar denedi. "Seadreamer korkuyor. Sanırım Lord Foul'un ne yaptığını biliyor."

Yüz hatları bir kez düğümlendi, sonra sanki bir zamanlar Joan'a yaptığı gibi bir gülümsemeyle onu sevindirecekmiş gibi serbest kaldı. "Bunun bir önemi yok." İfadesi yavaş yavaş daha nazik bir hal aldı. "Andelain'deyken Mhoram şöyle demişti: 'Onun tuzaklarından kaçınmak hiçbir işe yaramaz, çünkü her zaman başka tuzaklarla çevrilidirler ve yaşam ile ölüm birbirinden koparılamayacak kadar iç içedir. Ama onları anlamak gerekir ki, onlara hakim olunabilsin.' " Sonra tekrar sertleşti. "Hadi gel. Gidip başımızın ne tür bir belada olduğunu öğrenelim."

Onun gitmesine izin vermek istemiyordu. Kollarını ona dolamak, ona sarılmak ve yaptığı şeyi durdurmasını sağlamak istedi. Ama o yapmadı. Onu sevmesinin nedeni bu değil miydi?

kendi acısından utanmıyor muydu? Cesaretini toplayarak, sanki onu geceye götürüyormuş gibi merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Günbatımı hâlâ direkleri tutuyordu ama arka güverte karanlığa gömülmüştü. Seadreamer'ın Honninscrave, Birinci ve Pitchwife ile birlikte küpeştede durduğunu görebilmesi için görüşünü ayarlaması gerekiyordu. Vain de oradaydı, yaklaşan karanlık kadar siyahtı. Findail de kıça doğru ilerlemişti; cüppesi Vain'in abanoz renginin yanında soluk bir bulanıklık oluşturunuyordu. Brinn ve Cail de gelmişti. Linden onları gördüğüne şaşırmıştı. Onlara yaklaşırken Covenant'ın adımları duraksadı. Ama konuşmadılar ve o da aniden yanlarından geçip gitti. Birinci'ye ulaştığında, "Hazır mıyız?" diye sordu.

"Olabilirdiğince hazırım," diye cevap verdi, "kaderimiz önümüzde bilinmezken."

Dromond'un etrafında yoğunlaşan karanlık gibi cevap verdi, "O zaman başlayalım."

Findail hemen uyarı ve yalvarma tonuyla araya girdi: "Yüzük sahibi, aklını başına toplamayacak mısın? Henüz seçme şansın varken bu çılgın amaçtan vazgeç. Sana açıkça söylüyorum ki, seni ve seninle birlikte Dünya'yı yok edecek güçlerin oyuncağısın. Tek Ağaç üzerindeki bu girişim yapılmamalı."

Seadreamer sanki başka seçeneği yokmuş gibi sessizce başını salladı.

Covenant sarsılarak Atanmış'la yüzleşti. Yumuşak bir sesle, neredeyse kendi kendine konuşarak, "Korktuğun şeyin bu olduğunu bilmeliydim. Tek Ağaç. Kanun Asası. Gerçekten başarılı olabileceğimden korkuyorsun. Yoksa neden Vain'i yakalamaya çalıştın? Neden kendimize güvenmemizi engellemek için bu kadar uğraştın? Başarılı olursak bir şey kaybedeceksin. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu konuda çok korkuyorsun.

"Bir baksana," diye devam etti acımasızca. "Vain hâlâ bizimle. Hâlâ eski Asa'nın topuklarına sahip." Sanki Demondim yarattığından duyduğu şüphenin artık bir önemi yokmuş gibi konuştu. "Ben hâlâ buradayım. Yüzüğüm hâlâ bende. Linden hâlâ burada." Sesi aniden bir ıstırap şüphesi gibi fısıltıya dönüştü. "Vay canına, teslim olmamı istiyorsan bana bir *sebe*p vermelisin."

Atanmış, Antlaşma'nın talebine sessizlikle karşılık verdi. Belli ki cevap vermeye niyeti yoktu.

Bir süre sonra Mutabakat, şirketin geri kalanına döndü ve sanki kendisiyle tartışmalarını bekliyormuş gibi ters ters baktı. Ama Honninscrave empatiyle gerilmişti. İlk'in sert kararlılığında ya da Pitchwife'ın merak beklentisinde hiçbir tereddüt yoktu. Ve Seadreamer İnançsız'ı vazgeçirmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Covenant, kişisel zorunluluklarından kaynaklanan şeytani dürtülerle küpeşteye doğru ilerledi ve ayaklarını sandala inen halat merdivene uzattı.

Linden hemen onu takip etti, bir devin bile onun yanında yer almasına izin vermek istemiyordu.

Cail ve Brinn hemen arkasındaydı.

Ada'nın, Dünya'nın uzun gecesi tarafından yutulmak üzere olan bir oriflamme gibi solmakta olan gün batımını tutan tacı dışında her yeri artık gölgeye gömülmüştü. Ancak ışık devam ettiği sürece, tepeyi Tek Ağaç'ın gerçekten bulunabileceği bir yer gibi gösteriyordu. Merdivenden inmek için manzaraya sırtını döndüğünde, Linden bu gecenin ayın karanlığı olacağını hatırladı. İçgüdüsel olarak titredi. Sudan bir nefes gibi yükselen soğuk karanlığa karşı cüppesi aniden yetersiz göründü. Bir bacağını küçük tekneye doğru uzattığı sırada dalgaların sallanmasıyla *dromond* ile sandal arasında bir su sıçraması oldu ve su, tuzu asit kadar güçlüymüş gibi çıplak tenine battı. Ama istemsiz nefesini susturdu, kendini teknenin dibine indirdi, sonra da Covenant'la birlikte pruvaya oturmak için hareket etti. Su kurudukça bacaklarının derisini sıkılaştırıyor, sinirlerine bir karıncalanma gönderiyordu.

Haruchai'yi Honninscrave takip etti. Onun cüssesi aşağı doğru inerken, güneş Ada'nın tepesindeki hakimiyetini kaybetti ve ufkun tamamen ötesine düştü. Ada artık sadece yavaş yavaş ortaya çıkan yıldızların silüetinde, derinlerde bir gölge olarak görülebiliyordu. Linden resifin çizgilerini hiç seçemiyordu. Ama Honninscrave ve Seadreamer küreklere oturduklarında, meşe omuzları yollarını bulabileceklerinden şüphe duymadıklarını gösteriyordu. Üstat kardeşiyle konuşuyordu ama suyun sesi ve şırıltısı kelimeleri örtüyordu.

Pitchwife ve Birinci sessizlik içinde uzun tekneye indiler. Gecenin içinden bir gölge teknenin dibine, Seadreamer'ın arkasına doğru süzüldü ve orada katılaşılarak Findail'e dönüştü. Vain, Brinn ve Cail ile birlikte teknenin diğer yarısına, İlk ve Pitchwife'in oturduğu gövdenin yanına yerleşti.

Linden uzandı ve Covenant'ın elini tuttu. Parmakları buz gibiydi; uyuşukluğu hissedilir bir soğuğa dönüşmüştü.

İlk, Yıldızpınarı'nın Mücevheri'nin Devleri'ne bir selam salladı. Sevinhand ya da Galewrath bir cevap verdiyse de, suların soğuk kıkırdaması yüzünden duyulmadı. Honninscrave ustalıkla kayığı çözdü ve küreğiyle *dromonddan* uzaklaştırdı. Etrafları sadece dalgalarla çevrili olan grup gecenin karanlığına doğru ilerledi.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Covenant yüzünü karanlığa dönmüş, Linden'in elini bir çapa gibi sıkarak oturdu. Arkasındaki yıldızlar daha belirgin hale geldikçe adanın yavaş yavaş netleşmesini izledi; ama yine de kayalıkları seçemiyordu. Sudan yükselen siyahlık aşılmaz görünüyordu. Yine de kürekler durmaksızın çekiliyor, sakın olmayan denizlere girip çıkıyordu; ve tekne sanki büyük bir hızla bilinmeyen sonuna doğru ilerliyordu. Ada gecenin içinden devasa bir şekilde beliriyordu, yaklaşması cehennemin girişi kadar tehlikeliydi.

Linden aniden ve mantıksız bir şekilde teknenin kayalıklardan birine çarpıp batacağı endişesine kapıldı. Ama sonra Birinci yumuşak bir sesle, "Biraz sancak tarafına," dedi. Tekne hafifçe yön değiştirdi. Birkaç kalp atışı sonra, iki yandan sivri mercan şekilleri sıçradı. Beklenmedik görünüşleri Linden'in irkilmesine neden oldu. Ama uzun tekne güvenli bir şekilde onların arasından geçerek daha sakın sulara ulaştı.

Bu açıdan -denize bu kadar yakinken, gece ufuktan ufuğa tamamlanmışken- Ada, Starfare's Gem'den görüldüğünden çok daha uzakta görünüyordu. Ama bir süre için şirket iyi bir ilerleme kaydetti. Gördüklerinin etkisiyle Seadreamer küreklerini ağır ağır çekerek her vuruşta onları kilitlerine vurdu; Honninscrave de kardeşinin çekişinin aciliyetine olmasa da ritmine ayak uydurdu. Sonuç olarak, Ada yavaş yavaş daha uzun ve daha amansız hale geldi, sanki gök kubbenin üzerine oturduğu bir tabanmış gibi gökyüzüne doğru uzandı.

yıldızlar duruyordu. Linden karanlıkta yamaçlara tırmanılamayacağını düşünmeye başlamıştı, özellikle de Covenant baş dönmesinin üstesinden gelemezse belki de hiç tırmanılamazdı. Adamın eli kızın elinin içinde sanki kemikleri soğukmuş gibi üşüyordu.

Ama kısa bir süre sonra bu endişeyi unuttu, Covenant'ın parmaklarını tutmayı bile unuttu. Ada'nın üzerinde meydana gelen değişime bakıyordu.

Birinci ve Pitchwife ayağa kalktı. Tekne suyun içinde süzülerek durdu. Honninscrave ve Seadreamer küreklerini kaldırmış, böylece pruvanın arkasından hedeflerine doğru bakabiliyorlardı.

Adanın kenarlarından aşağıya doğru sis bulutları ve flamalar akmaya başlamıştı. Sis, kayaların arasındaki görünmeyen çatlaklardan buhar gibi yükseliyor gibiydi. Bir kısmı yukarı doğru kıvrılıyor, keskin geceye doğru yıpranıyordu. Ama çoğu denize doğru akıyor, dereler birbirine karışıkça toplanıyor ve yoğunlaşıyordu.

Sis alev alev yanıyordu.

Kendi kendine parlıyor gibi görünmüyordu. Daha ziyade dolunay altındaki sıradan bir sis gibi görünüyordu. Ama ortada ay yoktu. Ve aydınlık sadece sisin üzerindeydi. Görkemli sancaklar ve hava dalgaları, ay ışığının yoğunlaşması gibi aşağı doğru iniyor ve kendilerinden başka hiçbir şeyi göstermiyordu.

Nimbus, eyotun kıyılarına bir don buharı gibi yayıldığında, sis denizin üzerine yığılmaya başladı. Taç hariç tüm ada yavaş yavaş kayboldu. Gümüş rengi ve hayalet gibi parlayan sis, kayalıkların tüm bölgesini doldurmak istercesine uzun tekneye doğru genişledi.

Linden kaçma arzusunu bastırmak zorunda kaldı. İçgüdüsel olarak, o cehennemi ve açıklanamaz havanın kendisine dokunmasını istemediğinden emindi. Ama arayışın yolu ileriye uzanıyordu. İlk, garip bir şekilde sert ve nazik bir komutla Honninscrave ve Seadreamer'ı küreklerine döndürdü. "Beklemekten bıktım," dedi. "Eğer geleceğimiz buysa, en azından onu kendi seçimimizle karşılayalım."

Kürekler, ilerleyen sise doğru maceranın ilerleyişini ölçüyordu. Tepedeki yıldızlar sanki bir uyarı gibi parıldıyordu; ama uzun tekne ıslak buharın kalbine doğru ilerlemeye devam etti. Sis denizin üzerine yığılmaya devam etti. Şimdiden

O kadar kalınlaşmıştı ki, gözenin kenarları artık görülemiyordu, o kadar yükselmişti ki kayalık taç neredeyse görünmez olmuştu. Aydınlatması onu ay ışığıyla parıldayan ve ısıldayan bir görünüme büründürmüştü. Dışarıya doğru akışı, uzun teknenin hızını vurguluyordu; tekne suyun karanlık yüzünde çılgınca koşuyor gibiydi.

Sonra Birinci bir emir mırıldandı. Honninscrave ve Seadreamer küreklerini kaldırdılar. Tekne sisin içinde sessiz ve dengeli bir şekilde süzüldü.

Bir anda gökyüzü kayboldu. Linden yüzünde nemli ışığın dokunuşunu hissetti ve tehlike ya da zarar bekleyerek irkildi. Ama sonra duyuları ona sisin gücünün zarar veremeyecek kadar zor, ay ışığına çok benzediğini söyledi. Arkadaşları açıkça görülebiliyordu; ama denizin kendisi yoğun bir gümüş halının altında kaybolmuştu ve küreklerin uçları sanki kemirilmiş gibi gözden kayboldu.

Yeni bir endişeyle, görevin yolunu nasıl bulacağını merak etti. Ama İlk tekrar konuşup Honninscrave ve Seadreamer'ı işlerine geri gönderdiğinde, sesinde demir gibi bir kesinlik vardı; ve sanki yön duygusu karışıklığa karşı bağışıkmiş gibi küçük rota düzeltmeleri önerdi.

Teknenin hareketi sisin Linden'in yüzüne doğru süzülmesine neden oldu. Covenant'ın saçlarında, ihtiyacının ve kudretinin sedefli teri gibi uçucu ışık boncukları yoğunlaştı. Birkaç dakika sonra sis dönerek katlandı ve Ada'nın tepesine bir anlık bir bakış attı. Boşluk kapanmadan önce, Linden İlk'in nişanının isabetli olduğunu gördü.

Pitchwife konuşmaya başladı. Sesi sanki sıkışık ciğerleri sis ve nemle doluyormuş gibi güçlkle yükseliyordu. Honninscrave ve Seadreamer'a kürek çekişleri için iltifat etti, Vain'in anlaşılabilirliğini alaycı bir şekilde övdü, yolculuklarında karşılaştığı diğer sisleri anlattı. Kelimelerin kendilerinin bir önemi yoktu: sadece onları söyleme eylemi önemliydi. Arkadaşlarının ve kendisinin iyiliği için sisin geliştirilmesini insanileştirmeye çalıştı. Ama sanki buhar bir mağaraymış gibi garip bir yankı konuşmasına eşlik ediyordu. İlk sonunda ona sıkıca fısıldadı. O da vazgeçti.

Sadece kürek sesleriyle bölünen bir sessizlik içinde sandal ilerlemeye devam etti.

Zamanla sis, uzun zaman dilimlerinin önlenemez bir hızla geçtiği bir rüya gibi gelmeye başladı. Belirsiz ışık hipnotik bir büyüleyiciliğe sahipti. Covenant'ın çenesinin hizasından küçük glodlar gibi su damlaları düşüyor ve cübbesinin üzerinde soluk ışık sıçramaları bırakıyordu. Linden'in giysisi ölmekte olan mücevherlerle süslenmişti. Saçları yüzünün yanlarına doğru ıslak ve koyu renkte sarkıyordu.

Sis, Ada'nın bir anlık görüntüsüne daha izin verecek kadar dağıldığında, kayaların eskisinden daha yakın olmadığını fark etmedi.

Honninscrave ve Seadreamer kürek çekmeye devam ettiler; ama nefesleri ciğerlerinde yavaş yavaş sertleşti ve sırtları ile omuzlarından gerginlik yayıldı. Linden'e zamanın nasıl geçtiğini fark ettirmediler. Kendinden geçmiş gibi görünen buhar gecenin yarısını tüketmiş gibiydi. Uyuşukluğunu üzerinden atmaya, nemli sersemliği yanaklarından silmeye çalıştı. Sis'in bir sonraki açılışında Ada'yı net bir şekilde gördü.

Uzun bot hiç ilerlememişti. "Cehennem ateşi," diye homurdandı Mutabakat. "Cehennem ve kan."

Pitchwife, "Şimdi çok şaşırdım," diye söze başladı. "Bu atmosfer-" Ama ihtiyacı olan kelimeleri bulamadı.

Findail Ada'nın karşısında duruyordu. Yüzü ve saçları kuruydu, sisten etkilenmemişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki deniz dirseklerinin kıvrımlarında hareketsizce kavranıyormuş gibi duruyordu. Gözlerinin odağı bir irade eylemi kadar niyetliydi.

"Findail-" diye başladı Linden. "Tanrı aşkına bize ne yapıyorsun?"

Ancak daha sonra Atananların arkasında şiddet patlak verdi.

Brinn, Honninscrave ve Seadreamer'ı geçmeye çalıştı. Seadreamer onu yakaladı ve geri çekti. Birlikte çırpınarak teknenin dibine düştüler. Honninscrave küreklerini salladı, sonra da kilitlerden kayarlarken Seadreamer'ın küreklerini yakaladı. Pitchwife hemen kürekleri almak için öne çıktı. Honninscrave arkasını döndü ve Brinn ile Seadreamer'ı birbirlerinden kurtarmaya çalışmaya başladı.

Cail kavgaya doğru ilerledi. Ayağa kalkan İlk, onu yakaladı ve kararsızca arkasından sürükledi. Sonra kılıcı ellerindeydi.

"Yeter!"

Honninscrave onun yolundan çekildi. Seadreamer dövüşmeyi bıraktı. Brinn ondan kaçamadan, bıçağını onun boğazına dayadı.

Cail, Brinn'in yardımına gitmeye çalıştı. Honninscrave onu engelledi. "Şimdi," dedi İlk, "bana bunun ne anlama geldiğini söyleyeceksin."

Brinn ona cevap vermedi. Sesini Covenant'a yöneltti. "Efendimiz, sizinle konuşmama izin verin."

Seadreamer hemen başını şiddetle salladı.

Covenant cevap vermeye başladı. Linden onu durdurdu. "Sadece bir dakika." Sanki sisten nefes almakta zorlanıyormuş gibi nefes nefese kalmıştı. Çabucak küpeşteyi geçip Seadreamer'ın yanına gitti. Adam kayığın dibinde büzülmüştü. Gözleri bir yalvarış gibi onunkilerle buluştu.

"Bir şey gördün," dedi. "Burada neler döndüğünü biliyorsun."

Yüzü yoğun sis parıltısıyla ıslanmıştı. Nem, yara izini bir haykırış gibi gösteriyordu.

"Brinn'in Covenant ile konuşmasını istemiyorsun."

Seadreamer'ın gözleri irkildi. Yanlış tahmin etmişti.

Tekrar denedi. "Aklındaki şeyi yapmasını istemezsin."

Covenant'ı bunu yapmasına izin vermesi için ikna etmesini istemezsin." Bunun üzerine dilsiz Dev şiddetli bir acelecilikle başını salladı.

Sezgileri onu geride bırakmıştı. Seadreamer'ın yoğunluğu mantığı aşan kişisel bir dehşeti yansıtıyordu. "Eğer Brinn bunu yaparsa - yapmak istediği şeyi- o zaman gördüğün tüm korkunç şeyler gerçekleşecek. Onları durdurmamız mümkün olmayacak." Sonra onun sıkıntısını görünce boğazı düğümlendi. Kendini kurtarmak için tek şansın bu.

Sesini geri kazanmak için mücadele ederek teknenin ön tarafında Covenant'ın karşısına dikildi. "Yapma-" Titriyordu. "Bunu yapmasına izin vermeyin. Sonuçları-"

Covenant ona bakmıyordu. Linden'i o yöne doğru dönmeye zorlayan dehşet verici bir mide bulantısıyla Brinn'i izliyordu.

Haruchai bir eliyle Birinci'nin kılıcını kavramıştı. Onun büyük gücüne karşı, demiri boğazından uzaklaştırmak için çabaladı. Uzun kılıç etini ısırırken ön kolundan kan akıyordu; ama kararlılığı sarsılmadı. Bir an içinde, eğer İlk merhamet etmezse parmaklarını koparacaktı.

"Brinn!" Linden itiraz etti.

Haruchai onu duyduğuna dair hiçbir işaret göstermedi.

İlk, nefesinin altında küfrederek kılıcını geri çekti. "Sen delisin." Duygularından sesi kısılmıştı. "Bu şekilde sakatlanmanın ya da ölmenin yükünü kabul etmeyeceğim."

Brinn ona bakmadan ayağa kalktı ve Covenant'a doğru ilerledi. Eli kanamaya devam ediyordu ama o bunu görmezden geldi, sadece parmaklarını yaranın etrafında sıktı ve akmasına izin verdi. Yumruğunu sanki İnançsız'a saldırmak istermiş gibi havada tutuyor gibiydi.

Ama Covenant'ın yakınında durdu. "Ur Lordu, beni duymanızı rica ediyorum." Covenant *Haruchai*'ye baktı. Başını sallaması garip bir şekilde kırılğan görünüyordu; Tutkusunun keskinliği onu kırılğan hale getirdi. Etraflarındaki sis sanki onları hiç bırakmayacakmış gibi akıyor ve kaynıyordu.

"Haruçaylar arasında bir masal vardır," diye söze başladı Brinn, "halkımızın Kevin Landwaster ve Toprağın Efendileri'yle karşılaşmasından çok önce, geçmişimizin en uzak mesafelerinden gelen eski anlatıcılar tarafından korunan bir efsane. Söylendiğine göre zamanın sonunda Dünya'nın kenarında *Haruchai*'nin anlamını taşıyan yalnız bir adam duruyormuş - bizim *ak-Haru Kenaustin Ardenol* dediğimiz bir adam. Onun arzu ettiğimiz tüm beceri ve hünelerde, tüm itidal ve sükunette ustalaştığı ve dağların dengeli ihtişamı gibi mükemmellik-tutku ve ustalık haline geldiği söylenir. Ve denir ki, *Haruchai*'den biri *Ak-Haru Kenaustin Ardenol*'u arar ve onunla yarışır, yenilgide veya zaferde değerimizin ölçüsünü öğreneceğiz. Bu nedenle *Haruçaylar* arayış içinde olan insanlardır. Aramızdaki her bir kalbin içinde bu sınava ve onun sunduğu bilgiye karşı bir özlem atar.

"Yine de *Ak-Haru Kenaustin Ardenol*'a giden yol bilinmiyor, hiç bilinmedi. Bu yolun bilinmemesi gerektiği söylenir; bu yol ancak bilmeden bilen ve aradığı şeyi aramaya gelmeyen biri tarafından bulunabilir." Buna rağmen

Brinn'in sesi giderek artan bir heyecan ifade ediyordu. "O kişi benim. Buraya kendi adıma değil, senin adına geldim, aramadığım bir şeyi arıyorum.

"Ur Lordu, hizmetinizden çekildik. Artık size hizmet etmek istemiyorum. Ama beyaz yüzüğü sen kullanıyorsun. Arzularımı engelleyecek güce sahipsin. Bu yükü üzerinize alırsanız, benim için, belki de tüm *Haruchai* için sonsuza dek kaybolacak. Bana izin vermeni istiyorum. Cable Seadreamer'ın Dünya Görüşü hakkında hiçbir şey anlamıyorum. Benim için sadece başarılı ya da başarısız olacağım açık. Eğer başarısız olursam, iş size düşecek. Ve eğer başarısam-" Sesi sanki özleminin gücünü başka hiçbir şekilde kontrol edemeyecekmiş gibi düştü. "Tanrım." İçindeki kanı sıkar gibi sıktığı yumruğu bir yakarış gibi yükseldi. "Beni hayatlarımızın anlamından alıkoyma."

Linden'in Brinn'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Konuşması bir kâbustaki nutuk kadar motivasyonsuz görünüyordu. Sadece Seadreamer ve Findail herhangi bir anlayış gösterdi. Seadreamer sanki duyduklarına dayanamıyormuş gibi ellerini yüzüne kapatmış oturuyordu. Findail ise tüm cevapları bilen ve onlardan nefret eden bir adam gibi tek başına duruyordu.

Covenant alınındaki buğu terini kabaca temizledi. "Sen neden bahsediyorsun be?" demeden önce ağzından birkaç farklı yanıt çıktı.

Brinn konuşmadı. Ama kolunu kaldırdı ve Ada'nın yönünü işaret etti.

Hareketi o kadar kesindi ki tüm gözleri üzerine çekti.

Teknenin pruvasının ötesinde bir yerde, sisin içinde bir pencere açılarak kayalık bir çıkıntı ortaya çıktı. Denizden hafif bir yükseklikte duruyordu. İncinin ele avuca sığmayan buharı mesafeleri tahmin etmeyi zorlaştırıyordu; ama nemli, karanlık kaya, Ada'nın kısa bir süre önce olduğundan çok daha yakın görünüyordu. Aslında, çıkıntı Ada'nın bir parçası bile olmayabilirdi. Sadece sis bağlamında var gibi görünüyordu.

Rafta bağdaş kurmuş, yırtık pırtık renksiz bir cübbe giymiş yaşlı bir adam oturuyordu.

Başı meditasyon yapar gibi yarı eğikti. Ama gözleri açıktı. Katarakt ya da körlüğün süt rengi gözbebeklerini dolduruyordu. Başının tepesinde belli belirsiz saç telleri vardı; gri kirli sakalları yanaklarının çukurluğunu vurguluyordu. Cildi yaşlılıktan dikiş tutmuyordu ve uzuvları bir deri bir kemik kalacak kadar aç bırakılmıştı. Yine de ürkütücü ve anlaşılmaaz bir güç yayıyordu.

Brinn ya da Cail, yaşamlarının yoğunluğu aşırı yaşlanmalarına izin verseydi böyle görünebilirlerdi.

Sis neredeyse aynı anda tekrar kapandı ve hayalet gibi bir sessizlik içinde kendi üzerine döndü.

Findail sanki kimsenin onu duymasını beklemiyormuş gibi, "Evet," dedi. "Tek Ağacın Muhafızı. Geçilmesi gerekiyor."

Covenant gözlerini Atanmış'a dikti. Ama Findail onun bakışlarına cevap vermedi. İnançsız bir hamleyle kendini Brinn'e doğrulttu. Sis, yüzünü dehşetin aydınlığı gibi aydınlattı.

"Yapmak istediğin bu mu?" Sesi sedefli durgunlukta cırıldıyordu. "Gardiyan'la yüzleşmek mi? Onunla *savaşmak* mı?"

Brinn yumuşak bir sesle cevap verdi, "*Elohim* Tek Ağaç'a ulaşmak için onu geçmen gerektiğini söyledi. Ve ben onun *Ak-Haru Kenaustin Ardenol* olduğunu düşünüyorum. Eğer başarırım, ikimize de hizmet edilmiş olacak."

"Ya *başarısız olursan*?" Covenant kelimeyi Brinn'in kayıtsızlığına doğru fırlattı. "Zaten değersiz olduğuna inanıyorsun. Daha ne kadar dayanabileceğini sanıyorsun?"

Brinn'in yüz ifadesi değişmedi. "Gerçeği öğreneceğim. Gerçeğe katlanamayan her varlık gerçekten de değersizdir."

Covenant yüzünü buruşturdu. Morarmış bakışları yardım için Linden'a yöneldi.

Onun çatışmasını açıkça gördü. Gardiyan'a karşı kendini -yok etme kapasitesini- tehlikeye atmaktan korkuyordu. Ama korktuğu zaman kimsenin onun yerini almasına nasıl izin vereceğini hiç öğrenmemişti: korkusu cesareten daha zorunluydu. Ve Seadreamer'i inkar etmek istemiyordu. Dilsiz Dev, ruhunun tahammül sınırlarını aşmış gibi hâlâ yüzünü saklıyordu.

Linden kendi çelişkileri arasında bocaladı. İçgüdüsel olarak Seadreamer'a güveniyordu ama Brinn'i İlk'in kılıcını kenara itmeye iten ihtiyaç onu da harekete geçirmişti. *Haruchai*'nin ciddiyetini anlamıştı ve onunla barışmak için can atıyordu.

onunla birlikte. Yine de Seadreamer'ın vizyonunu ona iletmek için harcadığı çabayı unutamıyordu.

Birinci ve Pitchwife birlikte durmuş, onu izliyorlardı. Honninscrave'in parmakları Seadreamer'ın omuzlarını yoğuruyordu; ama gözleri de onu inceliyordu. Covenant'ın bakışları da ona dikilmişti. Sadece Brinn onun cevabını beklemiyordu. Dikkati İnançsız'a kilitlenmişti.

Evet ya da hayır diyemediği için bu ikilemden başka bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. "Gecenin yarısını kürek çekerek geçirdik" -sözlerini Brinn'e yöneltti, titremelerini bastırmak için savaştı- "ve daha fazla yaklaşamıyoruz. Onunla savaşmak için o adama nasıl ulaşabileceğini sanıyorsun?"

Sonra bağırdı; ama çok geç kalmıştı. Brinn onun sorusunu bir tür izin olarak algılamıştı. Ya da Covenant'ın onayından vazgeçmeye karar vermişti. Durdurulamayacak kadar hızlıydı, uzun teknenin pruvasına atladı ve Ada'ya doğru daldı.

Sis onu yuttu. Linden suya çarptığında sıçrama sesini duydu ama geçişinin ardından gelenleri göremedi.

Covenant ve Honninscrave ile birlikte ileri atıldı. Ama *Haruchai* ulaşamazdı. Yüzmesinden bile ses çıkmıyordu. "Lanet olsun sana!" Covenant bağırdı. Sesi yankılandı ve sonra düştü. mağaramsı sisin içinde ölü. "Başarısız olma!"

Bir an için hiç kimse konuşmadı. Sonra İlk dedi ki, "Honninscrave." Sesi demir gibiydi. "Seadreamer. Şimdi daha önce hiç kürek çekmediğin gibi kürek çekeceksin. Devlerin gücü yetiyorsa, o Ada'yı kazanacağız."

Honninscrave kendini tekrar kürek koltuğuna attı. Ama Seadreamer daha yavaş cevap veriyordu. Linden onun yanıt vermeyeceğinden, dehşete çok fazla kapılmış o l m a s ı n d a n korktu. İlk'in talebini protesto etmek için kendini topladı. Ama onu hafife almıştı. Elleri yüzünden aşağı inerek yumruk oldu. Sendeleyerek yerine döndü ve küreklerini toparladı. Saplarını ezmek istencesine kavrayarak suya saldırdı.

Linden ani hamle karşısında sendeledi, sonra kendini bir direğe tutturdu ve yüzünü Covenant'ın yanına döndü.

Honninscrave bir an için kardeşinin çılgın ritmine uymak için çırpındı. Sonra ikiz gibi okşamaya başladılar.

Sis tekrar açıldı. Ada'nın tepesinin ardındaki yıldızlara ve geceye bir anlık bakış, uzun teknenin hâlâ ilerleme kaydedemediğini gösteriyordu.

Bir kalp atışı sonra, buhar inledi ve kaya rafı bir kez daha görünür hale geldi.

Adadan çok daha yakın görünüyordu. Ve boştu. Yaşlı adam orayı terk etmişti.

Ancak bu kez sis hemen tekrar kapanmadı.

Arkasından Brinn çıkıntının bir ucuna çıktı. Sanki onurlu bir rakiple karşılaşmış gibi boş havaya doğru resmen eğildi. Yavaşça stilize bir savaşçı duruşuna geçti. Sonra kaçamayacak kadar hızlı yumruklar yemiş gibi geri çekildi.

O düşerken sis dönüp kapandı.

Linden Devlerin kürek çekmeyi bıraktığını fark etmedi bile. Koltuklarında iki büküm olan Honninscrave ve Seadreamer dikkatle ileriye baktılar. Uzun kayıkta Pitchwife'ın mırıldanmaları ve Covenant'ın ısırılmış küfürleri dışında hiçbir ses yoktu.

Kısa süre sonra sis tekrar dağıldı. Bu kez, sahanlıktan daha yüksekte bir kaya kümesi ortaya çıktı.

Brinn oradaydı, boş atmosferle bir ölüm savaşında kayadan kayaya sıcıyor ve dönüyordu. Kesik eli kanla kaplıydı; şakağındaki bir yaradan kan akıyordu. Ama sanki bu hasarı küçümsüyormuş gibi hareket ediyordu. Yumrukları ve ayaklarıyla havaya çarpıyormuş ve etkili oluyormuş gibi görünen darbeler savuruyordu. Yine de savunmasını aşan hızlı bir şiddetle sırayla vuruluyordu. Bir gözünün altında, ağzının köşesinde kesikler belirdi; tuniği yırtıldı, gövdesinde ve kalçalarında çürükler ortaya çıktı. Sis yeniden yoğunlaşırken geriye doğru dövdü ve gözden kayboldu.

Covenant geminin pruvasında hararetle çömelmişti. Üzerinde vahşi büyüünün etkileri gibi ışık boncukları vardı. Ama içinde hiçbir güç yükselmiyordu. Linden bundan emindi. Derisindeki soğuk parlaklık onu hareketsiz kılıyor, ateş içgüdüsünü uyuşturuyor gibiydi. Kemikleri Linden'ın gözüne hassas ve kırılgan görünüyordu. Sanki öfke ve protesto bile boşunaymış gibi küfretmeyi bırakmıştı.

Cail öne çıkmıştı ve şimdi sisin içine bakıyordu. Yüzünün her çizgisi tutkuyla keskinleşmişti; alnında ter gibi nem birikmişti. Linden ilk kez *Haruchai*'lerden birinin ağır ağır nefes aldığını gördü.

Uzun bir aradan sonra sisin içinden başka bir manzara belirdi. Diğerlerinden daha yüksekti ama daha uzakta değildi. Devasa taşlar orada birbirini ezmiş, bıçak gibi keskin parçalardan ve kıymıklardan oluşan bir savaş alanı oluşturmuştu. Brinn bir yerden bir yere savaşıırken, kendini tamamen terk etmiş bir adamın vahşi savurganlığıyla saldırılar başlatıp karşı koyarken ayaklarını yırtıyorlardı. Kıyafetleri paramparça olmuş bir halde çırpınıyordu. Vücudunun hiçbir yerinde kan ya da darp izi yoktu.

Ama şimdi Muhafız belli belirsiz görünüyordu. Kendisinin bir gölgesi gibi darbeden darbeye uçan yaşlı adam, sanki kendisine dokunulamamış gibi çalım atıyor ve parçaların arasında dönüp duruyordu. Yine de Brinn'in çabalarının çoğu ona çarpıyor gibi görünüyordu ve her temas onu daha sağlam hale getirdi. Brinn her vuruşunda rakibini hiçlikten yarattı. Ama ve Guardian gösterdi Hayır işaret . yaralanma; ve Brinn ölçsüz bir ceza alıyordu. Linden kesinlikle daha fazla dayanamayacağını düşünürken, *Haruchai* karmaşık bir dizi darbenin altında kaldı. Yaşlı adamın darbelerinden kurtulmak için kendini taşların üzerine atmak zorunda kaldı ve derisi paramparça oldu. sırtını kırma girişimi.

Yeterince hızlı kaçamadı. Muhafız onun peşinden atılırken, sis sahneye doğru eserek nemli ışıltısıyla onları gizledi.

"Ben-" Covenant yumruklarını bilinçsizce taş pruvaya vurdu. Parmak eklemlerinin çatlamış derisinden kan sızıyordu. "Ona yardım etmeliyim." Ama kollarının ve omuzlarının her açısı, nasıl yapacağını bilmediğini açıkça söylüyordu.

Linden kendine sarıldı ve içgüdüsel gözyaşlarını bastırmak için mücadele etti. Brinn daha fazla hayatta kalamazdı. Zaten o kadar kötü yaralanmıştı ki kan kaybından ölebilirdi. Damarlarındaki güç an be an tükenirken savaşımaya nasıl devam edebilirdi?

Sis son kez aralandığında, denizin üzerinde bir tepe ortaya çıktı. Keskin uçuruma giden aşağı doğru hafif eğimi görebilmek için boynunu eğmesi gerekti. Uçurumun ötesinde ise muazzam bir yükseklikten hırslı bir düşüşten başka bir şey yoktu.

Bir an sonra Brinn ortaya çıktı. Yamaçtan aşağı, uçuşuma doğru geriye doğru dövülüyordu; sanki bacaklarındaki hayat sönmüş gibi sarsılıyordu. Bütün giysileri parçalanmıştı; üzerinde kalın lekeler ve kan akıntılarından başka bir şey yoktu. Kendisini geri çekilmeye iten darbeleri savuşturmak için kollarını güçlkle kaldırabiliyordu.

Muhafız artık tamamen sağlamdı. Brinn'i uçuruma doğru tekmelerken ve yumruklarken süt rengi gözleri sis ışığında parlıyordu. Saldırıları, hırpalanmış etin çıkardığı her türlü sestten daha canlı bir sessizlikle vuruyordu. Cübbesi, sanki renksizliği gücünün özüymüş gibi uzuvlarının üzerinden akıp gidiyordu. Brinn'i ölüme doğru sürüklerken yüzünde hiçbir ifade ya da titreşim yoktu.

Sonra Brinn uçuşunun kenarına ulaştı. İçinde bir yerlerden, karşılık vermek için çaresizliği çağırdı. Birkaç darbe Muhafız'ı sarstıysa da hiçbir iz bırakmadı. Bir an için yaşlı adam geri çekilmek zorunda kaldı.

Ama güçlendikçe daha becerikli ve karşı konulmaz hale geliyor gibiydi. Neredeyse bir anda Brinn'in karşı atağını savuşturdu. Etten ve kemikten yıldırımlar gibi saldırarak Brinn'i tekrar uçuşuruma doğru itti. Brinn'in karnına doğru kurnazca bir hamle yaparak kollarını savunmaya doğru indirdi. Yaşlı adam hemen ardından Brinn'in alnına bir çekiç darbesi indirdi.

Brinn kenarda sallandı, yalpaladı. Düşmeye başladı.

Covenant'ın çılgılgı sisi umutsuzluk gibi yırttı:

"*Brinn!*"

Dengesinin bozulduğu o kısacık duraksamada Brinn şaşkınlık içindeki seyircilere doğru baktı. Sonra düşmesini sağlayacak şekilde ayaklarını kaydırды. Ama düşerken elleri uzandı. Parmakları yaşlı adamın cübbesinde düğümlendi.

Kendini uçuruma teslim ederek Muhafızı da yanına aldı.

Linden pervazlara doğru çömeldi. Seadreamer'ın belirsiz iniltisini, Pitchwife'ın şaşkın acısını, Cail'in övgü çılgılığını duymadı. Brinn'in düşüşü tüm duyularını yakmış, onu diğer her şeye karşı kör etmişti. O düşüş, kalbinin sancıları gibi içinde tekrarlanıyordu. O seçmişti.

Sonra kayalar uzun teknenin yan tarafını sıyırdı; pruvası kayaların arasındaki bir boşluğa çarptı. Çarpmanın etkisiyle su akmaya başladı. Linden ve Covenant birbirlerine çarptılar. Otomatik olarak birbirlerine tutunarak teknenin dibine doğru tökezlediler.

Yeniden ayağa kalktıklarında etraflarındaki her şey değişmişti. Sis ve onunla birlikte yıldızların çoğu da kaybolmuştu; çünkü güneş doğmaya başlamıştı ve yeni doğan ışığı çoktan gökleri grileştirmişti. Starfare's Gem uzaktan belli belirsiz görünüyordu, resiflerin oluşturduğu bariyerin ötesinde demir atmıştı. Ve geminin üzerinde, Tek Ağaç Adası, Dünya'nın tüm cesur ölülerine bir saygı duruşu gibi yükseliyordu.

Honninscrave, Linden ve Covenant'ın yanından geçerek kayalıklarla kaplı kıyıya tırmandı ve uzun kayığı sıkıştığı yerde sabitledi. Sonra eğilip Linden ve Covenant'a teknedeki çıkmalarına yardım etmeyi teklif etti. Yüzü beklenmedik bir kayıpla bomboştu. Rüyadaki bir figür olabilirdi.

Cail zafer kazanmış gibi Linden'e yaklaştı, ellerini beline koydu ve onu Honninscrave'e doğru kaldırdı. Üstat onu arkasındaki kayaların üzerine bıraktı. Stimy, birkaç kayanın üzerinden tırmandı, sonra durdu ve sanki görüşünü kaybetmiş gibi etrafına baktı. Covenant ona doğru çabaladı. Şafak, Ada'nın tepesini aydınlatıyordu. *Dromond*'un orta direğinin yokluğu acı verecek kadar açıktı. Seadreamer, sanki çabaları ya da Dünya Görüşü onu yaşlandırmış gibi kayaları karıştırıyordu. Birinci, Pitchwife ve Honninscrave bir kortej gibi arkasından tırmandılar. Vain ve Findail yas tutanlar gibi Devleri takip etti ama bunların hepsi yüzeyseldi. Her şeyin altında Brinn'in düşüşünün keskin anı yatıyordu. Tanık olduklarının etkisinde kalan yoldaşlar, uzun teknenin üzerinde kısa bir mesafede toplanırken birbirlerine bakmadılar.

Yalnızca Cail hiç üzüntü göstermedi. İfadesi her zamanki gibi soğukkanlı olsa da, gözleri içten içe bir sırtış gibi parlıyordu. Eğer o

sesini bulabilseydi, Linden ona bağırp çağırırdı. Ama ne söyleyecek bir sözü ne de söyleyecek gücü vardı. Brinn, Covenant'ın çığlığını tanıyarak karşılaşmış ve düşmüştü. Hiçbir kelime yeterli değildi. Hiçbir güç yeterli değildi.

Pitchwife Covenant'ın yanına gitti ve nazik bir elini omzuna koydu. İlk, Seadreamer'ı kendinden kaldırmak istercesine kollarını ona doladı. Vain belirsiz gülümsemesiyle hiçbir şeye bakmadı. Findail hiçbir tepki göstermedi. Yine de Call'un bakışları yükselen güneş ışığında dans ediyordu, yüceltmeyle parlıyordu. Bir süre sonra, "Korkma. Başarısız olmadı."

Ve Brinn sanki Cail'in sözleriyle çağrılmış gibi göründü. Kayalıkların üzerinden kolayca geçerek topluluğa doğru indi. Adımları hafif ve yara almamıştı; kollarının sallanışı acı çekmediğini gösteriyordu. Linden, tam karşısında durana kadar onun gerçekten de ağır bir şekilde yaralandığını göremedi. Ama bütün yaraları iyileşmişti. Yüzü ve uzuvları soluk yeni yara izleriyle doluydu ama kasları sanki neşe doluymuş gibi derisinin altında kasılıyor ve kayıyordu.

Kaybettiği giysisinin yerine Muhafız'ın renksiz cübbesini giydi.

Linden ona bakakaldı. Covenant'ın ağzı onun adını defalarca tekrarlardı ama hiç ses çıkarmadı. Honninscrave ve Birinci afallamıştı. Pitchwife'ın yüzünde, Cail'in gözlerindeki parıltıyı yansıtan yavaş bir sırıtış yayıldı. Seadreamer şafakta dimdik durdu ve kıyametin habercisi gibi başını salladı. Ama hiçbiri konuşamıyordu.

Brinn Covenant'ın önünde eğildi. "Ur Lordu," dedi kararlılıkla, "Tek Ağaç'a giden yol önünüzde uzanıyor." Adanın güneşten yanmış tacına doğru eliyle işaret etti. Ses tonu zar zor fark edilebilen bir zafer tınısı taşıyordu. "Onu sana ben açtım."

Covenant'ın yüzü gülse mi ağlasa mı bilememiş gibi iki büklüm oldu.

Linden biliyordu. Gözleri sabahın doğuşu gibi yanıyordu.

Dilsiz Dev, sanki Brinn'in zaferi onu başka bir cevaptan mahrum bırakmış gibi başını sallamaya devam etti.

Covenant onu geri gönderecekti.

YİRMİ BEŞ: Arayışın Gelişi

Covenant Brinn'e baktı ve harabenin etrafını sardığını hissetti. Tüm ada bir harabeydi, bir ölüm yeri idi. Neden orada çürüyen cesetler, ağarmış kemikler yoktu? O halde ölüm değil, yok oluş. Tüm umutlar dünyadan silinip gitmişti. Gün doğumu sert kayaların üzerinde bir yalan gibi pembe uzanıyordu.

Aklımı kaybediyorum.

Ne yapacağını bilmiyordu. Bu adaya giden her yol mezar taşlarıyla doluydu. Ada'nın kendisi, engebeli ve çetin bir masif gibi topluluğun üzerinde yükseliyordu. Yamaçlardaki kayalar, baş dönmesi imaları ile doluydu. Yine de kararını çoktan vermişti, bundan nefret etmesine ve yanlış olmasından korkmasına, yanlış olduğunu öğrenmekten, katlandığı ve katlanmaya devam edeceği onca şeyden sonra Toprak için gerçekten yapabileceği tek şeyin ölmek olduğunu öğrenmekten korkmasına rağmen. Kalbinin üzerindeki eski bıçak yarasının mantığı kırılamazdı.

Sesi ona uzak ve küçük geliyordu, delicesine kopuktu. *Haruchai* kadar deliydi. Böyle şeyler hakkında dehşet verici değilmiş gibi konuşmak imkânsızdı. Neden sesi dehşete düşmüş gibi çıkmıyordu? *Tek Ağaç'a giden yol önünüzde uzanıyor.* Demek Ağaç her şeye rağmen buradaydı, bu ölüm yığınlarının olduğu yerde. Tek bir kuş bile uçsuz bucaksız gökyüzünü cılız yaşamıyla çığnemiyordu; tek bir ot ya da liken parçası kayaları işaretlemiyordu. Burada durup sanki böyle şeylere katlanılabilmemiş gibi konuşmak delilikti.

"Sen Brinn değilsin." diyordu. Mesafeli ve mesafeli bir deli. "Öyle misin?" Boğazı diğer ismi kabul etmiyordu.

Brinn'in yüz ifadesi hiç değişmedi. Belki de gözlerinde bir gülümseme vardı; ilk ışıktaki görmek zordu. "Ben neysem oyum," dedi sakın bir sesle. "*Ak-Haru Kenaustin Ardenol.* Tek Ağacın Muhafızı. *Haruchai*'nin Brinn'i. Ve daha birçok isim. Böylece çağdan çağa, sonuna kadar yenileniyorum."

Vain kıpırdamadı; ama Findail sanki Brinn *Elohim*'in bile saygı göstermesi gereken bir figür haline gelmiş gibi eğildi.

"Hayır," dedi Covenant. Kendine engel olamıyordu. Brinn. "Hayır." Birinci, Pitchwife ve Honninscrave şaşkın gözlerle *Haruchai*'ye bakıyorlardı. Seadreamer boynu kırılmış bir kukla gibi başını sallamaya devam ediyordu. Her nasılsa, Brinn'in zaferi Seadreamer'ın kötü durumunu mühürlemişti. Tek Ağaca giden yolu açarak mı? *Brinn*.

Brinn'in bakışları bilgili ve mutlaktı. "Dehşete kapılmayın Lordum." Ses tonu tutku ve özdenetimi uzlaştırıyordu. "Artık senin hizmetinde olamasam da, yaşam ve kullanım için ölü değilim. İhtiyaç olduğunda, bundan iyi şeyler çıkacaktır."

"Bana bunu söyleme!" Covenant'ın protestosu istemsizce kesildi. Öleceğim. Ya da kalbim kırılacak. "Seni kaybetmeye dayanabileceğimi düşünüyor musun?"

"Buna katlanacaksın," diye cevap verdi o sakin ses. "Sen Thomas Covenant, efendimiz ve kâfir değil misin? Sana verilen lütuf budur, katlanılması gerekene katlanmak." Sonra Brinn'in yüz ifadesi hafifçe değişti, sanki o bile kayıplara karşı bağışık değilmiş gibi. "Cail, Kan Muhafızı Bannor'un sözü sonuna kadar yerine getirilinceye kadar senin yanındaki yerimi kabul edecek. Sonra da kalbinin sesini dinleyecek." Call'un yüzü belli belirsiz bir ışıkla aydınlandı. "Ur-Lord, gecikme," diye sözlerini tamamladı Brinn, güneşin aydınlattığı tepeye doğru eliyle işaret ederek. "Umudun ve kıyametin yolu sana açık."

Covenant kendi kendine yemin etti. Yüksek sesle küfredecek gücü yok gibiydi. Gecenin soğuk ve uyuşuk sisi kemiklerine yapışmış, güneşin sıcaklığına meydan okuyordu. Öfkeyle bağırıp çağırmak, bir deli gibi konuşmak istiyordu. Bu acımasızca olurdu. Daha önce de böyle şeyler yapmıştı, özellikle de Bannor'a. Ama yapamadı. Brinn'in tavrında Bannor'ın sadece arzuladığı bütünlük vardı. Covenant aniden oturdu, sırtını bir kayaya dayadı ve kederini zehrinin hızlı tutuşmasından ayrı tutmak için savaştı.

Önünde bir şekil çömeldi. Bir an için onun Linden olduğundan korktu ve neredeyse kendini kaybediyordu. Ondaki gelecek bir teselli teklifine dayanamazdı. Ne yaparsa yapsın, onu geri gönderse de göndermese de onu kaybedecekti. Ama o hâlâ sırtı güneşe dönük ve yüzü örtülü bir şekilde duruyordu.

Eğer sabahın onu ağlarken görmesini istemiyorsa. Çaba sarf ederek kendini Pitchwife'ın endişeli bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Biçimi bozulmuş Dev'in elinde deriden bir *elmas suyu* şişesi vardı. Sessizce Covenant'a uzattı.

Covenant bir an için bir delilik örneği gibi, Köpük Takipçisi'ni orada, Pitchwife kadar canlı bir şekilde gördü. Foamfollower alaycı bir şekilde yorum yapıyordu, *Bazı eski kahinler yoksunluğun ruhu arındırdığını söyler - ama ben derim ki, bedenin başka seçeneği olmadığında ruhu arındırmak için yeterince erken.* Bunun üzerine Mutabakat'ın içindeki düğüm biraz gevşedi. Çiğ bir iç çekişle şişeyi aldı ve analitik likörden birkaç yudum içti.

Umut ve kıyamet yolu, diye düşündü alaycı *bir şekilde.* Cehennem ateşi.

Ama *elmas akıntısı* aşınmış sinirleri, gergin ve yorgun kasları için bir nimetti. Ada'ya tırmanış baş dönmesi vaat ediyordu; ama daha önce de baş dönmesiyle karşılaşmıştı. *Katlanılması gerekene katlanmak.* Ah, Tanrım.

Şişeyi Pitchwife'a geri vererek ayağa kalktı. Sonra Linden'e yaklaştı.

Adam omuzlarına dokunduğunda, kadın ondan korkmuş gibi irkildi.

-Onda, sanki alnında yazılıymış gibi açıkça görebildiği amaçtan korkuyordu. Ama kadın geri çekilmedi. Bir süre sonra, "Yapmak zorundayım," diye başladı. "Yapmak zorundayım," demek istiyordu. Anlamıyor musun? Ama onun anlamadığını biliyordu. Ve kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. Ona neden onu geri göndermek zorunda olduğunu, hayatının neden onun eski dünyalarına dönmesine bağlı olduğunu açıklayacak cesareti kendinde bulamamıştı. Onun yerine, "Oraya gitmeliyim," dedi.

Bir anda, sanki ona protestolarla, yakarışlarla, yalvarışlarla saldıracakmış gibi döndü. Ama gözleri dalgındı ve Elena'nınki gibi başka bir yerdeydi. Sanki ona acımak için kendini zorluyormuş gibi kelimeler döküldü ağzından.

"Göründüğü kadar kötü değil. Gerçekten ölü değil." Elleri bir sarsıntıyla Ada'yı gösterdi. "Stonemight Woodhelven'in etrafındaki tüm o yıkıntılar gibi değil. Çok güçlü - ölümlülerin burada yaşayamayacağı kadar güçlü. Ama ölü değil. Daha çok uyku gibi. Tam olarak değil. Böyle bir şey" -bir an el yordamıyla- "bu sonsuzluk

Uyumak. Dinlenmek, belki. Derin derin dinleniyordur. Her ne ise, bizi fark etmesi pek olası değil."

Covenant'ın boğazı dūęümlendi. Ne de olsa onu rahatlatmaya çalışıyordu.

-Verecek başka bir şeyi olmadığı için ona algısını sunuyordu. Ya da belki hâlâ geri dönmek istiyordu, eski hayatını ondan daha çok istiyordu.

Şirketle tekrar yüzleşip "Hadi gidelim" diyebilmesi için büyük bir keder yükünü yutması gerekti.

Ona açık bir endişe ve umutla baktılar. Seadreamer'ın yüzü yara izinin etrafında dūęümlenmişti. Birinci sertlikle kendini tuttu; ama Pitch'in karısı öfkesini ve heyecanını gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. Honninscrave'in büyük kasları, kardeşini tehdit eden her şeyle savaşımaya hazırmış gibi gerildi ve gevşedi. Hepsi de arayışlarının doruk noktasına, onları dünya denizlerinin ötesine kadar getiren ihtiyaçlarının tatminine ya da reddine odaklanmıştı.

Vain hariç hepsi. Demondim spawn'ı Kanun Asası'nın topuklarını akla gelebilecek herhangi bir nedenle taktıysa da buna ihanet etmedi. Siyah ehresi, onu yaratan ur-villerin zihinleri kadar nüfuz edilemez kalmıştı.

Covenant onlara döndü. Başının üstündeydi. H e r biri onun adına buradaydı -kendine güvensizliği, sevdiği şeyi yok etmeyecek herhangi bir silaha duyduğu egemen ihtiyaç tarafından risk ve ihanet yoluyla buraya yönlendirildi. *Umut ve kıyamet*. Şiddetle kendini tırmanmaya zorladı.

Pitchwife ve Birinci hemen onun önüne fırladı. Onlar devdi, taştta ustaydılar ve katlanılabilir bir yol bulmak için ondan daha donanımlıydılar. Brinn onun yanına geldi; ama Covenant Muhafız'ın zımnı yardım teklifini reddetti ve birkaç adım uzakta kaldı. Cail, Linden yukarı doğru tırmanırken ona destek oldu. Ardından Honninscrave ve Seadreamer omuz omuza hareket ederek geldi. Vain ve Findail birbirlerinin sırlarının gölgeleri gibi arkadan geliyorlardı.

Belli açılardan, belli konumlardan tepeye ulaşmak imkânsız görünüyordu. Ada'nın düzensiz kenarları hiçbir patika sunmuyordu; ve ne Covenant ne de Linden sarp kayalıklara tırmanmayı başaramadı. Covenant

sadece dikkatini önündeki kayalara kilitleyerek zihnini kurcalayan baş dönmesini kontrol altına aldı. Ancak Birinci ve Pitchwife taşların birbirine nasıl uyacağını, herhangi bir oluşumun üzerindeki arazi hakkında ne ima ettiğini biliyor gibiydi. Tırmanışları, şirketin kabaca konik kayalığın etrafında takip etmekte ciddi bir sorun yaşamadığı bir devre tarif ediyordu.

Yine de Covenant çok geçmeden sanki hava onun için fazla temizmiş gibi nefes nefese kalmıştı. Starfare's Gem'deki yaşamı onu bu tür çabalar için sertleştirmemişti. Yukarı doğru atılan her yeni adım bir öncekinden daha da zorlaşıyordu. Güneş, kayaların karmaşık aydınlık ve karanlığını, her gölge bir bıçak sırtı kadar belirginleşene ve açıktaki her yüzey parıldayana kadar pişirdi. Sanki eski kıyafetlerini geride bırakırken taşıyabileceğinden daha ağır bir şey giymiş gibi, cübbesi yavaş yavaş ona ağırlık yapmaya başladı. Sadece çıplak ayaklarının uyuşukluğu, Linden'in taşların küçük çürükleri ve çentikleri karşısında yaptığı gibi topallamasını engelledi. Belki de kendine karşı daha dikkatli olmalıydı. Ama artık kalbinde ne cüzzama ne de kendini korumaya yer vardı. Çağırıcısını Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormana, Joan'a ve ateşe doğru takip ettiği gibi Birinci ve Pitchwife'ı takip etti.

Tırmanış sabahın yarısını aldı. Şirket, denizin tertemiz enginliği üzerinde dolambaçlı adımlarla yükseldikçe yükseldi. Kuzeyden bakıldığında Starfare'in Gemisi rahatlıkla görülebiliyordu; art direğinden sarkan bir flama her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu. Ara sıra okyanustan yansıyan güneş ışıkları Covenant'ın gözlerine parlak bir şekilde çarpıyor, onu Kasreyn'le yüzleşmek için Sandhold'dan yukarı taşıyan beyaz alevi hatırlatıyordu. Ama buraya o güce ihtiyaç duymaktan kaçmak için gelmişti.

Sonra Ada'nın tepesi görüldü. Güneş bulutsuz gökyüzünde yanıyordu. Yüzünden terler akıyor, son yokuşu tırmanırken göğsündeki hava boğuk boğuk yırtılıyordu.

Tek Ağaç orada değildi. Titreyen kasları, eyotun tepesinde bir ağacın yetişebileceği bir toprak parçası olmasını u m m u ş t u . Ama öyle olmadı.

Tepenin kenarından siyah bir körfez adanın merkezine doğru batıyordu.

Linden ve Cail arkasından gelirken Covenant inledi. Bir an sonra Honninscrave ve Seadreamer da geldi. Yoldaşlar birlikte ışıksız derinliklere baktılar.

Körfez neredeyse bir taş atımı genişliğindeydi; ve duvarlar dik, neredeyse pürüzsüzdü. Covenant'ın görüş alanının çok ötesinde bir kuyunun kenarları gibi alçalıyorlardı. O delikten yükselen hava gecenin soluğu kadar siyah ve soğuktu. Burun deliklerini yakan bir keskinlik taşıyordu. Tepkisini öğrenmek için Linden'e baktığında, sanki hava onu incitecek kadar keskinmiş gibi gözlerinin dolduğunu gördü.

"Aşağıda mı?" Sesi hırıltılıydı. Kendini çukurun hastalıklı esnemesinden korumak için Brinn'in omzuna tutunmak zorunda kaldı.

"Evet," diye mırıldandı Pitchwife ihtiyatla. "Başka bir yer kalmadı. Tek Ağaç'ın arkamızda olmadığından emin olmak için bu Adayla yeterince yakın bir şekilde karşılaştık."

Brinn sessizce onayladı, "Yol bu." Tırmanış onu sarsmamış, savaş gecesi onu yormamıştı. Yanındaki Cail bile kırılğan ve sınırlı görünüyordu.

Covenant dişlerini sıktı. Körfezin karanlık havasına karşı nefes almak için savaşmak zorunda kaldı. "Nasıl? Atlamamı mı bekliyorsun?"

"Size rehberlik edeceğim." Brinn kısa bir mesafe ötedeki çukurun yan tarafını işaret etti. O yöne bakan Covenant çukura doğru eğimli bir çıkıntı gördü, duvarların etrafında kaba bir merdiven gibi dik bir şekilde dönüyordu. Ona baktı ve içi burkuldu.

"Ama tekrar söylemeliyim ki," diye devam etti Brinn, "artık size hizmet edemem. Ben *Ak-Haru Kenaustin Ardenol*, Tek Ağacın Muhafızıyım. Karışmayacağım."

"Müthiş," diye hırladı Covenant. Hayal kırıklığı onu sertleştirmişti. Öfkesini gösterdiğinde, uzaklarda çakan bir şimşek gibi içinden bir ateş parıltısı geçti. Onu korkutan, üzen ya da kısıtlayan her şeye rağmen, sinirleri vahşi bir büyü için hazırды. "Neye karışıyorsun?" diye sormak istedi. Ama Brinn sorgulanamayacak kadar eksiksizdi.

Covenant bir an için köşeye sıkışmış bir hayvan gibi etrafı araştırdı. Elleri cübbesinin kuşağını karıştırdı. Savaşmak

Uyuşmuş parmaklarının, yarım elinin belirsizliğiyle kanadı bir cankurtaran halatıymış gibi sıkıca kavradı.

Linden şimdi ona bakıyordu. Gözlerindeki nemi kırıpştıramıyordu. Yüzü telaştan solgunlaşmıştı. Yüz hatları o deliğin havasına daha fazla katlanamayacak kadar narin görünüyordu.

Bir İngiliz anahtarıyla kendini çıkıntıya doğru hareket ettirdi.

Sanki düşmeye başlamış gibi kolunu yakaladı. "Covenant-" Adamın bakışları yüzüne sıçradığında bocaladı. Ama bakışlarını kaçırmamasına izin vermedi. Tarikat sesiyle, sanki dile getirilemeyecek bir şeyi anlatmaya çalışıyormuş gibi, "Kevin'in Nöbeti'nde olduğun gibi görünüyorsun. Merdivenlerden inmek zorunda kaldığında. Sahip olduğum tek şey sendin ve sana yardım etmeme izin vermedin."

Kolunu çekti. Eğer şimdi fikrini değiştirmeye çalışırsa, kalbini kıracaktı. "Bu sadece vertigo," dedi sertçe. "Cevabı biliyorum. Sadece onu tekrar bulmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Kadının ifadesi onu bir çılgılık gibi delip geçti. Korkunç bir an için kızın ona bağıracağından korktu: Hayır! Bu vertigo değil. Herhangi bir şeyi paylaşmaktan, başka birinin sana yardım etmesine izin vermekten o kadar korkuyorsun ki -sevdiğin her şeye zarar verdiğini düşünüyorsun- *beni geri göndereceksin!* Sözcüklerin gelmesini beklerken neredeyse sinirlenecekti. Gözbebeklerinin arka planında tutkusunun yankıları yanıyordu. Ama ona karşı öfkelenmedi. "Asa'yı bensiz yapamazsın" derken ciddiyeti onu yaşlı ve özenli gösteriyordu.

Bu bile dayanabileceğinden fazlaydı. "Ülkeyi bensiz kurtaramazsın" da diyebilirdi. Bu imalar neredeyse kalan azıcık cesaretini de yok ediyordu. Bu doğru muydu? Gerçekten de bencillikte o kadar ileri gitmiş miydi ki, yaşayabilmek için Arazi'yi satmaya niyetlenmişti?

Hayır. Bu doğru değildi. Onsuz yaşamak zorunda kalacağı hayatı istemiyordu. Ama yine de yaşamak zorundaydı, zorundaydı, yoksa Lord Foul'la savaşıma şansı o l m a y a c a k t ı . Bir adamın tek insan sevgisi çok yüksek bir bedel değildi.

Yine de onu görmek bile yüzünü bir arzu ve kayıp ifadesiyle buruşturmasına yetmişti. "Biliyorum. Sana güveniyorum."

Sonra şirketin geri kalanına döndü. "Neyi bekliyoruz? Hadi şu işi bitirelim."

Devler kendi aralarında bakıştılar. Seadreamer'ın gözleri yırtıklar gibi kızarmıştı; ama Birinci'nin sessiz sorusuna başıyla onay verdi. Pitchwife tereddüt etmedi. Honninscrave ellerinin boşluğunu ortaya çıkaran bir hareket yaptı.

İlk'in ağzı acımasızca gerildi. Uzun kılıcını çekerek, kararlılığının mihenk taşı gibi önünde tuttu.

Linden, sanki Covenant'ı ve görevi Kasreyn'den kurtarmak için kendini içine attığı boşluğa bakar gibi karanlık bir şekilde körfeze baktı.

Sanki tüm hayatını burada geçirmiş gibi emin adımlarla ilerleyen Brinn çıkıntıya yaklaştı. Kaba kenarlarına ve tehlikeli eğimine rağmen çıkıntı bir Dev için yeterince genişti. Birinci, Pitchwife hemen arkasında olduğu halde Brinn'i takip etti.

Uyuşmuş ellerini Pitchwife'in sakat sırtına dayayan Covenant bir sonraki hamleyi yaptı. Dengesini bozmakla tehdit eden geriye doğru bir bakış ona Cail'in hemen arkasında olduğunu, ikisini de korumak için Linden ve onun arasında durduğunu söyledi. Vain ve Findail de Linden'in peşinden geldi. Sonra uçuşunun çekimi çok güçlü hale geldi, zihnini tehlikeli bir şekilde kemirdi. Nafile parmaklarıyla Pitchwife'in sarkına tutunarak, baş dönmesinin kalbindeki durgun berraklık noktasına ulaşmaya çalıştı.

Ama ilk virajın yarısını döndükten sonra, Linden usulca adını seslenerek dikkatini geriye doğru yönlendirdi. Omzunun üzerinden, Honninscrave ve Seadreamer'ın inmeye başlamadıklarını gördü. Ölüm kalım tartışması yapar gibi sessizlik içinde birbirlerine bakıyorlardı. Seadreamer şimdi Honninscrave'in yüzünde gördüklerini reddederek başını sallıyordu. Bir an sonra Üstat yere yığıldı. Kenara çekilerek, Seadreamer'ın çıkıntıdan aşağı inmesine izin verdi.

Bu oluşum içinde şirket yavaş yavaş karanlığa gömüldü.

Duvarın içindeki iki dönüş güneş ışığını geride bıraktı. Güneş öğle vaktine doğru yükseldikçe gölgenin menzili uzadı; ama arayışın inişi daha hızlı oldu. Covenant'ın gözleri uyum sağlamayı reddetti; gölge görüşünü engelliyordu. Yukarı bakmak, net bir şeyler görmek istiyordu ve

eğer yaparsa düşeceğinden emindi. Etrafında biriken karanlık, onu sürüklemeye çalışarak derinliklere doğru çekiliyordu. Bu derinlikler baş döndürücü ve kesindi, baş dönmesi ya da umutsuzluk kadar gerekliydi. Günahlarının asidi gibi kalbini kemiriyorlardı. Aşağıda bir yerlerde dönüşün gözü, bir zamanlar Lord Foul'u yenmek için üzerinde durduğu çelişkiler arasındaki durgun güç noktası vardı ama ona asla ulaşamayacaktı. Bu çıkıntı, Despiser'ın tüm manipölasyonlarının yoluydu. *Seadreamer korkuyor. Sanırım Lord Foul'un ne yaptığını biliyor.* Yanlış bir adım onu panikle uçurumun kenarına kadar yaklaştırdı. Kendini Pitchwife'ın sırtına attı ve kalbi çarparak orada asılı kaldı. Kör duyularına göre bile hava güç kokuyordu.

Zehir yetmezmiş gibi, onu yıkıma sürükleyen başka bir güç daha vardı. Atmosfer tenini soğutuyor, terinin yanaklarından ve kaburgalarından vahşi bir büyü'nün izleri gibi akmasına neden oluyordu.

Cail onu arkadan desteklemek için uzandı. Pitchwife omzunun üzerinden güven verici sözler mırıldandı. Bir süre sonra Covenant tekrar hareket edebildi. Aşağıya doğru ilerlediler.

Titremesini önlemek için cüppesinin kalınlığına ihtiyaç duyuyordu. Güneşin hiç dokunmadığı bir harabeye giriyor gibiydi; güneşin doğrudan ışığının bile kadim soğuşunu yumuşatamayacağı kadar karanlık ve uyuşuk bir yer. Belki de hiçbir ateş, ayaklarının ötesindeki gece yarısını aydınlatacak kadar güçlü olmayacaktı. Belki de Brinn dışında hiçbir arayışçının burada olmaya hakkı yoktu. Her adımda biraz daha küçülüyordu. Karanlık onu izole ediyordu. Pitchwife ve Cail'in ötesinde, arkadaşlarını sadece ayak seslerinden tanıyordu. Tabanlarının belli belirsiz çarpma ve itme sesleri, yarasa kanatlarının ışığı gibi kuyuda mırıldanarak yükseliyordu.

O gecede zamanı ölçmenin bir yolu yoktu, yaptığı turların sayısını sayamıyordu. Çılgınca bir an için gökyüzünün küçük cumbasına baktı. Sonra dengesi sarsılırken Cail'in onu desteklemesine izin vermek zorunda kaldı.

Körfezin havası daha da soğudu, zayıf seslerle daha da kalabalıklaştı, daha az dayanılır oldu. Nedense, Ada'nın derinliklerine doğru indikçe çukurun daha da genişlediğine inanıyordu. Uyuşukluğuna rağmen, duvarların her bir yayılımı bir yumruk kadar hissedilirdi-

ve işaretsiz bir mezar kadar gizliydi. Kaynağı ve şekli olmayan bir gücün içinde boğuluyordu. Arkasından Linden'in sesini duydu. Solunumu yaklaşan bir histeri gibi titriyordu. Hava ona delice bir ateşle damarlı olduğunu hissettirdi. Sinirlerini zarif bir şekilde öldürüyor olmalıydı.

Yine de haykırmak istiyordu çünkü onun hissettiklerini hissetmiyordu, içinde bulunduğu durumu ya da kendi davranışlarının sonuçlarını tahmin etmesinin bir yolu yoktu. Duyarsızlığı çok ölümcül bir hal almıştı; hem dünya hem de arkadaşları ve Linden için tehlike arz ediyordu.

Ve yine de durmadı. Tuzaklarından *kaçmak için hiçbir şey yapmıyordu*- Vain'in kara kalbine iniyormuş gibi devam etti.

Son geldiğinde, ona hiçbir uyarı gelmemişti. İlk aniden, "Buradayız," dedi ve sesi korkmuş kuşların telaşı gibi yukarıya doğru yankılar gönderdi. Pitchwife'ın sırtının konumu değişti. Covenant'ın bir sonraki adımı düz taşa çarptı.

Tepki ve soğuktan şiddetle titremeye başladı. Ama Linden'in ona doğru el yordamıyla ilerlerken boğazının gerisinde yarı hıçkırıklarla ağladığını duydu. Kollarını ona doladı, sanki vedalaşmak için başka bir yol bulamayacakmış gibi onu kendine doğru çekti.

Linden'le yalnız olmadıklarını sadece arkadaşlarının mırıltılı nefes alışları söylüyordu. Bu sessiz ses bile ölümcül bir şeyin uyanışı gibi yankılanıyordu.

Yukarı doğru baktı. İlk başta gökyüzünden hiçbir iz göremedi. Kuyu o kadar derindi ki açıklığı fark edilemiyordu. Ama bir an sonra güneş adanın kenarına yaklaşırken gözlerine ışık vurdu. Arkadaşları sanki karanlıktan fırlayıp gelmişler, körfezin çiğ soğüğundan yeniden yaratılmışlar gibi aniden yanında belirdiler.

İlk, kararlılığını iki eliyle kavramış bir halde duruyordu. Pitchwife yüzünü buruşturarak onun yanındaydı. Honninscrave tarafından desteklenen Seadreamer umutsuzluğunu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve etrafına bembeyaz baktı. Vain, körfezin karanlığının bir avatarı gibi görünüyordu. Findail'in krem rengi cüppesi bir meşale kadar parlak görünüyordu.

Cail, gözlerinde parlayan güneş ışığıyla Covenant ve Linden'in yanında duruyordu. Ama Brinn ortalıkta görünmüyordu. Tek Ağacın Muhafızı mağaradan ayrılmıştı ve mağaraya müdahale etmeyeceğine dair verdiği sözü yerine getiriyordu.

mantıksal aşırılık. Ya da belki de bir zamanlar hizmet ettiği insanların başına gelmek üzere olanları izlemek istemiyordu.

Kuyunun zeminine ulaşan güneş çizgisi daha yavaş hareket etti; ama yine de arayışın durduğu batı duvarından dışarıya doğru fark edilir derecede yayıldı. Covenant'ın gözleri bulanıklaştı. Işık belirsizlik ve keskinlik, umut ve kıyamet arasında gidip geliyor gibiydi. Kimse konuşmadı. Atmosfer onları sessiz ve hareketsiz tutuyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, güneş onlara dokunduğunda ağaç uçları ortaya çıktı. İzleyenlerin başlarının üzerinde ateşten izler gibi parlayan dallar, dalları oluşturmak için bir araya geldi. Dallar kesişti ve aşağı doğru büyüdü. Yanan kanın akışı gibi yavaş bir hızla tüm dallar birleşti; ve Tek Ağaç'ın gövdesi körfezin tabanındaki köklerine doğru süpürüldü.

Gölgeli bir arka plan üzerinde belirginleşen ulu Ağaç, dünyadaki tüm ağaçların atası gibi topluluğun önünde duruyordu.

Çok büyük görünüyordu. Kuyu gerçekten de alçaldıkça genişlemiş ve Ağacı tutmak için bir mağara kadar büyük bir alan oluşturmuştu. Uzak duvarları gizleyen karanlık, tüm güneş ışığını zeminin ortasına odakladı, böylece Ağaç parlak uzuvlarının her çizgisi ve açısıyla havaya hükmetti. Görkemli ve kadim bir ağaçtı, yaşlılığın örtüsü gibi kalın, budaklı kabuklarla kaplıydı ve inanılmaz derecede güçlüydü.

Ama yine de yaprakları yoktu. Belki de her zaman yapraksızdı. Çıplak taş üzerinde Tek Ağaç'tan gelmiş olabilecek herhangi bir küf ya da dağınıklık izi yoktu. Her dal ve dalcık sade ve süssüzdü. Işıkla bu kadar canlı olmasalardı ölü gibi görüneceklerdi, Ağacın devasa kökleri devasa bir güçle zemine doğru ilerlemiş, yüzeyi köklerin aşıkların samimiyetiyle kucakladığı pürüzlü parçalara ayırmıştı. Ağaç gücünü, yapraksız dayanıklılığını, lav kadar tutkulu ve bağırsak kayası kadar inatçı bir yeraltı nedeninden alıyor gibiydi.

Covenant ve arkadaşları uzun bir süre boyunca öylece durup baktılar. Hareket edebileceğini sanmıyordu. Engin denizlerin ötesinde arzuladığı ve nefret ettiği hedefe çok yakındı. Buna rağmen

ışıkla çizilmiş gerçekliği, gerçek dışı görünüyordu. Eğer ona dokunursa, halüsinasyon ve delilik içinde buharlaşacaktı.

Ama güneş hâlâ hareket ediyordu. Kuyunun yapısı onun geçişini tehlikeli bir şekilde hızlandırıyordu. Tek Ağaç artık tamamen aydınlanmıştı; şirket tekrar gölgeye düşüyordu. Yakında güneş doğu duvarına ulaşacaktı; ve sonra Ağaç sönmeye başlayacaktı. Belki de güneş ateşi artık dalları boyunca yanmadığında varlığı sona erecekti. Birdenbire fazla zamanı olmadığından korktu.

"Şimdi, Dev dostu," diye fısıldadı İlk. Sesinde yoğun bir hayranlık vardı. "Şimdi yapılmalı. Işık devam ederken."

"Evet." Covenant'ın sesi boğazına takıldı ve bir irkilme gibi çıktı. Yapmak istediği şey onu dehşete düşürmüştü. Linden, hastalık çilesi başladığından beri tanıştığı ve onu sevebilen ilk kadındı. Onu şimdi kaybetmek-! Ama Brinn, *"Umut ve kıyamet"* demişti. *Katlanılması gerekene katlan.* Bunu yapmazsa ölecekti, yapmazsa sevdiği şeyi kesinlikle yok edecekti.

Aniden sağ kolunu kaldırdı ve Ağacı işaret etti. Ön kolundaki küçük ikiz yara izleri belli belirsiz parlıyordu. "İşte," Ağaç, boğumlu gövdesinin üzerinde geniş ve kuşatıcıydı. En yakın dallardan birinden bileği kalınlığında uzun, düz bir dal uzanıyordu. Sanki geri kalanı kesilmiş gibi düz bir kütükle son buluyordu. "Bunu ben alayım."

Gerginlik içinde kıpırdandı. Zihninde bir kepenk açtı ve bir güç ışını yaydı. Yüzüğünde küçük bir alev belirdi. Bir bıçak kadar keskin olana kadar yoğunlaştı. Dalı kesmek için kullanmak niyetiyle onu orada tuttu.

Karanlığın içinden belli belirsiz, Vain'in sırttığını gördü.

"Bekle." Linden ona bakmıyordu. Hiçbir şeye bakmıyordu. Yüz ifadesi onu Joan, Marid ve Gibbon'a karşı savunmasız bırakan çaresiz hareketsizliği andırıyordu. Sanki burada olmaya hakkı yokmuş gibi küçük ve kaybolmuş görünüyordu. Elleri zayıf yalvarma hareketleri yapıyordu. Başını inkâr edencesine titriyordu. "Başka bir şey daha var."

"Linden-" diye başladı Covenant.

"Çabuk olun, Seçilmişler," diye buyurdu Birinci. "Zaman akıp gidiyor."

Linden şirketin, ağacın ve ışığın ötesine kör bir şekilde baktı. "Burada başka bir şey var." Korkudan ve kendini zorlamaktan hamlamıştı, "Birbirleriyle bağlantılılar ama aynı değiller. Ne olduğunu bilmiyorum. Bu çok fazla. Kimse ona bakamaz." Felç ya da korku yumuşak sesini vahşileştirdi.

Covenant ısrarla tekrar denedi. "*Linden*."

Bakışları Tek Ağaç'tan ayrıldı, ona dokundu ve sonra onun yapmak istediği şeyi görmeye dayanamıyormuş gibi irkildi. Sözleri, onları söylerken sessizliğe doğru birleşiyor gibiydi. "Burada hiçbir şeyin yaşamamasının nedeni Ağaç değil. Havayı dünyanın sonu gelmiş gibi kokutmuyor. Öyle bir gücü yok. Burada başka bir şey var." Görüşü sanki *Elohim* gibi cevaplar için kendini inceliyormuş gibi içe odaklanmıştı. "Dinleniyorum."

Covenant bocaladı. Çok fazla duygu arasında kalmıştı. Yüzüğü zehir ve potansiyel Kutsalsızlık gibi yanıyordu. Söyleyemediği bir çılgılık kalbini burktu:

Yardım edin! Ne yapacağımı bilmiyorum!

Ama kararını çoktan vermişti. Verebileceği tek kararı. İleri gitmek. Ne olacağını öğren. Neyin önemli olduğunu. Kim olduğunu. Şüphesiz Linden anlayacaktır. Kendi korkusunun ve kaybının zorlamasından geri çekilemezdi.

İlk'e baktığında, onu Ağaca doğru çağıran bir hareket yaptı.

Kendini harekete geçirerek ilerlemeye başladı.

Seadreamer hemen gölgelerden ayrıldı. Honninscrave'in yumuşak protesto iniltisinin peşinden giden dilsiz Dev, Covenant'ın önüne fırladı ve onun yolunu kesti. Yüzündeki tüm ışık yara izinin etrafında toplanmıştı. Başı bir o yana bir bu yana reddedişler savuruyordu. Yumrukları sanki beyni patlamak üzereymiş gibi şakaklarına dayanmıştı.

"Hayır," diye homurdandı Covenant, öfke ve empati dolu bir uyarı. "Bunu yapmayın."

İlk çoktan onun yanına gelmişti. "Delirdin mi sen?" diye bağırdı Seadreamer'a. "Dev dostu, yol açıkken şimdi harekete geçmeli."

Seadreamer bir an için anlaşılmaz bir pandomim yaptı. Sonra kendini tuttu. Kendini yavaşça hareket etmeye zorlarken solunumu titriyor ve anlamını netleştiriyordu.

Istirap kadar dokunaklı hareketlerle Antlaşma'nın Ağaca dokunmaması gerektiğini belirtti. Bu bir felaket olurdu. O, Seadreamer, dalı almaya çalışacaktı.

Covenant itiraz etmeye başladı. İlk onu durdurdu. "Dev dostum, bu Dünya Görüşü." Pitchwife, Swordmain'e katılmıştı. Seadreamer'ın istekleri adına Covenant'la güreşmeye hazırmış gibi duruyordu. "Devlerin tüm uzun çağları boyunca, hiçbir Dünya Görüşü bizi yanıltmadı."

Honninscrave karanlığın içinden, "O benim kardeşim!" diye bağırdı. Bastırılmış gözyaşları sesini bastırdı. "Onu ölüme mi göndereceksin?"

İlk'in kılıcının ucu titredi. Pitchwife tüm dikkatiyle onu izliyor, kararını bekliyordu. Covenant'ın gözleri Honninscrave ve Seadreamer arasında gidip geldi. İkisi arasında seçim yapamıyordu.

Sonra Seadreamer kendini Tek Ağaç'a doğru fırlattı.

"Hayır!" Bağıriş Covenant'ın göğsünden koptu. Bir daha olmaz! Benim yerime bir kurban daha olmaz! Damarlarında alev alev yanan Dev'in peşinden gitti.

Honninscrave patlayarak yanından geçti. Usta kükreyerek kardeşinin peşine düştü.

Ama Seadreamer, sanki bu da tam olarak öngördüğü bir şeymiş gibi, umutsuz bir hassasiyetle hareket ediyordu. Üç adımda Honninscrave'i karşılamak için döndü. Ayakları taşın üzerine dikildi ve yumruğunu savurdu.

Darbe Honninscrave'i bir Courser'ın tekmesi gibi yakaladı. Covenant'ın karşısında geriye doğru sendeledi. Sadece Cail'in hızlı müdahalesi Usta'nın Covenant'ı taşa çarpmasını engelledi. *Haruchai* Honninscrave'in cüssesini bir tarafa savurdu, Covenant'ı diğer tarafa kaldırdı.

Covenant, Seadreamer'ı Ağacın yakınında gördü. İlk'in emri ve Pitchwife'ın çığlığı onu takip etti ama durduramadı. Ani güneş ışığı altında, köklerin kucakladığı kırık kayalara sıçradı. Bu pozisyonda, Covenant'ın seçtiği dal ellerinin kolayca ulaşabileceği bir yerde asılı duruyordu.

Bir an için ona dokunmadı. Bakışları sanki ölümün eşiğindeymiş gibi şirkete doğru uzanıyordu. Tutkular

yüzünü yara izinin çizgisi boyunca dehşete düşürdüğünü ifade edemedi.

Sonra dalı dibine yakın bir yerden tuttu ve dalından koparmaya çalıştı.

YİRMİ ALTI: Meyveler

Donmuş bir zaman parçacığı boyunca, Linden her şeyi gördü. Seadreamer'ın elleri dalın üzerine kapanmıştı. Covenant, Seadreamer'ın gözlerindeki ölümü en az onun kadar net algılamışçasına ileri atıldı. Cail ur-Lord'u destekledi. Birinci, Pitchwife ve Honninscrave hareket halindeydi; ama koşuşları yavaş ve yararsız görünüyordu, havadaki soğuk güç tarafından tıkanmışlardı. Güneş ışığı onları aynı anda hem canlı hem de beyhude gösteriyordu.

Batı gölgelerinde Vain ve Findail ile yalnızdı. Percipience ve yansıyan ışık onları ona titizlikle gösterdi. Demondim spawn'ın sırtışı bir canavarınki kadar vahşiydi. Findail'den korku dalgaları yayıldı.

Felaket mağarada çömelmişti. Saldırmak üzereydi. Hissetti -Lord Foul'un tüm manipölasyonları onun önünde meyvesini veriyordu. Ortam yankılarla doluydu. Ama hareket edemiyordu.

Sonra Seadreamer'ın elleri kapandı.

O anda, Dünya'nın bağırsaklarından gelen öfke çılgılığı gibi bir patlama şirketi sendeletti. Devler ve Mutabakat ayağa fırladı. Taş yukarı çıktı ve öne doğru yayılan Linden'ı tekmeledi.

Nefes alması durmuştu. Başını çarptığını hatırlamıyordu ama kafatasının içi sersemlemişti, sanki her şey dümdüz olmuştu. Nefes almak istedi ama hava şimşek kadar şiddetliydi. Ciğerlerini yakıp kül edebilirdi.

Nefes almak zorundaydı, neler olup bittiğini bilmek zorundaydı. Sarsıntılı bir şekilde nefes alarak başını kaldırdı.

Vain ve Findail yakınlarda dikilmiş, kasvetin içinde birbirlerini antitez gibi yansıtıyorlardı.

Kuyu yıldızlarla doluydu.

Mağaranın ve Tek Ağaç'ın üzerine gökyüzünün bir alanı bindirilmişti. Güneş ışığının ardında yıldızlar soğuk bir öfkeyle parlıyordu. Tek Ağaç

Aralarındaki boşluklar gökyüzünün dipsiz derinlikleri kadar siyahtı. Linden'in elinden daha büyük değillerdi, baş dönmesi zerreciklerinden daha parlak değillerdi. Yine de her biri bir güneş kadar kudretliydi. Birlikte, yaşamın ve Zaman'ın içerebileceği her gücü aşıyorlardı. Mayalanmakta olan bir galaksi gibi dönüyor, havayı mutlak bir yıkım mayasına karıştırıyorlardı.

Onlarca tanesi Seadreamer'a doğru savruldu. Görünüşe göre çarpmadan patlıyorlardı; ama güçleri etinde bir ısırap ateşi yaktı. Bir çılgılık, Dünya Görüşü'nün doğuşundan beri tek kelime etmeyen boğazını yırttı.

Ve vahşi büyü, Seadreamer'ın haykırışıyla tüm kısıtlamalardan kurtulmuş gibi göründü. Covenant kollarını çarmıha gerilmiş gibi açmış, argent ateşi püskürterek duruyordu. Seadreamer'ın ölümünü geri püskürtmek için çabalarken, zehir ve delilik ileriye doğru fıskırıyordu. Foamfollower onun için çoktan ölmüştü.

Öfkesi yıldızları saptırdı ya da tüketti, oysa onlardan herhangi biri herhangi bir ölümlü gücün dokunamayacağı kadar güçlü olmalıydı. Ama çoktan geç kalmıştı. Seadreamer'ın elleri daldan düştü. Ağacın gövdesine doğru sarktı. Derin bir nefes alarak, tüm hayatını ellerine aldı ve onu son bir çılgılık şekline soktu:

"Yapma!"

Bir sonraki an, göğsünde çok büyük bir güç patladı. Paramparça olmuş gibi yere düştü, kırık dökük bir şekilde yere çakıldı.

Honninscrave'in Feryat gül arasında ve Yıldızlar, ama o yapılmışhiçbir fark yoktu. Sanki tüm şirketi yutmak istiyormuş gibi dönüyorlardı.

Covenant'ın taşkınlığı durakladı. Alev, nabzının atışı gibi bedeninde bir aşağı bir yukarı dolaştı ama dışarı çıkmadı. Kaçındığı ve izin verdiği şeyin farkına varmasıyla dehşet yüzüne yayıldı. Linden kalbinden ona doğru koştu; ama bedeni taşın üzerinde yarı katatonik bir halde diz çökmüş halde kaldı. Çelişkilerinin kilidini açacak anahtarı bulamıyordu. Birinci ve Pitchwife hâlâ Honninscrave'in kollarına yapışmış, onu Seadreamer'dan uzak tutuyorlardı. Cail, sanki İnançsız'ı yıldızların öfkesinden korumaya niyetliymiş gibi Covenant'ın yanında duruyordu.

Ve yıldızlar hâlâ dönüyor, kendilerini taş, havaya ve geri çekilen güneş ışığına dayatıyor, bir o yana bir bu yana savruluyorlardı.

Yoldaşların kafalarına doğru. Cail aniden hızlı bir zerrecikten kaçmak için Covenant'ı kenara savurdu. Birinci ve Pitchwife Honninscrave'i duvarın göreceli güvenliğine doğru kaldırdı, sonra da ağır bir şekilde peşinden atladı. Hiçbir kan ya da kemiğin dayanamayacağı bir yıkım mağaranın içine doluştu.

Findail kendini yıldızların erişemeyeceği bir seviyeye ayarladı. Ama Vain tehlikeden kaçmak için hiçbir çaba göstermedi. Gözleri hiçbir şeye odaklanmamıştı. Yıldızlardan biri sağ ön koluna çarpıp patladığında belli belirsiz gülümsedi.

Bir sarsıntı daha mağarayı sarstı. Demondim yaratığının etinden acı verici bir ateş fişkırdı.

Bittiğinde, ön kolu değişmişti. Dirsekten bileğe kadar deri, kas ve kemik gitmiş, kaba kabuklu bir tahtaya dönüşmüştü. Her türlü sinir ve bağdan yoksun olan eli, demirle bağlanmış bileğinden işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu.

Ve yıldızlar hâlâ yıkım peşinde dönüp duruyordu. Ada'nın köklerinde dinlenmeye çekilmiş olan güç canlanıyordu. Linden'in tüm sinirleri dünyayı kasıp kavuran bir gücün tadıyla çığlık atıyordu.

Birinci umutsuzca bağırdı: "Öldürüleceğiz!"

Bu çığlık yankılanırken Covenant dönüp ona, Linden'a baktı. Bir an için kararsızlıktan deliye dönmüş gibiydi, sanki tehlikenin Tek Ağaç'ın kendisinden geldiğine, arkadaşlarını kurtarmak için Ağaç'ı yok etmesi gerektiğine inanıyordu. Linden ona bağırmaya çalıştı, Hayır! Öyle değil! Ama onu duyması mümkün değildi.

Onu taşın üzerinde diz çökmüş bir halde gördüğünde, içindeki tehlike ayağa kalktı. Ateşi yeniden alevlendi.

Güneş çoktan Tek Ağaç'tan ayrılmıştı. Işık doğu duvarına doğru süzülüyor, sonra da sanki şiddetle dışarı atılıyormuş gibi yukarı doğru fırlıyordu. Ama vahşi büyü tüm karanlığı yakıp yok etti. Covenant sanki Ada'nın kayalarını ateşe vermeye çalışıyormuş gibi parlıyordu.

Aşırı parlaklık Linden'ı yarı kör etmişti. Sarsılan yıldızlar gözlerini kamaştıran lekeler gibi doldurdu. Güneş kadar güçlü olan bu yıldızlar, Covenant'ın bedeninin yükseltebileceği her alevi aşmalıydı. Ama artık ölümlülerin sınırlarını aşan bir şekilde güçlüydü. Hırslı ve ateşli.

sanki Dünya'nın temellerini patlatabilecekmiş gibi parlıyordu.

Ateşin gücü arkadaşlarına bir boranın eli gibi çarptı, Vain ve Findail hariç hepsini çaresizce duvarlara yapıştırdı. Cail onun yanından koptu. Pitchwife ve Birinci, Honninscrave'in üzerine uzanmış, onu her türlü tehlikeye karşı korumaya kararlıydı. Linden dik bir şekilde taşa doğru itildi ve sanki Kasreyn'in zindanında hâlâ prangaya vurulmuş gibi orada tutuldu. Covenant'ın içinde hortlaklar kadar vahşi bir zehir kudurdu. Onu tutuşturdu, her türlü kısıtlama ve seçimden uzaklaştırdı. Yıldızlar içine çekildi ve sanki tüketiliyorlarmış gibi yok oldular. Yaralarından, Marid'in dişlerinin izlerinden canlı ve keskin alevler çıktı. Bu alevler giderek artan kıyımın içinde bir neşe gibi kükrüyordu.

İlerlemeye çalışıyor, Tek Ağaç'a doğru savaşıyordu. İradesinin ve bilincinin her zerresi Seadreamer'ın dokunduğu dala odaklanmış gibiydi.

Çok ölümcül-

Yalnız ve yılmaz bir şekilde göklere karşı durdu ve onlara coşku ya da delilik gibi vahşi büyüler savurdu.

Yine de yıldızlar yenilmedi. Öfkesinin yuttuklarının yerine yeni kudret zerrelere doğdu. Eğer yakında başarısızlığa uğramazsa, felaketin eşiğine gelecekti. Ağacın köklerinin etrafındaki taş dalgalanmaya ve akmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde yoldaşlarının hayatları, gücünün tarifsiz rüzgârıyla sönecekti. Ateşle yüceltilmiş ve lanetlenmiş bir halde, sanki kudret, hâkimiyet ve zafer arzusu diğer tüm parçalarını yiyip bitirmiş gibi yıldızlara karşı öfkeleniyordu. Zehrinin taşıyıcısı ve kişileştiricisinden başka bir şeye dönüşmemişti.

Yaşamaya devam etmek için çok ölümcül.

Linden hâlâ hareket edemiyordu. Hayatındaki hiçbir şey onu buna hazırlamamıştı. Yıldızlar Ağacın etrafında, Covenant'ın etrafında dönüyordu. Taş sanki yukarı doğru sıçrayacak, kendini savunmak için şekil alacakmış gibi kaynıyordu. Vahşi büyü zayıf bedenini yırtıyor, Gibbon-Raver'ın bir zamanlar onu kötülükle doldurduğu gibi onu ateşle dolduruyordu. Nasıl hareket edeceğini bilmiyordu.

Sonra eller onu tuttu, sarstı. İstirap kadar zorlayıcıydılar. Covenant'tan uzağa baktı ve Findail'in çılgın sarı gözleriyle karşılaştı.

"Onu durdurmalısın!" *Elohim*'in dudakları kıpırdamadı. Sesi doğrudan kadının beyninde çınliyordu. "Beni duymayacak!"

Atanmış'a bakakaldı. Mağarada yaşadığı paniği ifade edecek hiçbir kelime yoktu.

"Anlamıyor musun?" diye bağırdı ona. "Dünyanın Sonu Solucanı'yla karşılaştı! Onun aurası Tek Ağacı koruyor! Şimdiden onu neredeyse uyandırdı!"

"Sonunda kör mü oldun?" Sesi acı içinde bir carillon gibi çınliyordu. "Gözlerini kullan! *Görmelisin!* Despiser sana kötülüğünü bunun için yaptı! *Bunun için!* Solucan Tek Ağaç'ı savunuyor! Hiçbir şey öğrenmediniz mi? Burada Despiser başarısız olamaz! Eğer Solucan uyandırılırsa, Dünya sona erecek ve Rağmen kozmostan intikamını almak için özgür kalacak. Ve eğer yüzük sahibi Solucan'a karşı gücünü denerse, Zaman Kemerini yok edecektir. Böyle bir savaşı kaldıramaz! Beyaz altın üzerine kurulmuştur ve beyaz altın onu yerle bir edecektir!"

"Bunun için Despiser'ın zehriyle zehirlendi!" Findail'in feryadı varlığının her parçasına eziyet ediyordu. "Kudretini arttırmak, Kemerini parçalamasını sağlamak için! Bu gücün çaresizliğidir! *Onu durdurmalısın!*"

Linden hâlâ cevap vermiyor, hareket edemiyordu. Ama duyuları sanki bir perdeyi yırtmış gibi parladı ve gerçeği bir anlığına yakaladı. Ağacın etrafındaki taşın kaynaması Mutabakat'ın ısısından kaynaklanmıyordu. Yıldızlarla aynı kaynaktan geliyordu. Dünyanın en derin kemiklerinin arasına gömülmüş bir kaynaktan, dinlenmeye çekilmiş bir kaynaktan.

Hayatının en önemli noktası buydu, kendini aşma konusundaki bu başarısızlık. Lord Foul onu bu yüzden seçmişti. Bu felç basitçe kaçışın başka bir biçimiydi. Güç arzusu ile kötülüğe duyduğu nefret, Kuzgunların karanlık kudretine duyduğu arzu ve nefret arasındaki çelişkiyi çözemediği için yakalanmış, hareketsiz kalmıştı. Gibbon-Raver ona dokunmuş, gerçeği öğretmişti. *Sen kötü değil* misin? Tüm çabalarının ve kararlılığının ardında, hayatı ve aşkı reddeden bu kınama yatıyordu. Eğer

Şimdi donup kalsaydı, insanlığının inkârı tamamlanmış olacaktı.

Ve bedelini ödeyecek olan da Covenant'tı - sevdiği şeyi yok etmesi için kandırılan Covenant. Lord Foul'un entrikalarının cevaplanamaz mükemmelliği onu dehşete düşürmüştü. Covenant onun gücüyle Dünya'nın kurtarıcısı değil, felaketi haline gelmişti. O, Thomas Covenant, yalnızlığını teslim ettiği adam. Joan için gülümseyen adam.

Onun tehlikesi diğer tüm düşünceleri sildi.

Burada kötülük yoktu. Bu gerçeğe sarıldı, kendini ona bağladı. Ravers yok. Despiser yoktu. Solucan akıl almaz derecede güçlüydü ama kötü değildi. Covenant zehir ve tutkuyla delirmişti ama kötü değildi. Tepkilerini koşullandıracak, yaptıklarını kontrol edecek hiçbir hastalık ortaya çıkmadı. Güç içgüdüsünü serbest bırakmayı göze alabilir miydi? Covenant'ı kurtarmak için mi?

Bir haykırıyla Findail'den uzaklaştı, mutlak ve ölümsüz argentin içinden lav gibi geçerek İnançsız'a doğru ilerlemeye başladı.

Her yeni kırbaçta ve vahşi büyüünün patlamasında, yıldızların her ek telaşında, derisinin kemiklerinden sıyrıldığını hissetti; ama durmadı. Fırtına kulaklarında uğulduyordu. Onu engellemesine izin vermedi. Dev gibi bir ses arkasından feryat etti, "Seçilmiş!" ve duymazdan geldi. Mağara, yankılar ve şiddetten oluşan bir kaosa dönüşmüştü; ama o, sanki iradesi diğer tüm sesleri gölgede bırakıyormuş gibi kakofoninin içinden geçti. Bu kadar büyük bir gücün varlığı onu yükseltiyordu. İçgüdüsel olarak bu gücü korunmak için kullandı, yıldızlar onu yakmasın, fırtına onu geriye savurmasın diye onu idrakiyle kavradı.

Güç.

Ada'yı parçalamakla tehdit eden yangınların ortasında inanılmaz bir şekilde dik durarak kendini Antlaşma ile Tek Ağaç arasına yerleştirdi.

Ateşi kıvrımlar ve taşlar halinde etrafını sarıyordu. Kâbusların babasının beyaz bir avatarına benziyordu. Ama onu gördü. Uluması kayanın köklerini titretirken, vahşi bir büyüyle onu yakaladı ve savunmasının içine çekti.

Kollarını ona doladı ve yüzünü onun yüzüne doğru itti. Çılgınca bir coşku yüzünün şeklini bozmuştu. Kevin da Kutsala Saygısızlık Ayini'nde aynı bakışı takınmış olmalıydı. Tüm duyularını odaklayarak aciliyetini, aşkını, benliğini ona dokunacak bir perdeye ayarladı.

"Durmak zorundasın!"

Saf ateşten bir figürdü. Kemiklerindeki ışıltı ölümlülüğün ötesindeydi. Ama o alevleri delip geçti.

"Bu çok fazla! Zaman Kemerini'ni kıracaksın!"

Dışarı taşan sesler arasında onun çılgınlığını duydu. Ama kendini ona karşı tuttu. Duyuları onun alevini yakaladı, saldırmalarını engelledi.

"Foul bunu istiyor!"

Ondan aldığı güçle, sesi ona ulaştı.

Gerçeğin ona saplanmasıyla yaşadığı şoku gördü. Gerçeklerin yüzüne panik ve dehşetle vurduğunu gördü. En kötü kâbusları karşısına dikilmişti; en kötü korkuları gerçekleşmişti. Despiser'ın zaferinin uçurumunda duruyordu. Korkunç bir an için, çaresizliği içinde gökleri yerle bir etmek istercesine güç çılgınlıkları atmaya devam etti.

Tükettiği her yıldız, evrende kaybolan bir başka ışık, gökyüzünde karanlığa gömülen bir başka yerdi.

Ama kız ona ulaşmıştı. Yüzü, sevdiği her şeyin paramparça olduğunu görmüş gibi bir feryatla gerildi. Sonra yüz hatları yeni bir amacın etrafında bir yumruk gibi kapandı. Umutsuzluk onu yakıyordu. Gücünün değiştiğini hissetti. Onu geri çekiyor, başka bir yöne kanallıze ediyordu.

İlk başta onun ne yaptığını sorgulamadı. Sadece adamın kontrolü yeniden ele aldığını gördü. Onu duymuştu. Ona tutkuyla sarılırken, iradesinin zehir ve felakete karşı kendini ortaya koyduğunu hissetti.

Ama gücünü susturmadı. Onu değiştirdi. Birdenbire vahşi büyü adamın kucaklamasıyla kadının içine doldu. Dehşet ve sezgisel kavrayışla kaskatı kesildi, direnmeye çalıştı. Ama kadın etten, kandan ve duygulardan başka bir şeyden oluşmuyordu; ve adam bir anda kontrolsüz virülanstan vahşi büyüye dönüşmüştü

cisimleşmiş, kasıtlı bir ustalık. Ateşi kavrayışı onu reddedemeyecek kadar kısmi ve deneyimsizdi.

Kudreti onu uzaklaştırdı. Ona fiziksel olarak dokunmadı. Kollarını ondan ayırmadı, bedenine zarar vermedi. Ama her şeyi tercüme etti. İçinden bir sel gibi akarak onu kendinden uzaklaştırdı, denizin aşındırdığı bir kum yığınıymış gibi yıprattı, yıldızların arasına fırlattı.

Gece her yanını sarmıştı. Gökler sanki kaderlerinin eksenymiş gibi onun etrafında dönüyordu. Yalnızlığın uçurumları mutlak bir keder gibi her yöne doğru uzanıyordu, Covenant'ı hala kollarında hissettiği, kuyunun muhafazasını hala gördüğü gerçeğiyle çelişiyordu. Ve bu hisler giderek azalıyordu. Onlara çılgınca sarıldı; ama vahşi büyü onları kavrarken yakıp kül etti ve onu akıntıya bıraktı. Uçsuz bucaksız gece yarısına doğru süzüldü.

Ses ve umut olmadan yankılanan Covenant'ın sesi onun ardından yükseldi: "Hayatımı kurtarın!"

Yaklaştıkça sararan ve hırçınlaşan bir ateşe doğru savruluyordu. Geceyi tanımlıyor, karanlığı etrafına çekiyor, böylece her tarafı karanlık tarafından savunuluyordu.

Sonra alevler sanki yakıtının çoğunu tüketmiş gibi s ö n m e y e başladı. Alevler küçüldükçe yere yayıldı, taştan bir yüzeyin üzerine sırt üstü uzandı. Aynı anda iki yerdeydi. Vahşi büyü içinden akmaya devam ediyor, onu Mutabakat'a, Tek Ağaç'ın mağarasına bağlıyordu. Ama aynı zamanda başka bir yerdeydi. Baş, sanki bir kulağının arkasına ağır bir darbe almış gibi zonkluyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığında, acı neredeyse bağlantısının kırılğan kalıntısını kırıyordu.

Ölümcül bir yavaşlıkla, görüşü kendini odak noktasına sıkıştırdı.

Bir şenlik ateşinin kalıntısının yanında, sert bir kaya parçasının üzerinde yatıyordu. Kaya, çorak ve terk edilmiş bir çukurun dibindeydi. Gece gökyüzünü görmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Yıldızlar uzak ve akıl almazdı. Ama oyuğun kenarlarında, karanlıkta cılız ve hayalet gibi görünen çalılar, çalılar ve ağaçlar gördü.

Nerede olduğunu, Antlaşma'nın ona ne yaptığını biliyordu. Acıya meydan okuyarak ayağa kalktı ve yanında uzanan bedenle yüzleşti.

Vücudu.

Taşın üzerinde çarmıha gerilmiş gibi yatıyordu. Ama yara ellerinde, ayaklarında ya da yanında değildi: göğsündeydi. Bıçak, kaburgaları ile göğüs kafesinin birleştiği yerden bir savunma gibi çıkmıştı. Hayatının akışkan ve ölmekte olan havuzu, kayanın üzerine boyanmış olan kan üçgenine hükmediyordu.

Tek Ağaç'ın mağarasından sadece üç kalp atışı uzakta olmasına rağmen korkunç miktarda zaman geçtiğini hissetti. Bağlantı hâlâ açıktı. Covenant hâlâ ona doğru vahşi bir büyü akıtıyor, onu eski dünyasına geri itmeye çalışıyordu. Ve bu bağlantı onun sağlık hissini ateşledi. Yanındaki cesede baktığında

-Ölümün yaklaşmasıyla öfkelenen bedeninde, onun hayatta olduğunu biliyordu.

Bıçağın etrafından sızan kan, iç kanama ve sıvı kaybı neredeyse ölümcüldü; ama henüz değil, henüz değil. Her nasılsa bıçak kalbini ıskalamıştı. Ciğerlerinde yaşam titreşimleri vardı, kalbinin zayıflayan kasları titriyordu, beyninin geçitlerinde özlem vardı. Kurtarılabilirdi. Onu kurtarmak tıbben hâlâ mümkündü.

Ancak kendi kalbi tekrar atmadan önce, başka bir algı her şeyi değiştirdi.

Az önce ona yaptığını kendine yapmadıkça, ölmekte olan bedenini yeniden işgal etmedikçe hiçbir şey onu kurtaramazdı. Ruhu, yani yaşamayı arzulayan kısmı yokken, bedeni toparlanamazdı. Başka türlü bir yardımdan çok uzaktaydı, tıbbi çantasından bile çok uzaktaydı. Sadece yaşama isteğinin onu ayakta tutma şansı vardı. Ve iradesi hâlâ Tek Ağaç'ın mağarasında yanıyor, onu kıyametten korumak için kendini harcıyordu. Bir zamanlar Joan'ı gönderdiği gibi onu da göndermişti, böylece onun hayatı yerine kendi hayatı kaybedilecekti.

Önce babası. Sonra
annesini. Şimdi de
Covenant.

Thomas Covenant, İnançsız ve beyaz altın sahibi, cüzzamlı ve aşık, ona insan olmanın tehlikelerine değer vermeyi öğreten kişi.

Burada onun önünde ölmek.

Kalbi çılgınca çarptı. Bağlantı titredi. İtiraz etmeye başladı, *Hayır!* Ama kelime daha telaffuz edilmeden başka bir şeye dönüştü. Ayağa kalkmaya çalışırken, onu Mutabakat'a bağlayan güç bağına pençeledi. Duyuları vahşi büyüünün akıntısıyla geri döndü. Sahip olduğu tek şey buydu. Kendisine hizmet etmesini sağlamalı, gerekirse onun elinden çekip almalı, ölümüne izin vermektense *her şeyi* yapmalıydı. Gücünün her bir parçasıyla çabalayarak uzaklara doğru haykırdı:

"*Covenant!*"

Ses ormanda ölü doğmuştu. Onun kendisini duymasını nasıl sağlayacağını bilmiyordu. Bağlantıya sarıldı ama bağlantı onun hizmetine direndi. Modern bir acil servisin tüm olanaklarına ve personeline sahip olsaydı bile onu kurtaramazdı. Vahşi büyü üzerindeki hakimiyeti çok güçlüydü. Büyüde ustalaşma çabası onu güçlü kılmıştı. Umutsuzluk onu güçlü kılmıştı. Ve o daha önce hiç güç kullanmamıştı. Onun gücünü kontrol etmek için doğrudan bir yarışa girdiğinde, onunla boy ölçüşemezdi.

Ama onun algısı hâlâ yaşıyordu. Onu bu şekilde, kendisini tanıdığından çok daha yakından tanıyordu. Dünyalar arasındaki uçurumun ötesinde onun şiddetli kederini ve aşırılığını hissetti. O biliyordu-

Ona nasıl ulaşacağımı biliyordum.

Bedelini hesaplamak için durmadı. Zaman yoktu. Çılgınca, sanki kendi kişisel *kaamorastıymış* gibi kendini sönmekte olan şenlik ateşinin içine fırlattı.

Parçalanmış bir an için, o sarı alevler etine sıçradı. Sinirleri boyunca yanmanın habercileri fırladı.

Sonra Covenant onun tehlikede olduğunu gördü. İçgüdüsel olarak onu geri çekmeye çalıştı.

Bir anda, tutkusunun her parmağıyla bağlantıya tutundu. Duyularının rehberliğinde, bağlantının kaynağına doğru ilerlemeye başladı.

Ağaçlar sis gibi cansızlaştı, sonra yıldızların arasındaki rüzgârlar onları çekiştirirken parçalara ayrıldı. Ayaklarının altındaki taş buharlaşıp karanlığa karıştı. Covenant'ın eğilimli formu denatüre oldu, kayboldu. Bir kuyruklu yıldız kadar parlak bir şekilde göklerin sonsuz uçurumuna doğru düşmeye başladı.

Savrulurken, kelimeleri toplamak için çabaladı. Benimle gelmek zorundasın! Seni kurtarabilmemin tek yolu bu! Ama aniden gücü, sanki Covenant'ın kendisi sönmüş gibi söndü. Yıldızların arasındaki ruhani düşüşü fiziksel bir düşüşe, hiçbir insan bedeninin dayanamayacağı bir yükseklikten düşüşe dönüşmüş gibiydi. Kalbi çığlık atmak istiyordu ama hava yoktu, hiç hava olmamıştı, ciğerleri içinden düştüğü eteri destekleyemiyordu. Kaderinin sınırlarını aşmıştı. Fark yaratacak hiçbir çığlık kalmamıştı.

Kendini yakalayamayınca tökezleyerek mağaranın zeminine yüzüstü düştü. Nabız atışları hızlandı, göğsü daraldı. Şenlik ateşinin hatırlattıkları tenini kızarttı. Hiçbir yara almadığını fark edene kadar bir an geçti.

Eller onun yardımına koştu. Yardıma ihtiyacı vardı. Beyni aşkın bir korkuyla sersemlemişti. Taş, altında titriyor ve sarsılıyor gibiydi. Ama eller onu dik tuttu. Güçlerinin doğasını okudu: onlar *Haruchai* elleriydi, Cail'in elleri. Onları memnuniyetle karşıladı.

Ama kördü. Zemin sallanmaya devam ediyordu. Ada bir sarsıntının habercisi gibi titremeye başlamıştı. Hiç ışık yoktu. Solucan'ın aurasının yıldızları gitmişti. Covenant'ın ateşi sönmüştü. Güçler ve çaresizlikle kamaşan gözleri kasvete alışmayı reddetti. Tüm yoldaşları görünmezdi. Öldürülmüş olabilirlerdi.

Solucan'ın huzursuz ortamını görmek için mücadele etti; ama Cail'in ötesine baktığında Seadreamer'ın cesedinden başka bir şey bulamadı. Tek Ağaç'ın dibinde Honninscrave'in kucağında yatıyordu, sanki yiğit kemikleri yanarak kül olmuş gibiydi.

Bu manzara onu çok üzdü. Cable Seadreamer, Dünya Görüşü'nün ve sessizliğin istemsiz kurbanı. En değer verdiği insanları kurtarmak için hayatını feda etmekten başka bir şey yapmamıştı. O da onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ama sonra Honninscrave'in kendisinin farkına vardı, Efendi'nin büyük, çiğ kayıp yığınları halinde nefes aldığını fark etti. O yaşıyordu. Bu algı onun geçişini tamamlamış gibi görünüyordu, onu

tamamen arkadaşlarının arasına geri döndü. Gözleri odaklanmaya başladığında kasvet yavaşça dağıldı.

Pitchwife yumuşak bir sesle, "Ah, Seçilmiş. Seçilmiş." Sesinde yoğun bir hüznü vardı.

Honninscrave ve Seadreamer'dan kısa bir mesafe ötede, Covenant taşın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Ada'nın köklerinde oluşan şiddetin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ulaşılması imkânsız Ağaca, omurgasını kırmış gibi sırtı eğik bir şekilde bakıyordu.

İlk ve Pitchwife birlikte durmuş, her iki acıyı da dindiremedikleri için Covenant ve Honninscrave arasında sıkışıp kalmışlardı. Kadın hâlâ kılıcını tutuyordu ama artık onun için işe yaramaz hale gelmişti. Kocasının yüzü sessiz bir ağlayışla doluydu.

Vain birkaç adım ötede duruyor, sağ ön kolundaki tahta kalıntısı onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi siyah gülümsemesini takınıyordu. Sadece Findail ortalıkta görünmüyordu. Covenant'ın ateşinin yarattığı krizden kaçmıştı. Bir daha dönmemesi Linden'in umurunda değildi.

Stimiy çağrısını Covenant'a doğru taşıdı. Bacaklarının arasında diz çökerek ona baktı ve sözcükleri boğazından geçirmeye çalıştı. Geri dönmek zorundasın. Ama konuşamıyordu. Artık çok geçti. Adamın güç dolu bakışları ona ne söylemek istediğini zaten bildiğini açıkça gösteriyordu.

"Yapamam." Sesi bir kül yığını gibi karanlığa karıştı. "Dayanabilsem bile. Toprakları terk et. Bırakalım Foul istediğini yapsın." Yüzü karanlığın içinde sadece bir bulanıklıktı, tüm umutların silindiği soluk bir leke. "Bu çok fazla güç gerektirir. Kemerini kırardım."

Ah, Covenant!

Ona verecek başka bir şeyi yoktu.

YİRMİ YEDİ: Uzun Yas

Linden loşlukta arkadaşlarını zar zor seçebiliyordu: Honninscrave ve ölü Seadreamer; İlk ve Pitchwife; Vain ve Call. Etrafını saran karanlıkta daha derin gölgeler gibi duruyorlardı. Ama izlediği kişi Covenant'tı. Göğsünde o bıçakla ölümün eşiğinde sırtüstü yatarkenki görüntüsü onun için asidin aşındırması kadar canlıydı. O yüzü -yüz hatları acıyla keskinleşmiş, derisi ağdalı ve solgun- önündeki cılız surattan daha net görüyordu. Belirsiz şekli ölümcül derecede belirsiz görünüyordu, sanki alttaki kemikleri kırılmıştı - Lord Foul'un ona geri verdiği Toprak kadar kırılmıştı, Joan kadar kırılmıştı. İçindeki tüm tehlike gitmişti.

Ama şirket olduğu yerde kalamazdı. Sanki Solucan uyanmak üzereymiş gibi daha keskin bir sarsıntı taşı salladı. Duvarlardan saçılan çakıl taşları havayı hafif yankılarla doldurdu. Çok az zaman kalmıştı. Belki de yeterli olmayacaktı. Cail yavaşça Antlaşma'ya doğru eğildi. "Ur Lordu, gel. Bu ada dayanamaz. Hayatlarımız için acele etmeliyiz."

Linden anlamıştı. Solucan dinlenmeye çekiliyordu ve bu küçük hareketler Ada'yı her an parçalayabilirdi. Diğer her şeyde başarısız olmuştu; ama bu acil durum onun elinin altındaydı. Ayağa kalktı ve Covenant'a yardım etmek için ellerini uzattı.

Onun teklifini reddetti. Bir an için karanlık y ü z ü n ü kararttı. Konuştuğunda sesi yenilginin etkisiyle kısılmıştı.

"Bağlantıyı kesmeliydim. Sen görmeden önce. Ama gitmene izin verecek cesareti kendimde bulamadım. Buna dayanamıyorum."

Yine de harekete geçti. Her şeye rağmen şirketin ihtiyacına kulak verdi. İşkence görmüş ve cüzzamlı bir halde, dik durana kadar Call'un desteğine tırmandı.

Bir şok daha mağarayı sarstı. Ama Linden dengesini tek başına korudu.

Birinci ve Pitchwife Honninscrave'e gittiler. Sıkı bir dikkatle onu dik durmaya zorladılar. Kardeşini bırakmayacaktı. Seadreamer'ı kollarında taşıyarak, Covenant ve Linden'in ardından çıkıntıya doğru itilmesine izin verdi.

Sessizlik içinde, arayışçılar rüyalarının mezarından yukarı doğru tırmandılar.

Bu zorlu tırmanış sırasında sarsıntılar onları defalarca tehdit etti. Çıkıntı sanki onları körfeze geri itmek istercesine eğildi. Titreşimler taşı yaralı bir et gibi titretiyordu. Arada sırada kaya parçaları düşüyor ve bir yas çılgılığı gibi yukarı doğru yükselen keskin yankılar çıkarıyordu. Ama Linden bundan korkmuyordu. Tırmanışın zorluğunun farkında bile değildi. Covenant'ın göğsündeki bıçağın etrafından sızan son kan damlalarını sayabileceğini hissetti.

Tepeye ulaşır Ada'ya ve engin denize baktığında, güneşin ikinci vaktinden daha aşağıya düşmediğini görmek onu biraz şaşırttı. Görevin mahvolması bundan daha fazla zaman mı almıştı? Ama öyle olmamıştı. Bu hasar bir enfarktüs kadar ani olmuştur. Yaşlı adamın Haven Çiftliği'ne giden yolda yere yığılması kadar ani.

Yavaşça, karşı konulmaz bir şekilde, kayadaki şiddet artmaya devam etti. Aşağı doğru inmeye başladığında, yamaçların kayaların ve çıkıntıların düştüğü yeni yaralarla işaretlendiğini gördü. Yaşlı deniz tüm molozları iz bırakmadan yutmuştu.

Ada'nın son sancıları yükseliyordu. Tökezlemeden yürümekte zorlansa da, şirketi daha hızlı yürümeye teşvik etti. Bu onun sorumluluğuydu. Covenant öylesine kutsallıktan yoksun, öylesine umutsuzdu ki, Cail onu desteklemeseydi baş aşağı düşecekti. Kendisinin de yardıma ihtiyacı vardı; ama Brinn gitmişti, Birinci ve Pitchwife Honninscrave ile meşguldü ve Cail'in görevi başka bir yerdeydi. Bu yüzden kendi ağırlığını taşıdı ve acele etmeleri için arkadaşlarına mırıldandı. Sakatlar kadar beceriksizce, Solucan'ın huzursuzluğunu aşağıya doğru koşturdular.

Vain hiçbir şey değişmemiş gibi onları takip etti. Ama sağ eli, dönüştürülmüş ön kolunun ölü odunundan sarkıyordu. Bant

Bileğindeki Kanun Asası et ve ağaç kabuğu arasındaki sınırı kavradı.

Sonunda uzun tekneye ulaştılar. Her nasılsa düşen kayalardan hiçbiri ona çarpmamıştı. Yol arkadaşları sanki bozguna uğramışlar gibi yalpalayarak ve gümbürdeyerek bindiler.

Birinci tekneyi suya doğru iterken, tüm eyot sıçradı. Tepenin büyük bir bölümü içe doğru parçalandı. Deniz derin dalgalar halinde kabarak uzun tekneyi dans ettirdi. Ama kasılmaları yara almadan atlattı. Sonra Birinci ve Pitchwife kürekleri alıp güneş ışığında Starfare'in Mücevheri'ne doğru kürek çektiler.

Bir sonraki sarsıntı Ada'nın tepesini daha da devirdi. Etrafı saran resifin geniş parçaları battı. Bundan sonra sarsıntılar neredeyse sürekli hale geldi ve adanın boğazından duman gibi muazzam tozlar yükselmeye başladı. Ağır denizin etkisiyle uzun tekne hızla Devler Gemisi'nin yanına doğru ilerledi. Şirket kısa sürede güverteye ulaştı. Herkes iskele küpeştesi boyunca toplanarak Tek Ağaç'ın inişini izledi.

Son bir büyük sarsıntıyla battı. Temelleri parçalanırken Ada'nın parçaları alev gibi sıçradı. Sonra tüm kayalar Solucan'ın yeni dinlenme yerinin etrafına yerleşti; ve deniz boşluğa doğru aktı. Sular büyük bir gayzer gibi yükseldi, *dromondun* bir yandan diğer yana yuvarlanmasına neden olan derin dalgalanmalarla dışarı doğru yayıldı. Ama bu sondu. Resif bile yok olmuştu. Yüzeyi yaran ve ardından masmavi bir sessizlik bırakarak kaybolan kabarcıklar dışında bölgeyi işaretleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Seyirciler yavaşça gemilerine geri döndüler. Linden Vain'in yanından geçip Covenant'a doğru baktığında Findail'in de onunla birlikte durduğunu gördü. *Elohim'e* kızmak istiyordu, onu ayakta tutabilecek herhangi bir duyguyu memnuniyetle karşılayabilirdi. Ama böyle şeyler için zaman geçmişti. Hiçbir açıklama Covenant'ın umudunu geri getiremezdi. Atanmış'ın yüzüne kazınan çizgiler her zamanki gibi derindi; ama şimdi acıma izleri gibi görünüyordular.

"Üzüntünüzü hafifletemem," dedi, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Linden onu zar zor duydu. "Bu girişim yapıldı ve başarısız oldu. Ama bir korkunu bağışlayacağım. Tek Ağaç yok edilmedi. Bu Dünya'nın bir gizemidir. Dünya varlığını sürdürdükçe, o da varlığını sürdürecektir.

onun yolu. Belki de suçlarınız gerçekten de sizin düşündüğünüz kadar çoktur.

-Ama *buna* katlanmanıza gerek yok."

Findail'in beklenmedik nezaketi Linden'in gözlerini bulanıklaştırdı. Ancak Covenant'ın omuzlarındaki acılı çöküş ve bakışlarındaki karanlık, onun tesellinin ötesine geçtiğini gösteriyordu. Kanın son damlaları gibi bir sesle, "Beni uyarabilirdin. Neredeyse-" Neredeyse yapacağı şeyin görüntüsü boğazını tıkadı. Sanki küfretmek istiyormuş da artık gücü yokmuş gibi yutkundu. "Suçluluk duygusundan bıktım."

Honninscrave, Seadreamer'ın üzerine kapanmış halde kaldı. Sevinhand ve Gale gazabı talimat almak için ona baktılar; ama o cevap vermedi, onları hiç fark etmedi. Saygı dolu kısa bir aradan sonra, İlk, Çapa Ustası'na ne yapması gerektiğini söyledi.

Eski melankolisini üzerine saran Sevinhand mürettebatı topladı. Demirler atıldı, yelkenler fora edildi. Kısa bir süre içinde Starfare'in Gemisi kayıp Ada'nın mezarından uzaklaştı ve kuzeye, açık denize doğru yol aldı.

Ama Covenant izlemek için kalmadı. Telafi edilemeyecek kadar çaresiz bir halde arkadaşlarını terk etti ve kulübesine doğru yalpalayarak ilerledi. Göğsünde bir bıçakla ölüyordu ve artık Despiser'la savaşmak için hiçbir yolu yoktu. Linden anlamıştı. Ona sırtını döndüğünde, itiraz etmedi.

Her şeyden önce bu onun hayatıydı - Haven Çiftliği'nde geride bıraktığı varoluş kadar kendine, ne olduğuna ve ne olmak istediğine sadıktı. Orada hayatını kurtardığı yaşlı adam ona, "*Sana ne kadar saldırırsa saldırısın, başarısız olmayacaksın*" demişti. Yaptığı seçimler ondan alınamazdı.

Hepsi bu kadar da değildi. Covenant'ın ona Andelain'deki Ölümü hakkında anlattıklarını hatırladı. Arkadaşı Yüce Lord Mhoram ona şöyle demişti: *Toprağın ihtiyacı seni aldatmasın. Aradığın şey görüldüğü gibi değildir.* Aynı kehanet onun için de geçerliydi. Brinn gibi o da aramaya gelmediği bir şey bulmuştu. *Bhrathairealm*'den kaçışlarından sonra Covenant ile birlikte, kalbinin karanlığına biraz ışık girmesine izin vermişti. Ve Tek Ağaç'ın mağarasında, kendisinin bu parçası için bir kullanım alanı bulmuştu - kötü olmayan bir kullanım.

Covenant Şimdi buna katlanamayacağı için, ondan umut yükünü kabul etti. *Başarısız olmayacaksın-* Hâlâ ona inanıyorken ve ona nasıl ulaŐacađını biliyorken olmaz.

Yine de gözyaşlarını gözlerinden uzak tutmaya çalışmadı. Çok Şey kaybetmişti. Honninscrave'in yanına giderken kollarını kalbinin üzerinde kavuşturdu ve arayışın uzun kederinin kemiklerine yerleŐmesine izin verdi.

İŞte TEK
AĞAÇ bitiyor
İkinci Kitap
Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri.
Hikaye     nc  Kitap BEYAZ ALTIN
KALEM'de sona eriyor

SÖZLÜK

ak-Haru: yüce bir *Haruchai* onuru

alianta: hazîne-çilek

Alif, hanımefendi: *gaddhi*'nin tercih ettiği bir kadın

Demirbaşı: Bir Dev Gemisinde ikinci kaptan Andelain:

Güneşboğan'dan arınmış bir Kara bölgesi

Atanmış: belirli bir yükü taşımak üzere seçilmiş bir *Elohim*

Zamanın Kemer: zamanın varlığının ve yapısının sembolü

Auspice: *gaddhi*'nin tahtı

Dayanılmaz Bahgoon: bir Dev masalındaki karakter

Banefire: Clave'in Sunbane'i kullandığı ateş Bannor:

eski Bloodguard

Bareisle: *Elemesnedene* açıklarındaki ada

Benj, Leydi: *Gaddhi*'nin gözdesi bir kadın

Berek Halfhand: kadim kahraman; Lord-Fatherer

Bhrathair: Büyük Çöl'ün eşğinde yaşayan bir halk

Bhrathairain: *Bhrathair* kasabası

Bhrathairain Limanı: *Bhrathair*'in limanı

Bhrathairealm: *Bhrathair*'in ülkesi

Kan Muhafızları: Lordlar Konseyi'nin eski hizmetkârları

Brinn: *Haruchai*'nin lideri; Antlaşma'nın koruyucusu

Brow Gnarlifist: bir Dev; Aramanın İlkinin babası

Caamora: Ateşle gelen devasa keder çilesi

Cable Seadreamer: bir Dev; Arama'nın üyesi;

Honninscrave'in kardeşi; Dünya Görüşü'ne sahip

Caer-Caverall: Andelain Ormanı; eski adıyla Hile Troy

Caerroil Wildwood: eski Garroting Deep Ormanı Cail:

Haruchai'den biri; Linden'in koruyucusu

Caiti n : *Bhrathairealm*'in silahlı kuvvetlerinden bir yüzbaşı

Callowail, Nehir: *Elemesnedene*'den doğan akarsu

Ceer: *Haruchai*'den biri
İlahi: *Elohim*'den biri
Chatelaine: *Gaddhi*'nin saray mensupları
Chosen: Linden Avery'ye verilen unvan
Clachan: *Elohim*'in demesne'i
Clave, the: Ülkenin yöneticileri
Coerceri: The Grieve; Giants'ın Seareach'teki eski evi
Colossus of the Fall: Eskiden yukarı toprakları koruyan antik taş
figür
Lordlar Konseyi: Ülkenin eski yöneticileri
Courser: Clave tarafından Sunbane Corruption'ın gücüyle yapılan bir
canavar: Lord Foul için *Haruchai* adı
Yaratıcı: Dünya'nın yaratıcısı
croyel: Kasreyn'in uzun ömürlülüğü için pazarlık yaptığı gizemli güç
yaratığı

Denizin Dansçıları: *Merewives*
Dawngreeter: Bir Dev Gemisinin ön direğindeki en
yüksek yelken Daphin: *Elohim*'den biri
Demondim-spawn: Vain
Despiser, the: Lord Foul
Rağmen: kötülük
Diamondraught: Devasa likör
Dromond: Bir Devler Gemisi
Drool Rockworm: eski Cavewight
Stonedown sırasında: Hamako'nun evi; *Grim* tarafından yok edilen
eski köy

Toprak Gücü: Ülkedeki tüm gücün kaynağı
Dünya Görüşü: Devlerin uzaktaki tehlikeleri ve ihtiyaçları algılama
yeteneği eftmound: *Elohim*'in toplanma yeri
Elemesnedene: *Elohim*'in evi
Elena: Eski Yüce Lord; Lena ve Covenant'ın kızı
Elohim: bir peri halkı
Elohimfest: *Elohim*'in bir araya gelmesi

Favoriler, *gaddhi*'nin fahişeleri
Findail: *Elohim*'den biri; Atanmış Ateş
Aslanları: Fırtına Dağı'nın ateş akışı İlk
Çember: Kum Kalesi'nin ilk seviyesi
Aramanın İlki: Dünya Görüşünü takip eden Devlerin lideri
Foodfendhall: Devler Gemisi'nde yemekhane ve mutfak
Forestal: Kara ormanlarının koruyucusu
Foul's Creche: Despiser'in eski evi; Mutabakat tarafından yok edildi

gaddhi, the: *Bhrathairealm*'in hükümdarı
Garroting Deep: Kara'nın eski bir ormanı
Giants: Dünya'nın denizci halkı
Dev dostu: önce Damelon'a, daha sonra Covenant'a verilen unvan
Dev gemisi: Devler tarafından yapılan taş yelkenli gemi
Gibbon: na-Mhoram; Clave'in lideri
Glimmermere: Revelstone'un yukarısındaki yaylada
bir göl Gossamer Glowlimn: bir Dev; Aramanın İlki
graveling: ateş taşları
Büyük Çöl: Dünya'nın bir bölgesi; *Bhrathair* ve Kumgorgonların
evi
Büyük Batakılık: Yaşam Çiçeği; Kara'nın bir bölgesi
Grim, the: Clave tarafından lanet olarak gönderilen yıkıcı bir
fırtına Grimmand Honninscrave: bir Dev; Starfare's Gem'in
Efendisi Guard, the: *hustin*; *gaddhi*'ye hizmet eden askerler
Tek Ağacın Koruyucusu: Tek Ağaca yaklaşanları koruyan mistik
figür; ayrıca *ak-Haru Kenaustin Ardenol*

Liman Kaptanı: *Bhrathairealm* limanının şefi *Haruchai*:
Westron Dağları'nda yaşayan bir halk Heft Galewrath: bir
Dev; Starfare's Gem'in Mağaza Sorumlusu
Herem: bir Raver; *turiya* olarak da bilinir
Hergrom: *Haruchai*'den biri
Yüce Lord: Lordlar Konseyi'nin eski lideri
Hile Troy: Eskiden Covenant'ın dünyasından olan ve Forestal olan bir
adam

Hollian: Amith'in kızı; Crystal Stonedown'ın eski eh-Brand'ı Ev:
Devlerin vatanı
Horizonscan: Devasa bir geminin orta direğinin
tepesindeki gözcü At: *Gaddhi*'nin insan askerleri
husta/hustin: Kasreyn tarafından yetiştirilen kısmen insan askerler.
Gaddhi'nin Muhafızı

Illearth Taşı: yeşil taş; şeytani güç kaynağı Infelice:
Elohim'in hüküm süren lideri
Tek Ağaç Adası: Tek Ağaç'ın bulunduğu yer

Gyre'li Kasreyn: bir thaumaturge; *gaddhi*'nin Kemper'i Kastenessen:
bir *Elohim*; eski Atanmış
Kemper, *Gaddhi*'nin başbakanı
Kemper'ın Sahası: Sandhold'un en yüksek seviyesi
Kenaustin Ardenol: *Haruçay* efsanesinin bir figürü; tüm *Haruçay*
erdemlerinin örneği ve ölçüsü
Kevin Landwaster: Loric'in oğlu; eski Lord; Kutsala Saygısızlık
Ayini'nin uygulayıcısı
Kevin's Watch: Mithil Stonedown yakınlarındaki dağ gözetleme yeri
Krill: Loric Vilesilencer tarafından oluşturulan güç bıçağı

Kara: Dünya'nın odak bölgesi
Toprak Kayması: Yukarı ve Aşağı Toprakları ayıran büyük
uçurum Yasa: doğal düzen
Lena: Atiaran'ın kızı; Elena'nın annesi
Cankurtaran: Büyük Bataklık; Kara'nın bir bölgesi
Lord Foul: Despiser
Lordlar: Ülkenin eski yöneticileri
Loric Vilesilencer: Damelon'un oğlu; eski Kayıp
Lord: Mahkum Edilmemişler için dev ismi
Aşağı Diyar: Landsdrop'un doğusundaki Diyar
bölgesi lucubrium: bir thaumaturge laboratuvarı
Sarangrave'in Pusuda Bekleyeni: Bir Bataklık Canavarı

maidan: *Elemesnedene* çevresindeki açık arazi

Marid: Mithil Stonedown'dan bir adam; Sunbane
kurbanı Efendi: Devler Gemisi'nin kaptanı
Merewives: Deniz Dansçıları Mhoram:
Eski Yüce Lord
Mistweave: Bir Dev
Mithil Stonedown: Diyarın Güney Düzlüklerinde bir köy
Thunder Dağı: Landsdrop'un merkezinde bir tepe

na-Mhoram: Clave'in lideri
na-Mhoram-wist: Clave'in orta rütbesi
Nassic: Sunder'in babası; Sınırsız Olan'ın Mutabakat'ı karşılama
görevinin mirasçısı
Nicor: büyük deniz canavarları; Dünyanın Sonundaki Solucan'ın
yavruları oldukları söylenir
Nom: bir Sandgorgon

Tek Ağaç, Kanun Asası'nın yapıldığı mistik ağaç Pitchwife: bir Dev;

Arama'nın üyesi; İlk'in kocası
Arama
Saf Olan: *Jheherrin* efsanesinin kurtarıcı figürü

Questsimoon, the: Roveheartswind Rant

Absolain: the *gaddhi*
Ranyhyn: Eskiden Kara Yağmacıları'nın büyük
atları: Lord Foul'un üç kadim hizmetkârı
Raw, *Elohim*'in arazisine giden yol.
Rawedge Rim, the: *Elemesnedene* çevresindeki dağlar
Revelstone: Clave'in dağ şehri Rider:
Clave'in bir üyesi
Yüzük kullanıcısı: *Elohim*'in Antlaşma için kullandığı
terim Rire Grist: *Gaddhi*'nin Atı'ndan bir Caiti n
Kutsallıktan Arındırma Ayini: Kevin Landwaster'ın Toprakların
çoğunu yok ettiği umutsuzluk eylemi
Roveheartswind, the: *Questsimoon*

rukh: bir binicinin güç kullandığı demir tılsım

Salthearth Foamfollower: eski Dev

Saltroamrest: Devler Gemisi'nde mürettebat için

ranza Sandgorgon: Büyük Çöl'ün canavarı olarak

Kumgorgonları Kıyameti: Kasreyn tarafından Kumgorgonlarını
hapsetmek için yaratılan hapsedici fırtına

Sandhold: *Bhrathairealm*'de *Gaddhi*'nin kalesi

Sandwall: *Bhrathairealm*'i savunan büyük duvar

Santonin: bir binici

Sarangrave Düzlüğü: Aşağı Kara'nın bir bölgesi

Arama: Devlerin Dünya'daki Yarayı Arayışı

Seareach: Kara'nın bir bölgesi; eskiden Devlerin yaşadığı yer

Seatheme: Sevinhand'ın ölü karısı

İkinci Çember: Kum Tutucunun ikinci seviyesi

setrock: taşı onarmak için zift ile birlikte kullanılan

bir tür taş Sevinhand: Starfare'in Mücevherinin Çapa

Ustası; bir Dev

Shipsheartthew: Bir Dev Gemisinin

Tekerleği Sivit: Bir Binici

soothtell: Clave tarafından uygulanan kehanet ritüeli

Soulbiter, the: Dev efsanesinin tehlikeli okyanusu

Soulbiter's Teeth: Soulbiter'daki resifler

Spikes, the: *Bhrathairain* Limanı'nın ağzındaki nöbetçi kuleleri

Spray Frothsurge: bir Dev; Aramanın İlkinin annesi

Kanun Asası: Tek Ağaç'tan Yarım El Berek tarafından oluşturulan
bir güç aracı

Starfare'in Mücevheri: Arama tarafından

kullanılan dev gemi Starkin: *Elohim*'den biri

Stonedownor: bir Stonedown sakini

Stonemight: Illearth Taşı'nın bir parçasının adı Stonemight

Woodhelven: Güney Ovalarında bir köy

Depo Sorumlusu: Devler Gemisi'nin üçüncü komutanı

Sunbane: Lord Foul tarafından doğanın bozulmasından doğan bir güç

Gündoğumu Denizi: Kara'nın doğusundaki okyanus

Sunder: Nassic'in oğlu; Mithil Stonedown'ın eski Graveler'i

Güneş-Bilge: Elohim tarafından Linden Avery'ye verilen unvan;
Güneşboğan'ın ilerleyişini etkileyebilen kişi
sur-jheherrin: Sarangrave Düzlüğü sakinleri
Swordmain/Swordmainnir: Savaşçı olarak eğitilmiş dev

The Grieve: *Coerceri*; Devlerin Seareach'teki eski evi Thelma
Twofist: Bir Dev masalındaki karakter
Majesteleri: *Gaddhi*'nin taht odası; Sandhold Zenginlikler
Katmanı'nın dördüncü katı: *Gaddhi*'nin servetinin sergilendiği oda;
Sandhold Zenginlikler Katmanı'nın üçüncü katı
Sandhold
Triock: Lena'yı seven Mithil Stonedown'ın eski sakini
turiya: bir Raver; Herem olarak da adlandırılır

İnançsız: Thomas Covenant'a verilen unvan Evsiz:
Seareach'in eski devleri
Yukarı Diyar: Landsdrop'un batısındaki Diyar
bölgesi ur-Lord: Thomas Covenant'a verilen
unvan
ur-viles: Demondim'in dölü; güç yaratıkları; Vain'in yaratıcıları
Vain: Demondim-yaratığı; ur-viller tarafından gizli bir amaç için

yetiştirilir Yemin, the: Lordlara hizmet eden Kan Muhafızı yemini

Wavedancer: Brow Gnarlifist tarafından komuta edilen dev gemisi
Waynhim: Demondim'in yumurtası; ur-villere karşı Woodenwold:
maidan'ı çevreleyen ağaçlık bölge

Elmesnedene

Dünyanın Sonundaki Solucan: Mistik bir yaratık olduğuna inanılan
Elohim dünyanın temelini oluşturdu.

Dünya'nın Würd'ü: *Elohim* tarafından çeşitli şekillerde kendi
doğalarını, Dünya'nın doğasını ve etik anlayışlarını ifade etmek için
kullanılan terim
zorlamalar; Kelime, Solucan veya Tuhaf beyaz altın
olarak okunabilir: Dünya'da bulunmayan bir güç metali
vahşi büyü: beyaz altının gücü; Zaman Kemerinin kilit taşı olarak
kabul edilir

İthaf: Pat

McKillip'e-
en iyi şekilde bir arkadaş

Stephen R. Donaldson tarafından yazılan kitaplar

"İnançsız Thomas Covenant'ın Günlükleri"

Lord Foul'un

Felaketi Illearth

Savaşı

Koruyan Güç

"Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri"

Yaralı Toprak Tek

Ağaç

Beyaz Altın Kullanıcısı

"Thomas Covenant'ın Son Günlükleri"

Dünya Rünleri Ölümçül

Hortlak

Her Şeye Rağmen Son

Karanlık

"Mordant'ın İhtiyacı"

Hayallerinin Aynası Bir

Adam İçinden Geçiyor

"Boşluk Dizisi"

Gerçek Hikaye

Yasak Bilgi

Karanlık ve Aç Bir Tanrı Kaos ve

Düzeni Doğurur

Bu Gün Tüm Tanrılar Ölüyor

"Axbrewder/Fistoulari" romanları

Kardeşini Öldüren Adam Ortağını

Riske Atan Adam

*Kaçmaya Çalışan Adam Yalnız
Savaşan Adam*

Kısa Öykü Koleksiyonları
Asillerin Kızı ve Diğer Masallar
Reave the Just ve Diğer Masallar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDF'leri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.